

หลวงพ่อชอุบ จานสีโม

วัดป่าสัมมานุสรณ์ อำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย

โครงการหนังสือบูรพาจารย์ เล่ม ๙

ชีวประวัติ
พระคุณเจ้า
หลวงปู่ชอบ ฐานสโม

วิไลโลกมณ
บ้านโลกมณ ต.พาน้อย อ.โพนทอง จ.ขอนแก่น

ภาค ๑ : ชีวิตวัยต้น

หลวงปู่ชอบ จานสโม : พระผู้เป็นที่รักแห่งทวยเทพ

หลวงปู่ชอบ จานสโม เป็นศิษย์รุ่นใหญ่ท่านหนึ่งของ **หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต** ที่ได้รับความเลื่อมใสศรัทธาอย่างกว้างขวาง ทั้งในและนอกประเทศ

หลวงปู่ ท่านเด่นในเรื่องฤทธิ์อภิญญาจัดอยู่ในลำดับสองรองมาจากองค์**หลวงปู่มั่น พระอาจารย์ใหญ่**

ท่านเคร่งครัดในพระธรรมวินัย รักษาอุตุงคว์ตรอย่างสม่ำเสมอ มีใจเด็ดเดี่ยว มีพลังจิตที่แข็งแกร่งและเปี่ยมล้นด้วยความเมตตาแผ่ไป ทั้งใกล้และไกลไม่มีประมาณ

ท่านหลวงตาพระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ได้เขียนยกย่องคุณธรรมของ**หลวงปู่ชอบ จานสโม** ไว้ในหนังสือ “**ปฏิปทาของพระอรุณคกรมฐาน สายท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต**” ในบางส่วน ดังนี้ :-

“ท่านอาจารย์องค์นี้ควรเป็นที่ภูฐานุคติได้เป็นอย่างดี ยากจะมีผู้ทำได้อย่างท่าน

ภูมิจิตภูมิธรรมท่านนำเคารพเลื่อมใสมาก **ทางสมาธิ**ก็เก่ง **รู้ได้** ทั้งข้างในข้างนอกเกี่ยวกับพวกเปรต ผี เทวดา พญานาค ยากจะมีผู้รู้เห็นได้อย่างท่าน

ทางปัญญา ท่านก็ดี **ธุดงค์วัตร** นับว่าท่านเป็นผู้รักชอบมาก และรักษาไว้ด้วยดีตลอดมา

ท่านเป็นผู้มีคุณธรรมสูงในบรรดาลูกศิษย์ท่านอาจารย์มั่นด้วยกัน”

“สมัยท่านอาจารย์มั่นยังอยู่ ท่าน (หลวงปู่ชอบ) ได้รับความชมเชยว่า มีนิสัยในการสงเคราะห์เทวดา พุดเรื่องเทวดา เปรต ผี พญานาค รู้เรื่องกัน

เป็นผู้มักน้อยสันโดษ ชอบอยู่โดดเดี่ยวในป่าในเขาคนเดียว มีนิสัยเด็ดเดี่ยวอาจหาญดี ปรองดองความเพียรดี ไม่ค่อยตื่นตื่นตามโลกสงสารที่นิยมนั้นๆ นี้ๆ กันอย่างง่ายดาย

ท่านถือป่าเขา ถ้า เจื่อมผา เป็นที่อยู่เรื่อยมาตามทางดำเนินของครูอาจารย์ที่พาดำเนิน

... ฯลฯ ...

ท่านชอบพูดจริงทำจริงเป็นนิสัย สมเป็นพระปฏิบัติ นับแต่วันบวชมา จนบัดนี้ (จนถึงวันลาชั้นธ) ดังนี้

สำหรับอดิเรกกลาก ท่านไม่ค่อยมีมาก แต่บรรดาพระและคณะศิษย์ท่านก็ทราบได้ดีถึงสาเหตุที่ท่านไม่ค่อยมีสิ่งเหล่านี้ เนื่องจากท่านชอบเที่ยวอยู่แต่ป่าแต่เขาเป็นนิสัย ไม่ค่อยออกมาบ้านเมืองที่มีผู้คนมาก

อีกประการหนึ่ง ท่านมีนิสัยไม่ชอบเกลื่อนกล่นวุ่นวายกับผู้คน และเครื่องไทยทานทั้งหลาย ยิ่งกว่าการสนใจในธรรม จึงทำให้มีนิสัยชอบในทางเป็น**นักแสงธรรม** และอยู่ตามสถานที่ที่เห็นว่าการบำเพ็ญเพื่อธรรมที่ตนมุ่งหมายจะสะดวก”

“ท่านอาจารย์องค์นี้ ปกติชอบเผชิญกับเหตุการณ์ต่างๆ เกี่ยวกับ
 ลัทธิร้าย ซึ่งน่าจะเคยมีวิบัติต่อสู้ต่อกันกับลัทธิทั้งหลายมาแต่อดีตอยู่มากมาย จึงชอบเด่นในทางประสพภัยบ่อยที่สุดในชีวิตแห่งนักบวชของท่าน

แต่เมื่อสังเกตดูตามเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมา ไม่ว่าจะร้ายใด มักจะมาเสริมกำลังทางจิตใจท่านให้เด่นขึ้นทุกคราวที่เผชิญ มิได้ทำให้เกิดความอภัพอับเฉาเศร้าใจและเป็นอันตรายแก่ชีวิตพรหมจรรย์ท่าน แต่ประการใด

ยิ่งเผชิญบ่อยก็ยิ่งทำให้ท่านเชื่อบุญเชื่อกรรม เชื่อศีลเชื่อธรรม และเชื่อสมรรถภาพทางจิตใจตนเองมากขึ้นกว่าปกติธรรมดาที่ไม่ประสบพบปะสิ่งใดๆ เสียเลย ...”

ด้วยการเป็นพระจุดงศ์ที่มีฤทธิ์อภิญญาและมี **“ตาใน”** ที่
 เขียนคมนี่เอง หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี ได้ตั้งฉายาให้กับ หลวงปู่ชอบ
 ว่า :-

“พระผู้เป็นที่รักแห่งทวยเทพ”

๒.

ชาติกำเนิด

หลวงปู่ชอบ จานสโม มีชื่อเดิมว่า “บ่อ” เกิดในสกุล “แก้วสุวรรณ” เกิดเมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๔๔ ตรงกับวันพุธขึ้น ๕ ค่ำ เดือน ๓ ปีมะลู ณ **บ้านโคกมน** ตำบลผาน้อย อำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย

โยมบิดาชื่อ **มอ** โยมมารดาชื่อ **พิลา** นามสกุล **แก้วสุวรรณ** (จากข้อมูลของคุณหญิงสุรีพันธุ์ มณีวัต) ส่วนในบันทึกของพระอุปัฏฐากเขียนว่า โยมพ่อชื่อ “**ไมล์**” โยมแม่ชื่อ “**ป้า**”

หลวงปู่ มีพี่น้องร่วมบิดามารดาทั้งหมด ๔ คน โดยท่านเป็นบุตรชายคนโต คนที่สองและสามเป็นหญิง ชื่อ **พา** กับ **แดง** และคนสุดท้ายต้องเป็นชาย ชื่อ **สิน**

บรรพบุรุษต้นตระกูลของ**หลวงปู่** มีถิ่นฐานเดิมอยู่ที่ **อำเภอด่านซ้าย** จังหวัดเลย มีอาชีพหลัก **ทำนา**

หลวงปู่ ได้เมตตาเล่าเรื่องกำเนิดของท่าน ซึ่งศิษย์อุปัฏฐากได้บันทึกไว้ มีดังนี้ : -

“...แต่เดิมนั้นพ่อแม่ของเรามีถิ่นฐานบ้านเรือนอยู่ทางเมือง**ด่านซ้าย** อยู่ที่นั่นมันแห้งแล้งหลาย ก็เลยพากันย้ายบ้านเรือนมาอยู่ทาง**บ้านโคกมน**

บ้านโคกมน ตอนที่พ่อแม่เราย้ายมาอยู่นั้น มีเพียง ๖ หลังคา เรือนเท่านั้น ครอบครัวของพ่อแม่เราเป็น **ครอบครัวที่ ๗** ที่ได้ย้ายเข้ามาอยู่บ้านโคกมน

พ่อกับแม่แต่งงานกันมาก่อน ตอนอยู่เมืองด่านซ้ายโน้น แม่มีท้องเราได้สองเดือนถึงได้พากันย้ายมาอยู่บ้านโคกมน **เราจึงได้ติดท้องแม่มาเกิดอยู่บ้านโคกมนนี้แหละ”**

“แม่ของเราเล่าให้เราฟังว่า เราเกิดในตอนรุ่งสางของวันใหม่ เป็นเวลาที่พระออกบิณฑบาตโปรดสัตว์โลก

หมอต้าแยกตัดสายรกของเราไปฝังที่ริมแม่น้ำสวย (ซึ่งไหลผ่านบ้านโคกมน)

บ้านเก่าที่เราเกิดนั้นอยู่ติดกับลำน้ำสวย ปัจจุบันนี้เขาเรียกว่า **คุ้มหนองอีต้อน** อยู่ใกล้กับ **วัดป่าโคกมนนี้แหละ**

ตอนที่เราเกิดนั้นโยมพ่อบ่ได้อยู่บ้าน พ่อเราถูกเกณฑ์ไปเป็นทหารเพื่อไปรบกับพวกกบฏ **ผีบาบผีบุญ** (กบฏผีบุญ เกิดที่มณฑลอุบลฯ ปลายปี พ.ศ. ๒๔๔๓_ปฐม)

โยมแม่บอกว่า แม่ร้องให้เสียใจหลายที่พ่อไปเป็นทหาร แม่ย่าน (กลัว) ไปหลายๆ อย่าง ย่านว่าพ่อสิถูกเขาฆ่า ย่านว่าเจ้าของ (ตัวเอง) สิเป็นแม่ฮ้างนางหม้าย ย่านว่าเราสิเป็นลูกกำพร้ากำพลอยแต่น้อย พ่อตายจ้อยบ่มี”

“ตอนเราเกิดมาใหม่ๆ โยมแม่ต้องเลี้ยงเราเพียงลำพังคนเดียว อยู่บ้านนำกันสองคนแม่ลูก

**ปีที่เรากิดนั้น แม่บอกว่าอากาศทางเมืองเลยมันหนาวหลาย
ผ้าห่มนวมกันหนาวกะบ่ค่อยมี**

อากาศมันหนาวหลาย ชี้มูกมันกะมาอุดตันดั่ง (จมูก) เรากะเลย
ฮ้องไห้บ่หยุดบ่หย่อน **แม่ต้องเอาปากของแม่ดูดเอาชี้มูกออกจากดั่งเรา**
บางคืนแม่ต้องอุ้มเอาเรามาแนบกับอกแม่ไว้เพื่อให้คลายหนาว
มันหนาวหลาย เเราร้องกะร้องไห้ทั้งคืน **แม่กะร้องไห้ทั้งคืนเหมือนกัน**
เวลาที่เราร้องไห้บ่เซาเป็นจ๊กเทื่อ (ร้องไห้ไม่หยุด) แม่ก็จะพูด
กับเราว่า...ลูกเอ๊ย แก้อีตาย ลีบลีตาย กะขอให้แม่ได้ตายก่อนลูก
เด้อ อย่ามาด่วนเจ็บ อย่ามาด่วนตายไปก่อนแม่เด้อลูก”

หลวงปู่เล่าชีวิตวัยเด็กของท่านต่อไปว่า : -

“หลังจากเรากิดมาได้เข้าเดือนที่สี่ พ่อถึงได้กลับมาจากการไป
เป็นทหารรับใช้ชาติที่เมืองอุบลฯ **ชีวิตครอบครัวถึงได้อยู่กันพร้อมหน้า**
พร้อมตาพ่อแม่ลูก

ห่างมาอีก ๔ ปี แม่เราก็ได้ลูกสาวอีกคนหนึ่ง ชื่อ อีพา

อีพา กับ **เรา** เกิดที่บ้านโคกมน **อีแดง** กับ **บั๊กสิน** สองคนนี้ ไปเกิดอยู่**บ้านหนองบัวบาน** เมืองอุดรฯ พ่อแม่พยายย้ายบ้านหนีจากบ้านโคกมน เพราะมันแล้งติดต่อกันหลายปี ฝนบ่ตก ทำนาทำไร่กะบ่ได้ ต้องซูดเผือกซูดมันมากินแทนข้าว

หรือไม่ว่าเอาเผือกเอามันและเนื้อสัตว์ป่า ไปแลกเอาข้าวอยู่ทาง**วังสะพุงบั้ง** ทาง**เมืองเลยบั้ง** ทาง**เมืองหนองบัว** (ลำภู) บั้ง เอามากิน พอประทังหิวประทังตาย

พ่อเห็นว่า ถ้าอยู่**บ้านโคกมน**ต่อไปอีก จะต้องพากันอดตาย เพราะบ่มีข้าวกิน

พ่อก็เลยชักชวนญาติพี่น้องที่อยู่**บ้านโคกมน**กับอยู่ทาง**บ้านผาน้อย** ให้พากันย้ายครอบครัวไปอยู่กับญาติพี่น้อง ทาง**บ้านหนองบัวบาน** เมืองอุดรฯ

ย้ายครัวกันไปตอนนั้นมีทั้งหมดถึง ๑๓ ครัว

บ้านโคกมน ตอนที่พ่อเราย้ายบ้านไปนั้น มีเพียง ๒๒ หลังคาเรือน บ่ได้มีบ้านเรือนหลายเหมือนกับที่เห็นอย่างทุกวันนี้”

๖.

อพยพไปอยู่บ้านหนองบัวบาน เขตอุดรธานี

เมื่อ**หลวงปู่** อายุได้ ๘-๙ ขวบ โยมบิดาเห็นว่าทนต่อสภาพความแห้งแล้งที่**บ้านโคกมน**ไม่ไหว กลัวครอบครัวจะอดตาย จึงพากันอพยพลงมาอยู่ที่ **บ้านหนองบัวบาน ตำบลเชิงพิณ อำเภอมหาเมฆ จังหวัดอุดรธานี**

หลวงปู่ บอกว่า ตอนที่ครอบครัวอพยพนั้น ท่านยังจำเหตุการณ์ได้ดี ท่านมีความประทับใจในการเดินทางมาก ซึ่งพระอุปัชฌ์ไปได้บันทึกตามคำบอกเล่าของ**หลวงปู่** ดังนี้ :-

“ย้ายบ้านมาตอนนั้นเรามีอายุได้แปด-เก้าปีแล้ว เราทั้งเดินทั้งขี่เกวียนสลัดกันไป

อีพา ยังเป็นเด็กน้อยอยู่ แม่ก็เลยเอาผ้าขาวม้ามัดไว้ด้านหลังออกจาก**บ้านโคกมน** ไปทาง**บ้านวังม่วง** เข้าทาง**บ้านเอราวัณ** มา**บ้านนาวัง** คั้นแรกมาพักนอนในป่าระหว่าง**บ้านเอราวัณ** กับ **บ้านนาวัง**

ตื่นเช้ามาก็เดินทางต่อเข้า**นาวัง** **นาคำไฮ** มาหยุดพักคั้นที่สองอยู่ระหว่าง**บ้านนากลาง** เข้ามาก็เดินทางต่อเข้า**เขตหนองบัวลำภู** แต่มา

ไปถึงเมืองหนองบัวลำภู มันมีดีค่าก่อน ก็เลยพากันหยุดพัก**คืนที่สาม** อยู่ในป่า **บ่กล้าเดินทางกลางคืนกัน กลัวเสือจะมากินวัวกินควาย**

เดินทางต่อเข้า**หนองบัวลำภู** พากันเดินอ้อมข้าง**ภูพาน** บ่ขึ้น ภูพานเพราะมันสูงเกินไป วัวควายมันลากเกวียนบ่ไหว อ้อมภูพาน ออกไป ค่าหยุดพักนอนค้างคืนกันอยู่ที่นี่เป็น**คืนที่สี่**

ตอนเช้ากินข้าวกันแล้วจึงเดินทางต่อไป จนถึง**บ้านหนองบัวบาน** เวลาบ่ายแก่ๆ

พี่น้องที่เขามาอยู่ก่อนก็ออกมาต้อนรับกัน เห็นแล้วอุ่นใจหลาย”

หลวงปู่ ได้เมตตาเล่าถึงสภาพการเดินทางที่มากันเป็น**คาราวาน** ในครั้งนั้น ว่า :-

“เป็นครั้งแรกในชีวิตเราที่ได้เดินทางไกล คิดอยู่ในใจตอนนั้นว่า **คือนานฮอดนานถึงแท้บ้านหนองบัวบานนี้**

นอนคืนมากับป่า หนาวกะหนาว ย่าน(กลัว)เสือ ย่านผี ไปตามประสาเด็กน้อย

กลางคืนมันหนาว ต้องมานอนอยู่ข้างๆ กองไฟ นอนผิงไฟไป ฟังพวกผู้ใหญ่เขาคุยกันบ้าง ฟังพ่อเล่านิทานให้ฟังบ้าง มันเพลินดี จนหลับคาตักพ่อ**บ่รู้เรื่อง** บ่รู้ว่าพ่ออ้อมขึ้นมาอนบนเกวียนตั้งแต่เมื่อไร

นอนหลับปานตายเพราะมันอ่อนเพลียกับการเดินทาง

พวกเด็กน้อยกับผู้หญิงให้ขึ้นมาอนบนเกวียน เขากลับเสื่อ มันจะจับไปกิน

พวกผู้ใหญ่ที่เป็นผู้ชายพากันก่อไฟ เปลียนเวรเฝ้าวัวควาย
ป้องกันเสี้ยนมันจะจับวัวควายไปกิน

พวกที่เฝ้าเวรยามเข่าบ่นนอนกันเลย หาเรื่องนั้นเรื่องนี้มาว่ามา
คุยกันเพื่อไม่ให้มันง่วงนอน

กว่าจะไปถึงบ้านหนองบัวบาน เราได้ฟังนิทานจบไปหลายเรื่อง
มันชวนนำฟังนิทานนี้แหละ (มันสนุกด้วยการฟังนิทานนี้แหละ)
ตอนนั้นจำนิทานได้หลายเรื่อง ตอนนั้นจำได้จักเรื่อง”

แม้จะเหนื่อยยากขนาดไหนก็ตาม **ด้วยอารมณ์กวี-เจ้าบท
เจ้ากลอน** พวกผู้เฒ่าบางคนยังได้นำมาแต่งเป็น **พญา** บทกลอนภาษา
อีสานเกี่ยวกับการเดินทางในครั้งนั้นว่า : -

“เอาหม่ไม่เป็นชายคานอน เอาเดือนดาวแทนแสงตะเกียงได้
หักพดไม้ปูฟูกต่างนอน เอาไม้ขอนแทนหมอนต่างหนุน ทางหัวพุ่นแม่
มดลื่น ทางตีนพุ่นแม่ดมดง่าม ทุกข์ยากฮ้ายอยู่แล้วยังมาซ้ำเติมกัน ฯ”

ผมลองถอดใจความจาก **“พญา”** ข้างต้น ออกเป็นภาษา
ภาคกลาง ได้ดังนี้ : -

“เอาหม่ไม่เป็นชายคานอนนอน เอาเดือนดาวแทนตะเกียงแทน
ได้ หักกิ่งไม้ไปไม้ปูนอนต่างฟูก เอาขอนไม้มาหนุนต่างหมอน ทางด้าน
หัวนอนก็มีมดคันไฟ ทางปลายเท้าก็มีมดง่าม ทุกข์ยากอยู่แล้วยังมา
ซ้ำเติมกันอีก ฯ”

โอ้โฮ! ถ้าพูดแบบคนรุ่นใหม่ ก็ว่า **“ว้าว! โรแมนติกสุดๆ เลย”**

โยมบิดาถึงแก่กรรม

หลวงปู่ เล่าว่า การอพยพโยกย้ายในครั้งนั้นได้ไปกันหลายครอบครัว เรียกกันว่า **ย้ายถิ่นหรือถอนไปแปลงเมืองสร้างบ้านกันใหม่เลยที่เดียว**

การอพยพมาสร้างบ้านใหม่ที่ **บ้านหนองบัวบาน** เขตจังหวัดอุดรธานี ครอบครัวของท่านได้มาพร้อมกับครอบครัวที่ป่าน้ำอามากมาย

แต่ก็ยังมีญาติพี่น้องอีกจำนวนมากเช่นกัน ที่ยังรักและต้องการอยู่ถิ่นฐานบ้านเก่า พอใจที่จะอยู่**บ้านโคกมน** อำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย กันต่อไป

แม้ครอบครัวของ **หลวงปู่** จะอพยพย้ายมาอยู่ **บ้านหนองบัวบาน** เขตจังหวัดอุดรแล้วก็ตาม ท่านก็ยังพอใจที่จะไปๆ มาๆ ระหว่าง**บ้านหนองบัวบาน** กับ**บ้านโคกมน** อยู่มิได้ขาด

หลวงปู่บอกว่า ท่านถือว่าทั้ง**บ้านหนองบัวบาน** และ**บ้านโคกมน** ถือเป็นบ้านของท่านทั้งสองแห่ง ด้วยมีญาติพี่น้องอยู่มากในหมู่บ้านทั้งสองแห่งนี้

เคราะห์ร้ายในครอบครัวของ**หลวงปู่** เกิดขึ้นไม่นานภายหลังจากย้ายมาอยู่**บ้านหนองบัวบาน**

กล่าวคือ เมื่อ**หลวงปู่**อายุครบ ๙ ขวบ ย่างขึ้นปีที่ลืบ **โยมบิดา** **ได้ถึงแก่กรรม** มารดาแต่ผู้เดียวต้องทำหน้าที่หัวหน้าครอบครัว รับ ผิดชอบเลี้ยงดูลูกที่ยังเล็กถึง ๔ คน

เด็กชายบ่อ ในฐานะพี่ชายคนโต ต้องกลายเป็นผู้ชายที่มีอายุ มากที่สุดในบ้านไปโดยอัตโนมัติ

แม้ท่านจะอายุเพียง ๑๐ ขวบ แต่ก็รู้จักคิดช่วยงานการทั้งปวง ในบ้าน ต้องรับหน้าที่บางอย่างของพ่อบ้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง งาน ออกแรงกลางแจ้งในด้านเรือกสวนไร่นา เป็นการแบ่งเบางานของมารดา ไปได้ส่วนหนึ่ง

ความลำบากตรากตรำในฐานะที่เป็นเด็กชนบทในหมู่บ้านห่างไกล ความเจริญ มีมากอยู่แล้ว ยังถูกโชคเคราะห์กระหน่ำซ้ำเติมให้ครอบครัว ต้องขาดพ่อบ้านไปอีก **ความทุกข์ยากจึงเพิ่มขึ้นอย่างมาก**

เป็นเหตุให้**เด็กชายบ่อ** ต้องมีภาระเกินวัย ที่เป็นเด็กพุดน้อย อยู่แล้ว ก็ดูจะเพิ่มความเงียบขรึมมากขึ้นไปอีก

วาสนาบารมีจะได้บวช

เหตุที่ **หลวงปู่ชอบ จานสโม** จะได้บวชและครองเพศพรหมจรรย์จนตลอดชีวิต ถือว่าเป็นเรื่องโชควาสนาบารมีของท่าน

กล่าวคือ เมื่อ **หลวงปู่** อายุได้ ๑๔ ปี ได้มีพระอุปัชฌาย์กรรมฐานรูปหนึ่งได้จาริกมาปักกลดรุกขมูลอยู่ที่ **วัดบ้านตระครุฑ** ใกล้ๆ กับ **บ้านหนองบัวบาน** ที่หลวงปู่อยู่

พระอุปัชฌาย์รูปนั้นชื่อว่า **พระอาจารย์พา** เป็นศิษย์กรรมฐานของ **หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต** พระอาจารย์ใหญ่สายกรรมฐานแห่งยุค

พระอาจารย์พา เป็นพระที่มีจริยาวัตรนุ่มนวลและเคร่งครัดในพระธรรมวินัย

คนในหมู่บ้าน รวมทั้งมารดาและญาติผู้ใหญ่ของ **หลวงปู่** ต่างเลื่อมใสศรัทธาพากันไปปรนนิบัติอุปัชฌาย์จากถวายกับปิยะจังหันอยู่มิได้ขาด

หลวงปู่ชอบ สมัยเป็น **เด็กชายบ่อ** ก็ได้ติดตามโยมมารดาไปด้วยเสมอ

ในฐานะที่ **เด็กชายบ่อ** เป็นเด็กชายแรกรุ่งน วัยกำลังใช้กำลังสอย จึงได้รับหน้าที่มอบหมายให้คอยปฏิบัติรับใช้พระ คอยประเคนของ ล้างบาตร รับใช้ใกล้ชิดพระอาจารย์ทุกวัน

หลวงปู่หลุย จันทสาโร เพื่อนสัทธรรมิกของหลวงปู่

ราวกับว่า**พระอาจารย์พา** จงใจจะมาโปรด**เด็กชายบ่อ**เป็นการเฉพาะ ท่านจึงปักกลดอยู่ ณ ที่แห่งนั้นนานพอควร คอยให้การอบรมสั่งสอนจนกระทั่ง**เด็กชายบ่อ** เกิดความไกล่ลี้ชิตคุ่นเคยท่านเป็นอย่างดี

พระอาจารย์พา สอนให้**เด็กชายบ่อ** รู้จักกรรมเนียมของพระป่า เช่น รู้ว่าของสิ่งใดควรประเคน ของสิ่งใดไม่ควรประเคน การเช็ดบาตรล้างบาตร การกราบพระ ตลอดจนมารยาทต่างๆ

ยามว่าง พระอาจารย์ก็เมตตาสอนหนังสือให้บ้าง ฝึกหัดสวดมนต์ พานั่งสมาธิภาวนา ตลอดจนพูดธรรมะง่ายๆ ให้ฟัง

จิตของเด็กชายบ่อจึงโน้มหน้าไปสู่ทางธรรมมากขึ้นทุกที

เมื่อ**พระอาจารย์**เห็นนิสัยฝึกฝไ้ในทางธรรมและกิริยามารยาทของ**เด็กชายบ่อ**ว่า **“บ่มได้ที่”** ประกอบกับได้แสดง **“นิสัยวาสนา”** ในทางบวชออกมอย่างเพียงพอแล้ว

พระอาจารย์ก็ออกปากชวนไปบวช ไปปฏิบัติธรรมด้วยกัน!

ได้ชื่อใหม่ว่า “ชอบ”

วันหนึ่งพระอาจารย์พาได้เอยปากชวนเด็กชายบ่อ ว่า “บ่อ โต (เธอ) อยากบวชกับเฮาบ่?”

เด็กชายบ่อ ตอบรับว่า “อยากบวชอยู่ ชำนาญ”

พระอาจารย์ ถามย้ำ “ถ้าเฮาสีพาไปบวช โต**ชอบ**บ่?”

เด็กชายยืนยันคำเดิม “**ชอบ**อยู่ ชำนาญ”

พระอาจารย์ ถามให้แน่ใจอีก “ชอบเล่นๆ หรือว่าชอบอีหลีละ?”

เด็กชาย ยืนยัน “**ชอบ** อีหลี ชำนาญ” (ชอบจริงๆ ครับ)

เมื่อเด็กชายยืนยันคำตอบกับท่านพระอาจารย์พา ไปว่า “**ชอบ**”
ทุกครั้งที่ท่านถาม

พระอาจารย์ ก็เลยพูดหยอกไปว่า “จะแม่นมึง**ชอบ**ไปเบ็ดตู้้อย่าง
เท่านั้น **บักชอบ**หลง เอ๊ย!”

(ดูเหมือนเธอจะ**ชอบ**ไปทุกอย่าง เจ้าคน**ชอบ**มาก เอ๊ย_หลง
= ใหญ่ หรือ มาก)

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา ท่านพระอาจารย์พา จึงเรียกเด็กชาย
บ่อ ว่า “**ชอบ**หลง” (หมายถึง ชอบมาก หรือ ชอบขนาดหนัก)

นานเข้าคำเรียกชื่อใหม่ของท่าน ก็หดสั้นลง ยิ่งเหลือแต่คำว่า “ชอบ” และก็เรียกชื่อนี้กันตลอดมา

เมื่อ**พระอาจารย์ให้เด็กชายบ่อ หรือ เด็กชายชอบ**ไปขออนุญาต โยมมารดา และผู้ปกครองนั้น ความจริงแล้วโยมมารดากับญาติฯ ได้พยายามทัดทานไม่ให้ท่านบวชเป็น**ผ้าขาวตืดตามพระอาจารย์พา** แต่เมื่อ**เด็กชายยังยืนยันมั่นเหมาะจึงต้องยอมตาม**

หลวงปู่ เล่าว่า “ถ้าไม่ใช่**พระอาจารย์พา**แล้ว แม่เราก็ไม่ให้บวชง่ายๆหรอก เพราะ**ว่าพระอาจารย์พา**กับแม่เราเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน ความเชื่อถือต่อกันจึงมี

ถ้าเป็นพระองค์อื่น แม่ต้องไม่อนุญาตแน่นอน **โยมแม่กลัวเขาเอาลูกของตนเองไปขาย”**

งานบุญครบ ๗ รอบของหลวงปู่ ที่วัดป่าสัมมาสุรณี

เมื่อ ๙ - ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๘

(ในภาพ หลวงปู่กำลังใส่บาตรหลวงปู่ท่อน ญาณธโร)

เป็นผ้าขาวน้อยติดตาม พระธุดงค์

เมื่อเด็กชายผู้ “ชอบ” บวช ลาโยมมารดาและญาติๆ แล้ว ก็ได้ติดตาม**พระอาจารย์พา** ได้ถวายตัวเป็นศิษย์ติดตามพระอาจารย์ออกธุดงค์ไปทุกแห่งแล้วแต่พระอาจารย์จะพาไป

หลวงปู่ เล่าว่า ท่านบวชเป็น**ผ้าขาว** หรือ **ตาปะขาวน้อย** ถือศีลแปด ติดตาม**พระอาจารย์พา** ถึง ๔ ปีเต็ม

ผ้าขาวชอบ ได้ติดตาม**พระอาจารย์พา** ไปไกลถึง**เมืองอุบลฯ** ได้ไปจำพรรษาทาง**เมืองอุบลฯ** และ**เมืองยโสธร** และได้กราบ**หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต** ครั้งแรกที่**เมืองอุบลฯ** ตอนเป็น**ผ้าขาว**นี้ด้วย

ผ้าขาวชอบ ได้รับการฝึกฝนอบรมทั้งด้านข้อวัตรปฏิบัติต่างๆ เช่น การปรนนิบัติรับใช้ครูอาจารย์ หัดล้างเท้าเช็ดเท้าเวลาพระอาจารย์กลับจากบิณฑบาต หัดพับผ้าจีวรและสังฆาฏิ ปูผ้านี้สีทนะ (ผ้าปูนั่ง) หัดตัดก้นน้ำ กรองน้ำ หัดประเคนของ และการจัดบริหารถวายพระ เป็นต้น

ผ้าขาว ได้ฝึกหัดการท่องบ่นสวดมนต์ การทำสมาธิภาวนา และการเดินจงกรม

ท่านได้ออกrukขมุขลิติตตาม**พระอาจารย์พา**ไปด้วยความทรหดอดทน ไม่ว่าจะเป็นการบุกน้ำลุยโคลน บุกป่าฝ่าดง ขึ้นเขาลงห้วย **ผ้าขาวน้อยชอบ** ก็มีได้ย่อท้อ

สภาพป่าดงพงไพรในสมัยนั้น (กว่าร้อยปีมาแล้ว) มีความรกรกชฎู แสนลำบากล้าเค็ญในเวลาเดินทางกลางวัน และแสนเงียบสังัดวังเวง และน่าสยของกลัวในเวลากลางคืน

ตลอดสี่ปี ถือว่า **ผ้าขาวน้อยชอบ** ได้ผ่านการทดสอบมาอย่าง **โชกโชน**

หลวงปู่เล่าว่า เรื่อง**ความยากลำบาก** และ**ความหวาดกลัว**ในตอนแรกๆ ก็มีบ้าง แต่ต้องพยายามอดทน ต้องเคารพเพื่อฟัง และพยายามศึกษาตัวอย่างจากพระอาจารย์

“ความลำบาก พระอาจารย์ทนได้ **ทำไมเราจะทนไม่ได้? ความน่าหวาดกลัว** ก็เช่นกัน เมื่อพระอาจารย์อยู่ได้ **ทำไมเราจะอยู่ไม่ได้**อย่างท่าน?”

ผ้าขาวน้อย พยายามนึกข่มใจเช่นนี้เสมอ จึงสามารถผ่าน **ปัญหาและอุปสรรคต่างๆ** ไปได้

เรื่องความคิดถึงบ้าน คิดถึงมารดา ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูงตามประสาเด็กนั้น ก็ย่อมต้องมีเป็นธรรมดาในบางกาลบางเวลา

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เวลาเย็นค่ำโพล้เพล้เมื่อเห็นนกกาบินกลับรัง บางครั้งก็เกิดความรู้สึกวังเวง ซะเง้อหาบ้าน ซะเง้อหาแม่บ้าง

แต่...เมื่อนึกถึงความเมตตาของพระอาจารย์ นึกถึงความสุขสงบที่ได้จากการภาวนา ก็สามารถข่มความคิดถึงเหล่านั้นได้

หลวงปู่ เล่าถึงสภาพจิตใจของท่านในตอนนั้นว่า **“ใจมันชอบภาวนา มีความสงบเยือกเย็นดี”**

การพิจารณา “ทุกข์”

การติดตามพระอรรถกถาจารย์ตามป่าเขาลำเนาไพรเช่นนี้ ย่อมพบกับความทุกข์ยากลำบากอย่างแน่นอน แต่**ผ้าขาวชอบ** ก็ได้คิดปลอบใจตัวเองว่า “การที่เราติดตามท่านอาจารย์ไปพบกับความลำบากเพียงแค่นี้เป็น **ทุกข์** นั้น ท่านอาจารย์ได้พร่ำสอนเราว่า นี่เป็นหนทางที่จะให้**พ้นทุกข์**ต่างหาก”

พระอาจารย์บอกว่า “**ทุกข์ใหญ่**ของมนุษย์และสัตว์โลกนั้น อยู่ที่**การเวียนว่ายตายเกิด** และ**ปราชญ์**จะต้องทำตนให้พ้นจาก**ทุกข์ใหญ่**นี้”

หลวงปู่เล่าว่า สมัยที่องค์ท่านเป็นผ้าขาวนั้น ท่านยังไม่รู้ชัดว่า “**ทุกข์ใหญ่**” นั้นจะเป็นจริงชนิดใด

แต่...**ทุกข์**ที่เราเห็นนั้น ก็ชัดเจนอยู่แล้ว ถ้าหากเรายังอยู่กับบ้าน ติดบ้าน ติดเพื่อน ติดญาติ ติดพี่น้อง ไม่ติดตามท่านอาจารย์ไปแสวงหา**หนทางพ้นทุกข์**แล้ว **ทุกข์**ที่ปรากฏแก่เราที่เห็นชัดเจนอยู่นั้น เราจะมีทางหลุดพ้นไปได้อย่างไร?

ทุกข์ ที่**ผ้าขาวชอบ** ได้เห็นชัดด้วยความรู้สึกเห็นจริงของตนเอง นั้น ก็คือ**ทุกข์**ที่ท่านได้พานพบจากครอบครัว จากพ่อแม่ญาติพี่น้อง และจากตัวของตนเอง

นั่นคือ **ทุกข์**ที่ต้องอยู่อย่างจนยากตรากตรำ ต้องทำนา ทำไร่ ทำกินตัวเป็นเกลียวอย่างไร ก็ไม่มีทางที่จะเงยหน้าอ้าปากได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อโยมบิดาลิ้นชีวิตตลง การช่วยมารดา ทำมาหากินด้วยความยากลำบากนั้น ยิ่งทำให้ท่านรู้ซึ่งและเห็นชัดขึ้น ถึง**ความทุกข์**

ท่านเกิดคำถามในช่วงเป็นผ้าขาวนั้นว่า ชีวิตเกิดมาเพื่ออะไร? เกิดมาเพื่อจะทำงานเวียนวนอยู่เช่นนี้ละหรือ?

ผ้าขาวชอบ หลับตามองเห็นภาพสมัยอยู่กับครอบครัวได้ชัดเจน ...**เข้าขึ้น**ต้องออกไปไร่ไปนา ก่อนจะเป็น**นา**ก็ต้องหักร้างถางพง ขุดเผาต่อไม้ ตกแต่งให้เป็นคูเป็นคันนา

เมื่อเป็นนาแล้ว ถึงหน้านาก็ต้องไถ คราด กลับดินให้หญ้า ตายก่อน ต่อไปต้องไถซ้ำอีกครั้ง คราดให้ดินแตก พอที่จะหว่านข้าว ตกกล้า

พอดันกล้าโตได้ที่ ก็ต้องถอนต้นกล้านำไปปักดำ ต้องไชน้ำ เข้านา ให้มีน้ำหล่อเลี้ยงต้นกล้าให้เติบโตใหญ่ ต้องดูแลไปจนต้นข้าว ออกรวง ตั้งท้องอ่อนๆ ก็ต้องคอยระแวดระวังศัตรูข้าว เช่น เพลี้ย ปูนา ที่จะมากัดกินต้นข้าว

เมื่อข้าวแก่ รวงค่อมค่อมลง ก็ต้องคอยไชน้ำออกจากนา ให้นาแล้ง เพื่อเวลาข้าวแก่จะได้ไม่ต้องตกท้องน้ำ

ระหว่างรอข้าวแก่ ก็ไม่ใช่ว่าจะสะดวกสบาย หรือมีเวลา เพลิดเพลินเจริญใจได้ทีเดียวหรอก กลับต้องมีงานไร่ที่จะต้องดูแลต่อไป ต้องปลูกผัก ผลไม้ เผาถ่าน

บางปีที่ฝนดี น้ำดี ก็ได้ข้าวมากหน่อย พอกินพอเหลือขาย
ถ้าปีไหนฝนแล้ง น้ำน้อย ข้าวก็เสียหาย แทบไม่พอกิน พวก
ผู้คนในหมู่บ้านต้องออกไปรับจ้างต่างถิ่น เพื่อเพิ่มพูนรายได้ให้ครอบครัว

นอกจากการทำอะไรทำนา ผ้าขาวชอบ ยังเห็นพวกผู้ชายในหมู่บ้าน
บางกลุ่ม ก็ต้องนัวต้อจนควายไปขาย เป็นการนำมาหากินที่เบียดเบียน
ชีวิตของสัตว์อื่น ที่ท่านอาจารย์พร่ำสอนว่าเป็นสิ่งไม่ถูกต้องเป็นการผิดศีล
ทำให้ทุกข์ที่ต้องเวียนว่ายตายเกิดนั้นต้องซ้ำหนักหนาเข้าไปอีก

เมื่อคิดถึงการนำมาหากินของชาวบ้านป่าในสมัยนั้น **ผ้าขาวชอบ**
ได้พิจารณาเห็นว่า ปีหนึ่งๆ แทบไม่มีเวลาหยุดพักผ่อนหายใจกันเสียเลย

ต้องลำบากแสนสาหัส กว่าจะได้ผลออกมาเป็นข้าวเปลือก
กว่าจะได้เป็นข้าวสาร **ต้องสิ้นหยาดเหงื่อ** **สิ้นแรงงาน** **เวียนวนกัน**
ทั้งเดือน **ทั้งปี** **อาจทั้งชีวิต** **ไม่มีจบสิ้น**

นอกจากทุกข์เพราะการดิ้นรนนำมาหากินแล้ว **ผ้าขาวชอบ** ยัง
พิจารณาเห็นทุกข์จากการเกิด - แล้วก็แก่ - แล้วก็เจ็บ - แล้วก็ตาย ดูจาก
ผู้คนในหมู่บ้าน ก็เห็นประจำ

โยมพ่อของเรา ท่านก็ตายไปแล้ว

แม้เราเป็นเด็ก เคยเลี้ยงวัวเลี้ยงควาย ช่วยมารดาทำอะไรทำนา
ถ้าเรายัง **“ติดข้อง”** กับสภาพชีวิตเช่นนั้น เมื่อโตขึ้นก็คงไม่พ้นที่จะต้อง
“เข้าเทียมแอก **เทียมไถแห่งชีวิต** **หมุนวนอยู่รอบกองทุกข์เช่นนี้** **อย่าง**
ไม่มีวันหยุดยั้ง”

เหมือนควายที่เมื่อเราเลี้ยง ก็ปักหลักไว้ไหนา ปล่อยให้สายเชือกที่พันเหนียวไว้ยาวเพียงระยะหนึ่ง มันจะกินหญ้า กินน้ำ จะถ่าย จะเล่น ปลักโคลน ก็วนเวียนอยู่ในระยะความยาวของเชือกนั้นเท่านั้น

ดูเผินๆ เหมือนว่ามันมีอิสระ อยู่กลางทุ่งนาที่เว้งว่าง อากาศดี แต่ความจริงแล้ว มันมีวงชีวิตจำกัดอยู่รอบๆ เสาหลักนั้นเท่านั้น ไม่สามารถพ้นฝ่าออกไปให้หลุดพ้นเขตความยาวของเชือกนั้นได้

“เราเป็นมนุษย์ ประเสริฐกว่าสัตว์ ทำไมจะยอมอยู่ในวงจำกัดแค่นั้น คิดไปแล้วก็แค่เชือกควายที่เรามองเห็นแค่นั้นเอง”

เราจะต้องหลุดจาก “กอกทุกข์” ให้ได้

เมื่อคิดได้เช่นนั้น หลวงปู่ท่านบอกว่า ใจมันกระหึ่ม คิดจะข้ามลวง “วงทุกข์” นี้ไปให้จงได้

งานฉลองอายุครบ ๗ รอบของหลวงปู่ ที่คณะศิษย์จัดถวายอีกแห่งหนึ่งที่วัดป่าญาณวิเวก อ.ขุนหาญ จ.ศรีสะเกษ เมื่อ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๘

กลับมาอยู่บ้านเพื่อทดลองชีวิต

เมื่อ**ผ้าขาวชอบ**อายุครบ ๑๘ ปี ท่าน**พระอาจารย์พา**เห็นว่าศิษย์ของท่านผู้นี้มีใจแน่วแน่มั่นคงในพระพุทธศาสนา และได้ฝึกฝนอบรมบ่มนิสัยมาถึง ๔ ปี นับว่า **เพียงพอแก่การแล้ว จึงออกปากอนุญาตให้บรรพชาเป็นสามเณรได้**

แม้ว่าขณะนั้นจิตใจของ **ผ้าขาวชอบ** จะมุ่งมั่นไปสู่แดนกาสาพัสตร์แล้วก็ตาม แต่พอ**พระอาจารย์**ออกปากอนุญาตให้บวชเณรตามความต้องการได้แล้ว ท่านกลับเกิดการลังเลใจ อดที่จะทบทวนให้รอบคอบก่อนไม่ได้

ความคิดของ **ผ้าขาวชอบ** ในขณะนั้นแยกออกเป็นสองนัย หรือสองความคิด

ความคิดหนึ่ง นี้ก็อีกเหิมว่า “เราขอบวช เราขออยู่ในธรรมวินัย เราจะเจริญรอยตามท่าน**อาจารย์**ของเรา เราจะบวชเพื่อข้ามกองทุกข์ เราจะบวชไม่สึก เราเชื่อว่าเรามีใจแน่วแน่ต่อพระศาสนาอย่างมั่นคง”

ส่วนอีกความคิดหนึ่ง ออกไปทางลึกลับสงสัยโดยคิดว่า “ท่าน**อาจารย์**ของเราสอนว่า จิตของมนุษย์เรานั้นกลับกลอกชื่อยาก วันนี้เราว่าเราจะบวชแน่นอน จะบวชไม่สึก

แต่เราก็ออกมาสู่ร่มเงาของศาสนาแต่เล็ก แทนจะไม่ได้เคยพบเห็นชีวิตตามปกติของฆราวาสวิสัยของคนหนุ่มคนสาวเลย

ถ้าเกิดเราบวชแล้ว กลับไปพบสิ่งชั่วร้ายชวนกิเลสให้มัน
ยอกย้อนช้อนกลเอาเล่า เราจะทำฉันใด เรามีภูมกันรูกล้ากระหน่ำเอา
จนใจหัวไม่ขึ้นหรือ?

หลวงปู่เล่าว่า เมื่อความคิดของท่านในช่วงนั้นเป็นดังนั้น เพื่อให้
แน่ใจ ก่อนที่จะตกลงปลงใจเข้าสู่เพศพรหมจรรย์ ท่านจึงขออนุญาต
พระอาจารย์กลับไปอยู่บ้านชั่วคราว

**ขอทดลองใช้ชีวิตฆราวาสสักระยะหนึ่ง เป็นการทดสอบความ
มั่นคงของจิตใจให้แน่นอนก่อน**

การที่**ผ้าขาวขอบ** กลับมาใช้ชีวิตฆราวาสนั้นส่วนหนึ่งจึงเป็นความ
ต้องการของตนเอง ที่ต้องการศึกษาชีวิตในวัยหนุ่มแตกพานเช่นคน
ธรรมดาทั่วไป

อีกส่วนหนึ่ง **เป็นความต้องการของโยมมารดา** ที่อยากให้ท่าน
กลับมาช่วยงานทางบ้านก่อน เนื่องจากพวกน้องๆ ทั้ง ๓ คน ยังไม่มี
ผู้ใดโตพอที่จะเป็นเรี่ยวเป็นแรงอาศัยช่วยงานช่วยการทางบ้านได้เต็มที่

**ผ้าขาวขอบจึงได้กลับมาอยู่บ้าน ใช้ชีวิตเยี่ยงหนุ่มลูกทุ่งอีก
ครั้งหนึ่ง เมื่ออายุ ๑๘ ย่าง ๑๙ ปี**

เรื่องงานการ **หนุ่มขอบ** ได้ทำช่วยทางบ้านแทบทุกอย่าง ทั้งงาน
ในไร่ในนา ท่านเป็นผู้ทำทั้งหมด เพื่อช่วยผ่อนแรงผู้เป็นแม่

และ ในช่วงนี้เอง ที่**หนุ่มขอบ** ได้ก้าวเข้ามาสู่อาชีพเป็น**พ่อค้า
วานิช**กับเขา โดยได้เอาของป่าที่หาได้แถบนั้นเข้าไปขายในเมือง

ไม่ว่าจะเป็นว่าน สมุนไพร น้ำมันยาง ครั่ง และของป่าทุก
อย่างที่หามาได้ในปี ท่านจะเก็บสะสมไว้แล้วนำไปขายที่**หนองบัวลำภู**

หรือไม่ก็นำไปขายที่ตลาดเมืองอุดรฯ ที่เป็นตลาดซื้อขายของป่าที่ใหญ่
ในแถบนั้น

หลวงปู่ เล่าให้ฟังภายหลังว่า ของทุกอย่างที่หามาได้จากป่า
ท่านจะนำไปขายทั้งหมด ยกเว้นสัตว์สารสิ่งที่มีชีวิตจิตใจเท่านั้น
ที่ท่านไม่ยอมนำไปขาย

ท่านบอกว่า เพราะท่านสงสารเขา และกลัวจะเป็นบาปเป็นกรรม
ท่านให้เหตุผลว่า “เราเกิดมากำพร้าอยู่แล้ว เราเลยไม่อยากเป็น
ผู้ที่ทำให้สัตว์ตัวอื่นเขาต้องมากำพร้าเพราะเราเป็นเหตุ”

หลวงปู่ เล่าถึงการนำของไปขาย ว่า :-

“เราหาบเอาของไปขายที่เมืองอุดรบ้าง ที่เมืองหนองบัวลำภูบ้าง
แล้วแต่ของ แล้วแต่โอกาสที่ได้ไปขายตรงไหน

ทางไหนต้องการซื้ออะไร เราก็จะเอาไปขายทางนั้น

หาบของไปขายข้ามภูข้ามเขา กว่าที่จะถึงต้องใช้เวลาเดินเป็นวันๆ
ป่าเราจนแตกเขิบเป็นดินหน้าแล้ง

เป็นผ้าขาวก็แบกบริหารให้อาจารย์พา จนป่าแตก เป็นพ่อค้า
ก็แบกของขายจนป่าแตก พอมาบวชก็แบกบริหารตัวเองจนป่าแตก
เหมือนกัน

พอกิเลสตนเองแตกแล้ว ก็ไม่ต้องแบกอะไรอีกเลย”

๑๐.

อยากเป็นเจ้าหนุ่มขาลาย

หลวงปู่ชอบ จานสโม ได้เล่าถึงการกลับไปใช้ชีวิตวัยหนุ่มในหมู่บ้านต่อไปว่า

คือ **ผู้บ่าว**วัยหนุ่มในสมัยนั้นเขานิยมชมชอบอะไรท่านก็เอาตามเขาหมด **ไม่ว่าจะเป็นเรื่องดีดสีตีเป่า สักลึงสักลายตามเนื้อตามตัว**

หลวงปู่ท่านว่า ท่าน**เป่าแคน ดีดพิณ** เป็นกับเขาบ้างเพียงเล็กน้อย **ไม่ถือว่าเก่ง** พอเล่นให้เพื่อนหรือ**ผู้สาว**ฟังได้เท่านั้น

ในเรื่องของการ**สักยันต์ ลงอักขระตามตัว** นั้น ท่านบอกว่า “ได้สัก**เอาขาลาย**ได้เพียงข้างเดียว คือข้างซ้าย ส่วนขาข้างขวานั้น ฟังก่อรูปขึ้นมาได้นิดหน่อยตรงทางด้านขาพับ ต้องหยุดสักเอาไว้แค่นั้น เพราะทนเจ็บไม่ได้ ก็เลยได้ขาลายเพียงข้างเดียว เสียค่าสักขาลายไป ๕๐ สตางค์”

หลวงปู่ เล่าถึงการสักด้วยว่า “...เจ็บเกือบตาย ขาออกฮ้อนเบ็ด จนไข้แตกออก กะว่าสิ**เอามอม**จักสองโตกะบ่ได้นำเขา มันอดเจ็บบ่ได้นี่ดี”

หมู่วที่ลักนำกัน **เขากินยาพิษ** เขากะเลยทนได้ เสาบได้กินยา
พิษกับเขา เลยทนบได้ ได้ขำนี้กะเอาละ เซ็ดจนมือตายบเอาอีกแล้ว”

สรุปว่า ตอน**ลักขาลาย**นั้น ท่านบอกว่าเจ็บจนทนไม่ไหว ขำมัน
ออกร้อนจนปวดระบมแทบเป็นไข้ กะว่าจะลัก**ตัวมอม** ลักสองตัวก็
ไม่ได้ เพราะทนเจ็บไม่ไหว

สำหรับ **ตัวมอม** ที่ว่านี้ ท่านบอกว่าเป็นสัตว์ที่มีลักษณะคล้าย
ละมั่งผสมกับราชสีห์ เป็นที่นิยมลักกันในหมู่วัยรุ่นทางภาคอีสานใน
ตอนนั้น

ใครที่**ลักขาลาย** จะต้องลัก**ตัวมอม**ไว้รอดสาวๆ ด้วย ใครที่มี
ตัวมอม หลายตัวเท่าไร สาวๆ ก็จะมีมองมากเท่านั้น **ถือเป็นเสน่ห์แก่**
เพศตรงข้ามอย่างหนึ่งของคนในสมัยนั้น

การ**ลักขาลาย** เป็นที่นิยมมากของผู้ชายอีสานในสมัยนั้น จน
ถึงกับมีคำกลอน **พญา** เอาไว้ว่า :-

**“ชาวขลาย บได้กายลูกสาวเพิ่น ขาลายแล้วเอวบขลายกะบข่อง
ลักนกเต็นน้อย งอยแก้มตอดซี้ตา”**

ถอดเป็นภาษาไทยกลางได้ความว่า (ผู้ชาย) ที่ข่าไม่ขลาย ก็
จะไม่ได้ลูกสาวเขามาเป็นเมีย นอกจากลักขาลายแล้ว ต้องลักรอบเอวให้
ขลายด้วย (คือลักรอบเอวแล้วลงมาตามขาทั้งสองข้าง แม้ถอดกางเกง
ออกแล้ว ถ้ามองไกลๆ ก็เหมือนกับยังนุ่งกางเกงอยู่เลย)

และสุดท้ายก็ลัก**รูปนกระเต็น**ตัวน้อยๆ เอาไว้ที่หางตาด้วย
ก็ถือว่าเป็นเสน่ห์สุดๆ ของผู้ชายในสมัยนั้น

หลงปู่ ท่านเล่าถึงการ**ลักขาลาย** ของท่านต่อไปว่า นอกจาก
ลักที่ข่าแล้ว ที่**แขนข้างขวา** ก็ได้**ลักยันต์ยอดธรรม** เอาไว้ด้วย

เสียค่าสักไป ๑ บาท แพงกว่าสักขาลายเท่าตัว เพราะ **สักขาลายไม่ได้
ลงคาถาเหมือนกับสักยอธรรมที่แขน**

ผู้ที่เป็นอาจารย์สักให้จึงคิด**ค่ายกครู** แพงถึง ๑ บาท ซึ่งเงิน ๑ บาทในสมัยนั้น**หลวงปู่**บอกว่าซื้อควายได้เป็นตัวเลยทีเดียว เพราะค่าเงินสมัยนั้นแพงกว่าสมัยนี้มาก

หลวงปู่ ยังบอกอีกว่า การ**สักขาลาย** หรือ **สักยันต์** ในสมัยนั้น พวกหนุ่มๆ พวกกันสักเป็นค่านิยมเพื่อแสดงว่าตนนั้นเป็น**ชายชาติตรี** **มีความอดทน**

อีกประการหนึ่ง ก็สักเพื่อ**หนังเหนียว** กันคมมีด คมปืน กันอันตรายจากอุบัติเหตุเภทภัยต่างๆ

มีคำพูดของคนสมัยนั้นว่า **“ถ้าไม่มีลายไม่ใช่ชายชาติตรี”**

เพราะอยากจะเป็นชายชาติตรีกับเขา หลวงปู่ท่านถึงได้ไปสักลายตามความนิยมของคนหนุ่มในสมัยนั้น

พอได้มาบวชแล้ว **หลวงปู่**ได้มาพิจารณาถึงการ**สักขาลาย** หรือ **สักยันต์**ตามร่างกาย แล้วเห็นว่า :-

“ถึงจะสักอะไรก็ตาม จะคงจะเหนียวอย่างไร สุดท้ายมันก็หนีตายไปไม่พ้น ไม่เห็นว่ามันจะทนไฟได้เลย

มันเป็นความหลงของคนที่ยังหาที่พึ่งให้กับตนเองไม่ได้ จึงต้องไปอาศัยพึ่งพาทภายนอก อันไม่ใช่ธรรมที่จะทำให้ตนเองได้พึ่งทุกข์อะไรเลย”

ตามเพื่อนไป “จกสาว”

เรื่องนี้ผมเขียนตามที่ **พระ** ท่านบันทึกไว้ ท่านเขียนอย่างไร ผมก็เขียนไปตามนั้น (เพราะเราเองก็ไม่ประสีประสากับเรื่องพรรคนี้!)

สมัยที่**หลวงปู่ชอบ**ท่านเป็นหนุ่มอยู่นั้น ท่านก็**ดี๊**เหมือนกับชายหนุ่มทั่วๆ ไปในสมัยนั้น **เขาพาไปเที่ยวสาว ชุมสาว ท่านก็ไปกับเขา**

สมัยที่ท่านเป็นหนุ่มนั้น การ**จีบสาว**ตามท้องถื่นภาคอีสาน พวก**ผู้บ่าว**จะพากันไปเป็นพรวน ยกโขยงกันไป

ถ้าใครเกิดไปสนใจ**แม่สาว**คนใดคนหนึ่ง แต่ตนไม่กล้า**จีบ** ก็จะใช้เพื่อนคนที่กล้าๆ ลักหน้อย เข้าไปเป็น**นกต่อ**ให้ก่อน เรียกว่า**คนขึ้นสาว** (ฟังแล้วจี้กจี้จรับ!)

คนขึ้นสาว ก็จะทำตัวไปตีสนิทกับแม่สาวคนนั้น ต่อมาก็จะพาเพื่อนคนที่สนใจไปด้วย แนะนำให้หนุ่มสาวได้รู้จักคุ้นเคยกัน แล้ว**คนขึ้นสาว** ก็จะหาทางปลีกตัวออกไป ปล่อยให้เป็นที่หน้าของหนุ่มสาว เขาว่ากันต่อไป (เออ! เข้าที่เฮะ! ส่วนเรื่องกระบวนการจีบทำอย่างไร ผมคงไม่ต้องเล่านะ เพราะพระท่านก็ไม่ได้เขียน และผมเองก็ลืมไปแล้ว มันผ่านมานานนึกไม่ออกจริงๆ!)

ตอนต่อไป เมื่อสาว หรือพ่อแม่ของฝ่ายหญิงพอใจเห็นชอบ
ด้วยแล้ว ก็ยอมให้ฝ่ายชายไปบอกผู้ใหญ่มาสู่ขอ เพื่อตกแต่งเป็นเมีย
ต่อไป

**“ถ้าสาวเจ้า หรือพ่อแม่ของฝ่ายหญิงไม่เอาด้วยแล้วก็ต้องกินแห้ว
ไปตามระเบียบ!”** (พระท่านเขียนอย่างนี้จริงๆ)

มีบ้างบางคู่ที่คนทั้งสองรักใคร่ชอบพอกัน แต่ถูกพ่อแม่ฝ่ายใด
ฝ่ายหนึ่งกีดกัน สุดท้ายก็ต้อง**พากันหนีไปก่อน** (คงไปตั้งหลัก) แล้ว
ค่อยย้อนกลับมาขอมาต่อพ่อแม่ฝ่ายหญิง (ตามสูตร ก็คงต้องพาลาน
ตาแป้วๆ มากกราบคุณตาคุณยายด้วยซีครับ)

ประเภทนี้ ในสมัยของท่าน**มีน้อยมาก** นานๆ ถึงจะมีสักครั้ง
เพราะคนในสมัยก่อนเขา**ยึดจารีตประเพณีอันดีงาม** ไม่ค่อยชิงสุก
ก่อนห่าม เหมือนกับเช่นทุกวันนี้

หลวงปู่ ท่านว่า ผู้หญิงสมัยนั้น**เขารักนวลสงวนนาง**เป็นอย่างมาก
การที่จะไปเดินคู่กับผู้ชายกันสองต่อสองแม่จะเป็นกลางวันเขาก็ไม่
กล้าทำ **เพราะกลัวคนจะเอาไปนินทาให้เสียชื่อพ่อแม่วงศ์ตระกูล**

**เมื่อผู้หญิงรักนวลสงวนนาง โอกาสที่หนุ่มสาวจะได้พูดได้จับกัน
จึงเป็นการยาก**

จึงต้องมีการ **“จกสาว”** กัน (อันนี้ผมเขียนเองเพราะใจร้อน ไม่ถึง
ตอนสำคัญสักที!)

“ผู้ว่าในสมัยของท่านนั้น **ดี๊**มากที่สุดๆ เกี่ยวกับการเอาเปรียบ
ผู้หญิง จะหาโอกาส**แต่ะอั้ง** ผู้หญิงโดยแอบมา**จกสาว** ในตอนกลางคืน...”

(จก ก็คือ **ล้วง** นั่นแหละครับ)

(พอมาถึงตอน **จกสาว** พระผู้เขียนท่านก็อ้างองค์หลวงปู่ แล้วก็ว่า หลวงปู่เล่าว่า : -)

“บ้านในสมัยก่อนเป็นบ้านที่เอา**ใบตอง**งุง มากั้นเป็นฝาเรือน เราจะไปสังเกตเบิ่งว่า **ผู้สาว**เขานอนอยู่มุมทางใดของบ้าน

พอรู้แล้ว ตอนกลางคืนกะพากันไปกับหมู่เพื่อนไปแอบดักซุ่มอยู่ ตกดึกก็พากันเจาะรูฝาบ้าน เอามือล้วงเข้าไปจับตามตัวของผู้หญิง

ถ้าเขาารู้กะได้จับตัวเขาหลายที แต่ถ้าเขาไม่รู้ตัว เขาก็ร้องโวยวาย ขึ้น พ่อแม่เขาตื่นขึ้นมา พวกเราก็ต้องรีบพากัน**แล่น** (วิ่ง) หนีให้เร็วที่สุด

มันม่วน มันตื่นเต้นกันหลาย!

ถ้าเขาไม่รู้ตัว จับได้ กะถูกปรับไหม้เสทากเป็นเงิน หรือว่าให้คนทั้งสองคนแต่งงานกันไปเลยก็มี แต่ต้องขึ้นอยู่กับกรณีที่ผู้หญิงเขาชอบพอในผู้ชายคนนั้นด้วย...”

(แหม! เล่าแบบหลวงปู่ค่อนข้างตื่นเต้นหน่อย แล้วพระท่านก็อ้างหลวงปู่อีกว่า : -)

หลวงปู่ ท่านเล่าเรื่องของเพื่อนท่านบางคนที่ **จกพลาด** ไปถูกเนื้อตัวของพ่อหรือแม่ของฝ่ายหญิงก็มี

บางคนก็โดนไม้ตีเข้าที่ข้อมือก็มี (โชคดีที่ไม่โดนมิด หรือปิ่น!) ในกรณีที่เจ้าตัวเขาไม่รู้ตัวก่อน

ทีนี้ก็มาดูวีรกรรมของ **หลวงปู่** ของเราบ้าง พระท่านบรรยายว่า : -

“ส่วน**หลวงปู่ชอบ** ท่านพูดเรื่องที่ท่านต้องขายหน้าที่สุด ก็ตอนที่ท่านกะว่าจะไปคอยดัก**จกสาว** ในเวลาที่เขาหลับ

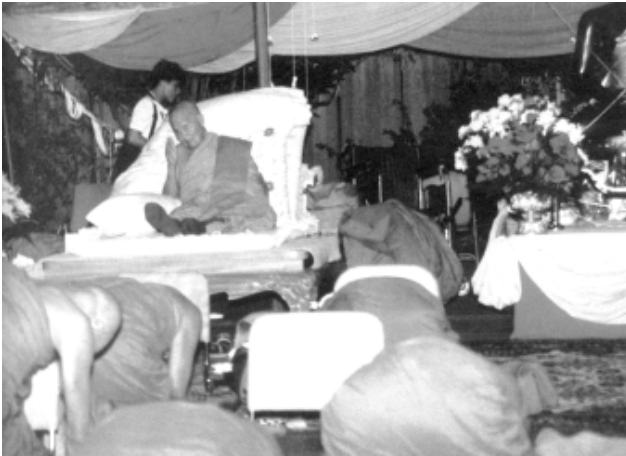

ท่านว่า มีอยู่คืนหนึ่ง ท่านตั้งใจจะไป**จกสาว**ในเวลาที่เขานอนหลับแล้ว แต่คืนนั้น บ้านของสาวพากันนอนดึก คอยนานแล้วก็ยังไม่เห็นว่าบ้านของสาวจะดับ**ไฟชั้ได้** ลักที่

ผู้บ่าวชอบ จึงเปลอหลับไปก่อนที่สาวเขาจะหลับ คืนนั้นหลับเพลินจนเกินไป **พอมารู้สึกตัวตื่นอีกทีก็เมื่อพ่อของสาวมาปลุกให้ตื่น เพราะเช้าแล้ว!**

ท่านบอกว่า ท่านรู้สึกอายที่สุดเลย จะมาแอบจกลูกสาวเขา แต่ผู้ร้ายดันมาพลาดท่าเพราะรุ่งนอน แผนการจึงไม่สำเร็จ!”

(ทะเลิ้ม - ทะเลิ้ม - ทะเลิ้ม...ฯลฯ ผมว่าแล้ว หลวงปู่ของเราทำบาปไม่ขึ้นหรอก! หรือท่านผู้อ่านจะว่าอย่างไร ?)

งานบุญฉลองครบรอบวันเกิดของหลวงปู่ชอบกับหลวงปู่หลุย
ที่สำนักสงฆ์ ก.ม.๒๗ ดอนเมือง เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๓๒

๑๒.

เสียดีราคาแพง

ที่นี้มาถึงตอนต้นเต็น เป็นตอนสำคัญที่ทำให้หลวงปู่ตัดสินใจกลับไปบวช และก็บวชตลอดชีวิต จนทำให้พวกเราได้มี **หลวงปู่ชอบ จานสโม** พระอริยเจ้าผู้มีคุณธรรมสูงยิ่ง ให้พวกเราได้กราบไหว้ ได้ระลึกถึงมาจนปัจจุบัน และทราบนานเท่านั้น

พระผู้เขียนได้ให้ชื่อตอนนี้ว่า “**สาวพาสีเยผี**” มีเรื่องราวดังนี้ครับ :-

องค์หลวงปู่ชอบ ท่านเล่าว่า ในชีวิตของท่าน ท่านไม่เคยแต่งงานมีครอบครัวกับเขามาก่อน ไม่เคยได้เป็น**เจ้าบ่าว**กับเขา อย่งได้เฉียดใกล้เจ้าบ่าวก็ตอนได้เป็น**เพื่อนเจ้าบ่าว** เท่านั้นเอง

ตอนที่ท่านออกจาก**ผ้าขาว** มาใช้ชีวิตฆราวาสอยู่บ้านในช่วงสั้นๆ นั้น ท่านเคยรักชอบพอกับสาวงามนางหนึ่งชื่อว่า **สาวพา**

ดูท่าทาง **สาวพา** เขาก็มีใจรักท่านอยู่เหมือนกัน พ่อแม่ฝ่ายหญิงก็ไม่ปฏิเสธในตัวท่าน

ทุกอย่างจึงดูราบรื่น เป็นใจ และเป็นทีที่ทราบกันโดยทั่วไปในหมู่บ้านว่า **หนุ่มสาวคู่นี้จะต้องลงเอยด้วยการแต่งงานกันแน่นอน**

แต่...ก็มีเหตุการณ์ที่ทำให้**คู่รัก**คู่นี้พลิกผันกันจนได้
กล่าวคือ มีอยู่วันหนึ่ง **ผู้บ่าวชอบ** จะถือโอกาสถูกเนื้อต้องตัว

สาวพา

“ผู้บ่าวชอบยื่นมือไปแตะถูกนมทางด้านซ้ายของสาวพา”

บังเอิญมีเพื่อนของ**สาวพา**เขาเห็นเหตุการณ์เข้าพอดี เพื่อนของ
สาวพาจึงพูดขึ้นมาทักท้วง

ทางฝ่าย**สาวพา** ก็เลยร้องไวยวาย และด่าทอ**บ่าวชอบ**ต่างๆ
นานา เพื่อเป็นการแก้เขิน จึงทำให้เป็นเรื่องเป็นราวกันไปใหญ่โต

ตอนที่ถูกดำเนิน บ่าวชอบทั้งอายผู้คน และโกรธผู้สาวเป็น
อย่างมาก แต่ต้องทนยอมอาย เพราะตัวเองเป็นคนผิด เป็นต้นเหตุ
ของเรื่อง

“แต่ก่อนแต่ไร จับเนื้อต้องตัวตอนที่ไม่มีคนเห็น ก็ไม่เห็นสาวเจ้า
จะว่าอะไร พอมีคนทักเข้าเท่านั้น สาวเจ้าถึงกับไวยวายและด่าทอ”

ท่านจึงตัดสินใจไม่อยากเอามาเป็นลูกเป็นเมีย “ขนาดนี้ยังด่าเรา
ได้ถึงปานนี้ ถ้าแต่งงานไปแล้วไม่ด่าเราเข้าเย็นเข้าไปหรือ?”

ท่านจึงหมั้นรักสาวพาในวันนั้นเอง

เมื่อเป็นเรื่องเป็นราวกันมาแบบนี้ ทางฝ่ายพ่อแม่ของสาวพา
ก็เรียกโยมแม่ของท่านมาคุยกันที่บ้านผู้ใหญ่บ้าน

ทางฝ่ายของผู้หญิงเขายื่นข้อเสนอมา**สาม**ทาง คือ **หนึ่ง** ให้ทั้งคู่
แต่งงานกัน โดยเรียกค่าสินสอด ๕ บาท **สอง** ถ้าไม่แต่งงานกับลูกสาว
ของเขา เขาจะปรับเป็นเงิน ๑๒ บาท **สาม** ถ้าปฏิเสธไม่รับผิดชอบกับ
การกระทำของตน จะต้องติดคุกติดตะรางแทนค่าปรับ

แม่ของท่านต้องการให้ท่านรับปากแต่งงาน จะได้เสียเงินแค่
๕ บาท

ตอนนั้นท่านยังโกรธที่ถูก**ผู้สาว**ด่ายังไม่หาย จึงปฏิเสธเรื่อง
แต่งงานไป **ยอมเสียค่าปรับเป็นเงิน ๑๒ บาท ดีกว่า**

เมื่อท่านปฏิเสธไม่ยอมแต่งงานเช่นนั้น โยมแม่ของท่านก็จใจ
จะบังคับ **จึงยอมเอาควายไปขาย ๕ ตัว ได้เงินมา ๑๒ บาท เอามา
เป็นค่าปรับให้ท่าน**

ในสมัยนั้น (พ.ศ. ๒๔๖๑) ถ้ามาเทียบค่าของเงินในสมัยนี้
(พ.ศ. ๒๕๓๕ ปีที่พระท่านเขียนเรื่องนี้) **หลวงปู่** บอกว่าเป็นเงินทำอะไร
หลายหมื่นบาททีเดียว

หลวงปู่ ท่านบอกเรื่องประสบการณ์เกี่ยวกับผู้หญิงในชีวิตของ
ท่านว่า “บ่เคยได้เห็นอีหยิ่งกับเขาดอก อย่างเก่งกะได้ก้านมกับเขา
ท้อ (เท่า) นั้น จนได้มาบวชเท่าปานนี้”

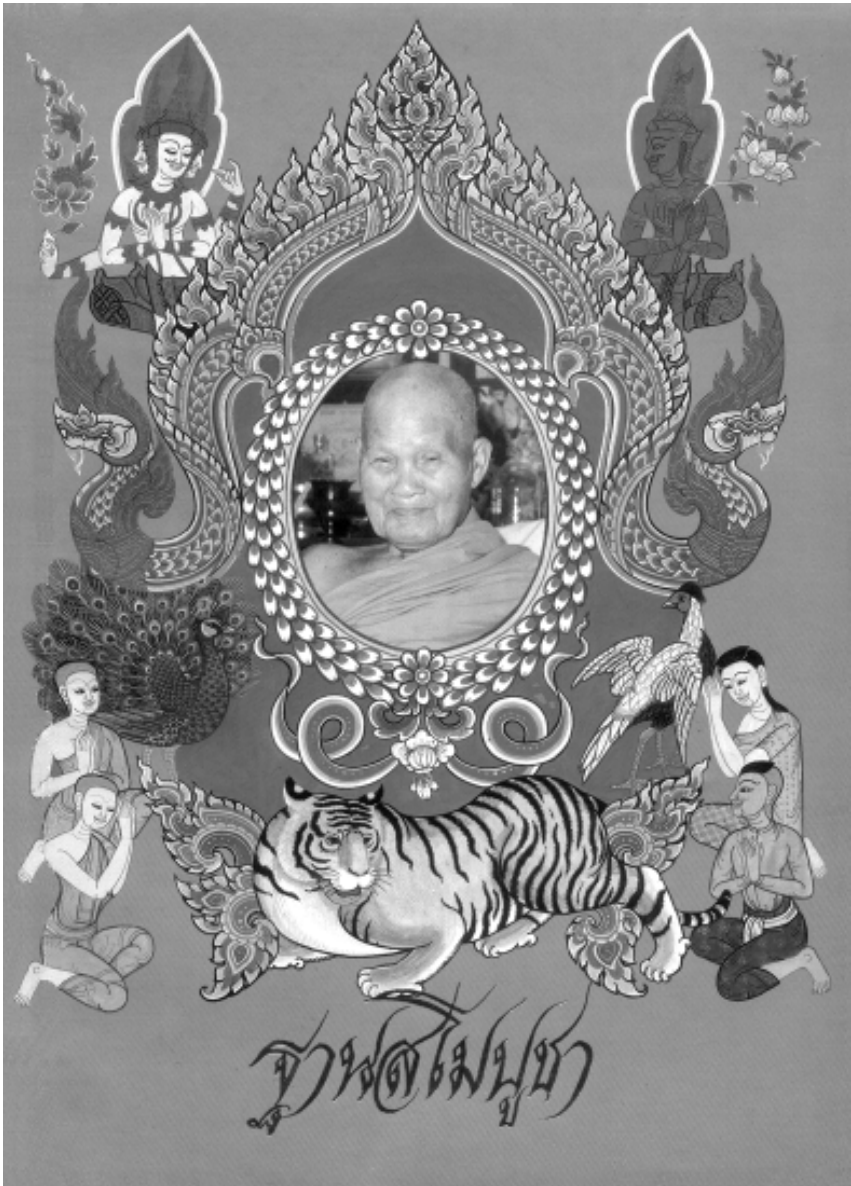
ท่านยังย้ำอีกว่า “ถ้าบ่มีเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นมาเป็นเรื่องเตือนใจ
ให้คิด เรากะบ่ได้บวชง่าย ๆ ดอก **เรื่องร้ายแต่กลายเป็นดีกับเจ้าของ**”

(ผู้สันตติकरणวิเคราะห์ว่า ท่านถูกวางแผน**ดักจับ** เพื่อดูว่า
ดินหลุดออกมาได้ เป็นโชคดีของเราทุกคนครับ!)

พระสงฆ์ที่มาร่วมงานฉลองวันเกิดของหลวงปู่ทั้งสอง
ที่สำนักสงฆ์ ก.ม.๒๗ ดอนเมือง

ภาค ๒ : ออกค้นหาธรรม

คืนสู่เพศพรหมจรรย์

จากเหตุการณ์ที่ถูกฝ่ายสาววางแผนจับตัวในครั้งนั้น ผู้ป่าวชอบ จึงได้หวนกลับไปเป็นผ้าขาวอยู่กับท่านพระอาจารย์พาอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อผ้าขาวชอบ อายุครบ ๑๙ ปี พระอาจารย์พา ก็จัดการให้ ศิษย์รักได้บรรพชาเป็นสามเณร ณ วัดบ้านนาแก ตำบลนากลาง อำเภอหนองบัวลำภู จังหวัดอุดรธานี ด้วยเป็นวัดที่อยู่ใกล้บ้านของลุง ผู้เป็นพี่ชายของโยมมารดา

โยมมารดาและคุณยายได้ช่วยกันจัดหาอัฐบริวารในการบวชให้ ด้วยความศรัทธา และปลอบปลื้มใจเป็นอย่างยิ่ง

สาธุ!

หลวงปู่ ใช้ชีวิตระหว่างเป็นสามเณรอยู่ ๕ พรรษา ในระหว่าง นั้นท่านได้ติดตามพระอาจารย์พาไปหลายสถานที่ และได้พบเห็นครูบา อาจารย์ที่เป็นลูกศิษย์รุ่นใหญ่ของ หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต หลายองค์

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลวงปู่สิงห์ ขนดตยาโคโม กับ หลวงปู่ สุวรรณ สุจิณฺโณ สององค์นี้ สามเณรชอบ ได้ไปขออยู่อาศัยเพื่อ ฝึกหัดข้อวัตรปฏิบัติต่างๆ และฝึกฝนด้านจิตภาวนา ในสำนักขององค์ ท่านเหล่านั้นด้วย

หลวงปู่บอกว่า ถ้าไม่นับท่านพระอาจารย์พาแล้ว ท่านได้อยู่กับหลวงปู่สิงห์ ขนดยาคโม นานกว่าทุกคน

เมื่อหลวงปู่อายุครบ ๒๓ ปีบริบูรณ์ จึงได้เข้าพิธีอุปสมบทเป็นพระภิกษุ ณ พระอุโบสถวัดสร้างโคก (วัดศรีธรรมาราม ในปัจจุบัน) อำเภอเมืองยโสธร จังหวัดอุบลราชธานี ในสมัยนั้น

หลวงปู่ชอบ จานสโม เข้าพิธีอุปสมบทเมื่อวันที่ ๒๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๗ โดยมี พระครูวิจิตรวิโสธนาจารย์ เป็นพระอุปัชฌาย์ พระอาจารย์แดง เป็นพระกรรมวาจาจารย์

หลวงปู่บอกว่า ท่านมิได้มีนิสัยสนใจการศึกษาด้านปริยัติธรรมมากนัก หากสนใจด้านปฏิบัติภาวนามากกว่า

แม้แต่การท่องปาติโมกข์นั้น ท่านก็ไม่ค่อยสนใจที่จะท่อง ท่านบอกว่า “รู้ความ แต่ไม่ได้ท่องจำ”

หลวงปู่ ได้เล่าให้ศิษย์ฟังแบบขำๆ ว่า ท่านใช้เวลาเรียนท่องปาติโมกข์ นานถึง ๗ ปี จึงจำได้หมด

เมื่อลูกศิษย์กราบเรียนถามว่า ทำไมหลวงปู่จึงใช้เวลาท่องนานนัก? ท่านตอบแบบมีอารมณ์ขันว่า “นานๆ ท่องเทื่อ (ครึ่ง) หนึ่ง บางทีก็สองเดือนท่องเทื่อหนึ่ง บางทีก็สามเดือนท่องเทื่อหนึ่ง”

โดยนิสัยส่วนตัว หลวงปู่สนใจการปฏิบัติภาวนามากกว่า ท่านบอกว่า ท่านเต็มตัวในการภาวนามาก ในตอนนั้นท่านใช้คำปริกรรม “พุทโธ” อย่างเดียว ไม่ได้ใช้ “อานาปานสติ” คือไม่ได้ใช้การกำหนดลมหายใจเข้าออกควบคู่กับพุทโธ ใช้เพียง พุทโธ อย่างเดียว

ในกรณีของ **องค์หลวงปู่ชอบ** นั้น ท่านใช้**บริกรรมพุทโธ**เพียง
อย่างเดียว ก็รู้สึกเพียงพอแล้วสำหรับท่าน คือ บริกรรมไม่นาน
จิตก็จะรวมลงสู่ความสงบ ให้ความรู้สึกดีมีค่าลึกซึ้งในความสงบของ
จิตใจอย่างบอกไม่ถูก

นอกจากนี้ท่านยังได้รับความรู้พิเศษจากการภาวนา คือ “สิ่งที่ไม่เคยเห็น ก็ได้เห็น สิ่งที่ไม่เคยรู้จัก ได้รู้ สิ่งที่เป็นของอสาธารถะแก่
ปุถุชนธรรมดา ก็กลับปรากฏขึ้น”

นับว่าเป็นที่น่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง !

พระอาจารย์สุวรรณ สุจิณฺโณ
วัดธัญญวาสี
อ.ท่าบ่อ จ.หนองคาย

พระญาณวิเศษฐ์สมิทธิวีราจารย์
พระอาจารย์สิงห์ ขนฺตยาโคโม
วัดป่าสาละวัน จ.นครราชสีมา

๑๔.

ขอรับรู้เห็นเรื่องพิสดารต่างๆ

หลวงปู่ชอบ จานสโม ได้เล่าถึงการปฏิบัติด้านจิตภาวนาว่า จิตของท่านรวมลงสู่ความสงบได้โดยง่ายมาก และเกิดความรู้พิสดารต่างๆ อีกด้วย

ประสบการณ์เช่นนี้ เริ่มปรากฏแก่ท่านตั้งแต่ในขณะที่ยังเป็นสามเณรอยู่

คือ ท่านสามารถมองเห็นสิ่งต่างๆ ที่แปลกกลับไปได้ดีเกินกว่าสายตามนุษย์ธรรมดาสามัญจะรู้เห็นได้ รวมทั้งได้ล่วงรู้ไปถึงความคิดความนึกในจิตใจของผู้อื่นอีกด้วย

ท่านบอกว่า “ไม่ได้นี้ก็อยากเห็นก็เห็นขึ้นมาเอง ไม่ได้นี้ก็อยากรู้ ก็รู้ขึ้นมาเอง”

หลวงปู่ ยังได้เล่าอีกว่า ท่านสามารถรู้เห็นสิ่งแปลกๆ เช่น พวกกายทิพย์ ได้แก่ เทวบุตร เทวธิดา อินทร์ พรหม ยม ยักษ์ นาค ครุฑ เป็นต้น

รวมไปถึง การรู้วาระจิตของคนอื่น รู้ในสิ่งที่เขาคิดเขานึกอยู่ในใจ ก็สามารถได้ยินได้รู้อย่างชัดเจน

ตอนแรกๆ ที่สิ่งเหล่านี้ปรากฏขึ้น ท่านก็หึงตกใจหึงประหลาดใจ แต่ต่อมาลักกระยะหนึ่ง ก็ได้รู้ว่าอะไรคือความจริง และอะไรคือภavnimit ก็ระงับสติได้

คือ มีสติกำหนดรู้เท่าทันว่า สิ่งเหล่านี้มีความพิสดารจริง แต่ไม่ควรจะให้ความสนใจมันมากนัก

การรู้การเห็นสิ่งแปลกๆ พิสดาร เหนือความสามารถของคนธรรมดาตัวเอง เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ท่านเกิดกำลังใจบากบั่นมุ่งมั่นต่อไปในแดนพุทธอาณาจักรอย่างไม่ย่อท้อ หรือเหนื่อยหน่ายเลย

ที่ถ้ำผาม้าง อ.วังสะพุง จ.เลย เมื่อ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๓๐

รับิณฑบาทชาวบ้านชำทอง ณ วัดป่าฐานสโม ต.นามาลา อ.นาแห้ว จ.เลย

๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๓๒

วาสนาบารมีที่สร้างสม

หลวงปู่ชอบ จานสโม ท่านบอกว่า การที่จิตของท่านรวมลงสู่สมาธิได้เร็ว และเกิดการรู้การเห็นสิ่งอัศจรรย์ต่างๆ นั้น ครูบาอาจารย์ก็ช่วยให้ความมั่นใจว่า **เมื่อท่านเป็นผู้มีนิสัย มีวาสนาทางนี้แล้ว ก็ควร จะเร่งทำความเพียรต่อไป**

ครูบาอาจารย์ยังเตือนท่านว่า ไม่ควรให้ความสนใจต่อสิ่งที่ เป็นเหมือน **“แขกภายนอก”** เหล่านี้ อย่าคิดว่าตนเป็นผู้วิเศษ เป็นผู้ เก่งกล้าอะไร อันนี้เป็นเรื่องปกติธรรมดา **ผู้ใดมีวาสนาบารมีสร้างสม อบรมมาอย่างไร ก็จะเป็นไปอย่างนั้น**

“เปรียบเทียบเหมือนการปลูกต้นผลไม้ หากเรานำเอาเมล็ดมะม่วงมา เพาะ ปลูกลงดิน รดน้ำ พรวนดิน ใส่ปุ๋ย บำรุงต้นไม้นั้นไป วันหนึ่ง ก็จะออกดอกออกช่อ **ให้ผลเป็นมะม่วง** จะกลายเป็นมะปราง หรือ มะไฟไปก็หาไม่ได้

หรือ ผู้ที่ไม่เคยเพาะเมล็ดมะม่วง ไม่เคยปลูกมะม่วง แต่จะนั่ง กระดิกเท้าให้เกิดต้นมะม่วง มีผลมะม่วงขึ้นมาเองก็ไม่ได้เช่นเดียวกัน”

ครูบาอาจารย์สอนหลวงปู่ต่อไปว่า **“ท่านเป็นผู้มีวาสนาบารมี ธรรมสร้างสมอบรมมาแต่บรรพชาติ จิตจึงเกรียงไกรมีอานุภาพ**

แต่ก็ควรประมาทตนอยู่ เพราะความรู้ในสิ่งต่างๆ เหล่านี้ **ไม่ใช่จุดหมายปลายทางของผู้กระทำความเพียรภาวนา**

นักปราชญ์ จะไม่หลงมกมายอยู่กับความรู้ภายนอกอันเป็นโลกีย
อภิญญา จุดหมายปลายทางของปวงปราชญ์ราชบัณฑิตนั้น อยู่ที่การ
กำจัดอาสวกิเลส ที่หมักคองอยู่ในกมลสันดานของเราให้หมดไป ลึ้นไป
โดยไม่เหลือแม้แต่เชื้อต่างหาก”

หลวงปู่ ใต้น้อมรับคำสอนเตือนสติของครูบาอาจารย์ด้วยความ
เคารพ แม้หมู่พวกเพื่อนๆ จะมีความเกรงใจท่านอยู่มาก แต่ท่านก็มี
ความเสียมเจียมตัวมาก มิได้เห่อเหิมอวดตัวแต่ประการใด

ระยะแรกๆ **หลวงปู่** ท่านระวังตัวอย่างมาก ด้วยไม่แน่ใจว่า
สิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ที่ท่านเห็นนั้น จะมีผู้อื่นเห็นเหมือนกับที่ท่านเห็นหรือ
ไม่

หากสิ่งเหล่านั้นปรากฏให้ **หลวงปู่** ได้เห็นเพียงองค์เดียว การ
หักทลายปราศรัย หรือสนทนา ก็อาจจะทำให้ท่านถูกมองเหมือนเป็น
คนบ้า คนประหลาด พุดคุยคนเดียวได้

ท่านจึงเป็นผู้เฝียบสงบ ประหยัดปากประหยัดคำ ไม่ค่อยพุด
สูงลิ้งกับใครโดยไม่จำเป็น **ด้วยได้ใช้ภาษาใจที่เป็นประโยชน์ได้มากกว่า**

ในการปฏิบัติต่อๆ มา **หลวงปู่** มีความชำนาญในเรื่องเหล่านี้
มากขึ้น จนสามารถแยกแยะได้ว่าสิ่งที่เห็นนั้นเป็นนิमितหรือความจริง

**อย่างไรก็ตาม ท่านจะต้องเร่งทำความเพียรต่อไปด้วยความ
ระมัดระวังไม่ประมาท**

๑๖.

ยังเป็นพระบวชใหม่

แม่หลวงปู่ชอบ จานสโม จะเป็น นวกภิกษุ (อ่านว่า นะวะกะ ภิกษุ) คือ ภิกษุผู้บวชใหม่ แต่ท่านก็ได้ผ่านชีวิตการชุดงค์มาหลายปี เริ่มแต่ระยะแรก ที่ท่านออกปฏิบัติติดตาม พระอาจารย์พา ในฐานะผ้าขาวน้อย เป็นเวลา ๔ ปี และต่อมาก็ออกชุดงค์ตอนเป็นสามเณร อีก ๕ ปี

ดังนั้น ประสบการณ์ในการท่องเที่ยวชุดงค์ของท่านจึงนับว่าไม่น้อยเลย ท่านชุดงค์มาแล้วถึง ๙ ปี โดยมีพระอาจารย์พา เป็นผู้ให้การฝึกฝนอบรมตลอดมา

หลังจากหลวงปู่ท่านบวชเป็นพระแล้ว ท่านก็พักอยู่กับ พระอุปัชฌาย์ และพระกรรมวาจาจารย์ ของท่าน ที่ วัดสร้างโตก (วัดศรีธรรมาราม ในปัจจุบัน) ในตัวเมืองยโสธร เพื่อศึกษาพระธรรมวินัย ให้มีความรู้พอรักษาตัวได้

พอใกล้ถึงวันปวารณาเข้าพรรษา ในพรรษาแรกของท่าน คือ ปี พ.ศ. ๒๔๖๘ หลวงปู่ ได้กราบขออนุญาตพระอุปัชฌาย์ ไปพักจำพรรษาที่ วัดปานาคำใหญ่ ซึ่งเป็นวัดที่อยู่นอกตัวเมือง มีสภาพเป็น “วัดป่า” ที่มีสภาพแวดล้อมสงบ เหมาะแก่การบำเพ็ญภาวนา เพื่อท่านจะได้ปฏิบัติภาวนาได้อย่างเต็มที่

ในขณะเดียวกัน **หลวงปู่** ก็ยังแวะเวียนมากราบรับคำสอนจาก พระอุปัชฌาย์ และพระกรรมวาจาจารย์ อยู่เสมอๆ ด้วยวัดทั้งสองแห่งอยู่ไม่ไกลกันนัก คืออยู่ในเขตอำเภอโยธธร ด้วยกัน (ปัจจุบันคือ อำเภอเมืองโยธธร)

เมื่อออกพรรษาแล้ว **หลวงปู่** ก็ได้ออกธุดงค์ไปตามป่าเขาในเขตใกล้เคียง ยังไม่กล้าที่จะออกไปไกล โดยเฉพาะยังไม่ควรห่างไกลจากครูอาจารย์

ในพรรษาที่สอง ปี พ.ศ. ๒๔๖๙ **หลวงปู่** ได้ไปจำพรรษาที่ **วัดศรีมงคลเหนือ** อำเภอมุกดาหาร จังหวัดนครพนม (แยกมาเป็น **จังหวัดมุกดาหาร** ในภายหลัง)

หลังออกพรรษาที่สอง ญาติพี่น้อง โดยเฉพาะโยมมารดาได้นิมนต์ให้ท่านไปโปรดบรรดาญาติบ้าง

ดังนั้น ใน **พรรษาที่สาม** พ.ศ. ๒๔๗๐ **หลวงปู่** จึงได้เดินทางกลับ **จังหวัดอุดรธานี** มาพักจำพรรษาที่ **วัดป่าหนองบัวบาน** อำเภอหนองวัวซอ

ที่ **วัดป่าหนองบัวบาน** นี้ อยู่ไม่ไกลจากบ้านที่อยู่ของโยมมารดาและบรรดาญาติพี่น้องของท่าน ดังนั้น โยมมารดาและญาติๆ สามารถเดินทางมาทำบุญถวายจังหันได้สะดวก

วัดป่าหนองบัวบาน เป็นวัดเก่าแก่ อยู่ริมหนองน้ำใหญ่ เดิมนี่ไม่มีอยู่แล้ว เป็นคนละวัดกับ **วัดพานิโคธาราม** บ้านหนองบัวบาน ที่ **หลวงปู่อ่อน ภาณสิริ** มาสร้างขึ้นในภายหลัง

๑๗.

โปรดโยมมารดา

ในพรรษาที่ ๓ ปี พ.ศ. ๒๔๗๐ เมื่อหลวงปู่ชอบ จานสโม รับนิมนต์มาจำพรรษาที่ วัดป่าหนองบัวบาน อำเภอหนองวัวซอ จังหวัดอุดรธานี ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านของท่านไม่ไกลนัก โยมมารดาและญาติพี่น้องจึงดีใจ ด้วยได้มีโอกาสไปปรนนิบัติวิภูลูกา “พระลูกพระหลาน” ได้สะดวกขึ้น

ระหว่างที่โยมมารดามาถวายจังหัน ร่วมฟังเทศน์ฟังธรรมที่วัดกิติ และเมื่อ “พระ” ได้ไปโปรดไปเยี่ยมเยียนที่บ้านเป็นบางครั้งก็ดี หลวงปู่ก็ได้มีโอกาสตอบแทนพระคุณโยมมารดาผู้เป็นบุญพการีได้ตามควร แก่สมณวิสัย

หลวงปู่ มีโอกาสให้ธรรมะ ช่วยกล่อมเกล่าให้โยมมารดาได้เพิ่มพูนศรัทธาในพระพุทธศาสนายิ่งขึ้น

ในระยะแรก โยมมารดาได้มารักษาศีลแปดอยู่ที่วัดในวันพระวันโกนก่อน ต่อมาเมื่อศรัทธาปลาทะของท่านเพิ่มพูนมากขึ้น เห็นทางสว่างในร่มเงาพระพุทธศาสนา โยมมารดาก็ปลงใจสละเพศฆราวาส โจนผมบวชชี มาอยู่ปฏิบัติธรรมที่วัดที่พระลูกชายอยู่

ทั้งหมดนี้เป็นศรัทธาบารมีของโยมมารดาเอง ไม่ได้มีการอ้อนวอนหรือบังคับใดๆ แต่เป็นด้วยการเห็นผลในการปฏิบัติภาวนา ประจักษ์แก่ใจของท่านเอง

โยมมารดาจำพรรษาอยู่กับ พระลูกชาย ที่ วัดป่าหนองบัวบาน ติดต่อกัน ๒ พรรษา เป็นโอกาสอันดีที่ หลวงปู่ จะได้ทำหน้าที่กุลบุตร ในการตอบแทนพระคุณผู้เป็นบุพการีได้เต็มที่ยิ่งขึ้น

เมื่อ หลวงปู่ บิณฑบาตกลับมา ก็แบ่งให้โยมมารดาก่อน เมื่อมี เวลา也给ธรรมะ สอนการภาวนา

โยมมารดาก็โน้มใจเชื่อและกระทำตาม **“จนเกิดความอัศจรรย์ ในจิต ทำให้มีศรัทธาเชื่อมั่นในธรรมยิ่งขึ้น”**

การภาวนาของโยมมารดาเป็นผล กระทั่งในเวลาต่อมาได้ ประสบภาพนิมิต และเป็นผลช่วยชีวิตของพระบุตรชายให้รอดพ้น อันตรายแก่ชีวิตได้อย่างน่าอัศจรรย์ยิ่ง (ซึ่งจะได้กล่าวถึงในภายหลัง)

โยมซีมารดาของหลวงปู่ ได้พบกับความสุขสงบในเพศ พรหมจรรย์ รู้ทางภาวนาและมั่นใจในการปฏิบัติธรรม จนกระทั่งบอก กับพระลูกชายว่า

“พระไม่ต้องห่วง เพราะตอนนี้โยมแม่ รู้ แล้ว”

โยมมารดาของหลวงปู่ได้บวชช้อยู่จนตลอดชีวิต และได้จากไป อย่างสงบในช่วงที่หลวงปู่จาริกธุดงค์ไปภาคเหนือ และกำลังวิเวกอยู่ใน เขตประเทศพม่า

ครูบาชอบตายแล้ว !

ในช่วงที่หลวงปู่ชอบ จานสโม ฟานักอยู่ที่วัดป่าหนองบัวบาน นี้ ได้มีเหตุการณ์ที่นำมาห้ศรัทธาอยู่เรื่องหนึ่ง คือ **ต้นไม้ใหญ่ล้มมาทับกุฏิ**

หลวงปู่จนแหลกละเอียด หลวงปู่หลุย คิดว่าท่านคงมรณภาพไปแล้ว

เหตุมหัศจรรย์ที่ว่าคือ โยมมารดาที่บวชช้อยู่ได้มาร้องเรียกให้ **หลวงปู่** รีบไปดู**พระนางมัทรี** ซึ่งเสด็จมาปรากฏที่ศาลาของวัด ทำให้ **หลวงปู่** รีบออกจากกุฏิจึงรอดตายอย่างเฉียดฉิว

สำหรับ**พระนางมัทรี** ที่ว่านั้นไม่ปรากฏ เห็นแต่ภาพในชุด **พระเวสสันดรชาดก** ที่ประดับไว้ที่ผนังศาลาเท่านั้น

ผมนำมาเล่าย่อๆ เพื่อความเข้าใจก่อนจะลงมืออ่านเรื่อง ที่**พระอุปัฏฐาก** ได้บันทึกไว้จากคำบอกเล่าของ**หลวงปู่**

เรื่องที่**พระ**ท่านเขียนไว้ มีดังนี้ครับ

องค์ท่าน**หลวงปู่ชอบ** ได้เล่าเรื่อง**ต้นไม้** ใหญ่ล้มมาทับ**กุฏิ** ของท่าน ในปีที่ท่านจำพรรษาอยู่ที่**วัดป่าหนองบัวบาน** ว่า

“ปีนั้น เราจำพรรษาอยู่**วัดป่าหนองบัวบาน** มี **อาจารย์ขาว** (อนาลโย) **อาจารย์หลุย** (จันทสโร) กับหมู่คณะที่จำพรรษานำกัน (ด้วยกัน) ทั้งเบ็ด (ทั้งหมด) ๘ องค์

ก่อนที่จะเกิดมี**ต้นไม้** ใหญ่ล้มมาทับ**กุฏิ**ที่เราพักอยู่นั้น ฝนมันตกลงมาหลายวันติดต่อกันเกือบเป็นอาทิตย์

ฝนตกลงมาหนัก เราก็เลยนอนพักอยู่ในกุฏิ เราหลับไปนาน
พอสมควร

ในขณะที่ที่กำลังใกล้จะตื่นอยู่นั้น กำลังพอเข็ๆ (เคลิ้มๆ) หูเรา
กะได้ยินเสียงโยมแม่ชีของเราเรียกชื่อเราอยู่นอกกุฏิ ว่า **ครูบาชอบเอ๊ย**
ตื่นเถะเหม้ (รีบตื่นเร็ว) **พระนางมัทรี** เพิ่นมาคอยที่จะถวายผ้าอาบ
น้ำฝนอยู่บนศาลาจันทน์ขาว

รีบตื่นมาเร็วๆ **พระนางมัทรี** เพิ่นสิฟ้าว (รีบ) กลับแล้ว !

เรากะลุกตื่นไปแบบฟางนอน (งัวเงีย) **มารู้สึกตัวอีกที**ก็กะตอน
ต้นไม้ยางมันล้มลงมาทับกุฏิเสียงดังโครมก้องทึบ (ดังไปไกล)

เราตื่นหยิบ (สะดุ้งโหยง) ทันทึ หันไปเบิ่งทางกุฏิ...โอ๊ย ! กุฏิ
มุ่นแอ็บแยบ (พังยับ)

ยีนเบิ่งกุฏิอยู่สักบึดหนึ่ง คิดขึ้นมาได้ว่าได้ยินเสียงโยมแม่ชี
มาบอกให้ไปหา**พระนางมัทรี**อยู่ศาลา

ตอนออกมาจากกุฏิใหม่ๆ ยังเห็นโยมแม่ชีย่าง (เดิน) นำหน้า
เราอยู่ใหว่ๆ สงสัยเรื่องนี้หลายกว่า กะฟ้าว (รีบ) ไปศาลา เพิ่นสิไป
เบิ่ง**นางมัทรี**ว่าเพิ่นมาแท้บ (มาจริงหรือ)

พอไปฮอด (ถึง) ศาลาแล้ว **กะบ่เห็นอีหยังเลย** (ก็ไม่เห็นอะไร)
เห็นแต่ศาลาแปดเอ็ดเต็ด (โล่งๆ อยู่) ออย่าว่าแต่บ่มี**นางมัทรี**เลย ผี
จักโต (สักตัว) เผ้าศาลากะบ่เห็น

เรากะเลยฟ้าว (ก็เลยรีบ) กลับคืนมาเบิ่งกุฏิของเรา

พอมາเห็นกุฏิที่เจ้าของเคยอาศัยอยู่ มันพังไปเบ็ดแล้ว ยืนเบิ่ง แล้วคิดไปว่า ถ้าเรายังนอนอยู่ในกุฏิอยู่คือเก่าอยู่จ้งชั้น (อยู่อย่างนั้น) **ปานนี้ก็เป็นมะกลาง (ผี) พระชอบไปแล้ว**

เห็นต้นไม้ที่มันทับกุฏิมันแอ็บแยบแล้วชนคิงลุกยาบๆ (ชนลุกชนพอง)

เข้าไปซอกหา (ค้นหา) เอาบริวารอันใดที่มันยังพอใช้ได้อยู่กะเอา ออกมา บาทรบกับกลดพังยับเบ็ด จนได้เปลี่ยนของใหม่ในภายหลัง บริวารส่วนมากได้เปลี่ยนใหม่เกือบเบ็ด !

ในขณะที่เรากำลังซอก (ค้น) หาของอยู่นั้น **เพ็นครูบาทหลุย** เห็นต้นไม้ทับกุฏิของเราพังเบ็ดแบบนี้

เพ็ญ (ท่าน) บ่เห็นเราในตอนนั้น กะเลยคิดว่าเรานี่ต้องถึก (ถูก) **ต้นไม้ทับตายไปแล้ว !**

ครูบาทหลุย ร้องลั่นวัด เรียกให้พระเถรพากันมาเบิ่งมาช่วยเรา เรานั่งฟังเสียง**ครูบาทหลุย** ร้องเสียงหลงเสียงหลอด เรานั่งฟังอยู่ในซากกุฏิอย่าง (กุฏิพัง) กะอดหัวเราะเอาไว้ (กลั่นหัวเราะ) ฟังเบิ่งเสียง**ครูบาทหลุย** เพ็ญชีว่าจ้งได้ (ท่านจะว่าอย่างไร)

ท่านหลุย ร้องว่า ตายแล้ว ! ตายแล้ว ! **ครูบาทชอบ**ตายแล้ว หมู่คณะเฮี้ย ! มาเบิ่งมาชอยกันแน (มาดูมาช่วยกันที)

ครูบาทชอบถูกต้นไม้ทับตายแล้ว **โฮ้ย ! ครูบาทชอบ**เฮี้ย คือจ้งสิมาตายไวตายวาแต่หนุ่มแท้ ! (ทำไมจ้งต้องมาตายตั้งแต่ยังหนุ่มเช่นนี้) ”

หลวงปู่ บอกว่าท่านแอบอยู่ที่ใต้ซากกุฏิ กลั้นหัวเราะที่เห็น
หลวงปู่หลุย ร้องรำฟังก้องถึงท่าน ท่านบอกว่า ทั้งข้าทั้งซาบซึ่งใน
 น้ำใจของหลวงปู่หลุย สหายของท่านอย่างมาก

หลวงปู่ เล่าต่อไปว่า : -

“**อาจารย์** (หลวงปู่หลุย) เพิ่นทั้งเว้า (พูด) ทั้งซอก (คัน) หาเรา
 ไปด้วย พอท่านมองเห็นเราเท่านั้นแหละ กระเรื่องใส่เราเสียงดังลั่นเลย
 โอ๊ย ! กระหนักว่าตายดับแนว (สูญพันธุ์) ไปแล้ว บ่ได้ยินคนเขา
 เอ็น (ร้องเรียก) หาอยู่นี่บ่ มาแน่ลิ (หลบ) อยู่ที่นี้บ่ปากบ่จาตอบกันเลย
สิตายชั้นบอ จ้งบ่ตอบ (จะตายจริงใช้ไหมจึงไม่ตอบ)”

เล่าถึงตอนนี้ **หลวงปู่** ก็ลุกขึ้นแสดงท่าทางและเลียนเสียงของ
หลวงปู่หลุย ในตอนนั้น ท่านพูดไปหัวเราะไปด้วยความขบขัน

หลวงปู่หลุย ท่านทั้งตกใจและเป็นห่วง**หลวงปู่ชอบ** กัลยาณมิตร
 ของท่านจริงๆ ได้ต่อว่า**หลวงปู่**หลายคำด้วยความรักความห่วงใยจริงๆ
 โดยที่**หลวงปู่** ท่านไม่ได้โต้ตอบให้เพื่อนเสียใจเลย

หลวงปู่บอกศิษย์ว่า “**อาจารย์หลุย** เสียใจเพราะคิดว่าเราตาย
 ไปแล้วจริงๆ !”

แล้วท่านก็สรุปเหตุการณ์ที่ท่าน “ฝันดิบ” เห็น**โยมแม่ชี**ของท่าน
 มาเรียกให้ออกไปจากกุฏิตอนนั้นว่า

“**เทวดาที่เขาเฝ้าอยู่ในวัด เขามาช่วยชีวิตเราเอาไว้**”

๑๓.

อยากไปกราบหลวงปู่มั่น

ตามประวัติ บอกว่า หลวงปู่ชอบ จานสโม บวชเป็นพระแล้ว ถึง ๔ ปี จึงได้มีโอกาสถวายตัวเป็นศิษย์ของ หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต พระอาจารย์ใหญ่

ย้อนกลับไปสมัยที่ หลวงปู่ชอบ ท่านติดตามปฏิบัติกับ พระอาจารย์พา ตั้งแต่ยังเป็นผ้าขาวน้อย จนกระทั่งบวชเณร และบวชเป็นพระแล้วก็ตาม ท่านได้ฟังเรื่องราวของ หลวงปู่มั่น จากพระอาจารย์พามามากพอสมควร ทำให้ท่านใฝ่ฝันจะต้องหาโอกาสไปกราบ องค์หลวงปู่มั่น ให้จงได้

พระอาจารย์พา ท่านเป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่มั่น และเคารพเทิดทูนองค์หลวงปู่มั่น อย่างสูงสุด

ในส่วนของ หลวงปู่ชอบ ท่านก็เคารพเทิดทูน พระอาจารย์พา พระอาจารย์องค์แรกของท่านอย่างสูงสุดเช่นกัน

หลวงปู่ ท่านบอกว่า พระอาจารย์พา เคารงครัดในเรื่องข้อวัตรปฏิบัติมาก แต่ พระอาจารย์พา ยังบอกว่า ท่านพระอาจารย์มั่นเคร่งครัดในเรื่องข้อวัตรปฏิบัติอย่างมากที่สุด

หลวงปู่ บอกว่า **พระอาจารย์พา** ฉลาดรอบรู้ในการเทศนาธรรมมากอยู่แล้ว แต่**พระอาจารย์พา**กล่าวว่า **ท่านพระอาจารย์มั่น** อาจารย์ของท่านฉลาดรอบรู้ในการเทศนาธรรมได้กว้างขวางพิสดารที่สุด

หลวงปู่ เห็นว่า **พระอาจารย์พา** อ่านใจคนได้มากอยู่แล้ว แต่**พระอาจารย์พา**ยืนยันว่า **ท่านพระอาจารย์มั่น** พระอาจารย์ของท่านอ่านใจคน ดักใจคน รู้จิตคนได้ทุกเวลา ทุกโอกาส มากที่สุด

เมื่อ**หลวงปู่**ได้ฟัง**พระอาจารย์พา** อาจารย์ของท่านกล่าวชื่นชมยกย่อง และเคารพศรัทธาต่อองค์**หลวงปู่มั่น**อย่างมากเช่นนั้นแล้ว ท่านอดคิดแปลกใจไม่ได้ว่า “ในโลกปัจจุบัน ยังจะมีบุคคลผู้ประเสริฐเลิศลอยเช่นนี้อยู่อีกหรือ !”

หลวงปู่ ได้จดจำเรื่องราวต่างๆ ที่เกี่ยวกับ**หลวงปู่มั่น**ตามที่พระอาจารย์ของท่านเล่าให้ฟัง และคอยสำเหนียกฟังข่าว**หลวงปู่มั่น** อยู่ตลอดเวลา

ยิ่งกว่านั้น เมื่อ**หลวงปู่**ปรารภธรรมกับใครๆ ก็มักจะมีการพูดถึง **กิตติคุณของท่านพระอาจารย์มั่น** ว่าเป็นที่เลื่องลือระบือมาก

หลวงปู่จึงคอยสดับตรับฟังข่าว **หลวงปู่มั่น** มาตลอด และเฝ้าหาโอกาสที่จะได้เข้ากราบถวายตัวเป็นศิษย์ให้จงได้

ในสมัยของ**หลวงปู่**นั้น การที่จะหาข่าวว่า **หลวงปู่มั่น**ท่านพักอยู่ที่ใด ดูจะเป็นเรื่องที่ยากมาก ต้องพยายามสืบเสาะหาข่าวกันอย่างจริงจัง

แม้แต่จะทราบที่อยู่ของ**หลวงปู่มั่น** ว่าท่านพักที่ใดแล้ว การจะไปกราบให้พบตัวท่าน ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เพราะ**หลวงปู่มั่น** ท่านไม่ได้

อยู่ประจำที่ ท่านย้ายที่อยู่เรื่อย ประกอบกับการเดินทางในสมัยนั้นก็ไม่ใช่จะไปมาสะดวกเหมือนสมัยนี้ หากต้องเดินเท้าเป็นแรมเดือนกันทีเดียว

ในระหว่างที่ **หลวงปู่ชอบ** ท่านจำพรรษาอยู่ทาง**ยโสธร** ทาง**นครพนม** ก็ได้ข่าวว่า **หลวงปู่มั่น** ท่านบำเพ็ญเพียรและตระเวนอบรมพระเถรอยู่แถว**อุดร - หนองคาย**

พอ**หลวงปู่ชอบ** ท่านมาพักจำพรรษาที่**อุดรฯ** ก็ได้ข่าวว่า **หลวงปู่มั่น** ท่านออกจาก**อุดรฯ** และเที่ยววิเวกไปตามหมู่บ้านแถบอำเภอบาริชภูมิ พังโคน สว่างแดนดิน วานรนิวาส อากาศอำนวย ในเขตจังหวัดสกลนคร

หลวงปู่ จึงหาจังหวะและโอกาสไปกราบ**หลวงปู่มั่น**ยังไม่ได้สักที

ยิ่งกว่า**ข่าวคราว**แล้ว การจะติดตามไปพบองค์**หลวงปู่มั่น** ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะเส้นทางคมนาคมสุดแสนลำบาก ไม่ต้องพูดถึงถนนหนทางอย่างทุกวันนี้ แม้แต่ทางเชื่อมระหว่างจังหวัดยังต้องใช้ทางเกวียน และทางเดินเท้ากันอยู่

ยิ่งกว่านั้นอีก **หลวงปู่มั่น** ท่านมักพาพระเถรออกปฏิบัติในหมู่บ้านที่อยู่ในป่าในเขา การคมนาคมก็ยิ่งลำบากแสนเข็ญมากไปอีก การไปมาก็ต้องเดินด้วยเท้าผ่านป่าผ่านดงทั้งนั้น

แต่...ด้วยความมุ่งมั่น **หลวงปู่ชอบ**จะต้องหาโอกาสไปกราบ**หลวงปู่มั่น**ให้จงได้

๒๐.

อาสาเป็นหน่วยกล้าตาย

จากการสืบเสาะหาข่าว **หลวงปู่มั่น** อย่างต่อเนื่อง ในที่สุดหลังจากออกพรรษาที่ ๔ (ปี พ.ศ. ๒๕๓๑) **หลวงปู่ชอบ จานสโม** ได้ทราบข่าวว่า **หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต พระอาจารย์ใหญ่** พักอยู่ที่ **เสนาสนะป่าบ้านสามผง อำเภอศรีสงคราม จังหวัดนครพนม** ท่านจึงมุ่งมั่นที่จะไปขอฝากตัวเป็นศิษย์ให้จงได้

ครั้งแรก **หลวงปู่** ได้ชักชวนสหายของท่าน คือ **หลวงปู่ขาว อนาลโย** และ **หลวงปู่หลุย จันทสาโร** ให้ไปฝากตัวเป็นศิษย์ **หลวงปู่มั่น** ด้วยกัน

แต่ทาง **หลวงปู่ขาว** กับ **หลวงปู่หลุย** เกรงว่า ถ้าเข้าไปกราบฝากตัวเป็นศิษย์พร้อมกันหลายองค์เช่นนี้ **หลวงปู่มั่น** ท่านอาจไม่รับให้อยู่ในสำนักของท่านก็ได้ ด้วยได้ยินว่าลูกศิษย์ลูกหาของท่านมีมากอยู่แล้ว

นอกจาก **พระอาจารย์ใหญ่** จะไม่รับแล้ว ยังอาจโดนท่านไล่ตะเพิดวิ่งจนจิ๋วรปลิวออกมาก็ได้

เมื่อปรึกษากันแล้ว **หลวงปู่ชอบ** จึงรับอาสาเป็นหน่วยกล้าตายเข้าไปกราบ **หลวงปู่มั่น** เพียงองค์เดียวก่อน ให้ **หลวงปู่ขาว** กับ **หลวงปู่หลุย** รอฟังข่าวดี แล้วค่อยตามไปที่หลัง

หลวงปู่ ได้ออกเดินทางด้วยเท้า จากอำเภอหนองบัวซ้อ จังหวัดอุดรธานี ตัดป่าเขามุ่งหน้าไปยังเขตอำเภอศรีสงคราม จังหวัดนครพนม (ถ้าใช้ไม้บรรทัดลากเส้นตรงตามแผนที่ปัจจุบัน จะเป็นระยะทางประมาณ ๒๐๐ กิโลเมตร)

หลวงปู่ ไปแวะพักในตัวจังหวัดอุดรธานี แล้วเดินเท้าไปทางอำเภอบ้านดุง เข้าสู่บ้านม่วง คำตากกล้า เขตจังหวัดสกลนคร อาศัยถ้ำทางจากพระจากชาวบ้านไปเรื่อย จนถึงอำเภอศรีสงคราม จุดหมายปลายทาง

หลวงปู่ เล่าว่า ท่านเดินทางค่อนข้างช้า เพราะไม่คุ้นกับเส้นทาง ผ่านที่ไหนถ้ามีวัดก็ขออาศัยนอนที่วัด ถ้าหมู่บ้านไหนไม่มีวัดก็อาศัยพักนอนในป่าใกล้หมู่บ้าน พอได้อาศัยบิณฑบาตในตอนเช้า จึงเสร็จก็จัดบริวารออกเดินทางต่อไป

หลวงปู่ เดินทางลงใต้ เลียบตามริมฝั่งแม่น้ำโขงเข้าเขตอำเภอบ้านแพง (จ.นครพนม) แล้วตัดเข้าอำเภอศรีสงคราม

พอเข้าเขตอำเภอศรีสงคราม อำเภอเป้าหมายแล้ว รู้สึกว่าท่านจะตื่นเต้นและรู้สึกหวาดกลัวชอบกล ยิ่งเข้าไปใกล้สถานที่ที่หลวงปู่มั่นพักอยู่ หัวใจยิ่งเต้นแรงหวาดกลัวต่อบารมีของท่านอย่างมาก

ใจนึกกลัวว่าพระอาจารย์ใหญ่จะไม่รับเอาเป็นลูกศิษย์ และกลัวท่านจะขับไล่หนี ไม่ให้อยู่ด้วย เพราะเคยได้ยินกิตติศัพท์ที่ขึ้นชื่อลือช่าว่าหลวงปู่มั่นดุมาก

หลวงปู่ ท่านคิดอยู่ในใจว่า ถ้าหากหลวงปู่มั่นไม่รับท่านไว้เป็นศิษย์แล้ว ท่านก็จะกลับมาลาสิกขา เพราะ “เราตัดสินใจเอาชีวิตบวชของเรามาฝากเป็นฝากตาย กับท่านพระอาจารย์มั่นแล้ว เราจะอยู่หรือจะสึกในตอนนั้น ขึ้นอยู่กับคำประกาศิตของท่านพระอาจารย์มั่น องค์เดียวนี้แหละ”

๒๑.

โดนฟ้าผ่าหน้าแล้ง!

หลวงปู่ชอบ จานส์โม เล่าถึงการเข้าถวายตัวครั้งแรกกับ **หลวงปู่มั่น** พระอาจารย์ใหญ่ ต่อไป ดังนี้ :-

องค์หลวงปู่ เดินมาถึง **บ้านสามผง** เมื่อเวลาประมาณบ่ายสามโมง ท่านต้องหยุดอยู่ที่ใกล้ทางเข้าวัดป่าบ้านสามผงชั่วคราว เพื่อรวบรวมกำลังใจให้กล้าหาญก่อนเข้าไปกราบองค์หลวงปู่มั่น

หลวงปู่ เล่าว่า เมื่อท่านย่างเท้าเข้าไปในเขตเสนาสนะป่าบ้านสามผง นั้น **มันช่างเจียบเขียบเหลือเกิน** จนท่านรู้สึกประหม่า ขนลุก เกิดอาการวังเวงชอบกล

ท่านเดินเข้าไปถามหา **“พระอาจารย์ใหญ่มั่น”** กับ **พระภิกษุหนุ่มหน้าตาอ่อนวัย** รูปหนึ่ง ที่อยู่บริเวณนั้น

พระภิกษุหนุ่มรูปนั้น ได้พา**หลวงปู่** เข้าไปยังที่พักของ**หลวงปู่มั่น**

หลวงปู่ บอกว่า ตอนที่ท่านเข้าไปหา**หลวงปู่มั่น** ในครั้งนั้น องค์ท่านพักอยู่ที่ **ลิมน้ำ** (ศาลากลางน้ำ) ซึ่งตรงด้านหน้าของที่พักของท่านจะมีบ่อน้ำอยู่บ่อหนึ่ง

(พระอุปัฏฐากผู้เขียนเล่าเรื่องนี้ ได้หมายเหตุไว้ว่า ตอนที่**หลวงปู่ชอบ** พาท่านไปดูสถานที่นั้นในภายหลัง พบว่าลิมน้ำแห่งนี้อยู่

ในสภาพที่ทรุดโทรมมาก **ลิมน้ำ** และ **บ่อน้ำ** นี้อยู่ตรงข้ามกับประตูของ **วัดป่าบ้านสามผง** ในปัจจุบัน)

หลวงปู่ มองเข้าไปข้างใน ก็เห็น**องค์หลวงปู่มั่น** นั่งสงบนิ่งอยู่ ภายในที่ปัก

หลวงปู่ หยุดอยู่ข้างนอกศาลา วางบาตร วางบริขารลง เพื่อที่จะทำการรดผ้าจีวรลงมาห่มเฉวียงป่า เตรียมที่จะเข้ากราบ**หลวงปู่มั่น** ตามธรรมเนียมของพระป่า

หลวงปู่ ท่านหยุดคล้ายย้อนนึกถึงความหลัง แล้วเล่าต่อด้วย สีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ว่า :-

“ผมไม่ทันจะห่มผ้าเฉวียงป่าเสร็จเรียบร้อยดีเลย **องค์หลวงปู่มั่น** ก็ดูเข้าไปใ้ก่อนทันที แบบไม่มีปี่มีขลุ่ย ถ้าเป็นฝนตกก็ไม่มีเค้าเมฆมาตั้งให้ครึ้มก่อน”

หลวงปู่ บอกว่า ท่านทั้งงุนงง ทั้งตกใจ ที่โดน**หลวงปู่มั่น** ดุด่า ขบไล่เสียงดัง บอกให้หนีออกไปจากสำนัก ไม่ยอมให้อยู่ด้วย

หลวงปู่ บอกว่า ท่านจำคำดุด่าของหลวงปู่มั่นครั้งนั้นได้ดี ไม่เคยลืมเลือนเลย

“หนีไปเดี๋ยวนี้ พระผีบ้า! มาทำอะไรที่นี่ ครูบาอาจารย์บ่มี? ถึงได้ดั้นด้นมาถึงนี้ **พระเคาชาด**แบบนี้เราบ่เอาไว้ดอก หนีเดี๋ยวนี้ ! ไปเดี๋ยวนี้ !

อย่ามาอยู่กับเรา จะไปไหนก็ไปเลย ! มาทางไหนก็ให้กลับไปทางนั้นเดี๋ยวนี้ ไม่ต้องมากราบเรา !

ออกไป ! ไปเดี๋ยวนี้ !...!!!..”

๒๒.

ขอทำความเพียรเพื่อ “ถวายคุณ”

หลวงปู่ชอบ จานสโม เล่าต่อไปว่า ตอนนั้นท่านมีอาการ
ประหม่ากลัว**หลวงปู่มั่น**อย่างสุดขีด พุดอะไรไม่ออก บอกอะไรไม่ถูก
มันสิ้นไปหมดทั้งตัวทั้งใจ

“เสียงของ**หลวงปู่มั่น**มีอำนาจมาก เสียงขององค์ท่านดังกังวาน
ชัดเจนทุกถ้อยทุกคำ

เราก็ไม่ทราบที่เราทำอะไรผิด **หลวงปู่มั่น**ถึงได้มาขับไล่ไล่ส่ง
แบบดุดันเช่นนี้ พอปานกับว่าเรานั้นโดน**ฟ้าผ่าแล้ง**ลงมากลางใจ”

หลวงปู่ บอกว่า ท่านก็ไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรต่อไปดี ได้แต่
ก้มลงกราบ**หลวงปู่มั่น** ๓ ครั้ง เหนงหน้าขึ้นด้วยอยากให้เห็นหน้า
องค์หลวงปู่มั่นให้ถนัดตาสักครั้ง

สายตาของ**หลวงปู่**ไปประสานกับสายตา**หลวงปู่มั่น**โดยไม่ตั้งใจ

“เราสะดุ้งเฮือกไปทั้งใจ **ขนลุกชู**ไปทั้งสรรพางค์กาย อธิบาย
ไม่ออก บอกไม่ถูก เรายังเกิดอาการเกรงกลัวขึ้นมาอย่างจับจิตจับใจ

สายตาของ**หลวงปู่มั่น**นั้น ไม่ต่างอะไรกับตาของเสือที่จ้องเหยื่อ
ให้จิ้งจก แต่แตกต่างกันกับเสือ คือ **แววตาของหลวงปู่มั่นท่านสอน**
ความเมตตาเอาไว้ลึกๆ ซึ่งเราสามารถสัมผัสได้ด้วยจิตของเราเอง”

เมื่อหลวงปู่มั่นท่านไล่อหิ ไม่ต้อนรับให้อยู่ร่วมสำนัก **องค์หลวงปู่ชอบ**ของเรา ซึ่งเป็นพระหนุ่ม อายุพรรษา ๔ ก็เดินคอตกออกจาก**เสนาสนะป่าบ้านสามผง** ไปอย่างไม่มีจุดหมาย เดินไปได้ประมาณ ๔-๕ กิโลเมตร ก็เจอ**เสนาสนะป่า** อีกแห่งหนึ่ง อยู่ติดกับ**แม่น้ำสงคราม** จึงเข้าไปแวะพักเพื่อตั้งหลักใหม่

หลวงปู่เห็นว่าเวลาก็เย็นใกล้ค่ำแล้ว ท่านจึงขออาศัยพักค้างคืนอยู่ที่นั่นสักคืนหนึ่งก่อน

หลวงปู่เล่าด้วยสีหน้าครุ่นคิดว่า ในครั้งนั้นท่านรู้สึกน้อยใจในวาสนาของตนเป็นอย่างมาก ที่อุตสาห์ดั้นดั้นเดินทางรอนแรมผ่านป่าเขา มาหลายลูก นอนร่างค้ำแรมตามป่ามากี่หลายคืน เพื่อที่จะมาฝากฝังชีวิตของตนให้**หลวงปู่มั่น**ท่านช่วยอบรมบ่มนิสัย ชี้แนะแนวทางพระนิพพานให้

“...แล้วองค์ท่านหลวงปู่มั่น กลับมาขับไล่ไสส่งให้เราหนีไปเสียอีก เราช่างเป็นผู้ที่มีบุญวาสนาน้อยเหลือเกิน!”

หลวงปู่ ว่า “เมื่อนึกถึงตอนนี้แล้ว ไม่ทราบว่่าน้ำตาของตนเอง มันไหลเอ่อล้นมาแต่เมื่อไร

เมื่อขออยู่ปฏิบัติกับองค์ท่าน**หลวงปู่มั่น**ไม่ได้ **เราก็จะขอปฏิบัติ อยู่ใกล้ๆ องค์ท่านที่นี้แหละ** แม้เพียงแค่ชั่วคราวก็ได้อยู่ใกล้องค์ท่าน เราก็พอใจแล้ว”

๒๓.

ด้วยเมตตาของครูอาจารย์

ตื่นเช้ามา หลวงปู่ชอบ จานสโม ก็ออกบิณฑบาตกับกระท่อม
ชาวไร่ที่อยู่ใกล้ๆ กับ เสนาสนะป่า ที่ท่านอาศัยพักนั้น

นั้นเสร็จ ท่านก็จัดบริหารเตรียมตัวจะออกเดินทาง ใจคิดว่าจะ
กลับไปทีเดิม คือ วัดป่าหนองบัวบาน อำเภอหนองวัวซอ จังหวัดอุดรธานี

ขณะที่หลวงปู่กำลังจัดบริหารเตรียมตัวจะออกเดินทาง ก็เห็น
พระรูปหนึ่งกับสามเณรรูปหนึ่งเข้ามาถามหาท่าน

พอพระองค์นั้นเข้ามาใกล้ หลวงปู่ก็เห็นว่าเป็นพระหนุ่มหน้างาม
องค์เดียวกันกับที่พาท่านเข้ากราบหลวงปู่มันเมื่อวานนี้เอง

พระหนุ่มรูปนั้นพูดกับหลวงปู่ว่า “ครูบา-ครูบา ท่านอาจารย์ใหญ่-
บอกให้ผมรีบมาตามท่านกลับไปหาองค์ท่านเดี๋ยวนี้ ยังดินะที่ผมตามมา
เจอท่านที่นี่ก่อน ถ้าไม่เจอท่านอยู่ที่นี่ ผมก็ไม่รู้จะไปตามท่านที่ไหน

ท่านอาจารย์ สั่งกำชับมาว่า ต้องพาท่านกลับไปหาท่านให้ได้”

หลวงปู่เล่าว่า พอได้ยิน หลวงปู่มัน ท่านสั่งให้ตามตัวเข้าไปหา
เช่นนี้แล้ว ท่านชนลุกซู่ไปทั่วสรรพางค์กาย เกิดอัศจรรย์ในใจหลาย
อย่างในองค์หลวงปู่มันอย่างบอกไม่ถูก !

หลวงปู่ไม่รอช้า รีบจัดบริหาร แล้วรีบออกเดินตามพระหนุ่ม
หน้างาม ไปทันที

ในระหว่างทางที่เดินมาด้วยกันนี้ หลวงปู่ ได้ถามชื่อพระหนุ่ม
หน้างาม ที่มาตามท่านว่า “ขอโอกาส ครูบา ท่านมีชื่อว่าอี่หยัง ชำนาญ?”
พระหนุ่มมองคั่นนั้นตอบว่า “ผมชื่อว่า **เทศก์** แล้วครูบาชื่ออี่หยัง
ล่ะ?”

“ชำนาญชื่อว่า **ชอบ**”

หลวงปู่เทศก์ เทศร์ลี
ภาพถ่ายถ่ายเมื่ออายุ ๓๒ ปี

ท่านผู้อ่านครับ ! เขียนถึงตรงนี้ผมตื่นเส้นสุดๆ ชนลูก น้ำตาไหล
บอกความรู้สึกไม่ถูกจริงๆ

สำหรับพระหนุ่มสององค์ที่เดินตามกันเพื่อไปพบหลวงปู่มั่น นั้น
องค์หนึ่งก็คือ หลวงปู่เทศก์ เทศร์ลี และอีกองค์ก็คือ หลวงปู่ชอบ
จานสโม

ทั้งสององค์ก็คือ ศิษย์รุ่นใหญ่ของหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ที่
พวกเราเคารพศรัทธาเป็นที่ยิ่ง

ทั้งสององค์เป็นเพชรยอดมงกุฏในวงการพระรัตนตรัยใน
ยุคของพวกเราเอง !

สาธุ !

๒๔.

เมื่อมาอยู่ต่อหน้า พระอาจารย์ใหญ่

จากเหตุการณ์ตื่นตื่นและน่ายินดีเมื่อตอนที่แล้ว ก็มาถึง เหตุการณ์ที่แสนปีติ และตื่นตื่นมากยิ่งขึ้น !

พระหนุ่มสององค์ คือ หลวงปู่ชอบ จานสโม เดินตาม หลวงปู่ เทสก์ เทสรูสี กลับเข้ามายังเสนาสนะป่า บ้านสามผง ที่พักขององค์ หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต อีกครั้งหนึ่ง

เมื่อวาน หลวงปู่ชอบ ท่านโดน “ฟ้าผ่าแล้ง” เข้ากลางหัวใจ อย่างจัง ชนิดไม่เคยคาดคิดมาก่อน !

มาวันนี้ ท่านนึกไม่ออกว่าจะโดนอะไรตามมา ?

ท่านเริ่มคิดสับสน “ถ้าหลวงปู่มั่น มาดูเราก็คงเหมือนกับเมื่อวานนี้ เราคงจะเป็นบ้าขึ้นมาทันที !”

เมื่อมาเจอองค์หลวงปู่มั่น เป็นครั้งที่สอง ณ สถานที่เดิม ท่าน ถึงกับงงไปหมด หลวงปู่มั่น ท่านให้พระเถระจัดที่ไว้สำหรับต้อนรับแขก พระอาคันตุกะ ปุ่เสือกก วางกระโถนไม้ไผ่ วางกาน้ำ ไขว่รอเสร็จสรรพ

องค์หลวงปู่มั่น ท่านห่มผ้าอย่างเรียบร้อยนั่งรออยู่ องค์ท่าน ยิ้มให้กับหลวงปู่ชอบเป็นเชิงต้อนรับไปในตัว

**หลวงปู่ชอบขอโอกาสกราบ หลวงปู่มั่นท่านก็พนมมือรับการ
กราบตามธรรมเนียมของพระ**

ซึ่งต่างกับเมื่อวานอย่างสิ้นเชิง ที่จะขอกราบท่านกลับถูกท่าน
ขับไล่ให้หนีไปเสีย !

องค์หลวงปู่มั่น เอ่ยถามว่า “ท่านชื่ออะไร ?”

“กระผมชื่อ**ชอบ** ขอรับ”

“ท่านเป็นลูกศิษย์ของใคร?”

“กระผมเป็นลูกศิษย์ของท่าน**อาจารย์พา** ขอรับ”

หลวงปู่มั่น ได้พูดถึง**พระอาจารย์พา** ว่า “ท่านพา ก็เป็นลูกศิษย์
ของเราอีกองค์หนึ่ง เคยเข้ามาอยู่กับเราเป็นระยะๆ”

แล้วถาม**หลวงปู่ชอบ** ว่า “แล้วตัวท่านละ บวชมานานหรือยัง ?”

“กระผมบวชมาได้ ๔ พรรษาแล้วขอรับ”

พอถึงตอนนี้ **หลวงปู่มั่น** ท่านก็นิ่งและหลับตาลง **หลวงปู่ชอบ**
ก็หลับตาลงไปด้วยโดยอัตโนมัติ กำหนดจิตคอยฟังว่า พระอาจารย์ใหญ่
ท่านจะว่าอะไรต่อไป

หลวงปู่มั่น หลับตานานร่วมห้านาที จึงเอ่ยปากขึ้นว่า “ท่าน
มาหาเราเพื่อจุดมุ่งหมายอะไร ?”

หลวงปู่ ตอบว่า “กระผมเดินทางมาที่นี่ ก็เพื่อหวังว่าจะมา
ฝากตัวเป็นลูกศิษย์ของท่าน**อาจารย์** เพื่อจะให้ท่าน**อาจารย์**ได้เป็นผู้อบรม
สั่งสอนชี้แนะแนวทางให้ถูกต้องในการปฏิบัติ ขอรับ”

หลวงปู่มั่น หลับตาลงอีกครั้งหนึ่ง...

ช่วงนั้น หลวงปู่ท่านบอกว่าท่านถึงกับใจเต้นตึก-ตัก ตึก-ตัก ด้วย
กลัวว่า หลวงปู่มั่น จะไม่ยอมมารับให้ท่านเป็นลูกศิษย์และไม่อนุญาติให้อยู่
ร่วมสำนักด้วย

เป็นช่วงเวลาที่ท่านระทึกใจที่สุด !

หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต

๒๕.

โอวาธรรมครั้งแรก

หลวงปู่ชอบ จานสโม ได้เมตตาเล่าเหตุการณ์ต่อไปว่า :-

เมื่อหลวงปู่มั่น ท่านลืมนตาขึ้นมา ก็พูดว่า :-

“พอบอกพอสอนกันได้อยู่ เราจะให้พระเถรพาไปหาที่พัก”

พอได้ยินหลวงปู่มั่น พูดออกมาเช่นนั้น หลวงปู่ บอกว่า ตัวของท่านเบาหวิขึ้นมาก ปานจะเหาะลอยได้ เกิดปีติในใจอย่างล้นพ้นจนบอกไม่ถูก

หลวงปู่จึงขอโอกาส ขอนิสัยกับหลวงปู่มั่น ซึ่งท่านก็เปิดโอกาสให้

หลังจากกล่าวคำ ขอนิสัย แล้ว หลวงปู่มั่น ก็ให้โอวาทศิษย์คนใหม่ อย่างสั้นๆ ว่า :-

“ท่านเคยภาวนามาอย่างไร ก็ให้ทำต่อไปเช่นนั้น อย่าได้หยุด

ธรรมแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ ที่พระพุทธเจ้าท่านแสดงเอาไว้วันนั้น มันอยู่ที่ใจเรานี้แหละ ถ้าหากอยากรู้ อยากเห็นธรรมเหล่านั้น ก็ให้ท่านค้นหาเอาที่ใจของท่านเอง

ผู้เฒ่าพูดไปเท่าไรก็ไม่เท่าท่านรู้เองเห็นเอง

หากว่าการปฏิบัติของท่านเกิดมีปัญหาติดขัดอะไรในเรื่องจิตภาวนา ก็ให้มาเรียนถามเราได้ทุกเมื่อ **ผู้เฒ่าผู้นี้จะเป็นผู้ตอบข้อสงสัยในปัญหานั้นให้**

หลวงปู่ บอกว่า โอวาทสั้นๆ ที่**หลวงปู่มั่น** ท่านพูดให้ฟังเป็นคำพูดที่กินใจท่านเหลือเกิน

หลวงปู่ ได้ก้มลงกราบ**หลวงปู่มั่น** อีกรอบหนึ่ง แล้ว**หลวงปู่มั่น** ก็บอกพระเถรให้พาท่านไปหาที่พัก

สำหรับที่พักของ**หลวงปู่ชอบ** ในตอนนั้น เป็นกุฏิหนึ่งร้าน พื้นปูพากไม้ไผ่ อยู่ใต้ต้นไม้อะไรนั้น**พระผู้เขียน**บอกว่า จำชื่อต้นไม้ไม่ได้

มาในระยะหลัง **หลวงปู่ชอบ** ท่านพาพระลูกศิษย์ผู้เขียนเรื่องนี้กลับไปเยี่ยม**วัดป่าบ้านสามผง**แห่งนี้ ซึ่งพระท่านเขียนบรรยาย ดังนี้ :-

“ผู้เขียน (พระ) ได้เซ็นรถให้ท่าน พาไปดูที่พักเก่าของท่าน ตอนที่ท่านเคยมาพักที่ บ้านสามผง ครั้งแรกนั้น

สภาพในปัจจุบันของ**วัดป่าบ้านสามผง** ตอนที่องค์ท่านพาผู้เขียนไปดูนั้น สภาพป่าถูกเปลี่ยนแปลงไปมาก จนแทบจะไม่หลงเหลือเค้าโครงเดิมในสมัยที่ท่านเข้ามาอยู่กับ**หลวงปู่มั่น**

เมื่อถามหาต้นไม้ต้นเดิมกับพระเถรที่อยู่ในปัจจุบันตอนนั้นไม่ได้ เพราะดูตามอายุของแต่ละองค์แล้ว ท่านเหล่านั้นต่างก็เกิดไม่ทันยุคนั้น

หลวงปู่ชอบ ท่านเลยกำหนดจิตของท่านดูอยู่ประมาณ ๓ นาที แล้วท่านก็ชี้มือไปทางศาลาการเปรียญของวัดในปัจจุบัน

ท่านบอกว่า เลยจากศาลานี้ไปประมาณสิบเมตรเป็นที่เก่าที่เราเคยมาพักอยู่กับ**หลวงปู่มั่น**

ผู้เขียน (พระ) จึงได้เซ็นรถพาท่านไปดูใกล้ๆ พอถึงจุดที่ท่านเคยพัก องค์ท่านก็ได้ชี้มือลงไปที่ดินแดนแห่งนั้น ท่านบอกว่า **ที่นี่แหละ**

ผู้เขียน จึงได้หยุดรถองค์ท่านไว้ครู่หนึ่ง แล้วก็พาองค์ท่านเข้าไปในอุโบสถของวัด

องค์ท่านพักอยู่ในอุโบสถประมาณ ๓๐ นาที ได้เวลาพอสมควร ก็ได้ออกจาก**วัดป่าบ้านสามผง** มาที่**เสนาสนะป่า** ใกล้กับ**ลำน้ำสงคราม** เพื่อมาดูสถานที่ที่ท่านออกจาก**วัดป่าบ้านสามผง** ตอนถูก**หลวงปู่มั่น** ท่านไล่ออกมา

ปัจจุบันสถานที่แห่งนี้กลายเป็นวัดขึ้นมาแล้ว ชื่อว่า **วัดป่าศรีวิชัยวนาราม** ตั้งอยู่ไม่ไกลกันเท่าไรนักกับ**วัดป่าบ้านสามผง**”

โอ! กราบขอบพระคุณพระคุณเจ้าผู้บันทึกเรื่องนี้ไว้ ทำให้เราได้รู้เรื่องเกี่ยวกับ**หลวงปู่** มากยิ่งขึ้น

กราบขอบพระคุณครับ

๒๖.

“ไปไกลลิบเลย !”

ในบรรดาศิษย์รุ่นใหญ่ของ **หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต** ต้องยกว่า **หลวงปู่ชอบ จานสโม** ท่านมีประสบการณ์เกี่ยวกับอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์มากที่สุดองค์หนึ่ง

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องการรู้เห็น การติดต่อกับสิ่งลึกลับที่อยู่ต่างภพต่างภูมิ ที่มาขอความอนุเคราะห์จาก**หลวงปู่** มาขอสร้างบุญสร้างกุศล มาขอทำบุญกับท่าน และขอฟังธรรมให้ท่านเทศน์โปรดอยู่เป็นประจำ

เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว ผมขออนุญาตคัดลอกข้อเขียนของ **คุณหญิงสุรีพันธุ์ มณีวัต** มาเสนอ ดังนี้ :-

“...ความอันนี้ ดูจะเป็นที่สังเกตและทราบตั้งแต่เมื่อท่านเป็นพระผู้น้อย เข้าไปกราบ**ท่านพระอาจารย์มั่น** ใหม่ ๆ

เวลา**ท่าน** (หลวงปู่ชอบ) ภาวนา...ทุกคืน ได้เห็นเรื่องแปลกอย่างหนึ่ง เป็นเหตุการณ์ปรากฏซ้ำคล้ายกันแทบทุกคืน

วันหนึ่งอดใจไม่ได้ ก็คลานเข้าไปกราบเรียนถามข้อสงสัยต่อ**องค์หลวงปู่มั่น**

เรื่องที่เราเรียนถามก็คือ เวลาที่หลวงปู่ท่านเข้าที่ภาวนา ก็มักจะเห็นท่านพระอาจารย์มันเดินถือไม้เท้าไปเคาะดูตามกุฏิของลูกศิษย์หลังโน้น หลังนี้ ทุกคืน ท่านพระอาจารย์มันดูๆ แล้วก็เดินกลับ

หลวงปู่ ได้เล่าถวายตามที่ท่านพบเห็น แล้วกราบเรียนถามท่านว่า “ไม่ทราบว่าคุณแม่ครูบาจารย์ไปด้วยเหตุผลใด ช้าหน่อย ?”

ท่านพระอาจารย์มัน ฟังแล้วก็นิ่ง มองพระน้อยศิษย์ผู้มาใหม่องค์นั้น แทนที่จะตอบคำถาม ท่านก็ปรารภออกมามีดังๆ ต่อหน้าพระเถรในที่นั้น ว่า : -

“เออ ! ให้ทุกองค์ภาวนาให้ได้เหมือนท่านชอบซิ !”

จากเหตุการณ์นี้ได้ความว่า ระยะนี้ทุกคืน ท่านพระอาจารย์มันต้องการจะตรวจดูว่า พระเถรได้มีการทำความเพียรภาวนากันอย่างเต็มที่ สมกับเป็นพระรุดงคกรรมฐานศิษย์ของท่านหรือไม่ ?

หรือว่า จะมีใครร่ว่งเหงาหวนอน ซี้เกียจภาวนาแอบเป็นจรเข้ยึดถือหมอนเป็นหลัก ?

หรือว่า ศิษย์คนใดส่งจิตออกไปข้างนอก คิดไปเินทางไม่ถูกไม่ควรบ้างหรือไม่ ?

องค์หลวงปู่มัน จึงต้องคอยไปตรวจดู...เคาะกุฏิดู...

และ...ความจริง ท่านมิได้ออกเดินไปดูจริงๆ ท่านเพียงแต่ส่งจิตไปดูเท่านั้น !

แต่...พระน้อยองค์นี้ (หลวงปู่ชอบ) ก็สามารถมองเห็นกายทิพย์ของท่านได้...!

นับแต่่นั้น **ท่านอาจารย์มั่น** ก็ให้ความเมตตา**ท่าน** (หลวงปู่ชอบ) มากขึ้น ไม่ว่าจะแนะนำข้อปฏิบัติให้เช่นไรท่านก็พยายามทำตามอย่าง ไม่ลดละ

เช่น ควรไปอยู่นั้น ถ้านั้น ภูเขาภูนั้น ตำบลนั้น ชาวว่าลำบากยากแค้นกันดารอย่างไร ท่านจะไปโดยไม่ลังเลสงสัยอย่างไรเลย ท่านจะตรงไปอย่างมุ่งมั่น ตั้งใจบำเพ็ญความเพียรในป่านั้น ถ้านั้น ภูเขาภูนั้น ตำบลนั้น อย่างไม่หวั่นเกรงหรือหวาดกลัวภัยใดๆ และ...เมื่อไปแล้ว ประสบผลอย่างไร มีอุปบายผ่านข้อขัดข้องไปได้เช่นไร ก็จะกลับมาเรียนชี้แจงขอสอบทานความคิดเห็น หรือถ้ายังมีปัญหาใดค้างอยู่ ก็จะมาเรียนขอให้**ท่านอาจารย์ใหญ่** ได้อนุเคราะห์ให้ความสว่างแก่ศิษย์

ครูบาอาจารย์ในสมัยก่อนนั้น ท่านดูแลขัดเกลานิสัยศิษย์อย่างเอาใจใส่ ทั้งกิริยามารยาท จริตนิสัยภายนอก ทั้งจิตภายใน ที่จะต้องกล่อมเกลาให้สำรวมระวัง รวมทั้งดูแลทุกข์สุข ความเป็นอยู่ทุกอย่างของศิษย์

คือ ครูบาอาจารย์พระกรรมฐาน ท่านทำหน้าที่เป็นทั้ง **พ่อ** เป็นทั้ง**แม่** เป็นทั้ง**ครู** และเป็นทั้ง**อาจารย์** รวมอยู่ในองค์เดียวกัน

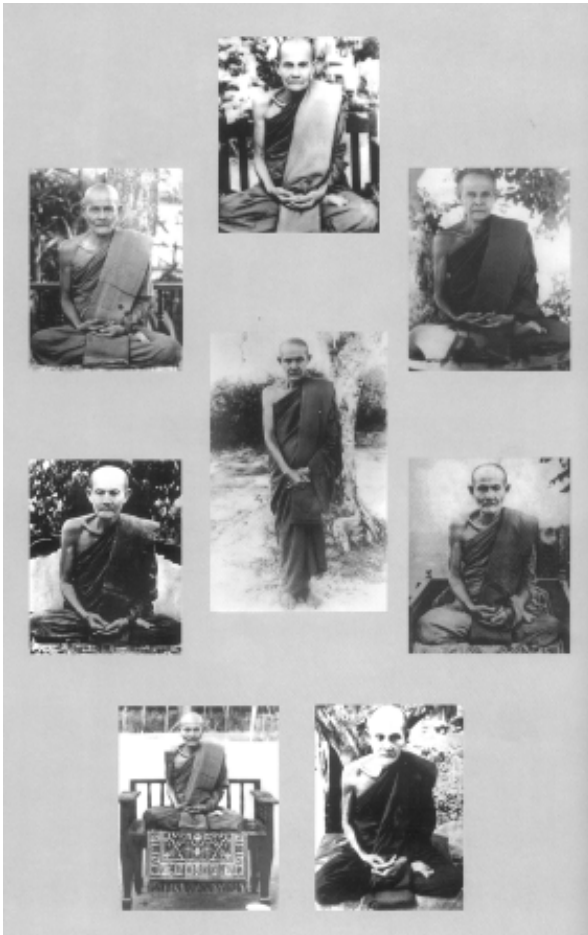
ดังนั้น ศิษย์ในสายพระพุทธรูปกรรมฐาน จึงใช้คำแทนครูอาจารย์ของท่านว่า **“พ่อแม่ครูบาจารย์”** ในภาษาถิ่นอีสาน หรือ **“พ่อแม่ครูบาอาจารย์”** ในภาษาภาคกลาง ดังที่พวกเราเคยได้ยินได้ฟังกัน

หลวงปู่ชอบ เช่นเดียวกับบูรพาจารย์องค์อื่นๆ ต่างเคารพเชื่อฟัง**หลวงปู่มั่น** อย่างมาก

และองค์หลวงปู่มั่น ก็คงจะเฝ้าสังเกตความก้าวหน้าในการ
บำเพ็ญภาวนาของศิษย์ผู้มาใหม่ ผู้นี้อยู่ตลอดเวลา

วันหนึ่ง หลวงปู่มั่น ได้ออกปากถึงศิษย์ของท่านองค์นี้ว่า : -
“ไปไกลลิบเลย พระน้อยองค์นี้ !”

๒๗.

จำพรรษาที่วัดป่าหนองวัวซอ

จากการศึกษาลำดับสถานที่ที่ **หลวงปู่ชอบ จานสโม** พักจำพรรษา ทราบว่าในพรรษาที่ ๓, ๔ และ ๕ คือ ปี พ.ศ. ๒๔๗๐, ๒๔๗๑ และ ๒๔๗๒ ท่านจำพรรษาที่ **วัดป่าหนองบัวบาน** อำเภอหนองวัวซอ จังหวัดอุดรธานี โดยร่วมจำพรรษาอยู่กับ **หลวงปู่ขาว** และ **หลวงปู่หลุย**

ดังนั้น หลังจากที่ **หลวงปู่ชอบ** เข้าถวายตัวเป็นศิษย์ **หลวงปู่มั่น ฐิริทุดโต ที่วัดป่าบ้านสามผง** อำเภอศรีสงคราม จังหวัดนครพนมแล้ว ท่านก็กลับมาจำพรรษาที่ **วัดป่าหนองบัวบาน** อีก

หลวงปู่ เห็นว่าพักอยู่ที่วัดป่าหนองบัวบาน นานถึง ๓ ปีแล้ว โยมมารดาซึ่งมาบวชชื้ออยู่ที่วัดนี้ก็ได้อพบความสงบเย็นในทางธรรมพอที่จะวางใจได้แล้ว ดังนั้น ท่านจึงสมควรจะออกธุดงค์เปลี่ยนสถานที่บำเพ็ญเพียรต่อไป

เหตุผลสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ ท่านอยู่จำพรรษาที่นั่นนานถึง ๓ ปีแล้ว มีความสนิทสนมคุ้นเคยกับสถานที่ และญาติโยมดี จึง **ไม่เหมาะสำหรับพระกรรมฐานที่กำลังเร่งบำเพ็ญเพียรเพื่อหาทางพ้นทุกข์**

ทั้งนี้เพราะ **“จิต”** โดยปกติมักจะพอใจที่จะ **สยบต่อความคุ้นเคย** ความสะดวก ความสบาย อยู่แล้ว

ถ้าพระอยู่ทีใดนานๆ ท่านก็คุ้นกับญาติโยม คุ้นกับสถานที่ “จิตก็จะยอมลงต่อกิเลส ออมชอมกับกิเลส ไม่เป็นอันพยายามทำความพากเพียร”

พระท่านชอบอาหารเปรี้ยวหวานมันเค็มอย่างไร ญาติโยมก็จะแสวงหามาถวาย

ชอบเสนาสนะเช่นไร ชอบสะดวกสบายอย่างไร ญาติโยมก็จะจัดสร้างถวาย

เมื่อเป็นดังนั้นแล้ว “จิตที่เคยว่องไวปราดเปรียว ก็จะซุกตัวเสียบลง...เสียบลง จนขนาดที่เรียกว่า ภาวนาไม่ขึ้น ภาวนาไม่ก้าวหน้า”

ที่ว่า “ภาวนาไม่ขึ้น” หรือ “ภาวนาไม่ก้าวหน้า” ก็หมายความว่า “ถอยหลัง” นั่นเอง

และ...ถอยหลังไป ถอยหลังมา สุดท้ายก็ถึงกับลึกลับหาสาเหตุไปก็มากต่อมากแล้ว

หลวงปู่ชอบ ได้พูดในประเด็นนี้ว่า : -

“นักภาวนา จะต้องเป็นผู้ ไม่ติดตระกูล ไม่ติดญาติโยม ไม่ติดถิ่น ไม่ติดที่อยู่

หรือแม้แต่ ติดอากาศ ติดร้อน ติดหนาว ก็ไม่สมควรเช่นกัน ร้อนเกินไปหรือ...! หนาวเกินไปหรือ...! ต้องทดลองให้มันรู้แจ้งกันลงไป ให้จิตมันชนะกิเลสลงไปให้แจ้งชัด

ถ้าญาติโยมคุ้นเคย คลุกคลีมากไป ก็ต้องหนี...!

ถ้าที่อยู่สะดวกสบายเกินไป มีความมักคุ้นเกินไปก็ต้องหนีเช่นกัน

ไปสถานที่ใหม่ พบญาติโยมกลุ่มใหม่ **จิตจะตื่นระวังตัวอยู่เสมอ**
การบำเพ็ญเพียรภาวนาจึงจะก้าวหน้าไปด้วยดี”

เมื่อหลวงปู่ได้พิจารณาดีแล้ว ท่านจึงต้องออกจาก **วัดป่าหนอง**
บัวบาน ออกหาที่สังคภิเวกแห่งใหม่

ตอนแรกตั้งใจจะไปกราบและบำเพ็ญเพียรอยู่ใกล้ๆ หลวงปู่มี้น
 เป็นครั้งที่สอง แต่ทราบข่าวว่า **องค์หลวงปู่มี้น** ท่านได้ “หนีจากหมู่
 คณะ” ไปแสวงวิเวกทางจังหวัดเชียงใหม่แล้ว ความคิดที่จะไปปฏิบัติ
 ธรรมใกล้ๆ **หลวงปู่มี้น** จึงต้องระงับไป

และในพรรษาที่ ๖ ปี พ.ศ. ๒๔๗๓ นี้ หลวงปู่ ท่านไปพัก
 จำพรรษาที่ **วัดป่าหนองบัวซอ** ซึ่งอยู่ในอำเภอดีวักันกับ **วัดป่าหนอง**
บัวบาน แต่มีสภาพเป็นป่าเป็นดงเหมาะที่จะแสวงวิเวกมากกว่า

หลวงปู่ชอบ จานสโม กับ
 หลวงปู่หลุย จันทสาโร
 “เพชรคู่แผ่นดินนยอดมงกุฎ” แห่ง
 จังหวัดเลย ถ่ายที่ป่านัง

๒๘.

ตามหลวงปู่สิงห์ ไปขอนแก่น - โคราช

พ้อออกพรรษาปี พ.ศ. ๒๔๗๓ หลวงปู่ชอบ จานสโม ก็ออกจากวัดป่าหนองวัวซอ จาริกไปหาป่าเขาอันสงัดวิเวกที่ถูกต้องกับจริตนิสัยของท่าน

หลวงปู่ ท่านชอบเที่ยวอยู่ในป่าในเขาเป็นปกติ ถึงเวลาเข้าพรรษาก็กลับเข้าจำพรรษาในวัดในบ้านในเมืองเสียครึ่งหนึ่ง ออกพรรษาแล้วก็ออกจาริกธุดงค์ต่อไป

พรรษาที่ ๗ พ.ศ. ๒๔๗๔ หลวงปู่ อายุ ๓๐ ปี ได้พักจำพรรษาที่ วัดป่าบ้านเหล่าฯ ปัจจุบันคือ วัดป่าวิเวกธรรมวิทยาราม อยู่ในตัวเมืองขอนแก่น (เจ้าอาวาสองค์ปัจจุบัน คือ หลวงปู่บุญญพิง กบฺปโก)

วัดป่าบ้านเหล่าฯ เดิมเป็นป่าช้า หลวงปู่สิงห์ ขนดฺยาคโม ได้มาตั้งเป็น สำนักสงฆ์บ้านเหล่าฯ เพื่ออยู่เผยแผ่ธรรมโปรดประชาชนชาวขอนแก่น สำนักสงฆ์แห่งนี้จึงเป็นศูนย์รวมของพระกรรมฐานสายหลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต และเป็นเสมือนศูนย์บัญชาการของ กองทัพธรรมในสมัยนั้น

หลวงปู่สิงห์ ขนตยาคโม กับพระน้องชายของท่าน คือ **หลวงปู่พระมหาปิ่น ปญฺญาพโล** เป็นเสมือนสองแม่ทัพใหญ่แห่งกองทัพธรรม ผู้ทำหน้าที่ปกครองพระเถรสายกรรมฐาน และเผยแผ่พระธรรมออกสู่ประชาชนแทนองค์ **หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต** ที่ปลีกองค์ออกจากหมู่คณะไปแสวงวิเวกอยู่ทางภาคเหนือนานถึง ๑๒ ปี

สำหรับประวัติของ **หลวงปู่ชอบ** ในช่วงนี้ขาดรายละเอียดไปทราบแต่เพียงว่าท่านจำพรรษาที่ **วัดป่าบ้านเหล่า** อยู่กับ **หลวงปู่สิงห์ ขนตยาคโม**

และอีกสองพรรษาต่อมา คือ พรรษาที่ ๘ และ ๙ ในปี พ.ศ. ๒๔๗๕ และ ๒๔๗๖ **หลวงปู่ชอบ** ได้ติดตาม **หลวงปู่สิงห์ ขนตยาคโม** ร่วมกับ **กองทัพธรรม** ไปจำพรรษาที่ **วัดป่าสาละวัน** อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา

เหตุการณ์ในช่วงนั้น **หลวงปู่สิงห์ ขนตยาคโม** ศิษย์รุ่นใหญ่ ผู้ได้รับมอบหมายภารกิจจากองค์ **หลวงปู่มั่น** ให้เป็นผู้บริหารพระเถรสายกรรมฐาน ได้จัดตั้ง **กองทัพธรรม** เพื่อออกสั่งสอนประชาชนทางภาคอีสานให้รู้จักหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาที่แท้จริง

ให้ประชาชนเลิกการนับถือ เช่น ไหว้ ภูติผีปีศาจ เลิกถือผีให้ผีฟ้า ผีป่า และไสยศาสตร์ต่างๆ หันมารับ **พระไตรสรณาคมน์** คือให้เข้าถึง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อย่างแท้จริง

วัดป่าบ้านเหล่า ในสมัยนั้นจึงเป็นศูนย์รวมของพระกรรมฐาน และต่อมาเมื่อ **หลวงปู่สิงห์** และคณะศิษย์ย้ายไปอยู่ที่ **วัดป่าสาละวัน** จังหวัดนครราชสีมา ที่วัดนี้จึงเป็นศูนย์รวมของพระกรรมฐานในช่วงเวลาต่อมา

สำหรับ **วัดป่าสลวัน** จังหวัดนครราชสีมา นี้ มีกำเนิดมาจาก **สมเด็จพระมหาธีรวงศ์** (อ้วน ตีสุโธ) เมื่อครั้งดำรงสมณศักดิ์ที่ พระเทพเมธี เจ้าคณะมณฑลนครราชสีมา ได้มีบัญชาเมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๔๗๕ ให้พระกรรมฐานที่อยู่ในจังหวัดขอนแก่น ไปรวมกันที่จังหวัดนครราชสีมา เพื่ออบรมเทศนาสั่งสอนประชาชน ร่วมกับข้าราชการ

คณะพระกรรมฐาน ซึ่งมี **หลวงปู่สิงห์ ขนดยาคโม** เป็นหัวหน้า จึงพาหมู่พวกเดินทางไปจังหวัดนครราชสีมา เพื่อเผยแพร่หลักธรรมของพระพุทธศาสนาไปสู่ประชาชน

ในปี พ.ศ. ๒๔๗๕ นี้เอง ที่ **พ.ต.ต. หลวงชาญนิยมเขต** ได้ถวายที่ดินหลังสถานีรถไฟนครราชสีมา เนื้อที่ ๘๐ ไร่เศษ ให้สร้างเป็นวัด

หลวงปู่สิงห์ จึงได้จัดสร้าง **วัดป่าสลวัน** ขึ้นในที่ดินที่ได้รับบริจาคนี้ เพื่อให้เป็นศูนย์กลางสำหรับอบรมกรรมฐานให้แก่พระเถรและประชาชน ดังนั้น **วัดป่าสลวัน** จึงได้เป็นเสมือนศูนย์บัญชาการของ **กองทัพธรรม** ดังกล่าวมาแล้ว

(การตั้งวัดกรรมฐาน หรือ วัดป่า ตามอำเภอต่างๆ ในจังหวัดนครราชสีมาในระยะเริ่มแรก ผมได้นำเสนอใน **บูรพาจารย์ เล่ม ๘ : หลวงปู่หลุย จันทสาโร** แล้ว จึงของดการนำเสนอ ณ ที่นี้ครับ)

พ.ต.ต. หลวงชาญนิยมเขต
(ทอง จันทคร) และนางเกสร จันทคร
ผู้ถวายที่ดินเพื่อสร้างวัดป่าสลวัน
จังหวัดนครราชสีมา

๒๓.

ออกบำเพ็ญเพียรในป่าลึก

ดูตามบันทึก **กองทัพธรรม** ของ **หลวงปู่สิงห์ ขนดยาคโม** ที่มาเผยแผ่ธรรมที่จังหวัดนครราชสีมาในช่วงสองปีแรก (ดูจากเล่ม ๘ ประวัติหลวงปู่หลุย จันทสาโร) ไม่ปรากฏชื่อของ **หลวงปู่ชอบ จานสโม** ในชื่อของคณาจารย์ที่เป็นหัวหน้าคณะออกไปเผยแผ่ธรรมแต่ละสาย ทำให้คาดการณ์ได้ว่า **หลวงปู่** คงร่วมใน**กองทัพธรรม** ในฐานะของพระลูกวัดธรรมดา

สรุปว่า ในปี พ.ศ. ๒๔๗๕ และ ๒๔๗๖ **หลวงปู่ชอบ จานสโม** จำพรรษาที่ ๘ และ ๙ ของท่านอยู่ที่ **วัดป่าสาละวัน** อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา

แล้วลำดับต่อจากนั้น **หลวงปู่** ท่านไปทำอะไรที่ไหน?

ผมขอคัดลอกข้อเขียนของ **คุณหญิงสุรีพันธ์** มาเสนอเต็มๆ เลยครับ ดังนี้ :-

ระหว่างที่หมู่พวกกระจายกันออกไปตั้งวัดโดยรอบ**วัดป่าสาละวัน** เช่น สร้าง **วัดป่าศรัทธารวม** ข้างกรมทหาร ตำบลหัวทะเล สร้าง**วัดป่าศิริวัลย์** อำเภอท่าช้าง **วัดป่าอำเภอกะโทก** **วัดป่าอำเภोजักราช** **วัดป่าสะแกราช** อำเภอปักธงชัย **วัดป่าบ้านใหม่สำโรง** อำเภอสีคิ้ว **วัดป่าบ้านมะรุม** อำเภอโนนสูง ฯลฯ ... เป็น**กองทัพธรรม** กระจายแยกย้ายกันไปเทศนาอบรมประชาชน

หลวงปู่ชอบ ก็แยกจากหมู่พวกเข้าไปในป่าลึกอย่างโดดเดี่ยว เดี่ยวดาย

โดยที่**หลวงปู่** ท่านมีนิสัยขริม พุดน้อย ไม่ชอบเกี่ยวข้องกับ พระเถรและประชาชนจำนวนมาก ท่านจึงเห็น**ประโยชน์**ของการเข้าไป อยู่ในป่าเขาอันสงบเงียบ

ประโยชน์นี้ ทั้งสำหรับองค์ท่านเอง และ**ประโยชน์**ของผู้ที่อยู่ในภพอื่น อันสายตามนุษย์ธรรมดาไม่สามารถจะมองเห็นได้

พูดง่าย ๆ ว่าขณะที่หมู่พวกเมตตาทศนาอบรมมนุษย์ในหมู่บ้าน **หลวงปู่** ก็ได้ช่วยเมตตาทศนาเคราะห์เทศนาอบรมเทวดาในป่าลึก !

หลวงปู่ เล่าว่า ระหว่างที่ท่านอุตุตงค์เข้าไปในป่าลึก จะมีพวก กายทิพย์เข้ามาอาราธนานิมนต์ให้อยู่โปรดพวกเขา แม้แต่เสียงที่ท่าน สวดมนต์ภาวนา ก็ทำความชุ่มชื้นเร็นรมย์แก่สัตว์โลกไปทั่วทั้งปฐพี

แทบไม่เว้นแต่ละคืน จะมีพวกภพภูมิอื่น เป็นเทวดา เป็นนาค มากกราบไหว้ขอพึ่งธรรม

หลวงปู่ เล่าให้ศิษย์ใกล้ชิดฟังว่า เทวดามาเยี่ยมพึ่งธรรมจาก ท่านเกือบทุกคืน มีจำนวนมากบ้าง น้อยบ้าง

เรื่องเกี่ยวกับเทวดาในช่วงนี้ ผมขอติไว้แค่นี้ก่อน เพราะจะมี ในตอนต่อๆ ไปอีกเยอะ สนุกๆ ทั้งนั้น อุดใจรอสักหน่อยนะครับ

ท่านผู้อ่านอาจเกิดข้อสงสัยว่า **หลวงปู่** ท่านเริ่มมี “**ตาใน**” ที่ จะรับรู้เรื่องเทวดา และภพภูมิต่างๆ ตั้งแต่เมื่อไร ตอนต้นๆ ไม่เห็นกล่าว ถึงเลย ?

คุณหญิงสุรีพันธ์ ท่านเขียนไว้แบบนี้ครับ : -

“การที่ **หลวงปู่** เมตตาสัตว์ไม่มีประมาณ ทั้งเทวดา อินทร์ พรหม ยม ยักษ์ นาค มนุษย์ เทศนาโปรดเขาเป็นปกติ แต่ความจริง

ตามที่กราบเรียนถาม **หลวงปู่ได้เทศน์โปรดเทวดามาแต่เมื่อสมัยท่าน
ยังเป็นสามเณรแล้ว**

ฉะนั้น พวกที่ได้รับความเมตตาจากท่าน จึง **มีจิตใจตอบ**
ทั้งด้วยความเลื่อมใส ศรัทธา เคารพ รัก เกิดทุน บุญ

เมื่อยามที่ท่านติดขัด มีอุปสรรคอันใด เทวดาผู้ห้อมล้อมอารักขา
ท่าน จึงคอยดูแล พยายามปิดเป่าคลี่คลายปัญหาถวายให้ท่านอย่าง
น่าอัศจรรย์”

โอ ! น่าสนใจครับ จะมีเรื่องเทวดาและภพภูมิต่างๆ ในตอน
ต่อไปครับ

(คืนนี้ย่างเข้าตีสองแล้ว ผมขออนุญาตไปนอนก่อนครับ !)

๓๐.

หูดฮิตต่อชีวิต

ในช่วงนี้ผมขอเสนอเหตุการณ์ผจญภัยของ **หลวงปู่ชอบ ฐานสโม** ซึ่งเขียนเล่าโดย **ท่านหลวงตาพระมหาบัว ญาณสมปนฺโน**

ท่านอาจารย์องค์นี้รู้สึกหูดฮิตต่อชีวิตมาหลายครั้ง คือ เคยเผชิญกับเสือมาหลายครั้ง ไม่ล้มทับกุฎิเหล็กละเอียด ก็มีเทวบันดาลให้รอดพ้นมาได้อีก

ครั้งนี้ก็หูดฮิตไปอีกเหมือนกัน คือ วันนั้นเดินทางไปพักในป่าใหญ่นอกบ้านแห่งหนึ่ง เนื่องจากเดินทางมาจากเขา พอมาถึงที่นั่นคำพอดี จึงแวะพักในป่านั้น

พอดตกกลางคืนราว ๓ ทุ่ม ทั้งฝนทั้งพายุโหมกันมาอย่างหนัก ทั้งลูกเห็บเม็ดโตๆ ก็ลงพร้อมกัน หาที่หลบหลีกไม่ได้ ต้องยืนพิงต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งด้วยความจำเป็น

ตามองไม่เห็นอะไร ฝนก็ตกเต็มที ลูกเห็บก็ลงราวกับพั้งหินลงจากภูเขา พายุใหญ่ก็โหมมาเหมือนต้นไม้จะถอนไปทิ้งรากทั้งโคน

ขณะยืนเปียกฝน มือข้างหนึ่งถือกลดกางไว้ ป่าข้างหนึ่งสะพាយบาดร ยืนหนาวตัวลั่นอยู่ใต้ต้นไม้เหมือนลูกนกถูกฝนไม่นึกไม่ฝัน

เหตุไม่คาดฝันได้เกิดขึ้นในขณะนั้น คือ **กิ่งไม้ใหญ่ถูกพายุพัดชนไม้ไหว หักขาดตกลงถูกกลดในมือท่านเหล็กละเอียดหมด บาดรหลุดป่าตกกระเด็นไปคนละทิศละทาง**

คราวนี้เป็นอันว่าเหลือแต่ตัวกับลมหายใจ ทนหนาวอยู่คอยวาระ สุดท้ายจะมาถึง

บริหารขึ้นใดตกไปทางไหนก็ไม่มีทางทราบได้ เพราะเป็นเวลา
กลางคืน ฝนกำลังตกหนัก พายุกำลังแรงเต็มที่ ตามองไม่เห็นอะไร
มีแต่ยื่นหลังตาตุกลมหายใจอยู่เท่านั้น ว่าจะหยุดทำงานกันขณะใด

ยังมีติดตัวเฉพาะสบงกับจีวรที่ห่มห่มปกปิดกายเท่านั้น ตัว
เปียกปอนไม่มีดีเลย

ความหนาวเหน็บเจ็บปวดปรากฏว่ารวดเร็วไปทั้งร่าง ชนิดพูด
ไม่ออกบอกไม่ถูก นึกว่าตัวเองตายไปครั้งหนึ่งแล้ว เนื่องจากความทุกข์
ทรมาน แสนสาหัสจนหาอะไรเทียบไม่ได้เวลานั้น

“ยี่นั่นก็ถึงพระพุทธเจ้า ผู้เป็นบรมครู ที่ทรงได้รับความทุกข์
ทรมานยิ่งกว่าตัวที่กำลังได้รับอยู่เวลานั้นมากมาย พระองค์ท่านไม่เห็น
เป็นอะไร ยังเล็ดรอดอันตรายเป็นภัยมาได้ตรัสรู้เป็นศาสดาสอนโลก

**ส่วนเรามีทุกข์บ้างชั่วระยะเวลาฝนตกเท่านั้น ถ้าทนไม่ไหวก็ควร
ตายไปเสีย อย่าเสียดายชีวิตเลย”**

พอฝนและพายุสงบลง ซึ่งเป็นเวลาประมาณ ๒ ชั่วโมงเศษ
“จึงพอมีลมหายใจคืนมาบ้าง ที่แรกนึกว่าตายไปกับพายุและลูกเห็บ
หมดแล้ว”

**คืนนั้น (หลวงปู่ชอบ) ไม่ได้พักหลับนอนทั้งคืน ทั้งยืน ทั้งนั่ง
ตัวสั่นอยู่ตลอดสว่าง**

ขณะที่ฝนกำลังตกนั้น ก็บังเอิญมีงูสามเหลี่ยมใหญ่ตัวหนึ่งเลื้อย
เข้ามาหาท่าน ไล่ก็ไม่ยอมหนี

งูมันเลื้อยเฉียดมาที่เท้า ท่านก้มลงดูใกล้ๆจึงทราบว่าเป็น งู
สามเหลี่ยม ที่พอมองเห็นได้บ้างก็เพราะเป็นหน้าเดือนหงาย แม้จะมีด
ด้วยอากาศฝนก็ยังพอมองเห็นได้

งูตัวนั้น จากไล่ก็ไม่ยอมหนีแล้ว มันยังมาขดตัวอยู่ข้างๆ ท่านอีก
ห่างกันประมาณครึ่งเมตรเท่านั้น

“จึงทำให้คิด**ปลงอนิจจัง** ว่า คราวนี้เราเป็นทุกข์เต็มทน แต่งู
ตัวนี้เวลาฝนตกคงนึกสนุก จึงออกเที่ยวหาอาหารกิน

แทนที่จะไปเที่ยวหาอาหาร ทำไมจึงมานอนขดอยู่ข้างเราอย่างนี้
ไล่ก็ไม่ยอมหนี

ชะรอยมันคงจะมาเป็นมิตรกับเราในยามทุกข์ระมัง ?”

พอ**หลวงปู่**ปลงอนิจจังตก ท่านก็เลยหยุดไล่ ปล่อยให้มันนอนอยู่
ตามสบาย มันไม่แสดงกิริยาทำทางน่ากลัวอะไรเลย คงอยู่ตามธรรมดา
ของมันอย่างนั้นเอง **จวนสว่างมันถึงได้หนีไป**

ส่วน**หลวงปู่**เอง ท่านหนีไปไหนไม่ได้เพราะตายังมองไม่เห็นอะไร
ไฟก็จุดไม่ได้ ไม้ขีดไฟที่เก็บไว้ในบาตรก็ถูกกิ่งไม้ใหญ่ตกลงมาทับหลุด
มือหายไปไหนก็ไม่มีทางทราบได้

เทียนไขและโคมไฟที่อยู่ในบาตรก็เช่นกัน ไม่ทราบว่าจะตกหายไป
ไหน

จำต้องทนนั่งลึงนอนลึงเฝ้างูสามเหลี่ยมจนถึงสว่าง

๓๑.

ทั้งทุกข์มากและทุกข์ซ้ำซาก

ท่านหลวงตาพระมหาบัวฯ ได้เขียนถึงการเผชิญเหตุการณ์ร้ายๆ ของพระรุดงคกรรมฐาน ว่าเป็นเรื่องที่หนักหนาสาหัสจริงๆ กว่าแต่ละองค์จะฝ่าฟันเอาชีวิตรอดมาได้ ซึ่งท่านได้ยกกรณีของ หลวงปู่ชอบ มาเป็นตัวอย่าง :-

นี่แล **ชีวิตของพระรุดงคกรรมฐาน** ที่ท่านพยายามฟันฝ่ามา แต่ละองค์ ก่อนจะได้เป็นครูอาจารย์ นำธรรมมาสอนคณะลูกศิษย์ **ชีวิตท่านเป็นมากับความทุกข์ทรมานดังที่ทราบอยู่ขณะนี้**

แม้เช่นนั้นท่านก็ไม่ยอมลดละความเพียรที่ท่านนั่งลิงนอนลิง ทนหนาวตลอดคืน ก็คือการรบกับข้าศึกอีกวิธีหนึ่ง วิธีนี้เรียกว่า **วิธีจนตรอก**

หลวงปู่ชอบ ท่านถูกข้าศึก คือ ผนตก พายุพัด ลูกเห็บตก และกิ่งไม้หักตกลงมาทับบริวารเหล็กกระจายกระจาย ซึ่งเป็นข้าศึกชนิดล้อมรอบขอบชิดจนหาทางออกไม่ได้ ที่เรียกว่า **รบข้าศึกแบบวิธีจนตรอก**

ตัวท่านเองแทบตาย แต่ก็ยังผ่านพ้นมาได้ นับว่ายังไม่ถึงคราว และผ่านมาจนได้เป็นครูอาจารย์ให้อรรณีให้ธรรม คณะลูกศิษย์ยังได้ฟัง**ธรรมเด่น**ตายจากท่าน

ถ้าองค์ท่านไม่เหลือเดนมา ธรรมก็คงไม่เหลือเดนมาถึงพวกเรา
เมื่อคิดดูแล้ว คณะลูกศิษย์รู้สึกได้เปรียบครูบาอาจารย์ท่าน
อยู่มาก อยู่เฉยๆ ก็ได้ฟัง ไม่ยากเย็นเข็ญใจเหมือนท่านผู้ชวนขยาย
หามา

ท่านหลวงตาฯ เน้นย้ำถึงกรณีขององค์ หลวงปู่ชอบ ว่า :-

“ท่านอาจารย์องค์นี้ทุกซึกก็มาก ทั้งเป็นทุกซึกซ้าซากนับแต่เริ่มปฏิบัติ
มา

ภูมิธรรมท่านก็สูง นำเคารพบูชาเป็นขวัญตาขวัญใจแก่พวกเรา
แม้ทุกวันนี้ (สมัยที่หลวงปู่ยังดำรงชันธัญอยู่) ท่านมิได้ลดหย่อน
ความพากเพียร เพราะท่านเคยได้ผลด้วยความพากเพียร จึงพยายาม
เพียรเรื่อยมา ไม่เคยเห็นผลจากความเกียจคร้านอ่อนแอ ท่านจึงไม่ยอม
อ่อนแอ

ท่านเคยเห็นผลในทางใด ก็มักเพียรในทางนั้น

กับหลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน
วัดป่าบ้านตาด จ.อุดรธานี

๓๒.

บำเพ็ญเพียรที่ถ้ำนายม เพชรบูรณ์

ในพรรษาที่ ๑๐ ปี พ.ศ. ๒๔๗๗ หลวงปู่ชอบ ฐานสโม อายุ ๓๓ ปี พักจำพรรษาที่ ถ้ำนายม ในจังหวัดเพชรบูรณ์

ถ้ำแห่งนี้ได้ปรากฏให้ หลวงปู่ เห็นในนิมิตตั้งแต่ครั้งที่ท่านจำพรรษาอยู่กับ หลวงปู่สิงห์ ขนดยาคโม ที่วัดป่าบ้านเหล่างา จังหวัดขอนแก่น ก่อนเดินทางไปพำนักที่วัดป่าสาละวัน จังหวัดนครราชสีมา

นั่นคือ หลวงปู่ ได้เห็นและรู้จักถ้ำแห่งนี้ในนิมิตก่อนที่ท่านจะมาพบถ้ำจริงๆ ล่วงหน้าถึง ๓ ปี

หลวงปู่ ได้ออกเดินทางจากจังหวัดนครราชสีมาบุกป่าบุกเขามุ่งไปทางจังหวัดเพชรบูรณ์ เพื่อสืบหาถ้ำนายม ตามที่ปรากฏในนิมิตในครั้งนั้น

หลวงปู่ เดินทางมากับตาผ้าขาวคนหนึ่ง เป็นคนบ้านนอก รักษาศีล ๘ จัดเป็นคนทีภาวนาเก่งผู้หนึ่ง

เมื่อถึงเพชรบูรณ์ ถามหา ถ้ำนายม ก็ไม่มีผู้ใดรู้จัก

สุดท้าย ท่านได้ค้นหากจนพบ เป็นถ้ำที่ซุกซ่อนอยู่ในดงป่าลึก จากบ้านชาวป่าที่อยู่ใกล้ที่สุด ก็ต้องบุกป่าไผ่อันหนาทึบเข้าไปถึง ๕ กิโลเมตร จึงจะถึงถ้ำนายม

หลวงปู่ เล่าว่า ตั้งแต่เห็นถ้ำมา ยังไม่เคยเห็นถ้ำที่ใหญ่โต และงดงามเท่า**ถ้ำนายม**นี้ ภายในถ้ำมีบริเวณอันกว้างใหญ่ เป็นหลืบเขา เป็นชั้นช่องปล่องเปลว เพดานหินระย้าอย่างงดงาม บางตอนก็เลื่อมพราย ระยิบระยับประดุจแก้วมุกดา

แต่ละห้องคูหาล้วนใหญ่โตมหึมาโหฬาร ต่อเนื่องกันไปดุจห้อง พระโรงแ และห้องหอในปราสาทราชวัง

บางตอนที่แยกไปเป็นซอกเล็ก คูหาน้อย แม้จะขาดแสงดูทึบมืดมาก แต่ก็ไม่มีอับชื้น อากาศโปร่งเย็นสบาย มีลมพัดโกรกตลอดเวลา ชวนให้นั่งภาวนาเป็นอย่างมาก

หลวงปู่ ว่า **“ถ้ำนายมนี้ เป็นถ้ำศักดิ์สิทธิ์ ไม่มีมด ไม่มีแมลง ปรากฏ พระเณรหรือใครก็ตามจะไปทำสกปรกนั้นไม่ได้เลย และถ้า ชี้เกียจเห็นแก่หลับนอนก็จะถูกปลุกถูกเตือน ดึงขาดึงแขนไม่ให้ ประมาทในการภาวนา”**

หลวงปู่ บอกว่า พิจารณาแล้ว เคยเป็นถ้ำอยู่ใต้ทะเลมาก่อน จนเดี๋ยวนี้พื้นถ้ำก็ยังเป็นทรายทะเลอยู่

แต่ก็น่าประหลาด ดังที่กล่าวมาแล้วว่า แม้พื้นถ้ำจะเป็นทราย แต่มิได้มีมดมีแมลงเล็กแมลงน้อยอาศัยอยู่ในพื้นทรายดังที่เคยพบในพื้นทรายแถบอื่นเลยสักตัวเดียว

ดูราวกับมีผู้มาปิดกวด ทำความสะอาดให้ดูราบเรียบเอี่ยมสำอาง อยู่ตลอดเวลา

๖๖.

ตาผ้าขาวอนาคามี

หลวงปู่ชอบ ฐานสโม ได้เล่าถึง **ถ้ำนายม** ต่อไปว่า :-

บริเวณหน้าถ้ำ มีกระทะเหล็กใหญ่ๆ หม้อ ไห มากมาย ถามดู ก็ไม่ทราบว่าเป็นของใคร

ชาวบ้านบอกว่า ได้ยินปู่ย่าตายายเล่าสืบๆ กันมาว่า เคยเห็น ชาวของเครื่องใช้เหล่านี้อยู่หน้าถ้ำมานานักหนาแล้ว

เวลาชาวบ้านจะมีงานฉลอง ปีหนึ่งก็ให้ได้ใช้ถ้วยชาม หม้อ ไห กระทะ เหล่านี้ครั้งหนึ่ง ใช้แล้วก็เก็บล้าง นำมาคืนที่หน้าถ้ำ วางไว้เฉยๆ ไม่ต้องเก็บงำซ่อนซุกอะไร

ไม่มีใครกล้าจกลัก ยึดเอามาเป็นสมบัติส่วนตัวสักราย

สำหรับ **ตาผ้าขาว** ที่ไปอยู่ด้วยนั้น **หลวงปู่** ได้กล่าวชมเชยมาก ว่าปฏิบัติธรรมบำเพ็ญเพียรได้อย่างน่าสรรเสริญ

วันหนึ่ง ระหว่างนั่งภาวนา **หลวงปู่** เห็นเทวดาองค์หนึ่งเหาะ ลอยมา แต่ผ่านองค์ท่านไปอย่างไม่สนใจ และไปกระซิบอะไรไม่ทราบ ใส่หูตาผ้าขาวนั้น

พอเสร็จภาวนาแล้ว ตาผ้าขาวก็มาถาม**หลวงปู่**ว่า “ถึงขั้นอะไร แล้ว ?”

หลวงปู่ ก็เลยปรามว่า “อย่าไปยุ่งกับมันเลย ชั้นเข็นอะไรกัน เราภาวนาต่อไปเถอะ”

หลวงปู่ ท่านบอกว่า **ความจริงโยมผ้าขาวผู้นั้นได้เป็นอนาคามีแล้ว**

เมื่อ**หลวงปู่** จะจาก**ถ้ำนายม**ไป ตาผ้าขาวก็ยังตีมด้าในการภาวนามาก ไม่ยอมตามท่านไป ขออยู่ที่**ถ้ำนายม**ต่อ

พวกลูกหลานของแกเป็นห่วง อ้อนวอนให้ไป เพราะในนั้นอดอยากมาก ไม่มีอาหารกิน แต่ตาผ้าขาวก็ไม่ยอมกลับบ้านกับลูก

ลูกชายลูกสาวจึงออกอุบาย ชวนให้ออกจากถ้ำไปดูห้วยซึ่งอยู่ใกล้ถ้ำ แล้วก็จับเอาตัวพ่อเฒ่ากลับไปบ้าน

เมื่อ**ตาผ้าขาว**กลับบ้าน ก็ไม่สนใจงานการอะไร คงแต่ภาวนาและเดินจงกรมลูกเดียว

หลวงปู่ เล่าว่า “แกเป็น **อนาคา** แล้ว กำหนดรู้วันตายล่วงหน้า และเมื่อถึงวันที่แกบอกล่วงหน้าไว้ว่า **จะเป็นวันตาย** ลูกหลานก็ว่าไม่เห็นพ่อเฒ่าเจ็บไข้ได้ป่วยแต่อย่างไร คงเดินจงกรมเป็นปกติ

แต่ในวันนั้นเอง ระหว่างเดินจงกรม แยกนอกชาน ซีโครงไปโดนล้อเกวียนหัก ตายตรงตามเวลาที่บอกลูกชายลูกสาวไว้พอดี”

หลวงปู่คำดี ปภาโส วัดถ้ำนายม

อ.เมือง จ.เลย กราบเขียนและถวายนวนดหลวงปู่

๗๕.

ทำความเพียรอย่างอุกฤษฏ์

หลวงปู่ชอบ จานสโม ได้บอกว่า ที่ถ้ำนายมนี่ มีเทพมาก และมักจะอาราธนาให้ท่านแสดงธรรมโปรดพวกเขาอยู่เสมอ

ชาวบ้านป่าที่อยู่ใกล้ถ้ำนายมนี่ ที่สุดนั้น มีเพียงสองสามครอบครัว มีฐานะแบบหาเช้ากินค่ำ ที่พยายามถวายอาหารพระก็ด้วยใจเคารพ เลื่อมใส

แต่ความที่เขาเองก็ลำบากแทบไม่มีจะกิน หลวงปู่จึงไม่ค่อยออก บิณฑบาตนัก เว้นสี่ห้าวันจึงจะออกมาบิณฑบาตสักหนหนึ่ง

หรือ บางทีการภาวนาเต็มด่ำมาก ท่านก็จะเว้นการบิณฑบาตนาน มากขึ้น

“ทำสมาธิทั้งกลางวัน กลางคืน เวลาเช้า สาย บ่าย เย็น มีด หรือสว่าง แทบไม่มีความหมาย จิตสว่างโพล่ง ไม่มีกลางวัน ไม่มี กลางคืน”

หลวงปู่ เล่าต่อไปว่า จิตลงได้สนิทเต็มฐานของสมาธิ และลงได้ ครั้งละหลายๆ ชั่วโมง กว่าจะถอนขึ้นมา

เมื่อถอนขึ้นมาแล้ว ก็พิจารณาด้วยปัญญา จนกว่าปัญญาจะ พาดพันกิเลสดับสิ้นลง

เวลาทำสมาธินั้นประมาณแน่นอนไม่ได้ ถ้าเป็นเวลากลางวัน ซึ่งอากาศมักจะร้อนสักหน่อย ก็จะอยู่ในราวสองหรือสาม หรือสี่ชั่วโมง แต่ถ้าเป็นเวลากลางคืน อากาศเย็นโปร่งสบายก็สี่ถึงห้าชั่วโมง เป็นประจำ

แต่ก็บ่อยครั้งที่จิตจะถอนต่อเมื่อถึงเวลารุ่งเช้าสว่างแล้ว

หลังจากทำสมาธิแล้ว เพื่อเปลี่ยนอิริยาบถ หลวงปู่ก็จะเดิน จกรมต่อไป

“จิตดีมีค่าในธรรมที่ผุดขึ้น ธรรมก็แนบสนิทกับจิต ไม่เสื่อมคลาย”

หลวงปู่ ไม่ได้สนใจกับเวลาที่ผ่านไป หรือกับอาหารที่ไม่ได้ตกถึงท้องเป็นวันๆ เป็นอาทิത്യ

ส่วน**ตาผ้าขาว** ที่อยู่ตรงนั้น แรกก็ไม่ได้ห่วงใยอาลัยกับอาหารเช่นเดียวกัน

จึงต่างคนต่างทำความเพียรอย่างอุกฤษฏ์

หลวงปู่ ได้เล่าให้ศิษย์ผู้หนึ่ง คือ **หลวงปู่บุญฤทธิ์ ปณฺทิตโต** (ไปประจำเผยแผ่ธรรมเป็นการถาวรที่ประเทศออสเตรเลีย) ฟังในภายหลังว่า ตอนที่ท่านนั่งภาวนาและเห็นเทวดาเหาะผ่านท่านไปโดยไม่สนใจ แต่ไปกระซิบใส่หูตาผ้าขาวนั้น ท่านรู้สึกละเอียดใจอย่างบอกไม่ถูก

“แหม !...เราบวชมา ๑๐ ปีแล้ว ยังสู้เขาไม่ได้ ! **ผ้าขาวนั้นได้อนาคามิแล้ว**”

๓๕.

เทวดาขอถวายอาหารทิพย์

เรื่องนี้ผมเอามาจากข้อเขียนของ **คุณหญิงสุรีพันธุ์ มณีวัต** ผู้เรียบเรียงประวัติ **หลวงปู่ชอบ** โดยได้เปรียบเทียบเรื่องพระราชาสำเร็จขั้น **อนาคามี** ในสมัยพุทธกาล ดังนี้ : -

เรื่องในสมัยพุทธกาลก็เคยมี ที่ภิกษุบำเพ็ญภาวนาแล้วสู้อุบาสิกาอุบาสิกาไม่ได้

อุบาสิกา นางหนึ่ง ภาวนาแล้วได้**อนาคามี** นางมีใจเมตตาเห็นแก่หมู่ภิกษุผู้ยังไม่บรรลุนิพพาน พิจารณาว่า **ยังติดขัดอาหารไม่สัปปายะ เป็นที่สบายแก่จิต ก็พยายามจัดหาปรุงอาหารที่ถูกต้องจัดถวาย**

ภิกษุเหล่านั้นนึกอาย ที่อุบาสิกาได้บรรลุนิพพานถึงอนาคามีแล้ว แต่ท่านทุกองค์ยังเป็นพระปุถุชน จึงพยายามเร่งความเพียรอย่างหนัก

สุดท้ายก็ได้สำเร็จอรหัตผลกันทุกองค์ ขณะที่โยมอุปัฏฐากของท่านก็ยังเป็นอนาคามีเหมือนเดิม

คุณหญิงฯ ได้โยงเรื่องพระกับโยมสมัยพุทธกาลข้างต้น มาถึงกรณีของ **หลวงปู่ชอบ** ว่า : -

“อย่างไรก็ดี สำหรับเรื่องของหลวงปู่นี้ เราไม่กล้าอาจเอื้อมจะคิดจะวิจารณ์เช่นไร เทวดาคงคั้นนั้นไปกระซิบให้ตาผ้าขาวมาเรียนถามหลวงปู่ เป็นเชิงสัพยอก หรือให้อุบายหรือเปล่า ที่ว่า **ถึงขั้นอะไรแล้ว? ถึงขั้นอะไรแล้ว?**”

แต่ก็ทำให้ท่านเร่งความเพียรหนักขึ้น จนไม่เป็นอันนึกถึงการบิณฑบาตหรือฉันอาหาร ด้วยใจนั้นประชิดติดพันกับการทำหั้นกิเลสอย่างไม่ลดละ ท่านไม่ได้นึกถึงเดือน นึกถึงตะวัน เพลินด้วยการภาวนาทั้งอิริยาบถ ๔ จนไม่ได้นึกถึงสังขารร่างกายเลยว่าจะชুবอมอ่อนเปลี้ยไปเช่นไร”

แต่แล้ว ก็ :-

ออกประหลาดใจที่วันหนึ่ง ได้เห็นเทวดาคงคหนึ่งเข้ามากราบคารวะขออนุญาตถวายอาหารทิพย์

เทวดากราบเรียนหลวงปู่ว่า ที่ท่านมาบำเพ็ญความเพียรอยู่ ณ ที่นี้ เทวดาได้เป็นผู้คอยอารักขาท่านตลอดเวลา ด้วยความเคารพเลื่อมใสศรัทธาอย่างสูงยิ่ง เหล่าเทพบริเวณนั้นมีความสุขสงบร่มเย็นโดยทั่วกัน ด้วยกระแสธรรมที่ท่านแผ่ไปให้โดยไม่มีประมาณ

“เทวดาทันหลายขออนุโมทนาด้วยพระคุณเจ้า แต่ระยะนี้พระคุณเจ้าเร่งความเพียรอย่างอุกฤษฏ์ ไม่ออกบิณฑบาต ไม่ฉันอาหารธาตุนั้นรสชาติอาหารไปหล่อเลี้ยงร่างกายมาหลายเพลมาแล้ว

แม้ใจของพระคุณเจ้าจะผ่องใส อาจหาญว่าแจ้งในธรรม แต่ร่างกายที่อ่อนเปลี้ย อาจจะเป็นอุปสรรคให้ท่านล้มเจ็บลงได้

เทวดาสงสาร ทนดูอยู่หลายวันแล้ว อดไม่ได้ วันนี้ต้องขออนุญาตถวายท่านด้วยอาหารทิพย์”

๓๖.

ถวายอาหารทิพย์ พร้อมอารักขา

หลวงปู่ ถามว่า อาหารทิพย์เป็นอย่างไร ? และนี่ก็ตกปายแล้ว
ฉันไม่ได้ เป็นอาบัติ !

เทวดา ก็แสดงอาหารทิพย์ในเมื่อถวายให้ท่านดู ปรากฏเหมือน
แท่งดินสอพอง แต่มีลักษณะใสๆ

เทวดาอธิบายว่า ไม่ใช่อาหารธรรมดา ที่จะนั้นจะเคี้ยวจะกลืน
ตามปกติ แต่อาหารทิพย์นี้ เป็นเพียงไอซารสที่จะซึมซาบเข้าไปในร่าง
กายเท่านั้น

เปรียบเหมือนยา หรือน้ำเกลือ น้ำหวาน ที่พระเจ้าฉันได้
เมื่อเลยเวลาเที่ยงวันไปแล้ว เพียงใช้ดูเบาๆ ความเป็นทิพย์ก็จะซึมซาบ
ไปตามส่วนของร่างกาย เหมือนฉีดยาบำรุงกำลังนั้นเทียว

ในตอนแรก **หลวงปู่** ท่านคัดค้าน ไม่ยอมรับ ซึ่งเหตุผลที่สำคัญ
ที่สุดก็คือ **เทวดานั้นเป็นผู้หญิง** ท่านเกรงจะเป็นอาบัติ

แม้ว่า **กายทิพย์** ของเทวดานั้น จะไม่เป็นที่รู้เห็นของคนทั่วไป
ก็ตาม

แต่...สำหรับหลวงปู่เองนั้น ท่านหลับตาก็มองเห็นเทวดา ลืมตา
ก็มองเห็นเทวดา

แม้ทางพระวินัยจะไม่มีใครมีความเสียหาย แต่ถ้าหากว่ามี**ผู้มีสายตาดี** ผ่านมาเห็นเข้า ก็จะเป็นที่ครหา ว่าพระอยู่ตามลำพังกับสตรี (ในที่ลับหูลับตา)

เทวดากราบเรียน**หลวงปู่** ว่า : -

“...อาหารทิพย์ที่ท่านเห็นนั้น **ท่านเห็นได้จากใจทิพย์** เทวดาเพียงจะนำอาหารทิพย์มาถวายทาง**กายทิพย์** ไม่ใช่**ใช้กายเนื้อ**

ที่ท่านว่า **ลืมตาก็เห็น** หรือตาเนื้อมองเห็นด้วยนั้น แท้จริงเป็นเพราะ **ญาณภายใน** ของพระคุณเจ้าสันทนุให้**เห็นดอก**

เทวดาเป็นผู้รักและเทิดทูนท่านผู้มีศีลธรรม ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ อย่างพระคุณเจ้า เทวดาก็อยากได้บุญได้กุศลเช่นกัน **จึงขอถวายอาหารทิพย์บ้าง”**

เทวดาได้ตัดพ้อต่อว่าหลวงปู่ ว่า : -

“พระคุณเจ้ายังออกบิณฑบาตโปรดให้**ภุมมขันธ์**ได้ใส่บาตรได้บุญได้กุศล เทวดา**ทำไมจึงอาภัพบวสาสนา** ไม่มีสิทธิ์ถวายอาหารหรือยาบ่า**รุงกำลัง** เพื่อส่วนบุญ ส่วนกุศลของตนบ้าง ?”

หลวงปู่ เล่าว่า การคิด การพูดโต้ตอบดังกล่าวนี้ **เป็นไปในสมาธิภาวนาตลอด**

ดังนั้น เวลาเพียงไม่กี่วินาที ถ้อยคำ กระแสความคิดของ**ภุมมขันธ์** หรือของเทวดา จะปรากฏไปได้**ยืดยาวมาก**

คุณหญิงสุรีพันธ์ ได้เขียนบรรยายเหตุการณ์ต่อไป ดังนี้ : -

...ปรากฏว่า หลังจากที่เทวดามาถวายอาหารทิพย์ให้ท่านทาง
กายแล้ว พอท่านออกจากสมาธิก็รู้สึกว่าร่ากายมีกำลังสดชื่นราวกับได้
ฉันอาหารตลอดเวลาหลายๆ วันที่ผ่านมา

เทวดาองค์นี้ได้เล่าถวายถึง บุปผะนิवास ที่ได้เคยมีต่อ**หลวงปู่**
อย่างละเอียด (เคยร่วมเป็นคู่เรียงเคียงหมอนกันมาในอดีตชาติ)

...แม้จะอยู่คนละภพและภุมิ แต่ก็ปรารถนา**ขอถวายอารักขา**

แม้ท่านจะปฏิเสธว่าองค์ท่านมิได้ลำบาก ติดขัดหรือขาดแคลน
สิ่งใด ความเป็น ความอยู่ ก็พอเป็นไปตามอัธยาของพระรัตนค
กรรมฐาน ผู้ฉันน้อย อยู่น้อย ใจมุ่งต่ออรรถต่อธรรมเป็นส่วนใหญ่
ที่เทวดาว่าท่านจะหิว จะไม่มีกำลัง ท่านก็มิได้รู้สึกเลย

อย่างไรก็ตาม แม้**หลวงปู่** จะปฏิเสธอย่างไร เทวดาองค์นั้นก็
คอยมาดูแล อารักขาท่านอยู่เสมอ

บางครั้ง ท่านมองไป จะเห็นเทวดานั่งเรียบร้อยอยู่บนโหนดหิน
ห่างท่านสัก ๔-๕ วา ราวกับจะเป็นยามอารักขา มิให้พระต้องอนาทร
ร้อนใจ

หลวงปู่บอกว่า นี่เป็นเหตุการณ์ที่น่าแปลกอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้น
กับท่านเอง ระหว่างจำพรรษาที่ถ้ำนายม จังหวัดเพชรบูรณ์

๓๗.

นิสัยเด็ดเดี่ยวอาจหาญ

หลวงปู่ชอบ จานสโม โดยปกติท่านมีนิสัยเด็ดเดี่ยว อาจหาญ ชอบไปและอยู่ตามลำพังองค์เดียว นานๆ จะชวนเพื่อนชวนหมู่ไปด้วย กันสักครั้งหนึ่ง แต่ก็เลือกเฉพาะผู้ที่ใจเด็ด ใจถึง ตายเป็นตาย เท่านั้น

หลวงปู่ อธิบายว่า การไปคนเดียว อยู่คนเดียว จะทำให้มีสติ รู้ตัว ลังวรระวังอยู่ตลอดเวลา ไม่ประมาทแม้แต่นี้ก็จะอาศัยเพื่อนหรือผู้อื่น

ทั้งไม่ต้องมีเรื่องมาก อีกทั้งต้องพูดคุย สนทนากันในบางโอกาส บางเวลา ทำให้เสียเวลาการบำเพ็ญเพียรไป

หลวงปู่ บอกว่า “การไปคนเดียวไม่ต้องรังรองกัน คิดจะไป เพียงเก็บบริวารใส่ในบาตร คว่ำกลดรม่ได้ก็ไปได้แล้ว ไม่ต้องเสียเวลารอโน่น รอนี้ หรือคำท้วงติง... อย่าเพิ่งไปเลย กำลังอยู่สบาย...ไปทำไม? ญาติโยมเพิ่งทำแคร์ ที่มุงบัง ถวายเสร็จ ไม่อยู่ต่อไปหรือท่าน?... จะต้องไม่ได้ยื่นคำทักทานเหนียวรังเหล่านี้...”

มีผู้เคยเรียนถาม**หลวงปู่** ว่า “ไปองค์เดียวเจ็บจะอย่างไร ? ตายจะอย่างไร ?”

หลวงปู่ จะยิ้ม และตอบเรียบๆ ว่า “เจ็บก็รักษาธาตุชั้นดีไปตาม
มีตามเกิด หายก็หาย ตายก็ตาย”

“นั่นซี !...ตายจะทำอย่างไร ?” ผู้สงสัยเร่งถาม ท่านตอบง่ายๆ
ว่า “ก็ปล่อยไปตามคติธรรมดา”

ถามซ้ำต่อไปอีกว่า “คติธรรมดา เป็นอย่างไร ?”

หลวงปู่ จึงต้องอธิบายเพิ่มขึ้น ว่า “ธาตุทั้งสี่เขาก็กลับคืนไปสู่
สภาพเดิมของเขา ที่เป็นลม เป็นไฟ ก็หยุดแล้วเมื่อหมดลมหายใจ
ที่เป็นน้ำ และดิน ก็กลับสู่น้ำ และดิน นะซี !”

หลวงปู่ไปเยี่ยมและสนทนาธรรมกับ
หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ ที่วัดดอยแม่ปั๋ง อ.พร้าว จ.เชียงใหม่

๓๘.

ป่าเขาคือที่ทรมาณกิเลส

หลวงปู่ชอบ ฐานสโม ท่านจะปฏิบัติเช่นเดียวกับบูรพาจารย์ พระชุตติกรรมฐาน คือ ในฤดูกาลเข้าพรรษาท่านจะพักอยู่ประจำที่ ตามพุทธบัญญัติ เมื่อออกพรรษาแล้ว ท่านก็จะจากวัด จากที่พัก ไปแสวงหาที่วิเวกอยู่เสมอ

ในพรรษาที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๔๗๗) แม้**หลวงปู่**จะจำพรรษาที่ **ถ้ำนายม** จังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งอยู่กลางป่าลึก เป็นที่สงบวิเวกอย่างยิ่ง อยู่แล้วก็ตาม

แต่ด้วยวิสัยของท่าน ที่ไม่ชอบอยู่กับที่ซ้ำซากจำเจ ท่านไม่ติดถิ่น ไม่ล้งเลอล้าย

เทวดาผู้อารักขาท่าน และที่อยู่โดยรอบบริเวณ จะพยายามอาราธนาขอให้ท่านอยู่ต่อไป เพื่อให้ความสงบร่มเย็น เป็นที่พึ่งพักพิงทางใจของเทวดา และบรรดากายทิพย์เหล่านั้น

แต่...หลวงปู่ก็ต้องปฏิเสธ ท่านมีความจำเป็นจะต้องจากที่นั้นไป

หลวงปู่ได้ยึดถือและเห็นประจักษ์ในพุทธภาษิตที่ว่า “ผู้มีสติยอมหลีกออก ท่านไม่ยินดีในที่อยู่ ท่านยอมละอาลัยเสียได้ ดุจพญาหงส์ ละเปือกตม ฉะนั้น”

จากถ้ำนายม หลวงปู่ออกวิเวกต่อไปในเขตจังหวัดเพชรบูรณ์ และจังหวัดเลย ซึ่งเป็นสถานที่ที่ท่านเคยท่องเที่ยวหาความสงบตลอดมา ได้แก่ แถบภูเขี้ยว ภูเรือ ภูหลวง เป็นต้น

หลวงปู่ บอกว่า เวลาที่ท่านอยู่ในวัด หรือสถานที่ที่เป็นป่าธรรมดาที่ไม่ใช่ป่าดงพงลึกนั้น ใจท่านมักจะอึดอัด อ่อนล้าไปในทางซีเกียงประมาท นอนใจ ไม่กระฉับกระเฉงว่องไว ดังที่ไปทรมานตนในป่าลึกเขาสูง

สติปัญญาก็ล่าช้า ดุจจะเสื่อม ถอยหลัง ไม่มองอาจแก่ล้าวกล้า ดังเวลาที่ต้องเผชิญในป่าเขา

สำหรับองค์ **หลวงปู่** แล้ว ป่าเขาพงลึก ที่เต็มไปด้วยภัยอันตราย จะเป็นประดุกหินกล้าสำหรับลับมีด คือ **ปัญญา** ให้คมกริบ พร้อมทั้งจะตัดฟันกิเลสที่จะเผยตัวขึ้นมา ให้ขาดกระเด็นไป

ป่าเขา...สำหรับหลวงปู่ และพระรุดงค์ทั้งหลาย...จึงเป็นประดุกครุที่ให้อุบายทรมานกิเลสให้สงบราบคาบ

หลวงปู่ ไปวางดอกไม้ ณ เมรุเผาศพ
หลวงปู่คำดี ปภาโส วัดถ้ำผาปู่ อ.เมือง จ.เลย

๓๓.

ธุดงค์ทั่วทุกยอดเขาใน เพชรบูรณ์ - เลย

การที่หลวงปู่ชอบ จานสโม ท่านชอบออกธุดงค์เดี่ยว คือไปมาตามลำพังองค์เดียว ไม่ต้องกังวลกับหมู่พวกเพื่อนฝูง

การทำความเพียรของหลวงปู่ สามารถกระทำต่อเนื่องกันไปโดยไม่หยุดยั้ง หรือต้องถูกเหนี่ยวรั้งกังวลเพราะหมู่พวก สติปัญญาที่เกิดขึ้น งามงามคู่เคียงกับความเพียร

และ ในขณะเดียวกัน ระหว่างทำความเพียร ก็ยังพอมีเวลาให้ความอนุเคราะห์แก่พวกสิ่งเล็กกลับกายทิพย์เขาได้ด้วย

ในพรรษาที่ ๑๑ พ.ศ. ๒๔๗๘ หลวงปู่ พักจำพรรษาที่วัดสระคงคา บ้านคลองศรีพัน เมืองหล่มใหม่ จังหวัดเพชรบูรณ์

พรรษาต่อมา คือ พรรษาที่ ๑๒ พ.ศ. ๒๔๗๙ หลวงปู่พักจำพรรษาที่ วัดดงขวาง อยู่ในเขตเมืองหล่มใหม่ จังหวัดเพชรบูรณ์เหมือนกัน แต่อยู่ห่างไกลกันมาก

ในช่วง ๒ ปี ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๗๘ - ๒๔๗๙ นี้ หลวงปู่ได้เร่งความเพียรอย่างอุกฤษฏ์

อาจเป็นเพราะได้ถูกเหวด่าไปกระซิบตักกับ**ตาผ้าขาว**ตอนอยู่
ถ้ำนายม ก็ได้

ท่านว่า “เราเป็นพระ มีศีลถึง ๒๒๗ ข้อ แต่ผ้าขาวนั้นเพียงศีล
๘ แต่ก็เป็น**อนาคามี**แล้ว อายเขาเหลือใจ !”

คุณหญิงสุรีพันธ์ฯ เขียนถึงการทำความเพียรของ**หลวงปู่**ในช่วง
๒ ปีนี้ ดังนี้ : -

“ความจริง นับจากที่จาก**ถ้ำนายม**มาแล้ว ท่านก็เร่งในการทำ
ความ پاکเพียรอย่างยิ่งเช่นกัน

ตลอดเวลา ๒ พรรษาที่ผ่านมา ณ **วัดสระคงคา** และ **วัดคง
ขวาง** มีการอดอาหารมากขึ้น ผ่อนอาหารสลับกัน

บางโอกาสได้ทำความเพียรเพียงเฉพาะอิริยาบถ ๓ คือ เดิน
ยืน นั่ง โดย**อธิษฐานไม่นอน** เพื่อเอาชนะกิเลส

ออกพรรษาแล้ว **หลวงปู่** ก็ปลีกเร้นไปอยู่ตามป่าตามเขาสูงใน
เขตจังหวัดเพชรบูรณ์ และจังหวัดเลย จนเกือบจะกล่าวได้ว่า : -

“ไม่มีภูเขาใด ดอยยอดใด ในสองจังหวัดนี้ ที่**หลวงปู่**จะ
ไม่เคยจรดงค์ผ่านเลย”

เยี่ยม**หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี**
ที่**วัดหินหมากเป้ง**

อ.ศรีเชียงใหม่ จ.หนองคาย

๑๐.

นิสัยชอบอยู่ป่าอยู่เขา ของหลวงปู่

ท่านหลวงตาพระมหาบัวฯ ได้เขียนถึงปฏิบัติทาการชอบอยู่ป่าอยู่เขาของ หลวงปู่ชอบ จานส์โม ดังต่อไปนี้ :-

ท่าน (หลวงปู่ชอบ) พรรณนาคุณของการอยู่ป่า และคุณของจิตใจที่เผชิญเหตุการณ์ต่างๆ ให้ฟังอย่างจับใจ แต่ผู้เขียน จำไม่ได้มาก เพราะนิสัยขี้ลืม

ท่านว่า เวลาจำเป็นด้วยเหตุการณ์ต่างๆ บังคับ ใจรู้สึกเหมือนมีอะไรป้องกันอยู่ภายในชอกกล ชนิดบอกไม่ถูก การสร้างตัวของจิตในเวลาจำเป็นก็ง่าย และรวดเร็วผิดธรรมดาอยู่มาก จึงทำให้จำต้องชอบอยู่ในที่คับขัน

ทั้งที่ปกติเป็นคนขี้หวาดระแวง เวลาเผชิญเหตุการณ์แต่ละครั้ง ใจรู้สึกเลื่อนฐานะขึ้นอย่างผิดสังเกตจนตัวเองก็แปลกใจ และอยากให้เกิดเหตุการณ์มีขึ้นเสมอ เพื่อใจจะได้พยายามสร้างตัวเองมากขึ้นโดยอาศัยเหตุการณ์เป็นเครื่องสนับสนุน

ท่านหลวงตาพระมหาบัว
ญาณสมฺปนฺโน

**การอยู่ป่าอยู่เขามีสื่ออย่างลึกลับ ที่บอกใครไม่ได้ หิ่งไม่คิดอยาก
พูดคุยกับใครเกี่ยวกับการอยู่ป่าด้วย เพราะเป็นธรรมชาติเฉพาะที่เหมาะสม
กับจริตนิสัยของแต่ละราย**

หลวงปู่ ท่านบอกว่า สำหรับท่านเอง เวลาออกมาอยู่นอกป่า
หรือที่ธรรมดา ใจคอยแต่จะขี้เกียจและประมาทนอนใจ ไม่สนใจช่วย
ตัวเอง ผลเป็นที่พึงใจไม่ค่อยปรากฏ

ฉันก็มากกว่าอยู่ในที่เคยตัดสันดาน นอนก็มาก ความขี้เกียจ
ก็มาก อารมณ์ก่อวณก็ค่อยๆ เพิ่มขึ้นทุกวันเวลา ส่วนสติปัญญาคอย
แต่จะลดลงเลื่อมลง

สรุปตามนิสัยของหลวงปู่แล้ว ท่านว่าอยู่ในที่ธรรมดา ไม่มีอะไร
ดีขึ้น นอกจากจะอยู่คอยวันตายแบบเปล่าประโยชน์เท่านั้น

ถ้าไม่อยากตายแบบโหมฆบรูษ ก็ควรออกแสวงธรรมเพื่อเอา
ตัวรอด

พอคิดตกลงก็ตัดสินใจเข้าป่าเข้าเขาตามเคย ใจที่เคยประสบ
ความสงบสุขและแพรวพราวด้วยปัญญา เพราะเขาเพราะถ้ำหรือ
เงื้อมผามาแล้ว **จะให้**อยู่แบบอดๆ อยากๆ **ไม่มี**ธรรมสัมผัสใจอ้อมอยู่
ไม่ได้ ต้องเข้าป่าเข้าเขาไปตามนิสัย

๑๑.

อยู่ป่าอยู่เขา ถอดถอนกิเลสได้ง่ายกว่า

ท่านหลวงตาพระมหาบัวฯ ได้ถ่ายทอดคำพูดของ หลวงปู่ชอบ
จวนสโม เกี่ยวกับนิสัยชอบอยู่ป่าอยู่เขาของท่าน ต่อไปดังนี้ :-

...เมื่อเข้าไปอยู่ในที่เช่นนั้นแล้ว ใจมีความสะดวกสบายไปตาม
ทัศนียภาพโดยไม่ต้องบังคับขู่เข็ญ

ความเพียร กับอิริยาบถต่างๆ จะกลมกลืนกันไปเอง สติปัญญา
ที่เคยเป็นคู่เคียงกับความเพียร ก็เป็นมาเองโดยไม่ต้องร้องเรียกขู่เข็ญ
ความขี้เกียจและจันมาก นอนมาก ก็ลดกันไปเอง อะไรๆ ที่เป็น
อรรถเป็นธรรมรู้สึกตามๆ กันมา

สิ่งที่ไม่เป็นธรรม ซึ่งเคยบังคับขบไส่ยากๆ เวลาอยู่ในสถาน
ที่ธรรมดา ก็ค่อยๆ ตามกันออกไป โดยไม่จำต้องขบไส่ไล่ส่งให้ลำบาก
เหมือนอยู่ที่ธรรมดา

การฉัน การนอนหลับ การผ่อนอารมณ์ การพากเพียร กลาย
เป็นความมีประมาธ เหมาะสมไปตามๆ กัน ผิดกับอยู่ในที่ธรรมดามาก

เลยทำให้คิดว่า การถอดถอนกิเลสนั้น อยู่ในป่าในเขาถอดถอน
ง่ายกว่าอยู่ในที่ธรรมดาอยู่มาก

หลวงปู่ ท่านว่า การอยู่ในที่ธรรมดา ตามความรู้สึกแล้ว **แทนที่** จะเป็นการถอดถอนกิเลสตั้งที่เข้าใจ แต่กลับเป็นการสั่งสม และส่งเสริมกิเลสไปทุกๆ อิริยาบถ

คือ **ฉันท์มาก** เพราะค้นหาแอบกระซิบให้ฉันท์มากๆ บอกว่า อาหารถูกปาก ถูกห้อง ถูกธาตุ ถูกอภัยคัย และถูกกับจริตนิสัยของ กิเลส กิเลสชอบมาก ต้องฉลองให้มากๆ

การนอนก็มาก เพราะกิเลสแอบมากกระซิบว่า ต้องพักผ่อน มากหน่อย ไม้งั้นอ่อนเพลีย ทำความเพียรไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย

พอถึงเวลาความเพียรจะเต็มเม็ดเต็มหน่วยเข้าจริง แต่กลับเป็น เวลาพักผ่อน คือ นอน เสียอีก โดยไม่มีกำหนดว่าจะควรตื่นเวลาใด กิเลสไม่กำหนดให้ตื่นเอาเลย

ที่ว่าเต็มเม็ดเต็มหน่วย เลยไม่ค่อยได้ไพล่หน้าขึ้นมาให้เห็นบ้าง ว่าได้ทำความเพียรที่ชั่วโมงในวันและคืนหนึ่งๆ นอกจากกิเลสกล่อมให้ หลับตั้งแต่ตอนฉันท์เสร็จจนยันคำ ไม่เห็นความเพียรมีอำนาจแทรกความ ชี้เกียดเพราะฉันท์มากไปเลย

การคิดปรุง ก็มากจนไม่มีประมาณ แต่ละขณะที่คิดปรุงล้วนเป็นเรื่องของตัณหา

สมุทัย นำทางพาท่องเที่ยวชมตามสถานที่ ตึกรามบ้านช่อง และ โรงอะไรต่างๆ ของนางและท้าวกรมตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา จัดแจง ไว้สำหรับนักท่องเที่ยวที่ขบฉันอย่างอิมหนาคำพุง แล้วเที่ยวหย่อน อารมณ์

พุดถึงความชี้เกียดก็มาก ถ้าศีรชะได้ลงหมอนแล้วเป็นหายห่วง ในขณะนั้น ใครหรืออะไรอย่ามายุ่ง มาปลุกไม่เป็นผล

๑๒.

จันมาก นอนมาก ขี้เกียจมาก

คำบอกเล่าของ หลวงปู่ชობ จานสโม เกี่ยวกับนิสัยชอบอยู่ป่า อยู่เขาของท่าน มีต่อไปดังนี้ :-

ท่าน (หลวงปู่ชობ) ว่า การจันมาก การนอนมาก และความขี้เกียจมาก มันเป็นมิตรสหายกันมาตั้งแต่เดิม ไม่มีใครสามารถแยกออกจากกันได้

ความขี้เกียจ นี้ เป็นสหายคนสำคัญที่ได้รับการสนับสนุนจากสหายผู้ จันมาก นอนมาก

สามสหาย นี้ ถึงไหนถึงกัน ไปไหนไปด้วยกัน เป็นหรือตาย ไม่ยอมมพลัดพรากจากกัน

ถ้าไม่จับธูปไถมันเข้าป่าเข้าเขาให้เสือช่วยขับชำระไล่ และความอดอยากขาดแคลนช่วยปราบปรามเสียบ้าง เป็นต้องตายในเงื้อมมือของมันจนได้ ไปไม่รอด

เพื่อตัดมันให้เห็นฤทธิ์กันเสียบ้าง จึงฝืนใจอยู่ในที่ที่มันไม่ต้องการ ที่ที่มันกลัวๆ ความพากเพียรทุกด้านจึงเป็นความราบรื่นสม่ำเสมอ อะไรๆ เป็นอรรธเป็นธรรมไปตามๆ กัน ไม่เป็นกิเลสตัณหา

ตั้งอยู่ในที่ธรรมดา ซึ่งเป็นที่**มัน**ปกครองเราง่าย แต่เราไม่มีโอกาสปกครองมันได้เลย

หลวงปู่ พูดบอกท่านหลวงตาพระมหาบัว ว่า :-

“ผมเป็นคนนิสัยฝึกกรรมยาก จึงค้นหาสถานที่และสิ่งต่างๆ ช่วยบังคับอีกทางหนึ่ง จึงพอมีทางหายใจได้บ้าง ไม่ตีบตันอันตู่โดยง่ายเดียว

การอยู่ป่าอยู่เขา อยู่ในถ้ำ และเงื้อมผา ดังที่เคยอยู่มานั้น รู้สึกเหมาะกับจริตนิสัยผมผู้มีกิเลสหนา ปัญญาที่บ่พอมีความสงบสบายใจได้บ้าง”

หลวงปู่ บอกว่า ตอนท่านยังเป็นหนุ่มยิ่งกรรมมาก ทั้งอดอาหาร ผ่อนอาหาร ทั้งเที่ยวอยู่ในป่าเขา ไม่ออกมาอยู่ในที่ธรรมดาได้สะดวกใจเหมือนพระทั้งหลายเลย

เนื่องจากสิ่งบังคับให้จำต้องอยู่ในที่เช่นนั้น มันบ่งบอกอยู่อย่างชัดเจนว่าต้องการกรรมกันอย่างหนัก ถ้ายิ่งหวังกรรมผลนิพพานเป็นสมบัติแก่ใจอยู่

ถ้าจะไหลไปตามอำนาจของตัณหาละก็ **จงอยู่แบบสัตว์ไม่มีเจ้าของ** ไม่วันก็จะเห็นผลของมันแสดงฤทธิ์ให้ดูจนได้ นี่แลเป็นเหตุให้อยู่อย่างธรรมดาๆ ไม่ได้

เมื่ออุตสาห์บำเพ็ญไปตามสถานที่ดังกล่าว ใจกลับเกิดความร่มเย็น สติปัญญาที่ไม่เคยปรากฏก็ปรากฏ สิ่งที่ไม่เคยรู้เคยเห็นก็รู้เห็นไปตามลำดับ ของการฝึกกรรม

จึงทำให้ใจอีกหาญ สามารถฟันฝ่าอุปสรรคไปได้เป็นพักๆ จนกลายเป็นความพอใจ ดูดดื่มในสถานที่ที่เห็นว่าเป็นที่ดัดสันดานนั้น ว่าเป็นสถานที่วิมานธรรมชั้นมาอย่างไม่คาดฝัน

ตลอดปัจจุบันนี้ (ท่านพูดเมื่อปี ๒๕๑๔ อายุ ๗๐ ปี) **ใจก็มีศรัทธา** เคารพเทิดทูนสถานที่ป่าที่เขาเหล่านั้นอยู่อย่างสนิทใจ **อยากไปอยู่จน** สถานที่เหล่านั้นกลายเป็นที่เฝ้าศพของตนในวาระสุดท้ายปลายแดนแห่ง **ชีวิต** ไม่อยากตายในสถานที่เคลื่อนกล่นวุ่นวาย

การตายในที่เช่นนั้นเป็นการตายที่สงบ รื่นเริงในธรรม ไม่มีอะไร เข้ามาก่อนกวนชวนให้ยุ่งเหยิงวุ่นวาย ใจมุ่งต่อธรรมล้วนๆ โดยมีสติ ปัญญาเป็นเพื่อนสอง สุนัขเฝ้าตรองให้ถึงเหตุถึงผลของอรรถของธรรม ที่มีอยู่ภายในจิต ด้วยความรอบคอบขบคิด **ใจกับธรรมสัมผัสกันอย่าง** **สนิทแนบแน่น**

พอธาตุขันธ์หมดกำลังสับต่อลงไป ก็สละปล่อยวางไว้ตาม ความจริงของเธอ

ถ้าเรามีสติปัญญารอบคอบในทุกสิ่ง ทั้งภายในภายนอก เราก็ เป็นเรา อย่างเต็มภูมิ ไม่ต้องไปหยาบยืมคำว่า “เรา” จากสมมติมาครอง ให้เป็นบุคคลในสมมติ เช่นโลกสมมติต่างๆ ไป

ภาวะ คือขั้นที่ที่เคยตะเกียกตะกายแบกหามกันมา ก็ปล่อย ลงไป ธาตุเดิมของเขา เราก็ปล่อยในธาตุเดิมของเขา **อนาลโย** (ไม่มี ความห่วงอาลัย) เป็นสมบัติของท่านผู้ใดก็สิ้นเรื่องกันเพียงเท่านี้ จะไป เทียวหาอะไรมาท่อให้เกิดเรื่องยุ่งเรื่องยาวต่อไปอีก

ความจริง ก็เลสลั่นจากใจเสียอย่างเดียว เรื่องทั้งหลายก็สิ้นไป **ในขณะนั้น**

ท่านหลวงตาฯ ผู้ถ่ายทอดถ้อยคำของ **หลวงปู่ชอบ** ได้สรุป
ปิดท้ายว่า : -

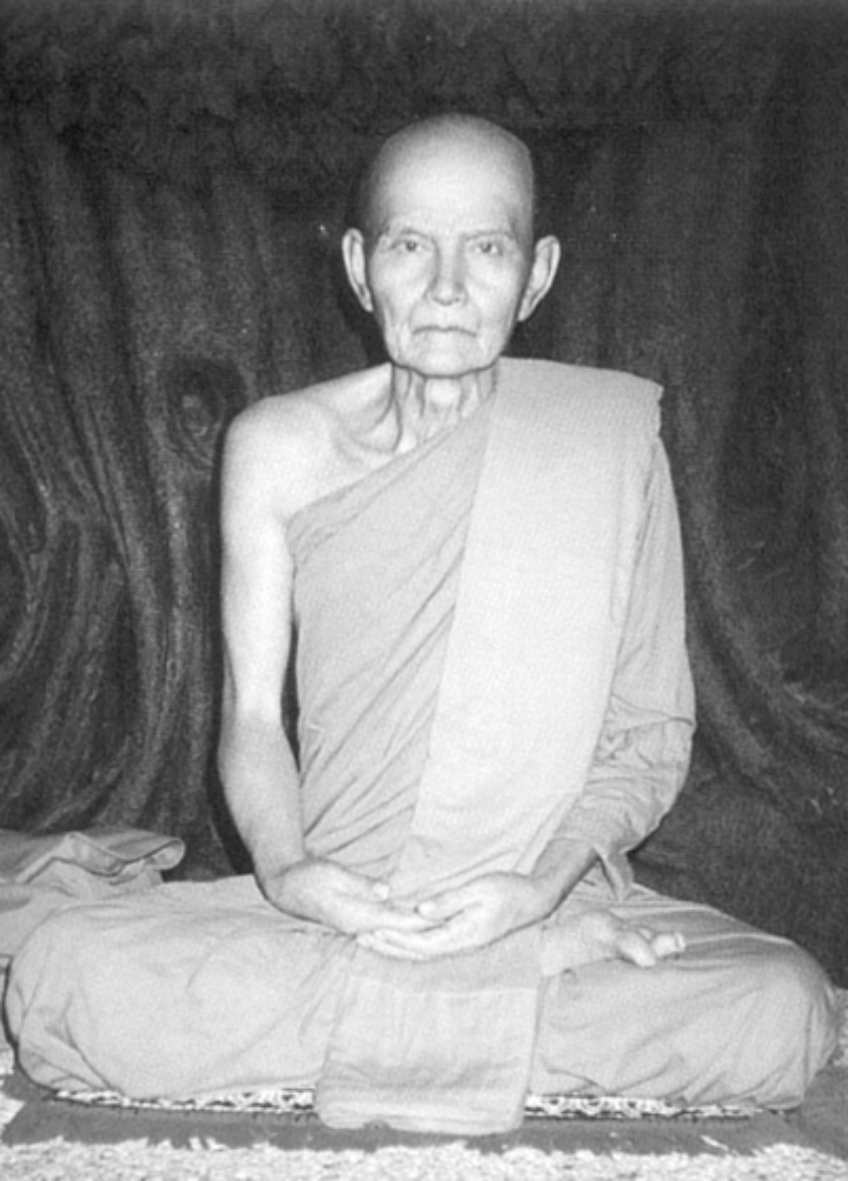
“นี่เป็นคำที่ท่านพรณนาสรรเสริญความดีของป่าเขาลำเนาไพร
สำหรับจริตนิสัยของท่านเอง ท่านไม่เคยเบียดเบียนป่าเขา

สมกับอนุศาสน์ ที่พระพุทธรเจ้าประทานไว้เพื่อพระผู้บวชแล้ว
ให้แสวงหาที่วิเวกสงบเพื่อบำเพ็ญเพียรในป่า มีรุกขมูลร่มไม้ เป็นต้น”

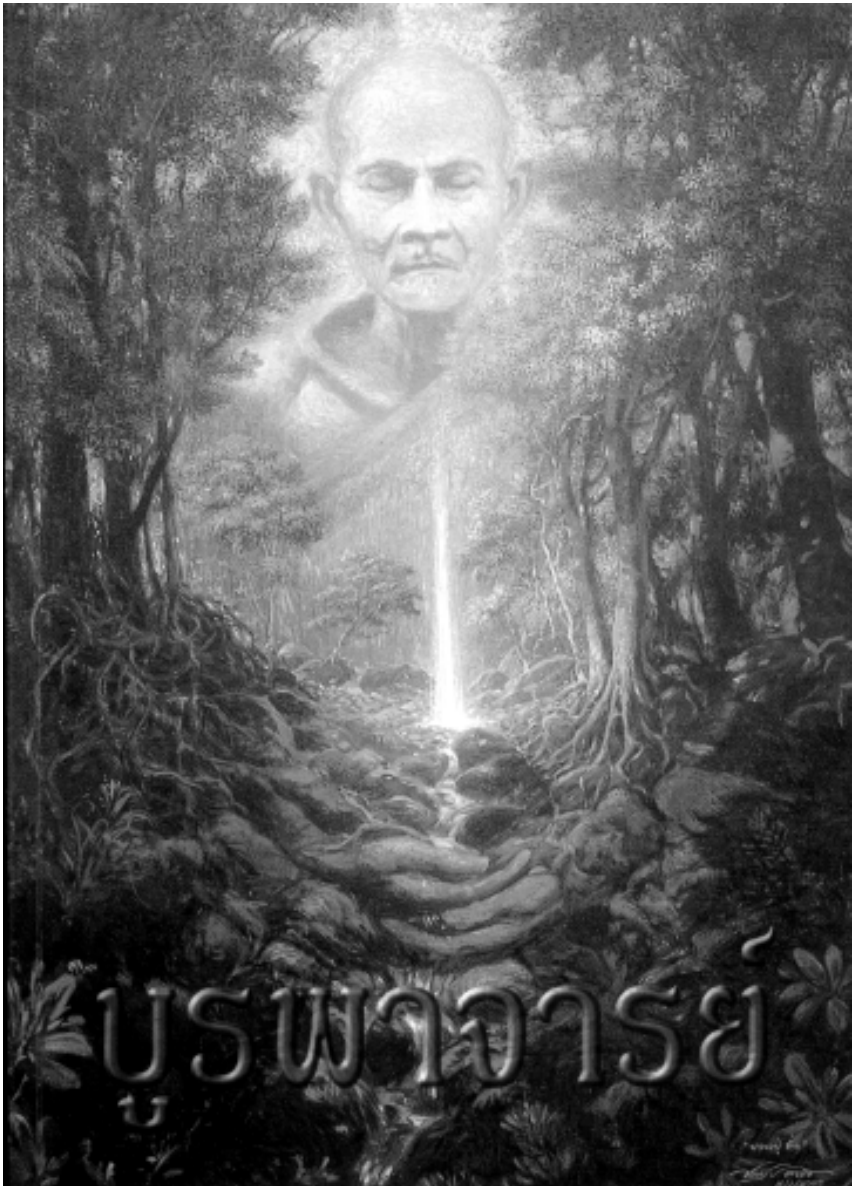

บน : กับหลวงปู่ศรีจันทร์ วัดบ้านนาโพธิ์ อ.บึงกาฬ จ.หนองคาย

ล่าง : ที่สวนสัตว์เปิดเขาเขียว ชลบุรี

หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต
(พ.ศ. ๒๔๑๓ - ๒๔๙๒)
พระอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนากรรมฐาน

ภาค ๓ : ตามอาจารย์ขึ้นเหนือ

บน : หลวงปู่ แสดงธรรมในคืนวิสาขบูชา ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๒๗
ณ วัดป่าโคกมน อ.วังสะพุง จ.เลย
(โปรดสังเกตเข็มนาฬิกา แสดงเวลาเที่ยงคืนแล้ว)

ล่าง : ให้โอกาสบรรดาศิษย์ ชักถามธรรมะ ข้อสงสัยต่างๆ ได้เสมอ
(ในภาพมี หลวงพ่อเปลื้อง ปญญาปทีโป รวมอยู่ด้วย)

๑๑๙.

ผจญเสือร้ายระหว่างทาง

ท่านผู้อ่านคงจำได้ดีนะครับว่า ระหว่างปี ๒๔๗๑ - ๒๔๘๒ **หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต พระอาจารย์ใหญ่** ไปบำเพ็ญเพียรตามป่าเขาในเขตจังหวัดเชียงใหม่ เป็นเวลาประมาณ ๑๒ ปี

บรรดาศิษย์รุ่นใหญ่ของ**หลวงปู่มั่น** หลายองค์ ต่างรุดงค์ขึ้นภาคเหนือ เพื่อเสาะแสวงหาองค์ท่าน เพื่อขอรับอุบายธรรมในการปฏิบัติ

หลวงปู่ชอบ จานสโม ก็เป็นหนึ่งในบรรดานุรพาจารย์รุ่นนั้น ที่ออกรุดงค์ขึ้นภาคเหนือ ออกติดตามเสาะหา **หลวงปู่มั่น** เช่นกัน

หลังออกพรรษาที่ ๑๒ ปี พ.ศ. ๒๔๗๙ **หลวงปู่ชอบ** ออกรุดงค์เดี่ยวจากเขตจังหวัดเลย-เพชรบูรณ์ มุ่งสู่จังหวัดเชียงใหม่ ท่านเร่งรีบเดินทางทั้งกลางวันและกลางคืน ใช้เวลาเดินทางเพียง ๙ วัน ๙ คืน ก็ถึงจังหวัดเชียงใหม่ดังประสงค์

การเดินทางรุดงค์ของ**หลวงปู่**ในช่วงนี้ มีเรื่องที่น่าตื่นเต้นเกี่ยวกับ**การผจญเสือใหญ่** ของ **หลวงปู่** ในช่วงที่ท่านออกจากเขตอำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ผ่านป่าที่ชื่อว่า ดงหลวง เพื่อหาทางตัดตรงขึ้นภาคเหนือ

เหตุการณ์ในตอนนั้น **ท่านหลวงตาพระมหาบัว** ได้เขียนเอาไว้เช่นกัน ผมขออนุญาตคัดลอกมาเสนอ ดังนี้ :-

...เมื่อกล่าวถึงตอนนี่ ก็ทำให้ระลึกเลื่อมใส และบูชาท่านพระอาจารย์องค์หนึ่ง ซึ่งเป็นศิษย์ผู้ใหญ่ของท่านอาจารย์ (หลวงปู่มั่น) ที่มีการเที่ยวธุดงค์กรรมฐานแตกต่างจากหมู่คณะอยู่บ้าง

จึงขอประทานโทษ นำเรื่อง ท่าน ออกมาลงให้ท่านผู้อ่านได้ทราบบ้างในสมัยปัจจุบัน ว่า **สิ่งที่เคยมีในครั้งพุทธกาลอันเป็นส่วนภายนอก อาจยังมีในสมัยนี้ได้อยู่บ้าง หรืออย่างไร ?**

คือ เราเคยได้ยินหรือได้เห็นในหนังสือว่า ช้างมาถวายอารักขา และลิงมาถวายรวงผึ้งแด่พระพุทธเจ้า เป็นต้น

เรื่องคล้ายคลึงกันในสมัยนี้ ก็อาจเป็นเรื่องของท่านอาจารย์องค์นี้ ท่านมีนามว่า **“ท่านพระอาจารย์ชอบ”** อายุย่างเข้า ๗๐ ปี...(ท่าน หลวงตาฯ เขียนเล่าเรื่องนี้ในปี พ.ศ. ๒๕๑๔ เมื่อหลวงปู่ชอบอายุได้ ๗๐ ปี พรรษา ๔๗)

ทราบว่าท่านบวชมานาน การปฏิบัติท่านชอบอยู่ในป่าในเขา ตลอดมาจนปัจจุบัน นิสสัยท่านชอบเดินทางในเวลาค่ำคืน ท่านจึงชอบเจอสัตว์จำพวกค้างคาว มีเสือ เป็นต้น เสมอ

บ่ายวันหนึ่ง ท่าน (หลวงปู่ชอบ) ออกเดินทางจากหล่มสัก เพชรบูรณ์ มุ่งไปทางจังหวัดลำปาง-เชียงใหม่

พอจวนจะเข้าดงหลวง ก็พบชาวบ้านเขาบอกท่านด้วยความเป็นห่วงว่า ขอนิมนต์ท่านพักอยู่หมู่บ้านแถบนี้ก่อน เช้าวันหลังค่อยเดินทางต่อไป เพราะดงนี้กว้างมาก **ถ้าตกบ่ายแล้วเดินทางไม่ทะลุดงได้เลย**

ถ้าเดินทางไม่ทะลุป่าในตอนกลางวัน โดยมากคนมักเป็นอาหาร เสืออยู่เสมอ เพราะความไม่รู้ระยะทางใกล้ไกล ดังนี้

พอบ่ายไปแล้วเดินทางไม่ทะเลาะแน่ และตอนกลางคืนเสื่อออกมา
เที่ยวหากินทุกคืน ถ้าเจอคนแล้วมันก็ถือเป็นอาหารของมันเลย ไม่มี
รายใดผ่านปากเสื่อไปได้

“นี่ก็กลัวพระคุณเจ้าจะเป็นเช่นนั้น จึงไม่อยากให้ไปในเวลาบ่าย
แล้วเช่นนี้ บ่ายประกาศเขาก็ปิดไว้เพื่อผู้เดินทางจะได้อ่าน และทราบเรื่อง
ของ ดงยักษ์ นี้ แล้วไม่กล้าไป **ยักษ์จะได้ไม่กินเป็นอาหารของมัน**”

ท่านถามเขาว่า “ยักษ์อะไรกัน ? เคยได้ยินแต่โบราณท่านว่าไว้
แต่ทุกวันนี้ไม่เคยได้เห็นได้ยินเลย เพิ่งมาได้ยินเอาวันนี้เอง”

เขาเรียนท่านว่า “**ยักษ์เสื่อโครงลายพาดกลอน**นั่นเองท่าน มิใช่
ยักษ์อื่นที่ไหนหรอก **ถ้าไปไม่ทะเลาะดง เสื่อต้องกินเป็นอาหารแน่นอน**
จึงขอนิมนต์ท่านกลับคืนไปพักค้างที่บ้านแถบนี้เสียก่อน พรุ่งนี้เช้า
ฉันเสร็จค่อยเดินทางต่อไป”

แต่หลวงปู่ไม่ยอมกลับ และจะขอเดินทางต่อไปในวันนั้น

เขาเรียนท่านด้วยความเป็นห่วงว่า “บ่ายขนาดนี้ใครจะเดินเร็ว
ขนาดไหน ก็ต้องมีดอยูกกลางดงใหญ่นี้ ไม่มีทางพ้นไปได้เลย”

หลวงปู่ไม่ฟังเสียงทัดทานของชาวบ้าน มีแต่จะไปทำเดี่ยว
ชาวบ้านก็ถามหลวงปู่ว่า “ท่านกลัวเสื่อไหม ?”

ท่านตอบว่า “กลัว ! แต่จะไป”

**ชาวบ้านเรียนท่านว่า “หากมันมาเจอแล้วอย่างไรมันก็ไม่หนีคน
เลย ต้องกินเป็นอาหารแน่นอน ถ้าท่านกลัวเสื่อกินคน ท่านก็ไม่ควร
ไป เพราะถ้าขึ้นไปมันก็กินท่านจนได้”**

ท่านตอบว่า “**ถ้ากรรมมาถึงตัวแล้ว ก็ยอมเป็นอาหารของมัน
ไปเสีย ถ้ากรรมยังสืบต่ออยู่ มันคงไม่กิน**”

ว่าแล้ว**หลวงปู่**ก็ลาเขา ออกเดินทางไปอย่างไม่อ้อแอ้เสียตายชีวิต
เลย

พอก้าวเข้าในดง มองดูสองฟากทางมีแต่รอยเสื่อตะกุกดิน
ทิ้งชี้ทิ้งเยี้ยว ทิ้งเก้าทิ้งใหม่ เต็มไปตลอดทาง

ท่านก็เดินภาวนา พุทโธ พุทโธ เรื่อยไป ใจก็ไม่กลัว !

พอมืดก็ถึงกลางดงพอดี

**ในขณะที่เดียวกัน ก็ได้ยินเสียงเสื่อโครงใหญ่ กระหึ่มตามมา
ข้างหลัง ตัวหนึ่งกระหึ่มมาทางด้านหน้า ต่างร้องมาหากัน !!!**

ตัวที่อยู่ข้างหลังก็ร้องไถ่เข้ามาจนจะทัน**หลวงปู่** ส่วนตัวที่อยู่
ข้างหน้า ก็ร้องไถ่เข้ามาหาท่าน และต่างตัวต่างร้องประชิดไถ่เข้ามา
ทุกที...ไถ่เข้ามาทุกที !

ในที่สุด เสื่อทั้งตัวที่อยู่ข้างหน้า และตัวที่อยู่ข้างหลัง **ก็มาถึง
หลวงปู่พร้อมกัน!** พอมมาถึงต่างก็กระหึ่มใหญ่

หลวงปู่ เห็นจวนตัว ท่านก็หยุดยืนหนึ่ง คิดปลงอนิจจัง ว่า
“**ครั้งนี้แน่ คงถึงยุคติของชีวิตของเรา**”

ข้าเลี้ยงดูตัวข้างหน้า ก็ทำท่าทางจะโดดมาตะครุบท่าน ข้าเลี้ยง
ไปดูตัวอยู่ข้างหลัง ก็ทำท่าจะโดดมาตะครุบท่านเช่นกัน **แต่ละตัวอยู่
ห่างจากท่านราววาเศษเท่านั้น**

หลวงปู่ เล่าว่า ขณะนั้นปรากฏว่า **จิตกลัวจนเลยกลัว** ยืนตัว
แข็งโตอยู่กับที่ แต่สติยังดี จึงกำหนดจิตให้ดี ไม่ให้เปลว แม้จะตาย
ในขณะนั้นเพราะถูกเสื่อกิน ก็ไม่ให้เสียที่

พอได้สติ ก็กำหนดย้อนกลับจากเสื่อ เข้ามาหาตัวโดยเฉพาะ
จิตก็รวมลงอย่างสนิทในขณะนั้น

ความรู้ผู้ดูขึ้นมาว่า **“เสือกินเราไม่ได้แน่นอน”**

ท่านบอกว่า **จากนั้นก็หายเจ็บไปเลย ทั้งเสือกทั้งคน** ไม่รู้สิที่ว่า ตนนอนอยู่หรือนั่งอยู่ ความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ภายนอก ตลอดจนร่างกาย ได้หายไปโดยสิ้นเชิงในเวลา นั้น

ความหมายว่า **“เสือก”** ก็หายไปพร้อมๆ กัน ยังเหลืออยู่เฉพาะ **“ความรู้”** ที่เด่นดวงเพียงอันเดียวทรงตัวอยู่ในขณะนั้น

จิต รวมลงอย่างเต็มที่ คือ **ถึงฐานแห่งสมาธิแท้** และนานเป็น เวลาหลายชั่วโมงจึงถอนขึ้นมา

พอจิตถอนขึ้นมา ก็เห็นตัวท่านยืนอยู่ที่เดิม บ่าแบกกลดและ สะพายบาตร มือข้างหนึ่งหิ้วโคมไฟเทียนไข ส่วนไฟดับตั้งแต่เมื่อไร ไม่ทราบ เพราะจิตรวมอยู่นาน

หลวงปู่ จุดไฟเทียนไขสว่างขึ้นแล้ว ตามองไปดูเสือกทั้งสองตัว นั้นก็ไม่เห็นมี ไม่ทราบว่าพากันหายไปไหน เจ็บ!

ท่านเล่าว่า ขณะที่จิตถอนขึ้นมา นั้น มิได้คิดกลัวอะไรเลย มี แต่ความอาจหาญเต็มดวงใจ ขณะนั้นแม้เสือกจะมาก็กักร้อยตัวพันตัว ใจก็ไม่มีสะทกสะท้านเลย **เพราะเหตุได้เห็นฤทธิ์ของใจและของธรรม ประจักษ์แล้ว**

ท่านบอกว่า **“เมื่อจิตถอนขึ้นมาแล้ว ยังเกิดความอัศจรรย์ ตัวเองว่า รอดปากเสือกมาได้อย่างไรกัน? และอัศจรรย์จนไม่มีอะไรเทียบ ได้!”**

ท่านบอกอีกว่า ขณะนั้นทำให้ท่านเกิดความรักความสงสารเสือก สองตัวนั้น **ว่าเป็นคู่มิตรมาให้อรรถธรรมเราอย่างถึงใจ** แล้วก็พากัน หายไปราวกับปาฏิหาริย์ **ทำให้คิดถึงมันมาก แทนที่จะกลัวเหมือน ครั้งแรกพบ**

เป็นอภินิหารเฉพาะตัว

หลวงปู่เล่าเหตุการณ์เมื่อครั้งนั้นว่า เลื่อไคร่งทั้งสองตัวนั้น ใหญ่มาก ตัวขนาดม้าแข่งของเราดีๆ นี่เอง แต่ตัวมันยาวกว่าม้า หัวมัน วัดเส้นผ่าศูนย์กลางคงได้ราว ๔๐ เซนติเมตร ใหญ่พิลึก ! ไม่เคยพบ เคยเห็นนับแต่เกิดมา

จะนั้น เมื่อท่านเห็นมันทีแรก จึงยืนตัวแข็งโตราวกับตายไปแล้ว เพียงแต่ยังมีสติได้อยู่เท่านั้น

หลังจากจิตถอนขึ้นมาแล้ว มีแต่ความรื่นริงเย็นใจ คิดว่าไป ที่ไหนไปได้ทั้งนั้น ไม่คิดกลัวอะไรเลยในโลก และไม่คิดว่าจะมีอะไร สามารถทำลายธรรมได้ **เพราะได้เชื่อจิตเชื่อธรรมว่าเป็นเอกในโลก ทั้งสาม อย่างเต็มใจเสียแล้ว**

หลังจากเหตุการณ์ผ่านไป หลวงปู่ก็ออกเดินทางด้วยวิธีจิงกรม ไปในตัว อย่างเยือกเย็นเห็นผลในธรรมเต็มดวงใจไม่หวั่นไหว จิตมีความระลึกถึง**เสื่อคู่มิตร**ทั้งสองตัวนั้นมิได้ลืมเลย

“ถ้าเพื่อเห็นมันอีกคราวนี้ คิดว่าจะเดินเข้าไปลูบคลำหลังมันเล่น ได้อย่างสบาย ราวกับสัตว์เลี้ยงในบ้านเราดีๆ นี่เอง แต่มันจะยอมให้เราลูบคลำหรือไม่เท่านั้น ?”

การเดินทางของหลวงปู่ในคืนวันนั้น หลังจากพบเสียแล้วมีแต่ความวิเวกวังเวง และเร่ร่อนในใจตลอดทาง ท่านเดินจนสว่างก็ยังไม่หยุดเลย กว่าที่จะพ่นดงไปถึงหมู่บ้าน ก็ราว ๔ น. กว่า ท่านจึงเตรียมครองผ้าเข้าไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน

พอชาวบ้านเห็น**หลวงปู่**เข้าไปบิณฑบาต ต่างก็ร้องบอกกันมาใส่บาตร

พอใส่บาตรเสร็จ พวกเขาก็ตามท่านออกมาที่พักซึ่งท่านวางบริขารที่ไม่จำเป็นไว้ที่นั่น

ชาวบ้านถามถึง การมาของ**หลวงปู่** ท่านก็บอกว่ามาจากที่โน้นๆ ที่โน้น คือ **ผ่านดงใหญ่มาทั้งคืน มีความประสงค์จะเที่ยววิเวกไปเรื่อยๆ** บ้านแถบนั้นเป็นบ้านป่าบ้านดงทั้งนั้น เมื่อทราบว่**หลวงปู่**เดินผ่านดงมาตลอดคืน **ไม่ได้พักหลับนอนที่ไหนเลย !**

พวกเขาพากันตกใจว่า **ท่านผ่านมาได้อย่างไร !** เพราะต่างก็ทราบกันดีว่า ใครก็ตาม ถ้าผ่านดงนี้มาผิดเวลา ต้องเป็นอาหารเสือโคร่งใหญ่ในดงนี้กันแทบทั้งนั้น

แล้วท่านผ่านมาได้อย่างไร เสียถึงไม่เอาท่านเป็นอาหารเล่า !

เขาถามท่านว่า ขณะท่านเดินทาง**ผ่านดงใหญ่**มา เจอเสือบ้างหรือเปล่า ตลอดคืนที่มา ?

ท่านบอกว่า “เจอเหมือนกัน แต่มัน**ไม่ได้ทำอะไรเอาตมา**”

พวกชาวบ้านไม่อยากจะเชื่อท่าน เพราะเสือเหล่านั้นคอยดักกัดกินคนที่ตกค้างในป่าในเวลาค่ำคืนอยู่เป็นประจำ

แม่ไก่เนื้อคู่ในอดีตชาติ

เรื่องนี้ได้รับการจัดบันทึกโดย**พระอุปัฏฐาก** ของ**หลวงปู่** บอกว่า **องค์หลวงปู่**เป็นผู้เล่าให้ลูกหลานพระเถรฟังด้วยตัวของท่านเอง ที่ศาลาบำเพ็ญกุศล **วัดป่าโคกมน** อำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย

เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างที่ **หลวงปู่** ท่านมุดงค์อยู่ในเขตจังหวัดเชียงใหม่ ครั้งหนึ่งได้ไปพักที่ภูเข **บ้านผาฝัះ** เขตอำเภอจอมทอง

หลวงปู่ ท่านเล่าด้วยสำเนียงจังหวัดเลย ที่มีความแตกต่างจากสำเนียงอีสานทั่วไปอยู่บ้าง ผมพยายามคงคำพูดของ**หลวงปู่**เอาไว้ให้ใกล้เคียงที่สุด ด้วยการวงเล็บคำแปลเป็นภาษาไทยกลางกำกับไว้เท่าที่จำเป็น ทำให้ดูรูปร่างไปบ้าง ก็ต้องกราบขอภัยครับ

หลวงปู่ ได้เมตตาเล่าประสบการณ์ของท่านในครั้งนั้นว่า

“เราอยู่**บ้านผาฝัះ** อำเภอจอมทอง **บ้านผาฝัះ**เป็นบ้านของคนเมือง (ชาวเหนือ)

มีอยู่คืนหนึ่ง เราภาวนาอยู่ มีนิมิตเห็นแม่ไก่ตัวหนึ่งเข้ามาหาเรา พอมาหยุดอยู่ต่อหน้าของเราแล้วก็แสดงตนเป็นรูปมมนุษย์ขึ้นมา เป็นผู้หญิงนางหนึ่ง

นางผู้นี้ เว้า (พูด)กับเราว่า ในอดีตชาติเขาเคยเกิดเป็นเมียของเรามาก่อน แต่ได้ทำกรรมอันชั่วช้าลามก **ผิดศีลข้อกาม** แอบเล่นชู้ในชาตินั้น แต่ว่าเราพบว่าเขาเล่นชู้ พอเขาตายไปแล้วก็ไปตกนรกอยู่นาน เขาพ้นจากนรกมา กะ(ก็)ได้ไปเกิดเป็นเดรัจฉานต่อกันเรื่อยมา จนได้มาเกิดเป็นแม่ไก่ในชาตินี้ และเขาก็ได้มาพบกับเรา

เขามาบอกบพุทฺตรมในนิมิตอยู่ต่อเนื่องถึง ๔ คีน เราไล่เขาหนีไปอยู่เรื่อย อย่ามารบกวนเรา

จนเขาบอกว่า มีผู้อื่น(พรุ่งนี้) ถ้าบ่เชื่อในเรื่องที่เขาบอก เขาจะมาแสดงตนให้เราทราบ โดยการมาจิกชายผ้าจีวร ของเรา ตอนที่เราออกบิณฑบาตผ่านบ้านที่เขาอยู่

ตอนเช้า เรากะ(ก็)ออกบิณฑบาตไปตามปกติจนผ่านถึงบ้านหลังที่แม่ไก่ขาวต่างตัวนี้อาศัยอยู่

ช่วงที่กำลังรอเจ้าของบ้านเขาออกมาไล่บาตรอยู่นั้น แม่ไก่ขาวต่างโต(ตัว)นี้ กะเล่นที่ลี(ก็วิ่งตรงแนว)เข้ามาหาเรา มาเล่น(วิ่ง)รอบเราแล้วร้องกุกๆ อยู่อย่างนั้นบ่เซาปาก(ร้องไม่หยุด)

เราลองไล่มันเล่นๆ เบิ่ง(ดู)ว่า มันลิเห็ดจังได้(มันจะอย่างไร) ชู้วๆ...หนีตะแหม(หนีไปซะ) มึงมาวนอียังอยู่นี้ มึงเป็นไก่แม่(ไก่ตัวเมีย) อย่ามาใกล้พระ มันคะล่ำบ่แมนแนว(มันผิดไม่ใช่สิ่งควรทำ)

ไล่มันท้อ(เท่า)ใดมันกะบ่หนี ร้องอ้ากๆ อยู่จั้งชั้น (ร้องอยู่อย่างนั้น)

ไล่มันกะบ่หนี มันเล่นเข้าจิกจีวรเรา กับจิกสันต้อย(สันเท้า) เราเราเห็นกิริยานั้นของแม่ไก่ต่างแล้ว เรากะเข้าใจมันทันที

เจ้าของบ้านเขาเห็นเขาทะเลยมมาไล่ให้มันหนี มันกะหนีออกไป
บ่ไกลเราเท่าไร เจ้าของบ้านใส่บาตรเสร็จแล้วเรากะเดินจากบ้านนั้นไป

ในคืนนั้น เรากะนิมิตเห็นแม่ไก่อีก เขามาหาเรา**มาขอให้
อโหสิกรรมให้เขา เรากะยกโทษให้อโหสิกรรมให้**

นับแต่คืนนั้นเป็นต้นมา จนถึงวันที่เรากลับไป แม่ไก่ชาวต่าง
โตนี้ กะบ่เคยปรากฏให้เห็นอีกเลย”

เมื่อหลวงปู่เล่าเรื่องจบลง มีเณรน้อยชื่อว่า**เณรอ่อน** ได้
กราบเรียนถามตามประสาชื่อของเด็กกว่า

**“หลวงปู่ครับๆ แม่ไก่ที่เคยเกิดเป็นเมียหลวงปู่แต่ชาติก่อน
ปานนี้เขาบ่เอามันไปต้มกินแล้วบ่ ?”**

พอจบคำถามของเณร หลวงปู่ของเราถึงกับ **“หัวเราะซุดใหญ่
จนเห็นฟันทั้งสี่ซี่ขององค์ท่าน”**

ด้วยคำถามนี้เป็นเหตุ ได้เรียกเสียงหัวเราะของพระลูกเณรหลาน
ดั่งลั่นห้องพักของหลวงปู่ เป็นที่อบอุ่นครื้นเครงเป็นอย่างยิ่ง !

กับหลวงปู่ท่อน ญาณธโร

วัดป่าศรีอภัยวัน

อ.เมือง จ.เลย

จำพรรษาที่บ้านปง แม่แตง

เมื่อถึงฤดูเข้าพรรษา ปี พ.ศ. ๒๔๘๐ หลวงปู่ชอบ จานสโม่ ได้ไปจำพรรษาที่ วัดป่าบ้านปง อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นพรรษาที่ ๑๓ ของท่าน และในปีนั้น หลวงปู่ มีอายุ ๓๗ ปี

วัดป่าบ้านปง แห่งนี้ หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต เคยไปพักวิเวก ครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๔๗๑ ต่อมาได้มีครูบาอาจารย์สายกรรมฐานหลายองค์เคยแวะเวียนไปจำพรรษา วัดแห่งนี้จึงเป็นศูนย์รวมพระกรรมฐานแห่งหนึ่งในภาคเหนือ

วัดป่าบ้านปง ในปัจจุบันคือ วัดอรัญญวิเวก บ้านปง ตำบลอินทขิล อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ มี หลวงพ่อเปลี่ยน ปณฺญาปทีโป เป็นประธานสงฆ์

หลวงปู่ชอบ ได้พูดถึง วัดป่าบ้านปง แห่งนี้ ว่า :-

“ที่วัดนี้ เป็นที่สัปปายะ เหมาะแก่การภาวนามาก ภาวนาไม่นาน จิตจะสงบลงถึงฐานของสมาธิอย่างง่ายดาย

การนั่งภาวนาจนตลอดสวาง วันยังดำเนินยั้งรุ่งก็ทำได้โดยไม่ยาก เวลาเดินจงกรมก็รู้สึกเหมือนกับเหาะลอยไปในอากาศ”

เท่าที่ได้ศึกษามาจากครูบาอาจารย์หลายท่าน รวมทั้งความเห็นของคุณหญิงสุรีพันธ์ฯ ก็ได้กล่าวไว้ว่า

“สถานที่นี้เหมาะแก่การทำประโยชน์ความเพียร ไม่แต่ท่าน (หลวงปู่ชอบ)เอง แม้แต่พระอื่นก็ทำได้ถึง **อัปนาสมาธิ** โดยง่าย เช่นกัน จึงเป็นที่ซึ่งพระอุปัชฌาย์นิยามไปพำนักไม่ขาดสาย จนเท่า ทุกวันนี้”

ในพรรษาที่หลวงปู่พำนักอยู่ที่นี่ ได้มีกัลยาณมิตรของท่าน จำพรรษาอยู่ด้วย คือ หลวงปู่เทศก์ เทสรังสี ซึ่งเป็นหัวหน้าสำนัก ได้เทศนาอบรมและให้อุบายธรรมอันมีค่าแก่หมู่เพื่อน **เดือนมิให้ติดสุข** พอใจแต่เพียงการทำจิตให้สงบแต่อย่างเดียว การเดินปัญญาเพื่อ พิจารณาถอดถอนกิเลสจะต้องดำเนินควบคู่กันไป

คุณหญิงสุรีพันธุ์ ได้เขียนถึงการปฏิบัติภาวนาของหลวงปู่ ตอนที่พักจำพรรษาที่ **วัดป่าบ้านบง** นี้ ตามที่ได้รับทราบจากองค์หลวงปู่ ดังนี้ :-

“ปกติจิตหลวงปู่ จะรวมลงถึง**ฐิติจิต** หรือ**อัปนาสมาธิ** สงบนิ่ง อยู่เช่นนั้นเป็นวันเป็นคืน

หรือ ถอยออกมาสู่ **อุปจารสมาธิ** ซึ่งเป็นภาวะตอนที่ **ออกรู้** หรือ **รับแขก** อยู่เสมอ

จิตรวมมีกำลังจริง แต่ปัญญาไม่แก่กล้า

ฉะนั้น ที่**วัดป่าบ้านบง**นี้ ท่านจึง**พักการรับแขกนอก** หันมา คิดค้นดู**แขกภายใน** ของตนเอง อย่างเอาเป็นเอาตาย

อุบายปัญญาก็เกิดขึ้นทันกับสติ หรือจะห้าหั้นกิเลสให้ขาดลงไป เป็นลำดับๆ”

เมื่อออกพรรษา ปวารณาแล้ว หลวงปู่ก็ได้ออกจาก**วัดป่าบ้านบง** ไปด้วยความลำนึกในคุณของสถานที่แห่งนี้เป็นที่สุด

๑๗.

เรียนพิเศษกับอาจารย์เสือ

จากการติดตามศึกษาประวัติของ **หลวงปู่ชอบ จานสโม** ไม่ปรากฏว่าท่านไปกราบ **หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต** ที่เชียงใหม่ ครั้งแรก ณ สถานที่ใด เมื่อไร และมีเรื่องราวอะไรเกิดขึ้นบ้าง

ข้อมูลที่ได้ จะเป็นเรื่องราวแต่ละเรื่องแต่ละตอน ไม่สามารถระบุวันเวลา สถานที่ หรือลำดับก่อนหลังได้ คือ ทราบเฉพาะเรื่องราวที่เล่าต่อกันมา

ในการนำเสนอ ผม (นายปลุ่ม) พยายามเทียบเคียงว่าอะไร “น่าจะ” เกิดก่อนเกิดหลัง ซึ่งต้องมีความคลาดเคลื่อนอย่างแน่นอน แต่พิจารณาดูแล้วเห็นว่าไม่น่าจะเป็นประเด็นสำคัญ เชิญเก็บเฉพาะเรื่องราวและสาระสำคัญแต่ละตอนๆ ไปก็น่าจะได้ประโยชน์มากกว่า ใช่ไหมครับ?

เรื่องการพบเสือโคร่ง หรือ อาจารย์เสือ ของ **หลวงปู่** ในตอนนี้ก็ไม่ระบุสถานที่ และวันเวลาให้ชัดเจน เป็นบันทึกของพระอุปัชฌาย์ที่เขียนตามการบอกเล่าของ**องค์หลวงปู่** มีเนื้อหาดังต่อไปนี้ครับ : -

หลวงปู่ชอบ จานสโม ได้เมตตาเล่าเรื่องราวที่เป็นประสบการณ์การเดินทางของคุณให้ฟังถึงเรื่องการเผชิญอันตรายกับสัตว์ที่ได้ชื่อว่าดุร้ายที่สุดในพงไพร

นั่นก็คือ **เสื่อ** ผู้ได้รับสมญานามว่า **เป็นราชันย์แห่งป่าใหญ่ไพโรพนา** เป็นนักล่า นักฆ่า ตั้งแต่วันเกิดจนถึงวันตายของมัน

แม้คนทั่วไปอย่างเช่นเราๆ ท่านๆ ถ้าลองมีใครบอกว่า “อย่าเข้าไปนะ ป่าแห่งนี้มันมีเสื่อ” เราก็คงจะหนีกลีบเสื่อหลังวาบๆ กันแล้ว เพราะเกรงกลัวในอำนาจของ **เจ้าป่า** นั่นเอง

สำหรับพระอัฐนครมธมานั้น ท่านได้อาศัยเสื่อเจ้าป่านี้แหละมาเป็นครูอาจารย์ช่วยอบรมสั่งสอนท่านให้มีความเด็ดเดี่ยวกล้าหาญ

ถึงแม้ว่าสัตว์ผู้ที่ได้ชื่อว่า “เสื่อ” มันจะไม่รู้จักตามว่าครั้งหนึ่งในชีวิตของมันนั้น เคยได้เป็น**อาจารย์สอนพิเศษ** ให้แก่พระกรรมฐานซึ่ง**หลงปู่ชอบ** ท่านก็เป็นผู้หนึ่งที่ได้เคยลงทะเลเบียนเรียนพิเศษ เรียนวิชากล้าตายกับ**อาจารย์เสื่อ**โคร่งลายพาดกลอน เหมือนกัน

ดังมีเรื่องราวตอนหนึ่ง ในสมัยที่ท่านออกธุดงค์ในป่าเขาที่**เชียงใหม่** ใหม่ๆ ท่านได้เผชิญหน้ากับ **เสื่อโคร่งลายพาดกลอนตัวใหญ่** เป็นการเผชิญกับความกล้าตายอย่างสุดขีดอีกครั้งหนึ่ง ในชีวิตของท่าน

เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อ **หลงปู่** ได้ไปพักที่**ถ้ำแห่งหนึ่ง** ซึ่งอยู่บนเทือกเขาในเขตเมืองเชียงใหม่

ถ้ำแห่งนี้ **หลงปู่** ดูแล้วเห็นว่าเหมาะสมแก่การบำเพ็ญสมณธรรมอย่างยิ่ง ก็เลยจัดการกางกลดเพื่อจะเอาเงื่อมถ้ำแห่งนี้เป็นที่อาศัยบำเพ็ญเพียรภาวนา

ตอนนั้น หลวงปู่ อาจจะยังมีประสบการณ์ไม่พอในการออกอยู่ตามป่าตามเขากี้ได้ การดูทางดูสถานที่ยังไม่มีประสบการณ์พอ ถ้าที่ท่านได้ไปอาศัยพักนั้น **เป็นถ้ำเก่าที่เสื่อมเคยอยู่มาก่อนหน้านี้แล้ว**

ตอนที่ท่านไปพบถ้ำแห่งนี้ เสื่อมยังไม่กลับมาจากการออกไปหากิน ท่านเห็นว่าถ้ำมันยังว่าง ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่เป็นเจ้าของ จึงถือโอกาสยึดเอาถ้ำแห่งนั้นเป็นที่พักภาวนาเสียเลย

ในคืนแรกที่หลวงปู่พักที่ถ้ำแห่งนี้ ตอนกลางคืนท่านก็ออกมาเดินจงกรมอยู่ด้านหน้าของถ้ำ

คืนนั้น เป็นคืนข้างขึ้นเดือนหงาย ฟ้าขาวดาวสว่าง อากาศก็ปลอดโปร่งโล่งสบายดี ท่านเดินจงกรมอยู่หน้าถ้ำอย่างตั้งสมาธิกับการภาวนาเป็นอย่างดี

ในช่วงที่ท่านกำลังเดินจงกรมด้วยความสงบอยู่นั้น พลัน ! ท่านรู้สึกสะดุ้งโหยงขึ้นมา **เพราะได้ยินเสียงเสือร้องขู่มารวมขึ้นมาในระยะประชิดตัว**

เสียงมันคำรามในระยะใกล้เช่นนั้น ทำให้ท่านสะดุ้งสะท้านไปทั้งตัว ทั้งๆ ที่ยังไม่ได้เห็นตัวของเจ้าของเสียงนั้นเลย !

ขอขดใช้หนี้กรรม

หลวงปู่ หันไปทางแหล่งของเสียงนั้นโดยอัตโนมัติ พลัน !
สายตาของท่านก็ไปปะทะกับสายตาของเสือโคร่งเข้าอย่างจังพอดี

พอเห็นว่าเป็นเสืออย่างชัดเจน และในระยะประชิดตัว “ท่าน
เสียววูบเสียววาบไปทั้งตัว ขนลุกชูชันไปทั่วสรรพางค์กาย หายใจ
หายใจไม่ทั่วท้องปานว่าจะขาดใจตายอยู่ตรงนั้น”

เสือโคร่งมันยืนจังก้า จ้องหน้าทำตาดูใส่ท่าน มันยืนห่างจาก
ท่านประมาณสิบวา ยืนจ้องท่านเขม็งขม้างโดยไม่ละสายตาไปจากท่าน
เหมือนกับว่า มันตั้งใจจะจ้องสะกดจิตท่านด้วยตะบะสายตาคันคมกล้า
ของมัน

พอยืนจ้องหน้ากันอยู่สักพักหนึ่ง เสือโคร่งก็ร้องคำรามเสียงดัง
กระหึ่มไปทั่วป่าเขาแถบนั้น เสียงจิ้งหรีดเรไรที่ร้องขับกล่อมป่าในยาม
ราตรีนั้น ก็พลันเงียบกริบด้วยอำนาจของเสียงเสือสะกดทับเอาไว้

หลวงปู่ เล่าว่า ตอนนั้นหัวใจของท่านแทบหยุดเต้นเอาในเวลา
นั้นเอง ตาก็ค้าง ปากก็แห้ง กำลังเรียวแรงแขนขาตุ้มอ่อนล้าไปหมด
สติสตั้งหล่นหกตกหายไปไหนหมดก็ไม่รู้ในขณะนั้น

เพราะความกลัวมันมีอำนาจบังคับจิตใจท่านมากนั่นเอง

เสือโคร่งเจ้ากรรมนายเวรของท่าน ไม่เพียงแต่ร้องขู่ท่านเพียง
อย่างเดียว มันยังคงเดินอย่างองอาจมาดเจ้าถิ่นอย่างเป็นทางการเข้ามา
หาท่าน ดุจมวยที่เป็นต่อท่านหลายขุม สายตาทั้งคู่ของมันก็จับจ้องมอง
มาที่ท่านชนิดไม่ยอมละสายตาหันไปมองทางอื่น เหมือนกับว่ารอบๆ
กายของมันตอนนี้ **ไม่มีอะไรที่น่าสนใจเท่ากับพระองค์นี่อีกแล้ว**

**มันเดินอย่างสามขุมเข้ามาหาท่าน เหลืออีกเพียงสองวา มันก็
หยุดและนั่งลงจ้องหน้าท่านอย่างไม่ให้คลาดสายตาไปไหนเลย**

หลวงปู่ เล่าว่า ตอนแรกที่ท่านเห็นมันย่างเท้าเข้ามาหาท่านนั้น ท่าน
คิดอยู่ในใจว่า “วันนี้เราต้องเสร็จมันแน่ๆ !”

**ท่านเลยนึกปลงใจยอมตาย ถ้าหากว่ามันเป็นกรรมของท่าน
มาก่อน ท่านพูดอยู่ในใจว่า : -**

“เออละ ! ถ้าเราได้เคยทำร้ายเขาให้ได้รับบาดเจ็บ หรือล้มตาย
มาก่อน ตั้งแต่ในอดีต หากวันนี้เขาจะมาทำร้ายเราให้บาดเจ็บหรือตาย
เพื่อชดใช้หนี้กันแล้ว เราก็ขอยอมชดใช้หนี้ชีวิตนั้นให้เขา โดยเราจะไม่
ขอจองเวรอันใดกับเขาต่อไปอีกเลย ขอให้มันจบสิ้นกันในชาตินี้

แต่ถ้าไม่เคยมีเวรกรรมอะไรต่อกันมาก่อน ขออำนาจแห่งคุณคือ
คุณธรรมที่เราเคยบำเพ็ญมาแต่ชาติปางไหนๆ หรือจะเป็นในชาติปัจจุบัน
นี้ก็ตาม

ขออำนาจคุณงามความดีเหล่านี้ จงดลบันดาลให้เสือตัวนี้เว้นหนี
จากที่นี้ไปเสีย”

**เมื่อหลวงปู่ท่านนึกรำพึงอยู่ในใจเช่นนี้แล้ว ท่านก็ยืนสงบนิ่ง
เพื่อที่จะหยั่งเชิงของเจ้าเสือโคร่งตัวนี้ว่า มันจะเอาอย่างไรกันแน่ !**

๑๗.

เห็นความรักตัวกลัวตายในตน

หลวงปู่ ยืนจ้องหน้ามองตากับเสื้อโคร่งอยู่บนานพอสสมควร ต่างฝ่ายต่างไม่ลดละสายตาจากกันและกัน

เจ้าสื่อคำรามฮือๆ อยู่ในลำคอเป็นเชิงชู พร้อมกับแกว่งหางและตีลงพื้นดินเป็นจังหวะดังตบๆ และคงหยุดอยู่ในระยะสองวานั้นไม่เข้ามาใกล้อีก

หลวงปู่ ยังคงยืนจ้องมองดูมันอยู่ที่เดิม ไม่ยอมเคลื่อนย้ายกายไปทางไหน

ต่างฝ่ายต่างจ้องมองกันอยู่บนานประมาณ ๑๐ นาที **หลวงปู่** ก็เริ่มตั้งหลักได้ มีความกล้าขึ้นมาบ้าง

เมื่อท่านข่มความกลัวลงได้บ้างแล้ว จึงตัดสินใจลองค่อยก้าวเท้าเข้าหาเสือบ้าง เปลี่ยนจากการตั้งรับมาเป็นการรุกเข้าหาแทน ทั้งๆ ที่ใจของท่านในขณะนั้นยังรู้สึกเสียววูบๆ อยู่เหมือนกัน **เพียงแต่ว่าสติของท่านยังดีอยู่** และ **สติ** นี้แหละคอยข่มใจให้กล้าขึ้นมา พอที่จะมีริ้วแรงดันแข่งขาให้ค่อยๆ เดินเข้าหาเสือได้

หลวงปู่ ก้าวเท้าเข้าหาเสือหนึ่งก้าว แล้วหยุดเพื่อหยั่งเชิงมันอยู่ เจ้าเสือยังคงนั่งจ้องหน้าท่านอยู่ที่เดิมพร้อมกับทำเสียงคำรามฮือๆ อยู่ในลำคอ เหมือนกับส่งเสียงปรามไม่ให้ท่านก้าวเท้าเข้าไปใกล้กว่านี้

หลวงปู่ มั่นใจว่าเสือจะหยุดอยู่แค่นั้น ไม่ใกล้เข้ามาอีก ท่านจึงตัดสินใจพูดออกไปว่า : -

“ที่นี่เป็นที่ของพระท่านมาปฏิบัติธรรมบำเพ็ญเพียร ไม่ใช่สถานที่ของเจ้าจะมาเที่ยวเล่นเฟ้นฟ่านอยู่อย่างนี้ ถ้าหากว่าอยากจะเล่น ก็ให้ไปเล่นสนุกกับเพื่อนๆ ของเจ้าโน่น อย่าได้มารบกวนเรา

เราเองก็กลัวเจ้าเหมือนกันนะ หนีไปที่อื่นซะ ไป !”

พอพูดจบ **หลวงปู่** ก็ทำท่าเหมือนกับจะไปจับตัวของมัน เจ้าเสือเห็นเช่นนั้นก็เลยตกใจขึ้นมาอย่างกระทันหัน **สวมิญญานเสื่อแผ่นกระโจนพรวดที่เดียวหายวับไปต่อหน้าต่อตาของท่าน** จนท่านเองก็มองไม่ทันว่ามันกระโจนหายไปทางไหนกันแน่ !

ตอนที่เสื่อมันกระโจนหายวับไปนี้แหละทำให้ท่านแปลกใจและงุนงงเป็นที่สุด คือนอกจากมันจะใช้วิชาเสื่อแผ่นแล้ว มันยังมีวิชาล่องหนหายตัวได้อีกต่างหาก

หลวงปู่ มองหาไปรอบๆ บริเวณถ้ำนั้นก็ไม่มีร่องรอยของเสื่อตัวนี้เลย ทั้งๆ ที่สถานที่นั้นเต็มไปด้วยโถงโปร่งสะอาด ไม่มีอะไรมาเป็นเครื่องกีดกันสายตาท่านไม่ให้มองเห็นได้

หน้าซำ ยังมีแสงสว่างจากโคมไฟ และแสงจันทร์ช่วยส่องแสงให้กับบริเวณนั้นสว่างพอที่จะมองเห็นสิ่งต่างๆ ได้ชัดเจน

แต่นี่กลับมองไม่เห็นว่เสื่อตัวนั้นมันกระโจนหนีไปทางใดแปลกที่สุด !

ท่านรู้สึกงงๆ กับการไป-การมาของเสื่อตัวนั้นมาก ยังหาคำตอบให้กับตัวท่านเองไม่ได้ในขณะนั้น

**ไม่มีคำตอบที่ชัดเจน มีแต่ความมุ่งงมงายกับการหายตัวของ
เสือตัวนั้น !**

เมื่อ หลวงปู่ ยังคิดค้นหาคำตอบไม่ได้ แล้วท่านก็ทิ้งความสนใจ
นั้นไปเสีย หันหน้าเข้าหาทางจงกรมต่อไป

ท่านบอกว่า การเผชิญหน้ากับเสือในครั้งนั้น ท่านได้เห็นความ
รักตัวกลัวตายที่มีอยู่ในจิตใจของตนเองอย่างชัดเจน

“ความกลัว นั้น ได้พุ่งขึ้นถึงจุดสูงสุดของมัน แล้วก็พลิกกลับ
มาเป็นความกล้าขึ้นทันที ขอให้มีสติปัญญาพลิกตามทันมันเท่านั้น
มันก็จะเห็นเป็นความกล้าขึ้นมาเองโดยธรรมชาติ

เราได้เห็นประจักษ์แก่ใจในคุณของศีล คุณของธรรมอย่างน่า
อัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง เราจึงเชื่อมั่นในคุณของศีล คุณของธรรม
ได้อย่างแนบสนิทจิตใจนับแต่คืนนั้นเป็นต้นมา

คุณแห่งศีล คุณแห่งธรรม นี้ น่าอัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง”

ทั้งหมดนี้ คือคำบอกเล่าของหลวงปู่

กราบขอบพระคุณครับ !

๕๐.

เสือเทพบันดาล

หลวงปู่ชอบ ได้ยุบป่าเพ็ญภาวนาที่ถ้ำแห่งนั้นประมาณเดือนเศษๆ นับตั้งแต่คืนนั้น จนกระทั่งถึงวันที่ท่านลงจากเขา ก็ไม่ได้เจอกะเจอกับเสือตัวนั้นหรือเสือตัวอื่นๆ อีกเลย

เมื่อ **หลวงปู่** มีโอกาสเข้าพักกับ **หลวงปู่มัน** ที่สำนักสงฆ์ป่าเมี่ยงแม่สาย (ในเขตอำเภอพร้าว) ท่านได้เล่าเรื่องการพบเสือตัวนั้นให้พระอาจารย์ใหญ่ฟัง

องค์**หลวงปู่มัน** ได้ให้ความกระจ่างในเรื่องนี้ว่า : -

“เสือตัวที่ท่านเจอมานั้น **มันไม่ใช่เสือจริงหรอก มันเป็นเสือที่เทพเขาจำแลงแปลงร่างมา เพื่อที่จะมาทดสอบจิตใจของท่านเท่านั้น**

เขาอยากรู้ว่าท่านกล้าเป็นกล้าตายในการปฏิบัติธรรมใหม่ เขาเลยแปลงเป็นเสือมาพิสูจน์จิตใจของท่านดู

ที่เขามาแสดงอาการข่มขู่ก็เพื่อที่จะทดสอบความกล้าในจิตใจของท่าน ไม่ได้มีเจตนาที่จะทำให้ท่านตายหรอก อย่างมากเขาก็ทำให้ท่านกลัวเท่านั้น ไม่ได้มีเจตนาจะมาเอาชีวิตของท่าน

ถ้าเป็นเสือจริงๆ โดยธรรมชาติแล้ว ถ้ามันได้มาหาแบบนี้แล้วละก็ แสดงว่ามันมีเจตนาที่จะจับท่านกินเป็นอาหารของมันอย่างแน่นอน นอกจากนี้แล้วก็ไม่มีเจตนาอย่างอื่นแอบแฝง ทั้งๆ ที่มันก็รู้อยู่ที่ท่านเป็นคน ซึ่งสัตว์ทุกชนิด ไม่เว้นแม้แต่เสือ มันก็กลัวคนเราเหมือนกัน ถ้ามันไม่หวงจัดถึงขั้นเข้าตาจนจริงๆ มันไม่กล้าที่จะมาล่าหากินคนหรอก

พวกเวทदानี่เขามีฤทธิ์เดชมากกว่ามนุษย์ เขาสามารถที่จะ
จำแลงแปลงร่างเป็นอะไรก็ได้ ตามที่เขาปรารถนาอยากจะเป็น

แต่การจำแลงแปลงร่างของเขาก็**เป็นได้เพียงชั่วคราวเท่านั้น**
สุดท้ายก็กลับคืนไปสู่สภาพภูมิเดิมของเขา

สิ่งที่ท่านว่ามานี้ ตอนที่กระโจนออกจากท่านไป และหายลับ
ลับล่องหนไปต่อหน้าต่อตาท่านทันทีทันใดนั้น มันเป็นเรื่องที่เทพเขาจำแลง
แปลงร่างมาด้วยฤทธิ์เดชที่มีในตัวเขา

เวลาที่เขาไปเขามา ก็เป็นไปด้วยอำนาจฤทธิ์เดชที่เขา**มี** จึงไปไ
มาไผ่พิศธรรมชาติทั่วไปของเสีย”

เมื่อ**หลวงปู่มั่น** ได้เมตตาอธิบายให้ฟังอย่างแจ่มแจ้งเช่นนี้แล้ว
หลวงปู่ชอบ ท่านก็สิ้นสงสัยในเรื่องเสื่อนั้นทันที

นอกจากนี้ **หลวงปู่มั่น** ยังได้แสดงเรื่อง คุณแห่งศีล คุณแห่ง
ธรรม ให้ฟังอีกด้วย **ยิ่งทำให้หลวงปู่ซาบซึ้งและเชื่อมั่นศรัทธาใน**
คุณวิเศษของศีลของธรรมอย่างแนบสนิทจิตใจเข้าไปมากกว่าเดิมอีก

กับสามเณรและผ้าขาว ที่
วัดป่าศรัทธาธรรม จ.เลย

๕๑.

อยู่ภาวนากับหลวงปู่มั่น ที่ถ้ำดอกคำ

ท่านผู้อ่านคงจำเรื่องราวเกี่ยวกับถ้ำดอกคำ ตำบลน้ำแพร่ อำเภอ
พร้าว จังหวัดเชียงใหม่ ได้นะครับ เป็นสถานที่ที่หลวงปู่มั่น ท่าน
บรรลุนิรมิตขั้นสูงสุด คือสำเร็จกิจอันพึงแสวงหาตามแนวทางพระพุทธ
ศาสนา

รายละเอียดผมคงไม่ต้องกล่าวย้อนนะครับ เพราะเขียนไว้หลาย
แห่ง-หลายตอนในหนังสือ **บูรพาจารย์** เล่มก่อนๆ แล้ว

เรื่องที่ หลวงปู่ชอบ มาพักภาวนากับ หลวงปู่มั่น พระอาจารย์
ใหญ่ ที่ ถ้ำดอกคำ นี้ ไม่ได้ระบุวันเดือนปีของเหตุการณ์

องค์หลวงปู่ชอบ ได้เล่าเรื่องนี้ และพระอุปัชฌาย์ได้บันทึกไว้
นำมาถ่ายทอด ดังนี้ :-

พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ จานสโม ได้เล่าเรื่องราวบางตอนที่ท่าน
ได้ไปพักอยู่ที่ ถ้ำดอกคำ กับ **พระคุณเจ้าหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต** ซึ่งเป็น
ครูบาอาจารย์ของท่าน

องค์หลวงปู่ชอบ ได้ติดตาม หลวงปู่มั่น ไปพักภาวนาอยู่ที่ถ้ำ
ดอกคำ อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ และท่านได้เล่าเหตุการณ์ที่
เกิดขึ้น ดังนี้ :-

“...เป็นสถานที่ที่เราเคยไปภาวนาอยู่กับ **ท่านอาจารย์ใหญ่มัน**
ถ้ำดอกคำ แต่ก่อนเป็นสถานที่เหมาะสมแก่การภาวนาเป็นอย่างมาก เราภาวนาอยู่ที่นั่นได้ทั้งวันทั้งคืนโดยที่ไม่มีมีความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า
จิตมีความดีมั่งคั่งอยู่กับการภาวนาเป็นอย่างดี

ติดขัดอะไรในข้อธรรมก็กราบเรียนถาม **ท่านอาจารย์ใหญ่**
มัน ได้ทันที **ท่านอาจารย์ใหญ่** ท่านชอบแนะแนวทางให้ ไม่ได้ทิ้งปัญหา
ในเรื่องการภาวนาไว้ในใจให้เสียเวลา

การภาวนาก็มีแต่หนทางที่รุดหน้าไปเรื่อยๆ”

ตอนอยู่ที่ถ้ำดอกคำนั้น **ท่านอาจารย์ใหญ่มัน** ให้พระเถรนอน
แต่หัวค่ำ พอตอดึกท่านก็จะให้ลุกขึ้นมาภาวนา อย่าได้นอนซี้เขา
เหมือนหมูเหมือนหมา

ท่านบอกว่า **เวลาดี ๆ เวดามักมาเยี่ยมฟังธรรมกับท่านอยู่**
เสมอ

เวลาที่เขามาเยี่ยมฟังธรรมกับท่าน พอเห็นพระเถรพากันนอน
เรียกรวดแล้วเขาก็จะตำหนิเอา เขาเห็นแล้วก็จะไม่ศรัทธา

ทำทางในการนอนของคนเรานั้น เวลาเพลอหลับไป**มันไม่มีสติ**
บางคนนอนเสียงกรนดังกึกๆ ผ้าผ่อนท่อนสไลบลุดลุดไปกองอยู่ที่เอว
ก็มี ดูแล้วมันไม่งาม

เป็นเรื่องยากมากที่จะไปแก้ไขตนเองในเวลานอนหลับ เพราะ
เวลาคนเรานอนหลับ **สติ** มันไม่ค่อยมี ทำทางในเวลานอนหลับมันก็
เลยออกมาในทางที่ไม่ค่อยสวยงาม

ท่านอาจารย์ใหญ่ท่านเลยแก้ไขให้พากันนอนแต่หัวค่ำ พอ
ตอดึกก็ให้ลุกขึ้นมานั่งภาวนา

เราก็นอนแต่หัวค้ำ ตามที่**ท่านอาจารย์ใหญ่** ท่านบอก พอตก
ตอนดึกก็ลุกขึ้นมาล้างหน้าล้างตา ไหว้พระสวดมนต์และนั่งภาวนาต่อ
ถ้าไม่ทำเช่นนั้นแล้ว เวลาที่เทวดาเขาผ่านมาเห็นเขาจะเอาไป
ฟ้อง**ท่านอาจารย์ใหญ่**ได้

เราทำอยู่อย่างนี้ของเราจนเป็นนิสัยที่ถาวรส่งผลมาถึงปัจจุบันนี้

ตอนอยู่กับ**ท่านอาจารย์ใหญ่**นั้น เราไม่เคยถูกฟ้องในเรื่องนี้
ก็เลยรอดตัวไป

แต่หมู่คณะบางองค์ท่านชอบนอนกรนคร่ำครวญ เทวดาเขามาก็เห็น
ก็เอาไปฟ้อง**ท่านอาจารย์ใหญ่** ท่านก็จะเรียกพระเถรองค์นั้นเข้าไป
สอบถามดู ถ้าเป็นตามที่เขาว่า **ท่านก็ให้ปรับปรุงตัวใหม่**

มันเป็นผลดีประการหนึ่ง ทำให้พระเถรที่อยู่กับท่านเกิดการ
ละอาย ทำให้ไม่กล้านอนมาก ต้องลุกขึ้นมาทำความเพียรอยู่เสมอ
เลยเป็นผลดีต่อการปฏิบัติของพระเถรองค์นั้นๆ

ท่านอาจารย์ใหญ่ ก็ไม่ต้องออกแรงเคี่ยวเข็ญอะไรมากนัก
เพราะเทวดาช่วยเป็นหูเป็นตาแทนท่าน”

ถ้าดอกคำ ต.น้ำแพร่ อ.พร้าว จ. เชียงใหม่

๑๒.

พวกเทพที่มาขอฟังธรรม

หลวงปู่ชอบ ได้เล่าถึงพวกเทพที่มาขอฟังธรรมกับ พระอาจารย์ใหญ่มั่น ขณะที่พักที่ ถ้ำดอกคำ ต่อไป ดังนี้ :-

“อยู่ที่ถ้ำดอกคำนี้ ในแต่ละคืนจะมีเทวดามาขอให้ท่านอาจารย์ใหญ่ แสดงธรรมให้ฟังอยู่เสมอ ได้ขาด พวกเขามาทุกวันทุกคืน และพากันมาเป็นจำนวนมาก

บางคืนพากันมาเป็นจำนวนหลายพัน บางคืนพากันมาเป็นจำนวนหลายหมื่น บางคืนนั้นมาเป็นจำนวนมากเป็นจำนวนหลายแสนเลยทีเดียว จนมีดีพ้ามัวดินไปหมดทั้งพื้นดินและบนอากาศ”

(ลูกศิษย์เคยเรียนถามหลวงปู่ดูลย์ อตุโล ว่า เมื่อเทวดามากันจำนวนมากแล้วจะได้ที่ไหนให้ท่านนั่งได้พอกัน หลวงปู่ท่านว่า ในเนื้อที่หนึ่งประมาณ เทวดาอยู่ได้ ๘ องค์ - รายละเอียดในหนังสือ อตุโล : ไม่มีใดเทียม เขียนโดยผู้เขียนคนเดียวกันนี้ครับ_ปฐม)

หลวงปู่ชอบ ท่านเล่าต่อไปว่า :-

“การแต่งตัวของพวกเทวดา ที่พากันมาฟังธรรมนั้น บางครั้งก็แต่งตัวเหมือนกับพระราชพาบริวารมาฟังธรรม เขาจะไม่ประดับเพชรนิลจินดามา

ถ้าผู้ที่เป็นหัวหน้าใส่ชุดขาวมา พวกบริวารก็จะใส่ชุดขาวเหมือนกัน ถ้าเป็นสีแดง ก็จะมีสีแดงมาเหมือนกัน

เวลาที่พวกเทวดามา จะปรากฏว่ามันแจ่มสว่างไปทั่วบริเวณ ถ้าดอกคำ แสงสว่างนั้นจะเป็นแสงสว่างนวลใสเหมือนกับเอาเทียนเป็นหมื่นเป็นแสนเล่มมาจุดไว้รอบๆ ถ้าดอกคำ”

หลวงปู่เล่าว่า **ท้าวจตุโลกบาล** คือเทพผู้รักษาโลกทั้งสี่ทิศ ก็เคยมา :-

“แม้แต่**ท้าวจตุโลกบาล** ก็ยังเคยมาขอฟังธรรมกับ**ท่านอาจารย์ใหญ่**มัน พวกเขาพากันมาจาก**เขาจุมพต**

เทวดามาในครั้งนั้นพากันมาเป็นจำนวนมากเป็นพิเศษ มากันเป็นแสนๆ องค์ เต็มพื้นที่ดินพื้นฟ้าไปหมด เขาขอให้**ท่านอาจารย์ใหญ่**เทศนาเรื่อง **นรักรักกันตั้ง** ให้พวกเขาฟัง

ตอนนั้น **เรา** ก็ยังไม่รู้เลยว่า เรื่อง **นรักรักกันตั้ง** คือเรื่องอะไรกันแน่

ในวันต่อมา **เรา** ได้ไปทำข้อวัตรกับ **ท่านอาจารย์ใหญ่** เราจึงได้ขอโอกาสกราบเรียนถามท่านในเรื่อง **นรักรักกันตั้ง** นั้น กล่าวถึงเรื่องอะไร

ท่านอาจารย์ใหญ่ ท่านบอกว่า เรื่อง **นรักรักกันตั้ง** นั้น คือเรื่อง ที่กล่าวถึง กุศลมูล อกุศลมูล เกี่ยวกับเรื่องนรกเรื่องสวรรค์

ท่านอาจารย์ใหญ่ ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเฉพาะ ไม่มีการกล่าวถึงโดยทั่วไป

นี่เป็นเรื่องคุณสมบัตินั้นที่พิเศษของ**ท่านอาจารย์ใหญ่** ที่มีเฉพาะองค์ท่าน ยากที่จะหาผู้ใดมาเหมือนท่านได้ในยุคปัจจุบัน ไม่มีลูกศิษย์ของท่านองค์ใดที่มีความรู้ความสามารถได้ละเอียดลึกซึ้งเท่ากับท่าน”

หลวงปู่ชอบ ท่านเคารพศรัทธาและกล่าวยกย่องคุณธรรมที่พิเศษของ**องค์หลวงปู่มั่น** มาก

ช่วงที่ท่านอยู่ที่ **ถ้ำดอกคำ** มีเทวดามากจริงๆ ไปอยู่ที่ไหน เห็นเทวดามากๆ มาเยี่ยมมาฟังธรรม **ก็ไม่เคยเห็นมากเท่ากับอยู่ที่ถ้ำดอกคำ** และอีกสถานที่หนึ่งก็คือ **บ้านป่าเมียงแม่สาย** อยู่ในเขตอำเภอพร้าว เช่นกัน

หลวงปู่ ยังบอกด้วยว่า “ที่เมืองเชียงใหม่มีเทวดามาก มีมากกว่าทางภาคอื่นๆ ในประเทศไทย”

แม้เมื่อหลวงปู่ลงมาอยู่ทางภาคอีสาน มาอยู่เมืองเลยแล้วก็ตามในบางครั้งก็ยังมีเทวดาพากันมาจากทางภาคเหนือ - เมืองเชียงใหม่ มาเยี่ยมและขอฟังธรรมจากท่าน

บางครั้ง พวกเทวดา เขาก็พากันมาทางอากาศ บางครั้งเขาก็พากันผุดขึ้นมาจากดิน

กับ**พระอาจารย์แบน ธนากโร**

วัดดอยธรรมเจดีย์ จ.สกลนคร

๕๓.

หลวงปู่ชำนาญทาง วิชากายทิพย์

หลวงปู่ชอบ จานสลิม ได้ชื่อว่าเป็นพระที่มีญาณสามารถรับรู้เรื่องต่างๆ ที่สายตามนุษย์ทั่วไปไม่อาจมองเห็นได้

ท่านหลวงตาพระมหาบัว ได้เขียนเล่าดังนี้ :-

ท่านอาจารย์องค์นี้ (หลวงปู่ชอบ) มีนิสัยชอบรู้สิ่งต่างๆ จำพวกกายทิพย์ ที่สายตามนุษย์ไม่อาจมองเห็นได้ เช่น พวกเปรต ผี เทวบุตร เทวธิดา พญานาค คล้ายคลึงกับ **ท่านอาจารย์มั่น**

เวลามีโอกาส **ท่าน**สนทนาธรรมกันกับ **ท่านอาจารย์มั่น** เกี่ยวกับพวกกายทิพย์ รู้สึกน่าฟังมาก ทำให้เพลิดเพลินไม่ยากให้จับลงง่ายๆ

เวลาท่านสนทนาเรื่องพวกกายทิพย์มาฟังธรรม และถามปัญหา ยิ่งน่าฟังมาก เพราะต่างคนต่างรู้ พูดไม่มีขัดแย้งกันเลย เหมือนคนเรียนวิชาแขนงเดียวกันพูดคุยกันเรื่องวิชาแขนงนั้นแล

ท่านอาจารย์องค์นี้ (หลวงปู่ชอบ) **รู้สึกชำนาญทางวิชากายทิพย์**

พอสมควร

ผู้เขียน (ท่านหลวงตา) เรียนถามเกี่ยวกับพวกกายทิพย์ เช่น

พญานาค เป็นต้น

ท่าน พูดได้ละเอียดลออน่าฟัง ท่านว่า พวกพญานาคมีฤทธิ์
มาก นิรมิตกายได้ต่างๆ เวลามาเยี่ยมกัน ท่านให้เขานิรมิตให้ท่านดู

**เขาเรียนท่านว่า การนิรมิตกายของพวกพญานาค ไม่เป็นของ
ยากลำบากอะไรเลย จะนิรมิตให้เป็นอย่างไรก็ได้ตามต้องการ**

แล้วเขาก็นิรมิตกายต่างๆ ให้ท่านดูในขณะนั้น คือ เขาเตือนท่าน
ให้คอยดูขณะที่เขาจะนิรมิตกาย แล้วเขาก็หายตัวจากที่นั่นไปครู่หนึ่ง
แล้วปรากฏเป็นตาปะขาวเดินมาแต่ไกลเข้ามาหาท่านบ้าง

**แล้วหายไป ครู่หนึ่งไปปรากฏเป็นนายพราน ถืออาวุธมาแต่ไกล
เข้ามาหาท่านบ้าง**

แล้วหายไปครู่หนึ่ง ไปปรากฏเป็นช้างใหญ่ เดินเข้ามาหาท่าน
บ้าง เป็นต้น

ถ้าต้องการจะให้เป็นอย่างอะไร ก็นิรมิตกายให้เป็นอย่างนั้นได้ตาม
ต้องการ ต้องการจะให้เป็นช้าง เป็นคน หรือเป็นอย่างอะไรในที่นั้นก็ทำได้
เป็นขึ้นในที่นั้นอย่างรวดเร็วทันใจ

กับหลวงพ่อไพบูลย์ สุมงคลโต
ที่วัดรัตนวราราม อ.เมือง จ.พะเยา

พญานาคพันพิช ที่ป่าเมียงแม่สาย

ในประวัติชีวิตขององค์ **หลวงปู่ชอบ จานสโม** มีเรื่องเกี่ยวพันกับ **พญานาค** หลายครั้งหลายหน ในตอนนี้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่เชียงใหม่ ครั้งที่ท่านติดตาม**หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต** ในเขตอำเภอพร้าว

เรื่องนี้เป็นบันทึกของ**พระอุปัฏฐาก** ที่เขียนตามคำบอกเล่าของ**หลวงปู่** มีดังนี้ :-

หลวงปู่ชอบ จานสโม เล่าให้ฟังว่า ครั้งหนึ่งท่านได้ไปเที่ยววิเวกกับ **ท่านหลวงปู่มั่น ที่บ้านป่าเมียงแม่สาย** เขตอำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่

หลวงปู่มั่น บอกพระลูกศิษย์ที่ติดตามให้แยกย้ายกันหาที่พักเอาตามอัธยาศัย

สำหรับ **หลวงปู่ชอบ** ท่านเลือกเอาสถานที่ใต้ร่มไม้ต้นหนึ่ง เมื่อจัดแจงเรื่องสถานที่เสร็จแล้ว ก็รีบเข้าไปดูบริวารของ**หลวงปู่มั่น** ว่าหมู่คณะจัดไว้เป็นระเบียบเรียบร้อยถูกต้องดีแล้วหรือยัง

พอเข้าไป **หลวงปู่มั่น** ได้บอกกับ**หลวงปู่ชอบ** ว่า :-

“**ท่านชอบ** ท่านจงไปบอกหมู่คณะทุกๆ องค์ว่า อย่าอาบน้ำสรงน้ำ ทางด้านทิศเหนือของบึงแห่งนี้ ถ้าจะบริโภคน้ำในบึงนี้ก็ให้

ไปใช้ทางด้านทิศใต้ของบึงน้ำ **ทางด้านทิศเหนือที่พวกเราอยู่กันนี่มัน
เป็นพิษ** ถ้าใครไปอาบไปกินมันจะเจ็บไข้ได้ป่วยกันได้

ในน้ำมี **พื้งพาน** มันมาแผ่พ่นพิษเอาไว้ บอกหมู่ทุกคนอย่า
ประมาท ให้พากันอยู่เสียบๆ แม่เมตตาให้กับเจ้าของบึงเขามากๆ”

เมื่อ**หลวงปู่มั่น** ท่านมีคำสั่งออกมาเช่นนี้ **หลวงปู่ชอบ** ได้กราบ
เรียนถาม เพื่อความกระจ่างชัดอีกครั้งว่า **“ขอโอกาสพ่อแม่ครูบาจารย์
ผู้ใดมาแผ่พื้งพาน อยู่ในบึงนี้ เขามาทำแบบนี้เพื่อต้องการอิหยัง
ขำน้อย?”**

หลวงปู่มั่น ตอบว่า **“พญานาค** อยู่ในบึงนี้เป็น**พญานาคมิถจาทิฐิ**
เขาไม่ต้องการให้พวกเรามาพักอยู่ที่นี้ ด้วยเกรงว่าพวกเราจะมาข่มเหง-
รังแกแย่งชิงสถานที่นี้ไปจากเขา เขาก็เลยมา**แผ่พื้งพานพ่นพิษ**เอาไว้
กะว่าถ้าพวกเราไม่รู้ เผลอไปกินไปใช้น้ำเข้า พวกเราก็จะเจ็บไข้ได้ป่วย
กัน พอเจ็บไข้ได้ป่วยแล้ว พวกเราก็จะหนีกันไปเอง”

พอองค์**หลวงปู่มั่น** ออกคำสั่งเช่นนี้แล้ว **หลวงปู่ชอบ** จึงรีบไป
กระจายข่าวเรื่องนี้ให้กับหมู่คณะทราบโดยทั่วกัน

เวลาพากันไปสรงน้ำ ก็พากันไปสรงทางด้านใต้ของบึง โดยไป
พร้อมกันหลายองค์ เพราะถ้าเกิดมีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นอะไรลงไปแล้ว ก็จะ
ช่วยดูแลแก้ไขกันได้ทัน

หลวงปู่ชอบ บอกว่า **ที่นี่เป็นครั้งแรกที่ท่านได้เห็นพญานาค
พ่นพิษใส่น้ำ**

พญานาคตนนี้เฝ้ามองดูหลวงปู่มั่น และคณะด้วยความชื่น
เคื่องใจที่ท่านและคณะเข้ามารบกวานในเขตที่ตนเองอาศัยอยู่

หลวงปู่ชอบ ได้กำหนดจิตดูพญานาคตนนี้อยู่เป็นระยะๆ ท่าน
อยากทราบว่าเขากำลังทำอะไรอยู่ในแต่ละช่วงเวลา

ท่านเห็นว่า พญานาคตนนี้เกิดมีโทษอยู่ตลอดเวลา แต่ไม่กล้า
ที่จะเข้ามาใกล้ หรือทำอันตรายพระโดยตรง ได้แต่คายพิษของตน
ใส่น้ำในบึงเอาไว้เท่านั้น

ในวันแรก **องค์หลวงปู่มั่น** ท่านทำคล้ายกับว่าไม่สนใจ ไม่รับทราบ
ว่ามีพญานาคมาพ่นพิษใส่น้ำในบึงเอาไว้

พญานาคเองก็คงคิดว่า **หลวงปู่มั่น** และคณะไม่รู้ถึงการกระทำ
ของตน แท้จริงแล้วท่านทราบเรื่องทุกอย่างโดยตลอดว่าพญานาค
กำลังคิด หรือกำลังทำอะไรอยู่

หลวงปู่มั่น ได้พาพระเถรสวดมนต์บท**ชัณฑ์ปริตตัง** หรือที่เรียก
กันว่า **บทวิรุฬหกเข** ซึ่งเป็นบทเจริญเมตตาเพื่อเป็นมิตรกับพญานาค
และเหล่าอสรพิษทั้งหลาย

พระเถรก็ได้พากันสวดมนต์บทนี้ และแผ่เมตตาให้กับพญานาค
จอมทิวี่ผู้เจ้าใหญ่นายโตในบึงน้ำแห่งนี้

ด้วยกระแสธารแห่งเมตตาธรรมของหลวงปู่มั่น และพระเถรที่
แผ่ให้ นั้น ทำให้พญานาคเกิดซาบซึ้งในกระแสแห่งเมตตาธรรมนี้ อัน
เป็นกระแสแห่งความชุ่มเย็นที่ตนเองไม่เคยได้สัมผัสรู้มาก่อน

เมื่อได้รับความชุ่มเย็นแห่งสายธารธรรมเช่นนั้น พญานาคเกิด
มีจิตใจอ่อนอ่อนพ่อนทิวี่มานะที่ตนมีอยู่ลง แต่ก็ยังคงค้างลวดลายเดิม

ที่ตนเคยเป็นใหญ่ในสถานที่แห่งนี้ ยังไม่ยอมรับที่จะให้ผู้อื่นมายึดแย่ง
อาศัยสถานที่แห่งนี้ได้โดยง่ายดาย

พญานาคยังคงข่มขู่จ้องดู **หลวงปู่มั่น** และคณะ เพื่อจะคอยจ้อง
จับผิดตามนิสัยพาลของตนต่อไป

ในวันต่อมา **หลวงปู่มั่น** ได้พิจารณาเห็นว่า สมควรที่ท่านจะได้
อบรมพญานาคตนนี้ให้คลายทิฐิลงมาบ้าง **ท่านจึงกำหนดจิตบอกให้
พญานาคเปิดเผยตัวออกมา**

พญานาคตกใจเป็นอย่างมาก เมื่อทราบว่า**หลวงปู่มั่น**รู้ว่าตนเอง
แอบข่มขู่ท่านอยู่ ขนาดตนเองเป็นกายทิพย์ ทำไมท่านจึงทราบได้ เพราะ
ไม่เคยมีมนุษย์ผู้ใดมารู้เห็นเรื่องของตนมาก่อน

**พญานาคตกใจเป็นอย่างยิ่ง และเกิดอาการกลัวในฤทธิ์อำนาจ
ขององค์หลวงปู่มั่นเป็นอย่างมาก**

เมื่อพญานาคแสดงกายออกมาให้ปรากฏ **หลวงปู่มั่น** ได้สอบถาม
ว่า “ใช่เจ้าหรือไม่ที่มาพ่นพิษแผ่พิษพานไสก้ำในบึงแห่งนี้ ?”

**พญานาคยอมรับว่าเขาเองเป็นคนทำ แล้วหลวงปู่ ถามต่อไป
ว่า “เพราะเหตุอันใดเล่า เจ้าถึงมาทำเช่นนั้น ?”**

เขาตอบว่า “เพราะท่านและคณะได้บุกรุกเข้ามาในเขตที่ข้าพเจ้า
ปกครองอาศัยอยู่ ด้วยเกรงว่าพวกท่านจะมาใช้อำนาจข่มเหงรังแกเพื่อ
แย่งเอาสถานที่แห่งนี้ไป ข้าพเจ้าจึงต้องพ่นพิษเอาไว้ เพื่อเป็นการ
ขับไล่พวกท่าน ให้ออกไปจากสถานที่นี้โดยเร็ว”

๕๕.

อบรมพญานาคให้รู้ดีชั่ว

หลวงปู่มั่น จึงได้เทศน์อบรมพญานาคตนนั้นว่า : -

“สิ่งทีเจ้าทำลงไปนั้น มันไม่เป็นประโยชน์อันใดไปในทางที่ดีเลย การเบียดเบียนผู้อื่นให้ได้รับความเดือดร้อนทั้งกายและใจนั้นมันเป็นงานที่สร้างบาปกรรมให้กับตนเองเปล่าๆ

ตนเองก็เชื่อว่าจะได้ตั้งงมอะไรขึ้นมาเลย หน้าซำยังทำให้ตนเองนั้นตกต่ำลงไปเรื่อยๆ เพราะผลกรรมอันไม่ดีของตนเอง

ยิ่งมาเบียดเบียนพระสงฆ์องค์เจ้าผู้ที่ท่านบริสุทธ์แล้ว บาปกรรมนั้นยิ่งหนักหนาสาหัสเข้าไปอีก **ส่งผลให้ตนเองนั้นตกนรกหมกไหม้ไม่ได้มาผุดมาเกิดกับเขาได้ง่ายๆ**

พระเถรที่ท่านเข้ามาอยู่ในสถานที่แห่งนี้ั้น ท่านไม่ได้มีจิตคิดมุ่งร้าย หมายถึงจะทำร้ายทำลายเธอลงไป ทุกๆ ท่านที่เข้ามาในบริเวณสถานที่นี้ ก็เพื่อมาปฏิบัติธรรมที่จะพันทุกข์ด้วยกันทั้งสิ้น

ไม่มีองค์ใด หรือแม้กระทั่งตัวเราเอง ที่คิดจะพากันมาเบียดเบียนให้เธอเกิดความยากลำบากใจ แล้วให้เธอหนีไปจากที่นี่

พวกเราพากันมาปฏิบัติธรรมกัน และมาเพื่อที่จะส่งเคราะห์สัตว์โลก ซึ่งมีเธอผู้หนึ่งด้วย ที่พวกเราพากันมาโปรด

นับว่าเป็นโอกาสสวาสนาของตนเองแล้ว พระสงฆ์สมณะผู้ที่ท่านมีความเมตตาชุ่มเย็นในหัวใจมาโปรดเธอถึงสถานที่แห่งตนอาศัยอยู่

แทนที่เธอจะรับเอาโอกาสอันดีนี้มาเป็นสิริมงคลแก่ตน เธอกลับจะมาทำลายโอกาสอันดีงามของตนไปเสีย

เธอไม่ละอายในผลแห่งบาปที่ตนเองได้กระทำลงไปบ้างหรือ ?

ขอให้เธอพิจารณาให้ดี ๆ ด้วยสติปัญญาของเธอ เธอก็จะรับทราบได้ด้วยตัวเธอเองว่าดีหรือไม่ดี

อย่าเอาสติปัญญาแห่งโทสะกิเลสมาเป็นเครื่องชี้แนะแนวทางให้ตนเอง เพราะมันจะทำให้ตนเองนั้นตกต่ำลงไปกว่านี้อีก...”

เมื่อพญานาคได้ฟังการเทศนาขององค์หลวงปู่มั่น แล้ว ได้เกิดความละอายแก่ใจจากผลการกระทำของตนเอง

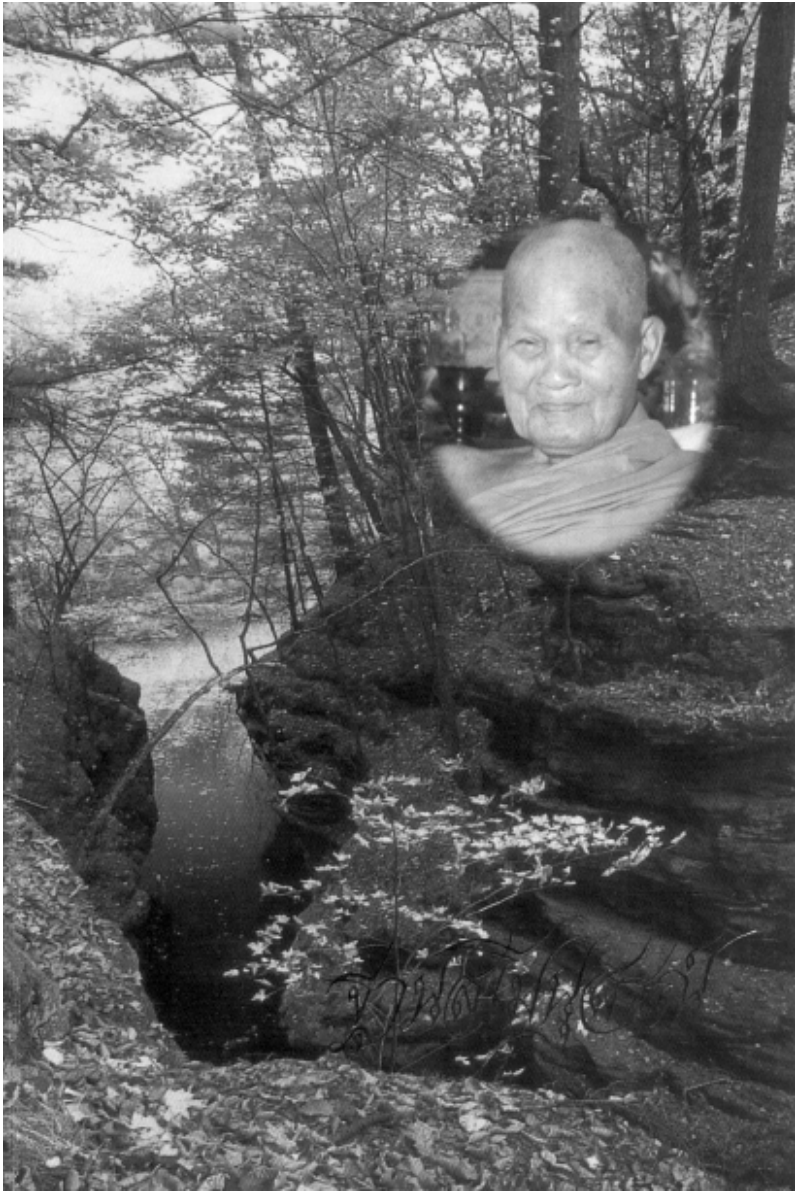
จึงได้กราบขอขมาโทษกับองค์ท่านด้วยความเกรงกลัวต่อบาปกรรม และรับปากกับองค์ท่านว่าจะไปกู้เอาพิษที่ตนเองได้พ่นใส่ในน้ำออกให้หมด

แล้ว พญานาคตนนี้ได้ขอขวารับใช้องค์ท่านในช่วงเวลาที่องค์ท่านและคณะลูกศิษย์มาพักกันอยู่ในสถานที่นั้น

หลวงปู่มั่นได้ให้พญานาคสมาทานพระไตรสรณาคมน์ ปฏิญาณตนเป็นพุทธมามกะสืบต่อไป

หลวงปู่ชอบ บอกว่า ท่านเองนั้นไม่ได้เป็นผู้ปราบพญานาคตนนั้น ท่านเพียงคอยเฝ้าสังเกตการณ์ให้กับองค์หลวงปู่มั่น และหมู่คณะเท่านั้น

“องค์ท่านหลวงปู่มั่น เป็นผู้ปราบทมิฬมานะของพญานาคตนนั้น ด้วยองค์ท่านเอง เพราะว่าหลวงปู่มั่น ท่านมีวาสนาในทางธรรมที่เคยสังเคราะห์กันมาก่อนกับพญานาคตนนั้น ท่านจึงปราบพญานาคลงได้อย่างราบคาบ”

ภาค ๔ : เมื่อธุดงค์ในพม่า

จาริกไปในประเทศพม่า (เมียนมา)

ในภาพล่าง ถ่ายด้านหน้ามณฑล**พระธาตุมูเตตา** ณ กรุงย่างกุ้ง
พระเถระผู้ร่วมคณะกับ**หลวงปู่** มี หลวงปู่หลุย จันทสาโร
หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ หลวงปู่บัวพา ปญญาภาโส หลวงปู่สุวัจน์ สุวโจ

ธุดงค์เดี่ยวเข้าแดนพม่า

การขึ้นภาคเหนือครั้งนี้ หลวงปู่ชอบ จานสโม ตั้งใจว่าจะเที่ยวธุดงค์ไปให้ถึงเขตพม่า ทั้งๆ ที่ทราบว่ามันทางเป็นป่าเป็นเขาแสนจะทุรกันดาร

“ไม่เป็นการผิดเลยที่จะกล่าวว่า สำหรับหลวงปู่แล้ว ป่าลึกและเขาสูง นั่นเอง คือ บ้านอันแสนผาสุก ของท่าน เมื่อมีโอกาสท่านจะต้องเข้าป่าขึ้นเขาไปตามนิสัย ได้ไปถึงใจกลางป่าลึก ถึงบนดอยเขาสูงแล้วใจจึงจะมีความปลอดภัยโปร่งโล่งสบาย...”

เมื่อทราบว่าหลวงปู่จะธุดงค์เดี่ยวเข้าแดนพม่า บรรดาเพื่อนพระด้วยกันต่างก็ทักท้วงด้วยความเป็นห่วงว่า ทางที่จะไปพม่านั้นแสนจะทุรกันดาร เต็มไปด้วยป่าดงดิบ ดงร้าย ไม่มีบ้านคน มีแต่สัตว์ป่าซึ่งมักจะเป็นประเภทดุร้าย อย่างเสือ อย่างช้าง เป็นต้น

หลวงปู่ เล่าว่า เมืองพม่านั้นมีมนต์เพรียกให้ท่านไปเยี่ยมให้ได้ไม่ว่าจะมีอุปสรรคอะไรขวางกั้น ท่านก็ต้องไป

คุณหญิงสุรีพันธ์ เขียนตรงนี้ไว้ว่า “อันที่จริงคงเป็นความปรารถนาลึกๆ ในหัวใจ ที่ท่านต้องการจะไปดูบ้านเกิดแต่อดีตชาติมากกว่า”

หมายความว่า อดีตชาติชาติหนึ่ง หลวงปู่ เคยเกิดที่เมืองพม่านั้นเอง

เมื่อ**หลวงปู่**ตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะชดงค์เข้าไปในเขตพม่า ในที่สุดท่านก็ได้กัลยาณมิตรคู่คิดที่จะเดินชดงค์ไปด้วยกัน คือ...**หลวงปู่พรหม จิรบุญโณ** ศิษย์อาวุโสอีกท่านหนึ่งของ **หลวงปู่มั่น**

หลวงปู่พรหม กับ **หลวงปู่ชอบ** มีอาวุโสใกล้เคียงกัน ต่างองค์ต่างมีนิสัยอาจหาญ เด็ดเดี่ยว ใจเด็ดไม่กลัวตายเช่นเดียวกัน

หลวงปู่พรหม จิรบุญโณ

หลวงปู่ทั้งสององค์ ฝ่าฟันความลำบากไปทางจังหวัดแม่ฮ่องสอน เมื่อเข้าเขตพม่าแล้ว ท่านก็แยกทางกัน ด้วย**หลวงปู่พรหม** ประสงค์จะเที่ยวดูบ้านเมืองในพม่าด้วย ส่วน**หลวงปู่ชอบ** ท่านปรารถนาจะอยู่แต่ในป่าเขา ไม่ต้องการเข้าเมือง ท่านจึงคงชดงค์ตามป่าเขา ได้อาศัยพวก**ยาง** พวก**กะเหรี่ยง** ในการบิณฑบาต

หลวงปู่บอกว่า ท่านเอ็นดูชาวพม่ามาก ที่ส่วนใหญ่เป็นคนดีมีศีลธรรม ไม่ลักขโมย ไม่จ้อโก่งกัน ทั้งมีน้ำใจศรัทธาในพระศาสนาอย่างดียิ่ง

บรรดาพวก**ยาง** พวก**กะเหรี่ยง** **ไทยใหญ่** ที่อยู่ในป่าในเขา แม้จะจนยากตรากตรำอย่างไร ก็จะต้องหาอาหารมาใส่บาตรอย่างเหลือเฟือ

หลวงปู่ชมว่า พวกเขามีใจงาม ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ถือศีลบริสุทธิ์ แม้เบียดใกล้ก็หายาก ไม่มีคนเลี้ยง เพราะเขาต่างไม่ฆ่าสัตว์

๕๗.

พบเสือใหญ่ลายพาดกลอน

ในชีวิตจุดดงค์ของ **หลวงปู่ชอบ จานสโม** ท่านต้องเกี่ยวข้องกับลูกพัน
กับ **เสือ** หลายครั้งหลายครา

ครั้งนี้เป็นการพบ **เสือ** อีกครั้งหนึ่งระหว่างที่ท่านจุดดงค์อยู่ทางเขต
ประเทศพม่า เรื่องนี้ท่านหลวงตาพระมหาบัว **ญาณสมฺปนฺโน** เป็นผู้
เขียนเล่าให้ฟัง และผมขออนุญาตคัดลอกมาเสนอ ณ ที่นี้ ดังนี้ครับ :-

...อีกครั้งหนึ่ง **ท่าน** (หลวงปู่ชอบ) ไปเที่ยวจุดดงค์ประเทศพม่า
พักบำเพ็ญเพียรอยู่ในถ้ำ **เสือ** ชอบมาหาท่านเสมอ **แต่ไม่ทำอะไรท่าน**
วันหนึ่ง ราว ๕ โมงเย็น หลวงปู่นั่งภาวนาอยู่ในถ้ำ โดยมีได้
คาดฝันว่าจะมีสัตว์มีเสือที่อาจหาญขนาดนั้นมาหาท่าน

พอหลวงปู่ออกจากที่ภาวนา ก็พอดีตามองออกไปนอกถ้ำเห็น
เสือโคร่งใหญ่ลายพาดกลอน ตัวหนึ่ง เดินขึ้นมาหน้าถ้ำที่ท่านกำลัง
พักอยู่

มันตัวใหญ่มาก น่ากลัวพิลึก แต่หลวงปู่ไม่คิดกลัวมัน คงเป็น
เพราะท่านเคยเห็นสัตว์พรรคนี้มาบ่อยครั้งก็เป็นได้

พอเสือมันเดินเข้ามา มันก็มองเห็นหลวงปู่ และหลวงปู่ก็มอง
เห็นมันพอดีเช่นเดียวกัน

ขณะที่มันมองมาเห็นท่าน แทนที่มันจะแสดงอาการกลัวหรือแสดงอาการคำรามให้ท่านกลัว แต่มันทำอาการเฉยๆ เหมือนสุนัขบ้านไม่แสดงอาการกลัวและอาการขู่คำรามใดๆ ทั้งสิ้น

พอเสื่อขึ้นมาถึงถ้ำแล้ว ตามันมองโน้นมองนี่ แล้วกระโดดขึ้นไปนั่งอยู่บนก้อนหินใหญ่ด้านทางขึ้นถ้ำ สูงประมาณ ๑ เมตร ห่างจากหลวงปู่แค่ ๓ วาเศษๆ

มันนั่งเลียแข้งเลียขาอยู่ที่นั่นอย่างสบาย แบบทองไม่รู้ร้อนและไม่สนใจกับหลวงปู่เลย ทั้งที่มันก็เห็นและรู้ที่อยู่ของท่านอยู่ที่นั่น

การนั่งของเสื่อตัวนั้น มันนั่งแบบสุนัขบ้าน พอมันเลียแข้งเลียขาพอใจแล้ว ก็นอนหมอบแบบสุนัขอีกเช่นกัน แล้วเลียแข้งขาและลำตัวแบบไม่สนใจกับอะไรทั้งสิ้น

หลวงปู่บอกว่า ท่านไม่กล้าออกไปเดินจงกรมที่หน้าถ้ำใกล้ชิดกับที่มันนอนอยู่ **เพราะรู้สึกหวาดเสียวเล็กน้อย เนื่องจากไม่เคยพบเคยเห็นในชีวิต ที่เสือป่าทั้งตัวมาทำตัวเป็นเหมือนสัตว์เลี้ยงในบ้านเช่นนั้น**

หลวงปู่ท่านก็นั่งภาวนาอยู่ในถ้ำตามธรรมดา ไม่ได้นึกกลัวมันจะมาทำอะไรท่าน

หลวงปู่บอกว่า ตอนเสื่อขึ้นมาที่แรก ท่านก็นั่งอยู่บนแคร่เล็กๆ นั้นเอง แล้วท่านก็ไม่ได้ไปไหน นั่งภาวนาตามปกติ

ฝ่ายเจ้าเสื่อลายพาดกลอนนั้น นานๆ มันจะมองมาดู**หลวงปู่**สักครั้งหนึ่ง และมองผ่านๆ ไม่ได้สนใจจดจ้อง **มองอย่างธรรมดาๆ ในลักษณะเป็นมิตรมาแต่ครั้งไหนก็ยากจะพุดตูก**

นับแต่มันมานั่งมานอนเลียแข้งเลียขาอยู่ที่นั่นก็ทานพอสมควร
นึกว่ามันจะหนีไปที่ไหนต่อไหน

แต่ที่ไหนได้ มันกลับอยู่สบายไปเลย ไม่สนใจว่าจะไปไหนอีก
ตอนเลื้อยมันมาที่แรก **หลวงปู่**นั่งอยู่นอกมุ้งกลด จนคำมีดแล้ว
ท่านจึงเข้าในมุ้ง

เวลาจุดไฟและแสงสว่างสาดไปหาตัวมัน มันก็ไม่สนใจกับท่าน
คงอยู่ทำนองที่มันเคยอยู่นั้นแลจนดึกดื่น

พอได้เวลาพัก หลวงปู่ก็พักผ่อนตามปกติ

หลวงปู่ตื่นนอนราวตี ๓ ท่านจุดเทียนไขสว่างขึ้น มองไปนอก
ถ้ำ เลือใหญ่ยังนอนอยู่ที่เก่าแบบไม่สนใจกับ**หลวงปู่**อีกเช่นเคย

พอล้างหน้าล้างตาเสร็จ **หลวงปู่** ก็นั่งขัดสมาธิทำภาวนาต่อไป
จนสว่าง

เวลาออกจากที่ภาวนา ท่านผูกรวบมุ้งขึ้นเก็บ มองออกไป เลือ
มันนอนสบายอยู่ที่เดิม เหมือนกับสุนัขตัวโตๆ นอนอยู่ในบ้านเราดีๆ นี่เอง

เมื่อถึงเวลาจะออกบิณฑบาต ทางออกไปบิณฑบาตก็จำเพาะต้อง
เดินออกไปตรงที่เลือนอนนั่นเอง ท่านนึกถามอยู่ในใจว่า :-

“เวลาเราเดินผ่านมันไปที่นั่น มันจะมีความรู้สึกอย่างไร แล้ว
มันจะทำอะไรเราบ้างหรือเปล่าหนอ?”

หลวงปู่ครองผ้าเสร็จ เลือมันก็ยังนอนมองมาทาง**หลวงปู่** ด้วย
แววตาอ่อนๆ ดูน่าสงสารเหมือนสุนัขนอนมองเจ้าของ

หลวงปู่ จึงตัดสินใจว่า “ต้องไปตรงนั้น !” แล้วก็เดินสะพาย
บาตรออกไป ซึ่งห่างจากตัวมันช่วง ๑ เมตรกว่าๆ เท่านั้น นอกจาก
ตรงนั้นแล้ว ไม่มีทางอื่นจะหลบหนีไปได้

ท่านหลวงตา เล่าว่า เวลาเดินออกไป **หลวงปู่** ได้พูดกับเจ้า
ลายพาดกลอนว่า “นี่ถึงเวลาที่เราจะออกบิณฑบาตแล้ว เราก็มีห้อง
มีปาก มีความหิวกระหายเหมือนสัตว์โลกทั่วไป **เราจะขอทางออกไป
บิณฑบาตมาฉันหน่อยนะ จงให้ทางเราบ้าง**

ถ้าเจ้าอยากอยู่ที่นี้ต่อไปก็ได้ หรือจะไปเพื่อหาอยู่หากินที่ไหนก็
ตามใจสะดวก เราไม่ว่า”

เจ้าลายพาดกลอนนอนฟัง**หลวงปู่** เหมือนสุนัขนอนฟังเจ้าของพูด
กับมันจะนั่น

พอพูดจบคำ **หลวงปู่** ก็เดินผ่านออกมา ฝ่ายเสือก็นอนสงบนิ่ง
ขำเลียงหางตาดู**หลวงปู่**เดินผ่านด้วยแววตาอ่อน ๆ เหมือนจะบอกว่า
“นิมนต์เถอะท่าน ไม่ต้องกลัวหรอก ที่มานี้ก็มาเพื่อเฝ้ารักษาอันตราย
ให้ท่านนั่นเอง”

หลวงปู่ เดินเข้าไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน ท่านไม่ได้ปริากบอก
ให้ใครรู้เรื่องเสือโคร่งตัวนั้นเลย เพราะกลัวเขาจะทำอันตรายมัน

เมื่อ**หลวงปู่**กลับจากบิณฑบาต ไม่มีเสืออยู่ตรงนั้นแล้ว กวาด
สายตาดูรอบๆ ก็ไม่เจอ ไม่ทราบว่ามันหายไปไหน เงียบไปเลย

นับแต่วันนั้นก็ไม่เห็นมันมาหาท่านอีก จนกระทั่งท่านจากที่นั้น
ไป

หลวงปู่ บอกว่า มันคงไม่ใช่เสือในป่าธรรมดาเรา อาจเป็นเสือ
เทพบันดาล จึงทำตัวเหมือนสัตว์เลี้ยงในบ้านได้ดี ไม่ทำให้เป็นที่น่ากลัว
อะไรเลย นับแต่ขณะที่มันขึ้นมาหาที่แรกจนกระทั่งมันจากไป **นับว่าเป็น
สัตว์ที่น่ารักและน่าสงสารยิ่งตัวหนึ่ง** เท่าที่ท่านเคยพบมา

หลวงปู่บอกว่า ท่านคิดถึงมันอยู่หลายวัน นึกว่ามันจะกลับมาหาท่านอีก แต่ก็ไม่เห็นมันกลับมาอีกเลย

ได้ยินเสียงเสื่อร้องในเวลากลางคืนตึกสังัดแทบทุกคืน จะเป็นเสียงของเจ้าลายพาดกลอนตัวนั้นด้วยหรือไม่ก็ไม่ทราบ เพราะแถบนั้นเสื่อชุมมากจริงๆ **คนขี่ขลาดไปอยู่ไม่ได้**

สำหรับ**องค์หลวงปู่เอง** ท่านบอกว่า ไม่นึกกลัวมันเลย ยิ่งเห็นมันมานอนฝ้าอยู่จนตลอดรุ่ง และมีกิริยาเหมือนกับสัตว์บ้านด้วยแล้ว ยิ่งทำให้รักและสงสารมันมากกว่าจะกลัวมันเสียอีก

หลวงปู่ย้ำว่า “จากนั้นแล้วยิ่งทำให้เรามีความเชื่อธรรมในแง่ต่างๆ เป็นพิเศษขึ้นอีกเยอะ”

รูปเหมือนของหลวงปู่
ประดิษฐานในเจดีย์ที่วัดป่าสัมมานุสรณ์

ผจญภูพิชเจ้าถ้ำ

เรื่องนี้ ท่านหลวงตาพระมหาบัวฯ เขียนไว้เหมือนกัน ท่านไม่ได้
ระบุเวลาและสถานที่ ทราบเพียงว่าเกิดขึ้นในเขตพม่า เมื่อ หลวงปู่ชอบ
จวนสโม ไปบำเพ็ญเพียรอยู่ที่ถ้ำแห่งหนึ่ง

ท่านหลวงตาฯ เขียนบรรยายไว้ดังนี้ :-

เป็นที่แปลกใจ ที่เรื่องไม่น่าเป็นไปได้ แต่ก็เป็นไปได้ อย่างน่า
อัศจรรย์อีกเรื่องหนึ่ง คือ

ก่อนที่ ท่าน (หลวงปู่ชอบ) จะขึ้นไปพักบำเพ็ญสมณธรรมในถ้ำ
แห่งหนึ่ง ชาวบ้านแถบนั้นบอกว่า มีภูพิชสีดำตัวหนึ่งใหญ่เท่ากระบอง
ไฟฉายขนาดใหญ่ ยาวประมาณเมตรเศษ แต่ดูมากเป็นพิเศษ อาศัย
อยู่ในถ้ำเป็นประจำมาหลายปี

ภูพิชตัวนี้ เคยทำอันตรายแก่คนมาแล้ว แต่ใครๆ ไม่กล้าทำไม่
มัน กลัวว่าจะมีอะไรอยู่เบื้องหลัง จนชาวบ้านขนานนามให้มันว่า
“เจ้าถ้ำ”

ใครขึ้นไปพักค้างคืนที่นั่นไม่ค่อยได้ เขาบอกว่า ถ้ามีคนอื่นไป
พักค้างคืนในถ้ำนั้น ตอนเย็น ตอนกลางคืน หรือตอนเช้าๆ ภูพิชตัวนั้นจะ
ออกมาแผ่แม่เบี้ยชูฟ่อๆ ถ้าพอกัดได้ก็กัดจริงๆ

ผู้คนเคยเสียทีให้มันหลายรายแล้ว จนเข็ดกัน ไม่มีใครกล้าไป
พักค้างคืนในถ้ำนั้น

ท่านอาจารย์องค์นี้ (หลวงปู่ชอบ) คิดอยากไปพักถ้ำนั้น เพื่อประกอบความเพียร จึงวานให้ชาวบ้านไปส่ง

แม้เขาบอกว่า **งูพิษตัวนี้ดูมาก** และอาจเป็นอันตรายได้ ซึ่งไม่มีใครทราบได้ จึงไม่ยอมให้ท่านไปพัก แต่ท่านก็ขอให้ญาติโยมไปส่งให้จนได้ โดยให้เหตุผลว่า :-

“ถ้าถึงคราวแล้ว แม้นอนอยู่ในบ้านก็ตาย ไม่มีใครห้ามได้ อาตมาเคยเห็นมาแล้ว จน**เชื่อกรรมอย่างสนิทใจ**

การอยู่ถ้ำก็เคยอยู่มาจนเคยชิน ร่างกาย จิตใจ ของอาตมา ถ้าเป็นวิสัยที่ควรเป็นได้ ก็น่าจะกลายเป็นหินเป็นเขาไปหมดแล้ว คงไม่ทนเป็นกายคน ใจคน ใจพระ ดังที่เป็นอยู่นี้ได้เลย

แม้อาตมาไปอยู่ในถ้ำนี้ ถ้าไม่ถึงครา ชีวิตก็คงยังเป็นชีวิตของ **พระ ของอาตมาอยู่ ดังที่เคยเป็นมา ไม่น่าจะเป็นอื่นไปได้**

งูเป็นสัตว์ เราเป็นคน และเป็นพระซึ่งถือศีลถือธรรมประจำใจ มิได้ถือความอิจฉาบังเบียดทำลายใคร

ถ้าจะทำอันตราย ก็ยอมตายเพราะกรรมไม่ดีของตนที่อาจหาญทำชั่วไว้ ดีกว่าการกลับกลัวผลไม่ดีจะตามสนองในภายหลังเป็นไหนๆ

นักปราชญ์ ท่านยังจะชมเชยว่าเป็นผู้เชื่อกรรมจริง แม้ตายเพราะเหตุดังกล่าวนี้”

เสร็จแล้วหลวงปู่ท่านก็ไปจริงๆ โดยให้ญาติโยมไปส่ง

เมื่อไปพักอยู่ในถ้ำนั้น ได้รับความสะดวกกายสบายใจเพียงดินเดียว

พอดกวันที่สอง ตอนเย็น ก็เห็นงูดำตัวนั้นเลื้อยออกมาจากซอกหิน และค่อยๆ เลื้อยตรงมายังท่าน ซึ่งกำลังนั่งรำพึงอรรถธรรม อยู่บนแคร่เล็กๆ

ด้วยสัญชาตญาณที่เคยถืออำนาจในการทำลาย ฐมน์เลื้อยตรง
เข้ามาหาท่านอย่างไม่เกรงกลัว และทำท่าจะเอาจริงกับท่านจริงๆ

หลวงปู่ ก็ระลึกคำที่ชาวบ้านเคยเล่าให้ฟังได้ทันทีว่า **ต้องเป็นงู
เพชรฆาต** ตัวที่ว๊านนั้นแน่ๆ ไม่เช่นนั้นจะไม่แสดงอาการอาชญาถึง
ขนาดนี้เลย

เรามานำเพ็ญกรรมอยู่ที่นี้ ก็ได้คิดเบียดเบียนทำลายใคร แม้
สัตว์ตัวเล็กๆ ยังให้ความเมตตาต่อเขาเสมอด้วยชีวิตของตน ไม่เคยคิด
เย่อหยิ่งในตัวว่า ตนเป็นคน เป็นพระ ที่มีศักดิ์สูงกว่าสัตว์ทั้งหลาย
ซึ่งเป็นเพื่อนเกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั่วไตรภพ

แม้งูตัวนี้ ก็เป็นสัตว์ที่นับเข้าในจำนวนเพื่อนสุขเพื่อนทุกข์
เพื่อนเกิดเพื่อนตาย ด้วยกัน

แต่เหตุไฉน อยู่ๆ ไม่มีเรื่องทะเลาะทูปถองตะบองตืออะไรมันเลย
งูตัวนี้อุตสาห์ตั้งหน้าตั้งตาเลื้อยเข้ามา เพื่อจะทำลายเรา ซึ่งเป็นเพื่อนที่
เชื่อถือในความเป็นความตายได้ผู้หนึ่ง ไม่มีเพื่อนใดในเขาลูกนี้จะเป็นที่
เชื่อถือได้ยิ่งไปกว่า

เมื่อย้อนมาระลึกถึงศีลของตน ก็บริสุทธิ **ธรรม** มีเมตตา
เป็นต้น ก็เปี่ยมในจิตใจ ตามอำนาจของจิตของธรรมซึ่งมีในตนที่อบรมมา

ถ้าสัตว์ตัวนี้ยังจะกล้าทำอันตรายเราได้ลงคอแล้ว ก็ถือว่าเราเอง
ในอดีตชาติ ต้องเป็นผู้ทำคุณโหดร้ายเหลือประมาณ น่าจะไม่มีนรก
ขุมใดต้านทานไว้ได้ ให้พ้นจากผลกระทบอันทารุณนั้นมาแล้ว จำต้องมา
เจอกับความทารุณของงูพิษตัวนี้ ที่ตนเคยสร้างความทารุณแก่เขา
มาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และก็ไม่ต้องง้อหรือกลัวกรรมของตัว

**เพราะ...ตัวเองกล้าทำ ตัวต้องกล้ารับผล จึงจะสมนามว่าเป็น
ผู้เชื่อกรรมจริง**

๕๓.

เทศน์โปรดงูเจ้าถ้ำ

เรื่องหลวงปู่ กับ งูเจ้าถ้ำ มีต่อไปดังนี้

พอดิตตก ท่านก็พูดกับงูตัวเลื้อยเข้ามาหยุดอยู่ห่างจากองค์ท่าน ประมาณ ๑ วา และกำลังแผ่แม่เบี้ยรอโอกาสอยู่ ว่า : -

“เรามาอยู่ที่นี่ มิได้มาเพื่อความมุ่งร้ายหมายโทษใครเลย แต่มาบำเพ็ญธรรมเพื่อความสุขแก่ตนและเพื่อนร่วมชาติ โดยไม่นิยมประเภทว่าเป็นใคร

เราแผ่เมตตาเพื่อความสุกแก่สัตว์ทั้งปวง มิเรอด้วยผู้หนึ่งที่อยู่ ในข่ายควรรับได้

ถ้าเธอยังหวังความสุขกายสบายใจเช่นสัตว์โลกทุกๆ ไป ก็ควรรับเมตตาธรรมที่เย็นฉ่ำนี้ไปประดับตัวต่อไป ดีกว่ามาขู่เข็ญทำลายผู้อื่น ซึ่งไม่เกิดประโยชน์อะไร เป็นไหนๆ

แม้ทำผู้อื่นให้เป็นอันตรายและตายไปด้วยพิษสงของเธอ ส่วนตัวเองก็ไม่เห็นได้เลื่อนคุณงามความดี เป็นความสุขความเจริญให้ยิ่งขึ้นไปอีก นอกจากจะลงไปจมอยู่ในกองทุกข์ มีนรกเป็นต้นเท่านั้น

นี่เป็นผลที่ได้รับจากการเบียดเบียนทำลายผู้อื่น เราไม่เห็นด้วย ไม่ได้ยินดีด้วยกับการกระทำของเธอ เพราะเป็นงานส่งเสริมทุกข์ เพื่อปีบบังคับตัวเอง

เราเห็นด้วยเฉพาะผู้ไม่เบียดเบียนทำลายผู้อื่น อันเป็นงานไม่สร้าง
ความเดือดร้อนให้แก่ใคร ตนก็เย็น ผู้อื่นก็เย็น มองเห็นกันราวกับ
มิตรที่เคยสนิทสนมกันมาตั้งพันกับปีแสนกับปี

เราจะเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ เกิดแก่เจ็บตายด้วยกัน ไม่บังคับว่าที่จะ
ทำความทุกข์ร้อนแก่กัน อันเป็นการเพิ่มทุกข์แก่ตัวอีกด้วย

เรามาอยู่ที่นี้ เพื่อสมานมิตรกับเธอและสัตว์ทั่วไป จงเห็นใจเรา
ผู้เป็นมิตร ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต

**เธอรับความเป็นมิตร และเมตตาธรรมจากเราแล้ว ก็จงไปอยู่
เป็นสุข เป็นสุข**

เมื่อไปแล้ว อยากมาเยี่ยมเยียนเราอีกเป็นครั้งคราวก็มาได้ตาม
อัธยาศัย เรายินดีเป็นมิตรกับเธอตลอดไป ไม่รังเกียจว่าเธอเป็นสัตว์
เราเป็นคนและเป็นพระ

เราถือว่าเราเป็นเพื่อนเกิดเพื่อนตายด้วยกัน จึงมิได้ถือว่าใครยิ่ง
ใครหย่อนกว่าใคร ตลอดวสาสนา**บารมี** ก็ต่างคนต่างมี ตามกำลังของ
ตนที่สร้างมา

หรือ เธออาจมีวสาสนา**บารมี**แก่กล้ายิ่งกว่าเราก็ไม่อาจทราบได้
เพราะต่างคนต่างมีกรรมดีและชั่วติดแนบอยู่กับตัวด้วยกัน

บางที เธอละจากชาติเป็นสัตว์นี้แล้ว เลื่อนฐานะขึ้นมาเกิดเป็น
มนุษย์ บรรลุถึงความบริสุทธิ์หลุดพ้นไปก่อนเราผู้กำลังกำด่ำกำขำกับ
กิเลสตัวโสมมอยู่เวลานี้ก็เป็นได้

ถ้าเธอไม่สร้างความชั่วห่มถมตัวเข้าไปอีก ดังจะสร้างกรรมไม่ดี
กับเราอยู่ขณะนี้”

๖๐.

ความอัศจรรย์ของเมตตากรม

พอพูดกับงูจบลง หลวงปู่ก็อธิษฐานจิต ขออำนาจเมตตากรม
ที่เคยค้าจุนโลกมาประจำแผ่นดิน จงดลบันดาลให้งูตัวนี้จงกลับจากความ
เป็นศัตรู มาเป็นมิตรสนิทสนมกันด้วยเถิด ดังนี้

เป็นที่ประหลาดและอัศจรรย์เกินคาด ว่าอะไรบันดาลก็ไม่น่าจะ
พูดได้ถูกต้อง ทำให้งูตัวกำลังจะทำอันตรายท่านอยู่ในไม่กี่วินาทีข้างหน้า
กลับอาการที่เป็นศัตรูลงในทันทีทันใด

คือ งูตัวนั้นกลับเอาศีรษะลงหมอบสงบนิ่งอยู่ประมาณ ๑๐ นาที
แล้วหันศีรษะเลี้ยวกลับไป และค่อยๆ เลี้ยวหายเงียบไปในเวลานั้น

วันต่อมาก็มาหาท่านอีก และมาแทบทุกวัน แต่มีได้แสดงอาการ
น่ากลัวเหมือนวันแรกเลย เป็นเพียงค่อยๆ เลี้ยวเข้ามาถึงที่เก่า แล้ว
ทำตัวสงบนิ่งอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็เลี้ยวกลับไป

หลวงปู่ท่านว่า ท่านเห็นความอัศจรรย์ของเมตตากรมประจักษ์
ในคราวนั้นอย่างถึงใจอีกครั้ง

นับแต่วันนั้นมา หลวงปู่ กับงูตัวนั้นเลยอยู่ร่วมกันด้วยความ
สงบสุข ไม่มีอะไรเป็นที่ระแวงกันเลย

ถึงเวลางูตัวนั้นออกมาเที่ยวบ้านเป็ยนอยู่แถวบริเวณหน้าถ้ำที่ท่านพักอยู่ ก็มาในฐานะสัตว์ที่คุ้นเคยกับคนด้วยดีแล้ว ต่างไม่ระแวงระวังซึ่งกันและกัน

เมื่อคิดอยากออกมาเที่ยวตามประสาของมันเวลาใดก็ออกมาตามสบาย ไม่ค่อยมีเวล่ำเวลาเหมือนแต่ก่อนเช่นที่ชาวบ้านเล่าให้ฟัง

ท่านหลวงตาพระมหาบัว ผู้เขียนเล่าเรื่องนี้ ได้แสดงความเห็นปิดท้ายเรื่องว่า : -

“เรื่องทำนองนี้ ผู้เขียนเชื่อมานานแล้ว จะว่าไงก็ยอมรับ เพราะตัวเองก็เคยพบบ้าง และครูบาอาจารย์ทั้งหลายมีท่านอาจารย์มั่น เป็นต้น ก็เคยเล่าให้ฟังเสมอ ว่า

สัตว์ทุกจำพวก ไม่ค่อยกลัวพระ และชอบมาอาศัยตามบริเวณที่ท่านพักอยู่เป็นพวกๆ ผุ่ๆ ทั้งสัตว์ใหญ่ เช่น หมู กวาง อีเก้ง เป็นต้น ทั้งสัตว์เล็ก เช่น กระจ๊้อน กระแต อีเห็น งู เป็นต้น

เนื่องจากสัตว์ส่วนมาก รู้จักปฏิกิริยาของผู้ไม่เบียดเบียนและทำลายได้ดี

พระไปพักอยู่ที่ไหนนานๆ หน่อย มักจะมีสัตว์ต่างๆ เข้ามาอาศัยอยู่ด้วย พระท่านเองก็เมตตา ชอบเล่นกับมัน และชอบเอาอาหารให้มันทานเสียด้วย

สัตว์บางชนิดชอบทานกล้วย ผลไม้ ข้าว ประจำชีวิตของมัน ส่วนน้ำเป็นอาหารของสัตว์ทุกประเภท

ฉะนั้น เวลาพระท่านเห็นสัตว์ต่างๆ มาอาศัยมากเข้า จำต้องหาภาชนะใส่น้ำไปตั้งไว้ในที่ที่ควรแก่สัตว์เหล่านั้นจะมาดื่มน้ำกันได้

เพราะเหตุแห่ง**ความมีเมตตาจิตเป็นมูลฐาน** ทำให้สัตว์และคน มีความสนิทสนมและไว้ใจกับพระเป็นพิเศษ สมกับเป็น**เพศที่เย็น** ไม่มีภัยกับใคร มาแต่กาลไหนๆ

ดังนั้น เรื่องที่**พระอาจารย์องค์นั้น** (หลวงปู่ชอบ) เล่าให้ฟัง จึงเป็นความจริงตามเหตุการณ์ที่เคยเป็นมาดั้งเดิม

โดยมาก พระรุดงครมฐานที่ปฏิบัติเด็ดเดี่ยวอาจหาญ มักผจญภัยเสมอ แต่ก็เอาตัวรอดไปได้ไม่เป็นเหยื่อแก่ภัยนั้นๆ

จึงทำให้คิดและมั่นใจว่า **ผู้มีธรรมในใจ และผู้มุ่งมั่นต่อธรรม** อย่างยิ่ง แม้จะเผชิญกับเหตุการณ์ต่างๆ ก็มักจะมีชัยชนะโดยธรรมเสมอ

ไม่ค่อยมีอะไรทำร้ายให้ล้มจมจิบหายเหมือนธรรมดาทั่วๆ ไป คล้ายกับมี**ปาวหาริย์**ลึกลับอยู่ในตัว แบบพูดยากๆ บอกใครไม่ได้ แต่เรื่องก็เป็นอย่างนั้นจริง”

หลวงตาพระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน

ท่านหลวงตาฯ ลงท้ายด้วยการถ่อมองค์ว่า : -

“...ทั้งนี้ ทราบจากหมู่เพื่อนเคยเล่าเหตุการณ์ทำนองนี้ให้ฟังเสมอ”

ก็ขอกราบเท้าท่านหลวงตาฯ ที่เมตตาเล่าเรื่องดีๆ อย่างนี้ให้

ลูกหลานได้ทราบกันครับ

๑๑.

ชูดงค์ไปพม่าสองครั้ง

ตามประวัติ **หลวงปู่ชอบ ฐานสโม** ได้ชูดงค์เข้าไปจำพรรษาในเขตประเทศพม่า ๒ ครั้ง

ครั้งแรก ท่านไปพร้อมกับ **หลวงปู่พรหม จิรบุญโณ** อยู่จำพรรษา ๒ ปีติดต่อกัน

พรรษาที่ ๑๔ พ.ศ. ๒๔๘๑ อายุ ๓๗ ปี จำพรรษานอนดอย **บ้านยาง** เมืองยางแดง

พรรษาที่ ๑๕ พ.ศ. ๒๔๘๒ อายุ ๓๘ ปี จำพรรษานอนดอย **อีต้อ** เป็นเขาอยู่ที่เมืองยางแดง เหมือนกัน

หลังจากนั้น **หลวงปู่** ก็ชูดงค์กลับเมืองไทย เที่ยววิเวกอยู่แถว เชียงใหม่ ๓ ปี แล้วจึงหวนกลับเข้าไปชูดงค์ในพม่าอีกครั้งหนึ่ง

การไปพม่า**ครั้งที่สอง** เป็นช่วงที่สงครามโลกครั้งที่สองได้ระเบิดขึ้นแล้ว

หลวงปู่ เดินทางเข้าพม่าตอนปลายปี พ.ศ. ๒๔๘๕ หลังปวารณาออกพรรษาแล้ว ท่านก็เตรียมบริขารแล้วออกชูดงค์ มุ่งโปรด**ชาวผา** อีกวาระหนึ่ง

พรรษาที่ ๑๙ พ.ศ. ๒๔๘๖ อายุ ๔๒ ปี จำพรรษาที่บ้านคนดอย อยู่บนเขาในเขตพม่า

พระราชินี ๒๐ พ.ศ. ๒๔๘๗ อายุ ๔๓ ปี จำพรรษาบนดอย
เจียงตอง ในเขตไทยใหญ่

พระราชินี ๒๑ พ.ศ. ๒๔๘๘ อายุ ๔๔ ปี จำพรรษาที่ถ้ำ
หนองยวน บนดอยเจียงคำ ในเขตของไทยใหญ่เช่นกัน

รวมเวลาที่หลวงปู่เที่ยวธุดงค์ในพม่าสองครั้งสองหนเป็นเวลาร่วม
๖ ปี ทำให้ท่านรู้ภาษาพม่า ภาษาไทยใหญ่ สามารถเทศน์ทั้งสองภาษา
ได้คล่องแคล่ว

หลวงปู่ ได้พูดถึงพวกไทยใหญ่ว่า มีผิวขาวเหลือง งามทั้งรูป
และงามจิตใจ ท่านว่า เป็นผลบุญของพวกเราที่ยึดมั่นรักษาศีลไม่ให้
ต่างพร้อย ไม่ให้ขาดทะเล

การอยู่โปรดพวกไทยใหญ่ ในเขตพม่านี้ เกือบจะไม่ต้อง
พรรณนาคุณของศีล เพราะดูพวกเขาจะซาบซึ้งและรู้อันประสงค์ของการ
รักษาศีลกันอย่างดีแล้ว

หลวงปู่ได้เน้นย้ำกับลูกศิษย์ว่า ใครอยากเกิดเป็นคนรูปงาม
ผิวขาวสวย ต้องพยายามรักษาศีลทำให้บริสุทธิ์ ชาติหน้าจะได้เกิดเป็น
คนสวยสมใจ

ที่พม่า หลวงปู่ ได้พูดถึงหญิงคนหนึ่ง อายุราว ๓๐ ปี ได้นำ
ผ้าขาวมาทำบุญถวายทานให้ท่านทำเป็นผ้าอาบ

หญิงคนนี้นุ่งขาวห่มขาว รักษาศีลแปด เธอทำสมาธิภาวนา
เก่งมาก ถึงขนาดเหาะไปเที่ยวสวรรค์ได้ตั้งแต่มิไต่ตายน

นางได้สร้างบุญมาแต่ชาติก่อนอย่างเต็มที่ พอมาถึงชาตินี้ ก็ได้
ปฏิบัติติดต่อนื่องไปอีก ทั้ง ทาน ศีล ภาวนา ก่อให้เกิด สมธิ และ
ปัญญา อย่างสูง

นับว่าเป็นคนที่เกิดมาอย่าง “สุคติ” และก็ไปอย่าง “สุคติ”
เช่นกัน

๖๒.

ชวนหลวงปู่เหรียญไปพม่า

ในตอนนี้เป็นบันทึกของ **พระอุปัฏฐาก** ของหลวงปู่ชอบ ได้บันทึกไว้ดังนี้ :-

พ.ศ. ๒๔๘๔ พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ จานสโม จำพรรษาที่
สำนักสงฆ์บ้านแม่หนองหาร อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่

ในปีนี้ได้มี พระคุณเจ้า หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ (อายุอ่อนกว่า
หลวงปู่ชอบ ๑๑ ปี) ได้มาอยู่ร่วมจำพรรษาด้วย

หลวงปู่เหรียญ ท่านเคยได้กล่าวถึง **หลวงปู่ชอบ** ให้ผู้เขียน
(พระอุปัฏฐาก ผู้บันทึก) ฟังว่า

“เราเคยขอหนีภัยจาก**หลวงปู่ชอบ** และเคยอยู่ร่วมจำพรรษากับ
ท่านมาก่อน เคยได้ร่วมเที่ยวธุดงค์กับท่านมาบ้างเป็นบางครั้ง

หลวงปู่ชอบท่านมีนิสัยไปเร็วมาเร็ว ทำอะไรคล่องแคล่วไปหมด
ท่านชอบไปเดินธุดงค์องค์เดียวเป็นหลัก เป็นบางครั้งที่ท่านจะ
อนุญาตให้หมู่คณะติดตามไปด้วย ท่านชอบเที่ยววิเวกแบบสมบุกสมบัน
ชนิดเอาเป็นเอาตายเข้าแลก ผู้ที่ไม่มี ความอดทนจริงๆ จะร่วมเดินทาง
ไปกับท่านไม่ได้

เราเคยอยู่ปฏิบัติกับท่านมา เราได้เห็นข้อวัตรการปฏิบัติของท่าน
เราก็เกิดความเลื่อมใสศรัทธาในตัวท่าน และยอมรับนับถือท่านเป็นครู
บาอาจารย์ของเราอีกรูปหนึ่งเหมือนกัน

**หากจะนับว่าเราเป็นลูกศิษย์องค์หนึ่งของท่านอาจารย์ชอบก็
ไม่ผิด”**

กับหลวงปู่เหรียญ วรลาโภ

วัดอรัญญบรรพต

อ.ศรีเชียงใหม่ จ.หนองคาย

พระผู้บันทึกได้เขียนไว้ว่า คำกล่าวข้างต้น หลวงปู่เหรียญ เล่า
ให้ฟังที่ กุฏิรับรอง วัดท่าแขก อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย เมื่อ ๖
มกราคม ๒๕๔๐

(วัดท่าแขก อยู่ริมฝั่งแม่น้ำโขง ตรงทางเข้าแก่งคุดคู้ เป็นวัด
ที่หลวงปู่ชอบ ให้ความอุปถัมภ์สมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่)

หลวงปู่เหรียญ ยังบอกอีกว่า ระหว่างจำพรรษาที่สำนักสงฆ์บ้าน
แม่หนองหาร นั้น องค์ท่านรับหน้าที่อุปฐากหลวงปู่ชอบ ในฐานะศิษย์
จะพึงปฏิบัติต่อครูบาอาจารย์

ส่วนเรื่องการภาวนานั้น ทั้งสององค์จะปฏิบัติกันไปตามอุปนิสัย
แต่ละท่านละองค์ การภาวนาหากเกิดมีปัญหาขัดข้องอะไร ท่านทั้งสอง
ก็จะออกมาสนทนาธรรมกัน หรือถ้าองค์ใดมีปรากฏการณ์อะไรที่พิเศษ
ทั้งภายนอกภายใน ท่านทั้งสองก็จะ “เปิดออกมาเพื่อแลกเปลี่ยนกัน”

เกี่ยวกับเรื่องการชวณหลวงปู่เหรียญ ไปวิเวกที่พม่า (ครั้งที่สอง) นั้น หลวงปู่เหรียญ ท่านเล่าว่า

พอใกล้จะออกพรรษา หลวงปู่เหรียญ ได้กราบเรียนถามหลวงปู่ชอบ ว่า “ออกพรรษาแล้วท่านอาจารย์คิดจะไปเที่ยววิเวกที่ไหน ?”

หลวงปู่ชอบ ท่านตอบว่า “ผมจะไปเที่ยววิเวกทางประเทศพม่าอีกครั้ง ผมเคยไปจำพรรษาที่นั่นมาแล้วครั้งหนึ่ง ผมเห็นว่าสถานที่ทางเมืองพม่ามีป่าเขาและถ้ำมากมาย เหมาะแก่การไปอยู่ปฏิบัติภาวนาเป็นอย่างยิ่ง

ท่านเหรียญอยากลองไปเที่ยววิเวกทางเมืองพม่ากับผมบ่ ?”

หลวงปู่ชอบ ท่านถือโอกาสชวณหลวงปู่เหรียญ ไปเที่ยววิเวกที่เมืองพม่ากับท่าน

หลวงปู่เหรียญ ตอบไปว่า “กระผมนั้นยังบ่แน่ใจว่าจะไปกับท่านอาจารย์ได้บ่ กระผมขอพิจารณาเรื่องนี้ดูก่อน ว่าการไปเมืองพม่า นั้นจะมีเหตุการณ์อะไรขัดข้องไหม ถ้าได้เรื่องประการใดแล้ว กระผมก็จะแจ้งให้ท่านอาจารย์ทราบ”

หลวงปู่ชอบ ท่านไม่ขัดข้อง ได้พูดทิ้งท้ายว่า “ก็ให้ท่านลองนำเรื่องนี้ไปพิจารณาดูอีกทีก็ได้ ผลเป็นประการใดแล้วค่อยมาบอกผม”

หลวงปู่เหรียญ ได้นำเรื่องที่หลวงปู่ชอบชวนท่านไปเที่ยววิเวกเมืองพม่ามาพิจารณาดู

ท่านได้อธิษฐานจิต ในขณะที่นั่งภาวนาว่า

“ข้าพเจ้าจะเข้าไปเที่ยววิเวกทางเมืองพม่าจะเป็นมงคล หรือมีอุปสรรคขัดข้องประการใดหรือไม่ ขอพระธรรมจงชี้แนะแนวทางแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด”

เมื่อได้อธิษฐานจิตเช่นนี้แล้ว ท่านก็ได้นั่งสมาธิพิจารณาดูอยู่หลายวันติดต่อกัน ท่านบอกว่า ปรากฏเห็นแต่ความมืดมนขึ้นมาจากในจิตของท่าน

พิจารณาดูก็รอบก็ยังมีมืดมนเช่นนั้นอีก ท่านจึงตัดสินใจไม่ไปเที่ยววิเวกทางเมืองพม่า ตามคำชวนของหลวงปู่ชอบ

พอถึงช่วงเวลาที่ หลวงปู่เหรียญ ได้เข้าไปทำช้อว์ตรกับ หลวงปู่ชอบ ท่านก็ถูกถามเรื่องที่จะไปเที่ยววิเวกเมืองพม่าด้วยกัน

หลวงปู่เหรียญ จึงได้กราบเรียนว่า “กระผมได้พิจารณาถึงเรื่องที่จะไปเที่ยววิเวกทางเมืองพม่ากับท่านอาจารย์ ดูหลายรอบแล้ว ปรากฏเห็นแต่ความมืดมนขึ้นมาในจิตทุกๆ ครั้ง ที่ได้พิจารณา

กระผมคิดว่าการไปเมืองพม่าของผมนั้น จะต้องเกิดอุปสรรคขัดข้องไม่เป็นมงคลเป็นแน่แท้เลย กระผมจึงไม่ขอไปเมืองพม่ากับท่านอาจารย์”

เมื่อหลวงปู่เหรียญ อธิบายเหตุผลการตัดสินใจของท่านเช่นนั้น หลวงปู่ชอบ ได้ตอบว่า “อ้อ ! บ่เป็นอีหยังดอก ถ้าท่านมีอุปสรรคกะบ่ต้องไป แต่ผมพิจารณาดูแล้ว มันไม่มีอุปสรรคอะไรมากมายจนเกินวิสัยที่จะแก้ไขไม่ได้

ออกพรรษาพ้นฤดูฝนแล้ว ผมก็จะเดินทางเข้าเมืองพม่าเลย”

พอออกพรรษาแล้ว หลวงปู่ชอบได้ไปพักอยู่ที่ วัดป่าห้วยน้ำริน อำเภอแมริม ต่อจากนั้นท่านก็เดินทางไปเที่ยววิเวกทางเมืองพม่า (ดังที่จะกล่าวต่อไป)

๖๓.

ธุดงค์เข้าพม่าครั้งที่สอง

ปลายเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ หลังออกพรรษาแล้ว **หลวงปู่ชอบ จานสโม** ได้รับนิมนต์จากศรัทธาญาติโยม**ชาวบ้านห้วยน้ำริน** ให้ท่านไปร่วมงานทำบุญกฐินที่ **วัดป่าห้วยน้ำริน** อำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่

ชาวบ้านที่ศรัทธาในองค์หลวงปู่ ได้นิมนต์ให้ท่านอยู่โปรดพวกเขาที่วัดนี้ในช่วงนอกพรรษาด้วย แต่ท่านได้ปฏิเสธพวกเขาไป

หลวงปู่บอกพวกเขาบ้านว่า **“หลังเสร็จงานกฐินนี้แล้ว เราจะเข้าไปหาเที่ยววิเวกทางพม่า”**

ข่าวที่ว่า **หลวงปู่** จะเข้าไปเที่ยววิเวกที่เมืองพม่านั้นได้ไปเข้าหา **พระหนุ่มสองรูป** ที่มาร่วมงานกฐินในครั้งนั้น

พระหนุ่มสองรูป มีชื่อว่า **พระสี** กับ **พระสังข์** (ไม่ทราบฉายา และเรื่องราวของท่าน) ทั้งสององค์มีอายุพรรษา ๕ พรรษาเท่ากัน แต่ **พระสังข์**อาวุโสเดือนมากกว่า (หมายถึงบวชก่อน ถ้านับเดือน)

ทั้ง **ท่านสี** และ **ท่านสังข์** พอได้ยินว่า **หลวงปู่ชอบ** จะเข้าเที่ยววิเวกเมืองพม่า ก็ได้ปรึกษาหารือกันว่าอยากจะไปเที่ยวประเทศพม่า กับ **หลวงปู่**ด้วย เป็นการหาประสบการณ์ความตื่นเตนในภาคปฏิบัติ ตามประสาพระหนุ่มที่กำลังเหิมฮึกคึกคะนองดูหม่าศึก

พระหนุ่มทั้งสองได้พากันเข้าไปกราบเรียนหลวงปู่ ถึงเจตนาของตนว่า

“ขอโอกาสขอรับท่านอาจารย์ พวกกระผมทราบข่าวมาว่า ท่านอาจารย์ จะเข้าไปเที่ยววิเวกทางประเทศพม่า พวกกระผมสนใจอยากร่วมเดินทางไปเที่ยววิเวกกับท่านอาจารย์ เพราะพวกกระผมยังมีเคยได้ไปเที่ยววิเวกเมืองพม่าเลย จึงอยากจะติดตามท่านอาจารย์ไปด้วย ท่านอาจารย์จะขัดข้องไหมครับ?”

หลวงปู่ ถามเป็นการหยั่งเชิงว่า “พวกท่านพากันคิดดีแล้วหรือที่จะพากันเดินทางไปเมืองพม่ากับผม ?”

พระสังข์ กราบเรียนว่า “พวกกระผมปรึกษากันแล้วว่า จะติดตามท่านอาจารย์เข้าเมืองพม่าให้ได้”

“พวกท่านแน่ใจในตัวเองไหม ? มีความมั่นคงในเพศพรหมจรรย์ของตนเองหรือไม่? เพราะการไปอยู่เมืองพม่านั้นมันลำบากกว่าทางเมืองไทยเราหลายเท่านี้”

อยู่ที่นั่นมันมีอุปสรรคหลายสิ่งหลายอย่างมาก มันขัดข้องไปหมดทุกๆ เรื่อง

อากาศที่นั่นมันก็หนาวกว่าทางเมืองไทยเรามาก ภูเขาที่นั่นมันมีแต่ภูเขาสูงๆ ขึ้นลงบางลูกใช้เวลาเป็นวันสองวันก็มี

อาหารการกินของคนที่นี่ เขาพากันกินแต่ถั่วแตงา เราผู้ไม่เคยกินอาหารแบบนั้นก็เกิดความลำบากทางร่างกายเอาได้

สำคัญที่สุด คือ ผู้หญิง ชาวบ้านป่าบ้านเขาที่นั่น เวลาพวกเขาพากันอาบน้ำ เขาจะพากันแก้ผ้าแก้ผ่อนออกหมด จนเหลือแต่ตัว

ล่อนจ้อน จักนมจักกันเขากะบ่ได้สนใจเอา เขากะบ่ได้อายกันนะคน
ที่นั่น เพราะธรรมเนียมประเพณีของพวกเขาเคยปฏิบัติกันมาแบบนั้น
เห็นพระเดินผ่านเขากะแก้ผ้าอาบน้ำเฉยตุ่ยอยู่อย่างนั้น เราที่
ลืมาอายแทนเขา

**ถ้าจะไปกับผมจริงๆ ก็ให้พากันคิดให้ดีเสียก่อน ถ้าไม่เชื่อมั่น
ในชีวิตพรหมจรรย์ของตนเองแล้ว อย่าไปเมืองพม่าเป็นอันขาด !”**

หลวงปู่ พุดออกมาให้ฟังเช่นนั้น เพื่อที่จะดูความตั้งใจจริงของ
พระสี กับ **พระสังข์** ในครั้งนั้น

“พวกกระผมคิดเอาไว้แล้วว่า ถึงจะยากลำบากขนาดไหนก็จะ
ขอติดตาม**ท่านอาจารย์** เข้าไปเมืองพม่าให้ได้ ยังไงก็ขอให้**ท่านอาจารย์**
เปิดโอกาสให้พวกกระผมได้ติดตาม**ท่านอาจารย์** ไปเมืองพม่าด้วยนะ
ขอรับ”

ทั้ง **ท่านสี** **ท่านสังข์** ต่างช่วยกันยืนยันในเจตนารมณ์ของพวก
ท่านอย่างไม่เปลี่ยนแปลง

หลวงปู่ ได้พุดถึงความยากลำบากอีกหลายเรื่องหลายอย่างให้ฟัง
แต่ **ท่านสี** **ท่านสังข์** ก็ยังยืนยันกรานที่จะติดตาม**หลวงปู่**ไปให้ได้

ที่สามเหลี่ยมทองคำ

อ.เชียงแสน จ.เชียงราย

๖๔.

สังจะสัญญาลูกผู้ชาย

เมื่อ หลวงปู่ชอบ ท่านห้ามความตั้งใจจริงของท่านสี ท่านสังข์ ไม่ได้แล้ว ท่านก็เลยให้พระหนุ่มทั้งสอง **ตั้งข้อปฏิญาณตน**กับท่านก่อน ถ้าอยากจะไปกันจริง

“เฮลละ ! ถ้าพวกท่านอยากจะเข้าไปเมืองพม่ากับผมจริงแล้ว พวกท่านทั้งสองจะต้องตั้ง**สังจะปฏิญาณ** กันกับผมก่อนได้ไหม?

ถ้าพวกท่านคิดว่าจะทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับผมได้ ผมก็จะอนุญาตให้พวกท่านเข้าไปพม่ากับผมได้

แต่ถ้าทำไม่ได้ แม้ข้อใดข้อหนึ่งแล้ว ก็เป็นอันว่ายกเลิกเรื่องการที่จะเดินทางไปกับผม

พวกท่านเอาตามนี้ไหม?” หลวงปู่ ยื่นคำขาดกับพระหนุ่มทั้งสอง

ท่านสังข์ ได้กราบเรียนถามถึงข้อสัญญา “ข้อสัญญานี้มีอะไรบ้าง ขอนิมนต์**ท่านอาจารย์**บอกพวกกระผมเลยขอรับ”

“ถ้าอย่างนั้นพวกท่านก็ให้พากันตั้งใจฟังให้ดี ข้อสัญญานี้มีอยู่สี่ข้อเท่านั้น” หลวงปู่ เกริ่นนำร้อง

“ข้อที่หนึ่ง พวกท่านจะต้อง **ไม่ขัดข้องเรื่องอาหาร** เป็นอันขาด เขาเอาอะไรมาใส่บาตรให้ก็ตักต้องฉันไปตามนั้น ข้อนี้พวกท่านขัดข้องไหม ?”

“ข้อนี้ไม่ขัดข้องขอรับ”

“ข้อที่สอง พวกท่านจะต้อง **ไม่ขัดข้องในเรื่องอากาศและสถานที่** เพราะอากาศทางเมืองพม่ามันจะหนาวกว่าทางเมืองไทยมาก บางครั้งมันหนาวมาก ขนาดที่เดินออกบิณฑบาตไม่ได้ ต้องก้อไฟผิงอยู่ตลอด ข้อนี้พวกท่านขัดข้องไหม ?”

“ข้อนี้ไม่ขัดข้องขอรับ”

“ข้อที่สาม ภาษาพูดทางนั้นกับทางพวกเรานั้นเป็นคนละภาษากัน **การสื่อสารพูดคุยกัน**นั้นจะเกิดความลำบาก อาจเข้าใจผิดกันได้ ข้อนี้พวกท่านขัดข้องไหม ?”

“ข้อนี้ไม่ขัดข้องขอรับ”

“ข้อที่สี่ การเดินทางไปเมืองพม่ามันหนทางมันยากลำบากมาก จะต้องเดินลัดเลาะขึ้นเขาลงเขาหลายลูก ภูเขาบางลูกต้องใช้เวลาขึ้นเป็นวันๆก็มี บางลูกขึ้นสองสามวันก็มี บางลูกขึ้นวันหนึ่งลงสองวันก็มี

ถ้าเราไม่พาหยุดพักจะพากันพักไม่ได้นะ จะมาแสดงความท้อแท้อ่อนแอเพื่อจะต่อรองกับเราก็ไม่ได้

ข้อนี้พวกท่านขัดข้องไหม ?”

“ข้อนี้ก็ไม่ได้ขัดข้องขอรับ”

“ข้อที่ห้า ข้อนี้สำคัญมากที่สุด หากว่าไม่มีความเชื่อมั่นใน **เพศพรหมจรรย์ของตนเองแล้ว** อย่าเข้าไปเป็นอันขาด

คนทางเมืองพม่า เวลาเขาอาบน้ำ พวกเขาจะถอดเสื้อผ้าทิ้งไว้ที่บนฝั่ง เขาจะเดินแก้ผ้าโง่ๆลงไปในน้ำเลย ไม่ว่าหญิงชายหนุ่มสาว เฒ่าแก่ เขาก็จะทำเหมือนกันหมดโดยไม่อายกันเลย

พระเถรอาบน้ำอยู่ดีๆ ถ้าเขาอยากจะอาบน้ำแล้วเขาก็จะแก้ผ้าลงไปอาบอยู่ใกล้ๆ เรานั่นแหละ เขาไม่ได้อายพวกเรานะ ไม่รู้ว่าเป็นหอบเป็นนอาก็ได้เห็นกันหมดก็ตอนนี้แหละ บัดนี้ละ (ทีนี้ละ) พวกท่านลืได้ตาเหลือกเอา ระวังบั๊กกะจ้อนบั๊กกะจู้พวกท่านจะไปกวักมือเรียกเขาเด้อ !

“ข้อนี้สำคัญมากที่สุด พวกท่านจะขัดข้องไหม ?”

“ข้อนี้ก็ไม่ได้ขัดข้องขอรับ”

ทุกข้อทุกคำที่หลวงปู่ ท่านให้ตั้งสังขะสัญญาผูกผู้ชายกันไว้ ท่านลื ท่านสังข์ ตกปากรับคำเอาทุกข้อ ไม่เอาข้อใดมาเป็นอุปสรรคขัดข้องเลย “เออละ ! เป็นอันว่าตกลงกันตามนี้ หลังจากเสร็จงานกฐินที่นี้แล้ว พวกท่านจัดเตรียมบริหารของตนเองให้พร้อมก็แล้วกัน **เสร็จงานกฐินผมก็จะไปเมืองพม่าเลย**” หลวงปู่สั่งกำชับ ท่านลื ท่านสังข์ เป็นเชิงนัดแนะเพื่อเตรียมตัวให้พร้อม

“ขอโอกาสกราบเรียนท่านอาจารย์อีกเรื่องหนึ่งได้ไหมขอรับ ?”

ท่านสังข์ ขอโอกาส

หลวงปู่ ถามว่า “มีอียังอีกละบาดที่นี้ ?”

ท่านสังข์ กราบเรียนว่า “คือกระผมอยากจะขอโอกาสท่านอาจารย์ กระผมว่าจะเอาตาผ้าขาวแหล่ ซึ่งเป็นโยมพ่อของกระผม ติดตามเข้าไปเมืองพม่าด้วย จะได้เข้าไปช่วยแบกของประเคนของ ไม่ทราบที่ท่านอาจารย์จะอนุญาตหรือไม่ขอรับ ?”

“บ่เป็นอียัง เราอนุญาตให้ตามไปได้” หลวงปู่อนุญาตให้โยมพ่อของท่านสังข์ติดตามไปด้วยได้

เป็นอันตกลงว่า คณะของหลวงปู่เข้าไปเที่ยววิเวกทางเมืองพม่า ครั้งที่สองของท่านนี้ มีพระ ๓ รูป และตาผ้าขาวอีก ๑ คน คือ

๑. หลวงปู่ชอบ จานสโม

๒. พระสี ไม่ทราบฉายา ทราบแต่ว่าท่านเป็นคนทางเมืองขอนแก่น กลับจากเมืองพม่าก็ขอลาสิก

๓. พระสังข์ ไม่ทราบฉายา ท่านเป็นคนทางเมืองชัยภูมิ กลับจากเมืองพม่าก็ขอลาสิก ต่อมาได้กลับมาบวชอีกครั้งจนมรณภาพในเพศบรรพชิต

๔. ตาผ้าขาวแหล โยมบิดาของพระสังข์ บวชเป็นตาผ้าขาวจนวาระสุดท้ายของชีวิต

ณ สะพานข้ามแม่น้ำสาย เข็มพรมแดนไทย - พม่า
ที่อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย

๖๕.

ผีตายทั้งกลมที่ดอยยางแดง

เรื่องนี้เป็นบันทึกของ**พระอุปัฏฐาก** ของ **หลวงปู่** เล่าเหตุการณ์ที่ **หลวงปู่** พาคณะไปธุดงค์ในประเทศพม่า เรื่องมีดังนี้ :-

หลวงปู่ชอบ ฐานสโม ได้พาคณะมาพักภาวนาที่ **วัดร้าง** อยู่บน **ดอยยางแดง** (ยางแดง เป็นชาวเขาเผ่าหนึ่ง) ได้เกิดเหตุการณ์น่าตื่นเต้นที่ทำให้คณะศิษย์ติดตาม คือ **ท่านสี** **ท่านสังข์** และ **ตาผ้าขาวແหล** ได้พากันตื่นเต้นตื่นกลัวขึ้นมา ซึ่งกลับเป็นผลดีต่อการปฏิบัติภาวนาในเวลาต่อมา

“เพราะความกลัวเป็นเหตุหลัก ทำให้จิตมันตื่นตัวอยู่เสมอ ไม่กล้าเผลอไหลไปท่องเที่ยวตามอารมณ์ที่มันจะไป”

ปรากฏว่า **ท่านสี** **ท่านสังข์** **ตาผ้าขาวແหล** ต่างพากันไม่ประมาท ต่างก็เร่งฝึกปฏิบัติภาวนาโดยที่ **หลวงปู่** ไม่ต้องออกแรงเคี่ยวเข็ญอะไรมากนัก

เหตุการณ์เมื่อ **คืนหนึ่ง** ในขณะที่**หลวงปู่** กำลังภาวนาอยู่นั้น ปรากฏมี**ผู้หญิง** **ท้องแก่** คนหนึ่งเข้ามาหา แสดงความประสงค์แรงกล้าว่า**ต้องการจะขอเสพกามกับท่าน**

หญิงท้องแก่คนนั้นมาพูดพร่ำว่ารักท่านชอบท่านต่างๆ นานา “อยากที่จะได้ท่านมาเป็นผัวของมัน และอึผีท้องแก่บ้าตันทานางนี้มันก็แสดงเล่ห์หามาเย้ายวนท่านเพื่อที่จะให้ท่านเกิดมีอารมณ์ร่วมไปกับมัน”

หลวงปู่ เห็นมันแสดงกิริยาแห่งกามราคะให้ท่านดูเช่นนั้น แทนที่ท่านจะยินดีไปกับการยั่วชวนของมัน ท่านกลับรู้สึกทุเรศ และสะอิดสะเอียนกับการกระทำของมัน จึงด่ามันออกไปด้วยคำที่รุนแรงเพื่อให้มันรู้สำนึกว่า “อึผีบ้า! มึงจะไปให้ผู้ใดได้สี้มึง มึงจะไปหาเขาโลด อย่างมายุ่งกับกู”

แทนที่ผีนางนั้นจะกระดากอายในคำด่าของท่าน มันกลับแสดงความหน้าด้านร่าหน้าตันทานักข่อยยิ่งขึ้น มันพยายามกระโจนใส่ท่านเพื่อจะปลุกปล้ำข่มขืนท่านให้ได้

แต่มันก็แปลกประหลาดเหลือเกิน มันกระโจนเข้าไปที่ท่านที่ไรก่อนจะถึงตัวท่าน เพียงแค่ท่านส่งสายตามองไป ร่างของมันก็กระเด็นกระดอนคล้ายถูกตีอย่างแรงออกไปทุกครั้ง

ที่เป็นดังนี้เพราะ**อำนาจจิต**ของหลวงปู่

เมื่อมันพยายามหลายครั้ง เห็นว่าไม่มีทางสำเร็จได้ ในที่สุดมันก็ล่าถอยออกไป แล้ว**หลวงปู่**ก็เข้าที่ภาวนาของท่านต่อไป

ในขณะที่**หลวงปู่**นั่งภาวนาอยู่นั้น นางผีบ้ากามก็กลับมาหาท่านอีก คราวนี้มารบกวนท่านในสมาธิ พยายามแสดงทำยั่วชวนให้ท่านเกิดอารมณ์ใคร่ไปกับมัน

หลวงปู่ได้กำหนดจิตแผ่เมตตาไปให้ แต่ “มันก็ไม่ยอมที่จะรับเอาบุญกุศลจากท่าน ยังยืนยันอย่างเหนียวแน่นว่าต้องการเสพกามกับท่านเท่านั้น”

หลวงปู่ บอกว่า ท่านเคยได้พบเห็นญาติพี่ปีศาจมากมายจนนับครั้งไม่ถ้วน ทั้งที่ดูร้ายนิสัยอันธพาล รวมทั้งที่อ่อนน้อมถ่อมตน เมื่อได้รับกระแสเมตตาจากท่านแล้วผีเหล่านั้นก็หายไป

หรือ ถ้าท่านแผ่เมตตาให้แล้วเขารับไม่ได้ เพราะไม่มีวาสนาที่เคยสงเคราะห์ก็เกือกลูกกันมาก่อน ผีพวกนั้นก็จะไม่หน้าด้านมารบกวนท่านพร่ำเพรื่อเหมือนกับ “อีผีบ้าตัดหน้าตัวนี้”

เมื่อ**หลวงปู่**แผ่เมตตาให้แล้วมันยังไม่ยอมรับเอาผลบุญเช่นนี้ ท่านจึงกำหนดจิตตามมันไปว่า “ที่เราแผ่เมตตาให้เจ้าไปแล้ว ทำไมไม่ยอมรับเอาบุญกุศลนั้นเล่า ? เราแผ่เมตตาให้เจ้าก็เพื่อหวังจะให้เจ้านั้นได้รับบุญกุศล และได้ไปสู่คติอันเป็นสุข”

แต่ผีบ้ากามนางนี้กลับตอบท่านไปว่า “ฉันไม่อยากได้บุญกุศลจากท่าน แต่ฉันอยากจะได้ท่านมาเป็นตัวของฉัน ฉันรักท่านตั้งแต่วันแรกที่เห็นท่านเข้ามาอยู่ที่หมู่บ้านนี้ **ตัวของท่านช่างมีรัศมีงดงามเหลือเกิน** งามเกินกว่าผู้ชายคนใดที่ฉันได้เคยเห็นมา ขอท่านมาอยู่เป็นคู่เมียกับฉันเถิด ฉันอยากอยู่เป็นคู่เมียกับท่าน”

นางผีตนนั้นมันยังไม่ทิ้งลวดลายมารยาลงไป มันพยายามอ่อนหวานและยั่วยวนท่านให้ใจอ่อน “ยอมเป็นของฉัน”

หลวงปู่ ท่านสุดจะเอือมระอากับมารยาสาไถยของมัน จึงพูดรุนแรงกับมันต่อไปอีกว่า “ผีกับคนจะมารักมาสุมสู่กันได้อย่างไร มันผิดวิสัยแห่งความเป็นจริง

ถ้ามันอยากมีพัวนัก มันก็ไปหาเอาผีด้วยกันซิ มันเป็นผีจะมาลี้กับคนได้อย่างไร มันลี้ไปหาลี้หาเชิงกับผีโตโตมันจะไปโลด **อย่ามายุ่งกับกูเป็นอันขาด !**”

เมื่อเห็นว่าท่านไม่เล่นด้วย มันก็เลยหนีไปเพราะความกลัวในอำนาจจิตของท่าน

๖๖.

หมาบักต่าง ศิษย์ก้นกุฏิ

หลวงปู่ เล่าว่า เมื่อนางผีบ้ากามหนีไปแล้ว ท่านมานั่งพิจารณาปลงสังเวชกับการกระทำของมัน ท่านรู้สึกสมเพทมันมากในเรื่องของความบ้ากามราคะของมัน

“ขึ้นชื่อว่าตัณหาธาตุนี่ ไม่เคยเว้นหน้าอินทร์หน้าพรหม หน้าคนหน้าสัตว์ตัวใดเลย แม้กระทั่งหน้าพระหัวโล้นๆ นี้ มันก็ไม่เคยปราณี

เว้นไว้แต่ท่านผู้เห็นโทษแห่งกามราคะเท่านั้น ผู้ที่ท่านละกามได้แล้วเท่านั้น กามราคะนี้มันถึงจะไม่มีฤทธิ์เดชมาย่ำยีบีฑาหัวใจของท่าน ให้เป็นทุกข์ร้อนกับมันอีก”

เมื่อ **หลวงปู่** พิจารณาถึงความมีตบอดในจิตใจของนางผีบ้าราคะตัวนั้นแล้ว ท่านก็ได้แต่สลดสังเวชใจในความมีตบอดแห่งจิตใจของมัน

พอ **หลวงปู่** ออกจากสมาธิแล้ว ท่านก็มานั่งฝังไฟอยู่ทางด้านหน้าของศาลาที่ท่านและคณะพักอยู่

ท่านนั่งฝังไฟอยู่กับหมาตัวผู้ตัวหนึ่งที่ท่านเรียกมันว่า **หมาบักต่าง** หรือ **เจ้าต่าง** เพราะสีตามตัวของมันเป็นสีดำสลับขาวเป็นด่างเป็นวงไปทั้งตัว

หมาบักต่าง เป็นหมาของ**ชาวบ้านยางแดง**นี้แหละ ตอนมันเห็นท่านเข้ามาอยู่ที่นี้มันได้วิ่งตามท่านเข้ามาในวัดด้วย แล้วมันก็ไม่ยอมกลับบ้านของมันเลย มาอยู่อาศัยกินข้าวกันบาตรของท่าน

หลวงปู่ ยังได้พูดติดตลกว่า ตอนที่**อยู่บ้านยางแดง**นั้น ท่านได้**ลูกศิษย์กันกุฎิ** คือ **หมาบักต่าง** มันเป็นลูกศิษย์ที่นอนอยู่กันกุฎิของท่านจริงๆ ไม่เคยขึ้นไปนอนบนกุฎิที่ท่านพักเลย

หลวงปู่ นั่งฝังไฟไล่หนาวอยู่หน้าศาลา โดยมี **หมาบักต่าง** ศิษย์กันกุฎิของท่านนอนเฝ้าอยู่ข้างกาย

ท่านบอกว่าอากาศที่นั่นมันหนาวมากจนต้องก่อไฟฝังทุกวัน

ในขณะที่ท่านนั่งฝังไฟอยู่กับ **หมาบักต่าง** นั้น ได้ยินเสียงหมาหอนมาจากทางหมู่บ้าน มันเห่าหอนต่อกันเป็นสายรับช่วงกันมาเป็นทอดๆ ไกลเข้ามาทางหน้าวัด

หมาบักต่าง ได้ยินเสียงเพื่อนหมาด้วยกันเห่าหอน มันก็เลยลุกขึ้นไปเห่าหอนรับ

หลวงปู่ รำคาญจึงดุดันไปว่า “อย่าไปเห่า เจียบเดี๋ยวนี้**บักต่าง**”

หมาบักต่าง ก็เจียบเสียงลงไปบ้าง

หลวงปู่ เห็นว่าเสียงหมาในหมู่บ้านพากันเห่าหอนไม่ยอมหยุด และเห่าหอนอย่างผิดสังเกตอย่างมาก ท่านก็เลยกำหนดจิตดู ปรากฏเห็นมีค้างคาวตัวหนึ่งใหญ่ขนาดเท่ากับแม่ไก่ บินข้ามศีรษะของท่านเข้าไปในศาลาข้างหลังท่าน แล้วก็เจียบหายไป

๖๗.

ท่านสังข์ก็โดนด้วย

หลวงปู่ ถอนจิตออกมาดูที่หน้าศาลาก็ไม่เห็นมีค้างคาวเหมือนกับที่เห็นในขณะกำหนดจิตดู

หมาบักด่าง มันก็เห่าขึ้นมาอย่างดุขัน มันหันหน้าไปทางบันไดขึ้นศาลา แล้วก็เห่าอย่างเอาเป็นเอาตายทีเดียว

หลวงปู่ ทำเสียงปรามให้มันเงียบเสียงลง หมาบักด่างก็ไม่ยอมเงียบ ท่านต้องเอามือจับปากมันไว้เพื่อจะได้ฟังเสียงอื่นให้ถนัดขึ้น

ท่านได้ยินเสียงเหมือนคนคุยกันอยู่ในห้องบนศาลาห้องที่ **ท่านสี ท่านสังข์** และ **ตาผ้าขาวແหล่** พักอยู่รวมกัน

เมื่อฟังให้ชัดๆ ก็ได้ยินเป็นเสียงของท่านสังข์ พูดกับใครก็ไม่รู้ เสียงอีกฝ่ายเป็นเสียงของผู้หญิง !

ท่านสังข์ พูดคล้ายกับชู้ตะคอกเสียงดัง ว่า

“อย่า ! อย่าเข้ามานะ ออกไปเดี๋ยวนี้ โยมเป็นผู้หญิงจะเข้ามาในห้องของอาตมาไม่ได้ อะไรรักนี้ !

ยังจะมาชวนเราให้ร่วมเสพกามด้วยกันกับเจ้าอีก มันจะไปทำได้ อยากรักกัน อาตมาเป็นพระนะ ถ้าทำเช่นนั้นอาตมาจะต้องตกรรคหมกใหม่ไม่ได้ผู้ใดได้เกิดกับเขาละ ไป ! ออกไป ๆ !”

เสียงของท่านสังข์ ดังลั่นจนหลวงปู่ อยู่นอกศาลาก็ยังได้ยินอย่างชัดเจน

หลวงปู่ นั่งนิ่งฟังอยู่ที่เดิม ดูว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นมาอีก สำหรับองค์**หลวงปู่**เองนั้น ท่านรู้แล้วว่า **“ท่านสังข์ จะต้องโดนอธิษฐานบาราคะนี้จะเข้าไปซ่อมขึ้นกระทำชำเราท่านในความฝัน”** อย่างแน่นอน

หลวงปู่ สงบนิ่งฟังอยู่สักพักหนึ่ง ก็ได้ยินเสียง**ท่านสังข์**ร้องดังขึ้นมาอีก คราวนี้เป็นกรร้องขอความช่วยเหลือจาก**หลวงปู่**

“ท่านอาจารย์ ๆ ช่วยผมด้วย ๆ ! มีผู้หญิงมันกำลังจะซ่อมขึ้นผมอยู่ตอนนี้ ท่านอาจารย์มาช่วยผมด้วย ท่านอาจารย์ ๆ !”

เสียง**ท่านสังข์**ร้องลั่น **“คับทึบคับแดน”** ร้อง **“เสียงหลงเสียงไหล”** ให้**หลวงปู่**รีบไปช่วย ท่านเห็นวารถจะไม่ได้การ จึงรีบไปที่ห้องของ**ท่านสังข์**ทันที

“ท่านสังข์ ! ท่านสังข์ ! ท่านเป็นอะไรไป ?” **หลวงปู่**เรียกดังๆ เพื่อจะให้**ท่านสังข์**รู้ตัวตื่นขึ้น

ท่านสังข์ ก็รู้สึกตัวตื่นขึ้นมานั่งตัวลั่นงันงก โผเข้าไปกอดขา**หลวงปู่** ร้องให้ท่านช่วย

“ท่านสังข์ ! ท่านเป็นอะไรไปถึงได้ร้องเรียกให้ผมมาช่วยเสียงดังเชียว?” **หลวงปู่** ถาม

“ท่านอาจารย์ครับ เมื่อสักครู่ ผมกำลังจะนอน พอเคลิ้มๆ ก็เห็นหญิงคนหนึ่งมันเข้ามาในห้อง มันเข้ามาเพื่อจะขอเสพกามกับผม

ผมไล่มันหนีไป ไ้เท่าไรมันก็ไม่ยอมหนี แถมมันยังถอดเสื้อผ้าออกหมดแล้วขึ้นมาทับตัวผม

มันพยายามที่จะเสพกามกับผมให้ได้ ผมไม่มีเรี่ยวแรงที่จะดิ้นรนขัดขึ้นมัน ผมก็เลยหนีถึงอาจารย์ และเรียกให้ท่านอาจารย์รีบมาช่วยเหลือ”

ท่านสังข์ ละล่ำละลักเล่าเรื่องราวการผจญภัยอันน่าตื่นตะลึง สยดสยองที่ท่านเพิ่งเจอมาให้**หลวงปู่**ฟัง ซึ่งเรื่องที่เล่ามาก็คงตรงกับเสียง ซับไล่ และเสียงร้องขอความช่วยเหลือที่หลวงปู่ได้ยินมา

หลวงปู่ พูดเป็นเชิงตักเตือนและปลอบใจ **ท่านสังข์** ว่า “ไม่ต้องไปตกใจกลัวมันหรอก มันไม่มีอะไรมากไปกว่านี้ **สวดมนต์แล้วนั่งภาวนาให้มากๆ ให้นอนน้อยๆ หน่อย** มันจะได้ไม่มารบกวนท่านอีก”

ท่านสังข์ ซักถาม**หลวงปู่** ด้วยความสงสัยว่า “ท่านอาจารย์ครับ ผู้หญิงที่เข้ามาและพยายามข่มขืนผมเมื่อสักครู่นี้ **มันเป็นใครกันแน่ครับ ?**”

หลวงปู่ พูดตัดตบทว่า “มันจะเป็นใครก็ไม่ต้องไปสนใจมันหรอก **ดูจิตดูใจเจ้าของนั่นแหละเป็นพอ**”

หลวงปู่ พูดเสียงดังขึ้น “ทุกคนลุกเดี๋ยวนี้ พวกคุณลุกขึ้นมาไหว้พระ **สวดมนต์และแผ่เมตตา**”

ตอนนั้นเป็นเวลาตีกละเที่ยงคืนไปแล้ว **หลวงปู่** พาพระและตาผ้าขาวลุกขึ้นสวดมนต์ตรงข้างกองไฟด้านหน้าศาลา

ในคืนนั้นท่านพาหมู่คณะสวดมนต์บท**กรณียเมตตสูตร** ถึง ๓ จบด้วยกัน

หลวงปู่ บอกว่า **บทกรณียเมตตสูตรนี้เป็นสูตรที่ใช้สวดกันผีสารเทวดาที่เป็นอันตราย**

หลังจากนั้นก็พากันนั่งสมาธิภาวนา จนได้เวลาอันสมควร ท่านจึงบอกให้หมู่กลับไปพักกันได้ และพอได้เวลารุ่งอรุณท่านก็พาหมู่คณะออกไปบิณฑบาตในหมู่บ้านตามกิจวัตรปกติของพระต่อไป

๑๖๘.

เรื่องของนางผีตายทั้งกลม

ชาวบ้านที่มาดักรอคอยใส่บาตร หลวงปู่ และคณะได้เรียนถาม ท่านว่า “อาจารย์พักอยู่ที่วัด มีผีมารบกวนบ้างหรือเปล่า ?”

หลวงปู่ ตอบแบบเลียง ๆ ว่า “มีแต่กิเลสนี่แหละมันมารบกวน ทุกวัน ไล่เท่าไรมันก็ไม่หนีซักที”

ชาวบ้านถามเข้าชี้ตามประสาของคนอยากรู้ต่อไปว่า “นางผีตายโหงทั้งกลม มันไม่ไปหาท่านบ้างหรือ ?”

หลวงปู่ ตอบแบบตัดบทว่า “มีมาเหมือนกัน แต่เราไม่ยุ่งกับมัน ก็เท่านั้น อยู่ใ้ใครของมัน”

ต่อจากนั้น **หลวงปู่** ก็ถามเรื่องราวของนางผีตนั้นว่า “เออ! ขอถามอะไรหน่อย คนที่ตายทั้งกลมมันมีญาติพี่น้องอยู่ในหมู่บ้านนี้ บ้างไหม หรือตัวของมันเอง?”

“ไม่มีญาติของมันที่อยู่ในหมู่บ้านนี้ มันเป็นคนบ้านอื่นที่ย้ายเข้ามาอยู่กับตัวของมัน ตัวของมันหนีจากไปมีเมียใหม่ ตั้งแต่มันเริ่มท้องใหม่ๆ นั่น!”

ชาวบ้านเล่าเรื่องราวย่อๆ ของผีตนั้น เมื่อรู้เรื่องราวพอสมควร แล้วท่านก็เดินจากไป ออกบิณฑบาตไปเรื่อยๆ จนสุดหมู่บ้าน แล้วท่านก็พาคณะกลับเข้าวัด

๑๗.

ถึงคราวของท่านสี

เรื่องของนางผีบ้าตถะหายังไม่จบเพียงแค่นั้น

ในคืนต่อมา คราวนี้เป็นคิวของ **ท่านสี** บ้าง ท่านเจอเหตุการณ์เดียวกับที่ **หลวงปู่ชอบ** กับ **ท่านสังข์** เจอมาแล้ว

นางผีบ้าตถะหาพยายามจะปลุกปล้ำข่มขืน **ท่านสี** ท่านก็ร้องเสียงลั่น ขอให้**หลวงปู่**เข้าไปช่วยเหลือเหมือนกัน **หลวงปู่** ก็เข้าไปช่วยเหลือเหมือนเดิม นางผีร้ายก็ล่าถอยออกไป

เมื่อ**หลวงปู่**กลับมาที่พักของท่าน นางผีบ้ากามก็กลับไปรบกวนพระทั้งสองอีก เป็นอยู่อย่างนี้ซ้ำๆ ซากๆ จน**ท่านสี** กับ **ท่านสังข์** ไม่กล้าหลับไม่กล้านอนในตอนกลางคืน

เพราะ ถ้าล้มตัวลงนอนเมื่อไร พอเริ่มเคลิ้มๆ เท่านั้น ทั้งสองก็หวัดจะได้เป็นผ้าของนางผีตนนั้นเข้าจริงๆ แต่เหตุการณ์ทั้งหมดอยู่ในความฝัน

และ พระทั้งสององค์ก็ฝันได้ตรงกัน

(ในบันทึกไม่ได้พูดถึง **ตาผ้าขาวແທ່** ว่าถูกผีพยายามจะเอาแก่ทำเป็นผ้าหรือไม่ หรือว่ามันรังเกียจคนแก่ อย่างนี้ต้องถือว่าผีมันลำเอียง **เลือกปฏิบัติ** ไซ้ไหมครับ ?)

สำหรับองค์**หลวงปู่ชอบ**นั้น ฝัมนคงไม่ยากมายุ่งอะไรกับท่านอีกแล้ว เพราะมันเกรงกลัว**อำนาจจิต**ของท่าน มันก็เลยหันไปพิศวาส **ท่านสี** กับ **ท่านสังข์** แทน

ส่วน**ตาผ้าขาวเหล็ก**นั้นมันไม่ไปรบกวานขอเสพกามด้วย อาจเป็นเพราะว่า**ตาผ้าขาวเหล็ก**นั้นไม่ใช่ผู้ชายที่มันชอบก็เป็นได้

(นั่นไงละครับ เหมือนที่ผมว่าไม่ผิดเลย อย่างนี้เป็นการ **เลือกปฏิบัติ** อย่างแน่นอน !)

หลวงปู่ ท่านเล่าว่า ที่**ดอยบ้านยางแดง** เป็นสถานที่ที่ภาวณาได้ตีอีกสถานที่หนึ่ง จะมีติดขัดบ้างก็ตรงเรื่อง “อินางผีบ้าตันทา” นี้เท่านั้น

เนื่องจากฝัมนมารบกวาน**พระสี** กับ **พระสังข์** บ่อย **หลวงปู่** รู้สึกสงสารท่านทั้งสองมาก ที่ต้องมาเป็นทุกข์เป็นกังวลอยู่กับเรื่องนี้เรื่องเดียว คือ ฝัมนางนี้มารบกวานท่านทั้งสองแทบทุกคืน จนท่านทั้งสองออกกระวางไม่เป็นอันภาวนาปฏิบัติให้เป็นขึ้นเป็นอันได้

หลวงปู่จึงตัดสินใจพาหมู่คณะออกจากวัดร้างบนดอยบ้านยางแดง ออกเดินทางไปที่อื่น เพราะสงสาร**พระสี** กับ **พระสังข์** ที่ถูกนางผีบ้ามารบกวาน ด้วยเหตุฉะนี้แล!

โปรดญาติโยมในพม่า

๗๐.

วิญญานเศรษฐีคำแดง

เรื่องนี้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตอนที่ **หลวงปู่ชอบ** และคณะพักอยู่ที่วัดร้างบนดอยยางแดง ที่เดียวกันกับเรื่องของ **ผีตายทั้งกลม** ที่เขียนมาแล้ว

เรื่องนี้ก็เช่นเดียวกัน **พระอุปัฏฐากของหลวงปู่** เป็นผู้บันทึกไว้ ภายใต้อีต่อนว่า **“ปู่โสมเฝ้าทรัพย์”** ผมขอคัดลอกมาเสนอ ดังต่อไปนี้ :-

ช่วงที่ **หลวงปู่ชอบ** **จานสโม** ได้พาหมู่คณะพักอยู่ที่วัดร้าง **บ้านยางแดง** นอกจากจะมีเหตุการณ์ที่ผีผู้หญิงจะมาข่มขืนพระแล้วยังมีอีกเหตุการณ์หนึ่งที่ยากจะเขียนมาให้อ่านกัน

เป็นเหตุการณ์ที่มีวิญญานตนหนึ่งมาหาหลวงปู่ วิญญานนี้มีชื่อว่า **เศรษฐีคำแดง** เคยเกิดเป็นสหายกับท่านมาก่อน ตั้งแต่ในอดีต เขาได้มาบอกท่านว่า **ให้ไปเอาสมบัติเก่าของท่านที่ได้ฝังเอาไว้** **เมื่อในอดีตชาติ** ตอนที่เคยเกิดเป็นชาวไทยใหญ่ที่เมืองพม่า

ตัวของเขาเองนั้น เคยเกิดร่วมชาติเป็นสหายกันกับท่านมาก่อน แต่ว่าตอนนี้เขายังไม่ได้ไปเกิดเป็นมนุษย์เหมือนกับท่าน **เพราะยังมัวหลงติดยึดอาลัยในสมบัติของตน**

วิญญานบอกหลวงปู่ว่า “ถ้าท่านไม่เชื่อในเรื่องที่ผมเล่าให้ท่านฟังนี้ ขอให้ท่านไปพิสูจน์สมบัติที่ว่านี้ได้

สมบัติเก่าของท่านนั้นถูกฝังเอาไว้ใต้ก้อนหินริมท่าน้ำที่ท่านอาศัยสร้งน้ำอยู่ทุกวัน

สมบัตินั้นจะมีไหเงินไหทองสองไห”

วิญญานได้ย้าบอกให้หลวงปู่ไปเอาสมบัตินั้นมาให้ได้

พอวิญญาน**เศรษฐีคำแดง** มาเล่าเรื่องนี้ให้ หลวงปู่ ฟังแล้ว เขาก็ลาจากไป

หลวงปู่ พิจารณาเรื่องนี้แล้ว ท่านก็วางเฉยไปเสีย ไม่สนใจ

เมื่อ **ไม่สนใจ** ท่านก็ไม่ไปพิสูจน์ดูว่าสมบัติที่ว่านี้มีจริงหรือไม่จริง ตามในนิมิตที่วิญญานมาบอก

หลวงปู่ ท่านแคไปสร้งน้ำที่ทำหินนั้นตามปกติทุกวัน

ในคืนต่อมา วิญญาน**เศรษฐีคำแดง**ก็มาหาหลวงปู่ในนิมิตอีก

เขาเร่งเร้าให้หลวงปู่ไปดูสมบัติเก่าของท่านให้ได้

เมื่อเขามาเร่งซ้ำเช่นนี้ ท่านก็เลยรับปากเขาว่า “เราจะไปพิสูจน์ในวันพรุ่งนี้”

โดยนิสัยของ**หลวงปู่**นั้น ท่านชอบจะพิสูจน์อะไรต่างๆ อยู่แล้ว เมื่อเขามากระตุ้นเตือน และเร่งเร้าให้ท่านไปดูสมบัติเก่าของท่านที่ถูกฝังดินเป็นเวลานานแล้วเช่นนี้ ท่านก็เลยตกลงใจจะออกไปพิสูจน์ดูให้เห็นแน่ชัดกันไปเลย

อีกอย่าง**หลวงปู่** ก็อยากที่จะพิสูจน์ดูว่า **นิมิตที่ท่านเห็นนั้นจะเป็นนิมิตจริงหรือนิมิตหลอกกันแน่ ?”**

๗๑.

ไปพิสูจน์ให้เห็นจริง

วันต่อมา ยามปลอดภัยคน **หลวงปู่** ก็เดินไปที่ทำหินที่ท่านสร้างน้ำ เป็นประจำ ท่านบอกว่าอยู่ห่างจากที่พักของท่านเพียงสามร้อยเมตรเศษๆ เท่านั้น

หลวงปู่ ออกไปที่ทำน้ำเพียงองค์เดียว ไม่บอกให้ใครรู้ และไม่ต้องการให้มีใครติดตาม เพราะถ้ามีสมบัติตามที่วิญญูณนั้นบอกจริง คนที่เห็นอาจจะเกิดความโลภอยากได้สมบัตินั้นได้

ท่านจึงปิดเรื่องนี้ไว้ ไม่ได้บอกให้หมู่คณะทราบในเวลานั้น

เมื่อ**หลวงปู่**ไปถึง**ทำหิน**ริมฝั่งน้ำ ท่านได้พิจารณาดูก้อนหินที่ว่า มันมีขนาดใหญ่เท่ากับโถงมังกรพอจะงัดให้ขยับเขยื้อนได้

หลวงปู่ ได้หาท่อนไม้ขนาดใหญ่มาเป็นคานสำหรับงัดให้ ก้อนหินเคลื่อนที่ ท่านออกแรงงัดอยู่สามสี่เที่ยว มันก็ขยับเขยื้อนออก ได้ไม่ยากนัก

พอก้อนหินขยับเลื่อนไปจากที่เดิมแล้ว **หลวงปู่**ก็มองเห็น**ไหขนาดเท่าไหน้ำปลาอยู่ ๔ ใบ ปากไหม้ดินอุดไว้**

คงจะเป็นด้วยระยะเวลาานมากที่ไหเหล่านี้ถูกฝังไว้ เศษดิน เศษทรายจึงไหลลงไปอุดปากไว้ และจับตัวจนแข็ง

ท่านหาไม้เล็กๆ ชูตค้ำยันดินที่ปิดปากไหใบแรกออก พอดินหลุด ท่านก็เห็นวัตถุเป็นแท่งๆ ถูกจัดเรียงไว้เป็นอย่างดี

ไหอีกสามใบก็เหมือนกัน มีแท่งโลหะเรียงไว้อย่างเป็นระเบียบ ขนาดยาวเท่าคืบก็มี ขนาดยาวสามสี่ซัอนี้ก็มี

หลวงปู่ หาก่อนหินที่มีความคม เอามาชูตคราบดินและคราบสนิม ออกจากแท่งโลหะที่อยู่ในไหดู พอคราบเหล่านั้นหลุดออกไปท่านก็พบว่า เป็นทองเหลืองอร่ามซ่อนอยู่ภายในสนิมเขี้ยวนั่น

มันเป็นแท่งทองคำจริงๆ !

ท่านตรวจดูทุกไห นอกจากจะพบทองคำและเงินที่เป็นแท่งแล้ว ก็ยังมีพวกสร้อยเงิน สร้อยทอง กำไลเงิน กำไลทอง เครื่องประดับที่ทำด้วยอัญมณีสีต่างๆ รวมอยู่ด้วย

หลวงปู่ เล่าว่า ถ้าจะเอาทรัพย์สมบัติเหล่านั้นออกมาขาย ถ้าเป็น อย่างสมัยปัจจุบัน (ท่านเล่าให้ฟังเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๕) ก็คงจะได้เงินหลาย ล้านบาท “สามารถนำมาสร้างศาลาหลังใหญ่ที่วัดป่าโคกมนได้อย่างสบาย”

เมื่อ**หลวงปู่** ได้พิสูจน์เห็นกับตาตนเองแล้ว ว่าสมบัติตามที่ วิญญาณมาบอกในนิมิตนั้นมีอยู่จริง มิใช่เกิดจากนิมิตหลอกเอา

ท่านได้นำสมบัติทั้งหมดกลับเข้าที่เดิม ใช้ไม้จิ้มก่อนหินให้เคลื่อน ไปอยู่ในตำแหน่งเดิม แล้วท่านก็เดินกลับที่พัก

หลวงปู่ บอกว่าท่านไม่ได้นำสมบัติเหล่านั้นติดตัวออกมาเลย แม้แต่ชิ้นเดียว และไม่ได้ประกาศบอกใครเลยแม้แต่คนเดียว

๗๒.

ยังมีมากกว่านั้นอีก

หลังจากที่หลวงปู่ชอบ ได้ไปพิสูจน์ดูสมบัติเก่าที่ฝังไว้ใต้หิน
ที่ทำอาบนํ้าแล้ว

วันต่อมา วิทยุฉนวนเศรษฐีคำแดง ก็ได้มาหาหลวงปู่ อีก เขา
มาบอกท่านว่า สมบัติที่ท่านพบนั้น ถือว่ามีจำนวนน้อยนิด

ยังมีสมบัติอีกมากมายหลายเท่า ที่พวกเขาเอาไปซุกซ่อนไว้ใน
ถ้า

ถ้าที่ว่านี้ก็ยังไม่ไกลจากที่ที่หลวงปู่พักอยู่

วิทยุฉนวนได้ชี้ให้ท่านดูภูเขาอีกลูกหนึ่ง ซึ่งอยู่คนละฟากกับดอย
ที่ท่านพัก เขาบอกให้ท่านเดินทางไปพิสูจน์ได้เลย

เขาแนะวิธีที่จะไป บอกว่า เมื่อไปถึงภูเขาลูกที่ว่าแล้ว ให้ท่าน
สังเกตดูต้นยางใหญ่อยู่ต้นหนึ่ง ปากถ้ำที่วางอยู่ประมาณระดับยอดของ
ต้นยางนั้นพอดี

ถ้าปีนขึ้นไปบนยอดต้นยางใหญ่นั้นก็มองเห็นปากถ้ำ

ที่ปากถ้ำมีเถาวัลย์ปกคลุมเอาไว้ ให้ท่านเปิดเถาวัลย์ออก “มุด
เข้าไปในนั้นเลย แล้วท่านจะได้เห็นสมบัติที่เก็บซ่อนไว้ในถ้ำนั้น”

หลวงปู่ ได้บอกปฐิเสธที่จะไปค้นหาสมบัติตามที่วิญญานบอก

ท่านพูดกับเขาว่า : -

“สมบัติพวกนี้เราไม่ไปเอาหรอก เอมาก็เป็นทุกข์กับตัวเจ้าของ

เรามาภาวนาที่นี่เพื่อหาความสงบ

เรามาหา**อริยทรัพย์** ซึ่งเป็น**สมบัติภายใน**อันผู้หนึ่งผู้ใดไม่สามารถอาจหาญมายื้อแย่งแข่งชิงวิ่งขโมยเอาของเราไปได้

และเราก็ไม่เป็นกังวลว่า **อริยทรัพย์**นี้จะสูญหายตายจากเราไปได้

มันต่างกันกับทรัพย์ของเจ้า ที่มาบอกให้เราไปเอา ทรัพย์เหล่านั้นนั้น เจ้าของต้องมาเป็นกังวลกับมัน

กลัวมันจะสูญทรัพย์ และกลัวว่าคนอื่น จะมาแย่งขโมยเอาไป ทำให้เป็นทุกข์เป็นกังวลกับมันมาก

ตายไปแล้ว จิตยังมาข้องติดกับสมบัติเหล่านี้อยู่ เหมือนกับที่เจ้ากำลังติดข้องอยู่นี้ **ตายไปแล้วยังมาเฝ้าหวงแหนสมบัตินี้อยู่**

ทุกข์อยู่ในภพชาติของการเป็นมนุษย์ไม่พอ ต้องมาเป็นทุกข์ในภพภูมิแห่งผีอีก

แล้วเราจะเอาสมบัติทุกข์นั้นมากกอดสอดดมเหมือนเจ้าอีกทำไมล่ะ ?

สมบัติที่เรามีอยู่นี้ เป็นสมบัติแห่ง**อริยทรัพย์** อันเป็นสมบัติที่สูงค่าหาประมาณมิได้

หากจะมาเทียบกับสมบัติที่เจ้ามาบอกให้เราไปเอานั้น แม้มีมากมาย ก็เอามาเทียบเปรียบเทียบประมาณกันไม่ได้เลย

เรามีความสุขในการเป็นเจ้าของอริยทรัพย์นี้ของเรา เราพอเพียงแล้วในทรัพย์ภายนอกทุกอย่าง จึงไม่จำเป็นที่จะต้องออกไปแสวงหาสิ่งที่เป็นของภายนอกมาเพิ่มอีก

ถ้าเจ้ายังเห็นว่า การครองสมบัติภายนอกอันเจ้ามีอยู่นั้นมันเป็น **ความสุขแล้วละก็** ขอเจ้าจงครองสมบัตินั้นต่อไป แต่เพียงผู้เดียวเถิด **อย่าได้มาชักชวนด่วนขอมาให้เราไปเอาสมบัติตามที่เจ้าบอกอีกเลย...**

แม่หลวงปู่ จะตอบปฏิเสธที่จะไปค้นหาสมบัติเหล่านั้นโดยสิ้นเชิงและไม่ยึดติดแล้ว วิทยุญาณก็ยังคงมารบเร้าให้ท่านไปเอาสมบัตินั้นอีก ซึ่งหลวงปู่ก็ปฏิเสธเขาไปทุกครั้ง

จนสุดท้าย วิทยุญาณก็เลิกรบเร้าท่านในเรื่องนี้ **นอกจากจะมาขอให้ท่านแผ่บุญกุศลให้เขาบ้างเป็นบางครั้ง**

เรื่องวิทยุญาณเศรษฐีค่าแดง ที่ยังเป็นปู่โสมเฝ้าทรัพย์ ตามที่หลวงปู่เล่าให้ฟัง ก็จบแค่นี้

พระอุปัฏฐาก ผู้บันทึกเรื่องนี้ได้เขียนต่อท้ายว่า : -

“ข้าพเจ้าเองยังคงเคยเรียนถามองค์ท่านว่า สมบัติพวกนั้นทุกวันนี้มีคนเขาเอาไปหรือยัง หรือว่ายังอยู่ครบเหมือนเดิม

หลวงปู่ ตอบข้าพเจ้าว่า ทุกวันนี้ก็ยังคงอยู่ที่เดิม ยังได้เรียนหยอกเล่นกับองค์ท่านว่า ถ้าเขามายกผมแบบนั้นละก็ ผมจะแบกเอามันมาเมืองไทยด้วยเลย

หรือถ้าสมมุติว่า ผมได้ไปเที่ยวเมืองพม่ากับหลวงปู่ในช่วงนั้น ถ้าหลวงปู่บอกผมเรื่องสมบัตินี้ละก็ ผมจะรับอาสาแบกเอาสมบัตินั้นมาแบ่งกันที่เมืองไทย ป่านนี้ผมรวยเป็น **“เศรษฐี”** ไปนานแล้ว

พุดจบก็เจอองค์ท่านสวนดุเข้าให้ว่าร้ายเป็น “เศษผี” ละไม่ว่า !
แบกเอาบาปมาละชิ สมบัติพวกนี้เป็น**สมบัติของแผ่นดิน**ไปแล้ว ถ้าขึ้น
 ไปเอามามันก็ผิดกรรมผิดวินัย ละชิ ทำให้เจ้าของเป็นบาปเป็นอาบัติไป
 เปลาๆ **ภวานาปขึ้นบ่เกิด** มีแต่จะจมลงนรกถ่ายเดียว

เราไปภวานาหา**สมบัติภายใน**เท่านั้น เราไม่ได้ไปภวานาหาสมบัติ
 ภายนอก เป็นพระโลภพระหลงเหมือนท่านนี่

พุดจบ**องค์ท่านหลวงปู่** ก็ยิ้มออกมา ท่านเอากำปั้นชกเข้าที่ปาก
 ของข้าพเจ้าเล่นเบาๆ เพื่อเป็นการหยอกล้อ

เจอหมัด บวกกับ**กรรมของหลวงปู่เข้าไปแบบนี้** ก็ได้แต่หัวเราะ
 ไปกับ**องค์ท่าน**

ทำให้การสนทนากันกับองค์ท่านในวันนั้นออกรสชาติเพิ่มขึ้นไปอีก
 เป็นพิเศษ...”

ท่านผู้อ่านครับ ที่ผมคัดลอกมาทั้งหมดนี้เพื่อจะให้เห็นบรรยากาศ
 ความใกล้ชิดระหว่าง**หลวงปู่**กับพระลูกเณรหลานที่ได้อยู่รับใช้ใกล้ชิดท่าน
 ว่าเป็นอย่างไร

สุดพิเศษ ไซ้ไหมครับ?

๗/๓.

เวทตามาอนุโมทนา

ท่านผู้อ่านครับ อ่านเรื่องผีๆ มาพอสมควรแล้ว ลองมาดูเรื่อง เทพเวทตามาที่**หลวงปู่ชอบ** ท่านได้ประสบพบมา แล้วนำมาเล่าถ่ายทอด ให้ศิษย์ลูกศิษย์หลานได้รับรู้กัน

เรื่องนี้เกิดขึ้นสมัยที่ท่านเที่ยววิเวกในประเทศพม่า**พระอุปัฏฐาก ของหลวงปู่** ได้เขียนเล่าตามคำบอกเล่าของ**หลวงปู่** ดังต่อไปนี้ครับ

พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ จานสโม ได้เล่าถึงเรื่องการสวดมนต์ ไหว้พระให้พระเถรฟังว่า

“การสวดมนต์ไหว้พระนั้น ถึงแม้ว่าเราจะออกเสียงหรือไม่ออก เสียงก็ตาม **พวกเทพเจ้าเหล่าเวทดาเขามิหุทิพย์ตาทิพย์** เขาก็จะได้ยินเสียงที่เราสวดมนต์ไหว้พระด้วยพระสูตรต่างๆ

เมื่อเขาได้ยิน เขาก็จะเกิดความปีติยินดีในการสวดมนต์ไหว้พระ กับเรา เขาก็จะพากัน**มาร่วมอนุโมทนาบุญกับเราด้วย**

ถ้าจิตเราสงบลงไปบ้างสักเล็กน้อย เราก็จะได้ยินเสียงที่เขามาอนุโมทนากับเรา **เสียงที่เขาเปล่งสาธุการนั้นมันดังปานฟ้าลึถล่มหลาย ลงมาทับดิน”**

หลวงปู่ ได้เล่าเรื่องที่ท่านเที่ยววิเวกในเมืองพม่าดังนี้

“ครั้งหนึ่ง เราพักจำพรรษาที่บ้านยางแดง ประเทศพม่า
วัดที่เราอยู่นั้นมันมีศาลาอยู่เพียงหลังเดียว และศาลานี้ก็มีเสา
อยู่ตรงกลางต้นเดียว เราให้เขากั้นห้องเป็นสองห้อง ห้องหนึ่งเราเอา
ไว้พัก อีกห้องหนึ่งเราก็เอาไว้นอน

ตรงกลางศาลาจะมีแท่นบูชาพระพุทธรูป มีพระพุทธรูปอยู่
หนึ่งองค์ สูงประมาณศอกหนึ่ง พระพุทธรูปองค์นี้แกะสลักจากไม้สัก
ในแต่ละวันเราก็อาศัยสวดมนต์ไหว้พระอยู่หน้าพระประธานองค์
นี้แหละ

คืนนั้น เรากำลังไหว้พระสวดมนต์อยู่ดีๆ พอสวดบทธัมมะ
จักกัปปวัตตนะสูตร ถึงตอนที่ว่า จาตุम्मหาราชิกา เทวา สัทหะมะ
นุสสาเวสุฯ จาตุम्मหาราชิกานัง เทวานัง สัทหัง สุตวา ฯ.

ช่วงตอนที่กำลังไล่ชื่อสวรรค์ชั้นต่างๆ อยู่ นั้น ปรากฏมีเสียงดัง
สะท้านไปทั่ว เป็นเสียงที่ดังกระหึ่มลงมาจากทางฟ้า เสียงดังกระหึ่ม
นั้นทำให้ศาลาที่เรานั่งสวดมนต์ไหว้พระอยู่นั้นเกิดการสั่นไหวขึ้นมา เสียง
ศาลามันลั่นเอี้ยดอ้อดๆ โยกไหวไปมาเหมือนกับว่าแผ่นดินมันไหว

เราก็เลยหยุดสวดมนต์เอาไว้ก่อน มานั่งฟังเสียงดูว่ามันเป็น
เสียงอะไรกันแน่

เรามานั่งรำลึกในใจของเราว่า ‘เฮ้ย ! เกิดอีหยังขึ้นหนอที่นี้
เสียงดังสนั่นหวั่นไหวปานนี้ มันลิเห็ดให้ศาลามันพังลงมาซะบ่หื้อ !’

เราจึงดับไฟเทียนที่หน้าพระประธาน นั่งฟังเสียงดังกระหึ่มนี้
อย่างเดียว

พอเรามานั่งฟัง เสียงดังๆ นั้นมันก็เงียบหายไป “บ่มีอีหยังอีก...”

เมื่อเสียงดังนั้นหายไปแล้ว หลวงปู่ท่านก็สวดมนต์ต่ออีก ท่านเล่าดังนี้ :-

“...เราก็เลยสวดมนต์ต่อ พอสวดถึงท่อนไล่ชื่อสวรรค์ชั้นต่างๆ นั้น เสียงดังกระหึ่มมันก็กลับมาอีกรอบ

เราบ่นออกเสียงว่า **ช่วย ! มันเป็นอิหยังอีกน้อบาดนี้ !**

พอว่าจ้งชั้นละ ชนคี่ง (ชนตามตัว ตามแขนขา) ชนหัว กะพากัน ลุกยวบๆ เอามือลูบไว้กะบ่อยู่

ช่วย! ช่วย! อิหยังกันน้อบาดนี้ แผ่นดินมันไหวบ้อน้อ ?”

เรานั่งฟังเสียงนั้นอยู่อีกนานพอสมควร เสียงนั้นจึงเงียบลงไป เราก็เลยสวดมนต์ต่อไปจนจบครบสูตร ระหว่างที่สวดนั้น ก็ไม่ปรากฏมีเหตุการณ์อะไรขึ้นมาอีก

สวดมนต์เสร็จเรียบร้อยแล้ว เราก็กลับเข้าไปในห้องพักเพื่อที่จะนั่งภาวนาต่อ

ตอนที่มานั่งภาวนานี้แหละ ถึงได้มารู้ว่า **เสียงที่มันดังกระหึ่ม ปานฟ้าจะถล่มลงมาทับดินนั้น มันคือเสียงอนุโมทนาสาธุการของเทพเจ้าเหล่าเทวดา**

พวกเขาได้ยินเสียงเราสวดมนต์ไหว้พระ พอพวกเขาได้ยินแล้ว ก็เกิดความปีติยินดีขึ้นมา จึงพากันเปล่งเสียงอนุโมทนาสาธุการกัน

เสียงอนุโมทนาของพวกเทพเจ้าเหล่าเทวดามีอำนาจมาก จนทำให้แผ่นดินเฉพะะตรงที่เราอยู่นั้น เกิดการสั่นไหวขึ้นมาชั่วขณะ

เทวดาเขามาแสดงปาฏิหาริย์ให้เรารับรู้ !

๗๔.

สวตมนต์ต้องตั้งใจจริง

หลวงปู่ ได้เล่าและบอกเตือนลูกศิษย์ลูกหาเรื่องการสวตมนต์ต่อไปว่า : -

“เทวดาในแต่ละสถานที่เขาชอบบทสวตมนต์ที่แตกต่างกัน

บางสถานที่ก็ชอบบทธัมมะจักกัปปวัตตนสูตร บางสถานที่ก็ชอบบทกระณะยยะเมตตะสูตร บางสถานที่ก็ชอบบทมามติกา บางสถานที่ก็ชอบบท เมตตาสังนะสูตร

พอสวดสวด (ถึง) บทที่พวกเขาชื่นชอบละก็เขาจะพากันเปล่งเสียงสาธุการดังสนั่นหวั่นไหวไปทั่ว

เทวดาเขาพากันอ่อนชวนละอ่อนหลาย

(พากันชื่นชอบเป็นอย่างยิ่ง)”

หลวงปู่ บอกเน้นย้ำเรื่องการสวตมนต์ว่า : -

“เวลาสวตมนต์ไหว้พระ อย่าพากันทำเป็นเล่นเห็นเป็นของสนุกคะนองปาก **ธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นของสูงควรค่าต่อการเคารพเป็นอย่างยิ่ง**

หากพากันเห็นเป็นของเล่นแล้ว ก็จะเป็นบาปเป็นกรรมกับตัวเอง นักปราชญ์ได้ยืนยันก็ตำหนิ เทวดาเขาก็พากันตำหนิ

เวลาให้พระสวดมนต์ ให้พากันตั้งใจสวดจริงๆ เวลาสวดก็ให้มีสมาธิจดจ่อลงไป ในบทหรือสูตรนั้นๆ มันถึงจะมีอันส่งผลเกิดขึ้นกับตัวเจ้าของ (ตัวเราเอง)

การสวดมนต์ให้พระเป็นการทำสมาธิไปในตัว บางที่ข้อธรรมธรรมต่างๆ มันก็จะผุดขึ้นมาในขณะที่สวดมนต์ก็มี

เทวดาทิ้งหลายนั้น เขาก็เป็นมนุษย์เหมือนกับพวกเรามาก่อน มีจิตใจฝักใฝ่ในบุญกุศล พอตายทำลายชั้นจากโลกนี้ไปแล้ว ก็ได้ไปจุติในสวรรค์ชั้นต่างๆ สูงบ้างต่ำบ้าง ก็ขึ้นอยู่กับบุญกุศลที่ตนเองได้สั่งสมมาในตอนเป็นมนุษย์

ถึงแม้ว่าจะเป็นเทวดาอยู่ก็ตาม จิตของพวกเขายังฝังไว้ในบุญกุศล พอได้ยินหรือได้เห็นผู้ใดเขาทำคุณงามความดี พวกเขา ก็จะพากันมาร่วมอนุโมทนาด้วย

หากว่าเรามีจิตที่ละเอียดเป็นสมาธิบ้าง เราก็จะเห็นเขามาร่วมอนุโมทนากับเราด้วย

อย่างหยาบๆ ที่พวกเราจะรับทราบได้ ก็คือ **ชนพองสยองเกล้า** เป็นต้น”

ด้วย**หลวงปู่**ท่านให้ความสำคัญเรื่องการสวดมนต์ไม่น้อยกว่าการทำสมาธิภาวนา จึงจะเห็นว่า แม้ในช่วงปัจฉิมวัยขององค์ท่าน ยามกลางค่ากลางคืน ท่านก็ยังออกมานั่งรถเข็นจงกรมไปในบริเวณวัด **ฟังพระเถรลูกหลานสวดมนต์ให้พระกัน เหมือนกับเป็นการให้กำลังใจลูกหลานพระเถรไปในตัว**

พอหลังจากไหว้พระสวดมนต์กันเสร็จแล้วในบางคืน ลูกหลานพระเถรก็จะได้กราบเรียนสอบถามองค์ท่าน “หลวงปู่ครับ ! วันนี้เทวดาเขามาร่วมสวดมนต์ไหว้พระด้วยไหมครับ ?”

หลวงปู่ ท่านก็มักจะตอบว่า “มีมาทุกวัน” ในวันไหนมีมากเท่าไรท่านก็จะบอกจำนวนให้ทราบด้วย

หรือ บางครั้งท่านจะระบุชื่อพระเถรเป็นรายคนด้วย

“เทวดาเขาชมว่า พระ..... เถร..... องค์นี้ สวดมนต์ **ม่วนหลาย** เสียงดังกังวานไปไกล เทวดาเขาได้ยินเขาขออนุโมทนาด้วย”

พอได้ยิน**หลวงปู่**ท่านว่าให้ฟังเช่นนี้ พระเถรลูกหลานก็พากันปลื้มอกปลื้มใจเป็นอย่างยิ่ง **พอถึงเวลาไหว้พระสวดมนต์** จึงพากันตั้งอกตั้งใจสวดกันอย่างเต็มที่

สาธุครับ !

ระหว่างจาริกในพม่า

๗๕.

พิฆาตฝรั่งในค่ายร้าง

พระอุปัฏฐาก ได้บันทึกบอกเรื่องราว ดังนี้ :-

ครั้งหนึ่ง **พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ ฐานสโม** ท่านพักอยู่ที่ทางเมืองพม่า ได้มีญาติโยมมากราบนิมนต์ให้ท่านและคณะ **ช่วยภาวณาแผ่เมตตา** ให้กับสถานที่แห่งหนึ่ง

สถานที่แห่งนั้น ในอดีตนั้น **เคยเป็นที่ตั้งค่ายของทหารอังกฤษ** มาก่อน

ทหารอังกฤษพากันมาตั้งค่ายอยู่ที่นี้เพื่อที่จะยันทัพของทหารญี่ปุ่น ไม่ให้บุกเข้าไปตีเมืองพม่า

ในระหว่างที่มาตั้งค่าย **ได้มีทหารป่วยและตายลงไปเพราะพิษสงของไข้ป่ามาเลเรียเป็นจำนวนหลายนาย** เพราะท้องถิ่นแถวนั้นในสมัยก่อนนั้น ไข้ป่ามาเลเรียมีชุกชุม

ทั้งชาวบ้านและทหารอังกฤษต่างก็พากันล้มตายเพราะไข้มาเลเรียกันเป็นจำนวนมาก

ทางฝ่ายอังกฤษจึงต้องถอนกำลังออกจากพื้นที่ไป จึงทำให้ที่แห่งนั้นถูกปล่อยให้รกร้าง

พอค่ายทหารถูกปล่อยรกร้าง ชาวบ้านก็ได้อาศัยเป็นที่ทำมาหากินของพวกเขา เข้าไปตัดไม้หรือล่าสัตว์

แต่มีเหตุการณ์แปลกประหลาดอยู่อย่างหนึ่ง ที่ทำให้ชาวบ้านเขากลัวกัน กล่าวคือ ถ้าใครเข้าไปหากินหรือเข้าไปทำอะไรในค่ายทหารเก่าแห่งนี้ ไม่ว่าจะเป็นวากลางคืนหรือกลางวันก็ตาม

ยิ่งโดยเฉพาะตอนกลางคืนแล้ว ยิ่งไปกันใหญ่

มักจะเจอเรื่องแปลกๆ ที่เหมือนกันอยู่อย่างหนึ่ง คือ **พวกเขาจะเห็นทหารฝรั่งอังกฤษท่าทางซิ่งซังมาขับไลให้หนี**

โดยมทำท่าข่มขู่ให้กลัวต่างๆ นานา เช่น จะได้ยินเสียงคนเดินลงสั้นเท้าหนักๆ เหมือนกับทหารกำลังเดินสวนสนาม

หรือไม่กี่จะได้ยินเสียงคนเดินฟาดไม้เรียวแหวกอากาศมาตามทาง

บางครั้งก็มาแสดงตนเป็นรูปเป็นร่างให้เห็นกันจะๆ จนทำให้ชาวบ้านเซ็ดหลาบ ไม่กล้าเข้าไปยุ่งในสถานที่แห่งนี้

พวกเขาจึงพากันมาราบนิมนต์หลวงปู่และคณะให้ไปพักภาวนา

หลวงปู่และคณะได้ตกลงรับนิมนต์ !

คณะผู้ติดตามหลวงปู่ ก็มี **พระสี พระสังข์ ตาผ้าขาวແหล่** ชุดเดียวกันนั้นแหละ

ชาวบ้านได้พา **หลวงปู่** และคณะเข้าไปยังค่ายเก่าของทหารอังกฤษ พวกเขาช่วยกันทำที่พักเป็นกระท่อมหนึ่งร้านให้พักชั่วคราวตามจำนวนพระ

พอทำที่พักเสร็จ จวนค่ำ พวกเขาก็ขอลาท่านกลับ

(บรี้อ !)

เมื่อชาวบ้านกลับไปแล้ว **หลวงปู่** ให้พระและตาผ้าขาวเลือกที่ปักเอาตามสบาย

ท่านสังข์ ได้มาจัดการทางกลด และจัดบริหารถวาย**หลวงปู่** เสร็จแล้วก็ไปจัดการกับบริวารของท่านเอง

เมื่อจัดแจงที่ปักกันเรียบร้อยแล้ว **หลวงปู่** ก็นำคณะสวดมนต์ก่อนแยกย้ายกันไปหาที่ปักของแต่ละท่าน **หลวงปู่** ได้กำชับหมู่คณะเป็นพิเศษว่า

“สถานที่แห่งนี้มันร้ายเอาการอยู่เด้อ ให้พากันภาวนา แม่เมตตาให้กับผู้ที่อยู่ในนี้ด้วย อย่าพากันประมาทเป็นอันขาด !”

โปรดอุบาสิกาชาวพม่าในกรุงย่างกุ้ง

๗๖.

เจอวิญญาณเจ้าของค่าย

ตอนนี้ต้องขึ้นต้นด้วยเสียง แอ่น-แอ่น-แอ่นนน! แล้วก็ตามด้วยเสียงทำวๆ มีเอ็คโค! ดังนี้ :-

พอตกค่ำ ประมาณหนึ่งทุ่ม **พระสี** และ **พระสังข์** ได้ยินเสียงคล้ายกับมีคนเดินเข้ามาหา เสียงจิ้งหะเจ้าหนักแน่น เดินลงสันเสียงดัง ตูบ...ตูบ พร้อมกับเสียง เพี้ยว-เพี้ยว คล้ายกับมีคนเอาแสตีแหวกอากาศมา

เสียงผีทำหนักๆ นั้น มาหยุดลงตรงหน้ากลดของ**พระสี** และ **พระสังข์**

ท่านสังข์ สงสัยในเสียงนั้น จึงได้รื้อมุ้งกลดของท่านขึ้น แล้วออกมาดูว่าเป็นเสียงอะไรกันแน่ ท่านพยายามมองค้นหาไปรอบๆ ก็ไม่พบอะไรผิดปกติเลย ท่านค้นหาจนพอสมควรก็พบแต่ความว่างเปล่า

เมื่อไม่พบอะไรแล้ว ท่านก็กลับไปทีกลด เอามุ้งลง เข้าที่เตรียมทำสมาธิภาวนา

พลัน ! ท่านก็ได้ยินเสียงผีทำ และเสียงแสตีแหวกอากาศอีก แต่คราวนี้เสียงนั้นเดินห่างออกไป มันบายโฉมหน้าตรงไปทางกลดที่พักของ**หลวงปู่** แล้วก็ไปหยุดยืนอยู่ ณ ที่นั้น

(เอาละครับ เขายังไม่รู้จัก**หลวงปู่ชอบ**ของเรา !)

ทางหลวงปู่ ท่านนั่งภาวนาอยู่ภายในกลด ท่านเห็นผู้ที่ได้เดินเข้าไปหาท่านเป็นทหารฝรั่งแต่งเครื่องแบบทหาร ตัดยศ ตัดบั้งเต็มยศ สวมหมวก ใส่รองเท้าเรียบร้อย มาหยุดยืนนิ่งอยู่ข้างกลด

ท่านดูจากสีหน้าท่าทาง เห็นเขามาขึ้นจ้องท่านด้วยท่าทางซึ่งซังเอาจริงเอาจัง

หลวงปู่ ได้กำหนดจิตตามออกไปว่า “เจ้ามาทำอะไรอยู่ที่นี่?”

เงียบ!

ไม่มีเสียงตอบจากนายทหารคนนั้น (เขาอาจฟังภาษาไทยอีสานของหลวงปู่ไม่ออกมั้ง?) แต่ยังคงยืนจ้องหลวงปู่อยู่ที่เดิม ไม่ได้ขยับเข้ามาอีก

หลวงปู่ กำหนดจิตตามไปอีกว่า “ถ้าเจ้าจะมาขอให้เราอุทิศส่วนกุศลให้ เจ้าจงถอดรองเท้าและถอดหมวกออกเสียก่อน **เพื่อเป็นการคารวะนอบน้อมแด่ธรรม**”

วิญญูญาณทหารฝรั่งนั้นยังทำท่าเฉยเมยเหมือนกับไม่สนใจในคำพูดของหลวงปู่

(ท่านผู้อ่านคงคิดในใจว่า “เดี๋ยวเถอะมึง!” ไข่ไหมครับ?)

๗๗.

วิญญานเริ่มคลายมานะ

เมื่อวิญญานนายทหารผู้นั้นทำท่าเฉยๆ คล้ายไม่สนใจคำพูด คำถามของ**หลวงปู่** ท่านก็ไม่สนใจที่จะพูดจะถามเขาอีก

หลวงปู่ นั่งภาวนาแล้วส่งกระแสจิตแผ่เมตตาไปให้เขาเรื่อยๆ ชั่วเวลาไม่นานวิญญานนั้นก็คลายมานะลง **ยอมถอดหมวก ถอดรองเท้า แล้วคลานมานั่งข้างกลดของหลวงปู่**

เมื่อเห็นว่าเขาเริ่มคลายมานะ และยอมตัวลงแล้ว **หลวงปู่** ก็กำหนดจิตถามเขาไปว่า “เจ้าเป็นทหารฝรั่งมาทำอะไรที่นี่ ?”

เขาตอบท่านว่า “ข้าพเจ้ามาตั้งค่ายเพื่อป้องกันฝ่ายตรงข้ามจะบุกเข้ามาตีฝ่ายของข้าพเจ้า ป้องกันมิให้ศัตรูใช้เป็นเส้นทางเข้าไปโจมตีเมืองพม่า

ข้าพเจ้าต้องมาตายอยู่ที่นี้เพราะเป็นไข้ป่ามาเลเรีย **จิตของข้าพเจ้า ตดยึดหวงแหนในสถานที่แห่งนี้** ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะไปอยู่ที่ไหน จึงวนเวียนอยู่ในสถานที่แห่งนี้ อาศัยที่นี้เป็นที่อยู่ของข้าพเจ้า”

หลวงปู่ ได้ถามเขาไปอีกว่า “ที่เจ้ามาหาเรา หรือมารบกวนชาวบ้านเขา นั้น เป็นเพราะเหตุอะไร ?”

เขาตอบท่านว่า “ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งให้ดูแลสถานที่แห่งนี้ ที่นี้เป็นที่ที่ต้องห้ามของทางฝ่ายเรา ไม่ว่ามันจะเป็นผู้ใด หากได้ล่วงล้ำเข้ามาในเขตหวงห้ามนี้ มันผู้นั้นก็จะมีโทษทัณฑ์ จะต้องโดนขับไล่ออกไปให้พ้นจากสถานที่แห่งนี้

พวกท่านหรือชาวบ้านที่เข้ามาอยู่ในที่หวงห้ามของทางฝ่ายเราเราไม่พอใจ จึงต้องมาขับไล่ให้หนีไปจากที่นี่ โดยมาแสดงกิริยาท่าทางให้พวกท่านได้หวาดกลัว

แต่เราไม่เคยอำนาจพอที่จะทำร้ายผู้ใดได้ นอกจากจะทำให้เขากลับเพียงแค่นั้น”

“เจ้าว่าสถานที่แห่งนี้เป็นของเจ้าใช่ไหม ?” หลวงปู่ ตั้งคำถาม

เขาตอบ “ใช่”

ท่านจึงซักเข้าไปอีกว่า “ในเมื่อเป็นเจ้าของสถานที่แห่งนี้แล้ว **เจ้ามีความสุขหรือความทุกข์ในการเป็นเจ้าของล่ะ ?”**

เขาตอบท่านว่า “**เป็นทุกข์เป็นกังวลมากกว่า”**

“เป็นทุกข์เป็นกังวลเพราะเรื่องอะไรล่ะ ?” หลวงปู่ถามรุกเข้าไปอีก

เขาตอบว่า “เป็นทุกข์กังวลเพราะกลัวผู้อื่นจะเข้ามาแย่งสถานที่แห่งนี้ไปจากเรา”

“การกลัวคนอื่นมาแย่งเอาสถานที่แห่งนี้ไปมันทำให้เจ้าเป็นทุกข์เดือดร้อนแล้ว เจ้าจะมาอยู่ในสถานที่แห่งนี้ไปทำไม ทำไมเจ้าไม่ไปอยู่ในที่ๆ มันดีกว่านี้ล่ะ ?” หลวงปู่ ถามให้เขาได้คิด

วิญญาณนั้นหยุดชะงักไปพักหนึ่ง แสดงท่าคล้ายกับเริ่มจุกติดกับคำพูดของหลวงปู่ แล้วจึงตอบท่านไปว่า “ข้าพเจ้าไม่รู้จะไปอยู่ที่ไหน ที่นั่นจะมีความสุขมากกว่านี้ ข้าพเจ้ามีดมนในหนทางที่จะไป

ประการสำคัญคือ ข้าพเจ้าตัดอาลัยจากสถานที่แห่งนี้ไปไม่ได้ ข้าพเจ้าผูกพันกับสถานที่แห่งนี้เป็นอย่างมาก”

วิญญาณได้ยอมรับด้วยตัวของเขาเองว่า เขาก็อยากไปหาที่อยู่ใหม่ แต่ไม่รู้ว่าจะไปที่ไหน และจะไปได้อย่างไร

ณ วัดพม่า ที่ปิ้ง

๗๘.

ช่วยให้ได้ไปเกิดใหม่

เมื่อวิญญาณนายทหารอังกฤษยอมรับว่าเขาเองก็อยากไปหาที่อยู่ใหม่ แต่ไม่รู้ว่าจะไปไหน และจะไปได้อย่างไร

หลวงปู่ชอบ ท่านจึงกำหนดจิตพิจารณาถึงวาสนาของท่านกับวิญญาณนายทหารผู้นี้ ว่ามีวาสนาจะสงเคราะห์กันได้หรือเปล่า ?

ความ “รู้” ของท่านปรากฏออกมาว่า มีวาสนาที่จะสงเคราะห์เขาได้ ท่านจึงบอกวิญญาณไปว่า “เจ้าอยากจะไปอยู่ในสถานที่แห่งอื่นที่มันดีกว่านี้ไหม?”

เขาตอบท่านว่า “อยากไป”

หลวงปู่ จึงบอกว่า “ถ้าเจ้าอยากจะไปอยู่ในสถานที่ ที่ดีกว่านี้ ก็ให้เจ้าจงตั้งใจให้ดี ระลึกถึงเรื่องความดีที่ตนเองได้ทำมาแต่ในอดีต เราจะแผ่เมตตาเพื่อเป็นการสงเคราะห์ ขอให้เจ้าจงตั้งใจรับเอาบุญกุศลนี้”

ต่อจากนั้น **หลวงปู่** ก็บอกให้เขาสมาทานรับเอาพระไตรสรณาคมน์ตามที่ท่านบอก ท่านแผ่เมตตาแล้วให้ศีลให้พรกับวิญญาณนั้น

เขาสงบนิ่ง ตั้งใจรับศีลรับพรจากท่าน ปรากฏว่าร่างกายของเขา มีความผ่องใสขึ้นมาบัดเดี๋ยวนั้น

เมื่อเขาสามารถรับเอาบุญกุศลที่**หลวงปู่**ได้แผ่เมตตาให้แล้ว ท่านก็บอกหนทางกับเขาว่า “ให้เจ้าเดินออกไปทางหมู่บ้าน หากว่าเหนื่อยหรืออยากจะหยุดพักที่บ้านหลังใด ก็ให้เข้าไปหยุดพักที่บ้านหลังนั้นได้เลย จะมีคนออกมาคอยต้อนรับเจ้าอยู่หรือก”

หลวงปู่ได้ชี้บอกทางให้กับเขา แล้ววิญญูณก็ขอลาท่านไป เขาเดินออกไปตามทางเข้าหมู่บ้าน

หลวงปู่ได้กำหนดจิตตามไปดู ด้วยท่านอยากรู้ว่าเขาจะเดินไปถึงไหน เห็นเขาไปหยุดอยู่ที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง แล้วก็หายเข้าไปในบ้านหลังนั้น

หลวงปู่ได้กำหนดจดจำเส้นทาง และจำบ้านที่วิญญูณนั้นเดินหายเข้าไปเอาไว้

พอวิญญูณได้จากไปแล้ว ท่านก็ทำสมาธิภาวนาของท่านต่อไป เวลาประมาณหกทุ่มท่านออกจากสมาธิ แล้วเดินไปหาหมู่คณะ แล้วพูดกับ**พระสี** และ**พระสังข์** ว่า

“ตอนนี้ทุกอย่างเป็นปกติแล้ว พรุ่งนี้เช้าเราจะพาพวกท่านไปบิณฑบาตตามทางที่เขาไป”

บอกเสร็จ**หลวงปู่** ก็เดินกลับไปที่พักของท่าน ในคืนนั้นก็ไม่มีเหตุการณ์อะไรแปลกๆ มารบกวนคณะของท่านอีกเลย ตลอดจนถึงรุ่งสางของวันใหม่

เช้าวันใหม่ **หลวงปู่** ได้พาหมู่คณะออกไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน ท่านพาคณะเดินไปตามทางที่วิญญูณทหารฝรั่งผู้นั้นไป

หลวงปู่พาคณะบิณฑบาตไปเรื่อยๆ แล้วไปหยุดที่หน้าบ้านหลัง
ที่เห็นวิญญูณนั้นหายเข้าไป

เจ้าของบ้านเห็นพระสงฆ์มายืนอยู่หน้าบ้าน เขาก็รีบไปเอาข้าว
และกับมาใส่บาตร

ผู้ที่ออกมาใส่บาตร เป็นผู้หญิงท้องแก่

หลวงปู่ได้พูดจาทักทายถามสารทุกข์สุกดิบเพื่อสร้างความคุ้นเคย
แล้วก็ถามว่าเขาตั้งท้องได้กี่เดือนแล้ว

เธอตอบว่า ท้องได้เจ็ดแปดเดือนแล้ว แล้วท่านก็อือๆ ออๆ กับ
คำตอบของเธอ

แล้วท่านก็พาคณะออกเดินบิณฑบาตโปรดบ้านหลังอื่นต่อไป

หลวงปู่ได้พาคณะพักอยู่ที่สถานที่นั้นต่ออีกระยะเวลาหนึ่ง แล้ว
ก็ลาชาวบ้านออกวิเวกไปที่อื่น

ว่ากันว่า นับตั้งแต่คืนแรกที่หลวงปู่และคณะเข้าพักในที่แห่งนั้น
เป็นต้นไป ไม่มีใครเคยได้ยินหรือพบผีทหารฝรั่งมารบกวนอะไรอีกเลย

เรื่องก็จบลงแค่นี้ แล้วมีหมายเหตุต่อท้ายว่า “ข้อมูลของเรื่องนี้
ได้รับการถ่ายทอดจาก**หลวงตาสังข์** ซึ่งในอดีตท่านเคยเป็นพระติดตาม
หลวงปู่ชอบ ฐานสโม เข้าไปประเทศพม่า ต่อมาท่านได้ลาสิกขาออกไป
ครองเพศฆราวาส และก็กลับมาบวชอีกครั้งในปีนั้นปลายชีวิตของท่าน

ปัจจุบัน **หลวงตาสังข์** มรณภาพแล้ว เมื่อเดือนพฤษภาคม
๒๕๔๖ ที่วัดป่าบ้านเจดียงลับ ต.นาป่า อ.หล่มสัก จ.เพชรบูรณ์”

๗๗.

พักกับฤๅษีดาบสตองชู

การรุดงค์เข้าพม่าครั้งที่สองของ **หลวงปู่ชอบ** นั้น มีพระติดตาม ๒ รูป กับตาผ้าขาวอีก ๑ คน ดังที่พวกเราทราบกันแล้ว

คณะผู้ติดตาม**หลวงปู่** อยู่ในพม่าได้ไม่นาน ก็ขอกลับเมืองไทย ก่อน **หลวงปู่** จึงออกท่องรุดงค์ไปองค์เดียวอยู่ในพม่าครั้งหลังนี้ประมาณ ๔ ปี จึงได้กลับเมืองไทย

เหตุการณ์ที่น่ามาเขียนในตอนนี้เป็นบันทึกของพระอุปัฏฐากของหลวงปู่อีกเช่นกัน มีดังนี้ :-

หลวงปู่ชอบ จานสโม ได้เล่าถึงเรื่องที่ท่านพักอยู่กับ**ฤๅษีดาบส** ตันหนึ่ง ในเขต**เมืองตองชู** ประเทศพม่า

ดาบส ผู้นี้ยังเป็นหนุ่มอายุเพียง ๒๕ ปี บวชเป็นดาบสได้ ๑๓ ปีแล้ว เป็นชาวไทยลื้อ ภูมิลำเนาเดิมอยู่เมืองเชียงตุง เกิดความเบื่อหน่ายชีวิตฆราวาส จึงออกมาอยู่ป่าเป็นดาบสตั้งแต่อายุ ๑๒ ปี

นับว่าเป็นดาบสที่อายุน้อยมากเท่าที่**หลวงปู่** ได้เคยพบเห็นมา

ตอนที่**หลวงปู่** ไปพบ **ดาบส** ผู้นี้อาศัยพักภาวนาอยู่ที่**ถ้ำตองชู** ในเขต**เมืองตองชู** ประเทศพม่า

หลวงปู่ ได้เที่ยววิเวกไปหลายที่ ผ่านหลายหมู่บ้าน มีทั้งหมู่บ้านชาวไทยใหญ่ หมู่บ้านชาวคะเหรียง และชาวเขาเผ่าอื่นๆ

บางหมู่บ้านเขาก็ไม่ใส่บาตรให้ท่านเพราะเขาไม่รู้จักพุทธศาสนา
บางหมู่บ้านก็พออาศัยบิณฑบาตประทังชีวิต ได้เพียงข้าวเปล่าๆ ก็มี

หลวงปู่ ดุดงค์มาถึง **บ้านตองซู่** ซึ่งเป็นหมู่บ้านขนาดใหญ่ มี
ประมาณ ๖๐ หลังคาเรือน ในสมัยนั้นจึงจัดว่าเป็นหมู่บ้านขนาดใหญ่
เอการเลยทีเดียว

เมื่อมาถึง**หมู่บ้านตองซู่**ในตอนเย็น ท่านได้พักปักกลดอยู่
ในป่านอกหมู่บ้าน ถึงตอนเช้าท่านจึงเข้าไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน

หลวงปู่ ได้สอบถามชาวบ้านว่า บนภูเขาดอยแถวนี้มีที่ไหน
เป็นถ้ำเป็นผาบ้าง

ชาวบ้านเลยแนะนำให้ท่านไปพักที่ **ถ้ำตองซู่** และที่นั่นมีดาบส
หนุ่มคนหนึ่งได้อยู่พักอาศัยมา ๓ ปีแล้ว ดาบสผู้นี้เป็นที่เคารพศรัทธา
ของชาวบ้านมาก

ที่**หมู่บ้านตองซู่**ไม่มีวัดวาพอที่จะพักอาศัยได้ ท่านจึงตัดสินใจ
จะไปพักกับดาบสที่**ถ้ำตองซู่**ตามที่ชาวบ้านแนะนำ อย่างน้อยก็ลองไปพัก
ดูสักระยะหนึ่งก่อน

หลังจากฉันภัตตาหารเรียบร้อยแล้ว ท่านก็จัดบริขาร เดินทาง
มุ่งหน้าไปหาดาบสที่**ถ้ำตองซู่** ใช้เวลาเดินทางขึ้นเขาไปจนถึงที่อยู่ของ
ดาบสประมาณชั่วโมงกว่าๆ

เมื่อเดินทางมาถึง **ดาบสตองซู่**มองเห็นท่านก็รีบออกมาต้อนรับ
นิมนต์ท่านนั่งในที่สมควร แล้วจัดน้ำท่าเข้ามาถวายด้วยความนอบน้อมยิ่ง

ดาบสได้เรียนถาม**หลวงปู่**ว่า “**ไหว้สาครุบาเจ้า ข้าน้อยบู้**ว่า
ครุบาเดินทางมาจากบ้านใดเมืองใด บเคยเห็นมาก่อนเลย ข้าน้อยบู้”
สำเนียงพูดออกเหน่อๆ เป็น **ภาษาลื้อ**

หลวงปู่ ตอบว่า “อาตมาเดินทางมาจากเมืองเชียงใหม่ มาหา
 เที๊ยมภาวนาทางเมืองพม่านี้แหละ พอตีผ่านมาทาง**บ้านตองซู้**นี้
 ชาวบ้านเขาบอกว่ามี**ฤาษีดาบส** อยู่ที่ถ้ำนี้ **อาตมาก็เลยอยากจะมาขอ
 อาศัยพักภาวนาอยู่ด้วยคน**”

เมื่อ **หลวงปู่** แจ้งเจตนาให้เขาทราบ เขาก็ยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ท่าน
 จะมาพักที่ถ้ำแห่งนี้ด้วย

“ขอนิมนต์ท่านครูบาเจ้าอยู่ภาวนาเป็นหมู่ช้าน้อยอยู่ถ้ำนี้ไปนานๆ
 ก็แล้วกัน”

หลวงปู่ อนุโมทนากับเขา แล้วตอบว่า “ขอพักที่นี้ก่อน ส่วนจะ
 อยู่นานเท่าไรนั้นจะขอพิจารณาดูอีกครั้ง”

ดาบสตองซู้ นิมนต์ **หลวงปู่** ขึ้นไปพักอยู่ที่ถ้ำด้านบน ซึ่งเป็นที่
 ที่ดาบสอาศัยอยู่ ส่วนตัวดาบสเองได้ลงมาพักที่ถ้ำด้านล่าง

หลวงปู่ เล่าถึงถ้ำว่า “**ถ้ำตองซู้** เป็นถ้ำขนาดใหญ่คนเข้าไปพัก
 ได้เป็นร้อย อากาศก็ถ่ายเทดี ค้างคาวก็ไม่มารบกวนในถ้ำ เพราะดาบส
 เขาเอาไม้ไผ่มาสานขัดเป็นประตูปิดเปิด เพื่อป้องกันค้างคาวและสัตว์อื่น
 ที่จะเข้ามารบกวน

ภายในถ้ำแห่งนี้ มีพระพุทธรูปอยู่มากมายทั้งแบบไม้หรือโลหะ
 มีหมด เป็นพระที่ทำจากสำริดก็มี ทำจากทองคำแท้ก็มี ขนาดเท่ากับ
 ฝ่ามือหรือสูงขนาดศอกก็มี

ดาบสเขาเอาพระพุทธรูปทองคำมาถวายเรา เราปฏิเสธที่จะเอา
 เราบอกเขาว่าไม่ยากได้หรอกพระพุทธรูปทองคำ มันลำบากหอบไป
 หอบมา **เราเอาธรรมของพระพุทธเจ้าดีกว่า ไม่เหนื่อยไม่ลำบาก ในการ
 ยึดถือ**

เขาคุมให้เราเอาพระอยู่หลายครั้ง เราก็ปฏิเสธเขาไปทุกครั้ง เขาก็
 เลยไม่ถามเราอีกในเรื่องนี้”

๑๐.

ฉันทกถาของฤๅษี

หลวงปู่ชอบ เล่าถึง **ฤๅษีดาบสตองซู้** ต่อไปว่า :-

ฤๅษีดาบสผู้นี้เขาไม่กินเนื้อสัตว์ อาศัยกินผักผลไม้ที่มีอยู่รอบๆ บริเวณถ้ำแห่งนั้น เขาปลูกถั่ว ปลูกงา ปลูกผักต่างๆ เอาไว้รอบๆ บริเวณถ้ำ

ถั่วที่เขาปลูกเอาไว้ นั้นสวยงามเป็นอย่างมาก เห็นแล้วอยากจะทำกินทันที

เป็นบางครั้งจะมีชาวบ้านเขาเอาผักผลไม้ในหมู่บ้านมาทำบุญกับดาบส

แล้วหลวงปู่ ท่านก็ได้อาศัยบิณฑบาตกับดาบสตองซู้ และดาบสตองซู้ให้และที่ทำอาหารถวายท่านในแต่ละวัน

หลวงปู่เล่าว่า “ตอนที่อยู่ถ้ำตองซู้ เราฉันอาหารมากจริงๆ มันอดอยากมาจากหลายที่ พอมาอยู่ถ้ำดาบสเขาก็ทำอาหารมาถวายให้ฉัน **มันแซบหลายอีหลี**

อาหารที่เขาทำนั้น จะเอาถั่วมาผัดใส่น้ำมันงา เอาเกลือเทลงใส่ แหน่น้ำปลา หาดักนางออง หญ้าแถวนั้นมาผสมใส่กันไป

ข้าวแกกัปลูกเอง เป็นข้าวไร่ เม็ดข้าวเป็นปุ่มๆ ป้อมๆ เวลาเอามาหุงมันหอมหอม

กลิ่นอาหารยามตอนเช้าที่ดาบสแกทำนั้นมันหอมหวานในใจหลาย เรา นั่งคอยเขาทำอาหารอยู่ กลิ่นมันลอยมาเตะตัง (จมูก) แต่ละทีน้ำลายเสาะจนแตกปากแตกคอ ชี้กระตึก (ตัวพยาชิ) อยู่ในท้องร้องดั่ง โทกทัก-โทกทัก บ่เซา (ร้องไม่หยุด)

โฮ้ ! จะแม่มันหิวคักแท้หน้อ! (ทำไมมันหิวจริงหิวจัดถึงขนาดนี้)”

เมื่ออาหารทำเสร็จแล้ว ดาบสก็นำมาถวายหลวงปู่ ท่านรับประเคนแล้วเทอาหารทั้งหมดลงในบาตร ดาบสมองดูท่านด้วยความอึ้งใจที่ท่านรับอาหารไว้ทั้งหมด

เมื่อจัดแจงเทอาหารลงบาตรเสร็จเรียบร้อยแล้ว **หลวงปู่** ก็ให้พร **ยะธา ลัพพี** ดาบสก็ประณมมือรับพรด้วยความสงบสำรวม ก็มกราบท่านแล้วก็ปลีกตัวออกไป คงปล่อยให้ท่านจัดการฉันอาหารตามลำพัง

หลวงปู่ ท่านก็ลงมือฉันอาหารในบาตรนั้นด้วยอาการสำรวม ท่านบอกว่า อาหารวันนั้นมันอร่อยมากจริงๆ **ข้าวก็หวาน อาหารก็อร่อย** ท่านฉันเสียหมดเกลี้ยงบาตรจริงๆ แม้ฉันหมดแล้วก็ยังไม่อิ่ม

หลวงปู่ จึงถามดาบสว่า “**ฤๅซี-ฤๅซี** อาหารยังมีเหลืออีกบ่ ถ้ามีก็ให้เอามาอีก!”

“ยังมีเหลืออยู่ครุบา รอดैयाวก่อน ข้าเหนื่อยลิไปเอามาหื้อ”

ฤๅซีดาบสสุดแสนปลื้ม ที่เห็น**หลวงปู่**ฉันอาหารที่ตนถวายจนหมดเกลี้ยง เขารีบไปเอาข้าวและอาหารที่แบ่งไว้มาประเคนท่านอีก

หลวงปู่ ก็เทข้าวและอาหารลงในบาตรจนหมดเหมือนครั้งแรก แล้วท่านก็ลงมือฉันไปจนหมดเกลี้ยงบาตรอีก

ท่านบอกว่า หมดไปสองบาตรแล้วก็ยังไม่อิ่มอีก ท่านจึงถามถึงอาหารอีก คราวนี้ภานี้บอกท่านว่า “เบ็ดแล้ว ข้าเหนื่อย”

เมื่อดาบสบอกว่าอาหารหมดแล้ว **หลวงปู่** ก็จำเป็นต้อง “เอวัง จังหัน” ไป

พอฉันเสร็จ ดาบสก็เอาบาตรของท่านไปล้างเช็ดให้แห้ง แล้วเอาไปเก็บที่ถ้ำที่พักของ**หลวงปู่**

หลวงปู่ เล่าว่า เมื่อท่านฉัน “อย่างเต็มคราบเต็มที” แล้ว ท่านก็เกิดอาการร่วงเหงาหาวนอนขึ้นมาอย่างหนักหน่วงเพราะฤทธิ์เดชของอาหารนั้น

(ถ้าเป็นเราๆ ก็คง **แบกหมอน** ไปสบายแล้วใช้ไหมครับ)

หลวงปู่ ท่านออกไปเดินจงกรม เพื่อปลุกเรียกธาตุไฟมาช่วยกระตุ้นเผาผลาญอาหาร

ท่านเดินจงกรมอยู่นานจนถึงบ่ายสามบายสี่ จนความม่วงหมดไปแล้ว ท่านก็กลับเข้าไปในถ้ำเพื่อนั่งสมาธิภาวนาต่อไป

เทวดามาอนุโมทนาบุญ

ก่อนท่านนั่งสมาธิ **หลวงปู่** ได้นั่งสบายๆ เป็นการพักยืดเส้นยืดสายก่อน

ระหว่างนั้น ก็ได้ยินเสียงแว่วๆ มาแต่ไกล คล้ายกับเสียงดนตรี เสียงนั้นดังเข้ามาใกล้เป็นเสียงตีฆ้องตีกลองคล้ายกับขบวนแห่ดังมาจากถ้ำที่**ดาบส**ตองซู้พักอยู่

หลวงปู่ เข้าใจว่า คงมีคนขามาทอดผ้าป่าให้กับดาบส ท่านจึงออกจากถ้ำเพื่อจะไปช่วยดาบสบูชาเสื่อต้อนรับคณะผ้าป่า ตามที่ท่านเข้าใจในตอนนั้น

พอท่านเปิดประตูถ้ำออกมาดู เสียงนั้นก็หายเงียบไปเฉยๆ ท่านเดินออกมาดูหน้าถ้ำ มองลงไปยังถ้ำที่ดาบสพักอยู่ด้านล่าง ที่พักของดาบสก็ปิดเงียบ ไม่มีคนไม่มีใครมาเลย

ยืนสองข้างสองขวาไม่เห็นมีใคร แล้วท่านก็เดินกลับไปยังถ้ำที่พัก

พอกลับเข้ามาในถ้ำ ก็ได้ยินเสียงตีฆ้องตีกลองดังขึ้นมาอีก แต่คราวนี้เสียงแห่แห่นั้นดังขึ้นมาทางถ้ำที่ท่านพักอยู่

เสียงแห่แห่น โห่-หิ้ว-โห่ นั้น มหาหยุดเสียบอยู่ที่หน้าถ้ำที่ท่านพักนั่นเอง

หลวงปู่ ก็นี่กว่าชาวบ้านเขาแห่อะไรมาทางที่ท่านอยู่ ก็เลยออกมาดูอีกครั้งหนึ่ง ปรากฏว่า **เงียบ!** ไม่มีอะไรเลย

มองไปรอบๆ ก็ไม่เห็นมีผู้มีคนสักคนเลย !

หลวงปู่ ท่านก็แปลกใจมาก “เอ ! หูเราก็ไม่ได้ฟังเพื่อนเลือนลอยอะไรนี่นา เสียงนั้นเราก็ได้ยินเต็มสองรูหู ไม่ได้ฟังผิดเพี้ยนอะไร

แต่ทำไมไม่เห็นเจ้าของต้นเสียงนั้น ?”

หลวงปู่ กลับเข้าไปนั่งในถ้ำ ชั่วจิตใจจิตก็สงบลง ท่านได้ยินเสียงกล่าวสารการขึ้นมาดังสนั่นหวั่นไหวไปทั่วขุนเขา

สาาาา ฐ !

หลวงปู่ ได้ยินแต่เสียง ไม่มีภาพอะไรให้เห็น ท่านจึงกำหนดจิตถามทางต้นกำเนิดเสียงสารการนั้นว่า “พวกท่านเป็นใครมาจากไหนกัน ?”

เสียงนั้นก็ตอบท่านว่า “พวกข้าพเจ้าเป็น**เทวดา** อาศัยอยู่ห่างจากที่นี่ไม่ไกลเท่าใดนัก พวกข้าพเจ้า**พากันมอมนุโมทนาบุญกับดาบสที่ได้ทำบุญถวายอาหารเมื่อเช้าวันนี้**”

หลวงปู่ ถามเขาไปอีกว่า “พวกท่านรู้ได้อย่างไรว่าดาบสเขาได้ทำบุญถวายอาหารแก่อาตมาเมื่อเช้านี้ ?”

เขาตอบท่านว่า “พวกข้าพเจ้ารู้ได้จากคำอธิษฐานอุทิศส่วนกุศลของดาบส และจากเสียงให้พรของท่าน เสียงนั้นมันดังสะเทือนเลือนลั่นไปทั่วแดน จนพวกข้าพเจ้าอดที่จะร่วมมอมนุโมทนายินดีไปกับบุญกุศลที่ดาบสผู้นี้ทำไม่ได้ **จึงพากันแห่แหนมาขอร่วมมอมนุโมทนาบุญในครั้งนี้ด้วย**”

“แล้วเสียงฆ้องเสียงกลองที่อาตมาได้ยินนั้นมันเป็นเสียงที่พวกท่านพากันทำขึ้นมาใช่ไหม?” หลวงปู่ ท่านถามถึงเสียงที่ท่านได้ยินมาก่อนหน้านี้

เขาตอบท่านว่า “ถูกต้องแล้วพระคุณเจ้า เสียงที่ท่านได้ยินนั้นเกิดจากการกระทำของพวกข้าพเจ้าเอง พวกข้าพเจ้าเกิดปีติในบุญกุศลนี้ ก็เลยพากันส่งเสียงออกมาให้ท่านได้ยิน”

หลวงปู่ เล่าให้ฟังว่า การสนทนาของท่านกับเทวดานั้น เป็นการสนทนากันทางจิตล้วนๆ โดยไม่ได้เห็นตัวกันเลย มีแต่เสียงโต้ตอบกันไปมาเท่านั้น **คล้ายกับคนเราสนทนากันทางโทรศัพท์ไม่มีผิติดเพี้ยน**

ก่อนที่จะจากกันไป พวกเทวดาเขาก็พากันขอให้ท่านให้ศีลให้พรกับเขาด้วย

หลวงปู่ท่านก็ให้ศีลให้พรกับหมู่เทวดา พอจบการให้พร เขาก็พากันเปล่งเสียงอนุโมทนาสารการจนดังสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วขุนเขาตองซู้

๑๒.

ขอให้หลวงปู่สอนภาวนา

พอตอนค่ำๆ หลวงปู่ ก็ลงมาหาดาบสทองชู้ที่ถ้ำด้านล่าง เพื่อมาฉันน้ำร้อน น้ำยาสมุนไพรมันที่ดาบสต้มเอาไว้ถวายท่าน ในระหว่างที่ฉันน้ำร้อนอยู่นั้น ก็ได้สนทนาธรรมกันไปด้วย ดาบสทองชู้ ได้ถามหลวงปู่ว่า “ท่านครูบาพักอยู่ที่นี้สะดวกไหม?”

หลวงปู่ตอบว่า “สะดวกสบายดีทุกอย่าง”

เขาเลยถือโอกาสนิมนต์ให้หลวงปู่พักอยู่ด้วยกันที่นั่น “ถ้าท่านครูบาอยู่ที่นี้สบายดี ข้าน้อยก็ขอนิมนต์ท่านครูบาอยู่กับข้าน้อยไปนานๆ ขาดเหลืออะไรในเรื่องที่อาศัย ปัจจัยสี่ ข้าน้อยจะเป็นผู้อาสาหามาให้ครูบาเอง ขอให้ท่านครูบาออกมาเลยอย่าได้เกรงใจ”

หลวงปู่ได้ตอบดาบสทองชู้ไปว่า “อาตมาอยู่ที่นี้ตอนนี้ก็สบายดีไปหมดทุกอย่าง ทั้งอาหาร ที่พัก อากาศ และผู้คน ตลอดทั้งพวกภุมิที่นี้เขาก็ดีมาก ส่วนจะอยู่นานเท่าไรนั้น จะขอพิจารณาตุ่อกครั้งก่อน”

พอหลวงปู่พูดถึง พวกภุมิ หรือ เทวดา เท่านั้นแหละ ดาบสทองชู้ถึงกับหูผึ่งตั้งตารอขึ้นมาทันทีทันใด

เขาสนใจเรื่องเทพเทวดามากกว่าเรื่องใดๆ ที่หลวงปู่เล่าให้ฟัง เขาได้ซักถามท่านเป็นการใหญ่

“ท่านครุบาทราบด้วยหรือว่ามีเทวดาอาศัยอยู่ ข้าพเจ้ายู่ที่นี่มา ๓ ปีแล้ว ยังไม่ปรากฏเห็นเทวดากับเขาเลย **ท่านครุบาทราบอย่างไรว่าอยู่ที่นี้มีเทวดา ?**”

หลวงปู่ ท่านเลยเล่าเรื่องเทวดาให้**ดาบสทองชู**ฟัง แต่ท่านใช้คำว่า “**ฝัน**” แทนคำว่า “**นิมิต**” ว่า

“เมื่อตอนกลางวันของวันนี้ อาตมานั่งหลับ และฝันไปว่ามีเทวดา เขามาหาอาตมา เขามอบอกเรื่องที่**คุณฤทธิ**ทำบุญเมื่อเช้านี้ **เขามีความยินดีร่วมอนุโมทนาในบุญกุศลครั้งนี้ด้วย**

พวกเทวดาเขามาเล่าเรื่องนี้ในฝันของอาตมา อาตมาก็เลยเอาเรื่องนี้มาเล่าให้ **คุณฤทธิ** ฟังนี้แหละ”

เมื่อ**ดาบสทองชู** ได้ฟังเรื่องราวที่ **หลวงปู่** เล่าให้ฟังเช่นนั้นแล้ว เขาก็มีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง ยกมือขึ้นท่อมหัวอนุโมทนาสาธุการกับเหล่าเทวดาด้วยความปิติเป็นอย่างยิ่ง

ดาบสทองชู ยกย่อง “**ความรู้ภายใน**” ของ**หลวงปู่** ยกย่องใน**ความรู้ที่พิเศษ** ของท่าน

เขาบอกว่าตนเองนั้นบวชเป็นฤทธิดาบสมานานหลายปีแล้ว แต่การภาวนาก็ยังไม่รู้ไม่เห็นเป็นอะไรกับเขาเลย **เขาเลยขอให้หลวงปู่ช่วยเป็นอาจารย์สอนเขาในเรื่องการภาวนานี้ด้วย**

หลวงปู่ ได้แนะนำวิธีการภาวนาในเบื้องต้นกับ**ดาบสทองชู** แต่ ท่านว่า จริตนิสัยของดาบสผู้นี้มักอยากจะรู้เรื่องภายนอกเป็นหลัก เช่นเรื่องเทวดา เปเรต ผี นรก สวรรค์ เป็นต้น

หลวงปู่ จึงได้พูดปราบๆ เขาเอาไว้บ้าง ท่านบอกว่า “อย่าไปสนใจในเรื่องแบบนี้มากนัก มันจะทำให้ติดหลงกันไปได้ **อย่าไปดูของภายนอกมากนัก ให้ดูภายในตัวเองเป็นหลัก**”

หลวงปู่พักอยู่ที่**ถ้ำตองชู** เพียง ๘-๙ วันเท่านั้น เหตุที่ท่านออกจากที่นั่นไปก็เพราะท่านต้องการจะจำพรรษาอยู่เพียงองค์เดียว “**เพราะตอนนั้นท่านเหลือกิจเพียงหนึ่งอย่างที่จะต้องทำให้เสร็จ**” (คงเดาออกนะครับว่ากิจอะไร ?) จึงต้องการอยากอยู่เพียงลำพังเท่านั้น

แม้ว่า **ดาบสตองชู** จะขอนิมนต์ท่านไว้ซักเพียงไร ท่านก็ไม่รับนิมนต์เขา เพียงแต่บอกว่า “**ถ้ามีโอกาสผ่านมาทางนี้ อาตมาก็จะแวะมาพักด้วย**”

หลวงปู่ ท่านออกจาก**ถ้ำตองชู** แล้วก็เที่ยวรุกคืบไปเรื่อยๆ ไปพักที่หมู่บ้านต่างๆ หลายหมู่บ้าน เช่น บ้านห้วยค่า บ้านถ้ำตอง (ทอง) และสุดท้ายใกล้จะเข้าพรรษา เหลือเวลาอีก ๙-๑๐ วัน ท่านก็ไปพักจำพรรษาที่ **ถ้ำบ้านหนองยวน**

และที่ **ถ้ำบ้านหนองยวน** นี้แหละที่ **หลวงปู่** ได้จำพรรษาเป็นพรรษาสุดท้ายในประเทศพม่า (จำชื่อสถานที่แห่งนี้ให้ดีนะครับ เพราะมีความสำคัญต่อการถึง**หลักชัย**ของ**หลวงปู่**)

หลังออกพรรษานั้นแล้ว **หลวงปู่**ก็ต้องเดินทางกลับเมืองไทย เพราะสงครามโลกครั้งที่ ๒ เป็นเหตุนั่นเอง

๑๓.

จำพรรษาสุดท้าย ที่ถ้ำหนองยวน

ถ้ำบ้านหนองยวน เป็นสถานที่ที่ **หลวงปู่ชอบ จานสโม** พักจำพรรษาเป็นพรรษาสุดท้ายในประเทศพม่า ก่อนจะเดินทางกลับประเทศไทย

พระอุปัฏฐากของหลวงปู่ ได้บันทึกเรื่องราวที่เกิดขึ้นที่ **ถ้ำบ้านหนองยวน** ตามคำบอกเล่าของ**หลวงปู่** ดังต่อไปนี้ :-

พ.ศ. ๒๔๘๗ หลวงปู่ชอบ จานสโม จำพรรษาที่ ๒๐ ของท่านที่ถ้ำบ้านหนองยวน ประเทศพม่า

บ้านหนองยวน เป็นหมู่บ้านของชาวไทยใหญ่

เมื่อ **หลวงปู่** ออกจาก**ถ้ำตองซู**แล้ว ท่านก็ชุดงค์ไปพำนักยังสถานที่ต่างๆ หลายแห่ง เมื่อจวนจะถึงเวลาเข้าพรรษา ท่านมาเห็นว่า**ถ้ำหนองยวน** มีความเหมาะสมสำหรับท่านมาก

ที่ **ถ้ำหนองยวน**นี้ ได้เคยมีพระมาอยู่จำพรรษาและจากไปนานแล้ว **หลวงปู่** ได้อธิษฐานจำพรรษาที่นี่ แล้วชาวบ้านได้พากันมาทำที่พักให้ท่านใหม่ เพราะที่พักเดิมที่พระองค์อื่นเคยอยู่ได้ชำรุดทรุดโทรมจนไม่สามารถจะอยู่ได้ต่อไป

หลวงปู่ได้เมตตาเล่าเหตุการณ์ ดังนี้ :-

“**บ้านหนองยวน** นี้ มีบ้านอยู่ในราว ๖๐ กว่าหลังคาเรือน ถือว่าเป็นหมู่บ้านใหญ่หมู่บ้านหนึ่ง

ใหญ่พอๆกับ**เมืองเจียงตอง**ที่เราเคยไปจำพรรษามา **คนบ้านหนองยวนเป็นชาวไทยใหญ่ทั้งหมด**

ถ้าที่เราอยู่จำพรรษาอยู่ไม่ไกลจากหมู่บ้านเท่าไรนัก ประมาณระยะทางกิโลกว่าๆ ไม่เกินสองกิโล

คนที่นั่นเขาจะกินแต่พืชผักถั่ววงเป็นอาหารหลัก เขาค่อยกินเนื้อสัตว์เท่าไรนัก

พวกเนื้อสัตว์ นานๆ จะเอามาให้ฉันทีหนึ่ง

พวกไทยใหญ่เขาค่อยกินเนื้อสัตว์กันมากนักทั้งๆ ที่ในสมัยนั้นยังมีสัตว์ป่าอยู่มากมาย แต่พวกเขาก็ไม่ค่อยเข้าไปล่าสัตว์กันเท่าไร

ถือว่าพวกไทยใหญ่นี้เขาทำกรรมปาณาติบาตน้อยมาก

อาหารฉันอยู่ที่นั่นก็ไม่ถือว่าลำบากมาก พออยู่พอฉันได้ตามอัฏภาพ ไม่เดือดร้อนอะไร

สถานที่อยู่ก็ถือว่าดีมาก สงเสริมด้านจิตใจดี”

๑๑.

เด็กชายผู้อุปัฏฐากหลวงปู่

หลวงปู่ เล่าถึงเหตุการณ์ครั้งจำพรรษาที่**ถ้ำหนองยวน** ต่อไป
ว่า :-

“เราอยู่ที่**บ้านหนองยวน** มีลูกศิษย์มาคอยอุปัฏฐากเราอยู่สองคน
คนหนึ่งเป็นหนุ่มน้อยอายุ ๑๕ ปี อีกคนเป็นเด็กอายุแค่ ๙ ปี

ทั้งสองคนนี้จะมาคอยต้มน้ำร้อน น้ำยาสมุนไพรรักษาให้ฉันทุกวัน

ตอนเช้า **บักคนโต** มันจะมาเอาบาตรเราและพาเราออกไป
บิณฑบาตในหมู่บ้าน **บักคนเล็ก** จะคอยอยู่ในหมู่บ้าน

พอกลับจากบิณฑบาต **อ้ายคนโต**มันจะ (สะ) พายบาตรมาส่ง
อ้ายคนเล็กมันจะเก็บผักมาตามทาง พอมาถึงที่ผักก็จะพากันทำอาหาร
ถวาย

อาหารที่เขาทำกันนั้นจะเป็น**แกงโฮะ**

แกงโฮะ คือการเอาอาหารทุกอย่างที่มี ไม่ว่าจะเนื้อหรือผัก
หลายๆ อย่าง ทั้งที่เป็นอาหารรสชาติต่างกัน ไม่ว่าจะเปรี้ยวหวาน
มันเค็มอะไรก็ตาม เขาจะเอามาเทรวมกันลงไปในหม้อเดียว แล้วก็ต้ม
เคี่ยวขึ้นมาใหม่อีกครั้ง

ทางภาคเหนือจะเรียกอาหารประเภทนี้ว่า**แกงโษะ** ซึ่งแปลออกมาแล้วก็คือ **การเอาอาหารหลายอย่างมารวมกัน** (ที่ภาคกลางเรียก **แกงรวม** หรือ **แกงสำรวม** นั่นแหละครับ)

เด็กผู้ชายสองคนที่มาดูแลเรา หลังจากเขาทำอาหารให้เราฉันพอเราฉันเสร็จ เขาจะนำอาหารที่เหลืออยู่ในบาตรของเรามากินกัน

เอาบาตรไปล้างไปเก็บเรียบร้อย ถึงได้พากันกลับบ้านของตน พอตกบ่ายก็พากันมาตัมน้ำสมุนไพรมันที่หาเอาตามภูเขาแถวนั้น มาตัมให้เราฉัน

เขาจะไม่มายุ่งมารบกวนในเวลาเราภาวนา พวกนี้เขาจะรู้ว่าเวลานี้เรากำลังทำอะไรอยู่

บางครั้งก็จะให้เขานั่งสมาธิภาวนากัน เป็นการฝึกนิสัยทางธรรมให้เขา

เด็กน้อยสองคนนี่เขาทำกับเราดีมาก ทุกวันนี้เรายังคิดถึงมันทั้งสองคนอยู่”

หลวงปู่ เล่าเรื่องนี้เมื่อปี ๒๕๓๕ และพระผู้เขียนเรื่องนี้ ได้เรียนถามท่านว่า ทั้งสองคนยังมีชีวิตอยู่หรือว่าตายกันหมดแล้ว

หลวงปู่ บอกว่า **“ตอนนี้นี้ยังมีชีวิตอยู่ทั้งสองคน”**

เพราะฉะนั้น ในปี ๒๕๓๕ คนโตน่าจะมีอายุได้ ๖๓ ปี และคนเล็ก (ทราบภายหลังว่าชื่อ **จะสา**) ก็น่าจะมีอายุได้ ๕๗ ปี

ถ้าท่านผู้อ่านอยากรู้ว่า ถึงปีปัจจุบัน คือ ๒๕๔๘ เขาจะมีอายุเท่าไร ก็เอา ๑๓ บวกกับตัวเลขในบรรทัดข้างบนได้

๑๕.

เทวดาเยี่ยมฟังธรรม

หลวงปู่ชอบ จานสโม เป็นพระเถระสายพระป่าองค์หนึ่ง ที่มีเทวดามาเยี่ยมฟังธรรมจากท่านอยู่เสมอ

ท่านหลวงตาพระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ได้เขียนเล่าเรื่องนี้ ดังนี้ :-

ท่าน (หลวงปู่ชอบ) ว่า เทวดามาเยี่ยมฟังธรรมท่านแต่ละครั้ง มีจำนวนมากบ้างน้อยบ้าง แต่ไม่มากเหมือนที่มาเยี่ยมฟังธรรมท่านพระอาจารย์มั่น

บางครั้งมาในราว ๕๐-๖๐ บางครั้งราว ๑๐๐-๒๐๐ บางครั้งราว ๕๐๐-๖๐๐

บางครั้งก็เป็นพันๆ แต่ห่างๆ มา

เครื่องนุ่มห่มของเทวดา ทั้งเบื้องบนเบื้องล่างที่มาในบางครั้ง มีสีขาวล้วนบ้าง สีแดงล้วนบ้าง เป็นแบบเดียวกันหมด ไม่ก้ำก๋ายกัน (เทวดา) ทุกคน และทุกครั้งที่มา ไม่มีเครื่องประดับตกแต่งใดๆ ทั้งสิ้น

เวลาเข้ามาหาพระผู้ทรงศีลทรงธรรม เป็นที่เคารพมาก เทวดาถือกัน

หัวหน้าประกาศห้ามไม่ให้ใส่เครื่องประดับตกแต่งเข้าไปหาพระ
ให้ห้องห่มแบบเรียบๆ เหมือนพุทธมามกะชาวพุทธ มีกิริยามารยาท
สวยงามมาก ติดตาจิตใจ เห็นแล้วไม่จืดไม่จาง

มนุษย์เราน่ายึดเอาแบบอย่างของเขามาใช้ เมื่อเวลาเข้าไปหาพระ
หาสงฆ์ในวัดหรือที่ได้ก็ตาม จะนำดูไม่อุจาดบาดตาบาดใจเกินไป

เห็นแล้วทุเรศ ปลงไม่ตก กลัวตกนรกมากกว่า

แต่ใครละ จะสามารถนำเรื่องของเทวบุตรเทวดามาเล่ามาสั่งสอน
มนุษย์ ให้เชื่อถือและยอมรับปฏิบัติตามได้บ้าง ใครจะกล้ายอมรับทำ
หน้าที่นี้เล่า

เพียงได้ยินใครเล่าเรื่องเทวดา เปรต ผี ให้ฟังบ้าง ไม่ทราบว่าจะ
เล่าเล่นเล่าจริง ก็จะถูกหัวเราะเยาะเย้ย

ขึ้นเอกภวะเบียดของเมืองเทพเมืองผีมาใช้ในเมืองมนุษย์ เขา
ก็จะหาว่าบ้าไม่มีสติ โรงพยาบาลบ้าก็จะไม่ยอมรับเป็นคนไข้ แล้วจะ
ไม่ตายทิ้งเปล่าๆ ทั้งที่บ้ายังติดตัวไปด้วยละหรือ

เมื่อ**หลวงปู่ชอบ**ท่านพูดแล้วก็หัวเราะกันไปพักหนึ่ง

ต่อไปนี่เป็นการสนทนาในบรรยากาศสนุกสนานระหว่าง **หลวงปู่
ชอบ** กับ **ท่านหลวงตาพระมหาบัว** ซึ่ง**ท่านหลวงตา** ได้เขียนเล่าไว้
ดังนี้ :-

ผู้เขียน ก็ปากออยู่ไม่เป็นสุข จึงเรียนแบบเล่นบ้างจริงจังบ้าง เป็น
การหยั่งเสียงดูว่าท่านจะว่าอย่างไร

ท่านหลวงตา “ก็ท่านอาจารย์เอง-แล้วขึ้นเอกภวะเบียดของ
เมืองเทพเมืองผีมาใช้ในเมืองมนุษย์ เขาจะหาว่าบ้าไม่มีสติ จะเป็นไร
ไป โลกเขาไปเห็นอะไรในเมืองนอกเมืองนา เขายังนำมาเล่าฟังกันได้

และนำเอากิจการจากเมืองนอกมาปรับปรุงแก้ไขในบ้านเมืองของตน โดยออกกฎหมายให้คนในประเทศปฏิบัติตามได้

เช่นเมืองไทยเรา การแต่งเนื้อแต่งตัวเวลานี้ ก็กำลังจะกลายเป็นเมืองนอกไปหมดแล้ว ทั้งหญิงทั้งชายทั้งหนุ่มสาวเฒ่าแก่

เพราะคนไทยเราสั่งสอนง่าย ไม่เป็นคนหัวแข็งดื้อรั้นเหมือนคนเมืองอื่นๆ

ยิ่งการแต่งเนื้อแต่งตัวด้วยแล้ว คนไทยยิ่งชอบ และถอดแบบของใครๆ มาปฏิบัติได้อย่างถูกต้องแม่นยำ หรือยิ่งกว่าครูเสียอีก ทั้งจำอะไรๆ ที่แปลกหูแปลกตาได้อย่างอัศจรรย์

ยิ่งการแต่งกายแบบเมืองเทพ ซึ่งใครๆ ไม่เคยไปเห็น แม้พวกนักท่องเที่ยวยุวอากาศก็ไม่มีหวังจะได้เจอได้ชมการแต่งกายของพวกเทพพอจะนำมาอวดโลกได้เลยด้วยแล้ว ถ้ามนุษย์ได้รับการแนะนำทางบ้างแล้ว เข้าใจว่าจะมีผู้สนใจไม่น้อย เพราะเป็นแบบของคนชั้นสูง”

พอท่านหลวงตาฯ พูดจบ ต่างองค์ต่างหัวเราะกันพักใหญ่ แล้วหลวงปู่ชอบ ท่านก็ตอบว่า “คำพูดของท่านมันพิสดารเกินไป ถ้าขึ้นทำตามท่าน ผมต้องไม่ได้อยู่เมืองไทยแน่ จะต้องถูกเนรเทศไปอยู่กับพวกเปรตพวกผีโดยไม่ต้องสงสัย

เพราะเขาจะหาว่า ผมเป็นเพื่อนกับพวกนั้น แล้วจะขับไล่ให้ไปอยู่กับพวกเปรตพวกผีนั้นแน่นอน ส่วนจะให้ไปอยู่กับพวกเทพพวกพรหมคงไม่มีหวังแน่ๆ เพราะภูมินี้เป็นภูมิที่มีศักดิ์สูง

แต่ภูมิเปรตผีนั้นซิ ที่เขาจะไล่ผมไปอยู่ด้วย เพราะเป็นภูมิที่ต่ำต้อยด้อยศักดิ์ศรี ไม่มีใครปรารถนา เพื่อเป็นการประณาม

ถ้าเรื่องเป็นอย่างนี้ท่านจะว่าอย่างไร ?”

ตอนนี้ทั้งหลวงปู่ชอบ และทั้งท่านหลวงตาฯ ต่างหัวเราะกัน
พักหนึ่ง

แล้วหลวงปู่ ก็พูดต่อไปว่า “ท่านกรุณาอย่าหาญคิดจะให้ผมเอา
ระเบียบของเทพของพรหมมาใช้ในเมืองมนุษย์เลย

แม้แต่พวกดังกล่าวนี้ ก็ยังเคารพศาสนา เคารพพระพุทธเจ้า
อย่างเทิดทูน

ธรรม ดังกล่าว ก็อยู่ในมนุษย์เรานี่เอง ถ้าใครจะสนใจปฏิบัติ
ตาม ก็ไม่เห็นอะไรบกพร่อง ในบรรดาธรรมสอนโลกที่มีอยู่ในแดนมนุษย์
เรา ถ้าเราไม่โง่จนเกินไป

**เท่าที่ผมเล่าให้ฟัง ก็ถือเป็นกันเอง มิได้คิดจะไปพูดไปเล่า
ที่ไหน**

แต่พอเล่าให้ฟังตามเหตุการณ์ที่ปรากฏบ้าง ท่านกลับขอให้ผมนำ
เอาขนบธรรมเนียมของเทวดามาสั่งสอนมนุษย์ ซึ่งเป็นเรื่องช่วยที่สุด
สำหรับผู้จะเริ่มคิดนำธรรมเนียมลึกลับมาสอนโลก

ผมทำไม่ลง แม้แต่คิดก็ไม่เคยคิด”

ท่านหลวงตาฯ กราบเรียนท่านว่า “กระผมก็เรียนไปตามประสา
อย่างนั้นเอง ถ้าท่านอาจารย์ไม่สะดวกก็ไม่ควรฝืน เราคุยกันสนุกตาม
แบบพระโดยลำพังที่ถือเป็นกันเอง”

ท่านหลวงตาฯ ได้เล่าเรื่องเทวดามาขอให้หลวงปู่ชอบแสดงธรรม
ต่อไปว่า :-

บรรดาเทวดาหลายพวกที่มาเยี่ยมท่านในวาระต่างๆ กันนั้น มี
ความคิดเห็น รักชอบธรรมต่างๆ กัน

บางพวกชอบรับศีลก่อนฟังธรรม บางพวกชอบฟังธรรมเลยทีเดียว
บางพวกชอบธรรม **สังโยชน์เบื้องต้น** บางพวกชอบฟัง **สังโยชน์
เบื้องต้น** แต่ที่ชอบฟังสังโยชน์เบื้องต้นนั้นมากกว่า

บางพวกชอบฟัง **ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร** บางพวกชอบฟัง **กรณีย
เมตตสูตร** บางพวกชอบฟัง **สังคหธรรม** เกี่ยวกับการสงเคราะห์กัน
ชอบแปลกๆ ต่างๆ กันตามจำนวนของพวกเทพที่มานั้นๆ ต่าง
มีความรัก ชอบธรรม ไปตามนิสัยเหมือนมนุษย์เรา

บางพวกชอบฟัง **เมตตาทพรหมวิหาร**
“บางพวกชอบฟังสูตรที่เราไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อนเลยก็มี เรา
สนใจ ต้องบอกกับเขาว่า **ไม่เคยรู้ไม่เคยเรียนมา** เขาก็ขอฟังสูตรอื่นๆ
ที่เขาชอบต่อไป”

หลวงปู่ว่า เทวดาเคารพท่านมาก ไม่อยากให้ท่านหนีไปที่ไหน
เลย อยากให้ท่านพักอยู่กับเขานานๆ ขณะที่ท่านพักอยู่ที่นั่น เทวดาว่า
มีความสงบเย็นใจมาก **กลางคืนก็ได้ยินเสียงท่านสวดมนต์และเจริญ
ธรรมบทเมตตา** เขามีความซาบซึ้งในธรรมที่ท่านสวดมาก **ไม่อยาก
ให้จับลงง่าย ๆ**

หลวงปู่ว่า การสวดมนต์ก็เพียงนี้ที่อยู่ในใจ มิได้สวดเสียงดัง
พอจะได้ยินถึงใครๆ แต่เวลาเทวดามาเยี่ยม เขาขอให้สวดมนต์สูตรนั้น
สูตรนั้นให้มากกว่าสูตรอื่นๆ เขาเป็นสุขใจและชอบฟังมากกว่าสูตรอื่นๆ
ขณะที่ท่านสวดมนต์ เขาสนใจฟังอย่างเพลิดเพลีน ดังนี้

หลวงปู่ ถามเทวดาว่า “ทราบได้อย่างไรว่าอาตมาสวดมนต์สูตร
นั้นๆ ?”

เทวดาทอบันทั้นที่ว่า “เสียงสวดมนต์ของพระคุณท่านสะท้อนไป
ทั่วพิภพ จะไม่ให้ได้ยินอย่างไรได้ ธรรมเป็นของละเอียดอ่อนอยู่แล้ว
เมื่อยกขึ้นประกาศด้วยการสวด หรือ **สังวรยาย** ก็ต้องดังกังวานไปทั่ว
พิภพ ให้ความรู้ทั่วถึงกัน ทั่วโลกธาตุ บรรดาผู้ควรจะทราบได้”

จาริกไปประเทศจีน
เมื่อเดือนพฤษภาคม ๒๕๓๑

พระอรหันต์พากุละ แสดงธรรมโปรด

ผมขออนุญาตคัดลอกข้อเขียนของท่านหลวงตาพระมหาบัว
ญาณสมฺปนฺโน เกี่ยวกับเรื่อง **พระอรหันต์พากุละ** มาแสดงธรรมโปรด
หลวงปู่ชอบ ในคราวที่ท่านวิเวกอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่งในประเทศพม่า ดังนี้: -

ท่าน (หลวงปู่ชอบ) พักอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่ง ตอนกลางคืนยาม
ดึกสงัด ท่านกำลังเข้าที่ทำสมาธิภาวนาอยู่ มีพระอรหันต์องค์หนึ่งชื่อ
พระพากุละ รูปร่างขาว สูง สวยงามมาก มองเห็นแล้วน่าเคารพเลื่อมใส
ทันที

ท่านเหาะทางอากาศมาเยี่ยม**หลวงปู่**ทางสมาธิภาวนาตอนกลางดึก
คืนหนึ่ง ซึ่งเมื่อตอนกลางวันวันนั้นบริวารชั้นหนึ่งของ**หลวงปู่**เกิดหาย หา
ยังไปก็ไม่พบ พอตกกลางคืน นั่งสมาธิภาวนา พระอรหันต์องค์นี้ก็
เหาะมาเยี่ยมท่านพอดี

พอเหาะลงมาถึงพื้น นั่งเรียบร้อยแล้ว ท่านก็ถามขึ้นทันทีว่า
ทราบว่ามีบริวารชื่อนั้นของท่านหายเมื่อตอนกลางวันใช่ไหม?

หลวงปู่ เรียนตอบว่า ใช่

พระอรหันต์องค์นั้นก็ชี้มือบอกว่า “นั่น อยู่ที่นั่น มิได้หาย ท่าน ลืมที่ไว้ต่างหาก”

พอเช้าวันต่อมา ไปดูที่ที่พระอรหันต์ชี้บอกก็เห็นบริวารขึ้นนั่นจริงๆ

หลวงปู่ แปลกใจว่า ท่านก็มีได้บนบานศาลกล่าวอะไรเลย แต่ ท่าน (พระพากุลละ) ทำไม่ทราบได้ บริวารนั้นก็ได้อันมาจริงๆ ตามจุดที่ ท่านชี้บอก จึงน่าอัศจรรย์อยู่มาก **หลวงปู่**ว่าอย่างนั้น

ขณะที่**พระอรหันต์**ท่านเหาะมาเยี่ยม**หลวงปู่**นั้นได้ชมเชยและ สรรเสริญท่านที่ถือธุดงค์วัตร และปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ นำเคารพเลื่อมใส จึงดลบันดาลให้ท่านต้องมาเยี่ยมถึงที่อยู่

จากนั้น**พระอรหันต์**ก็แสดงธรรมเพื่อความรื่นเริงแก่ท่าน และสอน เน้นหนักในธุดงค์วัตรว่า

“จงพยายามรักษาธุดงค์ไว้ให้มั่นคงต่อไป อย่าให้เสื่อมร่วงโรย ไปเสีย ธุดงค์วัตรเสื่อมก็เท่ากับศาสนาเสื่อม

แม้คัมภีร์ธรรมทั้งหลายยังมีอยู่ ก็ไม่อาจทรงคุณค่าแก่ผู้สนใจ ได้เท่าที่ควร

ธุดงค์วัตรเป็นธรรมชั้นสูงมาก ผู้รักษาธุดงค์ได้ต้องเป็นผู้มี จิตใจสูง

ท่านควรทราบว่ **พระอริยเจ้าทุกประเภทไปจากธุดงค์วัตรนี้ทั้ง นั้น เพราะธุดงค์เป็นธรรมเครื่องทำลายกิเลสได้ทุกประเภท**

ธุดงค์วัตรจึงเป็นทางเดินเพื่ออริยธรรม อริยบุคคล

คนไม่มีธุดงค์วัตรคือ คน**วัตรร้าง** เช่นเดียวกับบ้านร้าง เมืองร้าง อะไรก็ตาม ถ้างได้ร้างแล้ว ไม่เป็นสิ่งที่พึงปรารถนาเลย

ท่านจงรักษาธาตุคงอันเป็นเครื่องทำลายกิเลสไว้ให้ดีและมั่นคง
อย่าให้เป็นพระ**วัตรร้าง** จะเป็นทางรั่วไหลแตกซึ่มแห่งมรรคผลนิพพาน
ที่ควรจะได้จะถึง

พระพุทธรเจ้า และสาวกทั้งหลาย บรรดาที่เลิศแล้วล้วนแต่ท่าน
รักษาธาตุคงวัตรกันทั้งนั้น

**ใครประมาทธาตุคงว่าไม่สำคัญ ผู้นั้นคือผู้หมดสาระสำคัญใน
ตัวเอง**

ท่านจงรักษาความสำคัญของตนไว้ด้วย**ธาตุคงวัตร**

ผู้มีธาตุคงวัตร เป็นผู้ที่มีอำนาจทั้งภายในอกภายในอย่างลึกกลับ
จับใจที่บอกใครไม่ได้ เป็นผู้เด่นในวงแห่งทวยเทพชาวไตรภพทั้งหลาย
มนุษย์และเทวดาทุกชั้นทุกภูมิเคารพรักผู้มีธาตุคงวัตรประจำตัวอยู่
และไปที่ไหนไม่เป็นภัยแก่ตัวและผู้อื่น มีแต่ความเย็นน่าน้ำภายในทั้ง
กลางวันและกลางคืน

ธาตุคงวัตร เป็นธรรมลึกลับ ยากที่จะมองเห็นความสำคัญ ทั้งที่
ธาตุคงวัตรเป็นธรรมสำคัญในศาสนามาดั้งเดิม

ธาตุคงวัตรเป็นหลักใหญ่แห่งพระศาสนา ผู้มีธาตุคงประจำตัว
คือผู้รู้ความสำคัญของตัว และรักษาถูกจุดแห่งความสำคัญได้ดี เป็น
ที่น่าชมเชยอย่างถึงใจ

ผู้มีธาตุคงวัตรดีเป็นผู้มีจิตใจเมตตาอ่อนโยนในสัตว์ทั้งหลาย

**ถ้ายังมีผู้ปฏิบัติธาตุคงวัตรอยู่ตราบใด ศาสนาก็ยังทรงดอกทรง
ผลอยู่ตราบนั้น**

เพราะ รุตงค์เป็นทางที่ไหลมาแห่งมรรคและผลทุกชั้น ไม่มี
สถานที่ กาลเวลา หรือสิ่งใดๆ มาเป็นอุปสรรค กีดขวางทางเดินเพื่อ
มรรคผลนิพพานได้ ถ้ารุตงค์วัตรยังเป็นไปอยู่กับผู้ปฏิบัติทั้งหลาย

**ท่านจงจดจำให้ถึงจิต คิดไตร่ตรองให้ถึงธรรม ถือรุตงค์วัตร
ดังกล่าวมา อยู่ที่ใดไปที่ใดจะชุ่มเย็นอยู่กับตัวท่านเอง
รุตงค์วัตรนี้แลคือบ่อเกิดแห่งธรรมทั้งหลาย ดังนี้”**

๘๗.

ธมมปีติ สุขี เสติ

เมื่อ**พระอรหันต์**พากุละแสดงธรรมจบลง ท่านก็ลาจากไปโดยทางอากาศเจียบหายไปเลย

เมื่อ**พระอรหันต์**ท่านจากไปแล้ว **หลวงปู่**ได้นำธรรมที่ท่านแสดงสั่งสอนมาคิดอ่านไตร่ตรอง เกิดความอัศจรรย์ใจตัวเอง ที่ไม่คาดฝันว่าจะมี**พระอรหันต์**ผู้วิเศษ แม้นิพพานแล้วยังอุตสาห์มาเมตตาอบรมสั่งสอนเกี่ยวกับ**ธุดงค์วัตร** และธรรมอื่นๆ มากมาย

ท่านเกิดความมั่นใจในธรรมทั้งหลาย ว่าไม่เสียทีที่เกิดมาเป็นมนุษย์ทั้งชาติ ได้**จอมปราชญ์**มาเมตตาสั่งสอน ซึ่งเป็น**พระชีณาสพ (ผู้หมดกิเลส)**ทั้งองค์เหาะมาทางอากาศ

“เราคงมีวาสนาบารมีอยู่บ้าง ที่ได้เห็นสิ่งที่ไม่น่าจะเห็น และได้ฟังสิ่งที่ไม่คาดฝันว่าจะได้ยินได้ฟังนับแต่เกิดมา

การดำเนินของเราคงไม่เป็นโมฆะในวงพระศาสนา มิฉะนั้น**พระอรหันต์**ต้องควิเศษคงไม่เหาะมาโปรดเมตตาให้เสียเวลา”

หลวงปู่ เล่าว่า คืบวันนั้น พอออกจากที่ท่าสมาธิ ท่านก็มาเดินจงกรม ราวกับตัวจะเหาะลอยขึ้นบนอากาศตาม**พระอรหันต์**ท่านไปจนได้

ทำความเพียรไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าใดๆ เลย มรรคผลนิพพานเหมือนกับบอญ์ชั่วเอื่อมมือถึง ทั้งที่จิตก็ยังมิกละสลอยู่ในใจนั้นแล

จิตใจสงบเย็น กายก็เบา มองไปในทิศทางใดรู้สึกปลอดภัยไปรุ่ง
โล่งไปหมด ไม่ปรากฏสิ่งและอารมณ์ใดๆ มาเกี่ยวข้องกับพัวพันจิตใจให้
ลำบากรำคาญเหมือนที่เคยเป็นมารต่อกันมาเลย

เดินจงกรมจนถึงสว่างโดยไม่รู้สึกลึกเมื่อยวบใดๆ ทั้งสิ้น ที่เคย
ได้ยินธรรมท่านแสดงว่า **“ธมมปีติ สุขุ เสติ ผู้มีความปีติในธรรม
ย่อมอยู่หลับนอนเป็นสุข”** ก็เพิ่งมาปรากฏชัดกับใจในคืนนั้น ดังนี้

ท่านหลวงตาฯ กล่าวปิดท้ายเรื่องนี้ว่า :-

“ฟังแล้วชวนลูกชู้เพราะความปีติยินดีในประสบการณ์ของท่าน ที่มี
วาสนาบารมีบำเพ็ญธรรมจนเห็นมรรคเห็นผล **อัยมกัณฑ์ตา** ทั้งภายนอก
มีพระอรหันต์องค์วิเศษเหาะมาโปรดเมตตา ทั้งภายในก็ได้เต็มธรรมรส
ปรากฏซาบซ่านไปทั้งกายทั้งใจ อันเป็นความเย็นที่หาได้ยาก พากฟ้า
แดนดินถิ่นไกลถิ่นไกลหรือถิ่นไหนๆ ก็ไม่มีให้เจอ ถ้าไม่เจอจากความ
เพียรพยายามปฏิบัติอบรมในธรรมนี้เท่านั้น

**ท่านที่เพียรทางนี้ ย่อมมีวันเจอ เพราะสิ่งที่จะให้เจออยู่กับธรรม
และธรรมก็อยู่กับใจ ไม่แยกหรืออยู่ห่างไกลกันอะไรเลย”**

โปรดญาติโยมที่ ปีนัง

๑๑.

พระมหากัสสปะมาโปรด

เรื่องของ**พระมหากัสสปะ**ที่มาเยี่ยม**หลวงปู่ชობ จานสโม** ในตอนนี้เป็นข้อเขียนของท่าน**หลวงตาพระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน** ท่านเขียนบรรยายไว้ ดังนี้ :-

ต่อไปนี้ ท่านผู้อ่านก็จะได้นึกวาดภาพไปตามความเป็นไปแห่งเรื่องของท่าน(หลวงปู่ชობ)ต่อไปอีก

คือ ท่าน**พัก**ทำความเพียรอยู่ในถ้ำแห่งภูเขาสูงหนึ่ง ทราบว่าห่างจากหมู่บ้านมาก ผิดที่เคยอยู่มาก่อน บิณฑบาตทั้งไปและกลับก็กินเวลาราวสองชั่วโมงกว่า จนเหงื่อแตกโชกแทบไม่เหลือติดตัว กว่าจะกลับถึงที่พักแต่ละครั้ง แต่ท่านก็พอใจที่จะอยู่บำเพ็ญด้วยความสมัครใจ ไม่คิดถึงความลำบากกันดารใดๆ ทั้งสิ้น

การภาวนา ก็เป็นไปด้วยความดูดีดีไม่จิตจาง

คืนวันหนึ่ง พอจิตสงบตัวลงไม่นานนักก็ปรากฏเห็นพระอรหันต์องค์หนึ่ง ซึ่งท่านว่า**พระมหากัสสปะเถระ** เหาะลอยมาทางอากาศ มุ่งหน้ามาหาท่าน และค่อยๆ เหาะลงมา ราวกับมีเบรคห้ามล้อเหมือนรถยนต์เรา

แล้วก็ค่อยๆ หย่อนองค์ท่านลงมาจนถึงพื้นเสร็จแล้วนั่งพับเพียบ
เรียบร้อยที่ตรงหน้าท่าน ด้วยสีหน้ายิ้มแย้มที่เต็มไปด้วยรัศมีแพรวพราว
รอบองค์

มีลักษณะท่าทางอ่อนโยนด้วยเมตตา ราวกับหอมผู้มีอัธยาศัย
ใจเอื้ออารีต่อคนไข้เข้ามาถามดูอาการด้วยความเป็นห่วง หวังจะช่วย
อนุเคราะห์ด้วยหยูกยาและวิธีการต่างๆ อย่างเต็มสติกำลังความสามารถ
ที่มีอยู่จะนั้น พระอรหันต์องค์นั้นก็เช่นกัน

พอนั่งพับเพียบเรียบร้อย ด้วยทั้งอัธยาศัยที่เต็มไปด้วยเมตตา
หวังธรรมานุเคราะห์แก่ท่าน แล้วก็ถามด้วยความเอื้อเฟื้อว่า

“เป็นอย่างไร **ขันธปัญจก** กับ **ใจ** ที่เป็นเจ้าของแห่งวัฏฏะของ
ท่าน พอเป็นไปอยู่ละหรือ จิตพอจะเห็นโทษและเบียดเบียนต่อการเกิด
ตายบ้างหรือยัง

ผมเป็นห่วงท่าน กลัวว่า**จิต** ที่เคยนอนไม่ตื่นมาเป็นอนันตกาล
จนนับประมาณมิได้ จะไม่สนใจอยากตื่นพอมองเห็นทางเพื่อ**พระนิพพาน**
อันเป็นแดนลี้ลับสำหรับสัตว์โลกผู้ไม่สนใจจะตื่นจาก**หลับ** คือความ
เพลินหลงในสิ่งหลอกลวงทั้งหลายที่มีประจำอยู่ในแดนของสัตว์โลก
ผู้ชอบลุ่มหลง ยิ่งกว่าความชอบรู้จริงเห็นจริงทั้งหลาย ซึ่งมีอยู่ในแดน
เดียวกัน

**จึงได้มุ่งมา เมื่อมาถึงแล้วก็อ่อนนุโมทนาในกำลังศรัทธา และ
ข้อปฏิบัติที่ท่านบำเพ็ญอยู่เวลานี้”**

นี่เป็นประโยคแรกที่ท่านพระมหากัสสปะทักทายได้ถามด้วยความ
เป็นห่วงและเมตตา

ส่วนท่านอาจารย์องค์นั้น (หลวงปู่ชอบ) ท่านปรากฏในนิมิต ภาวนาว่า ท่านลุกขึ้นกราบไหว้ท่านด้วยความตื่นตันใจ ทั้งที่ใจยังอยู่ในสมาธิ ขณะที่ท่านเหาะลงมาถึงที่แรก

ท่าน (หลวงปู่ชอบ) เรียนตอบพระอรหันต์โดยทางสมาธิภาวนา ว่า

“ฉันท์ของเกล้ากระผมก็พอทนกันไปแบบโลกๆ เขาทนกัน ส่วนจิตก็พยายามตะเกียกตะกายปลุกปล้ำกันไป เพื่อความเห็นโทษแห่งการ ลืมตัวมัวสุมกับสิ่งที่เป็นพาลภายใน ซึ่งคอยหลอกหลอนให้ลุ่มหลงไป ตามตลอดเวลา พอได้รับความรุ่มเย็นเห็นโทษแห่งวิภวภูษะบ้างเท่าที่สติ ปัญญาสามารถ”

ที่ป่าหินงาม เมืองขุนหมิง ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๓๑

๑๓.

ธุดงค์วัตรเป็นอริยประเพณี

หลังจาก**หลวงปู่ชอบ**กราบเรียนจบลงแล้ว ท่านพระอรหันต์ **พระมหากัสสปะ**ก็เริ่มแสดงธรรมเน้นหนักไปทาง**ธุดงค์วัตร** และแสดง **พระวินัย** เป็นวาระสุดท้าย

ใจความแห่งธรรมที่**พระมหากัสสปะ**แสดงนั้น ท่านยกเอา **ธุดงค์วัตรที่อาจารย์องค์นั้น** (หลวงปู่ชอบ) กำลังปฏิบัติอยู่ขึ้นแสดง ว่า :-

“ที่ท่านปฏิบัติอยู่ทุกวันนี้เนี่ย เป็นสามสิกขกรรมอันชอบแล้ว

พระพุทธรเจ้าและพระสาวกทั้งหลายที่เป็นอัจฉริยะบุคคล ท่านชอบอยู่ในป่าเปลี่ยว อยู่ในถ้ำ เจ็่อมผา รุกขมูล รมไม้

อยู่ในป่าช้า อยู่ในป่าช้า อันเป็นสถานที่เตือนบอกเรื่องความตาย ทุกวันเวลา เกี่ยวกับการที่ประชาชนมาทิ้งผี ทั้งผีหญิงผีชาย ผีชายหนุ่ม ผีหญิงสาว ผีเด็ก ผีคนเฒ่าคนแก่ อยู่ทุกวันเวลา

ท่าน อยู่ด้วยความมีสติปัญญาไตร่ตรองกับเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่ง มีอยู่ตลอดเวลา เพื่อสติปัญญาจะได้มีทางตื่นตัวและหาทางออก

ท่านอยู่อย่างที่ท่านกำลังอยู่บำเพ็ญเวลานี้แล การอยู่ของท่านจึงเป็นความถูกต้อง ไม่เคลื่อนกล่นวุ่นวายด้วยเรื่องสงเสริมวัฏทุกข์ ให้พอกพูนหัวใจจนหาที่ปลงวางมิได้ แต่สัตว์โลกไม่ค่อยคิดหาที่ปลง

วางกัน นอกจากต่างคนต่างคิดสิ่งสมและส่งเสริมให้เชื่อและทุกข์เพิ่มขึ้น จนเป็น**มหันตทุกข์**เท่านั้น

ฉะนั้น การเกิดตายของสัตว์โลกจึงเคลื่อนไปทั่วดินแดน ไม่มีอะไรที่ไหนจะมากกว่าป่าช้าของสัตว์ที่ตั้งหน้าตั้งตาเกิดตายกัน

แม้ที่เรากำลังนั่งอยู่นี้ ก็คือป่าช้าของสัตว์ชนิดต่างๆ ทั้งสิ้น ไม่มีที่ว่างว่าไม่มีป่าช้าของสัตว์แทรกอยู่

แม่ในตัวเรา ตัวท่าน ก็คือป่าช้าของสัตว์เราทีเดียว

ก็เมื่อทุกหนทุกแห่ง มีแต่ที่เกิดตายของสัตว์เช่นนี้ เราจะหาความสบายที่ไหนกัน

ท่านได้พิจารณาหรือยังว่า แม่ในตัวท่านเองก็เป็นป่าช้าที่เกิดตายของสัตว์ชนิดต่างๆ เช่นเดียวกับภายนอก

ถ้ายังไม่พิจารณา ก็แสดงว่า**ปัญญา**ยังไม่รอบคอบพอที่วิญญูจะเกรงกลัว และหาทางออก ไม่มารบกวนชวนให้เกิดให้ตายซ้ำๆ ซากๆ ที่น่ารำคาญของนักปราชญ์ทั้งหลาย

คำว่า **ปัญญา** ก็ได้แก่ **ความแยกกายของใจเอง ต้องสอดแทรกไปหมด ไม่มีเว้นแม้ขนาดเท่าเม็ดหินเม็ดทราย ซึ่งล้วนเป็นสมมติ สิ่งที่ทำให้ติดข้องได้ด้วยกัน**

ปราชญ์ท่านจึงพิจารณาและรื้อถอนออกจนหมดสิ้น ไม่มีเหลืออยู่เลย

ท่านก็เป็นผู้หนึ่งในวงของพระพุทฺธงค์ ที่มีใจมุ่งมั่นต่อแดนพ้นทุกข์ และปฏิบัติตามเยี่ยงอย่างปฏิบัติทาของอริยบุคคลอันสูงสุด

จึงควรใช้สติปัญญาแบบท่านบ้าง จะเป็นการถูกต้องเหมาะสม ตามนโยบายของพุทฺธงค์วัตร ที่ทรงบัญญัติไว้เพื่อส่งเสริมสติปัญญาของ

ผู้ดำเนินตาม ให้เกิดความฉลาดรอบรู้ในทุกแง่ทุกมุมที่เกี่ยวกับตน และ
ถอดถอนออกได้เป็นขึ้นเป็นอัน

**ไม่ว่าผู้ใดที่ติดข้องด้วย อยุ่ โดยไม่ทราบความมุ่งหมายว่า
จุดด้นั้นๆ เพื่อแก้กิเลสบาปธรรมต่างกันอย่างไรบ้าง และอำนาจ
ประโยชน์แก่ผู้ดำเนินตามโดยถูกต้องในทางใดบ้าง**

ซึ่งความจริงจุดด้นั้นๆ แต่ละข้อ มีความมุ่งหมายในการแก้หรือ
ถอดถอนกิเลสอยู่ในตัวอย่างพร้อมมูลแล้ว ไม่ว่ากิเลสประเภทใดที่มีอยู่
ในใจสัตว์โลก

**จุดด้นั้นๆ สามารถหรือถอนได้โดยสิ้นเชิง ถ้าผู้ปฏิบัติสามารถ
รู้ทั่วถึงความมุ่งหมายของจุดด้นั้นๆ ได้โดยถูกต้อง เพราะจุดด้นั้นๆ เป็น
เครื่องกลั่นกรองสามัญมมนุษย์ให้กลายเป็นอัจฉริยมมนุษย์มามากต่อมาก
แล้ว**

เท่าที่ท่านปฏิบัติอยู่เวลานี้ก็น่าชมเชยอยู่แล้ว แต่ที่อธิบายเพิ่มเติม
บ้าง ก็เพื่อเป็นการส่งเสริมสติปัญญาให้ยิ่งๆ ขึ้นไป สมกับจุดด้นั้นๆ เป็น
เครื่องกลั่นกรองคนให้ฉลาดแหลมคมขึ้นไปโดยลำดับ ไม่ได้ติดอยู่เพียงแค่ว่า
คำว่า **จุดด้นั้นๆ** เท่านั้น

ซึ่งเป็นความโง่เขลาอนใจ ไม่คิดอ่านทางปัญญาหาความฉลาด
ใส่ตน

จุดด้นั้นๆ แต่ละข้อ มีความหมายลึกซึ้งมากมายที่จะรู้ทั่วถึง จึงควร
ใช้สติปัญญาไตร่ตรองให้ละเอียดถี่ถ้วนเป็นข้อๆ ไป ท่านจะได้รับ
ประโยชน์จากจุดด้นั้นๆ ไม่มีประมาณ

**แม้ความสิ้นสุดถึงวิมุตติพระนิพพาน ก็ไม่นอกเหนือไปจาก
จุดด้นั้นๆ ดังกล่าวเป็นเครื่องส่งเสริมเลย**

ท่านอัจฉริยะชนทั้งหลายมีความรักชอบธรรมเหล่านี้มาก และท่านฝากชีวิตจิตใจไว้กับธรรมเหล่านี้กันทั้งนั้น ทั้งชมเชยยกย่องท่านผู้สนใจปฏิบัติถูกต้องว่า **เป็นผู้จะยังประโยชน์ตนให้สำเร็จไปด้วยดีไม่มีอุปสรรค และดำรงอริยประเพณีไว้ได้**

เพราะนี่เป็นอริยประเพณี ที่ท่านดำเนินมาทุกยุคทุกสมัยไม่ว่าพระพุทธศาสนาของพระพุทธเจ้าพระองค์ใดมาตรัสไว้ในสมัยใด และที่ใด **จำต้องมีรูปดวงควัตรอันเป็นคู่เคียงพระศาสนาเสมอมา**

อย่าเข้าใจว่า**รูปดวงควัตร**เหล่านี้ จะมีเฉพาะศาสนาของพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งเท่านั้นเลย แต่มีประจำกันทุกๆ ศาสนาของพระพุทธเจ้าองค์อื่นๆ ตลอดมาจนถึงพุทธศาสนาปัจจุบัน

จะเป็นพระพุทธเจ้าพระองค์ใดมาตรัสในพระนามของ**ความบริสุทธิ์**หมดจดจากกิเลส **พระพุทธเจ้านั้นๆ จำต้องประกาศรูปดวงควัตร** แก่ภิกษุบริษัทของพระองค์เช่นเดียวกันทุกๆ ศาสนา

เพราะรูปดวงควัตรเป็นปฏิบัติที่เหมาะสมกับนักบวชอย่างยิ่ง **ผู้หวังความหลุดพ้นอย่างเต็มใจอยู่แล้วจะได้ปฏิบัติตามรูปดวงควัตรด้วยความมุ่งมั่น**กลั่นกรองกิเลสออกจากใจได้ทันกับเหตุการณ์ **ไม่เห็นช้าล้าหลัง”**

๙๐.

มรรคผลนิพพานยังมีอยู่หรือ ?

การแสดงธรรมของ**พระมหากัสสปะ** โปรตหลวงปู่ชอบ ในทางสมาธิภาวนายังดำเนินต่อไป ซึ่งท่านหลวงตาพระมหาบัวฯ ได้เขียนแสดงต่อไปดังนี้ :-

ท่านอาจารย์องค์นั้น (หลวงปู่ชอบ) เรียนถามข้อข้องใจในระหว่างพระอรหันต์ท่านหยุดชั่วขณะ ว่า

“มีผู้สงสัยว่า นับแต่พระพุทธองค์ปรินิพพานจนถึงสมัยนี้ ถ้านับเวลาก็ได้สองพันกว่าปีแล้ว

ถ้าเป็นผลไม้และสิ่งต่างๆ ก็จำต้องร่วงโรยไปตามกฎ **อนิจจัง** ไม่มีอะไรเหลืออยู่ แม้ซากแห่งลำต้นของมัน

ถ้าเป็นบริษัทห้างร้านต่างๆ ก็เป็นผุยผงของดินไปหมดแล้ว ไม่มีอะไรเหลือพอเป็นเครื่องหมายแห่งบริษัทและตึกกรมบ้างเลย

แม้แต่ภูเขาแห่งที่บิ ยังมีการเปลี่ยนแปลงได้ ไม่มีอะไรเหนืออำนาจกฎ**อนิจจัง**

ส่วนธรรมภาวิสมัยที่พระพุทธเจ้าและพระสาวกทั้งหลายตรัสรู้และบรรลุในสมัยนั้น พอตกมาสมัยนี้น่าจะไม่มีเค้าโครงแห่งมรรคผลนิพพานเหลืออยู่พอถูกลบุดรทั้งหลายได้ตีมันบ้างด้วยปฏิปทาข้อปฏิบัติของตน น่าจะค่อยๆ เสื่อมสูญไปเช่นเดียวกับสิ่งทั้งหลายจะนั้น

กระผมเองไม่มีปัญญาสามารถแก้ไขเหตุการณ์ในทำนองนี้ให้สงบลงได้

แต่วันนี้ เป็นโอกาสวาสนาสุดที่จะอัศจรรย์ของกระผมเองที่คาดไม่ถึง ซึ่งพระผู้ประเสริฐเลิศโลกเทหะลอยลงมาโปรดด้วยความเมตตาสงสาร

จึงขอประทานกราบเรียนถามข้อข้องใจที่เป็นมาว่า เรื่องมรรคผลนิพพานในวงพระศาสนา อันเป็นทางปฏิวัติกับสิ่งสมมติทั้งหลาย **ยังจะกลับเป็นธรรมานุวัติไปตามโลกแห่ง อนิจจัง อยู่หรือประการใด ?**

คือ เมื่อโลกแปรปรวน โลกเสื่อม ธรรมก็เสื่อม โลกสูญ ธรรมก็สูญ สิ่งต่างๆ หมดความหมายลง ธรรมก็อาจจะหมดความหมายไปตาม

และ อาจกระเทือนถึงมรรคผลนิพพานว่าจะต้องสิ้นสุด กุดตัวนไปตามกาลสถานที่ แห่งการปรินิพพานของพระพุทธเจ้าด้วยหรือประการใด ?

เท่าที่ทราบมา การปรินิพพานของพระองค์นั้นเป็นเรื่องของพระองค์โดยเฉพาะ มิได้เกี่ยวกับหลักธรรมวินัย ที่ทรงประกาศสอนไว้เพื่อมรรคผลนิพพานแต่อย่างใด

แต่แล้วผู้ที่สงสัยเกี่ยวกับกาลเวลาแห่งการปรินิพพานของพระองค์ ทำให้มรรคผลนิพพานกระเทือนไป ก็ยังมีอยู่ ดังคำว่า พระองค์ปรินิพพานได้สองพันกว่าปีแล้ว ศาสนาของพระองค์ย่อมจะค่อยๆ ร่วงโรย และหมดมรรคผลไปด้วย แม้ปฏิบัติกันไปก็ลำบากเปล่า โดยไม่มีผลตอบแทนอย่างใดเลย ดังนี้

ฟังแล้วรู้สึกขัดกันกับพุทธพจน์อยู่มาก ทั้งเป็นการสร้างความ
สะเทือนใจแก่วงพระศาสนาและประชาชนพุทธบริษัท ให้เกิดความ
ลังเลสงสัยได้พอดู **ซึ่งความคิดเหล่านี้ไม่เกิดประโยชน์แต่อย่างใดเลย
นอกจากเขย่าศาสนาและจิตใจประชาชนให้ซุ่นมัวเท่านั้น”**

๙๑.

ธรรมสาระเป็นอกาลิโก

จากคำถามในสมาธิของหลวงปู่ชอบ ว่า มรรคผลนิพพานยังมีอยู่อีกหรือ ? ตามความเข้าใจของคนจำนวนหนึ่งในปัจจุบันที่ว่า ธรรมเหล่านี้จะต้องเสื่อมสลายไปตามกฎอนิจจัง?

พระอรหันต์ (พระมหากัสสปะ) ตอบท่าน (หลวงปู่ชอบ) ว่า :-

“ถ้า **ธรรม** เป็นเหมือนผลไม้ เป็นเหมือนบริษัทห้างร้าน เป็นเหมือนสิ่งต่างๆ ในแดนสมมติ ที่ตกอยู่ในกฎแห่ง **อนิจจัง**

ธรรมก็หายชากไปนานแล้ว ไม่มีใครได้ดีมรสแม้เพียงผ่านชีวหาปราสาท คือ **ใจ** ชั่วขณะเลย

พระพุทธเจ้าทั้งหลาย และสาวกของพระพุทธเจ้าแต่ละองค์ ที่มีจำนวนมหาศาลไม่สามารถจะนับประมาณ ก็ไม่มีโอกาสปรากฏขึ้นในโลกแห่ง**อนิจจัง**นี้ได้

แม้ที่จะมาตรัสรู้และบรรลุบางส่วนหนึ่ง ซึ่งไม่มีประมาณ ก็เป็นอันดับดินสิ้นอริยชาติอริยวาสน์อริยวงศ์ไปตามๆ กัน

เท่าที่พระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลาย ทั้งอดีต อนาคต ยังปรากฏสืบเนื่องกันมาเป็นลำดับ ไม่ขาดมูลสูญญากาศ ยังปรากฏความดีและคนดีวิเศษเป็นร่างเหลืออยู่ให้สัตว์โลกได้กราบไหว้บูชา เป็นขวัญตาขวัญใจสืบมาจนทุกวันนี้

ก็เพราะธรรมมิได้เป็นเหมือนตึกกรามบ้านช่อง ที่คอยแต่จะล้มทับคนตายด้วยกฎแห่ง **อนิจจัง** บังคับนั่นเอง

คำว่า **ธรรม** เป็น **อกาลิโก**

ถ้าไม่หมายเอาฟากแดนสมมติบริสุทธิ์ที่สุดส่วนแล้ว จะหมายอะไรเป็น**ธรรมสาระ**เล่า ?

ธรรมสาระ ที่เป็น **อกาลิโก** นั้นแล คือ **ธรรมแท้** ไม่อยู่ในขอบเขตแห่งกุศลธรรมและอกุศลธรรม เป็นต้น ที่มี **อนิจจัง** เป็นทางเดิน เช่นเดียวกับสิ่งต่างๆ ไป เช่น ธรรมเจริญบ้าง ธรรมเสื่อมบ้าง เป็นต้น อันเป็นกฎเดียวกันกับโลกต่างๆ ไป

ซึ่งไม่จัดเข้าไปใน**ธรรมสาระ** ดังธรรมในพระทัยของพระพุทธเจ้า และธรรมในใจของพระชีณาสพทั้งหลายที่เป็น**อกาลิโกธรรม**ล้วนๆ ไม่มีกฎใดๆ เข้าไปอาจเอื้อมทำลายได้

ธรรมประภานั้นแลคือธรรมสาระแท้

เป็น**ธรรม** ไม่มีเหตุปัจจัยปรุงแต่งให้เป็นต่างๆ เหมือนสิ่งทั้งหลายอะไรจะหมดความหมายไปมากน้อยเพียงไร จะเสื่อมสูญไปไหนก็ตาม แต่ธรรมสาระนั้นยังเป็นธรรมที่มีความหมายในตัวเอง ทั้งที่ใครจะเคารพหรือไม่เคารพก็ตาม **ธรรมนี้ยังสามารถทรงตัวอยู่ด้วยความสมบูรณ์และเป็นอกาลิโกธรรมอยู่ตลอดกาล**

พระพุทธเจ้าและพระสาวกทั้งหลาย ทรงกราบไหว้และกราบไหว้บูชาที่ดี โลกระลึกถึงและกราบไหว้บูชากันก็ดี ก็กราบ **ธรรมสาระ** นี้แล

การบรินิพพานของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ไม่เพียงพระองค์ใดพระองค์หนึ่ง มี**พระสมณโคดม**ของเรา เป็นต้น **นั่นเป็นเพียงเรือนร่างของพุทธะ** ก้าวเดินไปตามสายทางของ**ไตรลักษณ์** ที่มีประจำสัตว์สังขารทั่วไปเท่านั้น

มิได้เป็นความกระทบกระเทือนถึงองค์พุทธะที่บริสุทธิ์ อันเป็น
ธรรมสาระแท้ ให้เสื่อมคลายหรือขาดสูญไปแต่อย่างใด

พระพุทธเจ้าจะปรีนิพพาน ณ สถานที่ใด กาลเวลาใดก็ไม่
กระทบกระเทือนถึงมรรคผลนิพพานที่จะบรรลุของท่านผู้ปฏิบัติด้วย
สามัคคีธรรม คือ ขอบยั้ง เช่นเดียวกัน

ท่านผู้นั้นจะพึงมีหวังในผลอันเกิดแต่ข้อปฏิบัติของตนอย่าง
สม่าเสมอ เช่นเดียวกับพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ ไม่มีอะไร
เปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่น

แม้ปรีนิพพานไปแล้วก็พันก็หมื่นปี ก็เป็นเพียงเวลานานาที่ที่โลก
ถือกันเท่านั้น

ส่วน**ธรรม**นี้ มิได้อยู่กับกาล สถานที่ ดังที่เข้าใจกัน

แต่ธรรมอยู่กับธรรม มิได้อยู่กับอะไร อันเป็นการอาศัย ซึ่งไม่
เข้าลักษณะของธรรมแท้

ธรรมสาระนี้แลเป็นสิ่งมหัศจรรย์อยู่ในโลกตลอดมา ทั้งนี้ ใครจะ
รู้หรือไม่รู้ ค้นพบหรือไม่ค้นพบ ว่าธรรมคืออะไร มีอยู่ในโลกหรือหาไม่
ก็ตาม ธรรมก็คือธรรมอยู่โดยธรรมชาติของตน

ฉะนั้น การที่ใครๆ จะพูดว่าพระพุทธเจ้าปรีนิพพานไปนานแล้ว
ตั้งสองพันปีสามพันปี มรรคผลนิพพานได้ร่วงโรยหมดเขตหมดสมัย
ไปตามโดยสิ้นเชิงแล้ว แม้จะพากันปฏิบัติเคร่งครัดหรือดีเยี่ยมเพียงไร
ก็เป็นความลำบากเปล่า โดยไม่มีผลใดๆ เป็นเครื่องสนองตอบเลย ดังนี้

นั่นมิใช่พระประสงค์ของพระพุทธเจ้า ผู้ทรงประกาศสอนโลก
ด้วยลัทธิธรรม

นั่นมิใช่ทางเดิน คือความมุ่งหมายของพระศาสนาที่พระศาสดาองค์สิ้นกิเลสถึงความประเสริฐของโลกประทานไว้

นั่นมิใช่หลักวิชาธรรมในพระพุทธศาสนา พอที่ผู้นับถือพระศาสนาและพระธรรมวินัยจะนำมาคิดและศึกษาให้ถ่วงเวลาล้ำสมัย และสร้างอุปสรรคแก่ตนโดยไม่เกิดผลดีใดๆ เลย นอกจากเป็นความคิดและศึกษาที่ปิดกั้นทางเดินของตนจนหาทางออกไม่ได้เท่านั้น

ผู้เชื่อพระศาสนา อันเป็นธรรมของศาสนาดวงค์บริสุทธิ์ประทานไว้ จึงไม่ควรนำคำพูดชวากหนามนั้นมาเสียบแทงตัวเอง ราวกับคนลื่นท่าหาทางออกมิได้ ทั้งที่ทางออกยังมีอยู่ และจะกลายเป็นบุคคลที่น่าสังเวชหมดหวัง ทั้งที่ชีวิตความสืบทอดในร่างยังมีอยู่ ซึ่งควรนำไปทำประโยชน์อะไรได้”

๓๒.

ธรรมต้องเป็นธรรม และให้ผลตลอดไป

พระอรหันต์ (พระมหากัสสปะ) ท่านให้โอวาทต่อไปนี้ว่า : -

“การถามเพื่อประชาชนก็ถูก แต่จะให้ถูกแท้ ท่าน (หลวงปู่ชอปป) ควรดูวาระจิตที่คิดเป็นภัยแก่ตัวเอง แม้นิดก็ควรทราบว่าเป็นภัย และมีทางกำจัดให้สิ้นไปได้ เพราะภัยภายในมีพิษสงยิ่งกว่าภัยภายนอก ดังกล่าวมานั้นมาก ปราษณฺ์ทั้งหลายท่านถือกัน

เพื่อความแน่ใจ จึงขอย้ำธรรมบทต้นให้ท่านทราบอีกครั้งว่า **ไม่มีผู้ใดและสิ่งใดในสามภพ จะมีอำนาจมาบังคับธรรม ให้ไร้ผลแก่ผู้ปฏิบัติเป็นสามิจักรม**

ไม่เพียงแต่กาล สถานที่ ดังกล่าวมาเท่านั้น แม้อะไรๆ ทั้งสามโลกธาตุ จะยกพวกยกพลมาบังคับไม่ให้ธรรมเป็นผลแก่ผู้ปฏิบัติชอบอยู่ อะไรๆ ทั้งสามโลกนั้นจะไม่มีหวังตั้งใจหมายเลย

ธรรมต้องเป็นธรรม และให้ผลโดยธรรมอยู่ตลอดไป เมื่อการปฏิบัติถูกต้องตั้งงามยังมีอยู่

สิ่งที่มีอำนาจสามารถปิดกั้นมรรคผลนิพพานได้โดยไม่เลือกกาลสถานที่ และบุคคลนั้น มิใช่อะไรๆ อื่นที่ไหน อย่าพากันคิดงมงม

โคลนเหยียบหนามให้เป็นทุกข์ทรมานตนซึ่งเป็นสิ่งมีคุณค่ามาก ให้
ฉิบหายไปเปล่า ด้วยอำนาจความโง่เขลาบีบบังคับฉุดลากไป **นั่นคือ**
สังกรรมที่มีอยู่ในตัวเองแต่ละราย

สังกรรมเบื้องต้นอันเป็นฝ่ายผูกมัด คือ ทุกข์ กับ สมุทัย

ทั้งสองนี้แล ที่สัตว์โลกผู้ไม่รู้จักเป็นจักตาย เพราะฤทธิ์มัน
บีบบังคับ ชอบสั่งสมกันมาก ไม่มีวันอิมพอ **คือ ตัวยึดกันมรรคผลนิพพาน**
โดยแท้ ไม่ให้เกิดขึ้นภายในใจสัตว์ เมื่อยังมีความชอบพอส่งเสริม
มันอยู่

ทุกข์ เวลาเกิดขึ้นภายในใจสัตว์ **ย่อมทำให้หมดสติปัญญา**
ความคิดที่เคยเฉลียวฉลาดก็กลายเป็นความปิดตันอันตู่ไปหมด ไม่มี
ทางออก

นอกจากนี้ผ่านอนเฝ้าทุกข์ แสดงความทรมานทรมายไปตามเรื่อง
คนไม่มีทางออก ไม่สนใจแสวงหาทางออกโดยถูกต้องเท่านั้น

สมุทัย คือความคิดปรุงหรือวาดภาพต่างๆ เกี่ยวกับ**ตัณหา**
สามตัว คือ **กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา** เป็นผู้นำและนำให้คิด
ปรุงแบบไม่มีประมาณจนเลยขอบเขต และชนทุกข์มาเผาผลาญจิตใจให้
กลายเป็นไฟชนิดที่ก่อแล้วดับไม่ลง หรือไม่สนใจจะดับ

นอกจากเสริมให้แสดงเปลวขึ้น จนกลายเป็นไฟเผาโลกไปได้
ไม่มีทางสิ้นสุด

สมุทัย ได้แก่ **ตัณหาสาม** นี้แล คือเครื่องยึดกันมรรคผลนิพพาน
ได้อย่างมิดชิดปิดตาย ไม่มีวันมีคืนหรือความสว่างใดสามารถกำจัดได้
และก็มีสังกรรมนี้เท่านั้น ที่สามารถรื้อถอน**สมุทัย** ความมืดมน
ให้สูญสิ้นไปได้โดยไม่ปัญหา

สังกรรมที่เป็นฝ่ายแก้เบื้องต้นคือ **นิโรธ กับ มรรค**

นี่คือเครื่องมือแก้ **สมุทัย** ทุกชนิด ไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือนได้

นิโรธ ย่อมทำหน้าที่ดับทุกข์ไปเป็นลำดับตามอำนาจของมรรค
คือ **ศีล สมาธิ ปัญญา** ที่มีกำลัง

เมื่อ **มรรค** มีกำลังพอ **กิเลส** ย่อมหาที่ซ่อนตัวอยู่ไม่ได้
กลายเป็นความดับทุกข์ไปโดยสิ้นเชิง ไม่มีกาลสถานที่หรือสิ่งใดมา
เกี่ยวข้องดังที่เข้าใจกัน

มีนโรธ กับ **มรรค** นี้เท่านั้น เป็นผู้ทำหน้าที่หรือถอนกิเลสแต่
ผู้เดียว

ความเชื่อลัทธิธรรมของพระพุทธเจ้าที่ผม (พระมหากัสสปะ)
อธิบายให้ฟังอยู่ขณะนี้ ซึ่งเต็มไปด้วยธรรมของจริงกับความเชื่อลมที่
ไม่มีน้ำมีเนื้อ ปรากฏแต่เสียงดังกล่าวนั้น มีผลต่างกันอย่างไบบ้าง

ควรตรวจพิจารณาด้วยปัญญา และถือเอาประโยชน์จากธรรม
อย่าให้สัมผัสแล้วผ่านไปเปล่า

ท่านยังมีความสงสัยอะไรอยู่อีกก็ควรแสดงออกเพราะโอกาส
แห่ง**ธัมมัสสากัจฉา**ที่เป็นมงคลอย่างนี้หายากไม่มีในกาลทั่วไป”

(**ธัมมัสสากัจฉา** หรือ **ธรรมสากัจฉา** แปลว่า การสนทนาธรรม)

หลวงปู่ให้ความเอ็นดู
แก่เด็กๆ เสมอ

๙๓.

เน้นเรื่องพระวินัย

ท่านหลวงตาพระมหาบัวฯ ได้เขียนถึงการแสดงธรรมของ พระมหากัสสปะ พระอรหันตสาวก ที่แสดงโปรด หลวงปู่ชอบ ในสมาธิต่อไป ดังนี้ :-

เมื่อพระอรหันต์ท่านหยุดนิ่งไปชั่วระยะหนึ่ง ไม่เห็นอาจารย์องค์นี้ (หลวงปู่ชอบ) เรียนถามอะไรท่านจึงอธิบายพระวินัยต่อไป ว่า :-

“พระวินัย เป็นเครื่องประดับสมณะให้สวยงามทางความประพฤติ มรรยาท

ผู้เคร่งครัดในพระวินัย คือผู้มีมรรยาททางกาย วาจา ใจงดงาม

ความงามของสมณะ คือ ความประพฤติ การแสดงออก ทุกอาการไม่มีที่ต่องติ

สมณะมีพระวินัยเป็นคูชีวิตความเป็นอยู่ คือสมณะที่เย็น เย็น ทั้งอยู่คนเดียว เย็นทั้งอยู่กับหมู่คณะและสังคมทั่วไป

อยู่ในป่าในเขา หรือเผชิญอันตรายต่างๆ ก็ไม่มีอะไรกล้าทำลาย เทวดาอารักษ์ ประชาชนรักชอบ

**พระวินัย เป็นทั้งปฏี เป็นทั้งรั้วกันมรรคผล มิให้รั้วไหล
แตกซึ่ม**

ชีวิตของสมณะ คือ ความเป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์เป็นชีวิตอันสดชื่น
เราเป็น สมณคากยบุตรที่มีศีลบริสุทธิ์ ไม่จำเป็นต้องเกิดทัน
พระพุทธเจ้าโดยถ่ายเดียว แม้เกิดกาลใดสถานที่ใด หรือเป็นลูกเต้าเหล่า
ชาติชั้นวรรณะใด ก็คือ สมณคากยบุตร คนหัวปี คนกลาง และคน
สุดท้องโดยสมบูรณ์อยู่นั่นเอง

เช่นเดียวกับพ่อแม่มีลูกหลายคน ซึ่งต่างเกิดในสถานที่และเวลา
ต่างกัน แต่ก็ยังเป็นลูกของพ่อแม่โดยสมบูรณ์ด้วยกันจะนั้น”

พอจบการแสดงธรรม ท่าน (พระมหากัสสปะ) พุดเป็นเชิงสั่งเสีย
ด้วยความเป็นห่วงพระศาสนา และท่านอาจารย์องค์นั้น (หลวงปู่ชอบ)
อย่างจับใจ ว่า :-

“จากนี้ผมจะได้ลาท่านโดยทางภาพสมมติ ท่านจงเป็นผู้มีศัสดา
คือพระธรรมวินัยอยู่กับใจ กาย วาจา ในทุกอิริยาบถเถิด

ไม่มีสิ่งใดจะแน่อนนอนและตายใจได้ในความหลุดพ้นยิ่งกว่า
พระธรรมวินัยอันเป็นนียยานิกธรรมนี้เลย

**ท่านอย่ามอง อย่าคิดเรื่องอะไรมากไปกว่าการคิดเพื่อธรรมเพื่อ
วินัยอันเป็นพระนามของศัสดา น้อมสงเคราะห์เข้าสู่ตน ความบริสุทธิ์
หลุดพ้นจะเป็นสมบัติอันล้ำค่าของท่านแต่ผู้เดียว ดังนี้”**

๗๔.

เมื่อพระอรหันต์จากลา

ข้อเขียนของท่านหลวงตาพระมหาบัวฯ เกี่ยวกับ พระมหากัสสปะ พระอรหันต์สาวก มาเยี่ยมแสดงธรรมโปรด หลวงปู่ชอบ ในสมาธิ ซึ่งเป็นตอนสุดท้าย มีดังนี้ :-

ขณะจะเคลื่อนย้ายองค์จากที่และเหาะลอยขึ้นบนอากาศ ท่าน (พระมหากัสสปะ) ได้มองดู ท่านอาจารย์องค์นั้น (หลวงปู่ชอบ) ด้วยความอ่อนโยน ด้วยความเมตตาอยู่ครู่หนึ่ง จึงค่อยๆ เหาะลอยขึ้นอย่างเชื่องช้า อันเป็นเชิงเรียกความสนใจใฝ่ฝันยึดมั่นเป็น **อดิ ตารมณ** ี่ไปนานๆ

ท่านอาจารย์องค์นั้น (หลวงปู่ชอบ) นั่งฟังเสียงท่านด้วยความเลื่อมใส อาลัยเสียดายทางจิตภาวนาราวกับไม่กระพริบตาใจเลยในขณะนั้น

จากนั้น ภาพท่านก็หายไปในท่ามกลางอากาศ ไม่มีอะไรเหลืออยู่นอกจากภาพแห่งความทรงจำที่ฝังลึกอยู่ภายในไม่มีวันลบเลือนตลอดอวสานแห่งชีวิตท่านเท่านั้น อันเป็นที่น่าอัศจรรย์ซึ่งไม่ค่อยปรากฏแก่ท่านบ่อยนัก

ท่าน (หลวงปู่ชอบ) ว่า :-

คืนนี้ท่านก็ภาวนาจนสว่างเช่นเดียวกับคืนวัน **พระอรหันต์พากุละ** เหาะมาเยี่ยมแสดงธรรมโปรดเช่นกัน

คือ พอภาพ **พระอรหันต์มหากัสสปะ** ท่านจากไปแล้ว ซึ่งนับแต่ท่านมาแสดงธรรมให้ฟัง และสนทนากันอยู่ เป็นเวลา ๓ ชั่วโมงเศษ จิตจึงถอนออกมา

ลำดับต่อไป ท่านได้นำ**พระธรรมวินัย** ที่ได้รับเมตตาจากพระอรหันต์ท่านมาขบคิดอีกต่อหนึ่ง ทำให้เกิดความซาบซ่านไปทั่วสรรพางค์ร่างกายและจิตใจจนลึมหลับนอนในคืนวันนั้น

เพราะธรรมที่ได้รับจากนิมิตที่ท่านมาแสดงให้ฟังรู้สึกดีมีค่าล้ำค่า ยากที่จะพรรณนาให้ถูกต้องตามความจริงได้

แม้เวลาอื่นๆ ที่ไม่ได้เข้าสมาธิภาวนาก็ทำให้จิตประหวัดถึงท่านไม่ว่างเว้นแต่ละเวลา รู้สึกเป็นกำลังใจไปนาน

การประกอบความเพียรก็เข้มแข็ง ความมุ่งมั่นในธรรมที่จะฟังได้ฟังถึงดังท่านเมตตาแสดงให้ฟัง ก็รู้สึกจดจ่อต่อเนื่องผิดธรรมดาอยู่มาก รวากับจะได้ถึงธรรมแดนพื้นทุกซอกอยู่ทุกขณะที่หวนระลึกถึงคำสั่งเสียท่าน

ท่านหลวงตา ได้หมายเหตุต่อท้ายเรื่องนี้ว่า บางตอนท่านนั้น คำสำคัญๆ กับ **ท่านอาจารย์องค์นั้น** โดยเฉพาะก็มี แต่**ผู้เขียน**ไม่กล้านำลง เกรงจะเป็นการกระเทือนท่าน และแสลงใจท่านผู้อ่านมากไป จึงขออภัยไว้ด้วยที่ไม่ได้นำลงให้บางท่านได้อ่านอย่างจุใจ

(ใครที่สนใจจะเป็นหน่วยกล้าตาย เข้าไปกราบเรียนถามท่านหลวงตา ในเรื่องนี้ ก็ขอเชิญครับ ผมจะคอยรับฟังท่านเล่าถ่ายทอดต่อกันแล้วกัน - ปฐม)

นิมิตโยมแม่บอกให้กลับ

หลวงปู่ ได้เล่าเรื่องการจำพรรษาสุดท้ายที่**บ้านหนองยวน** และ เหตุผลอย่างหนึ่งที่ต้องกลับเมืองไทย ดังนี้ :-

หลวงปู่ เล่าให้ฟังว่า อยู่ทางเมืองพม่า ถ้าช่วงฤดูฝน ฝนจะ ตกชุกและบ่อยมาก จนทำให้ที่ปักซิ่นอยู่เสมอ ต้องก่อไฟไล่ความชื้น ทุกวัน ถ้าไม่ทำอย่างนั้นร่างกายจะเกิดอาการป่วยไข้ได้ง่ายๆ

หลวงปู่ บอกว่า **ใช้ป่ามาเลเรีย** ในสมัยก่อนนั้นก็ชุกชุมและ รุนแรงมาก คนที่นั่นจะเป็นไข้ป่ามาเลเรียกันอยู่บ่อยๆ

ที่**ถ้าหนองยวน**นี้ หลวงปู่ไม่ได้เป็นไข้ป่ามาเลเรียกับเขา แต่ท่าน เคยเป็นอย่างหนัก ตอนอยู่บน**ดอยเจียงตอง** (เจียงทอง) ครั้งนั้นเป็น มาเลเรียขึ้นสมองเกือบตายอยู่ที่พม่า แต่ท่านรอดมาได้ก็ด้วยยา “**ธรรม โอสถ**” นั่นเอง

หลวงปู่ ได้เล่าถึงนิมิตตอนจำพรรษาที่**ถ้าหนองยวน** ว่า “ในปีนี้นิมนิตเห็นโยมแม่ของเรามานิมนต์ให้เรากลับบ้าน นิมิตที่เห็นนั้น โยมแม่มาบอกว่า **ขอนิมนต์ท่านกลับบ้านเรา** **เถอะลูก โยมแม่ป่วยหนักหลาย เห็นที่จะปรอดดอก** **ขอนิมนต์ลูก** **กลับบ้านเราเถอะ** ให้กลับคืนมาบ้านเราเร็วๆ

เราพิจารณาดู ถึงได้รู้ว่า **โยมแม่ของเราป่วยหนักจริงๆ**
 นิมิตเห็นโยมแม่นี้ จะนิมิตเห็นอยู่หลายครั้งมาก บางครั้งนอนหลับ
 อยู่ก็จะฝันเห็นโยมแม่นิมนต์ให้กลับบ้าน **จะเป็นอยู่แบบนี้เกือบทั้งพรรษา**
 พอใกล้จะออกพรรษา โยมแม่ของเราก็มามาหาอีกครั้งในนิมิต
แม่เราได้ตายไปแล้ว เขามาลาเรา มาแจ้งเรื่องราวให้ทราบ
 เราก็อ่อนโมทนาด้วย ที่โยมแม่ได้ตายคาผ้าขาว (เป็นแม่ชี) เราก็
 เลยไม่เป็นกังวลกับเรื่องของโยมแม่ **จึงไม่ได้รับแรงที่จะกลับบ้าน** จะไป
 ถึงช้าถึงเร็วแค่ไหน โยมแม่ของเราก็ตายไปแล้ว เราก็อำนาจความเพียรของ
 เราต่อไป”

ท่านผู้อ่านคงจะจำได้ว่า **หลวงปู่ชอบ** ได้โปรดเอาโยมแม่ของท่าน
 บวชเป็นแม่ชีที่ **วัดป่าหนองบัวบาน** อำเภอหนองบัวซอ จังหวัดอุดรธานี
 ตั้งแต่หลวงปู่บวชได้ ๓ พรรษา ท่านอยู่จำพรรษาโปรดโยมแม่อยู่ ๒ ปี
 ต่อจากนั้นท่านได้วิเวกไปจำพรรษาที่อื่น

รวมถึงปีที่โยมแม่ท่านเสีย เป็นเวลาถึง ๑๔ ปี ที่ **หลวงปู่** จาก
 โยมแม่ท่านมา ไม่เคยกลับบ้านและไม่เคยส่งข่าวติดต่อกับญาติพี่น้อง
 คนไหนเลย

๓๖.

เหตุที่หลวงปู่รีบกลับเมืองไทย

ข้อความต่อไปนี้เป็นบันทึกของ หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ ในหนังสือ **อัตตะชีวะประวัติ**ของท่าน ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ **หลวงปู่ชอบ** จำต้องกลับเมืองไทย ดังนี้:-

ออกพรรษาแล้ว ข้าพเจ้า (หลวงปู่เหรียญ) ได้พบกับท่าน (หลวงปู่ชอบ) ได้เรียนถามถึงการไปอยู่พม่าคราวนั้นว่าเป็นอย่างไร

ท่านได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า ได้พบกับ**ทหารจีน** ที่เขายกเข้ามาพม่า เพื่อต้านทานกับญี่ปุ่น เพื่อไม่ให้ญี่ปุ่นลวงล้าเข้าไปในเขตจีน

ในปี พ.ศ. ๒๔๘๒ **ญี่ปุ่น** ได้ยกทัพเข้ามาเมืองไทย และส่งทหารเข้าไปในประเทศพม่า พวกจีนเขาถือว่าคนไทยเข้ากับญี่ปุ่น ดังนั้น**เมื่อทหารจีนพบกับคนไทยอยู่ในพม่า เขาจะต้องจับเป็นเชลย**

(จากแหล่งอื่น บอกว่าเป็น**ทหารอังกฤษ** ต่างไปจากบันทึกของหลวงปู่เหรียญที่ว่า **ทหารจีน** ผมก็นำเสนอไปตามที่แต่ละองค์บอกก็แล้วกัน ขอให้พวกเรารับรู้เรื่องราวมากกว่าที่จะมองความขัดแย้งด้านข้อมูลกันดีกว่า - ปฐม)

ท่านอาจารย์ (หลวงปู่ชอบ) เล่าว่า **พวกไทยใหญ่**ที่นับถือท่าน เขาพาท่านไปซ่อนอยู่ตามถ้ำ แล้วเขาไปถวายอาหารให้ท่านฉัน ไม่ให้ท่านไปบิณฑบาตกลัวทหารจะจับท่าน

ท่านเล่าให้ฟังว่า ไปพักอยู่ที่ไหน ถ้าที่นั้นจะมีกองทหารจีนผ่านไป เวลาหนึ่งภาวนาจะมีนิมิตปรากฏให้เห็น เมื่อปรากฏเช่นนั้นแล้ว ท่านก็ย้ายที่ทันที แล้วก็ปรากฏว่ามีกองทหารจีนผ่านมาทางนั้นจริงๆ เป็นเช่นนั้นอยู่หลายครั้ง

ต่อมาวันหนึ่งตอนเช้า ญาติโยมไทยใหญ่เขาพากันไปถวายอาหาร เขามีอาวุธติดตัวไปด้วย

เวลานั้นท่านนั่งฉันอาหารอยู่หน้าถ้ำ พวกญาติโยมก็ยืนอารักขาอยู่โดยรอบ

ปรากฏว่าเห็นทหารจีนหมู่หนึ่งเดินมาหาท่านห่างกันประมาณสามวา เขาก็หยุดยืนจ้องดูท่านอยู่เฉยๆ ไม่แสดงกิริยาอาการที่จะทำร้ายแต่อย่างใด

ในขณะนั้นท่านก็นึกในใจว่า “ชีวิตของเราเห็นจะมาจบลงในที่นี้แหละ”

ท่านก็สำรวจมจิตอย่างมั่นคงแล้วก็ฉันข้าวไปเรื่อยๆ ทำเหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย

ทหารเหล่านั้นจ้องดูท่านอยู่ชั่วขณะหนึ่ง แล้วก็เดินผ่านไปเฉยๆ ไม่ได้ทำอะไรแก่ท่าน

ท่านก็นึกว่า “เราพ้นภัยแล้วบัดนี้”

ที่ไหนได้...

สักครู่หนึ่ง ทหารจีนอีกพวกหนึ่งก็เดินทางมาทางเดียวกันกับพวกก่อนนั้นแหละ แล้วก็มายืนจ้องดูท่านอีก ไม่พูดอะไร เพราะพูดขึ้นก็ไม่มีความหมาย

ท่านก็ **วิตก** เหมือนเดิมอีก

(คำว่า **วิตก** ในที่นี้ ไม่ได้หมายถึงความกลัว ความกังวล นะครับ แต่หมายถึง **ตรึก** คือ **นึกในใจ** เช่น ในการภาวนา เรานึก หรือยกคำว่า **พุทโธ** ขึ้นมาในความคิด ก็คือ **วิตก** ขึ้นมา กระบวนการต่อไปก็เป็น **วิจารณ์**

วิตก ท่านแปลว่า ความ**ตรึก** อารมณ์

วิจารณ์ ท่านแปลว่า ความ**ตรอง** หรือพิจารณาอารมณ์

ขอภัยที่แสดงทำอวดภูมิตรงนี้นะครับ - ปฐม)

...ท่าน**วิตก**เหมือนเดิมอีก

เขาจ้องดูอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็เดินผ่านไป และก็ไม่มีทหารหมู่อื่นมาอีก

ภายหลัง ท่านคิดว่า ถ้าขึ้นอยู่พม่านี้ต่อไป อาจจะถูกจับเป็นเชลยแน่นอน

เพราะเหตุนั้น ท่านจึงเดินทางกลับมาประเทศไทยพร้อมกับ **คนลาว**คนหนึ่งซึ่งเขาไปทำงานป่าไม้อยู่กับชาวอังกฤษ เมื่ออังกฤษยกพม่าให้เป็นเอกราชแล้วเขายังอยู่ในพม่า

ดังนั้น **ท่านอาจารย์ชอบ**จึงได้เพื่อนเดินทางกลับเมืองไทย

ท่านได้จำพรรษาที่ **สำนักสงฆ์ห้วยน้ำริน** จังหวัดเชียงใหม่ ในพรรษานั้นท่านเป็น **ใช้ตลอดพรรษา** ทั้งนี้เพราะได้รับความมอบหมายจากการเดินทางจากพม่ามาประเทศไทยในปีนั้น

๙๗.

สุดอาลัยในหลวงปู่

หลวงปู่ ได้เล่าถึงการเดินทางจาก **ถ้ำหนองยวน** เพื่อกลับเมืองไทย ดังนี้ :-

หลังจากออกพรรษา (ปี ๒๔๘๗) แล้ว หลวงปู่ท่านเตรียมจะกลับเมืองไทย เพราะภัยแห่งสงครามโลกครั้งที่สองเป็นเหตุสำคัญ

หลวงปู่ ได้บอกเด็กชายทั้งสองคนให้รู้ว่าท่านจะกลับเมืองไทย (ท่านผู้อ่านคงจำได้นะครับว่า มีเด็กชายสองคนอายุ ๑๕ กับ ๙ ปี คอยปรนนิบัติรับใช้ท่านอยู่)

พอพวกเขาได้ยินว่า **หลวงปู่** ท่านจะกลับเมืองไทยเท่านั้น พวกเขาพากันแหงหนอยลงไปอย่างถนัดตา

ในช่วงท้ายก่อนที่ท่านจะกลับ เด็กทั้งสองจะคอยอยู่รับใช้ใกล้ชิด**หลวงปู่**ตลอดเวลา แม้ช่วงที่ท่านเดินทางจรด พวกเขาก็จะคอยเฝ้าดูแบบไม่ให้คลาดสายตา เขาเฝ้าอยู่เงียบๆ ด้วยไม่อยากจะให้ท่านจากไป

พอถึงวันที่**หลวงปู่** จะออกเดินทาง พวกเขาพากันจัดบริหารให้ขณะจัดแต่งของก็ร้องไห้กันไปด้วย เป็นที่น่าเวทนายิ่ง

หลวงปู่เล่าว่า “เรากะซอมเบิ่ง (คอยสังเกตดู) พวกมันทั้งสองอยู่ว่ามันสิพากันเป็นจิ้งใต้แน (เป็นอะไรกัน)

บักจะสา ผู้น้อย (เจ้าจะสาคนเล็ก) มันกะร้องไห้อยู่บ่เฮา (ไม่ยอมหยุด) **บักคนใหญ่** มันบ่ร้องไห้ ออกเสียง มีแต่น้ำตาข้อยอพรึบๆ (ไหลหยด) ออกมาเท่านั้น

พอมันจัดของเสร็จแล้ว เรากะ (ก็) บอกพวกมันให้พากันกลับไปบ้านเสีย พ่อแม่ลิ (จะ) คอย

พวกมันกะบ่ยอมกลับบ้าน บอกอยาก**ไปส่งทางเรา** เรากะอนุญาตให้ถือของออกมาส่ง พอมาถึงนอกหมู่บ้าน เรากะบอกเขาเอาของมาเราจะถือเอง และให้พากันกลับบ้านซะ

มันกะบ่ยอมกลับไปอีก บอกว่าอยากไปส่งทางเราอีก เราเข้าใจกะเลยอนุญาตให้เขาถือของตามมาส่ง

พอเดินออกมาอีกประมาณสี่ร้อยเส้น (ราว ๑๖ กิโลเมตร) เรากะบอกให้พากันหยุดอยู่แค่นี้พอ

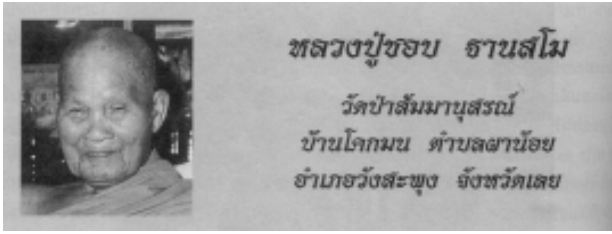
เราหยุดนั่งสูบบุหรี่อยู่บนก้อนหินก้อนหนึ่ง **บักคนใหญ่** มันหลีกออกไปยืนร้องไห้อยู่ใต้ต้นไม้ต้นหนึ่ง **บักจะสา** มันล่องง่าไม้ (เหนี่ยวกิ่งไม้) ร้องไห้ เราเห็นแล้วกะนึกเวทนาเขาหลาย

บักน้อย มันถามเราว่า อาจารย์จะกลับคืนมาหามันน่อยอีกบ่ ?

เราบอกมันว่า ถ้ามีโอกาสเราจะกลับคืนมา แต่ตอนนี้ยังบ่รับปากแน่นอน

มันได้ยินเราว่าแบบนี้ มันแสง (ยิง) พากันร้องไห้จากๆ (ร้องระงม) เราจนได้ค่อย (ปลอบ) มันว่า เฮาๆ (หยุดๆ) อย่าพากันร้องไห้ เอาบาตรย่าม ประเคนเราได้แล้ว

เราทำท่าเสียงดูใส่พวกมันเพื่อตัดบท

เราบอกพวกมัน จก (ล้วง) เอาเงินอยู่ในถุงบาตร เรามีเงินอยู่ในนั้นสิบสี่รูปี เราบอกมันให้พากันเอาเงินไว้ใช้คนละห้ารูปี อีกสี่รูปีให้เอาใส่คั้นไว้ให้เราคือเก่า (เหมือนเดิม)...

มันพากันได้เงินแล้วก็ยังบ่ยอมกลับกันอีก จนเราได้แว้ (พูด) ชูพวกมันว่า ถ้าพวกมันบ่พากันกลับบ้าน เราบอกบ่ได้ (บอกไม่เชื่อ) แบบนี้ เราจะปกลับคั้นมาอีกเด้อ

บาดนี้ (ที่นี่) ถึงได้พากันยอมกลับบ้าน

พวกมันย่าง (เดิน) ไป เรากะนั่งเบ็งพวกมันทางหลัง มันยังพากันหยุดหันมาเบ็งทางเราอีก เรากะเลยลุกขึ้นเดินหนีจากนั้นไป

เดินมาได้จักหน้อย เราหันกลับไปเบ็งพวกมันกะยังเห็นพวกมันหยุดเบ็งเราอยู่คือเก่า (เหมือนเดิม)

เรากะอดคิดหลูโตนชาติ (อดคิดสงสาร) พวกเขาบ่ได้

แว้มาตอนนี้ยังคืดชอดพวกมันอยู่คือเก่า (แม้ขณะที่พูดนี้ก็ยังคืดถึงพวกเขาอยู่เหมือนเดิม)”

หลวงปู่ท่านเล่าเรื่องนี้ด้วยสีหน้าเศร้าๆ ท่านยังรู้สึกรักและคิดถึงพวกเขาทั้งสองอยู่ แม้เวลาจะผ่านมาร่วม ๕๐ ปีแล้วก็ตาม ท่านบอกว่าจำเหตุการณ์และความรู้สึกได้ดี อย่างไม่มีวันลืมเลย

๗๘.

เดินหลงป่า อดข้าวสามวัน

การเดินทางจากพม่ากลับเมืองไทยของ **หลวงปู่ชอบ จานสโม** ในช่วงนี้ น่าจะเป็นตอนที่ท่านแยกทางกับเด็กชายทั้งสองคน ดังที่กล่าวถึงในตอนที่ผ่านมา และเป็นการเดินทางช่วงสุดท้ายของท่าน

เช่นเดียวกัน ตอนนี้เป็นบันทึกของ **พระอุปัฏฐาก** เขียนตามที่ **หลวงปู่**เล่าให้ฟัง ดังนี้ :-

หลวงปู่ชอบ ท่านเล่าให้ฟังว่า “ตอนที่เราเดินทางออกจากเมืองพม่ากลับมาเมืองไทยนั้น เราออกมาพร้อมกับคนเมืองลาวคนหนึ่ง ชื่อว่า **บักบั้ง**

บักบั้ง มันไปทำงานตัดไม้อยู่เมืองพม่า พอดีเกิดสงครามโลกมันเลยหนีภัยสงครามกลับคืนมาบ้านของมัน

เรากับ**บักบั้ง**มาแยกทางกันตอนข้าม**แม่น้ำคง** (แม่น้ำสาละวิน) มันกะไปทางบ้านมัน เรากะมาทางบ้านเรา

หลังจากแยกทางกันกับ**บักบั้ง**แล้ว เรากะเดินทางมาเรื่อยๆ เราเกิดเดินหลงทางหลงทิศหาทางมาบ่ได้ **เดินหลงทางอยู่สามวัน** กะหาทางออกบ่ได้ บ่เห็นบ้านเมืองของคนเลย ข้าวกะบ่ได้ฉันมาสามวัน ได้ฉันแต่น้ำพอประทังหิวเท่านั้น

เมื่อมันหลงทางกะบรู้ว่าจักลิเฮ็ดจังได้ (ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร)
เรากะจ่ม(บ่น)ในใจเจ้าของว่า

เทวดาฟ้าดินผู้รักษาพระศาสนาเอ๊ย บ่คิดเห็นใจลูกศิษย์พระ
ตถาคตแนบ้อ (บ้างหนอ) อาตมาหลงทาง หาทางออกกลับมาเมืองไทย
บ่ได้

ข้าวกะบ่ได้จั้น อดอยากมาหลายมือแล้ว หรือว่าอาตมานี้ลี (จะ)
มาหลงทางอดตายอยู่ในป่านี้บ้อ (นี่หรือ)

ถ้ามีกรรมลีให้ตายแบบนี้แล้ว กะให้มันตายอยู่ในป่านี้เสีย

**แต่ถ้าอาตมาบ่มีกรรมที่จะมาตายอดตายอยากอยู่ในป่านี้ กะให้
เห็นหนทางออก หรือพบผู้คนที่พอสถามทางกับเขาได้”**

๗๗.

สุภาพบุรุษผู้มาตัดบาตร

หลวงปู่ ได้อธิษฐานในใจของท่านเมื่อตอนกลางคืน พอรุ่งสางของวันที่สี่ที่เดินหลงอยู่ในป่านั้น ท่าน ก็พยายามเดินทางต่อเพื่อจะหาทางกลับถึงเมืองไทยให้ได้

เวลาประมาณเก้าโมงเช้า ในขณะที่ท่านกำลังเดินอยู่นั้น ก็พอดี **เหลือบเห็นโยมผู้ชายคนหนึ่ง** กะอายุคงไม่เกินสามสิบปี

ชายผู้นั้นมายืนดักหน้า**หลวงปู่** อยู่ในระยะห่างราวสามสิบกว่าวา เขายืนสงบนิ่งรออยู่

เมื่อเขารู้ว่า**หลวงปู่**มองเห็นเขาแล้ว เขาก็ยิ้มให้ท่านนิดหนึ่งเป็นการแสดงออกซึ่งความเป็นมิตร

หลวงปู่ ท่านมองดูชายผู้นี้อย่างแปลกใจระคนสงสัยเป็นอย่างยิ่ง ในป่าแบบนี้ ยังมีผู้แต่งตัวด้วยผ้าอาภรณ์อันสวยงามเรียบร้อยเพียงนี้หรือ

ผิวพรรณวรรณะก็ดูหมดจดงดงาม มีสง่าราศี กิริยาก็ดูสุภาพเรียบร้อย เป็นสุภาพบุรุษ

แถม ในมือของเขายังถือขันข้าวเอาไว้ด้วย

หลวงปู่ เดินเข้าไปหาชายผู้นี้เพื่อที่จะสอบถามทางออกไปยังเมืองไทย

ท่านเอ่ยปากถามเป็นการทักทายว่า “โยมมาทำอะไรอยู่ที่นี่ ?”
เขาตอบอย่างนอบน้อมว่า “มาคอยใส่บาตรพระ”

เมื่อทราบเจตนาของชายผู้นี้แล้ว **หลวงปู่** ก็จัดการเก็บบริขารเพื่อจะรับบิณฑบาต เมื่อท่านพร้อมเขาก็ประจงใส่ข้าวใส่กล้วยลงในบาตรด้วยอาการที่เรียบร้อยยิ่ง

หลวงปู่ สังเกตอาหารที่เขานำมาใส่บาตรท่านนั้น **เป็นปลาขาวบั้งหนึ่งตัว และข้าวสวยยังมีไอรุ่นๆ อยู่เลย**

เขาตักข้าวลงบาตรท่านหนึ่งทัพพี เอาปลาขาวบั้งตัวขนาดเท่าสองนิ้วมือใส่ลงในบาตร เสร็จแล้วก็นั่งประนมมือรอรับพรจากท่าน

หลังจากให้พรเขาเสร็จแล้ว **หลวงปู่** ก็ได้ถามเขาว่า “โยมรู้ทางไปเมืองเชียงใหม่มั้ย ?”

เขาตอบท่านว่า “รู้จักอยู่ ให้ท่านเดินไปทางทิศนี้” เขาชี้มือประกอบ “ประมาณบ่ายสามโมงท่านก็จะเห็นหมู่บ้าน พอถึงหมู่บ้านแล้วก็ให้ท่านเข้าไปถามทางจากชาวบ้านอีกทีหนึ่ง ถ้าท่านเดินไปตามทางที่ผมบอก **รับรองว่าท่านจะไม่หลงทางอีก”**

เขาอธิบายถึงเส้นทางซ้ำอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้**หลวงปู่** แน่ใจก่อนที่เขาจะอำลา

หลวงปู่ ได้กล่าวขอบใจที่เขามาใส่บาตรและช่วยบอกทางให้ ก่อนที่จะแยกทางกัน **หลวงปู่** ได้ถามเขาว่า “บ้านโยมอยู่ที่ไหนกันแน่ อาตมาเดินมาสามวันแล้วยังไม่เห็นบ้านคนเลย จู่ๆ ก็เห็นโยมมาคอยตักใส่บาตรอย่างนี้ อาตมาจึงสงสัย !”

เขายืมให้ท่านด้วยท่าทางเขินอายนิดๆ และแสดงกิริยาอีกอีกในการที่จะตอบคำถามของท่าน โดยตอบพอเป็นพิธีว่า “บ้านกระผมอยู่ไกลๆ บริเวณนี้แหละ !” พุดไปพร้อมกับชี้มือไปด้านหลังของเขา

หลวงปู่ มองไปตามทางที่เขาชี้มือก็เห็นแต่ป่าแต่ต้นไม้ ไม่เห็นว่าพอจะมีบ้านสักหลังตามที่เขابอก

นอกจากนี้ท่านก็สงสัยอะไรๆ หลายอย่างในตัว of ชายผู้นี้ แต่ก็เก็บเอาไว้ในใจ ไม่ถามต่อด้วยเห็นว่าไม่เหมาะ

พุดกันแค่นั้น แล้วเขาก็อำลาหลวงปู่

๑๐๐.

เทวาปาฏิหาริย์

ท่านหลวงตาพระมหาบัวฯ ก็ได้เขียนเล่าเรื่อง**บุรุษลึกลับที่มาถวายอาหารบิณฑบาตหลวงปู่ชอบ** นี้เหมือนกัน หลังจากเล่าเหตุการณ์จบก็มีบทสรุปตอนท้าย ดังนี้ :-

ท่าน (หลวงปู่ชอบ) ว่า **บุรุษนั้นต้องเป็นทวยเทพชาวไตรภพแน่นอน** ไม่ใช่คนธรรมดาสามัญที่ตั้งบ้านเรือนอยู่แถบนั้นเลย

คิดดู เวลาจากสุภาพบุรุษคนนั้นมาแล้ว ก็ไม่ปรากฏว่าได้พบบ้านเรือนที่ไหนอีกเลย

ทางสายนี้ก็น่าแปลกใจ ซึ่งน่าจะมีหมู่บ้านอยู่บ้างในระหว่างทางอย่างน้อยสักแห่งหนึ่ง แต่กลับไม่มีเลยทำให้ท่านสงสัยมาก

แม้กระทั่งหนทางเดินเพื่อหลบภัย (จากทหารอังกฤษ) ก็หลบเอาเสียจริงๆ หลบจนกระทั่งผู้คนก็ไม่เจอ จังหนก็ไม่เจอ หลบจนแทบเจอภัยคือความมอดตาย ถึงผ่านพ้นมาได้

หลวงปู่ ท่านว่า การที่ผ่านความตายและความรอดตายมาได้ครั้งนี้ ทำให้ท่านอดคิดไปในแง่ **เทวาปาฏิหาริย์** ไม่ได้ เพราะทางที่มาล้วนเต็มไปด้วยอันตรายรอบด้าน ทั้งช้าง เสือ หมู ฝูงชุมมากในแถบนี้

แต่ก็น่าแปลก ตลอดเส้นทางที่ท่านผ่านมากลับไม่เจอพวกสัตว์ร้ายเหล่านี้เลย นอกจากจำพวกเนื้อที่ไม่เป็นภัยต่อชีวิตเท่านั้น

ถ้าเป็นเรื่องปกติธรรมดาแล้ว ท่านว่า การเดินทางอย่างนี้ อย่างน้อยในวันหนึ่งคืนหนึ่งน่าจะต้องเจอสัตว์ร้ายเหล่านี้สักสี่ห้าพวก โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเสือกับช้างจะต้องเจออย่างแน่นอน ยิ่งตอนกลางคืนด้วยแล้วไม่น่าจะรอดพ้นเอาชีวิตมาได้

แต่ท่านก็สามารถผ่านมาได้ราวกับปาฏิหาริย์เช่นนี้ จะไม่น่าอัศจรรย์อย่างไร

ต้องเป็นเรื่องของ ธรรมบันดาล หรือ เทวฤทธิ์บันดาล อย่างใด อย่างหนึ่ง หรือทั้งสองอย่าง อย่างแน่นอน

หลวงปู่ ย้อนกลับไปหวนคิดถึงตอนก่อนจะออกเดินทาง ชาวบ้านต่างก็วิตกห่วงใยด้วยกันทั้งบ้านว่ากลัวท่านจะไปไม่รอดอันตรายที่เกิดจากสัตว์ร้าย มีเสือ ช้าง เป็นต้น

พวกชาวบ้านรู้ถึงอันตรายเหล่านี้ แต่พวกเขาที่ไม่มีทางหลีกเลี่ยงอื่นที่จะช่วยท่านได้ เพราะถ้าขึ้นให้ท่านหลบซ่อนตัวอยู่ในพม่าต่อไป ก็จะต้องเจออันตรายจากทหารอังกฤษอย่างแน่นอน

มีทางเดียวเท่านั้นที่จะต้องเสี่ยง โดยส่งท่านให้รอดพ้นอันตรายจากมนุษย์กระหายเลือดพวกนั้น เพื่ออนาคตของหลวงปู่ที่อาจจะยังสืบต่อไปอีกนาน ถ้าหากท่านรอดตายจากเหตุการณ์คับขันในครั้งนั้นได้

ถือเป็นการรอดตายจากการเสี่ยงบุญเสี่ยงกรรมในครั้งนั้น

๑๐๑.

ถึงชายแดนไทยอย่างปลอดภัย

เมื่อบุรุษนิรนามผู้หนึ่งกล่าวคำอำลา ท่านก็สำรวจมจิตแผ่เมตตา
สายตาท่านทอดลงต่ำไม่ได้มองตามเขา

เมื่อเขาเดินห่างออกไปเล็กน้อย ประมาณว่าสัก ๒๐ ก้าว **หลวงปู่**
ก็เงยหน้าขึ้นมองตามหลังเขาไป เห็นเขาเดินหายไปด้านหลังต้นไม้ใหญ่
แล้วก็ไม่เห็นเขาอีกเลย

หลวงปู่ เดินตามไปดูเขา ๔-๕ ก้าว มองค้นหาดูรอบๆ ก็ไม่เห็น
ชายผู้หนึ่ง

องค์ท่านเองก็รู้ดีว่าเขาเป็นใครแล้ว จึงไม่ได้สงสัยและไม่สนใจ
ค้นหาต่อไป

หลวงปู่ เลือกหาสถานที่เหมาะ แล้วจัดแจงฉันอาหารที่สุภาพบุรุษ
ท่านนั้นใส่บาตรให้

หลวงปู่ บอกว่าอาหารในวันนั้น มีรสชาติหอมหวานกลมกล่อม
อย่างน่าประหลาดใจ บรรยายไม่ถูก ท่านไม่เคยฉันอาหารที่ไหนมี
รสชาติดีเลิศปานนี้

หรืออาจเป็นเพราะว่าท่านไม่ได้ฉันอะไรมาเลยติดต่อกันถึงสามวัน
เต็มๆ รวมทั้งเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจากการเดินทางหลงป่าด้วย

หลวงปู่ ท่านลงมือฉันไปเรื่อยด้วยความสำรวมตามแบบฉบับของพระป่า ที่ผิดสังเกตุก็ตรงที่ข้าวเพียงหนึ่งทัพพีที่เขาใส่บาตรถวายนั้น ท่านฉันไปเรื่อยดูจะไม่มีหมด แต่ก็หมดเกลี้ยงเมื่อท่านรู้สึกว่ามี **เรียบริ้อยพอดี**

เมื่อฉันแล้วรู้สึกมีกำลังวังชาขึ้นมามาก อาการเจ็บป่วยเมื่อแย้ทางกายปรากฏว่าหายไ้ไปอย่างปลิดทิ้งทีเดียว

ฉันเสร็จหลวงปู่ก็จัดบริหาร แล้วออกเดินทางไปตามทิศทางที่ชายผู้นั้นบอก ท่านเดินไปเรื่อยๆ จนถึงเวลาบ่ายสองโมงกว่าๆ ก็ได้ยินเสียงหมาเห่าและเสียงไก่ขันมาแต่ไกล

ท่านหยุดเงี่ยหูฟังเสียงหมา เสียงไก่ เพื่อกำหนดทิศทางของเสียงให้แน่ชัด แล้วก็เดินตรงไปตามทิศทางของเสียงจนไปพบหมู่บ้านแห่งหนึ่งตามที่บุรุษนิรนามบอกไว้จริง

หมู่บ้านนี้เป็นหมู่บ้านสุดท้ายในเขตพม่าก่อนที่เข้ามายังเมืองไทย ชื่อว่า **เมืองหาง** อยู่ติดเขต**อำเภอฝาง** จังหวัดเชียงใหม่

หลวงปู่ มาถึงเมืองหางตอนบ่ายสามเศษๆ โดยท่านถามเวลากับทหารที่มาตั้งค่ายอยู่ชายแดน เป็นทหารฝ่ายไทย

ทหารได้ขอตรวจ**หนังสือสุทธิ** (สมุดประจำตัวของพระ) ของท่าน เมื่อทราบว่าเป็นพระภิกษุฝ่ายไทย เขาจึงอนุญาตให้ท่านเข้ามาสู่ประเทศไทยได้ พร้อมกับกำชับท่านไม่ให้เข้าไปในเขตพม่าอีก เพราะเป็นช่วงที่อยู่เ็นระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง อาจเกิดอันตรายแก่ท่านได้

ภาค ๕ :
สมปรรณากลับไทย

ଶ୍ରୀ ୧୦୯

๑๐๒.

เจออผีเจ้าถิ่นที่ตอยมน อ.ปาง

ในช่วงแรกที่ **หลวงปู่ชอบ จานสโม** กลับคืนเข้ามาทางฝั่งไทย ท่านเที่ยววิเวกแถวอำเภอปาง จังหวัดเชียงใหม่

เหตุการณ์ในตอนนี้เป็นบันทึกของ **พระอุปัฏฐาก** ได้เล่าย้อนถึงสาเหตุที่ **หลวงปู่** ต้องเดินทางกลับเมืองไทย กับการเผชิญผีเจ้าถิ่น **ตอยมน** มีดังต่อไปนี้ :-

หลังจากที่ **พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ จานสโม** ได้เดินทางกลับหลังจากไปอยู่จำพรรษา(ครั้งที่ ๒) ที่ประเทศพม่าติดต่อกัน ๓ พรรษา ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๘๕-๒๔๘๗

เหตุที่องค์ท่านต้องคืนกลับประเทศไทย เพราะปัญหาสืบเนื่องจากสงครามโลกครั้งที่สอง เป็นสาเหตุสำคัญ และอีกประการหนึ่ง ท่านได้นิมิตเห็น **แม่ชีโยมมารดา**ของท่านมานิมนต์ให้กลับบ้าน ซึ่งภายหลังก็ทราบว่ายอมมารดาได้ป่วยหนักและถึงแก่กรรมแล้ว

ด้วยสาเหตุสองประการหลักนี้ **หลวงปู่** จึงตัดสินใจเดินทางกลับเข้าเมืองไทย

หลวงปู่ เข้าเมืองไทยมาทาง **เมืองหาง** ฝั่งพม่า แล้วเข้ามาฝั่งไทยทางเขตชายแดน **อำเภอปาง** จังหวัดเชียงใหม่

วันแรกที่เข้าถึงเมืองไทย **หลวงปู่** ไปพักที่**ป่าช้าบ้านม่วงชุม** ที่อยู่ติดกับเชิงดอยแห่งหนึ่ง ท่านพักอยู่ที่นี่ ๒ คืน เป็นการตั้งหลักเพื่อสดับรับฟังข่าวคราวต่างๆ ก่อนตัดสินใจว่าจะรุดลงไปทางไหนต่อ

หลวงปู่ ทราบข่าวจากชาวบ้านว่า มีพระ ๒ รูปมาพักอยู่บนดอยใกล้ๆ กับที่ท่านพักอยู่ ท่านจึงเดินขึ้นไปดู เพื่อจะดูว่าเป็นหมู่คณะเก่าที่เคยรู้จักกันมาหรือเปล่า

เมื่อขึ้นไปถึงปรากฏว่าเป็นพระที่ท่านไม่เคยรู้จักมาก่อน เป็นพระคนละนิกาย ได้ขับไล่ไม่ให้**หลวงปู่** พักอยู่บนดอยนั้น ท่านจึงต้องลงจากดอยมา

หลวงปู่ ได้ขอให้**ชาวบ้านม่วงชุม** พาไปหาสถานที่พักแห่งใหม่ เขาได้แนะนำสถานที่บนภูเขาสูงหนึ่งซึ่งคนแถวนั้นเรียกว่า **ดอยมน** แต่ชาวบ้านไม่กล้าติดตามท่านขึ้นไปด้วย **เพราะยำเกรงอำนาจลี้ลับบนดอยจะทำอันตรายพวกเขาได้**

ชาวบ้านบอกว่า ไม่มีใครกล้าไปแตะต้องต้นไม้บน**ดอยมน**นี้เลย ถ้าใครขึ้นไปกรุกเข้าไปก็จะได้รับอันตรายจากสิ่งลี้ลับที่มองไม่เห็นตัว ชาวบ้านเรียกว่า**เจ้าป่าเจ้าเขาผู้พิทักษ์ดอยมน**

มีชาวบ้านบางคนยอมขึ้นไปส่ง**หลวงปู่** บนดอย **หลวงปู่** บอกให้พวกเขาช่วยทำที่พักชั่วคราวให้ท่านโดยตัดไม้ไผ่ป่าแถวนั้นมาปลูกเป็นกุฏิกระต๊อบพออาศัยกันลมกันฝนได้

ที่แรกชาวบ้านไม่กล้าตัดไม้ไผ่เกรงจะได้รับอันตราย **หลวงปู่** บอกว่า หากมีอะไรเกิดขึ้นท่านจะเป็นผู้รับผิดชอบเอง พวกเขาจึงตัดด้วยท่าทางกล้าๆ กลัวๆ

ชาวบ้านช่วยกันสร้างกุฏินั่งร้านหลังหนึ่ง ยกพื้นสูงจากดินประมาณ ๑ เมตร พื้นปูด้วยฟากไม้ไผ่ หลังคามุงด้วยใบตองตึง (ใบต้นรัง) ฝาขัดแตะทำกรอบด้วยไม้ไผ่สองชั้น ข้างในใช้ใบตองตึง ใช้เป็นทั้งฝากระเบื้องและเป็นหน้าต่างระบายลมไปในตัว

กล่าวคือ ฝากระเบื้องด้านหนึ่งถูกยึดตรึงเอาไว้กับหลังคา ด้านบน ด้านข้างและด้านล่างปล่อยให้ห้อยลงมาเฉยๆ ให้เปิดเป็นฝาผนัง ถ้าต้องการเปิดให้อากาศระบาย ก็ใช้ที่อนไม้ไผ่ค้ำยันตรงส่วนล่าง ให้ฝานั้นเผยอออกไป

นอกจากสร้างกุฏิกระเบื้องแล้ว ชาวบ้านยังช่วยทำที่อาบน้ำ โดยใช้ไม้ไผ่สานปูยื่นลงไปใบบึงน้ำอยู่ติดกับเชิงเขา เป็นที่สรงน้ำสำหรับ **หลวงปู่** โดยเฉพาะ

ใกล้กุฏิ **หลวงปู่**ขอให้พวกเขาช่วยดายหญ้าให้เตียนเพื่อใช้เป็นทางเดินจงกรมชั่วคราวได้

เมื่อชาวบ้านทำที่พักถวายหลวงปู่เสร็จแล้วพวกเขาก็รีบลากลับปล่อยให้หลวงปู่อยู่เผชิญหน้ากับเจ้าป่าเจ้าเขาผู้พิทักษ์ดอย ตามลำพังองค์เดียว

๑๐๓.

หมูป่าตัวเท่าควาย !

ตอนเย็นๆ หลังจากสร้งน้ำแล้ว **หลวงปู่** ก็ออกมาเดินจงกรมที่ทางเดินที่ชาวบ้านทำให้ อยู่ข้างๆ ที่พัก เดินอยู่จนถึงประมาณ ๔ ทุ่ม ท่านจึงได้หยุดพัก

หลวงปู่ กลับเข้าที่พัก เพื่อที่จะไหว้พระสวดมนต์และนั่งภาวนาต่อไป

ในขณะที่ท่านกำลังสวดมนต์อยู่นั้น ได้ยินเสียงสัตว์กำลังต่อสู้กันอยู่ทางต้นมะกอกใหญ่ที่อยู่ไม่ไกลจากที่พัก

หลวงปู่ หยุดสวดมนต์เพื่อเงี่ยหูฟัง เสียงนั้นดังอีกทีกรีกโครม สะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วเขาแถบนั้น

ท่านจับได้ว่าเป็นเสียงหมูป่าสู้กันอย่างเอาเป็นเอาตาย ลักพักหนึ่ง เสียงนั้นก็เงียบหายไป

หลวงปู่ จึงสวดมนต์ต่อไปจนจบสูตรต่างๆ ที่ท่านสวดอยู่ตามปกติ

เมื่อ**หลวงปู่** สวดมนต์เสร็จ ท่านก็หยุดพักผ่อนดัดแข้งดัดขาคล้ายกับบริหารร่างกาย เพื่อให้เส้นสายยืดหายปวดเมื่อย

ช่วงนั้นเองท่านได้ยินเสียงผีเท่าสัตว์ขนาดใหญ่วิ่งมุ่งหน้าตรงมาทางที่พักของท่าน มันมาหยุดเงียบอยู่ใกล้กับที่พัก

หลวงปู่ หันไปมองตามตำแหน่งเสียง **ท่านเห็นหมูป่าขนาดใหญ่** **มายืนจังก้าอยู่ข้างกุฏิ** แสดงอาการทำท่าย่านอย่างเห็นได้ชัด หรือพูดอีกนัยหนึ่งก็ทำท่าคล้ายประกาศทำดวงลกับท่านตัวต่อตัว

หลวงปู่ เล่าว่า “เราเคยเห็นหมูป่ามากี่หลายตัว แต่ตัวที่เห็นในวันนั้นที่**ดอยমন** มันตัวใหญ่หลายอีหลี (มันตัวใหญ่มาก) หมูป่าอียังกะบู้ฮู้ (หมูป่าอะไรก็ไม่รู้) โตห่อควยนี้ (ตัวยังกะควยนี้เอง)”

หลวงปู่ เล่าว่า คินนั้นเป็นคินเดือนหงายขึ้น ๑๓ ค่ำ พระจันทร์ใกล้จะเต็มดวง จึงสว่างพอที่จะมองเห็นหมูป่าตัวนั้นได้ชัดเจน

เจ้าหมูป่ายักษ์มายืนจังก้าทำท่าเกรี้ยวกราดทำท่าย่าน มันส่งเสียงพืดพาดๆ คล้ายเป็นการข่มขู่ท่านไปในตัว ดูท่าทางมันคงจะพาลเอาเรื่องเป็นแน่

หลวงปู่ หาได้รู้สึกกลัวมันไม่ เพราะท่านเผชิญกับความตายมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ท่านจึงร้องบอกมันไปว่า “ไปหาเล่นกับหมูเพื่อนเองไป อย่ามาส่งเสียงรบกวนเราอยู่ที่นี่ เราจะภาวนา ไปหาเล่นอยู่ที่อื่นไป”

ได้ยินเสียงท่าน แทนที่มันจะตื่นกลัวเหมือนกับสัตว์ป่ากลัวคน จะทำร้ายเอา มันกลับแสดงท่าทางดูร้ายออกอาการข่มขู่ให้**หลวงปู่** หวาดกลัว แถมเอาเขี้ยวไฉ่แหลมของมันไปเสยงัดตันมะกอกใหญ่คล้ายอวดพลังอาวุธของมัน

หลวงปู่ หาได้กลัวมันไม่ เมื่อพูดกันดีๆ ไม่รู้เรื่องท่านจึงส่งเสียงดูมัน “หนีไปเดี๋ยวนี้ ! มึงสิมาเฮ็ดอียัง (จะมาทำอะไร) อยู่ที่นี่อีก”

แทนที่เจ้าหมูป่ายักษ์มันจะกลัว มันกลับวิ่งตรงเข้ามาหาท่านด้วยท่าทางเอาจริง

แต่พอใกล้จะถึงที่พักมันกลับหยุดก็เหมือนจะชนอะไร มัน
ทำท่าฮึดฮัดไม่พอใจ และแสดงท่าทำท่ายให้หลวงปู่ลงไปสู้กับมัน

เมื่อเห็นอาการของเจ้าหมุยักษ์เช่นนั้น หลวงปู่เริ่มเอะใจว่า**ต้อง
ไม่ใช่หมาป่าธรรมดาแน่** มันมีขนาดใหญ่โตผิดปกติกับหมาป่าทั่วไป แถมยัง
ดูร้ายอีกเป็นพิเศษ

หลวงปู่ จุดเทียนไขให้สว่าง เพื่อจะดูมันให้ชัดขึ้น มันยืนห่าง
จากหลวงปู่ประมาณ ๕ วา ท่านถึงกับออกอุทานในใจว่า

“โฮโฮ ! มันใหญ่กว่าที่เราเห็นครั้งแรกที่มีมันอยู่โคนต้นมะกอก
ตอนนี้ไม่ใช่ควายแล้ว น้องๆ ของข้างเราดีๆ นี่เอง !”

หลวงปู่มันใจว่ามันเป็นหมูผีที่จำแลงมา หวังที่จะข่มขู่และจับได้
ให้ท่านออกไปจากสถานที่นั้น

สมเด็จพระมหาเมธีวงศ์

วัดนรนาถสุนทริการาม เทเวศร์ กรุงเทพฯ ใส่บาตรหลวงปู่

๑๐๕.

ลองไม้กระบองที่ซี

หลวงปู่ เคยผจญกับภูตผีปีศาจมานานับครั้งไม่ถ้วน จึงไม่รู้สึกเกรงกลัวเจ้าหมูผีตัวนั้น นอกจากรำคาญที่ทำให้ท่านต้องเสียเวลาภาวนาเมื่อพูดกันดีๆ ไม่ได้ ท่านก็ต้องเล่นบทเอาจริงกับมันบ้าง

หลวงปู่ คว่าเอาท่อนไม้ไผ่ที่ชาวบ้านเขาทำไว้ให้ใช้ค้ำยันหน้าต่างฝาผนังกุฏิ แล้วลุกขึ้นยืน เงื้อมือทำท่าจะขว้างมัน

เจ้าหมูยักษ์ยิ่งแสดงอาการโกรธกะพืดกะเพียดใหญ่ มันเอาจมูกและเขี้ยวโง้งแหลมของมันเสียดดินที่หน้าที่พักท่านจนกระจุย แสดงท่าทำทายเป็นท่านลงไปสู้กับมัน

หลวงปู่ พุดด้วยท่าทางซึ่งซึ้ง “ปาดตีโธ! (ปัดโธ) มึงอยากจะลองตีกับพ่อแก้วมึงบ่ ?”

แล้วท่านก็ขว้างท่อนไม้ไผ่ใส่มันทันที

เบรึ๋ย ! แต่ไม่โดน มันหลบเร็วมาก ดูมันแคล่วคล่องว่องไว ยิ่งกับล่องหนหายตัวได้ มันหลบจากจุดที่มันยืน แว็บเดียวก็ออกไปยืนอยู่ที่ต้นมะกอกแล้ว

มันยังแสดงอาการโกรธเกรี้ยวทำท่าย่าทอนอยู่

หลวงปู่ หยิบเอาไม้ไผ่ท่อนที่สอง (ไม่ทราบที่ท่านเสกคาถาใส่ไม้หรือเปล่านะครับ) ขว้างใส่มันอีกครั้งหนึ่ง

เบรียง ! มันเอี้ยวตัวหลบทันอีกเช่นเคย มันแสดงท่าเหมือน
เยาะเย้ย ว่าไม่**หลวงปู่**ทำอะไรมันไม่ได้

แกมกระโดดกัดท่อนไม้สั้น ฟาดฟัดอย่างเมามัน แล้วก็เคี้ยว
ดังกัวมๆ จนไม้แหลกละเอียดหมด แสดงท่าให้เห็นว่ามันโมโหอย่าง
สุดขีด

หลวงปู่ พูดกับเจ้าหมูผีว่า “ปาดติโธ ! มึงยังบ่หนีอีกชั้นบ่ (อย่าง
นั้นหรือ) ละกุลินำไปเมี้ยนมึงกับหม่อง (จะตามไปจัดการให้ถึงที่)”

พูดจบ **หลวงปู่** ก็ก้าวลงจากกุฏิ เดินตรงไปหาเจ้าหมูผีนั้นทันที
เมื่อมันเห็นท่าทาง**หลวงปู่** ว่าเอาจริง มันก็วิ่งแจ้นหนีหายเข้าป่าไป
ทันที

หลวงปู่อดเข้ากับอาการวิ่งหนีอย่างลนลานของเจ้าหมูยักษ์ตัวนั้น
ไม่ได้ รวมทั้งเข้ากับไม้ไผ่สำหรับค้ำฝาผนังที่โดนหมูกัดจนแหลกละเอียด
ใช้งานอีกไม่ได้

ท่านเอาโคมไฟเทียนไขส่องดูต้นมะกอก เห็นเปลือกไม้ฉีกออกเป็น
ทางขึ้นไปร่วมสองวา รอยฉีกนั้นสูงพ้นศีรษะของท่าน ซึ่งแสดงขนาด
สูงใหญ่ของหมูตัวนั้นอย่างชัดเจน !

๑๐๕.

ไปตามเพื่อนมาสู้

เมื่อเจ้าหมูป้ายักษ์ตัวนั้นหนีไปแล้ว **หลวงปู่**ก็กลับมาอยู่ที่พัก
จัดแจงนั่งสมาธิภาวนาต่อ

พอท่านนั่งได้ชั่วประเดี๋ยวเดียว เจ้าหมูป้ายักษ์ก็ย้อนกลับมาหาท่าน
อีกครั้งหนึ่ง คราวนี้มันพาเพื่อนหมู่อีกตัวมาด้วย ขนาดใหญ่ยักษ์พอๆ
กัน จน**หลวงปู่**แยกไม่ออกว่าตัวไหนเป็นตัวเดิม และตัวไหนเป็นตัวใหม่

เมื่อหมู่มันมีเพื่อน มาถึงมันก็เริ่มอาละวาด โดยส่งเสียงแล้ว
วิ่งวนไปรอบๆ กุฏิที่พักของท่าน แต่ไม่กล้าเข้ามาถึงตัวกุฏิ ได้แต่วิ่ง
วนอยู่อย่างนั้น

หลวงปู่ได้กำหนดจิตแผ่เมตตาให้กับเจ้าหมูผีแปลงทั้งสองตัวนั้น
แต่มันไม่ยอมรับกระแสเมตตาที่ท่านแผ่ไปให้

หลวงปู่บอกว่า ถ้ามองด้วยตาเนื้อ ก็เห็นเป็นหมูป้ายักษ์สองตัว
แต่ตาในจะเห็นเป็นผู้ชายสองคน ตัวดำ ร่างกายสูงใหญ่ร่วม ๓ เมตร
พากันวิ่งวนรอบกุฏิกระต๊อบของท่าน

ชายทั้งสองพยายามที่จะขึ้นมาบนกุฏิของท่านเหมือนกัน แต่เมื่อ
เข้ามาใกล้ ก็เหมือนกับมีอะไรถีบหรือยันมันให้กระเด็นออกไปทุกที

หลวงปู่บอกว่า ตัวท่านเองก็ไม่ได้ใช้อำนาจจิตขับไล่มันแต่
อย่างใด ตรงกันข้ามท่านกลับแผ่เมตตาส่งความปรารถนาดีไปให้มัน
ทั้งสอง แต่พวกมันไม่ยอมรับเอาบุญกุศลที่ท่านแผ่ให้ต่างหาก

ท่านพิจารณาดูว่า อะไรที่ทำให้มันทั้งสองกระเด็นกระดอนออกไป เมื่อวิ่งมาใกล้กฎ

ท่านทราบด้วยความรู้ของท่านว่า **มันเกิดจากอำนาจของศีลของธรรมที่ท่านได้บำเพ็ญมานั่นเอง**

เมื่อท่านแผ่เมตตาให้แล้วพวกมันไม่ยอมรับ **หลวงปู่** จึงได้ล้มตาคืนมาดูลีลาของพวกมันว่าจะทำอะไรอีกต่อไป

หมูป่าผีแปลงทั้งสองตัวได้พากันไปซุกค้ำยทางเดินจงกรมของท่านอย่างเฝ้ามัน เอาจมูกและเขี้ยวโจ่งซุดเจาะทางเดินจนดูพรุนไปหมด

หลวงปู่ ดูมันซุดอยู่พักหนึ่ง ท่านจึงส่งเสียงออกไปว่า

“พวกเอ็งทั้งสองไม่พากันกลัวบาปกลัวกรรมกันบ้างหรือ ที่มารบกวนเราผู้เป็นพระ

ทางเดินจงกรมนั้น โยมเขาทำเอาไว้ให้เราเดินทำความ پاکเพียร เขาทำให้เราก็อเพราะเขาอยากได้บุญกับเรา

พวกเจ้าทั้งสอง นอกจากจะไม่อนุโมทนาเอานุญเอากุศลกับเขาแล้ว ยังพากันมาทำลายทางไปสวรรค์ไปนิพพานอีก เดียวก็ได้พากันตกรรทหมกไหม้ไม่ได้ซุดได้เกิดกับเขาย่างหรือ

ไม่ใช่เพราะความมีติดบอดแห่งจิตใจตนเองนั้นหรือ ที่ได้พาตัวเองมาเกิดเป็นผีป่าผีตอยแบบนี้ ไม่ได้พบเห็นแสงสว่างทางใจกับเขาเลย

แม้พระพุทธรูปเจ้าที่เสด็จมาโปรด ก็ยังไม่ได้ไปสู่สุคติกับเขา

นี่ก็เพราะความมีติดบอดแห่งจิตใจตนเองมาปิดกั้นไว้ ไม่ให้พบกับแสงสว่างสักที”

ตอนท่านพูดมันก็หยุดฟัง แต่พอท่านพูดจบมันก็กลับซุดค้ำยดินอย่างเฝ้ามันต่อไป แสดงท่าว่าไม่แยแสคำพูดของท่านเลย

หลวงปู่ไม่อยากเสียเวลามาต่อล้อต่อเถียงกับพวกมันอีก จึงก้าวลงจากกุฏิ เก็บเอาก้อนหินก้อนกรวดแถวนั้นสองก้อน ขว้างใส่เจ้าหมุยักษ์ผีแปลงทั้งสองตัวทันที

ได้ผลครับ ! พวกมันวิ่งหนีหัวซุกหัวซุนหายเงิบไปเลย !

ท่านผู้อ่านครับ หลวงปู่ก็ไม่ได้เล่าให้ฟังว่าท่านเสกคาถาหรือทำอะไรกับก้อนหินสองก้อนนั้นเป็นพิเศษหรือไม่

แต่... เพียงก้อนหินก้อนเล็กๆ ก็ทำให้หมู่ป่าตัวโตขนาดน้องๆ ช้าง กลัวกันนักหนา พวกมันวิ่งหนีหัวซุกหัวซุนหายเงิบไปเลย !

มันน่า “จี๊ด” ไซ้ไหมครับ?

(ภาษาเหนือเขาวว่า “จี๊ด!” ครับผม)

๑๐๖.

ผีเจ้าป่ามาฟ้องโทษ

พอสงครามกับหมู่ปายักษ์ผีจำแลงครั้งที่สองยุติลงไปแล้ว **หลวงปู่ชอบ** ท่านกลับไปทักฎิกระต๊อบ ท่านคิดว่า ถ้าพวกมันย้อนกลับมาอีก ท่านก็จะไม่สนใจอะไรกับพวกมันอีกแล้ว **มันอยากจะทำอะไร ก็ช่างหัวมัน เราจะภาวนาของเราต่อไป** มันเหนียวก็จะพากันหยุดไปเอง

เมื่อ**หลวงปู่**คิดตั้งนี้แล้ว ท่านก็ลงนั่งหลับตามาวนา โดยไม่สนใจกับ**สิ่งภายนอก**ใดๆ ทั้งสิ้น

รุ่งขึ้นเช้าวันใหม่ ก่อนที่**หลวงปู่**จะลงจากดอยไปบิณฑบาตที่**บ้านม่วงชุม** ท่านได้เดินสำรวจบริเวณโดยรอบ เพื่อจะดูร่องรอยของเจ้าหมู่ปายักษ์ผีจำแลงสองตัวนั้นอีกที เพราะดูตอนกลางคืนไม่ถนัดเท่าไร ดูตอนเช้าหูแจ้ตาสไ้มันย่อมชัดเจนกว่า

หลวงปู่ เดินดูรอบๆ ร่องรอยที่มันทำไว้ยังอยู่ครบถ้วนทุกอย่าง ไม่ว่าจะป็นท่อนไม้ไผ่ของท่านที่ถูกมันกัดจนแหลกละเอียด รอยคมเขี้ยวที่ต้นมะกอกใหญ่ รวมไปถึงรอยขุดคุ้ยทางเดินจงกรมจนพรุณไปหมด นับว่าฤทธิ์ของมันก็เหลือร้ายเอากการ ที่ทิ้งร่องรอยการทำลายของมันได้มากถึงขนาดนี้

เมื่อหลวงปู่เข้ามาบิณฑบาตในหมู่บ้านม่วงชุม ชาวบ้านที่มารอใส่บาตรได้เรียนถามท่านว่า

“ตุ้เจ้าๆ เมื่อคืนนี้ตื่นโดยมีอะหังเกิดขึ้นก่อน?”

หลวงปู่ตอบเขาไปว่า “เมื่อคืนที่ผ่านมามีหมูป่าสองตัว ตัวมันใหญ่เท่าวัวเท่าควายมันมารบกวนเฮา เฮาก็เลยเอาปะหิน (ก้อนหิน) ขว้างไล่ให้มันหนีไป มันก็พากันโล่นหนี (วิ่งหนี) ลงดอยไป”

แล้วชาวบ้านก็เล่าเรื่องราวให้ท่านฟังว่า

“เมื่อคืนที่ผ่านมาี้ ผีปู่ตามันลงมาคี่ (รบกวน) จาวบ้าน บ่เป็นอันหลับอันนอน มันมาบอกว่าตุ้เจ้าเอาปะหิน (ก้อนหิน) เอาแล้ว (ท่อนไม้) มาขว้างไล่ไล่ฮื้อ (ให้) มันหนีลงดอยมา

มันบ่พอใจ ตี้หมู่เฮาจาวบ้านปา (พา) ตุ้เจ้าขึ้นไปอยู่บนดอย ไปรบกวนมัน

ถ้าบ่อยากฮื้อมันโขด (โกรธ) ต้องเอาของไปไหว้สาขอสุม่า (ขอขมาโทษ) ถ้าบ่ยะตามตีมันบอก มันจะยะฮื้อจาวบ้านมีอันเป็นไปต่างๆ นานา”

ชาวบ้านม่วงชุม รายงานท่านต่อไปว่า

“ผีมันโขดตีไปตัดเก้าไม้ (ต้นไม้) เอาไปแบ่งตำแหน่งทางอาบน้ำ (เอาไม้ไปทำท่าอาบน้ำ) มันเลยโขดขนาด (โกรธจัด) ต้องฮื้อหมู่เฮาเอาของไปเช่นสรวงไหว้สาขอสุม่ามันตึงจะยอม

มันบอกฮื้อเอาข้าวต้มสองมัด กับกลัยสองหวีเอาไปขอสุม่ามัน”

ชาวบ้านขออนุญาตหลวงปู่ว่า วันนี้พวกเขาจะขอขึ้นไปเลี้ยงผีบนดอยมนที่ท่านพักอยู่

หลวงปู่ท่านก็ไม่ว่าอะไร ถ้าหากสิ่งๆ ที่พวกเขาทำจะทำให้พวกเขาสบายใจและนำความสงบสุขมาให้หมู่บ้าน ท่านก็ไม่ขัดข้อง

๑๐๗.

ที่ฟังของคนไม่มีหลักใจ

หลวงปู่ชอบ ได้กล่าวถึงเรื่องในลักษณะแบบเดียวกันนี้ว่า
คนที่ไม่มีหลักใจเป็นของตนเองแล้ว ก็จะไขว่คว้าหาของ(กาย)
นอกมาเป็นที่ฟังของตนเองอยู่เสมอ

ของ(กาย)นอกนั้น ส่วนมากก็จะเอาแต่สิ่งที่ไม่ค่อยเป็นประโยชน์
มาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ มันก็ทำจิตใจของตนเองให้มีดমনหลงทาง
ไปเรื่อยๆ ก้ำด่าก้ำขาว ถือผิดถือถูกอยู่อย่างนั้น

“ที่ฟังอันประเสริฐของจิตใจนั้นก็คือไตรสรณาคมน์ พระพุทธ
พระธรรม พระสงฆ์ สามสิ่งนี้เท่านั้นที่เป็นของจริง ฟังฟังอาศัยได้
ในยามที่จิตใจเป็นทุกข์ จิตใจมีสภาวะอันถูกต้อง ทุกข์ในใจก็จะน้อยลง
แต่คนเรา กว่าจะหาที่ฟังที่แท้จริงในใจของตนเองได้นั้น มัน
ก็ยากเอากการอยู่เหมือนกัน แต่ก็ไม่เกินวิสัยหาก (เรา) มีความตั้งใจจริง”

เมื่อชาวบ้านม่วงชุมไปทำพิธีไหว้สาของชมากับเจ้าถิ่นเจ้าที่แล้ว
ก็ไม่มีอะไรร้ายๆ ไปรบกวณพวกเขาอีกเลย

สำหรับทางหลวงปู่ ก็ไม่มีเหตุการณ์อะไรมารบกวณท่านเหมือนกับ
ที่มาพักในคืนแรก

หลวงปู่พักบำเพ็ญเพียรบนดอยมน อำเภอฟาง จังหวัด
เชียงใหม่ เป็นเวลา ๑๔ วัน แล้วท่านก็ลาชาวบ้าน ออกแสวงหาที่
วิเวกแห่งอื่นต่อไป

จากการสืบเสาะประวัติของ**หลวงปู่** ในช่วงนี้ทราบเพียงว่าท่าน
เที่ยวพักภาวนาไปตามเส้นทางและสถานที่ที่ท่านเคยติดตาม**หลวงปู่มั่น**
มาก่อนแล้ว เช่น ที่เขตอำเภอพร้าว ก็มี **ถ้ำดอกคำ ป่าเมี่ยงแม่สาย**
บ้านโหล่งขอด วัดร้างป่าแดง บ้านแม่กอย เป็นต้น

จากอำเภอพร้าว **หลวงปู่** ชุตงค์ลงมาทางอำเภอแม่แตง พักที่
บ้านปง (วัดอรุณญวิเวก) และที่**ปางช้าง**

แล้วหลวงปู่ก็ชุตงค์ลงมาเรื่อยๆ จนเข้าเขตอำเภอแม่ริม
ทราบข่าวว่า **หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ** พักอยู่องค์เดียวที่ **สำนักสงฆ์**
ห้วยน้ำริน ท่านจึงแวะไปเยี่ยมและหยุดพักด้วย

หลวงปู่แหวน ยินดีเป็นอย่างมาก ที่ได้ต้อนรับสหายเก่าของท่าน
และเป็นคนเมืองเลยเหมือนกัน

หลวงปู่แหวน ได้สนทนาสอบถาม**หลวงปู่ชอบ** เรื่องการไปเที่ยว
วิเวกและจำพรรษาที่เมืองพม่า ทั้งสององค์มีความสุขสนทนารื่นเริงใน
อรรถธรรมเป็นอย่างมาก

หลวงปู่ชอบ ได้พูดถึงสุขภาพร่างกายของท่านในช่วงนั้นว่า “ปีนี้
ผมไม่ค่อยสบาย ร่างกายมันอ่อนล้ามาก อาการเจ็บไข้ได้ป่วยมันรบกวน
ธาตุขันธ์อยู่ตลอด ร่างกายมันไม่เอื้ออำนวยที่จะอยู่ในที่กัณดารแล้ว”

หลวงปู่แหวน ก็เลยถือโอกาสเชิญชวน**หลวงปู่ชอบ** ให้อยู่
จำพรรษาด้วยกันที่ **ห้วยน้ำริน**

หลวงปู่ชอบ ท่านก็ตอบตกลงอยู่จำพรรษาด้วย ในพรรษาปี
พ.ศ. ๒๔๘๘ เป็นพรรษาที่ ๒๒ และหลวงปู่มีอายุได้ ๔๔ ปี

๑๐๘.

ต่างองค์ต่างอาพาธ

หลวงปู่ชอบ จานสโม ได้เล่าถึงเหตุการณ์ช่วงที่ท่านจำพรรษาอยู่กับ **หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ** ที่วัดป่าห้วยน้ำริน อำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่ ในปีพ.ศ. ๒๔๘๘ ดังนี้ :-

“พอออกจากเมืองพม่า เราก็มาอยู่จำพรรษาที่**ห้วยน้ำริน** เป็นวัดแรก

เนื่องจากร่างกายของเรามันบอบช้ำจากการเดินทางออกมาจากเมืองพม่า เราก็รักษาตัวเองมาตลอดก็ไม่หายซักที มีแต่ทรงตัวแล้วก็ทรุดลงไปอีก ให้เจ็บป่วยหนักๆ ถึงขั้นล้มหมอนนอนเสื่อมันก็ไม่เป็นถึงขนาดนั้น

ป่วยพอรำคาญ ไปไหนมาไหนก็ไม่สะดวก จะทำอะไรหนักๆ ร่างกายมันก็ฟ้องเรื่องความเจ็บป่วยให้เห็น ถ้าเป็นลูกเขยเขา ปานนี้พ่อตาเขาไล่หนีออกจากบ้านไปนานแล้ว เขาจะหาว่ามันขี้เกียจทำงาน

พรรษานี้เราก็เลยผูกพรรษาป่วยทั้งปี จนมารำพึงกับตัวเองว่า **กูนี้มันเฒ่าไปหลายแล้วหนอ !**

ปีนี้ก็เลยจำพรรษากับผู้เฒ่าแหวนที่ห้วยน้ำริน”

หลวงปู่ ได้เล่าถึงการพักจำพรรษาในปีนั้น ต่อไปว่า :-

“ที่วัดป่าห้วยน้ำรินแห่งนี้ แต่ก่อนเราก็เคยแวะเข้ามาเที่ยววิเวก
ตั้งแต่สมัยที่ยังไม่ได้ตั้งวัดนี้นะ

เราชอบที่นี่เพราะมันมีป่าไม้และภูเขาล้อมรอบ

ที่หน้าวัดแห่งนี้ จะมีบึงอยู่หนึ่งบึง เป็นบึงขนาดพอดี ไม่เล็ก
ไม่ใหญ่ ที่บึงแห่งนี้จะมีใบเสมาเก่าจมอยู่ในบึงนั้น สถานที่แห่งนี้เคย
เป็นวัดมาแต่ก่อน

เราก็เคยได้อาศัยใช้น้ำจากบึงนี้เป็นบางครั้ง

ญาติโยมทางห้วยน้ำรินเขาก็ดูแลเรา กับ **ผู้เฒ่าแหวน** เป็นอย่างดี
มีโยมพ่อของพ่อเลี้ยงชิ้น เป็นโยมอุปฐากหลัก

การพักอยู่ที่นี้นับว่าสะดวกสบายดีในหลายๆ อย่าง ออกจาก
เมืองพม่าเราก็มาจำพรรษาที่นี่เป็นแห่งแรก

อยู่กับ**ผู้เฒ่าแหวน**กันสององค์ไม่รุ่นวายดี ต่างฝ่ายต่างก็ภาวนา
ตามอัธยาศัยของใครของมัน

โดยส่วนมากเราจะให้ **ท่านอาจารย์แหวน** เป็นผู้เทศน์สอนโยม
ในวันพระวันศีล

ทั้งสอนโยมไปด้วย ทั้งภาวนาไปด้วย ทั้งป่วยไปด้วย

ปีนั้น **ผู้เฒ่าแหวน** ก็ป่วยเป็นโรคคันตามเนื้อตามตัว ต่างฝ่าย
ก็ต่างช่วยกันรักษากันไปตามประสา ตามมีตามเกิด

ปีนั้นก็เลยได้ป่วยซ้ากัน เป็นจ้วงมคู่”

ประโยคสุดท้าย **หลวงปู่** ท่านว่าในพรรษานั้นทั้งองค์ท่านและ
หลวงปู่แหวน ต่างก็อาพาธพอๆ กัน เปรียบได้กับ **โคคู่งาม** นั้นเอง

**ทั้งสององค์จึงเป็นเพื่อนคู่หูที่ร่วมเจ็บป่วยอยู่ด้วยกันตลอด
พรรษา**

๑๐๗.

บุรุษชุดขาวรักษาศีล

หลวงปู่ชอบ เล่าเรื่องประหลาดที่เกิดขึ้นที่ **วัดห้วยน้ำริน** ดังนี้ :-

“ในปีนี้ ตอนใกล้จะถึงวันออกพรรษา วันนั้นเป็นวันขึ้นแปดค่ำ เดือนสิบเอ็ด

ในช่วงกลางคืนของวันนั้นฝนตกเกือบตลอดทั้งคืน พอใกล้จะสว่างฝนถึงได้หยุดตกลงมา

หลังจากเราไหว้พระสวดมนต์ตอนเช้าเสร็จ เราก็ลุกออกมาล้างหน้าบ้วนปากแปรงฟัน

ตอนนั้นมันก็สว่างพอที่จะหิ้วผ้าครองได้แล้ว **เราก็มองเห็นผู้ชายวัยกลางคนๆ หนึ่ง แต่งตัวนุ่งขาวห่มขาวคล้ายคนจะมาถือศีลแปดในวันอุโบสถ ในมือเขาถือดอกบัวเจ็ดดอก เดินพนมมือไปรอบๆ ศาลาแบบเวียนประทักษิณ**

กุฏิของเราอยู่ด้านหน้าศาลาไม่ไกลเท่าไรนัก เราก็เลยมองเห็นเขาได้อย่างชัดเจนนัดตา

เขาก็เหมือนไม่สนใจที่จะหันมาดูเรา เขาก็เดินไปรอบๆ ศาลาพอครบ ๓ รอบแล้วเขาก็เดินเข้าไปในศาลาหอนั้น

เราล้างหน้าบ้วนปากเสร็จแล้ว ก็เอาบริขารไปที่ศาลาเพื่อจะไป **รอผู้เฒ่าแหวน**

พอเราเดินเข้าไปในศาลา เราก็มองหาโยมคนนั้นก็ไม่เห็น ไม้รู้ว่าเขาไปไหน กวาดสายตาไปรอบๆ ก็ไม่เห็นเขาเลย

เราก็คิดว่าเขาออกจากศาลาไปแล้ว แต่ก็มาคิดอีกที เราก็ตามเขามาติดๆ แล้ว เขาจะออกไปตอนไหน ?

ศาลาก็มีประตูเข้าออกเพียงทางเดียว ถ้าออกมาก็ต้องเจอกันกับเรา แต่นี่ไม่เห็นมี เราก็สงสัยเป็นอันมาก

เราก็เลยเดินไปดูที่แท่นหน้าพระประธาน ก็ไม่เห็นมีดอกบัวเจ็ดดอกอย่างที่เราเห็นเขาถือมาในมือ แม้แต่รูปเทียนก็ไม่เห็นมีแสงมีควันอะไรเลย

เราก็เลยออกไปดูที่รอบๆ ศาลา ว่าจะมีร่องรอยอะไรไหม เดินดูไปรอบๆ ตามทางที่เขาเดินก็ไม่เห็นมีรอยเท้าของคนเลย

มันน่าจะมีรอยเท้าให้เห็นบ้าง แต่นี่ไม่มีรอยเท้าของใครเลย มีแต่รอยเท้าของเราเท่านั้นที่ปรากฏให้เห็น

เมื่อไม่เห็นมีรอยเท้า เราก็เดินกลับเข้ามาในศาลา เพื่อมานั่งรอ **ผู้เฒ่าแหวน จะออกไปบิณฑบาตด้วยกัน**

ผู้เฒ่าแหวน เอาบาตรมาศาลาก็พูดคุยกันไปเรื่องอื่นๆ ได้เวลาแล้วก็พากันออกไปบิณฑบาตด้วยกัน

กลับมาก็ฉันอาหาร ล้างบาตร เสร็จแล้วก็กลับกุฏิไปหาภาวนาของใครของมัน

อาจารย์แหวนก็ไปหาภาวนาของท่าน เราก็ไปหาภาวนาของเรา เราก็มาเดินจงกรมอยู่ที่ทางเดินใกล้กับกุฏิที่เราพัก แล้วก็มานั่งภาวนาอยู่ที่กุฏิต่อไป

ในขณะที่นั่งภาวนาอยู่นั้น เราก็ได้ยกเอาเรื่องที่เห็นอุบาสก
เมื่อเข้านี้มาพิจารณา ก็เลยทราบว่าเป็นผู้ชายที่เรารู้จักนามว่า
เมื่อเข้านั้นนั้น เขาเป็นพญานาคอาศัยอยู่ในห้วยน้ำรินนั่นเอง
เขาขึ้นมารักษาศีลอุโบสถบนโลกมนุษย์ในวันพระ เขาก็อยาก
ที่จะสร้างบุญบารมีของเขาให้สูงยิ่งขึ้นไป

พอทราบเรื่องนี้แล้ว เราก็วางเรื่องนี้ไปเสีย นั่งภาวนาไปจนได้
เวลาอันสมควร แล้วเราก็ได้พักผ่อน”

พระอุโบสถ
วัดป่าห้วยน้ำริน

หลวงปู่ไปเยี่ยม
หลวงปู่แหวน
ที่ วัดดอยแม่ปิ้ง

ฟังหลวงปู่แหวนเล่า

หลวงปู่ชอบ เล่าเรื่องพญานาคที่ห้วยน้ำริน ต่อไปว่า : -

“ตอนค้าๆ หลังจากสร้างน้ำเสร็จแล้ว เรากับ**ท่านอาจารย์แหวน** ก็พากันลงมาที่ศาลา มานั่งคอยโยมที่มาจำศีลในวันนี้ เพื่อที่จะพาเขาไปไหว้พระสวดมนต์และนั่งภาวนากัน

ตอนที่นั่งรอโยมเขามาพร้อมทำวัตรอยู่นั้น **ผู้เฒ่าแหวน** ท่านก็ได้เล่าเรื่องแปลกๆ ในวันนี้ของท่านให้ฟัง

ท่านอาจารย์แหวน เล่าว่า - เมื่อตอนเย็นของวันนี้ท่านเดินไปสร้างน้ำที่บ่อน้ำในวัด

บ่อน้ำนี้ ชาวบ้านเขาขุดเอาไว้ให้พระเถระได้ใช้ รอบๆ ขอบบ่อเขาจะเอาปูนโม่กก่อไว้ เพื่อเป็นเครื่องหมายกันคนกันสัตว์ตกน้ำ

อาจารย์แหวน ท่านเดินมาสร้างน้ำ ท่านเห็นผู้ชายวัยกลางคนๆ หนึ่ง นุ่งขาวห่มขาวเหมือนกับที่เราเห็นในตอนเช้า มานั่งเล่นอยู่ขอบปากบ่อน้ำ นั่งหันหลังมาทาง**ท่านอาจารย์แหวน**

ในตอนแรก **ท่านอาจารย์แหวน** เข้าใจว่า โยมที่เขามาจำศีลเขามานั่งเล่นที่บ่อน้ำ พอท่านเดินเข้าไปใกล้ๆ ท่านก็เลยร้องทักขึ้นมาว่า **อ้าว! โยมมานั่งเล่นอะไรที่ขอบบ่อน้ำนี้ บ่กลัวตกบ่อน้ำหรือ ?**

พอท่านร้องทักขึ้นเท่านั้นแหละ อุบาสกผู้นั้นก็หันมามองท่าน และแสดงท่าหน้าตาสะดุ้งตกใจ

เขาก็รีบกระโดดลงไปใบบ่อน้ำทันที

อาจารย์แหวน ท่านก็ตกใจที่เห็นเขาตกลงไปใบบ่อน้ำ เพราะในตอนนั้นท่านเข้าใจว่าเขาคงตกใจในเสียงร้องที่ท่านร้องทัก ก็เลยพลัดตกลงไป

ท่านอาจารย์แหวน ก็เลยรีบจำเข้าไปใบบ่อน้ำเพื่อหวังจะช่วยเหลือ ท่านก้มมองลงไปก็ไม่เห็นมีใครเลย น้ำใบบ่อก็ไม่กระเพื่อมไหวให้เห็น แต่เสียงตกน้ำมันดัง **ตูม!** เหมือนกับคนเราตกน้ำดีๆ นี่เอง ท่านก็เลยเอาไม้ไผ่ที่ใช้เป็นตะขอสำหรับตักน้ำเอามาควานลงไปใบบ่อ ทั้งความหึ่งแหงลงไปใบบ่อ ก็ไม่โดนหรือสะดุดอะไรพอที่จะรู้ว่ามีคนจมอยู่ในใบบ่อ มีแต่ที่มลงไปก็ถูกดินที่ใบบ่อเท่านั้น **ท่านก็แปลกใจในความไม่ชอบมาพากล**

ท่านอาจารย์แหวนท่านเลยหยุดกำหนดจิตพิจารณาดู ท่านเลยทราบว่ **ผู้ชายคนที่ท่านเห็นนี่เขามีไซ้มนุชย์เหมือนเรา เขาเป็นพญานาคที่ขึ้นมาท่องเที่ยวบนโลกมนุษย์**

เขารู้ว่าท่านเห็นเขา ก็เลยตกใจ และรีบหนีลงไปยังเมืองบาดาลทันที

ท่านเลยสร้งน้ำตามปกติ เหมือนกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

จนมาถึงตอนที่จะทำวัตรกัน ท่านถึงเอาเรื่องนี้มาเล่าให้ฟัง เพื่อที่จะช่วยกันพิจารณาดู...”

“...เราก็เลยเล่าเรื่องที่เราเห็นมาเมื่อตอนเช้าให้ท่านฟัง ถึงได้พากัน
ร้อง **อ้อ !** เป็นตัวเดียวกันกับที่เราเห็น

ท่านอาจารย์แหวน ได้ถามเราว่า **เขาขึ้นมาเมืองมนุษย์เพื่อ
ทำอะไร ?**

เราก็บอกท่านว่า ที่เขาขึ้นมาบนโลกมนุษย์นั้น**เพราะเขาต้องการ
ขึ้นมาทำบุญถือศีลในวันอุโบสถ** ถึงแม้ว่าจะเป็นพญานาคก็ตามเถอะ
เขาก็ต้องการที่อยากจะทำบุญกุศลเหมือนกันกับเรา

แต่เดิมนั้นเขาก็เป็นมนุษย์เหมือนกันกับเรามาก่อน มีจิตใจฝึกใฝ่
ในบุญกุศลเหมือนกัน ถึงแม้เขาจะไปเกิดเป็นพญานาคอยู่เมืองบาดาล
แต่จิตใจที่ฝึกใฝ่ในบุญกุศลของเขายังมีอยู่

พอถึงวันพระวันศีล เขาเลยมาสมาทานศีลอุโบสถบนโลกมนุษย์
อยู่ที่เมืองบาดาล มันไม่มีวัดมีวาพอที่จะอาศัยเป็นแหล่งบุญกุศล
นี่ เขาเลยมาอาศัยทำบุญบนโลกมนุษย์เรา **เพราะบนโลกมนุษย์เรานี้
เป็นแหล่งดินแหล่งนาที่อุดมสมบูรณ์ในการทำบุญกุศลมากกว่าภพภูมิ
อื่นๆ**

ที่เขาเห็น (หลวงปู่แหวน) แล้วรีบกระโดดลงไปบ่อน้ำที่นั่น
นั่น เพราะว่าเขาตกใจ ที่**ท่านอาจารย์แหวน** มองเห็นเขา

เขาเกรงอำนาจศีล อำนาจธรรมของท่านก็เลยประหมา
เหมือนกันกับคนเราที่ยังไม่ค่อยคุ้นเคยกับพระองค์นั้นๆ พอเห็น
แล้วก็เกิดอาการประหมาไม่กล้าเข้าใกล้

พญานาคตนนี้ก็เป็นอย่างนี้แหละ”

เรื่องพญานาคที่ช่วยน้ำรินนี้ ยังมีอีก แต่ผมขอเสนอพอเป็น
ตัวอย่างเพื่อเรียกน้ำย่อยไว้เพียงแค่นี้ สำหรับท่านที่สนใจไปหาอ่านได้
ไม่ยากนัก ในหนังสือของ**คุณหญิงสุรีพันธ์** ก็มีหลายตอน

เปิดธรรมชาติให้กันฟัง

ท่านผู้อ่านที่เคารพ คำว่า “**เปิดธรรมชาติ**” จากชื่อเรื่องนี้ ผมรู้สึกว่าเป็นคำที่ไพเราะ ลึกซึ้ง คักดีลิทธิ์ กินใจผมเป็นพิเศษ

ผมอยู่ในวงวิชาการมาร่วม ๔๐ ปี ยังไม่เคยพบคำศัพท์ทางวิชาการคำใดที่ ลึกซึ้ง กินใจ มากเท่าศัพท์คำนี้เลย

ต้องกราบขอบคุณ และชมเชย **พระอุปัฏฐาก ของหลวงปู่** ที่ตั้งชื่อเรื่อง และบันทึกเรื่องนี้ไว้ให้พวกเราได้รับรู้กัน

ท่านผู้อ่านจะรู้สึกเช่นเดียวกับผมหรือไม่ ก็ลองอ่านบันทึกเรื่องราวต่อไปนี้ดูครับ

หลังจากออกพรรษาในปี พ.ศ. ๒๔๘๘ แล้ว พอพ้นเขตฤดูฝน **พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ ฐานสโม** อยากจะออกไปเที่ยววิเวกในเขต **อำเภอแมริม** ก่อน ก่อนที่จะเดินทางกลับอีสานบ้านเกิด

หลวงปู่ชอบ ได้ชวน **หลวงปู่แหวน** ให้ออกเที่ยววิเวกด้วยกัน แต่ **หลวงปู่แหวน** ท่านยังอยากอยู่ **วัดป่าห้วยน้ำริน** ต่ไปอีกสักระยะก่อน

พอดีกับที่ **หลวงปู่ขาว อนาลโย** ซึ่งพำนักอยู่ที่ **บ้านโหลง** เขต **อำเภอพร้าว** ทราบว่าสหายท่านสององค์ คือ **หลวงปู่แหวน** กับ **หลวงปู่ชอบ** พักอยู่ด้วยกันที่ **วัดป่าห้วยน้ำริน** อำเภอแมริม

หลวงปู่ขาว จึงได้เดินทางมาเยี่ยม มีความประสงค์ที่จะชวน **หลวงปู่แหวน** กับ **หลวงปู่ชอบ** กลับอิสานบ้านเกิดด้วยกัน เพราะต่างองค์ต่างมาพำนักอยู่ทางเหนือหลายปีแล้ว

(ท่านผู้อ่านคงพอจำได้ว่า **หลวงปู่ขาว อนาลโย** ท่านบรรลุนิพพาน คือได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ เอาชนะกิเลสได้อย่างราบคาบแล้ว ที่**บ้านไหล่** **ห้องยอด** อำเภอพร้าว ช่วงออกพรรษาปี พ.ศ. ๒๔๘๗ จุดสังเกตของสถานที่ คือ **วัดเจติยบรรพต** ถ้าเดินทางจากเชียงใหม่ไปอำเภอพร้าว จะถึงวัดนี้ก่อน **วัดดอยแม่ปิง** ๑๐ กว่ากิโลเมตร โปรดสังเกต ชุ่มประตูลีขาวอุยริมถนนด้านซ้ายมือ มีป้ายชื่อวัดเป็นรูปเรือสุพรรณหงส์ชัดเจน เจ้าอาวาสคือ **พระครูสิริบุญวัฒน์** หรือ **พระอาจารย์เสวก** ถ้ามีโอกาสลองแวะวัดนี้ดูสิครับ จะได้รับทราบเรื่องราวอะไรดีๆ เกี่ยวกับบูรพาจารย์เยอะเยอะครับ - ขอภัยที่พาท่านแวะข้างทางไปหน่อย - ปรุ้ม)

หลวงปู่ทั้งสามองค์ คือ **หลวงปู่แหวน** **หลวงปู่ชอบ** และ **หลวงปู่ขาว** ท่านมาพบกันอีกครั้งที่วัดป่าห้วยน้ำริน หลังจากต่างองค์ต่างแยกย้ายไปบำเพ็ญเพียรเพื่อหาทางพ้นทุกข์ตามแนวคำสอนของ **พระพุทธองค์**

โอ ! ช่างเป็นเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่จริงๆ ครับ เขียนไปชนลูกไป เหมือนกับกำลังกราบหลวงปู่ทั้งสามองค์พร้อมหน้ากัน !

เมื่อ**หลวงปู่ทั้งสามองค์** ได้มีโอกาสมาเจอเจอกันอีกครั้ง ต่างองค์ก็คิดถึงใจที่ได้พบสภธรรมิกที่เคยปฏิบัติร่วมกันมาก่อน

ท่านองค์ใดมีประสบการณ์ในเรื่องการปฏิบัติทั้งทางนอกทางใน ต่างก็ได้นำมาแสดงเล่าสู่กันฟัง เป็นการแลกเปลี่ยนข้ออรรถข้อธรรมกัน ตามที่แต่ละองค์ได้ประสบมา

ในช่วงที่หลวงปู่ทั้งสามองค์ สนทนาธรรมกันอยู่นั้น ตอนหนึ่ง หลวงปู่ขาว ได้เอ่ยถาม หลวงปู่ชอบว่า

“ท่านอาจารย์ชอบไปอยู่ทางเมืองพม่า^๕นั้นเป็นอย่างไรมั่ง ภาวนา ดิพย์ ?”

หลวงปู่ชอบ ตอบว่า “ภาวนาอยู่ทางเมืองพม่า^๕นั้นดีมาก การปฏิบัติ มีแต่ทางก้าวหน้าไปเรื่อยๆ จนสุดหนทางที่ผมจะต้องเดินต่อไปอีก

ทุกวันนี้ผมอยู่แต่กับปัจจุบันเท่านั้น ไม่มีทางใดที่ผมจะต้อง ออกไปค้นหาอีก ไม่มีภาระอะไรเหลือให้ผมได้ทำอีกแล้ว ภาระทั้งหมด ถูกปลดวางลงไปจนหมดสิ้นไม่มีเหลือให้ได้แบกได้หามอีกต่อไป

ผมมีปัญญาเป็นของตนเองแล้ว การเกิดของผมนับแต่นี้ เป็นต้นไป เป็นอันว่ายุติไว้ที่ชาตินี้เท่านั้น

(ท่านที่ยังไม่เข้าใจ โปรดกลับไปอ่านคำพูดของหลวงปู่ ขำ อย่างซ้ำๆ แล้ว คงเข้าใจความหมายนะครับ - เชื่อว่าท่านคงถอดรหัสออกได้ไม่ยากนัก ใช่ไหม ?)

เมื่อ หลวงปู่แหวน กับ หลวงปู่ขาว ได้ฟังคำตอบของ หลวงปู่ ชอบ เช่นนั้น ต่างองค์ต่างก็เข้าใจความหมายในทันที

ทั้งสององค์ได้พากันอนุโมทนา ยินดีกับหลวงปู่ชอบที่สามารถ ข้ามพ้นวังวนไปได้แล้ว

สาธุ ! สาธุ ! สาธุ !

สำหรับ หลวงปู่ขาว ท่านบอกสหายธรรมของท่านว่า

“พันธู์^๖ข้าวของผมสุกหมดแล้ว ไม่มีเชื้อเหลือพอที่จะเอามาปลูก ให้มันเกิดขึ้นมาได้อีก

ทุกวันนี้ผมกินแต่ข้าวสุกทั้งหมด ไม่ได้กินข้าวสาร (ทุกข์) ปนกับ ข้าวสุก (สุข) เหมือนแต่ก่อน”

(ท่านผู้อ่านคงจำได้ว่า ตอนที่**หลวงปู่ขาว** ท่านบรรลुरुธรรมนั้น ท่านพิจารณา **รวงข้าว**ของชาวนาใช้ใหม่ครับ? ลองไปอ่านบทพจนานุกรมได้)

ในส่วนของ**องค์หลวงปู่แหวน**ในตอนนั้น ท่านนั่งฟังสหายทั้งสององค์ของท่านสนทนากัน ท่านก็อนุโมทนายินดีกับหมู่คณะทั้งสองเป็นอย่างยิ่ง **ที่พากันก้าวพ้นห้วงทุกข์กันไปได้หมด เสร็จกิจอันที่ตนจะต้องทำกันหมดแล้ว**

ยังเหลือแต่องค์ท่านเท่านั้นที่ยังมีงานอีกเล็กน้อยไว้ให้สะสาง
เมื่อ**หลวงปู่ชอบ** กับ **หลวงปู่ขาว** ชวนให้ท่านออกไปเที่ยววิเวกด้วยกัน ท่านขอตัวไม่ไปด้วย ท่านบอกว่า **ถ้าออกจากห้วยน้ำริน ท่านก็จะไปบ้านปง (วัดอรัญญวิเวก อ.แม่แตง) จะไปภาวนาอยู่ที่นั่น**

ในฐานะที่เป็น **“ลูกเมืองเลย”** ด้วยกัน **หลวงปู่ชอบ** ได้เอ่ยปากชวน **หลวงปู่แหวน** ให้กลับบ้านเกิดเมืองนอนด้วยกัน เพราะต่างองค์ต่างก็จากมานานแล้ว สมควรที่จะกลับไปโปรดญาติพี่น้องทาง**เมืองเลย**บ้าง

องค์หลวงปู่แหวน ได้ตอบปฏิเสธ โดยตอบอย่างเด็ดเดี่ยวว่า **“ตราบใดที่ผมไปได้เป็นพระอรหันต์ ผมจะบ่กลับไปเมืองเลย โดยเด็ดขาด !”**

เมื่อได้ยินเช่นนั้น **หลวงปู่ชอบ** กับ **หลวงปู่ขาว** ก็ไม่คาดคั้นให้ **หลวงปู่แหวน** กลับไปอีสานด้วยกัน

หลวงปู่ชอบ ได้พูดถึง **หลวงปู่แหวน** ภายหลังที่ท่านกลับไปอยู่ประจำที่ **วัดป่าโคกมน อำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย** แล้ว ว่า : -

หลวงปู่ชอบ จานสโม

หลวงปู่ขาว อนาลโย

หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ

“ตอนนั้นท่านอาจารย์แหวนท่านก็เร่งของท่านเป็นอย่างมาก เราชวนท่านกลับมาเมืองเลยด้วย ท่านก็ไม่ยอมกลับมาเป็นอันขาด เราก็เลยไม่รบกวมนอะไรท่านมาก

อาจารย์แหวน ท่านเป็นคนที่มีความเด็ดขาดมาก ถ้าได้เอ่ยว่า **ไม่** แล้ว ก็คือ **ไม่** จะไม่เปลี่ยนเป็นอย่างอื่นเลย

แม้ว่าในภายหลังท่านจะ**เสร็จกิจแล้ว** เราชวนท่านกลับมาเมืองเลย ท่านก็ไม่ยอมกลับมาอีก

มีแต่บอกว่า **ทางอิสานมีพระอยู่มากแล้ว ทางเมืองเหนือพระยังมีน้อยอยู่**

ผมจะอยู่ทางเมืองเชียงใหม่ต่อไปจนตายคาแผ่นดินนี้แหละ

แล้วท่านอาจารย์แหวนก็ได้นิพพานที่เมืองเชียงใหม่สมกับคำพูดของท่าน”

เป็นไงบ้าง อ่านตรงนี้แล้วรู้สึกเข้มข้นในหัวใจไหมครับท่าน ?
จะลองกลับไปอ่านทบทวนดูอีกก็ได้นะครับ

๑๑๒.

เที่ยววิเวกกับหมู่คณะ ในเขตแม่ริม

ใน **อัตตโนประวัติ** ของ **หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ** ได้เขียนเรื่อง การออกเที่ยววิเวกครั้งนี้ไว้เหมือนกัน ได้ระบุเหตุการณ์ในครั้งนั้นว่า เกิดขึ้นหลังออกพรรษาปี พ.ศ. ๒๔๙๐

แต่เนื้อหาและเรื่องราวที่เขียนในตอนนั้นผมนำมาจากบันทึกของ **พระอุปัฏฐาก** ของ **หลวงปู่ชอบ** ซึ่งน่าสนใจ และชวนให้คิด ดังนี้ :-

พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ ฐานสโม ได้พาหมู่คณะออกจาก **วัดป่า ห้วยน้ำริน** เพื่อเที่ยววิเวกตามป่าเขาในเขตอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ คณะที่ร่วมธุรงค์ครั้งนี้มี ๔ องค์ด้วยกัน คือ **๑. หลวงปู่ชอบ ฐานสโม** **๒. หลวงปู่ขาว อนาลโย** **๓. หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ** **๔. ครูบาวงษ์** (ไม่ทราบฉายา)

ทั้ง ๔ องค์ได้ไปพักวิเวกที่ภูเขาลูกหนึ่ง ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากหมู่บ้าน พออาศัยบิณฑบาตได้

เขาลูกนั้นมีถ้ำอยู่สองถ้ำ แต่เป็นถ้ำที่อยู่สูงจากดินเขาขึ้นไป ประมาณ ๑๕ วา (๓๐ เมตร) ทางขึ้นชันมากต้องเหนี่ยวต้นไม้ขึ้นไป

หลวงปู่ชอบ กับ **หลวงปู่ขาว** พักอยู่ทางด้านล่างของภูเขา ส่วน **หลวงปู่เหรียญ** กับ **ครูบาวงษ์** ซึ่งยังเป็นพระหนุ่มได้ขึ้นไปพักในถ้ำด้านบน

เวลาบิณฑบาตจึงได้เขาลงมารวมกัน หรือเมื่อมีปัญหาข้อขัดข้องในเรื่อง การภาวนาก็จะลงมาขอคำแนะนำจากหลวงปู่ทั้งสององค์

สถานที่นั้นอุดมสมบูรณ์ไปด้วยต้นไม้ อากาศก็ดี เหมาะแก่การ บำเพ็ญภาวนามาก

ชาวบ้านในแคว้นนั้น เมื่อทราบว่ามีพระกรรมฐานมาพักอยู่ ก็มีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง ให้การต้อนรับและอุปถุภักช่วยเหลือเป็นอย่างดี พวกเขาได้ช่วยทำที่พักให้ โดยตัดไม้ไผ่มาทำเป็นกระต๊อบ หลังคามุงด้วยใบตองตึง พื้นปูด้วยฟากไม้ไผ่ พอให้พระได้พักอาศัย เป็นการชั่วคราว

นอกจากนี้พวกเขายังใช้ต้นไม้ไผ่ผ่าครึ่ง เอาข้อออก ทำเป็น ลำรางต่อกัน เอาไปรองรับน้ำฝนที่อยู่ข้างเขา ต่อมาอยู่ที่พักของพระ ทำให้ท่านมีน้ำใช้อย่างสะดวกสบาย เป็นระบบประปาธรรมชาติ

การไปอยู่ระยะแรกก็สะดวกสบายทุกอย่าง ทั้งเรื่องอากาศ อาหาร สถานที่ และการอุปถัมภ์ค้ำชูจากชาวบ้านแคว้นนั้นก็จัดว่าดี อยู่ต่อมาได้ไม่นานก็มีเหตุการณ์ที่ไม่ค่อยดีเกิดขึ้น คือ พระในวัดในหมู่บ้านพากันสึกหมด รวมทั้งคนในหมู่บ้านก็เจ็บป่วยด้วย

กำหนดซึ่งเป็นหัวหน้าปกครองหมู่บ้านนั้น ได้ไปปรึกษาหมอผี หมอผีบอกว่าเป็นเพราะพระกรรมฐานไปพักอยู่บนภูเขา ทำให้ผีเจ้าป่าเจ้าเขาออกมารบกวนชาวบ้าน และรบกวนพระสงฆ์จนอยู่ไม่ได้ ต้องพากันสึกจนหมดวัด

กำหนดจึงได้ประกาศห้ามไม่ให้ชาวบ้านใส่บาตรพระกรรมฐานคนนั้น รวมทั้งให้คนไปฟันลำรางไม้ไผ่ เป็นการตัดน้ำไม่ให้พระได้มีน้ำใช้ จะได้พากันย้ายออกไป

หลวงปู่ชอบ พาคณะลงมาบิณฑบาตในหมู่บ้านก็ไม่มีใครใส่บาตร ท่านจึงไปบิณฑบาตที่หมู่บ้านอื่นพอได้ฉัน ไม่ถึงกับอดทีเดียว แม้จะต้องเดินไปไกลอีกหน่อย

พวกคนของกำนันได้ขึ้นไปขับไล่ให้พระหนีไปอยู่ที่อื่น รวมทั้งส่งเสียงดั่งรบกวนเวลาท่านทำสมาธิภาวนา

หลวงปู่ และคณะเกิดความสลดสังเวชในความเห็นผิดของคนส่วนน้อย แต่ทำให้คนทั้งหมู่บ้านต้องมาพลอยเสียประโยชน์ และก่อสร้างบาปสร้างกรรมด้วย

หลวงปู่ชอบ ได้ปรึกษากับหมู่คณะ ซึ่งทั้งสิ่งของมีความเห็นตรงกันว่า

“พวกเราจะไม่ยอมหนีไปจากที่นี่ เพราะเหตุที่เกิดจากพวกชาวบ้านขับไล่ แต่จะออกจากที่นี่ก็ต่อเมื่อทุกอย่างคลี่คลายและกระจ่างออกมาแล้วเท่านั้น”

เมื่อเหตุการณ์ผ่านไปไม่กี่วัน ชาวบ้านก็เริ่มรู้ว่าอะไรถูกอะไรผิด จึงกลับมาอุปัถุม์ภัก์คำชูและใส่บาตรพระกรรมฐานตามปกติ รวมทั้งพากันไปซ่อมแซมรางน้ำให้พระได้มีน้ำใช้น้ำสรงได้สะดวกสบายเหมือนเดิม

และด้วยเหตุที่ไม่มีพระบ้านเหลืออยู่ ชาวบ้านก็หันมาทำบุญกับคณะพระภุชงค์ รวมทั้งนิมนต์ให้พระอยู่โปรดพวกเขาنانๆ

หลวงปู่ชอบ ในฐานะหัวหน้าคณะได้ตอบชาวบ้านว่า **“เราจะอยู่ที่นี้ไปเรื่อยๆ จนถึงวันที่จะไปก็แล้วกัน !”**

(โอ้โฮ ! หลวงปู่ท่านช่างฉลาดเฉลียวจริง ใช่ไหมครับ ? ไม่ตอบรับ ไม่ปฏิเสธ อันเป็นการผูกมัดตัวเอง)

สำหรับเรื่องราวของพระบ้านที่พากันลี้กหมดวัดนั้น ได้ความ
ภายหลังว่าไม่ได้เกี่ยวกับผีป่าผีเขาอะไรเลย แต่เกี่ยวกับการปฏิบัติตัว
ของพระองค์ต่างหาก

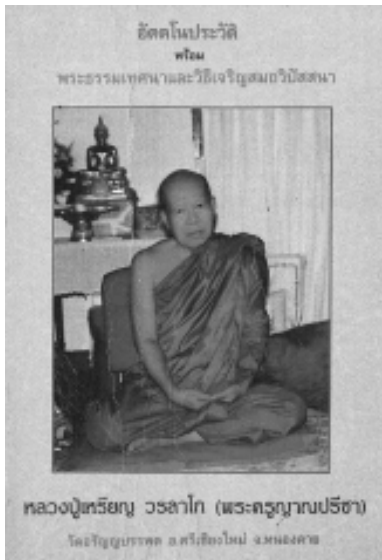
ที่พากันลี้กหมดวัดก็เพราะร้อนผ้าเหลืองเนื่องจากพากันปฏิบัติ
นอกรีดนอกรอย เช่น

“พากันกินข้าวเย็น เล่นหัวเยี่ยงฆราวาส”

เมื่อมีพระกรรมฐานที่ประพฤติดูอยู่ในกรอบพระธรรมวินัย จึงดู
แตกต่างกันในสายตาของชาวบ้านที่พวกเขามองเห็น

ชาวบ้านหันไปทำบุญกับพระป่า พระวัดบ้านจึงไม่พอใจ ยุยง
ให้กำนันและพวกไปจับไล่พระป่าให้หนี เมื่อการจับไล่ไม่เป็นผล พระ
วัดบ้านจึงพากันลี้กหมดวัด เป็นการประท้วงพวกชาวบ้านนั่นเอง

โอ ! น่านอนใจเหลือเกิน

๑๑๓.

หลวงปู่ขาวป่วย เพราะผิดอากาศ

เนื้อหาในตอนนี้นำมาจากบันทึกของ หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ
ในหนังสือ **อัตตโนประวัติ** ของท่าน ดังนี้ :-

ต่อมาหลวงปู่ขาว ชวนข้าพเจ้า (หลวงปู่เหรียญ) ขึ้นไปวิเวก
บนดอยแม่ั่ว ส่วนหลวงปู่ชอบ กับ หลวงพ่อวงษ์ ยังอยู่ที่เดิม

เมื่อเดินทางขึ้นไปถึง บ้านแม่ั่ว แล้วก็ไปหาผู้ใหญ่บ้าน แนะนำ
ให้เขารู้ว่า เราเป็นนักรบวช คือเป็นพระในพระพุทธศาสนา ทั้งนี้เพราะ
เขาไม่เคยเห็นพระมาก่อนเลย

สำหรับการพูดจากันนั้น ผู้ชายเท่านั้นพอพูดรู้เรื่องกันบ้าง ส่วน
ผู้หญิงพูดไม่รู้เรื่องกันเลย

โดยพูดกับเขาว่า พวกเรามาไม่ได้มาหาเงินทองหาอะไร เรา
มาพักภาวนาหาความสงบทางจิตใจเท่านั้น หวังว่าคงไม่ขัดข้อง

ผู้ใหญ่บ้านตอบว่า ไม่ขัดข้อง ยินดีให้ความช่วยเหลือทุกอย่าง
ที่พวกท่านต้องการ

“ถ้าเช่นนั้นก็ขอให้พาไปหาสถานที่พักในป่าบ้าง ที่ไหนเป็นที่
สงบและมีน้ำพอได้อาบและฉัน”

ผู้ใหญ่บ้าน(บ่อหลวง) ก็เรียกลูกบ้านมา ๔ - ๕ คน แล้วพาไป
หาที่พัก ทำที่พักถวายแล้วก็กลับกัน

รุ่งเช้า ไปบิณฑบาต เขาไม่ได้ทำอาหาร มีแต่หุงข้าวไว้เท่านั้น
เขาก็เอาเนื้อหมูที่ลวกน้ำเกลือกันเน่าที่เก็บไว้มาใส่บาตรให้

ได้ชี้ให้โยมที่ติดตามไปรับแทน ไม่ให้ใส่ในบาตร

เมื่อบิณฑบาตเสร็จแล้ว ก็ให้โยมผู้ติดตามขอยืมหม้อกะทะ
ขนาดเล็กของเขาไปสู่ที่พัก แล้วโยมก็จัดการทำให้สุกแล้วฉันกัน

**ในวันต่อไป ชาวบ้านที่ไปจากข้างล่าง แนะนำเขา เขาก็ทำ
อาหารสุกใส่บาตรให้**

การบำเพ็ญภาวนาก็รู้สึกว่าเป็นไปได้ดี อากาศก็เย็นสบาย ไม่
ร้อนมาก ลมพัดอยู่เสมอ

**บำเพ็ญอยู่ได้ ๑๐ วัน หลวงปู่ขาวไม่ค่อยสบาย ผิดอากาศ
ต้องกลับมาพักอยู่หัวเขาที่เดิม**

หลวงปู่ชอบ

หลวงปู่เหรียญ

๑๑๔. ไปภวานาบนดอยผิดู

บันทึกจุดประสงค์ของ หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ ก็ดำเนินต่อไปอีก
ว่า :-

อยู่ต่อมา หลวงปู่ชอบ ชวนขึ้นไป (ดอยแก้ว) อีก คราวนี้ไม่มี
ญาติโยมไปด้วย ต้องจ้างคนสองคนหาบบริขารขึ้นไปช่วย และประสงค์
จะ让他ไปทำที่พักที่หันบนเขาสูงลูกหนึ่งซึ่งเมื่ออยู่ข้างล่างมองเห็นอยู่ คิดว่า
จะวิเวกดี

เดินทางไปวันยังค่ำถึงตีนเขาลูกนั้น ที่ตีนเขานั้นมีบ้านน้อย
หลังหนึ่ง ได้สนทนากับเจ้าของบ้านและบอกความประสงค์ให้เขาทราบ
ว่า “เราต้องการจะไปพักภวานาอยู่หลังเขาลูกนี้ จะขัดข้องประการใด ?”

เขาตอบว่า “อย่าไปเลยท่าน ผิดูมาก”

ถามเขาว่า “รู้ได้อย่างไรว่าผิดู ?”

เขาบอกว่า “พวกผู้ชายแก้วสามคนมาเที่ยวเขาลูกนี้เมื่อไม่กี่วัน
มานี้ ผีมันทำเอาตายไปสองคน อีกคนหนึ่งหนีมาหาผม ขอให้ผมไป
พูดกับผี ให้ผมไปเจรจากับผีให้ จึงไม่ตาย”

ข้าพเจ้า (หลวงปู่เหรียญ) พูดว่า “คนเหล่านั้นไปทำอย่างไร
อย่างหนึ่งให้เขาไม่พอใจกรรมัง ?”

เขาพูดว่า “แม้ว่าเหล่านั้่นข้างดักอันหินให้ตกลงในเหวลึกซึ่งอยู่ข้างหัวเขานั้่นเอง ทำเอาเสียงดังสนั่นหวั่นไหวในบริเวณนั้น แล้วก็พากันร้องเอิกเกริกแสดงความสนุกสนานกันเต็มที่”

ข้าพเจ้าจึงว่า “ก็เพราะเหตุนี้จึงเกิดความวิตกกังวล เนื่องจากพวกภูตผีปีศาจที่อาศัยอยู่ตามที้นั้นเขาชอบสงบ เมื่อใครไปทำวุ่นวายเขาไม่ชอบ และเขาถือว่าไปล่วงเกินเขาโดยไม่ยำเกรงจึงทำร้ายเอา

สำหรับพวกอาตมา ไปอยู่อย่างสงบ คงไม่เป็นไรหรอก ขอให้โยมพาไปข้างเถิด จะได้เป็นบุญกุศลของโยมด้วย”

เขาตอบว่า “ถ้าพวกท่านไม่กลัว ผมก็จะพาไป !”

เขาก็พาขึ้นไปกัน พอถึงหลังเขาก็เกือบดำ พวกที่ไปส่งก็ลากลับเหลืออยู่แต่หลวงปู่สององค์กับลูกหาบสองคน

วันรุ่งขึ้น ก็ไปบิณฑบาตบ้านเดิมที่มาอยู่คราวก่อนนั้นแหละ แต่ระยะทางไกลมาก ประมาณสี่กิโลเมตร เห็นจะได้

คราวนี้ไม่ลำบากเพราะเขาเคยใส่บาตรแล้ว

พอเป็นวันใหม่ก็ไป เมื่อกลับมาถึงที่พักก็ประมาณสามโมงเช้า

โยมสองคนที่หาบของไปส่งนั้น เขาก็ช่วยทำกระท่อมให้รูปละหลัง ทำกันอยู่สามวัน เสร็จแล้วก็กลับกัน

ต่อจากนั้นก็ตั้งใจประกอบความเพียรกันเต็มที่

นิมิตว่าเสือใหญ่มา

หลวงปู่ชอบ กับ หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ ก็อยู่บำเพ็ญเพียร
บนเขาลูกนั้นกันสององค์

บันทึกของ หลวงปู่เหรียญ มีต่อไปว่า :-

ต่อจากนั้น ก็ตั้งใจประกอบความเพียรกันเต็มที่
คืนวันหนึ่ง นั่งสมาธิอยู่เกิดความรู้สึกขึ้นในจิตว่า **“ระวัง ! อย่า
ประมาท คืนนี้เสือใหญ่มา”**

เอ ! นี่อะไรกัน ? ความคิดลอกตัวเองหรืออย่างไร เชื่อบ้าง
ไม่เชื่อบ้าง แต่ก็นึกปลงสังขารลงว่า **“เอาเถิด เสือจะกินก็กินเถิด เรา
ถวายชีวิตบูชาพระรัตนตรัยแล้ว จึงมาสู่สถานที่เช่นนี้ ถ้ากรรมเวรหากมี
ก็จะขอรับกรรมเวรไปไม่ขัดข้อง ถ้าหากกรรมเวรไม่มี ก็ขอให้ปลอดภัย”**

คิดเท่านี้แล้วก็สงบจิตคอยฟังอยู่ว่าเสือมันจะมาทำอย่างไร **นั่ง
สมาธิอยู่นานเท่านั้นก็เงียบ ไม่มีเสียงอะไรดังขึ้นเลย**

เหนื่อยมาก็จำวัด (นอน) ลงไป โดยคิดว่ามันจะเอาไปกินในเวลา
นอนหลับก็แล้วแต่มัน ต่อจากนั้นก็หลับไป

พอดีตื่นขึ้นก็ลุกนั่งสมาธิฟังอยู่ ก็ไม่ปรากฏว่ามีปฏิกริยาอะไรบังเกิดขึ้น

พอสว่าง ก็ไปปฏิบัติ **ท่านอาจารย์ชอบ** และเรียนถามท่านว่า “ขอโอกาส เมื่อคืนนี้ท่านอาจารย์ได้เห็นอะไรบ้าง ?”

ท่านตอบว่า “ได้สิ ! พอภาวนาเสร็จแล้วก็จำวัด พอเคลิ้มไปเท่านั้นแหละ ก็ปรากฏว่ามีอุบาสนุ่นขาวห่มขาวคนหนึ่งมาบอกว่า **คืนนี้เสือใหญ่มานะ ท่านอย่าประมาทนะ**

พอทราบอย่างนั้นก็รีบลุกขึ้นนั่งสมาธิ คอยฟังอยู่ว่ามันจะมาอย่างไรกัน นั่งอยู่ตั้งนานก็ไม่เห็นเสือมาสักที ก็จำวัดต่อไป ตื่นขึ้นนั่งสมาธิฟังอยู่ก็ไม่เห็นมันมาเลย ไม่ทราบว่ามันมีตมันหลอกเล่นหรืออย่างไร ?”

ข้าพเจ้าจึงเรียนท่านว่า “ผมก็ปรากฏเหมือนกัน แต่ก็ไม่เห็นมันไปหาเลย !”

เพื่อพิสูจน์ความจริง ข้าพเจ้าก็เข้าไปในป่าหญ้าแฝกซึ่งล้อมรอบที่พักอยู่

ทันใดนั้น ก็เห็นรอยเสือคุ้ยดินเป็นขุมๆ เป็นระยะไปในป่าหญ้าแฝกนั่นเอง

จึงได้เรียนให้ **ท่านอาจารย์** ทราบ

ท่านเข้าไปดู ท่านจึงว่า “แหม! มันมานั่งเฝ้าพวกเรายู่ตลอดคืนกระมัง แต่มันไม่สามารถจะทำอะไรกับเราได้”

ครั้นแล้วก็พากันห่มผ้า ไปบิณฑบาต

พอเดินตามทางไป เห็นรอยของเสือใหญ่ปรากฏไปเรื่อยๆ

พอลงเขาไปถึงลำธาร ปรากฏว่าน้ำในลำธารตรงข้าม ยังขุ่นๆ
อยู่

จึงพูดว่า “มันเพิ่งข้ามน้ำไปไม่นานนี้ บางทีอาจจะพบกันระหว่าง
ทางนี่ก็ได้ !”

ต่อจากนั้นก็ตั้งสติสำรวมจิตอย่างเต็มที่ และก็ไม่มีลืมเมตตา
เจริญเมตตาไปเรื่อยๆ

เจริญอย่างไร ?

คือ นึกในใจว่า “ขอให้สัตว์ทั้งหลาย จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด
อย่าได้มีเวรต่อกันและกันเลย จงมีความสุข รักษาตนให้พ้นจากภัย
อันตรายเถิด” ดังนี้

พอเดินไปถึงป่า (ต้น) เล่าแก่แห่งหนึ่ง เห็นรอยมันแฉะเข้าไปใน
ป่านั้น

จึงพูดว่า “แกจงไปเป็นสุขเถิด อย่ากลับไปหาเราอีกน้อ !”

ตั้งแต่วันนั้นมา มันก็ไม่ไปหาเลย

๑๑๖.

พญานาคเทพนาคา

การรูดงค์ของหลวงปู่ชอบ กับ หลวงปู่เหรียญ ในห้องที่อำเภอมะริม เชียงใหม่ ในครั้งนั้น ก็มีเรื่องของ พญานาค มาเกี่ยวข้องด้วย หลวงปู่เหรียญ เขียนบันทึกไว้ ดังนี้ :-

อยู่มาวันหนึ่ง ท่านอาจารย์ชอบ เล่านิมิตให้ฟังว่า ภาวนาไป จิตสงบลง เกิดแสงสว่างพุ่งไปสู่ทางจกรม ขณะนั้น ปรากฏเห็นพญานาคตัวหนึ่ง โผล่ขึ้นมาที่หัวทางจกรมนั้น

ท่าน (หลวงปู่ชอบ) ถามพญานาคว่า “มาจากไหน ?”

พญานาคตอบว่า “มาจากเชิงเขาลูกนี้ ข้าพเจ้าอยู่เชิงเขาลูกนี้แหละ ในเขาลูกนี้มีลำธารผ่านเชิงเขาออกมาแล้วไหลไปสู่ท้องนาของชาวบ้าน พวกท่านเดินทางมาก็คงได้ข้ามลำธารนี้มาหลายครั้งไม่ใช่หรือ ?”

ท่านอาจารย์ ถามว่า “ท่านชื่อว่อย่างไร ?”

พญานาคตอบว่า “ข้าพเจ้าชื่อ เทพนาคา”

ท่านอาจารย์ (หลวงปู่ชอบ) เล่าว่า พญานาคเมื่อโผล่หัวขึ้นที่ทาง
จกรมแล้ว ก็เอาหางพาดเข่าอีกลูกหนึ่งให้ท่านดู รู้สึกตัวยามมาก

ข้าพเจ้า (หลวงปู่เหรียญ) ถามว่า ลักษณะสีของพญานาคเป็น
อย่างไร

ท่านบอกว่า พญานาคนั้นมีหงอนสีแดง และมีแผงเหมือนกับ
ของม้าเช่นนั้น และลำตัวเป็นเกล็ดสีดำเลื่อม แสดงตัวให้ดูอยู่ครู่หนึ่ง
แล้วก็จมลงไปที่เดิมนั่นเอง

เรื่องพญานาคก็เป็นอันว่าจบลงเท่านี้

ต่อมาอีกสองวัน ข้าพเจ้า (หลวงปู่เหรียญ) นั่งสมาธิ ในคืน
วันนั้นรู้สึกว่่าปลอดโปร่งดีพอสมควร

เมื่อออกจากสมาธิแล้ว ก็นอนตะแคงข้างขวาลง เป็นการเปลี่ยน
อิริยาบถ และมีสติสัมปชัญญะให้ตั้งมั่นอยู่ภายในตามเดิม

ในขณะนั้นกระแสจิตก็พุ่งใสดี

ครั้นแล้ว ก็ปรากฏเหมือนมีเงามืดไหลเข้าสู่กระแสจิตที่พุ่งใส
อยู่นั้นให้มืดเข้าทีละน้อย เหมือนก้อนเมฆไหลเข้าบังดวงจันทร์ฉะนั้น

จึงดำริในใจว่า “เรื่องนี้เป็นเรื่องราวอะไรหนอ ?”

ก็ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องราวอะไรในขณะนั้น จึงเกิดความรู้ขึ้นมาว่า ทุกสิ่ง
ทุกอย่างคงไม่พ้นจาก **นามรูป** จึงบริกรรมขึ้นในจิตว่า

“นามะรูปังอนิจจัง นามะรูปังทุกขัง นามะรูปังอนัตตา”

พอบริกรรมเท่านั้น กระแสจิตที่มีตอยู่นั้นค่อยสว่างออกทีละ
น้อยๆ เหมือนกับก้อนเมฆไหลออกจากพระจันทร์ ฉะนั้น

ต่อจากนั้นจึงเคลื่อนไหวกายได้
ปรากฏการณ์เช่นนี้ไม่เคยมีมาก่อนเลย เพิ่งปรากฏเป็น
ครั้งแรก จึงเลยนึกไปถึงเรื่อง**พญานาคที่ท่านอาจารย์ชอบนิมิตเห็น**
ชะรอยว่าพญานาคจะมาเยี่ยมหรืออย่างไร ก็เป็นเรื่องที่รู้ไม่ได้
อยู่นั่นเอง

แต่ว่าโดยธรรมาธิษฐาน คือ ยกเอาธรรมเป็นที่ตั้งแล้วก็คง
ได้ความว่า

**“เรื่องของวิชา ตัณหะ แล้ว มันมีลักษณะมีตมณ เหมือนมัน
ครอบงำจิต จึงทำให้จิตมัวหมองไม่ผ่องใส แต่เมื่อเจริญวิปัสสนาให้
เกิดขึ้นแล้วความมืดก็จะหายไป”**

การบำเพ็ญสมณธรรมอยู่บนเขาภูนั้น รู้สึกว่าได้ผลดีมาก
ต่อจากนั้นมาก็ไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นอีก จนวันเวลาผ่านไป
ไปได้ ๒๒ วัน **ท่านอาจารย์ชอบ** เกิดไม่สบาย คือเจ็บเสียด มีลมใน
ท้อง ไม่สามารถจะเดินบิณฑบาตได้เพราะมันไกล **ท่านจึงชวนกลับวัด**
(วัดป่าห้วยน้ำริน อ.แม่อิง จ.เชียงใหม่)

หลวงปู่ กั๊บ

หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ

๑๑๗.

เรื่องผีย้ายบ้าน

ช่วงที่หลวงปู่ชอบ จานสโม ท่านเที่ยววิเวกอยู่ตามป่าเขาในเขตจังหวัดเชียงใหม่ ท่านได้พบเห็นเรื่องแปลกๆ มากมาย ท่านได้นำมาเล่าให้ลูกศิษย์ลูกหาฟังภายหลัง

เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องที่หลวงปู่ได้เมตตาเล่าให้ลูกศิษย์ลูกหาฟัง เป็นเรื่องเกี่ยวกับผีๆ สารๆ ท่านว่ามันก็มีอะไรบางอย่างคล้ายกับมนุษย์เราเหมือนกัน

เรื่องที่ท่านเล่านี้เป็นเรื่อง **การอพยพย้ายถิ่นฐานบ้านเรือนของบรรดาผีทั้งหลาย**

เมื่อหลวงปู่เล่าเรื่องนี้แล้ว องค์ท่านก็เข้าไปด้วย ท่านบอกว่า ฟังดูมันก็เป็นเรื่องที่จะออกจะแปลกๆ พอควรที่หมู่ผีจะต้องมาย้ายบ้านเรือนเหมือนกับคนเราทั่วไป

พระอุปัฏฐาก ผู้นำเรื่องนี้มาเขียนถ่ายทอด ให้ความเห็นก่อนเริ่มเรื่องว่า “...แต่เรื่องนี้มันก็ได้เกิดขึ้นมาแล้วจากประสบการณ์การเดินดูดวงค์ขององค์ท่าน ท่านจึงได้นำเรื่องนี้มาถ่ายทอดให้กับลูกหลานฟัง”

เรื่องมีดังนี้ :-

ครั้งหนึ่ง องค์ท่าน หลวงปู่ชอบ จานสโม ได้เดินดูดวงค์ไปพักอยู่ที่หมู่บ้านชาวกะเหรี่ยงหมู่บ้านหนึ่งชื่อว่า **บ้านแม่ระนอง** (ท่านไม่ได้ระบุว่าอยู่ในเขตอำเภออะไร)

บ้านแม่ระนอง ในสมัยที่ท่านเข้าไปพักอยู่นั้นมีอยู่เพียง ๔ หลังคาเรือนเท่านั้น ชาวกะเหรี่ยงพวกนี้มีอาชีพทำไร่เป็นหลัก

ชาวกะเหรี่ยงเห็นพระพุทธรูปเข้าไปพักใกล้ๆ นั้นพวกเขาก็ดีใจ พวกเขาได้ช่วยกันทำน้ําร้านไว้ให้ท่านพักหนึ่งหลัง และทำอีกหลังสำหรับท่านน้ํงฉันภัตตาหาร

น้ํงร้านหรือกระต๊อบที่พวกเขาทำถวายก็ใช้ไม้ไผ่เป็นโครงสร้างและพื้น หลังคามุงด้วยใบตองตึง และมีฝาทำด้วยใบตองตึงเช่นกัน

หลวงปู่ ท่านเล่าว่า ที่บ้านกะเหรี่ยง**แม่ระนอง**นี้ ท่านนึกขำอยู่เรื่องหนึ่ง คือ วันแรกที่องค์ท่านเข้าไปพัก ในตอนเช้ามืด ท้องฟ้ายังไม่สว่างเลย ชาวบ้านได้พากันมาปลุกท่านตั้งแต่ “ไถ่ยังไม่ทันลาคอน”

“ตุ้เจ้า ! ตุ้เจ้า ! ตื่นๆ เฮาเอาเข้ามาเฮ้อกิน”

ชาวบ้านกะเหรี่ยงมาร้องเรียกให้**หลวงปู่**ตื่น พวกเขาเอาข้าวมาส่งให้ท่านฉัน พวกเขาพูด**ภาษาคนเมือง** ด้วยสำเนียงกะเหรี่ยง **หลวงปู่**เล่าโดยเลียนเสียงพวกเขา ท่านบอกว่าฟังดูก็น่ารักไปแบบหนึ่ง

หลวงปู่ ได้ส่งเสียงร้องถามพวกเขากลับคืนไปว่า “**ฐูปากันมาอะหยังแต่จ้าวมืด จะอู้ ?**”

“**หมู่เฮาเอาเข้ามาส่งหื้อตุ้เจ้า เฮากั้วตุ้เจ้าหิวเข้า เฮาก็เลยฟังเฮามาส่งแต่จ้าวมืด**”

หลวงปู่ นึกขำกับความซื่อและความศรัทธาของพวกชาวกะเหรี่ยง ท่านได้เห็นน้ำใสใจดีที่พวกเขามีต่อองค์ท่าน จึงได้บอกพวกเขาว่า

“**หื้อมันแจ้ก่อนกะ ตึงเอาเข้ามาส่งเฮา**” ท่านบอกว่ารอให้สว่างก่อน จึงค่อยเอาข้าวมาถวายก็ได้

พวกเขาได้บอก**หลวงปู่** ถึงเหตุผลที่เขารีบเอาอาหารมาถวายท่าน แต่เช้าว่า “เฮาพึ่งไปงูะไร๋ ก็เลยเอาเข้ามาส่งตุ้เจ้าก่อน”

หลวงปู่ จึงพูดในทำนองกระเซ้าพวกเขาว่า “สุพากันมาแต่เจ้าวจะอี๋ ลูบักัวเลี่ยมมันขบเอาก๊ะ ?”

เขาตอบท่านตามประสาชื่อว่า “เฮากะกัวเลี่ยมเหมือนกัน เฮามากันหลายคน เลี่ยมมันเลียบักล้ามาขบหมู่เฮา”

หลวงปู่ พุดเล่นกับพวกเขาเช่นนั้น ท่านว่า เพราะต้องการถ่วงเวลารอให้สว่างนั่นเอง ถ้าไม่สว่างท่านก็ยังไม่สามารถรับอาหารบิณฑบาตได้

ท่านว่า ถ้าจะไปอธิบายเหตุผลให้พวกเขาฟังว่า การรับประเคนอาหารใน**เวลาวิกาล**นั้นมันเป็น**อาบัติ** พวกเขาคงไม่เข้าใจเรื่อง**วินัยของพระ**ได้ และมันก็จะเป็นเรื่องยึดยวสาวกันให้ยุ่งงงไปเฉยๆ เพราะพวกเขายังไม่คุ้นเคยกับการปฏิบัติต่อพระสงฆ์องค์เจ้า

หลวงปู่ ได้พุดนั้นพุดนี้กับพวกเขาไปเรื่อยๆ คุยกันไปจนห้องฟ้าสว่าง แล้วท่านก็จัดแจงห่มจีวรตามแบบฉบับของพระ แล้วให้พวกเขานำอาหารมาใส่ลงในบาตร เสร็จแล้วก็ให้พวกเขาถือบาตรตามเอาไปที่ฉันให้พวกเขาเอาบาตรมาประเคนท่านอีกต่อหนึ่ง

หลวงปู่ สอนให้พวกเขา รู้จักกราบพระด้วยเบญจางคประดิษฐ์ สอนข้อปฏิบัติเล็กน้อย ให้พวกเขา รับพร แล้วก็บอกให้พวกเขาลากลับไปทำมาหากินตามปกติ

ยังความปลาบปลื้มให้แก่ชาวกะเหรี่ยงบ้านแม่ระนองเป็นอย่างมากยิ่ง

(เรื่อง**ผีย้ายบ้าน** ก็ต้องนำไปเล่าในตอนต่อไปครับ)

๑๑๘.

ผิอพยพมาจากอีสาน

หลวงปู่ เล่าเรื่อง **ผิย้ายถิ่น** ซึ่งท่านพบตอนพักอยู่ที่ **หมู่บ้านกะเหรี่ยงแม่ระนอง** ดังนี้ :-

คืนหนึ่ง หลังจาก **หลวงปู่** สวดมนต์ไหว้พระเสร็จ ท่านก็นั่งภาวนาอยู่จนตึก ได้เวลาพอสมควรท่านจึงพักผ่อน

หลวงปู่ เอนตัวลงนอนท่าตะแคงขวา กำหนดสติไปเรื่อยๆ พอรู้สึกว่เคลิ้มไปเท่านั้น ท่านก็เห็นผู้คนจำนวนมากแบกหามของพะรุงพะรัง แห่แห่นกันมาจากทางทิศตะวันออกของที่ท่านพัก

หลวงปู่ เล่าว่า “เห็นคนพากันมาหลายคนหอบของพะรุงพะรังมากมายนานหลายวัน หอบกระบุงตะกร้ามากก็มี ขี่ม้าขี่เกวียนมากก็มี หอบลูกจูงหลานก็มี ดูไกลาหลวุ่นวายกันไปหมด ไม่ต่างอะไรกับคนเรา”

หลวงปู่ ได้กำหนดจิตตามผู้หญิงนางหนึ่งที่มาในขบวนนั้นว่า “แม่ออก! แม่ออก! พากันมาจากทางบ้านใด ถึงได้หอบของพะรุงพะรังมากันแบบนี้ล่ะ?”

ผีผู้หญิงตอบท่านว่า “โ๊ย! ท่านอาจารย์เอ๊ย! พวกข้าเหนื่อยพากันมาจากหลายบ้านหลายเมือง พวกข้าเหนื่อยพากันมาจากเมืองขอนแก่น ฟูนหละ”

หลวงปู่ ได้ถามต่อไปว่า “อยู่ทางเมืองขอนแก่นนั้นอยู่บ้านอิ๋หยัง
ละ ?”

นางตอบท่านว่า “พวกข้าน้อยพากันมาจากบ้านเพี้ยกพานก็มี
มาจากบ้านสำราญก็มี มาจากทางบ้านงหัก ก็มี”

หลวงปู่ ได้ถามถึงเรื่องการอพยพของพวกเขาว่า “แล้วจะพากัน
ไปอยู่ที่ไหนละ ถึงได้พากันอพยพมาตั้งมากมายปานนี้?”

เขาบอกท่านว่า “พวกข้าน้อยจะพากันไปอยู่ทางถ้ำเชียงดาวก็มี
จะไปอยู่ทางถ้ำดับเตา (อำเภอฝาง) ก็มี”

หลวงปู่ ได้ถามถึงเหตุผลที่ต้องพากันย้ายบ้านย้ายเรือนจากภาค
อีสานมาภาคเหนือว่า “มันเป็นยังไงกันถึงได้ย้ายจากเมืองขอนแก่น
มาอยู่ทางเมืองเชียงใหม่ ?”

เขาตอบว่า “โเฮ้ย! ท่านอาจารย์โเฮ้ย! อยู่ทางเมืองขอนแก่น
นั้นมันลำบากหลายอย่างหลายประการ ทางนั้นมันแห้งมันแล้งฝนกะบ่
ค่อยตก ผู้คนทางนั้นก็พากันตัดไม้ถางป่าเพื่อทำไร่ทำนากันหลาย บ่มี
ต้นไม้พอที่จะได้อยู่ได้อาศัยกัน คนเขาไปตัดไม้ที่พวกข้าน้อยอาศัยกัน
อยู่ออกหมด พวกข้าน้อยเลยบ่มีที่อยู่ จึงได้พากันย้ายครอบครัวมา
อยู่ทางเมืองเชียงใหม่ ทางนี้ (ทางเชียงใหม่) มันยังอุดมสมบูรณ์อยู่
หลาย ๆ อย่าง”

เมื่อฟังเหตุผลที่พวกผีต้องอพยพย้ายถิ่นแล้ว หลวงปู่ ถึงกับ
อุทานต่อพวกผีว่า “ช่วย! ผีกะย้ายครัวเป็นคือกันกับคนตัวนี่!”

การสนทนาของหลวงปู่กับพวกผีนั้นเป็นการสนทนาสื่อสารกัน
ทางจิตล้วนๆ เขาได้เล่าเรื่องราวให้ท่านได้ทราบหลายแง่หลายมุม

(พระอุปัฏฐากบอกว่า ไม่กล้าเขียนบรรยายเรื่องที่**หลวงปู่**ท่านเล่า เพราะเกรงจะไปกระทบกระเทือนผู้หนึ่งผู้ใดได้ “จึงต้องขอผ่านไปอย่าง น่าเสียดาย”)

พระอุปัฏฐาก เขียนต่อไปว่า **หลวงปู่**กล่าวถึงผีประเภทนี้ว่า พวกนี้เป็น**ผีบังบด** ซึ่งมีอะไรหลายๆ อย่างที่มีส่วนคล้ายกันกับมนุษย์ เรา **แต่ภพภูมิของเขาต่ำต้อยกว่าภพภูมิมนุษย์**

พวกนี้จัดเป็นพวกผีที่มีความเป็นอยู่ที่ต่ำกว่าพวก**เปรต** หรือ **สัมภเวสี**มาก จะอาศัยเนรมิตบ้านเรือนของตนอยู่ตามต้นไม้ ป่าไม้ และภูเขา เป็นต้น

พวกบังบด และพวกรุกขเทวดา ไม่ใช่ประเภทเดียวกัน เป็นคนละประเภท รุกขเทวดาจะมีฤทธิ์เดชและความเป็นอยู่ดีกว่าบังบดมากหลายเท่า

(ท่าน**หลวงตาพระมหาบัว**ฯ ก็ได้เขียนเรื่องผีอพยพตามที่ท่านได้สนทนากับ**หลวงปู่ชอบ** ไว้ในหนังสือ**ปฏิปทาพระธุดงค์กรรมฐานสายหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต** มีรายละเอียดมากกว่านี้ ท่านที่สนใจไปหาอ่านได้ครับ_ปฐม)

๑๑๗.

พาคณะเที่ยววิเวก ในเขตเชียงใหม่

เรื่องนี้เป็นเหตุการณ์ที่หลวงปู่ชอบ จานสโม ได้พาคณะออก
ชูดงคี่ไปตามป่าเขาในเขตอำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่

พระอุปัฏฐากของหลวงปู่ได้บันทึกเหตุการณ์โดยเริ่มต้นอารัมภบท
ดังนี้ :-

ขึ้นชื่อว่า เสือ นั้น ไม่ว่าจะ เป็นใครก็ตามพอได้ยินชื่อ เสือ นี้ก็
จะเกิดอาการเกรงๆ ขึ้นมาทันที จะมีอาการมากหรือน้อยต่างกันเท่านั้น
เอง

ขนาดเห็นเสืออยู่ในกรงขังอย่างแน่นหนา ถ้าใครได้เห็นกิริยา
ท่าทางของมันแล้ว ก็ยังนึกหวั่นเกรงไปได้เหมือนกัน

เสือนี่ คนทั่วไปจะนึกถึงแต่ความดุร้ายในคมเขี้ยวคมเล็บของมัน
ขนาดคนที่ดุร้ายเขายังเอาชื่อคำว่า เสือ ขึ้นต้นเลย เช่น โจรผู้ร้ายที่ชอบ
ปล้นจี้คนอื่น เขาก็เอาคำว่า เสือ ตั้งเป็นชื่อนำหน้าให้ หรือแม้แต่ผู้ชาย
ที่เป็นคนเจ้าชู้ประตุตติง เขายังยกสรรพนามให้ว่าเป็น เสือผู้หญิง

แต่เสือสำหรับพระปากรมฐานนั้น ท่านถือว่าเป็นอาจารย์ชั้น
เลิศที่คอยฝึกความกล้าให้แก่ท่าน

จากประวัติของครูบาอาจารย์หลายท่านหลายองค์ ท่านเหล่านี้เกือบจะทั้งหมดนั้นมักจะมี**อาจารย์เสือ** มาเป็นครูสอนจิตใจของท่านให้เข้มแข็งกล้าหาญ

สำหรับครูบาอาจารย์ในสายกรรมฐานยุคของ **หลวงปู่ชอบ** นั้นท่านมักจะได้พบเจอเสือเกือบจะทุกที่ที่ท่านได้เดินธุดงค์ผ่านไป จน**หลวงปู่**ท่านเคยกล่าวเอาไว้ว่า

“อาจารย์เสือนี่แหละที่เคยสอนเราให้จิตสงบลงได้”

สำหรับเหตุการณ์ตอน **เจอเสือโคร่งที่เชียงดาว** มีดังนี้ :-

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ในสมัยที่**หลวงปู่ชอบ** ท่านยังเที่ยววิเวกทางเมืองเชียงใหม่

ในครั้งนั้น **มีพระไปกับท่าน ๔ รูป** ในจำนวนพระที่ไปวิเวกกับ **หลวงปู่** ในครั้งนั้นมี **หลวงปู่สิม พุทธาจาโร** ร่วมเดินทางไปกับคณะด้วย

หลวงปู่ชอบท่านมีพรรษามากกว่าทุกองค์ ท่านจึงเป็นหัวหน้า**พระกรรมฐานธุดงค์ชุดนี้**

ในการไปเที่ยววิเวกในครั้งนั้น **หลวงปู่**และคณะได้พากันออกไปเที่ยววิเวกทางเขต**อำเภอเชียงดาว**ดังได้กล่าวมาแต่ต้น

ในสมัยนั้น ไม่ว่าจะจะเป็นสถานที่แห่งใดในเขตเมืองเชียงใหม่ ต่างก็อุดมสมบูรณ์ไปด้วยป่าไม้และภูเขา ตลอดจนสัตว์ป่านานาชนิด ทั้งรุ่นเล็กพันธุ์ใหญ่อยู่กระจัดกระจายเต็มป่าไปทั่ว

แต่ที่ขาดไม่ได้ก็คือ **เสือผู้เป็นพญาคัมภีร์เจ้าแห่งพงไพร**

ถ้าป่าแห่งใดยังมีเสือหลงเหลืออยู่ ก็แสดงว่าป่าแห่งนั้นยังเป็นป่าดงดิบที่สมบูรณ์บริบูรณ์เพียงพร้อมไปหมดทุกอย่าง

และก็ป่าดิบดงหนามีเสืออยู่อาศัยนี้แหละ เป็นสถานที่ที่พระกรรมฐานท่านชอบที่จะออกไปฝึกฝนตนเองยิ่งนัก เพื่อที่จะไปฝึกฝนจิตใจอันมีกิเลสมันคอยบรรมจิตใจให้หวาดกลัวนี้ ให้มีความเข้มแข็งขึ้นมา

สำหรับองค์หลวงปู่ชอบนั้น เวลาออกวิเวกในป่าท่านมักจะออกเดินนำหน้าคณะ ล่ารวจเส้นทางไปเรื่อยๆ ถ้าเป็นเส้นทางที่ท่านเคยผ่านมาแล้ว ท่านก็จะเดินไปเรื่อยๆ วางอารมณ์สบายๆ

ถ้าเป็นเส้นทางที่ท่านยังไม่เคยไป หรือยังอยู่ห่างไกลบ้านเรือนหรือห่างไกลจากจุดหมายที่จะไป ท่านก็ต้องรีบเดินไปให้ทันก่อนเวลาจะมีดคำ

หลวงปู่สม พุทธจาโร
วัดถ้ำผาปล่อง อ.เชียงดาว จ.เชียงใหม่

๑๒๐.

สยบบงจาง

การออกชุดคี่ในเขตอำเภอเชียงดาวในครั้งนั้น **หลวงปู่ชอบ จานสโม** ท่านมาเป็นหมู่คณะ ได้มีพระรับอาสาถือบริวารให้ท่าน ท่านจึงเพียงแต่ถือไม้เท้าเดินภาวนาวางอารมณ์แบบสบายๆ

ส่วนพระหนุ่มๆ รวมคณะก็ออกเดินนำหน้า**หลวงปู่**ไปก่อน และชุดที่เดินออกหน้าไปนั้นก็ไปเจอกับ “**ราชันย์แห่งสัตว์เลื้อยคลาน**” คืองูจงอางตัวหนึ่ง ซึ่งถือกันว่าเป็นงูที่ร้ายกาจที่สุดในบรรดางูทั้งหลาย

หลวงปู่บอกว่า จงอางตัวนี้ตัวมันก็ขนาดพอๆ กับขวิดน้ำปลาเราดีๆ นี้เอง ถ้าเทียบกับงูจงอางทั่วไปก็จัดว่าใหญ่พอที่จะเรียกว่า **พญาจงอางได้**

พระหนุ่มชุดที่เดินนำหน้าไปเจอกับ**พญาจงอาง**กำลังยึดลำตัวชูหัวแผ่พังพานดักหน้าอยู่ พระต่างองค์ต่างก็พากันถอยร่นกลับมาหา**หลวงปู่** บางองค์ก็ส่งเสียงร้องเรียก**หลวงปู่** แบบปากสั่นใจสั่น

“ท่านอาจารย์ ! ท่านอาจารย์ ! เข้ามาเบี่ยงทางนี้หน่อย มาเบี่ยง**บักจงอาง** มันมาขวางทางไว้”

เมื่อได้ยินเสียงเรียก **หลวงปู่**จึงเดินตามเข้าไปดู เมื่อเห็นงูจงอางกำลังแผ่แม่เบี้ยอยู่อย่างจะๆ เช่นนั้น **หลวงปู่** ก็หยุดในท่านองดูพระลูกศิษย์ว่า

“โอ๊ย ! ประสาธน์แค่นี้ก็ร้องเรียก ยิ่งกับว่าถูกมันตอดหัวเอาแล้ว ยานบ่ข้องบ่คือหลาย (กลัวไม่เข้าท่า) ไลมันไปมันก็ไปแล้ว จะไปกลัวอะไรกับมันมากมายนัก”

ดูหลวงปู่พูดแบบไม่สะทกสะท้านกับบุงจางที่เห็นอย่างจะจะ เช่นนั้นเลย ท่านเดินเข้าไปใกล้บุงจางตัวนั้น ในขณะที่งูก็ชูคอแผ่พังพานพร้อมที่จะฉกได้ทุกเมื่อ

หลวงปู่เดินเข้าไปใกล้ พร้อมกับยกไม้เท้าขึ้นในระดับสูงกว่าหัวของงู แล้วค่อยๆ กดไม้เท้าลงให้สัมผัสกับหัวงูเบาๆ

หลวงปู่ พูดกับมันว่า **“หลีกทางไปเสีย** อย่าได้มาขวางทางพวกเรา พวกเราพากันมาปฏิบัติธรรมเพื่อหาความสงบ มิได้มีเจตนาที่จะมาเบียดเบียนเจ้า หรือแม้แต่จะเบียดเบียนผู้อื่นก็ไม่มี

การมาก็ดีขวางทางผู้ที่ท่านบำเพ็ญคุณงามความดีนั้น มันเป็นบาปอย่างใหญ่หลวง มันจะทำให้ตัวเองตกต่ำลงไปกว่านี้อีกหลายเท่า

หลีกทางพวกเราไปเสีย เพื่อจะได้เป็นบุญเป็นกุศลกับตัวของเจ้า และขอให้เจ้าจงมีแต่ความผาสุกตลอดไป”

ดูเหมือนบุงจางจะเข้าใจคำพูดของท่าน พอท่านพูดจบมันก็ยอมลดหัวลงไปหมอบแนบนิ่งอยู่ที่พื้นดินชั่วขณะหนึ่ง คล้ายกับการหมอบกราบยอมลิโรราบ แล้วก็เลื้อยหลบออกข้างทางไปอย่างซ้าๆ

หมู่คณะที่ติดตามหลวงปู่ ต่างก็งุนงงและแปลกใจที่หลวงปู่สามารถเจรจากับบุงจางที่มีพิษร้ายแรงให้ยอมเชื่อฟังคำพูดของท่าน

ดูราวกับงูตัวนี้จะเข้าใจภาษาของมนุษย์ได้ !

๑๒๑.

เสือโคร่งเจ้าถิ่นมาแล้ว !

หลังจากผ่านด่านงูจงอางไปแล้ว **หลวงปู่** ก็บอกให้หมู่คณะเดินทางต่อไป เพื่อที่จะไปให้ถึงที่หมายที่ตั้งใจจะไปหยุดพักปักกลดค้างคืน

คณะพระรุดงค์พากันเดินลัดเลาะไปตามป่าเขาจึงถึงที่หมายซึ่งอยู่ใกล้กับหมู่บ้านชาวเขาที่ตั้งอยู่ทางด้านหลังของดอยเชียงใหม่

เมื่อเดินทางถึงที่หมาย **หลวงปู่** ก็บอกหมู่คณะให้แยกย้ายกันหาที่ปักกลดตามอัธยาศัย

พระแต่ละองค์ได้เลือกทำเลตามที่ท่านเห็นว่าสมควรที่สุด แต่ละองค์อยู่ห่างไกลกันพอที่จะตะโกนเรียกกันได้ยิน

มี**พระรูปหนึ่ง** ได้เลือกเอาทำเลที่ติดกับลำธารเป็นที่พักปักกลด ท่านให้เหตุผลว่าใกล้กับที่สร้างน้ำดี เวลาสร้างน้ำจะได้ไม่ต้องเดินไกล

หลวงปู่ ท่านบอกให้หาที่ใหม่ เพราะตรงนั้นอยู่ใกล้ริมน้ำเกินไปเป็นที่ที่สัตว์จะพากันมาหากินน้ำตอนกลางคืน มันจะเป็นการรบกวนสัตว์หรือไม่ก็จะถูกสัตว์มันรบกวนหรือทำอันตรายเอาได้

ถ้าเป็นโคลงช้างที่มันพากันมากินน้ำ ถ้ามันเห็นว่ามีอะไรแปลกปลอมมาก็ดขวางทางของมัน มันจะพากันมารื้อทำลาย ทำให้พระเป็นอันตรายได้

แต่...พระรูปนั้นท่าน**ใจเด็ด** ยืนยันว่าท่านจะไม่ยอมถอนกลดเป็นอันขาด เพราะตัวท่านได้อธิษฐานไปแล้วว่า

“ถึงเสือจะมา ถึงฟ้าจะร้อง หรือฝนตกหนักซักเท่าไร ข้าพเจ้าก็จะไม่ขอเปลี่ยนสถานที่ จนกว่าจะถึงวันที่จะต้องย้ายออกจากสถานที่แห่งนี้”

หลวงปู่ ไม่สามารถจะชี้แจงเหตุผลอะไรต่อไปอีกได้ เพราะพระองค์นั้นก็ถือ **สังกะ** ตามแบบของพระพุทธรูปโดยเคร่งครัด

(แต่ท่านไม่ได้คิดให้รอบคอบก่อนจะอธิษฐานปักกลดลงไป)

หลวงปู่จึงต้องปล่อยให้พระองค์นั้นทำตามสังกะของท่านต่อไป

ตอนหัวค่ำ หลังจากพากันสร้างน้ำสร้างท่ากันเรียบร้อยแล้ว **หลวงปู่** บอกหมู่คณะให้สวดมนต์ทำวัตร หรือทำความเพียรที่กลดของแต่ละองค์ตามอัธยาศัย

บรรดาพระพุทธรูปแยกย้ายกันไปประจำกลดของแต่ละท่าน ไม่มีถาวรบริวาร

ทางด้านหลวงปู่ ได้นั่งทำวัตรสวดมนต์อยู่ภายในกลดของท่าน ใ้หัวพระสวดมนต์เสร็จ **หลวงปู่** ก็เอนลงนอนดัดเส้นแบบโยคะ เพื่อให้เส้นสายและกล้ามเนื้อหย่อนคลาย ใ้หายใจเมื่อยล้าจากการเดินทางมาทั้งวัน

หลวงปู่บอกว่า **“โยคะไป โยคะมา สุดท้ายเขาก็โยคร่องๆ ไป ลักพักหนึ่ง!”**

พอดกประมาณสองทุ่ม หลวงปู่ก็ตื่นขึ้นมาเพราะได้ยินเสียงเสี้ยนมาร้องทางที่หลวงปู่ลืมท่านปักกลดอยู่

เสียงมันเงียบไปพักหนึ่ง แล้วก็เดินร้องมาตามทางเรื่อยๆ เดิน
ร้องคราง ฮือ! ฮือ! จากเขาลงมาทางที่**หลวงปู่**พักอยู่

หลวงปู่ เล่าว่า ตอนนั้นท่านเข้าใจธรรมชาติของเสียงพอสมควร
แล้ว เสียงที่มันร้องออกมาแต่ละเสียงจะบ่งบอกอารมณ์ของมันได้ดี

**เสียงเสือโคร่งที่กำลังร้องอยู่นี้ มันเพียงแคร์้องทักทายเพื่อความ
สนุกของมันเท่านั้น**

มันร้องเพื่อบอกเขตแดนที่มันเป็นเจ้าถิ่นครองอยู่ เพื่อให้รับทราบ
เท่านั้น ไม่ใช่การร้องแสดงว่าจะเข้ามาทำร้ายเช่นฆ่าล่าเอาเป็นอาหาร
ของมัน

**หลวงปู่ก็เลยวางใจ นอนฟังเสียงเสือร้องทักทายอยู่ภายในมุ้ง
กลดของท่าน**

ถึงช่วงไปไม่นาน **หลวงปู่** ก็เห็นเสือโคร่งมาจากภูตัวใกล้กับกลด
ของท่าน มันมานั่งอยู่ห่างจากกลดของท่านประมาณสักห้าวา (๑๐ เมตร)

หลวงปู่ บอกว่า ท่านนอนดูมันนิ่งๆ อยู่ภายในกลด เสือโคร่ง
ตัวนั้นมันนิ่งคล้ายๆ กับหมาของเรานี่เอง นิ่งหอบแอ่ๆ ไม่ต่างอะไรกับ
หมาที่เราเลี้ยงไว้ในบ้าน มันนั่งมองมาทางกลดของท่าน

หลวงปู่ มองเห็นมันชัดเจน เพราะมุ้งกลดของท่านบาง ท่าน
บอกว่า **มุ้งกลดของท่านเป็นมุ้งกันยุง ไม่ใช่มุ้งกันเสือ มันก็เลยบาง
เป็นพิเศษ มองเห็นอะไรข้างนอกได้ชัดเจนดี**

เสือนั่งมอง**หลวงปู่**อยู่ประมาณสิบนาที มันคงสงสัยว่าตัวอะไร
นอนอยู่ในมุ้งกันแน่ หรือไม่มันอาจเข้าไปทักทายดูก็ได้

เสือเดินเข้าไปใกล้ๆ มุ้งของ**หลวงปู่** เอาจมูกของมันสูดดมไป
รอบๆ กลด เป็นการสูดกลิ่นว่าสิ่งที่มันเห็นอยู่เป็นอะไรแน่

หลวงปู่ บอกว่ามันจะต้องได้กลิ่นของคนอย่างชัดเจน มันหยุด
 หนึ่งไปพักหนึ่ง พร้อมกับคราง ฮือ ๆ ในลำคอ คล้ายกับตั้งคำถาม หรือ
 ทักทายกับคนที่มันได้กลิ่น

หลวงปู่ ท่านนอนนิ่งเงียบดูมันอยู่ ด้วยอยากรู้เหมือนกันว่า
 เสือมันจะทำอะไรต่อไป

เสือมันเริ่มดมไปตามมุ้งกลดอีก คราวนี้มันเอาจมูกมาดมตรง
 ฝ่าเท้าของ**หลวงปู่** ท่านรู้สึกจึกจะจี้ จึงค่อยๆ ดึงเท้าเข้ามาให้พ้นจมูก
 ของเสือ

เสือเห็นว่าสิ่งที่มันดมกำลังเคลื่อนหนี มันก็เลยมุดหน้าตามดม
 เข้ามาเรื่อยๆ หลวงปู่ก็งอเข้าหนีเข้ามาเรื่อยๆ มันก็ยังตามดมเท้าท่านมา
 อย่างกระชั้นชิด

หลวงปู่บอกว่า ท่านงอเข้ามาจนเต็มที่แล้วไม่รู้จะงอไปที่ไหน
 ได้อีก จมูกเสือกก็ยังตามเข้ามาดม

หลวงปู่เห็นจวนตัว จึงเหยียดเท้าฝั่งออกไป !

ตรงนี้ผม ขอรับรองว่าท่านไม่ได้ถิบนะครับ! เผอิญท่าน
 เหยียดเท้าแรงไปหน่อย เสือไม่ทันระวังตัว ฝ่าเท้าของ**หลวงปู่**ไปปะทะ
ตรงจมูกเสือเข้าอย่างจัง

เปรี้ยง !...ถ้าภาษาแม่ไม้มวยไทยเรียกว่า **“บาทาลูบพัคตร์”**
 นะครับท่าน

เมื่อเสือเจ้าถิ่นโดน**บาทาลูบพัคตร์**ของ **หลวงปู่** อย่างไม่รู้เนื้อ
 รู้ตัว มันก็ร้องออกมาเป็นภาษาเสิวว่า **ไฮ้ก !** แล้วก็แผ่นหนีหายไปใน
 ความมืด

หลวงปู่เล่าว่า เมื่อเห็นเสือมันตกใจที่ท่าน**ถึบมัน !**

(อ้าว ! แล้วกัน ที่ผมรับรองว่าท่านไม่ได้ถึบก็ไม่จริงละซี ผมขอ
ถอนครับ)

หลวงปู่ บอกว่า ท่านหัวเราะชอบใจ นึกเข้าไป**ทำเสือแผ่น** ขนานแท้
ของมัน

ท่านว่า ตั้งแต่เห็นเสือมาหลายตัว ก็มีเสือโคร่งตัวนี้แหละที่นิสัย
ดีที่สุด และดูมันจะอ่อนประสบการณ์ในความเป็น “จ้าวแห่งน้กล้า”
อย่างมาก

หลวงปู่เลยนึกเอ็นดูเสือตัวนี้เป็นอย่างยิ่ง

โห่ !

๑๒๒.

อาจ้าน...ช่วยผมด้วย!

หลวงปู่ชอบ เล่าต่อไปว่า เมื่อเสือดาวที่นำรักนำเอ็นดูนั้นหนีไปแล้ว มันก็เดินมุ่งหน้าไปทางลำธารน้ำ **ตรงที่พระรูปหนึ่งท่านปักกลดอยู่**

ทางด้านพระองค์เอง ท่านก็นอนฟังเสียงเสือดออยู่นานแล้วเหมือนกัน และก็นึกลึ้นอยู่ในใจว่า “ขออย่าให้เสือดอผ่านมาทางนี้เลย !”

แต่...การลึ้นระทึกของท่านองค์นั้นไม่เป็นผล เพราะเมื่อเสือดอออกจากหลวงปู่แล้ว มันก็เดินมาทางมุ้งกลดที่พระองค์นี่อยู่พอดี

มันคงเดินมาหาน้ำกินตามประสาของมันนั่นแหละ

เสือดอคงยังไม่หายสงสัยหลังจากโดน “บาทาลูบพัคตร์” ที่หลวงปู่มอบให้มันก็ได้ (อันนี้ผมว่าครับ)

เมื่อมันมาใกล้กลดของพระองค์นี้ มันคงยังนึกสงสัยอยู่ว่า **สิ่งที่อยู่ในกลดนั้นเป็นสัตว์อะไรหนอ ?** มันจึงมาหยุดมองดูอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็เดินเข้ามาดูใกล้ๆ เพื่อให้หายสงสัย

(คราวนี้เสือดอคงระวังตัว หลังจากได้รับบทเรียนมาแล้ว คงไม่กล้าเอาจมูกไปดมที่กลดนะครับ)

พระอาจารย์องค์นั้นท่านเตรียมตัวอยู่แล้ว ใจท่านตื่นแรงแคงนึกในใจว่า “ไม่รู้กิจกรรมก่อกวนอะไรของท่าน ไม่อยากให้เสื่อมไกล มันก็ยังตรงเข้ามาหาจนได้”

เมื่อเสือประชิดใกล้เข้ามา ท่านก็เกิดอาการกลัวแทบขาดใจตายไปเลยในขณะนั้น ลมหายใจแทบจะขาดหายไปเฉยๆ เมื่อเสือเอาน้ำมาแนบชิดกับมุ้งกอลของท่าน

พระอาจารย์องค์นั้นร้องเสียงดังอย่างชนิดกลัวตายขึ้นทันที มีหน้าซำท่านยังลุกวิ่งหนีเสือไปอย่างไม่คิดชีวิต

ท่านคงลืมไปว่าท่านอยู่ในกลดตฤตงค์ซึ่งเหน็บชายกลดไว้อย่างมิดชิด

พอท่านลุกวิ่งเท่านั้นแหละ กลดที่แขวนไว้ก็หลุดตกลงมา มุ้งกอลก็พันเอาตัวของท่านไว้ ท่านก็เลยล้มลงเพราะโดนมุ้งกอลพัน ล้มกลิ้งล้มหายไกลตกลงไปในลำธาร แขน้อยู่ครึ่งตัว

ครึ่งบนอยู่บนบก ท่านจึงร้องตะโกนเสียงลั่นป่าให้ **หลวงปู่** และหมู่คณะรีบมาช่วย

“อาจารย์...อาจ้าน...! ช่วยผมด้วย...ๆ... เสือมันคาบผมแล้ว เสือมันจะกินผมแล้ว...”

พระท่านตะโกนไปด้วย ทั้งร้องให้ไปด้วย จนฟังแทบไม่เป็นเสียงคน (พระท่านบรรยายอย่างนั้น ผมนึกสงสัย เสือ มันคงยิงงนหักขึ้น แล้วก็เผลอหนีหายไป)

หลวงปู่ชอบ หลวงปู่ลิม และคณะก็รีบพากันไปดู เมื่อเห็นพระอาจารย์องค์นั้นร้องตะโกนอยู่ในน้ำ มีมุ้งกอลพันตัวจนแน่น ต่าง

องค์ต่างก็นึกขำ แต่ก็ต้องกลั้นหัวเราะเอาไว้ พร้อมทั้งนึกสงสารพระองค์
ที่กลัวเสียจนไม่ได้สติตั้ง

เสียที่ว่ามันคงหนีไปนานแล้ว แต่ที่พระท่านถูกมุ้งกวดพันตัวจน
แน่น และท่านหล่นลงไปอยู่ในน้ำครึ่งตัว ท่านจึงเข้าใจว่าท่านถูกเลือก
คาบไปแล้ว

แท้จริงมุ้งกวดที่เปียกน้ำพันเอาตัวท่านไว้ต่างหาก!

หมู่คณะได้ช่วยเหลือ จุดท่านขึ้นมาจากน้ำ แก้มุ้งกวดที่พันตัว
ออก และร้องบอกว่า “ท่าน...ท่าน...เสียมันไปแล้ว หยุดร้องได้แล้ว...”

แต่พระองค์นั้นก็ยังไม่ยอมหยุดร้องให้ช่วย และยังหลับตาปี้อยู่
อย่างนั้น จนหมู่คณะต้องเอามือตบท่านหลายครั้ง เพื่อเรียกสติให้กลับ
คืนมา

เมื่อท่านรู้สึกตัว ลืมตาขึ้นมา เห็น**หลวงปู่**และหมู่คณะทุกคน
มาห้อมล้อมท่าน ท่านก็คงใจชื้นขึ้นมาบ้าง โผเข้ากอดขา**หลวงปู่ชอบ**
และ**หลวงปู่สิม** ปากก็พร่ำแต่เรื่องของเสียจะเข้าจับท่านไปกิน

พระท่านกลัวเสียมากจนไม่อยากจะอยู่ที่นั่น อยากจะกลับไปวัด
เดี๋ยวนี้ **หลวงปู่**บอกว่ากลับไม่ได้ มันยังไม่สว่าง มันยังเป็นกลางคืน
อยู่ มองไม่เห็นหนทาง เดี่ยวจะได้รับอันตราย เอาไว้ให้เข้าก่อนจะให้
พระไปส่ง

คืนนี้จึงต้องให้พระองค์นั้นไปพักในกวดร่วมกับพระอีกองค์หนึ่ง
เพราะกวดของท่านพังหมดแล้ว แม้กวดยังอยู่ท่านก็ไม่สามารถพัก
องค์เดียวได้

รุ่งเช้าวันใหม่ หลวงปู่ก็ให้พระอีกองค์หนึ่งเดินทางออกไปส่งท่าน
จนถึงวัด

หลวงปู่เล่าว่า นับแต่วันนั้นมา พระอาจารย์องค์นั้นท่านก็กลัว เลือเป็นอย่างมาก **หลวงปู่**ท่านตั้งฉายาให้พระองค์นั้นว่า **“พระอาจารย์ เลือร้องไห้”**

หลวงปู่ บอกว่า พระอาจารย์องค์นั้นท่านกลัวเลือ่มากจริงๆ กลัวจนแทบจะเสียดสีเป็นบ้าไปเสียให้ได้

ตั้งแต่**หลวงปู่**เห็นพระกลัวเลือ่มากหลายองค์ ก็มีองค์นี้แหละที่กลัว เลือมากที่สุด

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา พระอาจารย์องค์นี้ไม่กล้าออกธุดงค์ตาม ป่าใหญ่ๆ เลย จะไปแต่ในที่ๆ ไม่มีเลือ้ออาศัยอยู่ เรื่องผีสังนางไม้ เรื่องสัตว์ใหญ่สัตว์น้อยอื่นๆ พระอาจารย์องค์นี้ท่านไม่เคยกลัว **ยกเว้น เลือ และกิ้งก่าสุดชีวิตของท่าน**

ท่านผู้อ่านอยากทราบว่ **พระอาจารย์เลือ่ร้องไห้**องค์นี้เป็นใคร ไช้ไหมครับ?

หลวงปู่ ท่านไม่บอก ได้แต่ยิ้มๆ ผมเองจึงไม่รู้และก็ไม่ไ้ใช้เรื่อง ที่เราจะต้องไปตามรู้ด้วย จริ่งไหมครับ?

๑๒๓.

วัดป่าผาแต่น

วัดป่าผาแต่น เป็นวัดหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ที่หลวงปู่ชอบ จานสโม เป็นผู้สร้างขึ้น และท่านมีความผูกพันกับวัดแห่งนี้มาก ได้แวะเวียนไปพักบ่อย แม้ในปัจจุสมัย เมื่อร่างกายของท่านเป็นอัมพาต เดินไม่ไหวแล้ว ก็ยังให้ลูกศิษย์หามท่านขึ้นไปจนได้

วัดป่าผาแต่น หรือที่พระกรรมฐานมักจะเรียกกันว่า**วัดป่าบ้าน** ยางผาแต่น ตั้งอยู่ที่บ้านผาแต่น ตำบลสันปายาง อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ ตั้งอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย อยู่บนเขาสูงติดเขตจังหวัดแม่ฮ่องสอน

ชาวบ้านผาแต่นเป็นชาวกะเหรี่ยง เกือบทั้งหมดบ้าน คนทางเหนือเรียกชาวกะเหรี่ยงพวกนี้ว่า **ชาวยาง** แต่ถ้าจะเรียกให้ถูกและเป็นการสุภาพจะเรียกพวกเขาว่า **ปากะญอ**

หลวงปู่คำมอญ กุศลโร ศิษย์สำคัญขององค์หนึ่งของหลวงปู่ชอบ ที่ได้ร่วมเดินธุดงค์ติดตามท่านมานาน ได้รับมอบให้อยู่ดูแลวัดป่าผาแต่นแห่งนี้

หลวงปู่คำมอญ ได้จำพรรษาอยู่ที่ **วัดป่าผาแต่น** นี้นานกว่าศิษย์องค์อื่นๆ ซึ่งท่านบอกลูกศิษย์ต่อมาว่าเหตุที่ท่านต้องอยู่วัดป่าผาแต่น นานกว่าที่อื่น เพราะหลวงปู่ชอบบอกไม่ให้ท่านไปไหน จนกว่าท่านจะบอกให้ไปที่อื่น หรือให้กลับไปอยู่จังหวัดเลยกับท่าน

เมื่อครูบาอาจารย์ท่านไม่มีคำสั่งให้ย้าย **หลวงปู่คำผอง** จึงได้อยู่ที่**วัดป่าผาแดง**ตลอดมา จนในระยะหลังท่านป่วยเป็นอัมพฤกษ์ จึงได้ลงมาพักรักษาตัวที่**วัดป่านิโครธาราม** อำเภอหนองวัวซอ จังหวัดอุดรธานี (วัดของหลวงปู่อ่อน ภาณสิริ) จนกระทั่งท่านมรณภาพที่วัดแห่งนี้ เมื่อไม่นานมานี้เอง

หลวงปู่ชอบ ได้ตั้งสมณนามให้กับ **หลวงปู่คำผอง** ว่า “**ญาพ่อยาง**” ซึ่งหมายถึง **หลวงพ่อของพวกยางกะเหียง** นั่นเอง

หลวงปู่คำผอง กุศลโร เคยเล่าถึงมูลเหตุของการสร้าง**วัดป่าผาแดง**ว่า เมื่อครั้งที่**หลวงปู่ชอบ** ท่านยังท่องธุดงค์อยู่ทางเชียงใหม่ นั้น ครั้งหนึ่งท่านเคยพักจำพรรษาที่ เสนาสนะป่าใกล้กับ**วัดสันป่าติง** อำเภอแมริม

วัดสันป่าติง ตอนนั้นมี **หลวงปู่ครูบาจิ** จำพรรษาอยู่เพียงองค์เดียว

หลวงปู่ชอบระลึกชาติได้ว่า องค์ท่านเองกับ**หลวงปู่ครูบาจิ** เคยเกิดเป็นสหായร่วมกันมาแต่ในอดีตชาติ มาชาตินี้จึงถูกอัครยาศัยกัน ได้มารู้จักและมาพำนักอยู่ร่วมกัน ได้พึ่งพาอาศัยกันตลอดมา

ในพรรษานั้น วันหนึ่งมีชาวกะเหียงชื่อ**โยมเสาร์** ซึ่งอยู่ที่**บ้านผาแดง** ได้ลงจากเขามาทำบุญกับ**หลวงปู่ครูบาจิ** ที่ **วัดสันป่าติง** ดังกล่าว

ในวันนั้น **หลวงปู่ชอบ** ก็ได้มาที่**วัดสันป่าติง**ด้วยเหมือนกัน และได้พบกับ**โยมเสาร์** ชาวกะเหียงบ้านผาแดง

หลวงปู่ เล่าให้ฟังภายหลังว่า **โยมเสาร์** คนนี้เป็นคนที่**หลวงปู่**ได้พยายามเสาะหามานานแล้ว เพราะ **หลวงปู่**ได้ระลึกชาติว่ามีพี่ชายของท่านในอดีตชาติคนหนึ่ง ได้มาเกิดอยู่ที่เชียงใหม่

หลวงปู่ได้พยายามติดตามค้นหาเพื่อจะได้ส่งเคราะห์พี่ชาย ด้วย
ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของท่าน

และ บุคคลที่ท่านค้นหาก็คือ โยมเสาร์ ชาวกะเหรี่ยงบ้าน
ผาแดงผู้นี้เอง

หลวงปู่ชอบ ได้ติดตามโยมเสาร์ ไปที่บ้านผาแดง ได้ตั้งวัดป่า
ผาแดง ขึ้น และอยู่จำพรรษาในปี พ.ศ. ๒๔๙๒ เพื่อที่จะส่งเคราะห์
โยมเสาร์ เป็นกรณีพิเศษ

ต่อมาโยมเสาร์ ได้บวชเป็นพระ - เป็น หลวงพ่อเสาร์ ฟานัก
อยู่ที่วัดป่าผาแดง อยู่กับ หลวงปู่ชอบ

หลวงพ่อเสาร์ จึงเป็นพระชาวกะเหรี่ยงองค์แรกที่ได้มาบวช
และพักอยู่กับหลวงปู่ชอบ และท่านก็เป็นพระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ
ได้รับความเลื่อมใสศรัทธาจากชาวกะเหรี่ยงเป็นอันดี

ภายหลังจากที่หลวงปู่ชอบ ได้ย้ายออกจากบ้านผาแดง ไป
ไม่นาน หลวงพ่อเสาร์ ก็ได้สึกมาเป็นฆราวาสเหมือนเดิม

ภายหลังเมื่อ หลวงปู่ชอบ กลับคืนมาที่ วัดผาแดง อีกครั้ง
ท่านจึงให้โยมเสาร์กลับมาบวชอีก คราวนี้ได้ให้ท่านตั้งสัจจะว่าจะบวช
อยู่เป็นพระไปจนตาย

จากนั้นหลวงพ่อเสาร์ ก็อยู่เป็นพระตลอดมาจนถึงวัยชรา เป็น
หลวงปู่เสาร์ พระชาวกะเหรี่ยง อยู่จนมรณภาพในผ้าเหลืองตามที่ท่าน
ตั้งสัจจะไว้

ย้อนกลับไปปี พ.ศ. ๒๔๙๒ ปีที่หลวงปู่ชอบ ขึ้นมาตั้งวัดป่า
ผาแดง ท่านพักจำพรรษาอยู่เพียงองค์เดียว ได้โปรดชาวกะเหรี่ยงให้

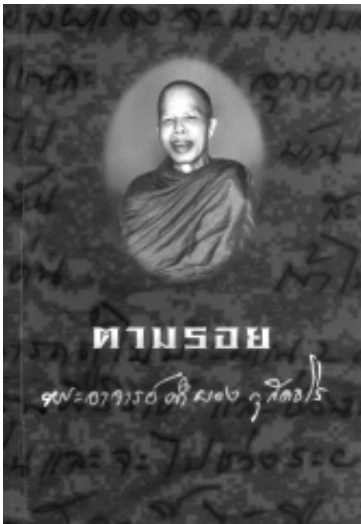

รู้จักให้พระสวดมนต์ เข้านับถือพระไตรสรณาคมน์ รู้จักทำบุญทำทาน
รักษาศีล และฝึกบำเพ็ญภาวนาตามควร

ออกพรรษาในปี ๒๕๓๒ แล้ว **หลวงปู่ชอบ** ก็ออกไปเที่ยววิเวก
ภาวนาตามสถานที่ต่างๆ พอใกล้จะเข้าพรรษาปี พ.ศ. ๒๕๓๓ ท่านจึง
กลับมาพิจารณาเข้าพรรษาที่**วัดป่าผาแต่น** อีกครั้ง

ในพรรษานี้ ได้มี **หลวงปู่บุญฤทธิ์ ปณฺฑิโต** (พระหนุ่ม “ไฮโซ”
จากเมืองกรุง) เดินทางมาฝากตัวเป็นศิษย์และอยู่จำพรรษาด้วย

ผมขอยกเรื่องราวของ **หลวงปู่บุญฤทธิ์** ไปเล่าในตอนต่อไปอีก
สัก ๓-๔ ตอน นะครับ - เชิญติดตาม

หลวงปู่คำผง กุสลธโร

๑๒๔.

เรื่องจากหลวงปู่บุญฤทธิ์

หลวงปู่บุญฤทธิ์ ปณฺธิโต เป็นศิษย์สำคัญขององค์หนึ่งของ **หลวงปู่ชอบ จานสโม** ที่ทั้งพระและโยมในวงพระชุดงครภมรฐานรู้จักท่านเป็นอย่างดี

เรื่องราวของ**หลวงปู่บุญฤทธิ์** น่าสนใจและน่าเลื่อมใสศรัทธาเป็นอย่างยิ่ง ในอดีตท่านเป็นนักศึกษปริญาจากต่างประเทศ เป็นข้าราชการหนุ่มที่มีอนาคตสดใส แต่ด้วยความเลื่อมใสปฏิบัติพาพระป่าสาย**หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต** ท่านจึงลาออกจากราชการแล้วออกบวชและปฏิบัติธรรมแบบถวายชีวิตต่อพระศาสนา ออกธุดงค์อยู่ตามป่าตามเขาโดยตลอด

ท่านเป็นศิษย์กรรมฐานของ **พระอาจารย์กู่ ธมฺมทินฺโน ท่านพ่อลี ธมฺมธโร** และออกป่าติดตาม **หลวงปู่ชอบ จานสโม** นานถึง ๙ ปี

ในช่วงหลัง ท่านได้รับบัญชาจากคณะสงฆ์ธรรมยุตให้ท่านไปเผยแผ่พระพุทธศาสนาที่**ประเทศออสเตรเลีย** ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๖ จนถึงปัจจุบันก็เป็นเวลา ๓๐ กว่าปีแล้ว

นานๆ ท่านจึงจะกลับมาเยี่ยมเมืองไทยสักครั้งหนึ่ง ทำให้ลูกศิษย์ลูกหาในเมืองไทยได้มีโอกาสกราบไหว้ และศึกษาธรรมปฏิบัติจากท่าน นำความปลาบปลื้มและความชุ่มชื่นหัวใจเป็นอย่างยิ่ง (พวกเราได้กราบท่านครั้งหลังสุดในงานถวายเพลิงศพหลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท ที่อำเภอสามโคก ปทุมธานี เมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ นี้อง ดูหลวงปู่ท่านชรา มาก แต่ดูท่านสดใสมาก นั่งรถเข็นให้ศิษย์ที่เป็นฝรั่งเป็นผู้เข็น - ปฐม)

๑๒๔.

เรื่องจากหลวงปู่บุญฤทธิ์

หลวงปู่บุญฤทธิ์ ปณฺธิโต เป็นศิษย์สำคัญของหนึ่งของ **หลวงปู่ชอบ จานสโม** ที่ทั้งพระและโยมในวงพระชุดงคกรรมฐานรู้จักท่านเป็นอย่างดี

เรื่องราวของ**หลวงปู่บุญฤทธิ์** น่าสนใจและน่าเลื่อมใสศรัทธาเป็นอย่างยิ่ง ในอดีตท่านเป็นนักศึกษปริญญาจากต่างประเทศ เป็นข้าราชการหนุ่มที่มีอนาคตสดใส แต่ด้วยความเลื่อมใสปฏิบัติพาพระป่าสาย**หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต** ท่านจึงลาออกจากราชการแล้วออกบวชและปฏิบัติธรรมแบบถวายชีวิตต่อพระศาสนา ออกธุดงค์อยู่ตามป่าตามเขาโดยตลอด

ท่านเป็นศิษย์กรรมฐานของ **พระอาจารย์กู่ ธมฺมทินฺโน ท่านพ่อลี ธมฺมธโร** และออกป่าติดตาม **หลวงปู่ชอบ จานสโม** นานถึง ๙ ปี

ในช่วงหลัง ท่านได้รับบัญชาจากคณะสงฆ์ธรรมยุตให้ท่านไปเผยแผ่พระพุทธศาสนาที่**ประเทศออสเตรเลีย** ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๖ จนถึงปัจจุบันก็เป็นเวลา ๓๐ กว่าปีแล้ว

นานๆ ท่านจึงจะกลับมาเยี่ยมเมืองไทยสักครั้งหนึ่ง ทำให้ลูกศิษย์ลูกหาในเมืองไทยได้มีโอกาสราบไหว้ และศึกษาธรรมปฏิบัติจากท่าน นำความปลาบปลื้มและความชุ่มชื่นหัวใจเป็นอย่างยิ่ง (พวกเราได้กราบท่านครั้งหลังสุดในงานถวายเพลิงศพหลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท ที่อำเภอสามโคก ปทุมธานี เมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ นีเอง ดูหลวงปู่ท่านชรา มาก แต่ดูท่านสดใสมาก นั่งรถเข็นให้ศิษย์ที่เป็นฝรั่งเป็นผู้เข็น - ปฐม)

หลวงปู่บุญฤทธิ์ ได้เปิดเผยเรื่องราวต่างๆ ที่ท่านไปอยู่ปฏิบัติธรรมกับ **หลวงปู่ชอบ** ในป่าเขาทางภาคเหนือ ทำให้พวกเราได้ทราบปฏิบัติและความมหัศจรรย์ต่างๆ ของ**หลวงปู่**มากยิ่งขึ้น

เรื่องของ **หลวงปู่บุญฤทธิ์** นี้ ผมนำข้อมูลมาจาก ๒ แหล่ง คือ บทความในหนังสือ**โลกทิพย์** ฉบับที่ ๑๓๐ ฉบับแรกของเดือนมิถุนายน ๒๕๓๑ ซึ่งเขียนโดย**คุณดำรงค์ ภูระย้า** กับอีกแหล่งหนึ่งเป็นข้อเขียนของ **คุณหญิงสุรีพันธุ์ มณีวัต**

เนื้อหาที่ผมนำเสนอในที่นี้ อยากให้ท่านผู้อ่านได้รับทราบทั้งเรื่องราวของ**หลวงปู่บุญฤทธิ์** ผู้เป็นศิษย์ กับปฏิบัติของ**หลวงปู่ชอบ** ผู้เป็นพระอาจารย์ ไปด้วยกัน เป็นการยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว อย่างที่พูดกันนั้นแหละครับ

เรื่องราวที่น่าสนใจ จึงมีหลายตอนติดต่อกัน ก็คงต้องขอรับรองให้อดทนอ่านกันหน่อยก็แล้วกัน นะครับ !

โดยส่วนตัว ผมเรียกท่านว่า **หลวงปู่บุญฤทธิ์** แต่เพื่อไม่ให้สับสน จึงขอใช้คำแทนท่านว่า **พระอาจารย์บุญฤทธิ์** ตามที่ **คุณดำรงค์ ภูระย้า** กับ **คุณหญิงสุรีพันธุ์** ท่านใช้เรียกขานก็แล้วกันนะครับ

เรื่องของหลวงปู่บุญฤทธิ์ นั้น **คุณดำรง ภูระยา** เริ่มต้นด้วยการตั้งคำถามว่า

“...ตลอดชีวิตในการศึกษาเล่าเรียนมาในระดับสูง มีความสามารถในทางโลกหลายๆ อย่าง สามารถประกอบอาชีพการงานให้เกิดความร่ำรวยได้เป็นอย่างดี

แต่...ทำไม พระภิกษุรูปหนึ่งจึงหลบหนีชีวิตทางโลกเข้ามาบว้างของตนเองสู่แนวทางธรรม ต้องการบวชอุทิศชีวิตแก่พระพุทธศาสนาอย่างสิ้นเชิง ?”

จากข้อคำถามของ**คุณดำรง** ข้างต้น ผมขอตัดย่อมาถึงคำบอกเล่าของ**พระอาจารย์บุญฤทธิ์** เอง ถึงเรื่องราวเบื้องต้นของท่าน ดังนี้

“อาตมาตอนเป็นนักเรียน ก็ได้รับการศึกษา (ทางพุทธศาสนา) มาบ้างแล้ว เวลานั้นเรียนอยู่ที่**โรงเรียนเซนต์คาเบรียล** กรุงเทพฯ

พอได้เรียนรู้ก็เกิดชอบใจ แต่เวลาได้มองเห็นความประทุติของพระภิกษุก็เกิดสงสัยว่า **เอ...ทำไมไม่เหมือนกับที่เราศึกษาเล่าเรียนมานักธรรมตรีก็สอนไว้ดีมาก (แต่พอ) มองเห็นการปฏิบัติของพระเถรมันไม่เข้ากับหลักการศึกษานั้นเลย!**

แต่อาตมาก็ไม่ละเลยในการศึกษาธรรมะในพระพุทธศาสนาสมัยเป็นเด็กนั้นขยันมากนะ

ต่อมา ได้ศึกษาพระพุทธศาสนา (จากหนังสือ) ของอาจารย์ เรียกท่านว่า **บาทหลวง** (ในศาสนาคริสต์) เพราะมีความสนิทสนม สามารถเข้าได้ถึงห้องท่านเลยทีเดียว

สาเหตุที่ได้ศึกษา อ่านหนังสือพระพุทธศาสนาแล้วเกิดความเข้าใจดี ก็ของท่าน**บาทหลวง**นี้แหละ คั่นห้องสมุดของท่าน ก็ไปเจอหนังสือเล่มดังกล่าว

หนังสือตำราเป็นภาษาฝรั่งเศส โอ...เขาอธิบายดีมาก มีคำพูด คำโวหาร ก็เข้าใจดี เหมือนกับอ่าน**วิสุทธิมรรค**นั้นแหละ **แต่เป็นเหตุผล ภาษาธรรมดาๆ และก็เข้าใจง่าย**

ดูอย่างในปัจจุบันนี้ซึ่ง**ทำไมคนไทย อยู่กับพระพุทธศาสนา อยู่ใกล้ครูบาอาจารย์ ทำไมจึงไม่ค่อยจะเข้าใจคำสอนของพระพุทธเจ้า ก็มีทราบ ?**

เวลาพวกฝรั่งเขาได้อ่านตำราเป็น**ภาษาฝรั่งเศส ภาษาอังกฤษ** ทั้งที่เขาไม่เคยเห็นพระสงฆ์ ไม่เคยรู้จักประเพณีเลย **ครั้นได้อ่านตำราพระพุทธศาสนา ทำไมเขาเข้าใจได้ ?**

อันนี้แหละ ทำให้เอาตามาคิดพิจารณาและก็มีมั่นใจว่าพวกต่างชาติ นั้น ถ้าจะไปสอนหลักพระศาสนากับเขาละก็อย่า - อย่าไปสอนเขาเลย ไม่สำเร็จผลหรอก

แต่ที่สอนเขาได้ก็เพราะ**เขาภาวนาไม่เป็น**เท่านั้น ที่เขาสนใจขณะนี้คือ **การภาวนา**

ส่วนนักเทศน์ นักอะไรๆ นั้น **อย่าเลย ! เขารู้ดีหมดแล้ว ไม่สำเร็จ !**

ดังนั้น หลังจากได้ศึกษาเล่าเรียนมา ก็สนใจมากในเรื่อง**ภาวนา** **กรรมฐาน**นี้ชอบใจ อยากพิสูจน์ให้สำเร็จด้วยดี

นี่ชีวิตสมัยนักเรียนนะ ได้ศึกษาเล่าเรียนมาทั้งทางโลก และก็ทางธรรม ควบกันมาตลอด ทำให้เข้าใจหลักพระพุทธศาสนาพอสมควร”

๑๒๕.

การเข้ามาทางธรรม

พระอาจารย์บุญฤทธิ์ ปณฺทิตโต ท่านศึกษาเล่าเรียนนมาาระดับสูง จากต่างประเทศ มีความรู้ดีทั้งภาษาฝรั่งเศส และภาษาอังกฤษ จบมาแล้ว ท่านก็ได้ทำงานในกระทรวง และถูกย้ายให้ไปประจำอยู่ที่**จังหวัดหนองคาย** ทำให้ท่านได้เข้าสู่ทางธรรม ดังที่ท่านเล่าให้ฟัง ดังนี้ :-

“ครั้งนั้น อาตมาทำงานอยู่ที่กระทรวงริมคลองหลอดนี้แหละ ทำงานอยู่ปีกว่า นั่งทำงานชั้นบนหน้าห้องปลัดกระทรวง ต่อมาผู้ใหญ่ ลังย้ายออกไปอยู่ที่**หนองคาย**

ก็ตอนที่ส่งไปจังหวัดหนองคายนี้แหละ การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ จึงเกิดขึ้น ถ้าอยู่ในกรุงเทพฯ นี่คงไม่ได้บวชหรอก **เหตุเพราะไม่เจอ พระดี** หรือไม่ก็คงตายไปแล้วมัง

พอเขาเลี้ยงย้ายออกไปอยู่หนองคาย พวกเพื่อนๆ ที่ทำงานอยู่ด้วยกันก็บอกว่า “โอ...ไปผูกคอตายดีกว่านะพวกเรา!”

แหม! มันก็น่าจะผูกคอตายจริงๆ นะ เวลานั้นเป็นสมัยสงคราม ไฟฟ้าก็ไม่มี ที่ทำงานหลังคาสังกะสี ลำบากมากนะ พ.ศ. ๒๔๘๖ นะ

ก็ไปอยู่ที่นั่น **ครอบครัวไม่มี** อยู่บ้านหลวง ตอนเช้าก็เดินตามทุ่งนา มองเห็นพระออกบิณฑบาต ก็ไปยืนมองดู คิดว่า “เขามาวบชกันทำไม?”

นั่น ! คิดว่า คนมาบวชเป็นพระภิกษุนี้**เป็นคนยากจน** แน่ะ !
ดูถูกเขาซะ มันไม่รู้ - เลยคิดไปอย่างนั้น

ขณะยืนปลงมองดูพระท่านออกมารับบิณฑบาตอยู่ ก็คิดไปต่างๆ
นานา - เรายังไง ไม่รู้ความเป็นจริงอย่างนั้น ก็เพราะว่าแรกๆ มันไม่คิด
จะบวชอย่างนี้ ไม่เคยคิดเลย พระพุทธศาสนาก็เรียนรู้้อยู่ ไม่ใช่ว่าไม่รู้
หลักธรรม

“อาตมาไม่ได้สนใจอะไรเลยเวลานั้น ก็ยังเป็นฆราวาสอยู่
ไปทำงานที่**จังหวัดหนองคาย**

ที่นี้ขณะมองดูพระภิกษุรับบาตรอยู่นั้น มันก็เกิด**ความอัศจรรย์**
ขึ้นกับตัวเอง คือ มีเสียงกระซิบขึ้น

อันนี้สำคัญมากนะ คนอื่นอาตมาไม่รู้หรอก แต่อาตมามันเป็น
อย่างนั้น ที่เขาเรียกว่า **สังขรณ์** นั่นแหละ มันเกิดขึ้นกับคนบางคน

ต่างประเทศเขาศึกษากันมากเรื่องนี้ มันเป็นเรื่อง**ไม่ใช่วัตถุนิยม**
ที่เขาศึกษานั้นมีมาก พวกฝรั่งเขาเรียกว่า SPIRITUAL คือ การศึกษา
ทางจิตใจ หรือ ทางใจ กันมาก

ยังพวก**วิญญาณ** และ**คนทรง**นี่นะ เขาศึกษาเล่าเรียนกันมาก
เช่น **SPIRITUALITY** ความเชื่อเรื่อง**วิญญาณ** และเรื่อง**จิตใจ** นี้ เขา
ศึกษากันมากมายจริงๆ

อย่างกับประเทศไทยเรา**นี้** มักศึกษากันแบบ**วัตถุนิยม**เกินพวก
ฝรั่งเขามาก จึงเป็น**วัตถุนิยม**ร้อยเปอร์เซ็นต์ใจล่ะ !

อาตมาเคยไปศึกษามา เขาเอาจริงนะเรื่องเหล่านี้ ทำเป็นตำรา
ออกมา ที่เมืองไทยเราเรียกว่า **ปญานศาสตร์** หรือ **ปรจิตวิทยา** เขาเรียน
กันในมหาวิทยาลัยใหญ่ๆ เช่นในอังกฤษ ในอเมริกา มีปริญญาในระดับ
เรื่องนี้

...(พระอาจารย์ท่านยกตัวอย่างการทดลองเรื่องนี้ในต่างประเทศ แต่ผมขอเดาวันไว้วันครับ)...

ส่วนเรานั้น ครูบาอาจารย์ทั้งหลายท่านได้ศึกษาไปไกลแล้ว
ฝรั่งเพิ่งจะ ก.ข. เท่านั้น

ที่นี้ย้อนกลับมาในเรื่องของอาตมา ที่ได้ยินเสียงกระซิบ อันนี้
อย่างในพระพุทธรักษาจัดว่า **เป็นผู้มีอุปนิสัยแต่ปางก่อน** และเสียง
กระซิบนั้นบอกว่า **ถ้าเราบวชแล้วก็จะไม่สึก!**

มันแย้งกับความคิดครั้งแรก เมื่อมองดูพระภิกษุสงฆ์ออกมารับ
บิณฑบาตว่า **เขามาบวชกันทำไม ?”**

...พระอาจารย์ยกตัวอย่าง **ปรจิตวิทยา** ของครูบาอาจารย์ลูก
ศิษย์สายของ **หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต** แล้วโยงมาถึงสังคมไทยเรา ว่า : -

“อันนี้เราเรียนรู้กันมานานแล้ว เว้นแต่คนไทยไม่ค่อยจะทำจริง
กัน เอาแต่ความคิดของตนเองเป็นใหญ่ ไม่ฝึกฝน **ใกล้เกลือกินด่าง** นะ
อันนี้ **กล้าพูด** ใครจะโกรธก็ช่างเถิด **วัตถุนิยม** มากมายเกินฝรั่ง
จริงๆ ไปดูเถอะ !”

พระอาจารย์พูดถึง หลวงปู่ชอบ ในตอนนี้ว่า : -

“พระอาจารย์ของอาตมาเอง **หลวงปู่ชอบ จานสโม** ไงล่ะ

โอ!...จิตท่านว่องไวเหลือเกิน เป็นที่เลื่องลือความฉับไวทางจิตนี้
พวกพระกรรมฐานถือว่า ท่านเป็นรองจากพระอาจารย์ของท่าน คือ
หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต นั่นเอง จึงเกรงกลัวกันมาก

อันนี้ยืนยันว่ามีจริงนะ **ท่านพ่อสิ**ก็บอกว่าเออๆ...อย่าไปรุ่มกับมันเลย นั่งสมาธิต่อไปเถิด!

สำหรับอาตมานี้แหละ เรื่องเสียงกระซิบนี้มักจะแหม่นยำมาก พออยู่นิ่งๆ มันก็บอกรับขึ้นมา

นั่นแหละ ขณะเห็นพระเดินมาบิณฑบาต ก็นึกว่าบวชมาทำไม มันก็เกิดกระซิบขึ้นมาอย่างนั้นะโยม...”

พระอาจารย์บุญฤทธิ์ ท่านเป็นคนจังหวัดอุตรดิตถ์ เกิดเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๕๘ (ปีเถาะ) ณ บ้านท่าอิฐ ต.ท่าอิฐ อ.เมือง

ญาติโยมได้ถามถึงข้อปฏิบัติ หรือความเกี่ยวข้องในพระพุทธศาสนาตั้งแต่เด็กในชีวิตของท่าน ซึ่งท่านเล่าให้ฟังดังนี้

“ตอนเป็นเด็กนะ เริ่มต้นครั้งแรก **อาตมาไหว้เทวดา** โยมแม่ ท่านสอน

ต่อมาก็**สวดมนต์** **อิติปิโส ภควา** สวดเก่ง แถมยังแถมบทกรรมฐานอีกนะโยม หลับเลยนะโยมมันมากไป

เดี๋ยวนี้อาตมาไม่ค่อยชอบสวด เอาทางด้านกรรมฐานอย่างเดียว อาตมาเกิดบ้านนอกนี่นะ เรื่องไหว้เทวดานี้ทำมาตั้งแต่เด็กๆ เลยทีเดียว...

การไหว้เทวดานั้น ทำก่อนนอนทุกคืนๆ แต่ก็มี**ผลมีความศักดิ์สิทธิ์** มากเหมือนกัน ทีมาเห็นผลนี้ก็ตอนมาอยู่กรุงเทพฯ นะ ตอนนั้นโตแล้ว

วิธีปฏิบัติก็กราบสามหน แล้วก็ระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ บิณฑบาต ปูย่าตายาย ผู้มีพระคุณ ครูบาอาจารย์ ก็น้อมนึกเอาเฉยๆ นะ

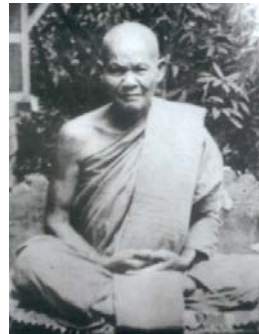
พอเติบโตก็ได้พบความอัศจรรย์ คือ ดีแน่ เชื่อได้ เป็นที่พึ่ง
ยามคับขันได้ ตั้งใจให้แน่แน่ว - เทวดาช่วยที...ก็เป็นผล เป็นจริงๆ

เป็นอย่างไรนั้น อาตมาก็อยากให้โยมภวานาคู ก็**จะรู้ความจริง**
นั้นแหละมันเป็นอย่างนั้น

แต่ก่อนแม่บังคับให้สวดมนต์คล้องแคล้วดี วิสัยเด็กมันชอบ
ทางนี้อยู่บ้าง

ถึงว่าอาตมาโชคดีที่เกิดอยู่บ้านนอก ถ้าอาตมาเกิดเป็นเด็ก
กรุงเทพฯ ก็เสร็จแน่เลย เพราะวัฒนธรรมทางด้านจิตใจมันหายไป
หมดแล้ว...”

ฯลฯ

พระอาจารย์กู่ ฐมฺมทินฺโน, ท่านพ่อลี ฐมฺมธโร, และหลวงปู่ชอบ จานสโม
พระอาจารย์สอนกรรมฐานของหลวงปู่บุญฤทธิ

๑๒๖.

เห็นหลวงปู่ชอบครั้งแรก

ท่านพระอาจารย์บุญฤทธิ์ ท่านสละชีวิตราชการตั้งแต่วัยหนุ่มแน่น นำตัวเข้าบวช ณ **วัดศรีเมือง** อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย เมื่อบวชแล้วท่านก็แสวงหาครูอาจารย์ผู้สอนกรรมฐาน

“อาตมาเคยเห็นพระธุดงค์แบกกลดบริขาร เดินไปอย่างสงบ มีความมุ่งมั่นแน่วแน่ ทั้งสายตาและกิริยาที่เดินจึงทำให้เห็นภาพประทับใจ ต่อมาเมื่อได้บวชแล้วได้ ๓ พรรษา อาตมาก็เดินทางขึ้นภาคเหนือ

ไปอยู่จังหวัดเชียงใหม่ เป็นปี พ.ศ. ๒๔๘๓ หลังจากถวายเพลิงศพ **หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต** แล้ว

ตอนไปภาคเหนือนั้น อาตมาอยากจะทำออกป่าเดินธุดงค์เหลือเกิน ได้ยินพระรุ่นพี่ท่านเล่าอย่างนั้น เล่าอย่างนี้ พุดคุยในเรื่องจิตเรื่องธรรม ก็ทำให้จิตใจฮึกเหิมใหญ่ แต่ก็ยังไม่ได้ออกธุดงค์สักครั้งเดียว

ก็บังเอิญได้มาพบครูอาจารย์เข้าอีก วันนั้นเป็นวันวิสาขบูชา ได้ยินเพื่อนพระด้วยกันบอกว่า

“คุณอยากจะทำเดินธุดงค์ คุณควรไปเห็นปฏิปทาของครูบาอาจารย์เสียก่อน วันนี้ท่านจะมาชุมนุมกันที่**วัดเจติยหลวง** อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่”

พอได้ยินแค่นี้ ก็ดีใจมาก ไม่รอช้า รีบเร่งไปเลยทีเดียว **เวลานั้น** **จิตใจมันมีความเลื่อมใสศรัทธามาก**

เมื่อเดินทางไปถึงก็มองเห็นภาพประทับใจเข้าอีก โอ! น้ำตาลอ
เลยที่เดียว

**พระป้าครูอาจารย์ ท่านมาประชุมกันมากมาย ไม่ได้นัดหมาย
กันหรอก ท่านมาของท่านเองถึง ๙๗ องค์ นั่งเรียงรายกันเต็มลานวัด
นั้น มองแล้วมันชื่นตาชื่นใจ นับเป็นมงคลแก่ตนเองมาก**

อาตมาเป็นพระเด็ก ก็เที่ยวซอกแซกไปเรื่อย ถ้ามหาเพื่อนพระที่
บวชก่อน และเคยรู้จักตีศัพท์ของครูบาอาจารย์แต่ละองค์ ท่านก็ตอบ
ให้ฟัง - องค์นั้นชื่อนั้น องค์นี้ชื่อนี้...องค์นั้นจิตท่านว่องไว รู้วาระจิต
ของผู้อื่นได้หมด คิดอะไรนึกอะไรรู้หมด...

องค์นั้นท่านก็เก่ง จิตท่านกำหนดรู้ว่องไวมาก...องค์นั้นท่านจะ
นั่งในป่าเขาลำเนาไพรที่ไหนก็ตาม พวกวิญญาน เทวดาทั้งหลาย มัก
จะไปฟังธรรมะจากท่าน องค์นี้ท่านมีกระแสจิตเยือกเย็น ถ้าแม่ท่านไป
อยู่แห่งใดกระแสจิตเมตตาของท่านนี้แผ่ไปกว้างไกล ใครมาพบเห็นก็
ไม่อยากหนีไปไหน... ฯลฯ

อาตมาก็ถามดะไปเลย เพราะไม่รู้จักท่านจริงๆ นั้น **หลวงปู่แหวน
นั้น หลวงปู่ตื้อ**

หลวงปู่ที่ตัวเล็กๆ ผอมดำ นั้นเป็นใคร? พระเพื่อนก็ไม่รู้จัก
เพียงแต่บอกว่า **องค์นี้ชอบอยู่แต่ในป่า ไม่ค่อยจะได้พบท่านหรอก
ท่านชอบอยู่บนดอยสูงๆ กับพวกกะเหรี่ยง พวกยาง"**

"วันนั้นได้ท้าวตรสวดมนต์กัน เสร็จแล้วก็มีกรรมนิมิตพระ
ขึ้นเทศน์ นิมิตหลวงปู่องค์นั้น...นิมิตพระอาจารย์องค์นี้..."

**ที่สุดก็ประกาศนิมิต หลวงปู่ชอบ จานสโม เรียกก็ครั้งๆ ก็เงียบ
ไม่มีพระจะเดินไปที่ธรรมาสน์**

อาตมาก็ถามพระปอองค์หนึ่งว่า พระคุณท่าน **พระอาจารย์ชอบ** นะ คือใครกันครับ กระผมเห็นเรียกอยู่นานแล้ว ?

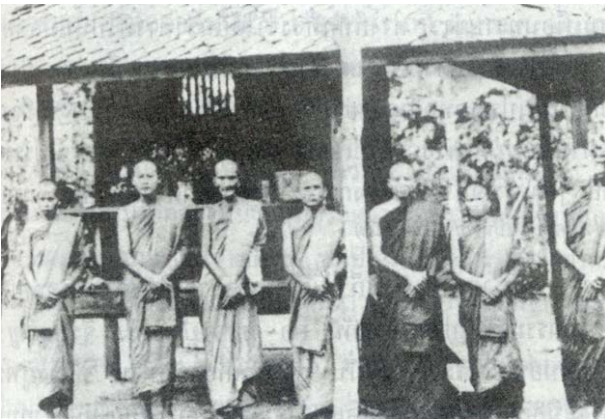
พระองค์ที่อาตมาถาม ก็พูดว่า “อ้าว ! ก็พระตัวเล็กดำๆ นั่งอยู่แถวต้นๆ นั้นแหละ ท่านหายไปแล้ว ไม่รู้ว่าจะเข้าป่าแล้วมั้งนี่...”

อาตมาก็ได้ตั้งใจอะไรตอนนั้น จะพูดคุยกับครูบาอาจารย์ก็ไม่กล้า ปล่อยเวลาไปทั้งคืนนั้น

รุ่งเช้า อ้าว ! ท่านเข้าป่ากันหมดแล้ว !

หลวงปู่มั่น
กับคณะศิษย์

คณะศิษย์หลวงปู่มั่น
ที่วัดป่าบ้านปาง
(วัดอรัญญวิเวก)

อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

พ.ศ. ๒๔๘๐

ชาวสุต คือหลวงปู่เทศก์

เจ้าสำนัก องค์ที่สอง

คือ หลวงปู่ชอบ

๑๒๗.

ไปจำพรรษาที่หลวงปู่ชอบ

หลังจากได้พบพระป่าที่วัดเจติยหลวง ในครั้งนั้นแล้ว พระอาจารย์บุญฤทธิ์ ก็เดินทางกลับกรุงเทพฯ ท่านเล่าเรื่องต่อไป ดังนี้ :-

อาตมาเดินทางกลับกรุงเทพฯ ได้มาพักอยู่ที่วัดบรมนิวาส ก็ที่วัดนี้ อาตมาได้มาพบกับท่านพ่อลี ธมฺมธโร ท่านมาพักถวายธรรมแต่ สมเด็จพระมหาธีรวงศ์ ดิสสเถร (ติสโส อ้วน) วันหนึ่ง อาตมาหาโอกาสเข้าไปปรนนิบัติ ท่านพ่อลี ธมฺมธโร ก็ได้ถามขึ้นว่า

“ท่านอาจารย์ครับ พระอาจารย์ชอบนะ คือใครครับผม?”

“โอ! นั่นแหละลูกศิษย์มีอภิญญาของท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต....ถามทำไมล่ะ เคยเห็นท่านหรือ?”

อาตมาตอบท่านไปว่า “ครับ...เคยเห็นท่านที่วัดเจติยหลวง... ถ้างั้น กระผมกราบลาท่านอาจารย์ไปเชียงใหม่อีก ขอไปปฏิบัติกับท่านอาจารย์ชอบ”

กราบลาแล้ว ก็เป็นอันเก็บบาตร กลด สิ่งต่างๆ อีกครั้ง ขึ้นไปเชียงใหม่ ที่รีบเร่งเพราะได้ยินคำว่า “อภิญญา”

เรื่อง อภิญญา ญาณสมาบัติ พระนิพพาน นี่ต้องใจมาก ก็เราบวชเข้ามาก็พึงหวังความจริงข้อนี้

ก่อนออกเดินทาง **ท่านเจ้าอาวาสวัดบรมนิวาส** ท่านก็ทักท้วงว่า “อ้าว ! จะไปไหนล่ะ นี่ก็จวนจะเข้าพรรษาแล้ว ท่านจะไปไหน ไม่อยู่จำพรรษาด้วยกันหรือไงกัน ?”

อาตมาก็เรียนท่านไปว่า “**กระผมจะไปจำพรรษากับท่านอาจารย์ชอบ ครับ !**”

“เฮ้ย ! เดียวก็ถูกห้ามออกมาจากป่าหรงกะ ไข้ป่าจะเล่นงานเอาอย่าไปเลย”

อาตมาไม่ฟังเสียง เดินทางแผน่ไปเลย ขึ้นรถไฟไปเชียงใหม่ จิตใจเวลานั้นไม่มีการย่อท้อ ห้ามออกจากป่าก็ช่าง ตายก็ช่าง ขอให้ได้ศึกษาอยู่กับท่านให้**ได้บุญญาภิแลวกัน** มันต้องเรียนเอาให้ได้

ท่านพระอาจารย์บุญฤทธิ์ ปณฺทิต ท่านอยู่ในกรุง ทำงานเป็นข้าราชการหลายปี ชีวิตที่เคยอยู่ในความสะดวกสบาย มีน้ำมีไฟสะดวกทุกอย่าง ไม่เคยเดือดร้อนในการอยู่การกิน

เมื่อต้องไปอยู่ป่าก็ทำให้เกิดความลำบาก แล้วขณะนี้ **ความตั้งใจของพระภิกษุหนุ่ม มุ่งสู่ป่าดงพงไพร ไปอยู่กับพระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ ในการธุดงค์ ใช้ชีวิตแบบป่าๆ อยู่กับ หลวงปู่ชอบ จานสโม**

หลายคนตั้งปัญหาถามว่า “มันจะไหวหรือท่าน ? แน่ใจหรือท่าน ?”

พระอาจารย์บุญฤทธิ์ บอกกับตัวท่านเองในขณะนั้นว่า “ไม่ลองจะรู้หรือ ! จะห้ามออกจากป่าอย่างสิ้นท่า หรือว่าจะอยู่ป่าอย่างสะดวกสบายแย้ก็เลสตัณหา ก็จรรู้กันคราวนี้แหละ”

พระอาจารย์ เล่าความรู้สึกและเหตุการณ์ในตอนนั้นว่า
 “ใครๆ เขาห้ามปรามกัน เพราะเกรงว่าอาตมาจะตายเสียก่อน
 เพราะถ้าไปอยู่กับท่าน**หลวงปู่ชอบ** ละก็ต้องบุกหนักทีเดียว ท่านชอบ
 ไปอยู่ป่ากับพวกกะเหรี่ยงพวกยาง

หลวงปู่แหวน

หลวงปู่ตื้อ

อาหารการกินก็ไม่ค่อยจะมี กินใบหญ้าใบไม้ แล้วก็ปลาร้า
 ลูกหนูแดงๆ นะ

อาตมาอยากได้อภิญญา ไม่ฟังเสียง เล่นไปจังหวัดเชียงใหม่
 ก็ไปพบกับ **หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม** พระผู้มีพลังจิตสูงองค์หนึ่ง
 เวลานั้นอาตมาไม่รู้ ก็ได้รับการทักท้วงจากท่านว่า “อย่าเพิ่ง
 ไปเลย รอหน้าแล้งก่อนเถอะ เวลานี้อากาศชื้น ลำบากมาก เธอจะทน
 ไม่ได้”

ไม่ฟังเสียง ไปอย่างเดียว เดินทางไปถึงวัดป่าห้วยน้ำริน แวะ
 กราบนมัสการ **หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ** ท่านก็ห้ามอีกว่า “อยู่ที่นี้ก่อน
 อย่าเพิ่งไป!”

แหม...อาตมาไม่ฟังเสียงท่านผู้เป็นครูบาอาจารย์เลย ตั้งใจไป
 ให้ได้ไม่ย่อท้อ ลำบากก็ช่าง เป็นการทรมานตัวเอง ที่มีโอกาสพบท่าน

ที่วัดเจติยหลวงอยู่แล้ว แต่ก็พลาดโอกาสเมื่อวันวิสาขบูชา มินहांเข้า
ยังนึกปรามาสท่านเสียอีก

จะนั่น ต้องทำโทษตัวเอง ทรมานให้มันรู้สึกที่ไม่รู้จักอะไรเป็น
อะไร

นั่น คิดอย่างนั้น ก็ทำให้เกิดกำลังใจจะเดินทางไปกราบท่านให้
จงได้

ญาติโยมได้กราบเรียนถามถึงความยากลำบากในครั้งนั้น รวมทั้ง
ก่อนพบองค์ หลวงปู่ชอบ นั้น ท่านมีความเคารพศรัทธามากน้อยแค่ไหน
พระอาจารย์บุญฤทธิ์ ท่านเล่าดังนี้ :-

“อ้าว! ก็จิตมันรู้ได้ทันทีว่า ที่ครูบาอาจารย์ท่านหักท้วงมาตั้งแต่
กรุงเทพฯ จนมาถึงเชียงใหม่ ท่านผู้เป็นพ่อแม่ครูอาจารย์ก็หักท้วงอีก
ทำให้เอาตม้ายิ่งแน่ใจในปฏิบัติของท่านหลวงปู่ชอบ ว่าจะต้อง
เป็นชีวิตที่ลำบากยากแค้นมาก และสถานที่ที่ท่านไปอยู่บำเพ็ญภาวนานั้น
จะต้องเป็นสถานที่กันดาร ไปมาลำบาก ขึ้นเขาลงห้วย ยากตลอดทั้ง
ไปและอยู่ที่เดียว

อาตมาคิดปลงตก ตายเป็นตาย ขอไปตายกับท่านเพื่อเอา
อภิญญาให้ได้ จะได้ว่าคนมีอภิญญานะมันเป็นลักษณะไหนกันแน่...”

หลวงปู่บุญฤทธิ์

๑๒๘.

สภาพความเป็นอยู่ที่ผาแดง

พระอาจารย์บุญฤทธิ์ เล่าเรื่องการไปอยู่จำพรรษาที่ หลวงปู่ชอบ จานสโม ที่ ผาแดง อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ ในครั้งนั้นต่อไป ดังนี้

“...เออ! มันชอบใจคำว่า อภิญญา ท่านพ่อลี พุฒจบ อาตมา ก็อยากมาให้ถึงเชียงใหม่เลย

โอ! ก็เป็นดังที่เขาเล่าลือกันจริงๆ อาตมาตัดสินใจไปพบกับท่าน...

ครั้งนั้นอาตมาไปพบท่านที่ผาแดง ก็กะอธิบายไว้ว่า ไปพบกับหลวงปู่ท่านให้เข้าพรรษาพอดี เชื่อว่าท่านจะได้โล่เราหนีไม่ได้ ก็มันเข้าพรรษาแล้วนี่นะ

วางแผนก็ลงล็อกเลยโยม ท่านก็รู้ด้วยจิตแน่ๆ ท่านเห็นหน้าก็ยิ้ม พุฒนิดๆ หน่อยๆ

จากนั้นท่านก็แนะนำให้ไปพักเลือกเอาสถานที่ที่เหมาะสม อยู่ภาวนากับท่าน...”

พระอาจารย์พุฒถึงสภาพของผาแดง ดังนี้ :-

“เคยได้ยินแต่คนอื่นเล่าถึงความทุกข์ยากลำบากกันดารก็ได้พบครั้งนี้เอง

ความจริงแล้วมันลำบากยิ่งกว่าคิดเสียอีก โอ...รชชาติมัน เหลือหลาย

อาตมาได้ไปเรียนรู้หมดแล้ว โยมคงไปไม่ไหวนะเวลานี้ (ท่าน
เล่าให้ฟังเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๐) ที่**ภูเขาแด่น** ปัจจุบันมันก็ดีดีมากแล้ว
ไม่ลำบาก ความเจริญคงเข้าถึงกันหมดไม่มีความยากลำบากเช่นครั้งก่อน

**ตอนนั้น มันสามารถจะทำได้ ปฏิบัติได้ ก็เพราะว่าศรัทธาใน
องค์ท่าน และก็คิดจะปฏิบัติให้ได้ภิญญาด้วยนะ สู้สุดชีวิตเลย**

เออ! มันสบายดีเหมือนกัน ถ้าหากเราสามารถปล่อยวางได้...”

“ระยะแรกที่ได้ไปอยู่ในป่าดงพงไพร โดยเฉพาะที่**ภูเขาแด่น** มี
ความยุ่งยากลำบากและกันดาร

ก็เหมือน**ตอนเช้า** อาตมาเดินตามหลัง**หลวงปู่**ไปบิณฑบาตจาก
ชาวบ้าน ซึ่งก็เป็นพวก**ยาง เป็นชาวบ้านปากลุ่มหนึ่ง ที่เชิงเขา**

ได้รับอาหารบิณฑบาตที่เขาใส่มา ก็อาตมาเป็นพระชาวกรุงนี้
เห็นครั้งแรกก็แทบจะอึ้ง

อะไรรู้ใหม่ล่ะ ?

อาหารเขาง่ายๆ นะ เขาเอาบอนมาปอก แล้วก็ตำกับน้ำ เา
เกลือใส่ปะแล่มๆ บ้าง ใบไม้บางชนิดตำกับเกลือ ใส่หน้าชลกขลิกบ้าง
เกลือกับพริกตำแล้วเอาน้ำใส่โทรงทรง ดูแล้วก็ไม่รู้ว่ามันจะ
เอารชชาติแบบไหนกัน

บางครั้งไปเจอเอาลูกหนูหมักดองด้วยเกลือ เขานำเอามาปรุง
อาหารแต่ละครั้งก็เหม็นคลุ้งไปหมด

แรกๆ อาตมารู้สึกพะอืดพะอม มองดู**หลวงปู่**ท่านนั่งฉันหน้าตา
เฉย เอ! จะทำอย่างไรดี

ข้าวเหนียวนั้นไม่มีปัญหาอะไรหรอก กับข้าวนี้สี มันแสนจะ
ธรรมดา ที่สุดก็กล่ำกลืนฉันบ้าง

หลวงปู่ชอบ ท่านสอนเสมอๆ ว่า “อาหารบิณฑบาตได้มาก็ฉัน
ไปตามมีตามได้ ฉันพอประทังให้ชาติสุขันต์อยู่ได้ ก็นับได้ว่าดีแล้ว
มีพลังในการบำเพ็ญธรรมต่อไป”

เอละ - คิดอย่างนั้นนะ **ท่านฉันได้เราก็ต้องฉันได้!**

อาตมาฉันได้ประมาณหนึ่งเดือน ชาติสุขันต์มันไม่เคย ท้องร่วง
ถ่ายตลอดทั้งเดือน

ทำไงดี? นอนหอบซีโครงบานๆ มันอ่อนเพลีย ถ่ายมากเหลือเกิน
แต่ก็ไม่เป็นไร **สู้ได้!**

วันหนึ่งพวกยางเขาทำพิธีอะไรก็ไม่รู้ในหมู่บ้านเขา เสร็จแล้วงาน
นี้มีไก่มาถวายเป็นอาหาร พอได้ไก่มา **หลวงปู่**ท่านก็สั่งพระที่อยู่ด้วยว่า
“เก็บไว้ให้บุญฤทธิ์ ยามาแล้วคราวนี้”

ท่านพูดแล้วก็ให้พระไปตามอาตมา ซึ่งพักปักกลดอยู่ที่ไกลพอ
สมควร เดินไปมาหากันราวๆ กิโลเมตรกว่าๆ

อาตมาเดินมารับ ไก่นั้นเป็นอาหารเช้าในวันนั้น

มันก็แปลกมาก พออาตมาฉันไก่ที่หลวงปู่บอกว่าเป็นยา อาตมา
ก็ฉันหมด โรคท้องร่วงก็หายมาตั้งแต่บัดนั้นเลยทีเดียว

อันนี้เป็นเรื่องอัศจรรย์มากนะ **เออ! ไก่เป็นยาที่ดีเหมือนกัน
นะโยม”**

๑๒๙.

กิจวัตรช่วงอยู่กับหลวงปู่

พระอาจารย์บุญฤทธิ์ ปณฺทิตโต ไปอยู่จำพรรษาอยู่กับ หลวงปู่ชอบ ครั้งแรกที่**ภูผาแต่น** อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่ นั้น ท่านยังเป็นพระบวชใหม่ ที่เรียกว่า **พระนวกะ** อยู่ เพราะเพิ่งบวชได้ ๔ พรรษา

พระอาจารย์ ได้เล่าถึง เหตุการณ์ในครั้งนั้นว่า :-

ในปีนั้น **อากาศหนาว** ความจริงสภาพชีวิตเคยได้สัมผัสกับความหนาวจากประเทศทางยุโรปมาแล้ว แต่ครั้งนั้นอุปกรรมกันหนาวดูครบครัน

ครั้งนี้ แม้อากาศจะหนาวไม่เท่ายุโรป แต่อาศัยจิ๋ว อังสะ บางๆ แค่นั้น ก็ยอมสะท้อนเข้าไปถึงจิตใจ

นอกจากความหนาวแล้ว ยังมี**น้ำค้าง**พร้งพร่มส่งเสริมความชื้น เยือกเย็นเข้าไปอีก

กิจวัตรของอาตมาต้องปรนนิบัติหลวงปู่ชอบ **จานส์โม**

อากาศหนาวแค่นี้หนักก็ตาม ก่อนสว่างอาตมาจะต้องต้มน้ำ ดั่งนั้น จะต้องก่อไฟเสียก่อน เวลาทำงานจะต้องเฝียบนะไม่มีเสียงเลย

การไปหาฟืนมาสำรองไว้ นั้น ทำเวลากลางคืน บนเขานะมัน มีตมมากนะโยม หาฟืนนะต้องค่อยๆ ค่ำหา แล้วก็เก็บมารวมไว้

ได้มาแล้วต้องมาผ่าไม้พิน ตักน้ำถวาย ถังน้ำเป็นลังกะสีต้อง
เจียบไม้กระโทบให้ตั้ง **ต้องมีสตรระวังตัวไม่เปลอ**

อาตมาตม่น้ำ-ก่อไฟเสร็จ ก็พอดีใกล้สว่าง ผสมน้ำอุ่นไปถวาย
เดินก็ค่อยๆ ทำ กระโถนไม่มีใช้ ต้องตัดไม้ไผ่กระบอกมันเอามาทำ
กระโถน

อาตมานำเอาไปเท แล้วก็ล้าง จากนั้นก็ตากแดดไว้พอแห้ง
ตอนสายก็กวาดไปไม้ **ภาวนาไปด้วย**

**การภาวนา หลวงปู่ท่านไม่สอนอะไรมาก เมื่อบอกให้ภาวนา
แล้วต่างองค์ก็ต่างภาวนา**

ท่านบอกว่า “ทำจิตให้เหมือนธรรมชาตินี้ เห็นไหมธรรมชาติสงบ
วิเวก **จิต** วิเวกสงบตามไปด้วย”

แต่เมื่อนั่งภาวนาไปๆ จิตมันเลบออกไปคิดโน่นคิดนี่ **หลวงปู่**
ตามดูจิตรู้ๆ ทักเอาไว้ว่า

“เฮ้ย! บุญฤทธิ์ ทำจิตอย่างนั้นไม่ถูก”

เมื่อท่านตักเตือนให้ ก็ตั้งสติใหม่ ทำจิตกำหนดรู้เฉพาะหน้า
พยายามต่อไป และก็ทำสติไม่ให้พลังเปลอออีก กำหนดรู้อย่างเดียว

๑๓๐.

หมีกินผึ้งและเสียงพญานาค

พระอาจารย์บุญฤทธิ์ เล่าถึงการไปอยู่ภูวานากับ หลวงปู่ชอบ
จวนสโม ที่ ภูผาแต่น ต่อไปว่า :-

ระยะนั้นพวกป่าไม้เองก็ยังไม่ถึง ต้นไม้แต่ละต้นใหญ่หมึกี่มา
สองคนโอบไม่รอบ

หมึไปกินผึ้งแถวภูนั้นเอง เสียงบ่นพึมพำทำให้อาตมาเข้าใจ
ในตอนนั้นเอง ที่ว่า **บ่นเป็นหมีกินผึ้ง**นั้นเป็นอย่างไร

เวลาหมึไปแล้ว มนุษย์ก็ได้อาศัยน้ำผึ้งจากรวงรังเหล่านั้นมา
เป็นคิลานเภสัช (ยา) ต่อไป

พวกผึ้งมาทำรังรังกันมากบริเวณนั้น

ท่านเล่าต่อไปว่า สถานที่ที่บำเพ็ญภูวานานั้น เรียกว่า**ผาแต่น**
ใกล้ๆ กันนั้นมีดอยอีกแห่งหนึ่ง พวกขยางเรียกว่า **ผาเต่ง**

อาตมาขึ้นไปทำความเพียรก็เห็นว่าดีมาก เหมาะแก่การบำเพ็ญ
ภูวานา จึงได้ขออนุญาตจาก**หลวงปู่** ท่านก็บอกว่า “ดี ไปภูวานาเถิด
มันวิเวกดีมาก”

อาตมาไปทำความเพียรอยู่ (ที่ผาเต่ง) นั่งสมาธิมากแล้วก็เดิน
จงกรม เดินจงกรมที่นี้ดีมากทีเดียว ลมโชยอ่อนๆ แดดไม่ร้อน

แต่มีอยู่อย่างหนึ่ง อยากจะนำมาเล่าให้โยมได้ฟังกัน

คือ...ขณะภาวนาอยู่นั้น **บางวันได้ยินเสียงดังเหมือนหุตรรถไฟ**
โยมเคยได้ยินไหม หุตรรถจักรหัวไอน้ำนะ ดังอย่างนั้นแหละ
อาตมาสงสัยจึงได้เข้ากราบเรียนถามหลวงปู่ ท่านบอกว่า “นั่น

แหละเสียงพญานาค !”

ญาติโยมถามว่าเสียงนั้นดังมากไหม ทำไมพญานาคจึงเที่ยวไป
อยู่ตามป่าดงพงไพรเช่นนั้น ?

พระอาจารย์ ตอบว่า พญานาคมีทุกแห่ง เพราะเป็นวิสัยพวก
เทพระดับหนึ่ง นิमितอยู่ที่ไหนก็ได้ คนส่วนมากเข้าใจว่า พญานาคอยู่
ในน้ำเท่านั้น ความจริง เขาก็พวกเทพเหมือนกัน

เสียงพญานาคที่ร้องนั้นดังมาก จนอากาศส่วนนั้นสะท้อนที่เดียว
ยามบ่ายๆ หน่อย อากาศดีมาก แสงแดดจะส่องตามทิวเขา
ผาต่างๆ ที่สลับซับซ้อน จนเกิดเป็นสีสันทึบสวยงามมาก เช่น สีม่วง
สีน้ำเงิน สีแสด สีชมพู มองดูงามมากจริงๆ

อาตมาไปฟังเสียงพญานาคร้องให้ได้ยินหลายครั้ง ถ้าจะพูดว่า
เสียงอื่นๆ ก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ มันอยู่ในป่าดง เอาเสียงอะไรมาละ ครั้ง
กระนั้นมิแต่ป่าห่างไกลความเจริญด้วย

ญาติโยมถามว่า ท่านไม่คิดว่าจะเสียงร้องของช้างป่าหรือ
สัตว์ป่าอย่างอื่นบ้างหรือ ?

พระอาจารย์ ตอบว่า เสียงช้างเสียงเสือนั้นมันร้องก็จำได้ ไม่ใช่
สัตว์ป่าพวกนี้แน่ๆ

**อีกอย่างเวลามันร้อง ก็ฟังได้ยินอยู่เสมอจำได้ดี และอาตมา
คิดว่าไม่ใช่สัตว์พวกนี้หรอก !**

๑๓๑.

เรื่องอิทธิฤทธิ์ทางใจ

เป็นที่ทราบกันกว้างขวางว่า **หลวงปู่ชอบ จานส์โม** เป็นพระมี **อภิญญา** มีอิทธิฤทธิ์ทางใจ ที่เป็นที่รำลือในหมู่พระครูตถาคตธรรมฐานทั่วไป

แต่โดยปกติ ครูอาจารย์พระกรรมฐานทั้งหลาย ท่านไม่นิยมเล่นฤทธิ์อำนาจทางจิตใจ เว้นแต่บางกรณีท่านต้องใช้ในการสั่งสอนในการปราบศิษย์ดื้อ หรือใช้แก้ปัญหาคูกเงินในบางครั้งบางคราวบ้างเท่านั้น

ในกรณีของ **หลวงปู่ชอบ จานส์โม** ท่านรับศิษย์ไว้มากมายหลายรูป มีทั้งภิกษุ สามเณร และยังมีอุบาสกติดตามไปอีกส่วนหนึ่งด้วย

การทำอิทธิฤทธิ์ทางใจนั้นมีหลายหนทาง แม้การกำหนดรู้วาระจิต ขอศิษย์ที่คิดผิดไม่ถูกต้องทำนองคลองธรรมก็เป็นวิธีหนึ่งให้เห็นเป็นตัวอย่างมามาก

พระอาจารย์บุญฤทธิ์ ได้เล่าให้ฟังดังนี้ :-

การเดินธุดงค์ในป่าในเขาลำเนาไพร ขึ้นยอดดอย เทือกเขาเข้าป่าดงพงไพรนั้น **หลวงปู่ชอบ** ท่านมักเตือนศิษย์ให้ระวังสังวร มีให้เกิดความประมาท

หลวงปู่ ท่านพูดถึงการกระทำของพระผู้มีศีลเป็นเครื่องคุ้มครอง
แม้ใครจะมาทำความชั่วหมองให้แก่จิตใจตนเองมากนักน้อยแค่ไหนก็ตาม
ไม่มีใครๆ เห็นก็ตาม ไม่ได้ยินก็ตาม...

“...แต่สิ่งอันลึกลับเกินกว่าจิตของมนุษย์ปุถุชนธรรมดาๆ ก็ย่อม
รู้เห็นได้ และยังมีอีกมาก เพราะว่ามีจิตละเอียดจริงๆ ยังมีอยู่ **จงอย่า
ปฏิเสธความจริงในข้อนี้**”

ผู้ประพฤติปฏิบัติพระกรรมฐาน จงทำเพื่อความไม่ประมาท
จงสำรวมระวังในทุกอิริยาบถทำความงดงามตลอดเวลา

**แต่เมื่อศิษย์คิดผิด ทำผิด หลวงปู่ ท่านจะรู้ก่อน และกั๊กใจ
ศิษย์คนนั้นจนบังเกิดความเกรงกลัวมาก**

อันนี้อาตมาจึงพยายามเรียนรู้**ปริจิตวิद्या** หรือการกำหนดรู้ใจของ
ผู้อื่นอย่างแม่นยำของท่านให้ได้

อันนี้อาตมาถือว่า เป็น **อิทธิฤทธิ์ทางใจ** อันหนึ่ง เพราะคน
ธรรมดาๆ คงไม่รู้ผลแน่ๆ

สำหรับหลวงปู่ชอบ ท่านล่วงรู้ได้อย่างรวดเร็ว ท่านสามารถ
ดักจิตใจของศิษย์ผู้คิดผิด หลงผิด ได้อย่างถูกต้อง ไม่มีผิดเลย
สักรายเดียว

มาในระยะหลังๆ นี้ ดูว่าท่านไม่ทักใครอีก ท่านจะปล่อยวาง
ไม่อยากจะทักใครอีก นอกจากนั้นลูกศิษย์ทั้งหลายต่างก็มีความตั้งใจ
สำรวมระวังให้งดงามมาตลอดอยู่แล้ว

เรื่องของ **หลวงปู่บุญฤทธิ์ ปณฺหฺติโต** น่าสนใจและน่าศึกษาเป็น
อย่างยิ่ง ผมหยิบยกบางประเด็นที่เกี่ยวข้องกับองค์**หลวงปู่ชอบ จานสโม**

มาเสนอเท่านั้น หากสนใจเรื่องราวเพิ่มเติมก็ควรไปอ่านประวัติและคำสอนของท่านโดยตรง แหล่งค้นคว้าที่แน่นอนที่สุดคือ ห้องสมุดของวัดต่างๆ ในสายของพระธรรมยุต เช่น **วัดบรมนิวาส วัดบวรนิเวศ วัดโศคาราม** เป็นต้น

ขออภัยครับ ! ผมมานึกได้ที่หลัง ขอโอกาสพูดถึง **หลวงปู่บุญฤทธิ์** (ตามที่ผมเรียกท่านจริงๆ) แกมอีกนิดหนึ่ง

คือ ท่านได้อยู่จำพรรษากับ**หลวงปู่ชอบ**ในสมัยนั้นนานถึง ๙ ปี เพราะ “**หลวงปู่ชอบ** ท่านได้สร้าง**วัดป่าผาแดง วัดป่าโป่งเดือด** และ**วัดป่าปางยางขนาด** “โอ! โยมเอ๋ย แต่ละวัดที่ท่านไปสร้างนั้นอยู่บนเขาสูงทั้งนั้นเลย... โอ! ท่านเคร่งครัดมากนะโยม **หลวงปู่ชอบท่านไม่ค่อยพูดอะไรนัก สอนธรรมะแล้วก็ให้ภาวณาเอาเลย...”**

หลวงปู่บุญฤทธิ์ ท่านใช้ชีวิตส่วนใหญ่จุดประสงค์อยู่ในป่าในเขา เคยจุดประสงค์ได้ ไปสร้างวัดอยู่ในป่าลึก**เขตจังหวัดสตูล** ท่านล้มป่วยจนถูกหามออกมารักษาในเมือง

ท่านจุดประสงค์อย่างอุกฤษฏ์ ในป่าเขาเขตจังหวัดเลย และหลังสุดท่านมาสร้าง **วัดป่าแม่ฮ่องสอน** แล้วได้รับบัญชาให้ไปเผยแผ่พระพุทธานุศาสนาที่ประเทศออสเตรเลีย

ท่านก็อยู่ตั้งวัด และสอนพระศาสนาอยู่ที่ออสเตรเลียตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๖ มาจนถึงปัจจุบัน นานๆ จึงจะกลับมาเมืองไทยให้ลูกศิษย์ลูกหาได้กราบไหว้สักครั้ง

นับถึงปีปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๔๘) ท่านมีอายุ ๙๐ ปีครับ

๑๓๒.

น้ำไหลเชี่ยวก็หยุดได้

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจมากอีกเรื่องหนึ่ง สมัยที่**ทองคำหลวงปู่ชอบ**พักอยู่ที่**วัดผาแต่น** ซึ่งผมคัดลอกมาจากข้อเขียนของ **คุณหญิงสุรีพันธุ์ มณีวัต** ดังต่อไปนี้ :-

“อีกครั้งหนึ่ง แต่ครั้งนั้นมีใช้เป็นการปฏิบัติหิริยพบน้ำผุดขึ้น เกิดขึ้นอย่างทีกล่าวถึงมาแล้ว...

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ท่านอาจารย์อีกองค์หนึ่งชื่อ **ท่านอาจารย์ ย.** เป็นผู้ประสบด้วยตัวท่านเอง”

คุณหญิงสุรีพันธุ์ เริ่มต้นด้วยข้อความข้างบนแล้วเดินเรื่องต่อไปตามลำดับ ว่า :-

ระหว่างนั้น **หลวงปู่** พักอยู่ที่ **ผาแต่น** (อำเภอแม่แตง) จังหวัดเชียงใหม่ พร้อมด้วยพระเถรที่ตามขึ้นไปอยู่ทำความเพียรบนยอดเขา นั้น

วันนั้นเป็นวันพระ จะต้องลงเขาไปร่วมลงอุโบสถที่วัดใกล้นั้น ท่านก็นำพระเดินลงมาจาก**ผาแต่น** เวลาเดินไปถึงลำธารแห่งหนึ่ง **ปรากฏว่าน้ำกำลังไหลแรงมาก** ด้วยคือนั้นฝนตกหนักมาก และตกติดต่อกันเป็นเวลานาน

พูดถึงฤดูฝน ที่ตกตามป่าบนยอดเขา เป็นที่ทราบกันดีว่า พอฝน
หายจะมีน้ำป่าไหลป่ามาอย่างรุนแรง หรือบางทีธารน้ำเล็กๆ ก็อาจจะกลายเป็น
แม่น้ำขนาดย่อม มีน้ำไหลเชี่ยวกรากบ้างท่วมล้นตลิ่งสองข้าง จน
กลายเป็นแม่น้ำได้...

คราวนี้ก็เช่นกัน ทางเดินจากยอดเขาที่จะผ่านลำธารนั้น ไปยัง
วัดที่จะไปร่วมลงอุโบสถได้ถูกตัดขาดไปเสียแล้ว ด้วยลำธารนั้นมีกระแส
น้ำไหลเอ่อ บ่าล้นตลิ่งจนกลายเป็นแม่น้ำขนาดย่อม กระแสน้ำเชี่ยวกราก
ไม่มีใครกล้าข้ามสักคนด้วยน้ำลึกมาก ประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่ง น้ำเชี่ยวมาก ถึงจะกล้าลอยคอข้าม ก็ไม่แน
นกว่าจะสู้กระแสน้ำได้ อาจจะถูกพัดพาไปกระแทกหินเกาะแก่งข้างล่าง
ได้

หลวงปู่ไปเป็นพิจารณาอยู่เพียงจิตใจเดียว กระแสน้ำที่ไหลเชี่ยว
กราก จนท่านอาจารย์ ย. เล่าว่า “เสียงดัง ฐู่ๆ” ก็กลับหยุดก็กลอง
ทันที !

ทุกท่านต่างตกตะลึงกันหมด ต่างก็คิดกันว่า “เคยได้ยินเรื่อง
อัศจรรย์ของหลวงปู่ชอบ มากี่มากแล้ว แต่ก็ได้พบกับตาตัวเองครั้งนี้
เอง !

หลวงปู่ก้าวข้ามลำธารน้ำไปก่อน เห็นศิษย์แต่ละคนยังไม่แสดง
อาการคลายจากความมวงงง ท่านก็เร่งให้ตามท่านไป

ท่านอาจารย์ ย. เล่าว่า ท่านเองขณะที่ก้าวข้ามลำธารนั้น ยังอยู่
ในอาการกึ่งกลัวกึ่งกล้าอยู่...

กิ่งกล้วย... คือกล้วยว่าภาพที่มองเห็นน้ำหยุดไหลและแห้งผากนั้น
จะเป็นภาพลวงตา

กิ่งกล้วย... คิดว่าเราก็คิษย์อาจารย์ เรามากับท่านอาจารย์ พระ
คุณท่านคงจะคุ้มกันเราได้แน่นอน

“แต่ว่า...น้ำที่หยุดไหลก็กินี้ หากเรากำลังเดินข้ามอยู่ จู่ๆ มัน
พรวดพุ่งมาประดุจเหวออกจากกระบอก ร่างกายเราจะไม่แหลกลาญไป
หรือ...!”

**กว่าพระจะได้สติกัน ก็ข้ามลำธารกันมาได้หมดทุกองค์
และ...เมื่อเดินพ้นมาเพียงอึดใจเดียว กระแสน้ำก็ไหลบ่าเชี่ยว
กรากต่อไปดังเดิม...!**

ท่านอาจารย์ ย. เล่าว่า ท่านเองอดใจไว้ไม่ได้ ต่อมาจึงได้แอบ
ไปกราบเรียนถามหลวงปู่...

“พ่อแม่ครูบาอาจารย์ทำอย่างไรน้ำจึงหยุดได้ ?”

หลวงปู่ตอบด้วยอารมณ์ดีว่า “มีบทปริกรรมนะซี”

“บทปริกรรมอย่างไรขอรับ ?”

“**ภาวนาไปก็รู้เอง !**” หลวงปู่ตอบ

ไปกราบเรียนถาม **ท่านอาจารย์ ย.** ได้ครับ ชื่อนี้มีไม่กี่องค์

๑๖๖.

วัดป่าผาแต่นในระยะหลัง

ผมขอกล่าวถึง **วัดป่าผาแต่น** เพิ่มเติมอีกสักตอนนะครับ คงไม่ทำให้ท่านผู้อ่านรำคาญใจ หากว่าผมเขียนซ้ำซากนะครับ ถ้าวันตอนนี้อย่างไรก็ไปเรื่องก็ไม่สมบูรณ์ ต้องขอภัยด้วย

ในสมัยที่องค์ **หลวงปู่ชอบ จานสโม** ยังมีสุขภาพร่างกายแข็งแรงอยู่นั้น (หมายถึง เมื่อท่านกลับมาปักหลักอยู่ที่จังหวัดเลยแล้ว) เวลาที่ท่านได้ขึ้นมาเที่ยววิเวกทางเมืองเชียงใหม่ ท่านก็มักหาโอกาสขึ้นไปพักภาวนา และโปรดญาติโยมชาวกะเหรี่ยงที่ **บ้านผาแต่น** เสมอ ท่านมุ่งหวังที่จะปลูกฝังคุณธรรมทางพระพุทธศาสนาให้กับ **ชาวบ้านผาแต่น** ด้วยใจเมตตาอย่างแท้จริง

มาในช่วงปัจฉิมสมัย แม้ร่างกายท่านจะเป็นอัมพาต ไม่สามารถจะเคลื่อนไหวร่างกายได้ ก็ตาม เมื่อมีญาติโยมทางเชียงใหม่กราบนิมนต์ท่าน **หลวงปู่** ก็จะถือโอกาสไปเยี่ยม **ชาวบ้านผาแต่น** ด้วยเสมอ

องค์ท่าน **หลวงปู่** จะให้ลูกศิษย์แบกหามท่านขึ้นไป แม้ในช่วงฤดูฝน รถยนต์ไม่สามารถขึ้นไปได้ ท่านก็จะให้ศิษย์แบกหามท่านบุกป่าขึ้นเขาลุยโคลนขึ้นไปจนถึง

พระอุปัฏฐาก ผู้บันทึกเรื่องนี้ ให้ความเห็นว่า “องค์ท่านทำเช่นนี้ ก็ทำให้เราอดที่จะคิดไม่ได้ว่า ที่ **วัดป่าผาแต่น** และ **ญาติโยมชาว**

บ้านผาแดง แห่งนี้จะต้องมีอะไรที่พิเศษสำหรับองค์**หลวงปู่ชอบ**จริงๆ ไม่เช่นนั้นแล้ว **หลวงปู่**ท่านจะไม่บุกป่าฝ่าดงขึ้นไปหาหอรอก ทางก็ยาก แล่นยาก ลำบากก็ลำบาก แต่**หลวงปู่**ท่านก็ชอบมา เพราะท่านชอบที่นี้จริงๆ”

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๐ **หลวงปู่** ได้มอบหมายให้ **หลวงปู่คำทอง กุสธโร** ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดผาแดง ในสมัยนั้น ได้สร้างศาลาปฏิบัติธรรมขึ้นมาแทนศาลาหลังเก่าที่ชำรุดทรุดโทรมไปมากตามกาลเวลา

ศาลาหลังใหม่ก็เป็นหลังที่เห็นกันอยู่ในปัจจุบัน สร้างเสร็จในปี พ.ศ. ๒๕๒๑ แล้วก็ทำการฉลองขึ้น

หลวงปู่ชอบ ได้เดินทางขึ้นไปร่วมพิธีฉลอง โดยได้นิมนต์ **หลวงปู่หลุย จันทสาโร** สหายธรรมของท่านขึ้นไปด้วย

หลวงปู่หลุย ได้รับนิมนต์ขึ้นไปเป็นประธานในพิธีฉลอง และได้แสดงธรรมในการฉลองศาลาหลังใหม่นี้ด้วย

งานบุญฉลองศาลา**วัดป่าผาแดง** ในครั้งนั้นได้มีญาติโยมจาก กรุงเทพฯ และจังหวัดต่างๆ ติดตาม**หลวงปู่ชอบ** และ **หลวงปู่หลุย** ขึ้นไปร่วมพิธีอย่างมากมาย

มีทั้งที่ไปจากกรุงเทพฯ เชียงใหม่ อุตรดิตถ์ ขอนแก่น เลย และอีกหลายจังหวัด ได้ขึ้นไปร่วมทำบุญกับ **หลวงปู่ทั้งสององค์**

กล่าวได้ว่างานฉลองศาลา**วัดป่าผาแดง**ในครั้งนั้น มีญาติโยมขึ้นไปร่วมงานมากกว่างานบุญทุกครั้งที่เคยมีมาเลยทีเดียว

วัดป่าผาแดง ถือเป็นวัดสำคัญแห่งหนึ่งที่พระชุดงคกรรมฐาน จะขึ้นมาปฏิบัติภาวนาอยู่ตลอด โดยไม่มีช่วงว่างวันเลย นับตั้งแต่สมัยที่

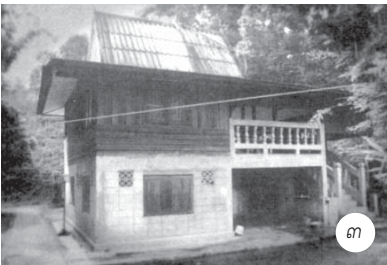

หลวงปู่ชอบ ยังดำรงชันรุธอยู่ กระทั่งถึงสมัยปัจจุบัน

วัดป่าผาแดง ยังคงความสงบวิเวกอยู่อย่างเดิมไม่เปลี่ยนแปลง นับเป็นที่ดึงดูดใจของพระรุดงคกรรมฐานและฆราวาสผู้ปฏิบัติธรรม มุ่งหาความสงบทางใจ จะได้หาโอกาสไปพักภาวนากันเสมอ

แล้วท่านผู้อ่านที่สุขภาพกายยังไหว จะไม่ลองขึ้นไปพักภาวนา หรือไปให้ความอุปถัมภ์ค้ำจุน **วัดป่าผาแดง** แห่งนี้บ้างหรือครับ ?

(ที่เขียนนี้ผมก็ยังไม่ถึงครับ ได้แต่เหียดไปเหียดมา ก็คงต้องไปถึงสักวันอย่างแน่นอน ลองทำแข่งกันก็ได้ ใครจะไปถึงก่อนกัน ? ผมทราบว่าบางช่วง บางฤดู รถฟอร์วิล - ขับเคลื่อนสี่ล้อ ก็ยังไม่ถึงเหมือนกันครับ)

วัดป่าผาแดง ๑. ถนนและนาข้าวกลางหุบเขา ๒. บริเวณวัด

๓. กุฏิหลวงปู่คำผอง ๔. ศาลาฉัน และที่พักโยม

๑๓๔.

หลวงตาเสาร์ พี่ชายในอดีตชาติ

ขออนุญาตท่านผู้อ่าน ย้อนไปพูดถึง **หลวงตาเสาร์** พระ
กะเหรี่ยง**วัดป่าผาแดง** ผู้เคยเป็นพี่ชายของ **หลวงปู่ชอบ** ในอดีตชาติ
อีกครั้งหนึ่ง

เรื่องนี้ **พระอุปัฏฐากของหลวงปู่** เป็นผู้บันทึกไว้เช่นกัน ดังนี้ :-

พ.ศ. ๒๔๙๑ **หลวงปู่ชอบ จานสโม** ได้พักจำพรรษาที่เสนาสนะ
ป่าใกล้กับ**วัดสันป่าติง** ตำบลสันป่าตอง อำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่
ณ สถานที่แห่งนี้ **หลวงปู่** ได้มีโอกาสพบกับคนๆ หนึ่งที่**หลวงปู่**
เฝ้าเพียรตามหามานาน เขาชื่อ**นายเสาร์** เป็นชาวกะเหรี่ยง**บ้านผาแดง**
ตำบลป่าแป๋ อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่

หลวงปู่ ได้พบกับ**โยมเสาร์** ตอนที่แกล้งจากเขามาทำบุญกับ
หลวงปู่ครูบาธิ ที่**วัดสันป่าติง**

**พอเจอโยมเสาร์ครั้งแรก หลวงปู่ก็รู้ได้ทันทีว่า “คนๆ นี้แหละ
ที่เราตามหามานานแล้ว”**

หลวงปู่ บอกภายหลังว่า องค์ท่านระลึกชาติได้ว่าท่านกับ**โยม
เสาร์** คนนี้เคยเป็นพี่น้องร่วมกันมาในอดีตชาติ ซึ่งในชาตินั้น ท่านเกิด

เป็นชาวกะเหรี่ยงอยู่ในประเทศพม่า และ**โยมเสาร์**เกิดเป็นพี่ชายของท่าน
ในชาติปัจจุบัน **หลวงปู่**จึงต้องการที่จะโปรดเขาให้มีอุปนิสัยใน
ทางธรรมให้ยิ่งขึ้นไป

เมื่อ**หลวงปู่** และ**โยมเสาร์**ได้พบกันครั้งแรก ต่างก็ถูกอัธยาศัย
กันเป็นพิเศษ คุ่นเคยและสนิทสนมกันอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้เป็นเพราะ
วาสนาเก่าที่เคยคลุกคลีและเป็นพี่น้องกันมาก่อน

พอออกพรรษาแล้ว **หลวงปู่**ก็ตาม**โยมเสาร์**ขึ้นไปที่บ้านผาแดง
ท่านได้ชวนญาติโยมชาวกะเหรี่ยงสร้าง**วัดป่าผาแดง** แล้วอยู่จำพรรษา
โปรดญาติโยม ณ ที่นั้นเป็นเวลาติดต่อกัน ๒ ปี คือ ปี พ.ศ. ๒๔๙๒
และ ๒๔๙๓ ซึ่งเป็นพรรษาที่ ๒๕ และ ๒๖ ของท่าน

และ**วัดป่าผาแดง** ก็เป็นที่รู้จักดีของพระป่าสาย**หลวงปู่มั่น**
ภูริหตุโต มาจนปัจจุบัน ดังได้กล่าวมาแล้ว

หลวงปู่ชอบได้ขึ้นไปพำนักที่**วัดป่าผาแดง** เพื่อจะโปรด**โยมเสาร์**
เป็นการเฉพาะในส่วนหนึ่ง

และ**โยมเสาร์** ผู้นี้ก็เป็นโยมอุปัฏฐากคนสำคัญของ**วัดป่าผาแดง**
หลวงปู่ก็ได้ฝึกสอน**โยมเสาร์** และชาวกะเหรี่ยงบ้านผาแดงให้มี
อุปนิสัยในทางธรรม รวมทั้งองค์**หลวงปู่**เองก็ได้ทำตัวเป็นแบบอย่าง
ในการปฏิบัติให้แก่**โยมเสาร์** และชาวบ้านได้ปฏิบัติตาม

โยมเสาร์ได้ให้ความเคารพศรัทธา และอุปัฏฐาก**หลวงปู่**อย่างดี
ยิ่ง

ต่อมายุหลัง **หลวงปู่**ได้จัดการให้**โยมเสาร์**บวชเป็น **หลวงพ่อ**
เสาร์ อยู่ประจำ**วัดป่าผาแดง**แห่งนั้น

เมื่อ**หลวงปู่** ออกเที่ยววิเวกไปสถานที่อื่น และกลับมาอยู่ทางเมืองเลยแล้ว **หลวงพ่อเสาร์** ก็อยู่ไม่ได้ จึงไปขอลาต่อพระอุปัชฌาย์ ลี้กไปครองเรือนดังเดิม

เมื่อ **หลวงปู่ชอบ** ได้ข่าวการลี้กของ **หลวงพ่อเสาร์** องค์ท่านก็ได้ขึ้นไปวัดป่าผาแด่น อีกครั้งหนึ่ง **โยมเสาร์** ก็ได้กราบเรียน **หลวงปู่** ว่า “กระผมคิดถึงท่านอาจารย์ นึกว่าท่านอาจารย์จะไม่ย้อนกลับมาที่นี่อีก กระผมอยู่คนเดียวไม่ได้ ก็เลยไปลาลี้กกับพระอุปัชฌาย์”

หลวงปู่ ได้พูดชักชวนให้**โยมเสาร์** กลับมาบวชอีกครั้ง เขาขอผ่อนผันกับ**หลวงปู่** ว่าขอสะสมภาระในครอบครัวให้เรียบร้อยก่อน แล้วสัญญาว่าจะกลับมาบวชอีกอย่างแน่นอน

หลวงปู่ ก็ไม่ได้ว่าอะไร เพียงพูดกำชับกับ**โยมเสาร์**ว่า เมื่อได้ปฏิญาณและสัญญาบอกว่าจะกลับมาบวชแล้ว ก็ให้รักษาสัญญาไว้ให้ดีก็แล้วกัน

เมื่อ**หลวงปู่** มาจากเมืองเลยขึ้นมาเชียงใหม่ และมาที่วัดป่าผาแด่น อีกครั้งหนึ่ง จึงได้ทวงสัญญากับ**โยมเสาร์** ที่ว่าจะบวช

โยมเสาร์ ไม่มีการบ้ายเบี่ยง จึงเข้าพิธีอุปสมบทอีกครั้งหนึ่ง แต่ครั้งนี้**หลวงปู่** ขอให้ **หลวงตาเสาร์** ตั้งสังฆะในเรื่องบวชด้วย

หลวงตาเสาร์ ได้ตั้งสังฆะว่า “จะขอบวชไปจนวันตาย” จะไม่ขอลี้กอีกแล้วในชาตินี้

หลังจากบวชครั้งที่สองแล้ว **หลวงปู่** ได้พา **หลวงตาเสาร์** ลงมาปฏิบัติธรรมกับท่านที่เมืองเลยอยู่ระยะหนึ่ง แล้วให้กลับขึ้นไปจำพรรษาที่วัดป่าผาแด่น โดยให้ **หลวงปู่คำผอง กุสลธโร** คิษย์อาวุโสองค์หนึ่ง ขึ้นไปจำพรรษาอยู่ด้วย

หลวงปู่ชอบ จานสโม

หลวงปู่คำผอง เล่าว่า ในการสอนชาวกะเหรี่ยงบ้านผาแต่นี่ ก็ได้อาศัย**หลวงตาเสาร์** เป็นหลักในการช่วยอบรมชาวบ้าน เพราะท่านเป็นชาวกะเหรี่ยงเหมือนกัน เวลาเทศนาหรือให้การอบรมสั่งสอนท่านใช้ภาษาเดียวกันถ่ายทอด ทำให้ชาวบ้านเข้าใจได้ง่ายขึ้น

หลวงตาเสาร์ ท่านบวชเป็นพระอยู่จนถึงวาระสุดท้ายของท่าน ตามที่ได้ถวายสังฆะไว้กับหลวงปู่

นับได้ว่า นอกจากหลวงปู่ชอบ จะขึ้นไปโปรดหลวงตาเสาร์ ซึ่งเป็นพี่ชายในอดีตของท่านโดยตรงแล้ว ยังได้โปรดชาวกะเหรี่ยงบ้านผาแต่น ให้รู้จักหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาอีกด้วย

อนุโมทนาสาธุ ครับ!

๑๓๕.

ถูกขับไล่และสอบทางวินัย

เรื่องนี้ผมก็ขออนุญาตเขียนย้อนหลังอีกเรื่องหนึ่ง เหตุการณ์นี้ถือเป็นเรื่องปกติที่พระพุทธรูปฐานมักจะถูก**พระเจ้าถิ่น** ยุยงให้ชาวบ้านต่อต้าน และขับไล่ให้ออกจากพื้นที่เสมอ แม้กระทั่งปัจจุบันก็ยังมิปรากฏอยู่ให้เห็นเป็นปกติอยู่แทบทุกแห่งก็ว่าได้

(เรื่องนี้ ผม - รองศาสตราจารย์ ดร.ปฐม นิคมานนท์ ขอยืนยันด้วยเกียรติว่าเป็นเรื่องจริง และพบเห็นบ่อยจนชิน ครับผม)

ในกรณีของ **หลวงปู่ชอบ จานสโม** ก็เช่นเดียวกัน บรูพาจารย์องค์อื่นๆ ที่ขึ้นไปปฏิบัติภาวนาทางภาคเหนือ ท่านก็ถูกขับไล่หลายครั้งหลายหน และหลายสถานที่เช่นกัน

เรื่องที่ผมนำมาเล่านี้เป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งที่**พระอุปัฏฐาก**ของท่านได้บันทึกไว้ เรื่องราวมีดังนี้ :-

ในปี พ.ศ. ๒๔๙๑ พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ จานสโม ได้อธิษฐานจำพรรษาที่เสนาสนะป่า**บ้านสันป่าตึง** ซึ่งอยู่ใกล้กับ**วัดสันป่าตึง** ตำบลสันป่าตึง อำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่

ท่านผู้อ่านคงจำได้ว่า **หลวงปู่ครูบา** สหายในอดีตชาติของหลวงปู่ เป็นเจ้าอาวาสจำพรรษาอยู่องค์เดียวที่**วัดสันป่าตึง** แห่งนี้ และท่านจำพรรษาที่วัดแห่งนี้จนวาระสุดท้ายในชีวิตของท่าน

หลวงปู่ชอบเล่าว่า ช่วงที่ท่านพำนักที่เสนาสนะป่าบ้านสันป่าตองนี้ เป็นช่วงที่ท่านถูกรบกวนและโดนขับไล่ที่หนักหน่วงที่สุด เท่าที่เคยพบมา

แต่ก็เป็นโชคดีของท่านอย่างมาก ที่หลวงปู่ครูบาริ แห่งวัดสันป่าตอง ได้มาเป็นพยานรับรองและปกป้องท่าน จนได้กลายเป็น “เพื่อนแท้” แก่กันและกันตราบชั่วอายุชัช

ในตอนนั้น หลวงปู่ชอบ ถูกกล่าวหาว่าเป็นพระเถื่อนเลือนลอย ไม่มีสังกัดไม่มีวัดอยู่อาศัย จนได้มีอิทธิฤทธิ์ (ชื่อกล่าวาโพบ) และได้ตั้งคณะกรรมการสงฆ์ฝ่ายมหานิกายขึ้นมาตรวจสอบและสอบสวนท่าน

“เจ้าคณะตำบลแม่ริมฝ่ายมหานิกายในสมัยนั้นเป็นผู้ทำการสอบสวน และได้ หลวงปู่ครูบาริ มาเป็นผู้รับรองสถานภาพการเป็นพระให้กับท่าน จนหลวงปู่ครูบาริ ถูกทางหมู่คณะนิกายเดียวกับท่านตั้งข้อรังเกียจ ไม่อยากที่จะคบหาสมาคมด้วย ในฐานะที่ปกป้องพระต่างถิ่นเป็นพระจรจัด ไร้สังกัด เข้ามาอาศัยอยู่ในพื้นที่”

เหตุการณ์มีว่า ตอนที่หลวงปู่ชอบ มาพำนักที่เสนาสนะ บ้านสันป่าตอง นั้น ชาวบ้านเห็นการปฏิบัติดีของท่าน จึงให้ความเคารพนับถือและศรัทธาท่าน ทำให้พระเจ้าถิ่นบางรูปไม่พอใจ ที่ทำให้พวกตนเสียความเคารพนับถือจากชาวบ้านลงไป รวมถึงต้องสูญเสียลาภสักการะลงไปด้วย จึงเกิดความไม่พอใจที่หลวงปู่ไปพักอยู่ในพื้นที่นั้น

ในเบื้องต้น พระเจ้าถิ่นได้จ้างคนให้มารบกวนข่มขู่ และขับไล่ท่าน แต่ไม่เป็นผล หลวงปู่ยืนยันที่จะอยู่ที่นั่นจนตลอดพรรษา เพราะได้อธิษฐานพรรษาแล้ว

เวลาหลวงปู่ออกบิณฑบาต ก็มีผู้ตามเอาก้อนหิน เอากิ่งไม้ ขว้างปาท่าน และว่าร้ายท่านต่างๆ นานา รวมทั้งยุยงชาวบ้านไม่ให้ใส่บาตรท่าน

เมื่อซบไล้ไม่เป็นผล ชาวบ้านกลุ่มนั้นจึงไปขอให้หลวงปู่**ครูบาธิ** มาเป็นผู้ซบไล้

แต่หลวงปู่**ครูบาธิ** ท่านไม่เล่นด้วย หน้าซำยังกล่าวคำรับรองว่า “เราเองเป็นผู้นิมนต์ให้ท่านมาอยู่ที่นี่ ถ้าจะไล้**พระอาจารย์ชอบ** ให้หนี ก็ให้พากันมาไล้เราให้หนีไปก่อน !”

เมื่อ **เจ้าที่เจ้าถิ่น** ทำอะไร หลวงปู่**ชอบ** ไม่ได้ แถมหลวงปู่**ครูบาธิ** ยังออกหน้ามารับรองอีก จึงพากันไม่พอใจมากขึ้น ได้พากันไปร้องเรียนให้เจ้าคณะตำบลมาทำการตรวจสอบหลวงปู่

เจ้าคณะตำบลเกิดเกรงใจ หลวงปู่**ครูบาธิ** เลยนำเรื่องนี้ไปฟ้องร้องถึง**เจ้าคณะอำเภอแมริม**

เจ้าคณะอำเภอแมริมจึงมีคำสั่งให้เจ้าคณะตำบล ร่วมกันกับเลขา**เจ้าคณะอำเภอ** ไปตรวจสอบหนังสือสุทธิของหลวงปู่**ชอบ** พร้อมทั้งตรวจสอบความประพฤติของท่านในทางธรรมวินัย

เอาละครับ เรื่องเริ่มเข้มข้นขึ้นแล้ว ผมก็ขอพักตามธรรมเนียม เพื่อให้ท่านติดตามในตอนต่อไป (ก็ทำยียวนให้หมั่นไล่เล่นบ้างสนุกดีครับ !)

๑๓๖.

นิมิตล่วงหน้า และการตรวจสอบ

กล่าวทางฝ่ายของ **หลวงปู่ชอบ จานสโม** ผู้เป็นจำเลยที่จะถูกตรวจสอบและถูกสอบสวนในวันรุ่งขึ้น

ในเวลากลางคืน ขณะที่**หลวงปู่**นั่งทำสมาธิภาวนาตามปกติ ก็เกิดนิมิตปรากฏเห็นพระจำนวนมาก กรูกันเข้ามาหาท่าน ทำทางของพระแต่ละองค์แสดงอาการซึ่งขังไม่เป็นมิตรเลย

เมื่อออกจากสมาธิแล้ว **หลวงปู่**ได้นำเรื่องราวในนิมิตนั้นมาพิจารณา จึงได้รู้ว่าวันรุ่งขึ้นจะมีพระมาตรวจสอบท่านทางธรรมวินัย

หลวงปู่ จึงได้ตั้งจิตอธิษฐานว่า :-

“สาธุเด้อ ! ตัวผู้ข้านี้มาหาวิเวกภาวนา เพื่อความหลุดพ้นจากกองทุกข์ บ่ได้มีจิตคิดประมาทในธรรมวินัยแต่ประการใด บ่ได้มาอยู่เพื่อเบียดเบียนผู้หนึ่งผู้ใดในทางผิดทำนองคลองธรรม **ผู้ข้านมาอยู่ที่นี้ก็เพื่อสงเคราะห์ผู้อื่น**

หากจะมาตรวจสอบ หรือมาสอบถามอันใดกับตัวผู้ข้านี้ ขอให้ตัวผู้ข้านตอบเขาได้หมดทุกคำถาม อย่าได้มีข้อติดขัดในคำที่เขาถามแต่อย่างใดเลย สาธุ!”

เช้าวันรุ่งขึ้น หลังจาก**หลวงปู่** ฉันทตอาหารเสร็จแล้ว ท่านก็ออกเดินจงกรมตามปกติของท่าน และทำสมาธิภาวนา ตามเวลาที่ท่านเคยทำอยู่ทุกวัน

จนเวลาบ่ายคล้อย **หลวงปู่** เห็นมีพระสงฆ์กลุ่มหนึ่ง ครองจีวรสีเหลืองทองอร่าม สดใส เดินมุ่งหน้าตรงเข้ามาหาท่าน

พระที่มานั้นมี ๔ รูป โดยมี **หลวงปู่ครูบาธิ** รวมอยู่ในกลุ่มด้วย

หลวงปู่ ได้ออกจากทางจงกรม มาทำการต้อนรับพระอาคันตุกะตามธรรมเนียมพระ

หลังจากทำการกราบไหว้ตามลำดับอาวุโสพรรษา และต้อนรับเรียบร้อยแล้ว **เจ้าคณะตำบล** กับ **เลขาเจ้าคณะอำเภอ** ก็ขอดู**หนังสือสุทธิ** (สมุดประจำตัว) เพื่อตรวจดูหลักฐานการเป็นพระ

หลวงปู่ ได้เตรียมทุกอย่างไว้แล้ว จึงมอบให้ตรวจสอบแต่โดยดี

เจ้าคณะตำบลแมริม รับหนังสือสุทธิไปดู แล้วตั้งคำถามท่านว่า “ท่านมาจากไหน ? ใครเป็นอาจารย์ของท่าน ?”

หลวงปู่ ตอบว่า “กระผมมาจาก**เมืองอุดรธานี** เป็นลูกศิษย์ของท่าน**พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต**”

เจ้าคณะตำบลพุดสวนขึ้นชื่อว่า “ท่านเป็นลูกศิษย์ของ **ท่านพระอาจารย์มั่นหรือ ?**”

“ขอรับ”

“ท่านมาทำอะไรที่นี่ ?”

“กระผมมาหาสถานที่จำพรรษาปฏิบัติภาวนาขอรับ”

“ทำไมท่านไม่เข้าไปจำพรรษาในวัดล่ะ ?”

“กระผมคุ้นเคยกับการอยู่แต่ในป่า การจำพรรษาในป่านั้นก็ไม่
ผิดธรรมเนียมที่พระพุทธเจ้าท่านทรงมีพุทธานุญาตเอาไว้ ไม่ใช่หรือ
ครับ?”

เจ้าคณะตำบลและกรรมการสงฆ์ได้ทำการสอบปากคำท่านหลาย
เรื่อง รวมทั้งสอบถามข้อกล่าวหา ทุกข้อ **หลวงปู่** ก็ตอบได้หมด

มีหน้าซ้ำ **หลวงปู่** ยังรู้ด้วยว่าเขาจะถามเรื่องอะไร เขาจะพูดว่า
อะไร บางครั้งท่านก็ตอบไปก่อนที่เขาจะถามไปก็มี และท่านก็พูดโดยที่
เขาไม่ต้องถามหลายครั้ง

กลุ่มพระที่มาก็งุนงงสงสัยพอสมควร ที่เห็น **หลวงปู่** ดักใจท่าน
เหล่านั้นได้ถูกหมด แถมการตอบคำถามก็ชัดเจน ไม่สามารถเอาผิดท่าน
ตามข้อกล่าวหาเหล่านั้นได้แม้แต่ประเด็นเดียว

**ยิ่งกว่านั้น หลวงปู่ครูบาธิ ก็ได้กล่าวรับรองและสนับสนุน
หลวงปู่ชอบทุกเรื่อง**

หลวงปู่ชอบจึงพ้นอธิกรณ์ - ข้อกล่าวหาทุกเรื่องไม่สามารถเอา
ผิดและจับไล่ท่านได้

เมื่อการตรวจสอบผ่านไปแล้ว **หลวงปู่** ก็อยู่จำพรรษา ณ
สถานที่นั้นอย่างเป็นปกติสุข ชาวบ้านยิ่งเพิ่มความศรัทธาในตัวท่านมาก
ยิ่งขึ้น

ในตอนเย็น บางวัน**หลวงปู่ครูบาธิ** ก็เดินมาเยี่ยมเยียนและ
สนทนาธรรมกับท่าน

บางวัน องค์**หลวงปู่**เองก็เป็นผู้ไปเยี่ยมเยียน**หลวงปู่ครูบาธิ**ในวัด

ทั้งสององค์ได้สนทนาแลกเปลี่ยนข้อธรรมข้อธรรมกันเป็นประจำ ทำให้ความสัมพันธ์ของ**หลวงปู่ทั้งสององค์** เป็นไปอย่างแน่นแฟ้น

หลวงปู่ชอบ พุดถึง **หลวงปู่ครูบาธิ** ให้ลูกศิษย์ลูกหาฟังภายหลัง ว่า

“ครูบาธิเป็นสธรรมิกแห่งของเราอีกองค์หนึ่ง”

เรื่องอภิการณ์ที่เกิดขึ้นกับ **หลวงปู่** ก็ได้รับการคลี่คลายเป็นอย่างดี

พอออกพรรษาแล้ว ท่านก็กราบลา**หลวงปู่ครูบาธิ** และลาชาวบ้านเพื่อออกวิเวกไปยังสถานที่อื่นอีกต่อไป ครบผม !

ไปเยี่ยม **หลวงปู่ครูบาธิ** ที่วัดสันป่าตึง
บ้านสันป่าตึง ต.สะลวง อ.แมริ่ม จ.เชียงใหม่
เมื่อ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๓๒

ภาค ๖ : คีนไปสู่อิสาน

หลวงปู่ชอบ กับ หลวงปู่ขาว อนาลโย
วัดถ้ำกลองเพล จ.หนองบัวลำภู

๑๓๗.

กลับอีสานกันเถอะ

หลวงปู่ชอบ จานสโม ได้ท่องเที่ยววิเวกในถิ่นแถบภาคเหนือ รวมทั้งในเขตประเทศพม่า เป็นเวลานานถึง ๑๔ ปี พอดีกับกัลยาณมิตรของท่าน คือ **หลวงปู่ขาว อนาลโย** ได้ชักชวนให้ท่านกลับอีสาน

ท่านจึงตกลงใจกลับภาคอีสานพร้อมกันกับ**หลวงปู่ขาว** (น่าจะอยู่ในช่วงกลางปี พ.ศ. ๒๔๘๙ ถึงต้นปี พ.ศ. ๒๔๙๐ - ปรุ้ม)

ทั้งองค์**หลวงปู่ขาว** และ **หลวงปู่ชอบ** ต่างองค์ต่างจากถิ่นฐานบ้านเกิดและวงศาคุณาญาติ เพื่อออกติดตาม**หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต** และแสวงหาที่ลับปายะบำเพ็ญเพียรภาวนาทางภาคเหนือเป็นเวลาใกล้เคียงกัน

คุณหญิงสุรีพันธ์ ท่านเขียนบรรยายว่า “และต่างองค์ต่างได้รู้เห็นธรรม...ตามสำนวนอันถ่อมมอญของท่านที่ว่า ...**ธรรมอันสมควรเป็นที่พึงแห่งตนได้...** แต่สำหรับปู่ชุนธรรมดาอย่างเรา ก็คงจะแอบนึกแอบเดากันเองว่าเป็นธรรมอันสูงชั้นใด... สมควรจะกลับไปเยี่ยมถิ่นฐานบ้านเดิม และโปรดวงศาคุณาญาติเสียที”

สำหรับตัวผมเอง (นายปรุ้ม นิคมานนท์) ขอพูดชนิดฟันธงไปตามคำบอกเล่าของ **ท่านหลวงตาพระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน** ว่า “**หลวงปู่ขาว** ท่านบรรลุธรรมขั้นสูงสุด คือ บรรลุอรหัตผล เป็นที่เรียบร้อยแล้วที่ **ตำบลโหล่งขอด อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่**” ประมาณปี พ.ศ. ๒๔๘๖-๒๔๘๗ เมื่อท่านอายุ ๕๕-๕๖ ปี อายุพรรษา

ในธรรมยุติกนิกาย ๑๖-๑๗ พรรษา (ดูเพิ่มเติมใน **โครงการหนังสือ
บูรพาจารย์เล่ม ๔ : หลวงปู่ขาว อนาลโย** ตอนที่ ๑๒๗-๑๒๘)

สำหรับองค์**หลวงปู่ชอบ จานสโม** ผมมั่นใจว่าท่านบรรลุ
ธรรมขั้นสูงสุดที่**ถ้ำบ้านหนองยวน** สถานที่ที่ท่านจำพรรษาปีสุดท้ายใน
พม่า คือปี พ.ศ. ๒๔๘๗ เป็นพรรษาที่ ๒๐ และ**หลวงปู่** อายุ ๔๓ ปี
ก่อนเดินทางกลับเข้าประเทศไทย และ**คุณหญิงสุรีพันธ์** ก็ยืนยันว่า
หลวงปู่ ท่านบรรลุอรหัตผลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

เมื่อ**หลวงปู่ขาว** ชักชวน ทั้งสององค์จึงได้เดินทางกลับอีสาน
ด้วยกัน

เหตุผลที่ **หลวงปู่ทั้งสององค์** เดินทางกลับอีสานเพราะ : -

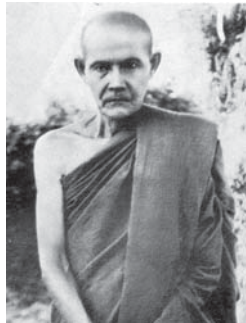
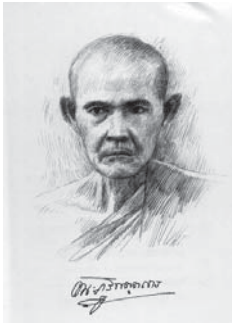
หนึ่ง ทั้งสององค์ได้รู้เห็นธรรม **“อันสมควรเป็นที่พึ่งแห่งตน
ได้”** ตามที่ท่านตั้งความประสงค์ไว้แล้ว

สอง หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต พระอาจารย์ใหญ่ได้เดินทางกลับ
อีสานแล้วตั้งแต่กลางปี พ.ศ. ๒๔๘๓ **หลวงปู่ทั้งสององค์** จะได้มี
โอกาสไปกราบเยี่ยม**พระอาจารย์**ของท่านด้วย

จากข้อมูล **หลวงปู่ขาว** ได้ไปชักชวน **หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ**
ให้กลับไปอีสานด้วยกัน

ขณะนั้น**หลวงปู่แหวน** พำนักอยู่ที่ **บ้านปง (วัดอรัญญวิเวก)**
อ.แม่แตง ท่านได้ตอบปฏิเสธคำชวนโดยพูดกับ**หลวงปู่ขาว**ว่า **“ท่านเอง
เมื่อได้บรรลุอรหัตแล้ว จะนำธรรมไปแจกพระแจกชาวบ้านที่บ้านเกิด
ผมก็ขออนุโมทนา...”**

แล้ว**หลวงปู่แหวน** พูดถึงองค์ท่านเองว่า ท่านจะยังไม่กลับภาค
อีสาน **“ถ้ายังไม่บรรลุอรหัตผลตามความมุ่งหวังอย่างเต็มหัวใจ ต้อง**

บำเพ็ญอยู่ให้สิ่งอรหัตก่อน จึงจะไปไหนมาไหนจากเชียงใหม่ ถ้าอยากไป แต่ถ้าไม่อยากไปก็จะอยู่เชียงใหม่ต่อไปจนตาย...”

ถ้าถามว่า หลวงปู่แหวนท่านบรรลุอรหัตผลเมื่อไร ? นั้น **คุณหญิงสุรีพันธ์** ท่านเขียนไว้ในหนังสือประวัติหลวงปู่ชอบ ว่า “วันหนึ่ง หลวงปู่ขาว ซึ่งอยู่ที่ วัดถ้ำกลองเพล อุดรธานี ก็ปรารภให้ศิษย์ใกล้ชิด ฟังว่าท่านได้นิมิตเห็นหลวงปู่แหวน ใสเหมือนแก้ว ในที่สุดสว่างไสว ทั้งองค์ ดวงใจของท่านก็ใสประดุจแก้ว (แล้ว) หลวงปู่ขาว (ก็) รำพึง ว่า ท่านแหวนได้อรหัตแล้วละหนอ”

สำหรับเรื่องปี พ.ศ. ที่หลวงปู่แหวน ท่านบรรลุนั้น หลวงพ่อ เปลี้น ปณฺญาปทีโป วัดอรัญญวิเวก อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่ บอกผมว่า น่าจะเป็นปี พ.ศ. ๒๕๑๒ ในปีนั้น หลวงปู่แหวน พูดว่า “...เออ! แม่แตงตาได้รอบโลกแล้ว เจ้าของบ่มีความอยากอันหยั่งซั๊กอย่าง...” (ดูรายละเอียดใน โครงการหนังสือบูรพาจารย์ เล่ม ๗ : พระกรรมฐาน สู่ล้านนา ตอน ๒ ในเรื่องที่ ๒๕๔ : หลวงปู่แหวนบรรลุธรรมเมื่อไร ?)

กล่าวโดยสรุปในตอนนี้เป็น หลวงปู่ขาว อนาลโย กับ หลวงปู่ชอบ จานสโม ท่านตกลงเดินทางกลับอีสานด้วยกัน ส่วน หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ ท่านขออยู่เชียงใหม่ต่อไป

๑๓๘.

เข้ากราบพระอาจารย์ใหญ่

เรื่องในตอนนั้นได้รับการถ่ายทอดจาก หลวงปู่บุญเพ็ง เขมาภริโต
เจ้าอาวาส วัดถ้ำกลองเพล จังหวัดหนองบัวลำภู

สมัยนั้น หลวงปู่บุญเพ็ง ยังเป็นสามเณรน้อยปรนนิบัติ
หลวงปู่มัน อยู่ที่ วัดป่าบ้านหนองผือ และท่านเล่าให้ฟังดังนี้ :-

...หลวงปู่มัน ท่านเหลือบเห็น หลวงปู่ขาว กับ หลวงปู่ชอบ
ศิษย์อาวุโสของท่านเข้ามาในบริเวณวัด ท่านก็อุทานด้วยความยินดี
พร้อมทั้งบอกพระเถร ฌ ที่นั่นว่า

“นั่น ท่านขาว ท่านชอบ มาแล้ว ! ไป... ไปต้อนรับท่าน”

ภิกษุสามเณรผู้ที่เคยรู้จักท่านทั้งสอง ต่างก็แสดงความตื่นเต้น
ยินดีที่ได้พบหน้า “พี่ชายใหญ่ทั้งสอง คือ ท่านอาจารย์ขาว ท่านอาจารย์
ชอบ” อีกครั้งหนึ่ง กุลีกุจอร์ับเครื่องบริวารจากท่าน พร้อมรีบหา
น้ำท่ามาถวาย

ส่วนภิกษุสามเณรที่เพิ่งเข้ามาอยู่ในสำนักระยะหลัง ไม่เคยเห็น
หน้าท่านทั้งสองมาก่อน ก็แอบนึกกันว่า “...นี่เองท่านอาจารย์ขาว !
นี่เองท่านอาจารย์ชอบ ! เราเคยได้ยินชื่อท่านทั้งสองกันมานานแล้ว

พ่อแม่ครูอาจารย์ (คำที่พระเถรทั้งหลายเรียกพระอาจารย์มั่น) เคยพูดถึงด้วยความยกย่องบ่อยๆ เรื่องราวของท่านเป็นที่กล่าวขวัญกันในหมู่ครูบาอาจารย์มากมาย **วันนี้เรามีบุญได้เห็นองค์ท่านแล้ว !”**

บางองค์แอบนึกว่า **“นี่เคราะห์ดีที่เราไม่ได้นึกหมิ่นท่าน...ใครจะนึกว่า พระรูปร่างผอมสูง โปรง บาง องค์นี้จะเป็นท่านอาจารย์ขาว และองค์เล็กๆ ดำคล้ำ นั้น จะเป็นท่านอาจารย์ชอบ สัจจรวุฒิก่อคร่ำคร่า กลดก็ดูขาดวิน...**

คำบอกเล่าของ **หลวงปู่บุญเพ็ง เขมาภริโต** มีต่อไป ดังนี้ :-

...พระเถร ณ ที่นั้นคงนึกถึงเหตุการณ์ในสมัยพุทธกาลได้

เมื่อครั้ง**สมเด็จพระผู้มีพระภาค** ประทับอยู่ ณ **เวฬุวนาราม** ใกล้กรุงราชคฤห์ ได้มีพระภิกษุชราองค์หนึ่งเข้าไปถวายบังคมแทบเบื้องบาทมุลของสมเด็จพระพิชิตมาร

ภิกษุชรารูปนั้น แม้มี่ร่างกายซูบผอม เส้นเอ็นสะพรั่ง นุ่งห่มด้วยผ้าจีวรเก่าคร่ำคร่า **แต่ผิวพรรณวรรณะผ่องใส** กิริยาท่าทางสงบเย็น

เมื่อพระภิกษุชราถวายบังคมสมเด็จพระบรมศาสดาด้วยเบญจางคประดิษฐ์ครบสามครั้ง แล้วก็นั่งรอคอยฟังพระพุทธรูทิกโดยดูษณี

เมื่อทรงมีพุทธรบรหาร ก็กราบพูลตบอย่างสงบเสงี่ยม **เฝ้าอยู่ได้ระยะหนึ่งก็กราบถวายบังคมลากลับไป**

บรรดาภิกษุทั้งหลาย ซึ่งเข้ามาในสำนักสมเด็จพระศพลในระ
ยะหลัง ไม่เคยเห็นภิกษุชราแปลกหน้าผู้นี้มาก่อน จึงถามกันซึ่งแซ่ว่า
ภิกษุชราผู้มีร่างกายซูบผอม เส้นเอ็นสะพรั่ง นุ่งห่มด้วยผ้าจีวร อันเก่า
คร่ำคร่านี้เป็นผู้ใด ทำไมสมเด็จพระบรมครูจึงดูทรงเมตตาแลแสดงความ
ค้ำคูณคายนัก ปกติสมเด็จพระบรมศาสดาทรง “วาง” ทุกอย่าง ไม่ทรง
แสดง “กิริยาดีใจ” ไม่ทรงแสดง “กิริยาเสียใจ” ให้ปรากฏ **แต่เมื่อ**
ทอดพระเนตรเห็นภิกษุชราผู้มีร่างกายซูบผอม เอ็นสะพรั่ง นุ่งห่มจีวร
อันเก่าคร่ำคร่า ก็ให้เห็นสีพระพักตร์แจ่มชื่นด้วยความยินดีประหนึ่ง
บิดาได้ประสพหน้าบุตรสุดที่รักที่จากไปแดนไกล กลับมาเยี่ยมบ้านฉะ
นั้น

ใครทราบบ้างไหม? ท่านเป็นใคร มาแต่ไหน? เสียงพระภิกษุ
ถามกัน

แต่ก็ไม่มีภิกษุองค์ใดตอบได้ เพราะต่างองค์ก็เพิ่งเข้ามาสู่สำนัก
สมเด็จพระบรมศาสดาในเวลาไม่นานมากนัก

สมเด็จพระบรมครูทรงทราบวาระจิตของเหล่าภิกษุทั้งหลาย จึง
เสด็จมาในที่ประชุมนั้น และรับสั่งว่า

“นี่แหละ **เชษฐภคินี** ของพวกเธอ **มหากัสสปะ** ผู้เป็นพี่ชาย
ใหญ่ของเธอทั้งหลาย เธอออกจากป่าจากเขามาหาเรา”

แล้วทรงสรรเสริญวัตรของ**พระมหากัสสปะ** ต่อไปว่า “เธอเป็น
ผู้สนใจในเสนาสนะป่าเขอันเงียบสงัด เธอมีความมักน้อย สันโดษ
ใช้แต่ผ้าบังสกุลจีวร ๓ ผืน เป็นวัตร ไม่ชอบระคนด้วยหมู่ เธอผู้บุตร
ของเรา เธอเป็นที่รักของเหล่าเทวดาและมนุษย์”

๑๖๓.

ครั้งนี้ก็เช่นกัน

คำบอกเล่าของ หลวงปู่บุญเพ็ง เขมาภริโต ก็มีต่อไปว่า :-

วันนั้นเช่นกัน ภิกษุสามเณร ณ วัดป่าบ้านหนองผือ - นาใน
ก็คำนึงกันว่า

“เช่นเดียวกับพระมหากัสสปะ เมื่อมาเฝ้า สมเด็จพระจอม
มุนีนาถ พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ออกมาจากป่าจากเขา

หลวงปู่ขาว และ หลวงปู่ชอบ เมื่อมากราบท่านพระอาจารย์มั่น
องค์บูรพาจารย์ของท่าน ก็เพิ่งออกจากป่าจากเขามา

เรา (พระเณร) ต่างได้ยินคำสรรเสริญยกย่องมานานแล้วว่า ท่าน
ทั้งสองบำเพ็ญเพียรเจริญรอยตามพระมหากัสสปะ ผู้เลิศในทางรุดงค์

เราได้ยินได้ฟังมานานแล้วว่า ท่านทั้งสองพอใจในเสนาสนะ
ป่าเขาอันเงียบสงัด ท่านมีความมักน้อย สันโดษ ใช้แต่ผ้าบังสุกุลจีวร
๓ ผืนเป็นวัตร ท่านไม่ชอบระคนด้วยหมู่ ท่านผู้เป็นพี่ชายใหญ่ ท่าน
ผู้เป็นที่รักของเทวดาและมนุษย์

ท่านมาในครั้งนี่ เราคงมีโอกาสได้ฟังอะไรดีๆ ให้เป็นขวัญตา
ขวัญใจ ขวัญหู ของพวกเราแน่”

แน่นอน ที่พระเณรทุกคนจะนึกคาดคอดยเช่นนั้น เพราะเวลา
ใดที่มีพระเถระผู้ใหญ่ ผู้มีภูมิธรรมขั้นสูงออกจากป่าที่พักบำเพ็ญภาวนา

หรือไปชุดงค์ ณ เมืองไกล จะมีความรู้ความเห็นจากการภาวนามาเล่าถวาย **ท่านอาจารย์** ของท่าน

เวลานั้นจะเป็นเวลาที่พระเถรทั้งหลายกระหึ่มใจ คอยตั้งใจฟังกันมากที่สุด เพราะความรู้ความเห็นจากการภาวนาของท่านเหล่านั้นเป็น **“ของจริง”** ที่แต่ละองค์ได้ประสบพบเห็นมา และก็มีมักจะแปลกแตกต่างกันไปตามจริตนิสัยของแต่ละองค์

ยิ่งคราวนี้ **หลวงปู่ทั้งสอง** ซึ่งเป็นผู้ได้รับคำพยากรณ์จากท่าน **พระอาจารย์มั่น** มาแล้ว เป็นผู้ได้รับคำยกย่องสรรเสริญอยู่เสมอ... กลับจากชุดงค์มากราบคารวะครูบาอาจารย์พร้อมกัน

ประดุกุญญา ช้างกลับจากการตระเวนไพรมาด้วยกันจะนั้น

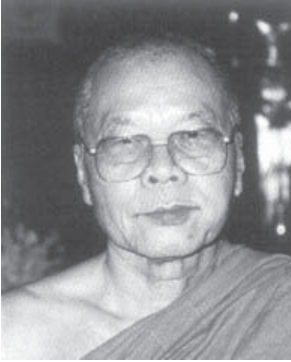
แน่นอน หลวงปู่ทั้งสองคงจะมีเรื่องที่รู้เห็นจากการภาวนาล้วนๆ เกี่ยวกับอริยสัจภายในบ้าง เกี่ยวกับพวกเทพ พวกอินทร์ พรหม ยมยักษ์ พญานาค ภายนอกบ้าง มาเล่าถวายให้ฟังอย่างมากมาย

คงได้ฟังกันอย่างเพลิดเพลินตลอดรุ่ง

อ้อ ! อย่าลืมนะครับว่า ตอนนั้น (พ.ศ. ๒๔๘๙-๒๔๙๐) **หลวงปู่บุญเพ็ง** ท่านยังเป็นสามเณรน้อยติดตามอุปัฏฐาก **หลวงปู่มั่น** นะครับ (สามเณรบุญเพ็ง เป็นผู้อุปัฏฐาก **หลวงปู่มั่น** ต่อจาก **หลวงพ่อวิริยงค์** ที่ได้ออกชุดงค์กลับไปจังหวัดจันทบุรี กับ **หลวงปู่กงมา** ครับผม)

“บุญเพ็ง ไปปู่เสีย”

ท่านพระอาจารย์มั่น สั่ง **สามเณรบุญเพ็ง** แล้วกำชับว่า **“ท่านชวา ท่านชอบ** ท่านชอบปานะ เราไปจัดป่าให้ท่านนะ”

หลวงปู่บุญเพ็ง เขมาภิรโต วัดถ้ำกลองเพล จ.หนองบัวลำภู

สามเณรบุญเพ็ง รีบไปจัดสถานที่ให้อย่างกตัญญู ท่านเล่าว่าเป็นความประทับใจที่ท่านไม่ลืมเลย ในใจพองโตด้วยความปลื้มปีติที่จะได้มีโอกาสปรนนิบัติรับใช้ศิษย์รุ่นพี่ใหญ่ ผู้เป็นพระเถระผู้ใหญ่

ท่าน (หลวงปู่บุญเพ็ง) จำได้ไม่ลืมว่า ท่านจัดให้**หลวงปู่ขาว** ผูกกลดอยู่ใต้**ร่มต้นมะไฟ** ส่วน**หลวงปู่ชอบ**นั้น ท่านจัดให้ไปอยู่ใต้**ร่มไม้ห่างไปอีกทางหนึ่ง** คือผูกกลดใต้**ต้นหมากเฒ่า**

ต่างองค์ต่างอยู่ในป่า ไม่ระคนกับหมู

และก็เป็นอย่างที่พระเถระน้อยใหญ่คาดคอย กล่าวคือ ได้มีโอกาสฟังหลวงปู่ใหญ่ คือ **ท่านพระอาจารย์มั่น** กับศิษย์รุ่นใหญ่ ทั้งสององค์ คือ **หลวงปู่ขาว หลวงปู่ชอบ** สนทนากันอย่างลึกซึ้งและรื่นเริงในธรรม

(น่าเสียดายที่**หลวงปู่บุญเพ็ง** ท่านไม่ได้ให้รายละเอียดว่า หลวงปู่ทั้งสามองค์ที่เป็นพระอาจารย์กับศิษย์สนทนากันเรื่องอะไรบ้าง ผมว่าต้องน่าสนใจมากใช่ไหมครับ ?)

๑๕๐.

แม่เล็กน้อยก็ต้องเตือน

หลวงปู่บุญเพ็ง เขมาภิรโต ย้อนไปเล่าถึงช่วงแรกสุดที่ **หลวงปู่มั่น** พบหน้าลูกศิษย์อาวุโสทั้งสององค์ ดังนี้ : -

อย่างไรก็ดี ตามวิสัยครูบาอาจารย์ ซึ่งเป็นประดุจพ่อแม่ของศิษย์ **ท่านพระอาจารย์มั่น** ก็ไม่วายที่จะ “ประหน้า” ศิษย์เอกทั้งคู่ ด้วยเทศนาภักดิ์ใหญ่ก่อน โดยเริ่มว่า : -

“...กลัวแต่คนอื่นจะเห็นดับไตไส้ฟุงของตัวเอง แต่ตัวเองไม่สนใจ ดูปดับไตไส้ฟุง และจิตใจของตัวเอง ว่ามันมีอะไรอยู่ภายในนั้น มัวเพลินดูเพลินฝัน เพลินคิด แต่เรื่องคนอื่น กลัวเขาจะมาเห็นดับไตไส้ฟุงของเรา คิดส่งออกไปภายนอก ไม่สนใจคิดเข้ามาภายใน

นักปฏิบัติเรา...ไม่สนใจดูกายดูใจของตัวเอง จะหาความฉลาดรอบรู้มาจากไหน ?”

หลวงปู่ขาวกับหลวงปู่ชอบหันมาสบตากันเล็กน้อย แล้วก็นั่งอยู่ด้วยอาการสำรวม

เหตุการณ์มีอยู่ว่า : -

ระหว่างทาง ก่อนจะถึง **วัดป่าบ้านหนองผือ หลวงปู่ทั้งสององค์** หยุดพักค้างคืน ณ ที่แห่งหนึ่ง ต่างองค์ต่างเข้าที่ บำเพ็ญจิตภาวนา ถวายเป็นพุทธานุชา ธรรมานุชา สังฆานุชา บูชาพระคุณท่านพระอาจารย์มั่น

อาจารย์ใหญ่ ผู้สอนกลุ่มมเกลาศิษย์ให้เข้ามาสู่เส้นทางมรรคอันถูกต้อง
ที่เที่ยงแท้ ตรง และแน่นอน เข้าสู่ความหลุดพ้น

หากไม่ได้ความกรุณา เมตตาชี้แนะอย่างถูกต้องของท่าน ก็คง
จะขาดประโยชน์ สติประโยชน์อันควรมีควรเป็นไปอย่างน่าเสียดาย
พระคุณของท่านหาประมาณมิได้...

ในคืนนั้น หลวงปู่ทั้งสององค์ ตั้งใจพิจารณากาย...กายคตานุ
สติปัญญาฐาน ถวายบูชา ท่านพระอาจารย์มั่น เป็นพิเศษ

หลวงปู่ขาว หลุดปากปรารภกับ หลวงปู่ชอบ ว่า “เราพิจารณา
กายกันอยู่ทางนี้ ที่โน่น...บ้านนี้ท่านอาจารย์มั่น คงนั่งภาวนามองดู
ตับไตไส้พุงของเราทะลุปรุไปร่งหมดแล้ว

ก่อนที่เราจะไปถึงท่าน เครื่องใน ตับไต ไส้พุง ในตัวเราคง
ไม่มีอะไรเหลือ ท่านคงขยี้คลี่ดูเหล็กกลายเป็นจุนไปหมดแล้วด้วยญาณ
ของท่าน...”

คิดเพลิน...เพลินคิด กันไปเพียงเล็กน้อยยังไม่วายถูกเตือน...!!

วัดบ้านหนองผือ สถานที่พำนักของหลวงปู่มั่น

๑๕๑.

ช่วยพระอาจารย์ต้อนรับแขก !

ถ้าดูหัวข้อเรื่องก็ไม่น่าจะเป็นภาระที่น่าสนใจอะไรเลยใช่ไหมครับ ? ลองติดตามอ่านต่อไป

ในการกลับมาราบเยี่ยม ท่านพระอาจารย์มั่น ที่วัดป่าบ้านหนองผือ นี้ ครั้งแรก หลวงปู่ชอบ ท่านคิดว่าจะกลับไปบ้านเกิดของท่านที่จังหวัดเลย โดยเร็ว เพราะได้เห็นทางแดนมาตุภูมิมาเป็นเวลานานมากแล้ว

อีกประการหนึ่ง หลวงปู่ขาว อนาลโย กัลยาณมิตรที่มาจากภาคเหนือด้วยกัน ก็ได้กราบลา ท่านพระอาจารย์มั่น กลับไปจังหวัดอุบลฯ บ้านเกิดของท่านแล้ว

ดังนั้น หลวงปู่ ควรจะได้กราบลาพระอาจารย์ กลับไปเยี่ยมวงศ์าคณาญาติของท่านบ้าง

แต่...หลวงปู่ได้มาคิดคำนึงดูว่า ตัวท่านนั้นได้เที่ยววิเวกห่างจากครูบาอาจารย์ไปเป็นเวลานาน ไม่เคยได้อยู่จำพรรษาเพื่อช่วยแบ่งเบาภาระงานท่านบ้างเลย

ครั้งนี้ ท่านพระอาจารย์มั่น ก็มีอายุมากแล้ว (๗๘ ปี) มีพระเถระอยู่รับการอบรมจากท่านเป็นจำนวนมาก เป็นภาระแก่ท่านอย่างยิ่ง

หลวงปู่จึงคิดจะอยู่รับใช้ตอบแทนพระคุณท่านอาจารย์สักกระยะหนึ่ง ต่อจากนั้นจึงค่อยกลับไปเยี่ยมบ้าน

ราวกับท่านพระอาจารย์มั่น จะล่วงรู้ถึงดำริที่แสดงถึงการมีน้ำใจของหลวงปู่ (ภายหลัง หลวงปู่บอกว่า ท่านอาจารย์ท่านรู้แน่นอนอย่างแน่นอนไม่มีปัญหา) จึงได้มอบหน้าที่ให้หลวงปู่ช่วยดูแลหลายเรื่อง ที่สำคัญได้แก่ **หนึ่ง ช่วยต้อนรับแขกบ้าง** และ **สอง ช่วยดูแลพระเถร**

หน้าที่อย่างแรก **“ช่วยต้อนรับแขก”** ดูเป็นเรื่องธรรมดา ไม่จำเป็นจะต้องใช้พระเถรผู้มีคุณธรรมสูงระดับนี้ก็ได้ !

แต่...ถ้าเป็นภาระหน้าที่ธรรมดาๆ **ท่านอาจารย์มั่น** ก็คงไม่มอบให้พระระดับ **หลวงปู่ชอบ** อย่างแน่นอน

การ**ช่วยต้อนรับแขก** หมายความว่า ในเวลากลางคืน ซึ่งเวลาที่มนุษย์ทั่วไปควรจะพักผ่อนหลับนอนนั้น ปรากฏว่า **ท่านพระอาจารย์มั่น** มักจะมีแขกมาเยี่ยม มาขอฟังธรรมอยู่เสมอ บางคืนมากันมากมายหลายคณะ แขกคณะนี้กลับไป แขกคณะอื่นก็มาต่อ ทำให้ท่านเหน็ดเหนื่อยอย่างยิ่ง

ท่านจึงต้องขอให้หลวงปู่ช่วยท่านรับแขกด้วย...!

แน่นอน ไม่ใช่แขกมนุษย์ แต่เป็นแขกเทพ!

การมอบให้หลวงปู่ช่วยรับแขกนี้ **ท่านพระอาจารย์มั่น** ไม่ได้เอ่ยปากโดยตรง เพียงแต่...เมื่อหลวงปู่อยู่ในสมาธิ จะมีคณะเทพมากราบขอฟังธรรมและเรียนท่านว่า พวกเขาได้ไปกราบท่านพระอาจารย์มั่นแล้ว แต่ท่านเหน็ดเหนื่อยด้วยคืนนี้รับแขกมามากคณะแล้ว ท่านบอกให้พวกเขามาฟังธรรมจากหลวงปู่แทน...

เมื่อ**หลวงปู่**ได้เทศน์ และแสดงธรรมโปรดชาวเทพแล้ว พอตอนเช้าก็ขอโอกาสกราบเรียนเรื่องราวให้**ท่านพระอาจารย์มั่น**ฟัง พร้อมทั้งกราบเรียนถามว่า ท่านพระอาจารย์ได้บอกให้พวกเทพไปขอฟังธรรมจากท่านใช่หรือไม่ หรือว่าเทพคณะนั้นๆ สมอ้างชื่อของท่านพระอาจารย์เอาเอง?

ท่านพระอาจารย์มั่นก็รับว่า ท่านได้บอกเทวดาเช่นนั้นจริงๆ เพราะท่านเหนื่อยในการรับแขกพวกนั้นอย่างยิ่ง ด้วยมากันมากมาย หลายนคณะ และข้อธรรมที่จะแสดง ก็ต้องกำหนดแตกต่างกันไปตามภูมิตามชั้น และจริตนิสัยที่ควรแก่การรับการอบรมที่ไม่เหมือนกัน

หลวงปู่ จึงมีหน้าที่ช่วยอาจารย์ของท่านรับแขกด้วยประการฉะนี้... (ไม่ธรรมดาเลยใช่ไหมครับ?)

การรับแขกที่เป็นเทพนี้ ใช้การสนทนาและแสดงธรรมกันด้วยใจล้วนๆ ทั้งใจของผู้ฟังธรรม และใจของผู้แสดงธรรม สัมผัสและกลมกลืนกันเป็นอย่างดี

และ...เช่นเดียวกันกับที่บรรดาแขกเทพทั้งหลายฟังธรรมจาก**ท่านพระอาจารย์มั่น** แล้วจะอนุโมทนาสาธุการกันสะเทือนเลื่อนลั่น ด้วยความเคารพเลื่อมใสเป็นอย่างยิ่ง

ท่านหลวงตาพระมหาบัว เขียนเล่าว่า “เวลาฟัง**ท่านพระอาจารย์มั่น** สนทนากับ **หลวงปู่ชอบ** เกี่ยวกับเรื่องพวกกายทิพย์ เรื่องแขกภายนอก เรื่องเทวดา ญาติผีทั้งหลาย ที่มาขอฟังบารมี ฟังธรรม และถามปัญหาธรรม บรรดาพระเถระที่อยู่ ณ ที่นั้นต่างรู้สึกเปล็ดเปล็น ตื่นตาดิ้นใจ ไม่อยากให้การสนทนาจบลงเลย

ท่านทั้งสององค์พูดสอดคล้องกัน และเป็นไปในแนวเดียวกัน ราวอยู่ในเหตุการณ์ด้วยกัน เห็นด้วยกัน ฟังด้วยกัน ฉะนั้น”

๑๑๒.

หน้าที่ช่วยดูแลพระณเร

หน้าที่สำคัญประการที่สอง ที่ท่านพระอาจารย์มั่นได้มอบให้
หลวงปู่ชอบ คือ “ให้ช่วยดูแลพระณเร”

ถ้าความเข้าใจของคนธรรมดาสามัญทั่วไปก็ต้องคิดว่า...
แน่นอน ในฐานะที่หลวงปู่เป็นศิษย์รุ่นพี่ใหญ่ ก็ต้องคอยดูแลตักเตือน
ศิษย์รุ่นน้องให้ประพฤติปฏิบัติอยู่ในกรอบอันดีงาม ให้มีความขยัน
หมั่นเพียรในการบำเพ็ญภาวนา อย่าถือเอาความเกียจคร้านเป็นสรณะ...

แล้วก็ไม่เห็นแปลกอะไรเลย ใช่ไหมครับ ?

การทำหน้าที่ **ช่วยดูแลพระณเร** ที่หลวงปู่ชอบ ได้รับมอบหมาย
นั้น **หมายความว่า** ปกติท่านพระอาจารย์มั่นมี**ปรจิตวิชาว**อย่างว่องไว
พระณเรองค์ใดคิดไม่ถูกไม่ควร จะต้องถูกท่านทักหรือเทศน์ตักเตือน
เสมอ เข้าใจว่าท่านผู้อ่านคงทราบเรื่องเหล่านี้ดีแล้ว

ตัวอย่างเช่น แม้แต่เวลากลางคืน **ท่านพระอาจารย์มั่น**จะกำหนด
จิตดูว่า มีลูกศิษย์องค์ไหนเกียจคร้าน ไม่ทำความเพียร หรือ คิดสร้าง
บ้านสร้างเรือน นอกถิ่นนอกทาง อันเป็นการผิดสมณวิสัยบ้างหรือไม่

เวลา**หลวงปู่ชอบ**กำหนดจิตดู ก็จะปรากฏเป็นภาพนิมิตของท่าน
พระอาจารย์มั่นไปเดินเคาะกุฏิลูกศิษย์บ่อยๆ ดังนี้ เป็นต้น

ท่านพระอาจารย์มั่น มักจะกำหนดจิตตามดูเวลาลูกศิษย์ออก
บิณฑบาตตอนเช้า หรือในเวลาที่ท่านกำลังเทศน์อบรมอยู่ ถ้าศิษย์

คนไหนคิดอะไรอยู่ ผิดปกติ คิดออกนอกกลุ่มนอกทาง มักจะถูกท่านหัก หรือดุเอาบ่อยๆ

มาในระยะหลัง พระเถระมีจำนวนมากขึ้น โดยเฉพาะในระหว่างที่**พระอาจารย์** ท่านเทศน์แสดงธรรมนั้น กระเสาะธรรมของท่านจะหลังไหล ต่อเนื่องกันอย่างเผ็ดร้อน หากมีอะไรมาหักมาขัดจ้วงหวะทำให้การเทศน์ของท่านต้องสะดุดหยุดลงไม่ต่อเนื่อง ก็จะเป็นการเสียหายได้

ดังนั้น ท่าน**พระอาจารย์มั่น** จึงได้มอบให้หลวงปู่ **“ช่วยดูแลพระ จับขโมยให้ผมด้วย”**

ขโมย ตามความหมายนี้ คือ **“ขโมยคิด** อย่างไม่ถูกต้องตามครรลองของพระผู้ควรถือศีล ๒๒๗ ให้บริสุทธิ์”

เป็นที่กล่าวขานในหมู่พระเถระฝ่ายปฏิบัติว่า **“ปรจิตวิชา หรือ การรู้วาระจิตผู้อื่น หลวงปู่ชอบ ก็ร้องไว้มั้แต่ท่านพระอาจารย์มั่น อาจารย์ของท่านเหมือนกัน”**

ดังนั้น พระเถระทั้งหลาย จึงเกรงหลวงปู่มาก และเคารพท่าน รองลงมาจากท่าน**พระอาจารย์มั่น**ทีเดียว

คุณหญิงสุรีพันธ์ เขียนบรรยาย ดังนี้ : -

“ผู้เขียนเคยกราบเรียนถามท่านว่า ที่หลวงปู่จับพระ จับขโมย ที่ว่า **ขโมยคิด**ไม่ถูกต้องนี้ ท่านคิดกันเรื่องอะไร ?

หลวงปู่เล่ายิ้มๆ ว่า ส่วนมากก็**คิดฮอดผู้สาว**

ได้ความว่า บางทีไปบิณฑบาต ไปเห็นผู้สาวอาบนํ้า หรือมาใส่บาตร ทำตาทวนไส้ พระหนุ่มบางองค์ **สติไม่ทันจิต** ก็อาจจะเพลิดเพลिनไปได้

บางทีก็เป็นการ**คิดประมาทธรรม ประมาทครูบาอาจารย์** ซึ่งเป็นการ**ไม่ถูกต้องและบาปอย่างยิ่ง** ก็จำต้องหักท้วงกัน”

๑๔๓.

ลำดับสถานที่จำพรรษา ของหลวงปู่

ด้วยหลวงปู่ชอบ จานสโม ท่านเป็นพระรุดงคกรรมฐาน ท่านชอบเที่ยวไปในป่าในเขาอยู่ไม่ประจำที่ การสืบเสาะหาสถานที่จำพรรษาตลอดระยะเวลายาวนานที่ท่านท่องรุดงค์อยู่นั้น จึงเป็นเรื่องที่ลำบากยากยิ่ง ยิ่งกว่านั้นในช่วงท้าย หลวงปู่ท่านป่วยเป็นอัมพาตทั้งตัว การจะเปล่งคำพูดแต่ละพยางค์เป็นไปด้วยความยากลำบาก การจะให้หลวงปู่บอกเล่าด้วยปากของท่านเองจะยิ่งเพิ่มความลำบากอย่างยิ่งวด

คุณหญิงสุรีพันธ์ มณีวัต ผู้รจนาประวัติของหลวงปู่ได้ใช้ความอุตสาหะวิริยะอย่างที่สุด จึงได้เรื่องราวตลอดจนสถานที่ที่หลวงปู่เคยไป และเคยพักจำพรรษามาให้พวกเราได้รู้ได้ศึกษากัน นับเป็นคุณูปการที่สูงยิ่งของคุณหญิงฯ

ผลการสืบค้นของคุณหญิงสุรีพันธ์ เกี่ยวกับลำดับการจำพรรษาของหลวงปู่ โดยเริ่มจากพรรษาที่ ๑๖ ของท่าน มีต่อไปดังนี้ : -

พรรษาที่ ๑๖ พ.ศ. ๒๔๘๓ จำพรรษาที่ บ้านยาง เชียงใหม่

พรรษาที่ ๑๗ พ.ศ. ๒๔๘๔ จำพรรษาที่วัดห้วยน้ำริน อำเภอก

แมริม เชียงใหม่ กับพระคุณเจ้าหลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ

พระราชที่ ๑๘ พ.ศ. ๒๔๘๕ จำพระราชที่สำนักสงฆ์แม่หนองหาร
สันทราย จังหวัดเชียงใหม่ กับท่าน**พระอาจารย์เหรียญ วรลาโภ** เพียง
๒ องค์ด้วยกัน

ออกพรรษาแล้วท่าน (หลวงปู่ชอบ) ก็เตรียมกลับไปหาที่ภาวนา
อันสงบที่**พม่า**อีก โดยผ่านไพบีภพที่**แม่ฮ่องสอน**ก่อน

ความจริงท่านชวนท่าน**พระอาจารย์เหรียญ วรลาโภ** ให้ไปด้วย
ท่าน แต่ท่าน**พระอาจารย์เหรียญ** พิจารณาในส่วนของท่าน (หมายถึง
การเข้าที่ภาวนา พิจารณา) แล้วเห็นว่า จะมีอุปสรรค ท่านจึงขอตัว
ไม่ไปด้วย

ตกลงหลวงปู่จึงเดินทางต่อไปเพียงลำพัง

ท่านเล่าว่า ระหว่างอยู่ที่**แม่ฮ่องสอน** มีพวกโจรมาปล้น จะเอา
เงิน และ **ของดี**

สมัยนั้นพระพุทธรูปปางองค์ก็มีปัจจัยติดตัวมามากเหมือนกัน แต่
หลวงปู่เป็นพระธรรมยุตไม่เคยจับเงิน

ท่านก็ปล่อยให้โจรค้นบาตรตามใจ มันค้นหา**เงิน**ไม่ได้ จะหา
“ของดี” ประเภทตะกรุด พระเครื่อง พระพุทธรูปองค์นี้ที่ไม่มีสักอย่าง
โจรมันคงจะนึกทุเรศเต็มประดาที่พระพุทธรูปองค์นี้ไม่มี “ทำที่”
ของพระพุทธรูปตามโลกเขานิยมเลย มันจึงบ่นพึมพำและสุดท้ายก็ปล่อย
ท่านไป

หลวงปู่เดินทางจากแม่ฮ่องสอน ๔ วัน จึงเข้าเขต**พม่า** ซึ่ง
เหตุการณ์ช่วงที่ท่านอยู่ในพม่าตอนรอบหลังนี้ ก็ได้กล่าวมาในตอนต้น
แล้ว อันเป็นเวลาระหว่างพระราชที่ ๑๙ - ๒๑ พ.ศ. ๒๔๘๕ - ๒๔๘๘

ท่านกลับจากพม่าในปลายปี ๒๔๘๘ และคงเที่ยวไปตามป่าเขาในเขต**เชียงใหม่** ต่อไปตามอัครยาศัยโดยได้มีโอกาสเที่ยววิเวกกับเพื่อนสหธรรมิกของท่าน เช่น **หลวงปู่แหวน หลวงปู่ขาว หลวงปู่สิม** หรือเพื่อนรุ่นน้องอย่าง**พระอาจารย์เหรียญ**

ปี ๒๔๘๙ **หลวงปู่ขาว** ซึ่งเสรีจรกิจทางธรรมแล้วเช่นกัน ก็ชวนท่านกลับอีสาน

พรรษาที่ ๒๒ (หลวงปู่) จำพรรษาที่**ป่าช้าวังหินงั้น** (หินชะง็อก) ซึ่งปัจจุบันคือ **วัดป่าโคกมน** อำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย

พรรษาที่ ๒๓ - ๒๔ - ๒๕ - ๒๖ พ.ศ. ๒๔๙๐ - ๒๔๙๑ - ๒๔๙๒ และ ๒๔๙๓ จำพรรษาที่ **วัดวังม่วง** ใกล้บ้านโคกมน ท่านจำพรรษาอยู่ที่นี้ติดต่อกันถึง ๔ ปี และที่นี้ **ท่านพระอาจารย์บัวคำ อดีตเจ้าอาวาส วัดป่าสัมมานุสรณ์** ซึ่งมรณภาพไปแล้ว ได้มาจำพรรษาอยู่ด้วย ๒ พรรษา

ควรจะทราบไว้ด้วยว่า เมื่อกล่าวถึงการจำพรรษา ๔ ปีนี้ มิได้หมายความว่าหลวงปู่จะอยู่ที่**วัดวังม่วง**ตลอดเวลา ๔ ปี

ออกพรรษาแล้วท่านก็จะออกวิเวกท่องเที่ยวไปที่ป่าเพ็ญภูพาน อันสงัดเงียบต่อไป ตามวิสัยของพระรุดงคกรรมฐาน

ระหว่าง ๔ ปีนี้ หลวงปู่ได้รุดงค์ไปๆ มาๆ ระหว่างเลยและเชียงใหม่ และเลยไปถึงเชียงรายและพะเยาด้วย

ระหว่างมาเที่ยววิเวกทางเชียงใหม่นี้ ท่านได้พบสถานที่อันสงัดสงบบนยอดเขาสูงหลายแห่ง พิจารณาเห็นสมควรจะสร้างเป็นวัดให้เจริญสมณธรรม ที่สำคัญซึ่งท่านมักจะมาพักหรือจำพรรษาในภายหลัง คือที่ **ผาแต่น** และ**ปางยางหนาด** (อยู่ในอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ ต่อแดนกับจังหวัดแม่ฮ่องสอน)

เฉพาะที่ผาแด่น ซึ่งเรียกกันว่า **วัดป่าบ้านยางนั้น หลวงปู่ให้**
ท่านพระอาจารย์สมบุรณ์ ปสนฺจิตฺโต ช่วยสร้าง หลวงปู่เองอยู่จำพรรษา-
 หลายครั้ง **ท่านพระอาจารย์ลี ธมฺมธโร** ก็เคยจำพรรษาที่นั่น

พรรษาที่ ๒๗ พ.ศ. ๒๔๙๔ จำพรรษาที่**วัดป่าบ้านยาง** ผาแด่น
 เชียงใหม่

พรรษาที่ ๒๘ พ.ศ. ๒๔๙๕ จำพรรษาที่ **ถ้ำแม่แจ่ม** เชียงใหม่
 เช่นกัน

พรรษาที่ ๒๙ พ.ศ. ๒๔๙๖ กลับมาจำพรรษาที่**โคกมน** (อ.วังสะพุง
 จ.เลย)

พรรษาที่ ๓๐ พ.ศ. ๒๔๙๗ จำพรรษาที่ **ถ้ำพระสบาย** (อ.แม่ทะ)
 ลำปาง

พรรษาที่ ๓๑ พ.ศ. ๒๔๙๘ จำพรรษาที่**วังม่วง วัดป่าท่าสวย**
จังหวัดเลย

กุฏิกระต๊อบที่หลวงปู่เคยพักจำพรรษา

๑๕๕.

เริ่มพักประจำที่

จากตอนที่แล้ว **คุณหญิงสุรีพันธ์** ท่านค้นคว้าสืบเสาะสถานที่ที่ **หลวงปู่ชอบ ฐานสโม** ท่านพักจำพรรษาถึง **ลำดับพรรษาที่ ๓๑ ปี พ.ศ. ๒๔๙๘**

คุณหญิงฯ ท่านเขียนถึงความยากลำบากในการสืบค้น ต่อไปว่า :-

...จากนี้ไปหลวงปู่จะนึกนานหน่อย จน**ผู้เขียน** (คุณหญิงฯ) คิดว่าไม่คุ้มกับการที่เราจะไปรบกวนท่าน

ความจริงที่ท่านกรรณานึก กรรณาตอบมาได้ถึง ๓๑ พรรษา ก็เป็นความเมตตาหาที่สุตมิดีได้อยู่แล้ว ท่านเจริญอายุถึง ๘๕ พรรษาแล้ว (เมื่อ ปี พ.ศ. ๒๕๒๙) เป็นปฤชุนคนธรรมดาที่ย่อมจะหลงเลือน ยากจะจำสิ่งใดได้

แต่ท่านก็จำเหตุการณ์ต่างๆ ที่ท่านประสบพบเห็นมาได้ดีทั้งที่เป็นส่วนภายนอก และทั้งที่เป็นส่วนภายใน

ถ้าเป็นเวลาอันควรและสถานที่อันควร กราบเรียนถามครั้งใด ท่านจะตอบทันทีและทุกครั้งก็ตรงกัน โดยเฉพาะเหตุการณ์สำคัญๆ เช่น การพบกับ**ท่านพระอาจารย์มั่น** หรือเพื่อนสหธรรมิกของท่านที่ร่วมธุดงค์กันมาอย่างไซกไซน หรือเหตุการณ์ที่ท่านประสบอันเป็นที่เลื่องลือเล่ากันมาจนประหนึ่งนิยาย...เหล่านี้ ท่านจะตอบทันทีโดยไม่ลังเลว่าเกิดที่ใด จังหวัดใด บวชมาก็พรรษา

ตัวเราเอง ลองนึกย้อนไป ให้ตอบว่าปีนั้น เดือนนั้น อยู่ที่ไหน คงยากจะตอบ เพราะเราย่อมจะจำได้เพียงเหตุการณ์ประทับใจเท่านั้น ดังนั้น เราจึงควรพอใจในสิ่งที่ได้รับความกรุณามาแล้วจากท่าน

ใน พ.ศ. ๒๕๐๑ ผู้ใหญ่ถัน วงษา ผู้ใหญ่บ้านบ้านโคกมน (อ.วังสะพุง จ.เลย) ในสมัยนั้นได้ซาบซึ่งในวัตรปฏิบัติของท่าน ประรณนา จะให้ท่านได้อยู่เป็นขวัญตาขวัญใจของชาวแดนมาตุภูมิของท่านนานๆ เพราะท่านมักจะเที่ยวรุดงค์ไปในทางถิ่นอื่นแดนอื่นมากกว่า **ถ้ามีวัดถาวร ท่านคงจะเมตตาอยู่ประจำให้มากขึ้น**

ผู้ใหญ่ถัน จึงอุทิศที่ดินถวายหลวงปู่ให้สร้างวัด ได้มีชาวบ้าน สมทบถวายอีกมาก จนเป็นเนื้อที่ ๑๐๐ ไร่ ซึ่งคือ **วัดป่าสัมมานุสรณ์** ในขณะนั้น (สัมมา แปลว่า **ชอบ วัดป่าสัมมานุสรณ์** จึงหมายถึงวัดที่เป็นอนุสรณ์ของหลวงปู่ชอบครับ)

และ...หลังจากนั้น ศรัทธาญาติโยมทั้งที่จังหวัดเลย จังหวัดใกล้เคียง รวมทั้งชาวกรุงเทพมหานคร ก็ได้หลั่งไหลกันมาบำเพ็ญกุศล ร่วมสร้างวัด จนมีความเจริญขึ้นดังใน**ปรัตยบัน**นี้ มีโบสถ์กลางน้ำ เจดีย์ใหญ่ และศาลาเมตตาฐานสี่โม ฯลฯ

ระยะหลังนี้ หลวงปู่จึงจำพรรษาอยู่ที่วัดป่าโคกมน และวัดป่าสัมมานุสรณ์ เป็นส่วนใหญ่ (สองวัดนี้อยู่ที่บ้านโคกมน เหมือนกัน)

และในตอนระยะหลัง เมื่อท่านยอมลงมาโปรดญาติโยมทางกรุงเทพฯ ซึ่งท่านเล่าว่า **ท่านรับนิมนต์มากรุงเทพฯ ครั้งแรก อายุ ๗๐ ปี** (ไม่ได้นับการมาระหว่างเดินทางไปมา เช่นหากจะต้องเดินทางจากเชียงใหม่ กลับอีสานโดยรถไฟ ก็ได้มาแวะพักที่กรุงเทพฯ กับ หมู่พวกก่อน) **ท่านก็ได้มาจำพรรษาโปรดชาวกรุงเทพฯ ด้วย**

๑๔๕.

ช่วงท้ายของชีวิต

ลำดับการจำพรรษาของ หลวงปู่ชอบ ฐานสโม ในช่วงสุดท้ายของท่าน มีดังนี้ :-

เท่าที่ทราบ ในพรรษาที่ ๓๕ พ.ศ. ๒๕๐๒ ท่านจำพรรษาที่ **บ้านบง** อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย เป็นยอดเขาสูงเทียมฟ้า เช่นเดียวกับที่ **ผาแต่น** (อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่)

(สำหรับที่ **ผาแต่น**นี้) **พระอาจารย์บุญฤทธิ์ ปณฺทิตโต** คิษย์เอกองค์หนึ่งของท่านแล้วว่า เป็นที่เสียดูมาก บางวันเอาควายชาวบ้านไปกินถึง ๕ ตัว ที่จำพรรษาเป็นศาลาโล่งตลอด แทบจะไม่มีที่กั้นลม จึงหนาวบาดจิตบาดใจ

ออกพรรษา **ชาวโคกมน** ก็ไปตาม หลวงปู่ (จากบ้านบง อ.ด่านซ้าย จ.เลย) ท่านจึงต้องกลับไป **โคกมน** (อ.วังสะพุง)

พรรษาที่ ๔๐ และ ๔๑ พ.ศ. ๒๕๐๗ และ ๒๕๐๘ ท่านได้กลับไปจำพรรษาที่ **บ้านบง** (อ.ด่านซ้าย จ.เลย) อีก

(ช่วงพรรษาที่ ๔๒-๔๖ พ.ศ. ๒๕๐๙-๒๕๑๓ ไม่มีข้อมูลเรื่องสถานที่จำพรรษาของหลวงปู่)

พรรษาที่ ๔๗ พ.ศ. ๒๕๑๔ จำพรรษาที่**บ้านสานตม** (ปัจจุบันคือ **วัดป่าสานตม** อ.ภูเรือ จ.เลย ตั้งอยู่บนภูเขาสูง ริมถนนสายเลย - ด่านซ้าย)

พรรษาที่ ๕๐ พ.ศ. ๒๕๑๗ และพรรษาที่ ๕๕ พ.ศ. ๒๕๒๒
จำพรรษาที่ **สำนักสงฆ์ ก.ม. ๒๗** ของ **พล.อ.อ.พโยม เย็นสุดใจ**

พรรษาที่ ๕๗ พ.ศ. ๒๕๒๔ จำพรรษาที่**วัดโศการาม** (อยู่ริมฝั่งทะเล ต.ท้ายบ้าน อ.เมือง จ.สมุทรปราการ)

สำหรับที่ **ป่าช้าวังหินงั้น** ซึ่งอยู่ที่**บ้านโคกมน** เช่นเดียวกัน ไม่ไกลไปจาก **วัดป่าสัมมานุสรณ์** นับเป็นที่ซึ่งท่านกลับมาจากเชียงใหม่ ครั้งนั้น (พ.ศ. ๒๔๘๙) ก็แวะมาบำเพ็ญสมณธรรมเป็นแห่งแรก หลังจากไปพำนักกับ **หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต** ที่**วัดป่าบ้านหนองผือ** อ.พรรณานิคม จ.สกลนคร ระยะเวลาหนึ่ง

หลวงปู่ เห็นว่า **ป่าช้าวังหินงั้น** นี้ เป็นที่ควรวิเวก ได้ทำนุบำรุงให้เป็นวัดต่อไป ปัจจุบันนี้จึงกลายมาเป็น **วัดป่าศรัทธาวาราม** (บ้านโคกมน) ตั้งแต่พรรษาที่ ๕๘ ถึงพรรษาที่ ๖๖ คือตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๕ ถึง ปี พ.ศ. ๒๕๓๓ ท่านจำพรรษาที่วัดนี้โดยตลอด

พรรษาที่ ๖๗ พ.ศ. ๒๕๓๔ **หลวงปู่** ได้รับนิมนต์จากญาติโยม ทั้งชาวไทย ลาว เขมร และญวน ที่พักอยู่ในสหรัฐอเมริกา ให้ไปจำพรรษาโปรดพวกเขาที่ห่างไกลดินแดนพระพุทธรศาสนามาก ท่านก็ได้เมตตารับนิมนต์ไปจำพรรษาอยู่ ณ **วัดพุทธรัตนาราม** ซึ่งเป็นวัดที่ศรัทธาญาติโยมได้ไปสร้างอยู่ที่**เมืองเคลเลอร์ รัฐเท็กซัส**

และ ก็อย่างที่ได้อธิบายไว้แต่ต้น ว่าการจำพรรษาที่ใด มิได้หมายความว่า ออกพรรษาแล้วหลวงปู่จะอยู่ประจำ ณ วัดนั้นตลอด

ทั้งปี ท่านยังถือธุดงค์ตรออก ไปเที่ยวธุดงค์ตลอด

ทางภาคเหนือเป็นที่ที่หลวงปู่กลับไปเยี่ยมเป็นประจำ ส่วนทาง
ภาคอีสาน ภาคกลาง ภาคใต้ ท่านก็ไปเยี่ยมโปรดโดยทั่วกัน

เป็นที่น่าสังเกตว่า ในระยะหลังนี้ หลวงปู่ไม่ได้ถือเรื่องอธิษฐาน
พรรษาเคร่งครัดนัก ท่านเคยพูดว่า “บวชมาได้บวชเอาพรรษา...เฮา
บวชเพื่อพันทุกข์”

+ + + + +

ผมก็ขอคัดข้อเขียนของ **คุณหญิงสุรีพันธุ์** เกี่ยวกับลำดับการ
จำพรรษาของหลวงปู่มาอย่างครบถ้วน (แต่คัดไม่หมดเลยทีเดียว)

กราบขอบพระคุณ คุณหญิงฯ เป็นอย่างสูงครับ

๑๕๖.

วัดที่หลวงปู่ได้นำสร้างขึ้น

เมื่อพูดถึงสถานที่ที่หลวงปู่เคยพักจำพรรษา ก็ควรจะพูดถึงวัดที่เกิดขึ้นโดยการนำของหลวงปู่ด้วย เพราะสถานที่เหล่านั้นเป็นมงคลและหลายแห่งได้กลายมาเป็นสำนักสงฆ์ เป็นวัด ในเวลาต่อมา

คุณหญิงสุรีพันธ์ ได้ค้นคว้านำมาเขียนในเรื่องนี้ ภายใต้ชื่อหัวข้อ “วัดที่หลวงปู่ได้สร้างมาแล้ว” ดังต่อไปนี้ :-

ช่วงระยะเวลา ๗๕ พรรษา ที่พระคุณเจ้า หลวงปู่ชอบ ฐานสโม ได้บวชและเดินธุดงค์ เพื่อบำเพ็ญสมณธรรมเพื่อประโยชน์แห่งตนเอง และต่อมาก็เพื่อโปรดประชาชนชาวพุทธ เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมมาโดยลำดับนั้น

ในที่ซึ่งท่านบำเพ็ญเพียรภาวนา และเห็นว่าเป็นสถานที่อันเป็นสัปปายะ ควรแก่การเจริญสมณกิจ เป็นศูนย์รวมจิตใจชาวพุทธให้ยึดมั่นอยู่ในความดี ท่านจึงได้นำจัดตั้งเป็นวัดขึ้น

ในเขตจังหวัดเลย มี ๑. วัดป่าห้วยลาด ๒. วัดป่าบ้านบง ๓. วัดป่าสานตม ๔. วัดป่าม่วงไข่ ๕. วัดป่าโคกมน ๖. วัดป่าสัมมานุสรณ์ ๗. วัดป่าฐานสโม บ้านชำทอง อำเภอนาแห้ว

ในเขตจังหวัดเชียงใหม่ มี ๑. วัดป่าผาเด่น ๒. วัดป่าโป่งเดือด
๓. วัดป่าปางยางหนาด

ในเขตจังหวัดศรีสะเกษ ได้แก่ วัดป่าญาณวิเวก

ในเขตจังหวัดมุกดาหาร ได้แก่ วัดป่าม่วงหัทธ ๓. กุดโง้ง
อ.เมือง

ในเขตประเทศลาว วัดหลักกิโลที่ ๑๓๖ (บนทางไปเวียงจันทน์)

ลักษณะที่ตั้งของวัด มีข้อสังเกตว่า ถ้าไม่ตั้งอยู่ในบริเวณเขต
ป่าช้า ก็ต่างตั้งอยู่ในป่าลึกบนเขาสูงเทียมเมฆทั้งนั้น

เช่น ที่ วัดป่าสัมมานุสรณ์ และ วัดป่าโคกมน ซึ่งอยู่ในหมู่บ้าน
ที่เกิดของท่าน คือ ที่บ้านโคกมน ตำบลผาน้อย อำเภอวังสะพุง
จังหวัดเลย ต่างเคยเป็นเขตป่าช้ามาก่อน เช่นเดียวกับ วัดป่าญาณวิเวก
จังหวัดศรีสะเกษ และ วัดป่าม่วงหัทธ จังหวัดมุกดาหาร

ส่วนทุกวัดที่เหลือจากนั้น คือ วัดป่าห้วยลาด วัดป่าบ้านบง
วัดป่าบ้านสานตม วัดป่าบ้านม่วงไข ที่จังหวัดเลย และ วัดป่าผาเด่น
วัดป่าโป่งเดือด วัดป่าปางยางหนาด ที่จังหวัดเชียงใหม่ ล้วนอยู่บน
ยอดเขา ทุกคนที่เคยไปกราบท่าน จะต้องพบทางขึ้นเขาสูงเยื้องเทียมฟ้า
เห็นม่านเมฆลอยระเรียมกระทบพื้นดินทั้งนั้น

บางแห่ง หลวงปู่ จะอยู่จำพรรษา โปรตสัตว์โลกทั้งที่เห็นได้
ด้วยตา อย่างมนุษย์ สัตว์ และทั้งสิ่งลึกลับ เช่น พวกกายทิพย์ เทวดา

พญานาค เป็นต้น หนึ่งหรือสองพรรษา อย่าง**วัดป่าसानตม** จ.เลย **วัดป่าผาแต่น** จ.เชียงใหม่ หรือที่ประจำอยู่เป็นการถาวรนานกว่าที่อื่น อย่างที่ **วัดป่าสัมมานุสรณ์** และ **วัดป่าโคกมน** ที่บ้านโคกมน จ.เลย อันเป็นบ้านเกิดของท่าน

แต่บางแห่ง ท่านก็สร้างไว้เพื่อ**ประโยชน์สุข**ของชาวบ้านในบริเวณนั้น โดยบางครั้งบางคราว**หลวงปู่**จะหลบ **เมือง** ออกมาวิเวก ซึ่งชาวบ้านก็จะได้มีโอกาสทำบุญกับเนื้อนาบุญอันประเสริฐบ้าง และ**ประโยชน์**แก่หมู่พวกพระกรรมฐานรุ่นต่อๆ ไป จะได้มีที่สังคภิเวกสำหรับเป็นที่พักภาวนาในเวลาออกธุดงค์

หลวงปู่ท่านว่า นับวันป่าเปลี่ยว ดงลึก ก็จะหายากเข้า หมดไป ลึนไป ความเจริญอย่างถนนหนทาง บ้านเมือง รุกไล่ให้ป่ากลายเป็นเมืองมากขึ้น ต้นไม้สูงใหญ่ที่เคยยืนต้นเสียดฟ้า แผ่ร่มเงาครึ้ม จนเป็นป่ารกชัฏ ก็ถูกมนุษย์ชอกซอนเข้าไปแอบตัดทำลาย จนภูเขาต่างๆ กลายเป็นเขาทุ่งหญ้าไปก็มาก

ถ้าไม่จัดสร้างวัดไว้บ้าง ป่าก็จะถูกทำลายหมดสิ้นไป **วัดอยู่ที่ใด** บริเวณใด **ป่าแถบนั้น** บริเวณนั้นจะยังคงสภาพ **“ป่า”** ที่อุดมด้วยไม้หน้อยไม้ใหญ่ สงบดงามอยู่อย่างเดิม

และแม้แต่สัตว์ป่าก็จะยังคงอยู่บ้าง **เพราะ**พวกสัตว์เขารู้ว่า **ใน**บริเวณวัดเป็นที่ซึ่งพวกเขาจะอาศัยอยู่ได้ด้วยความสะดวกสบาย และปลอดภัย

ประโยชน์สุดท้ายนี้เป็น**ประโยชน์**สำหรับบ้านเมือง ซึ่งน้อยคนจะรำลึกได้ถึงความซื่อนี้ ว่า

“ความจริงนั้น วัดป่า นั้นต่างหาก **ที่เป็น**ผู้ช่วยในการ **สงวนป่า** และ **สงวนพันธุ์สัตว์ป่า”**

ภาค ๗ :
เป็นคณาจารย์สอนศิษย์

ภาค ๗ :
เป็นคณาจารย์สอนศิษย์

๑๔๗.

วัตรและปฏิบัติของหลวงปู่

ในบรรดาบูรพาจารย์สายพระตุดังกรรมฐาน คิษย์ของหลวงปู่มั่น ฐิริทุดโต เป็นที่ยกย่องกันว่า หลวงปู่ชอบ จานสโม เป็นคิษย์ที่สำคัญที่สุดองค์หนึ่งที่เด็ดเดี่ยวกล้าหาญทางความเพียร มีนิสัยทางมักน้อย สันโดษ ชอบแสวงหาความสงบวิเวกอยู่ตามป่าตามเขาตลอดมา

ข้อปฏิบัติและธรรมภายในของท่านเป็นที่สรรเสริญแม้จากปากของหลวงปู่มั่น พระอาจารย์ใหญ่เอง

ในเรื่อง**ตุดังควัตร ๑๓** ที่เป็นแบบธรรมเนียมของพระตุดังกรรมฐานมาแต่สมัยพุทธกาลนั้น หลวงปู่ ได้ถือปฏิบัติอย่างเข้มงวดมาเป็นประจำตั้งแต่พรรษาแรกที่บวช

ตุดังค์ ๑๓ ข้อ ที่หลวงปู่ถือปฏิบัติ ได้แก่... ถือผ้าบังสุกุลเป็นวัตร... ถือผ้าไตรจีวรเป็นวัตร... ถือเที๋ยวบิณฑบาตเป็นวัตร... ถือเที๋ยวบิณฑบาตไปตามแถวเป็นวัตร... ถือฉันหนเดียวเป็นวัตร... ถือฉันในบาตรเป็นวัตร... ถือห้ามอาหารที่ส่งตามมาภายหลังเป็นวัตร... ถืออยู่ป่าเป็นวัตร... ถืออยู่รูกมูรรมไม่เ็นวัตร... ถืออยู่ในที่แจ้งเป็นวัตร... ถืออยู่ป่าช้าเป็นวัตร... ถือการอยู่เสนาสนะที่จัดไว้ให้เ็นวัตร... ถืออยู่อย่างนั้นเป็นวัตร... และถือเนสัชชิก การไม่นอนตามแต่จะกำหนดเป็นคินๆ ไปเป็นวัตร

ข้อถือผ้าบังสุกุลจีวรเป็นวัตร หลวงปู่ถือเป็นประจำมาตลอด เพิ่งมาอนุโลมภายหลังเมื่อเข้าสู่วัยชราแล้ว เนื่องจากญาติโยมอ่อนวอนขอมีส่วนบุญ ท่านจึงได้อนุโลมยอมรับไตรจีวรสำเร็จที่โยมนำมาถวาย

มาในช่วงหลัง **หลวงปู่**อาพาธเป็นอัมพาต ฉันไม่ได้มาก แพทย์ได้ขอให้ท่านฉันเพลช่วย ท่านจึงยินยอม การถือฉันหนเดียวจึงต้องเลิกไป

ตามคำบอกเล่าของครูอาจารย์ที่เคยเที่ยวชุดงค์มากับ**หลวงปู่**แต่สมัยแรกๆ เล่าว่า**หลวงปู่**เป็นผู้**อยู่ง่าย** **มาง่าย** **ไปง่าย**

ปกติหลวงปู่ชอบอยู่องค์เดียว ไปองค์เดียว แต่ถ้าจะมีหมู่พวก ก็จะต้องเลือกเฉพาะผู้มีนิสัยใจเพชรเด็ดเดี่ยว **สู้อดสู้นทน** **สู้ลำบาก** เหมือนอย่างองค์ท่าน

ที่ว่า **หลวงปู่ อยู่ง่าย** นั้น ท่านไม่เลือกเรื่องที่พักนอน ถ้าเป็นในป่าในเขา ก็ใช้ใบไม้แห้งหรือใบไม้สดมารอง ปูผ้าอาบทับลงไปก็ใช้เป็นที่ใช้นอนได้

ถ้าใกล้หมู่บ้านมีฟางก็ใช้ฟาง มีใบไม้ใบหญ้าก็ใช้ใบไม้ใบหญ้า หรืออย่างดีชาวบ้านก็ช่วยจัดทำแคร่หรือร้านเล็กๆ พอได้อาศัยชั่วคราว พอให้หลบพื่นพวกมด พวกแมลงตามพื้นดินได้บ้าง และถ้าอยู่บนยอดเขายามหนาวเย็นก็ได้อาศัยชาวป่าชาวเขาช่วยสุมไฟให้ได้รับความอบอุ่นได้ด้วย

การ **มาง่าย** **ไปง่าย** ของหลวงปู่ นั้น เป็นที่เลื่องลือ บางครั้งเมื่อท่านอยู่ในป่าลึก ชาวบ้านเคารพศรัทธาอุทิศส่าห์ทำกระต๊อบให้เป็นที่

อย่างดี มีฝา มีหน้าต่าง มีชานครบ ซึ่งจัดว่าเป็นเลิศอย่างยิ่ง เพราะในป่าลึก บนเขาสูง การจะหาที่มุง ที่บัง ได้ครบเป็นภูมิที่พักนั้น ต้องนับว่าเป็นพิเศษจริงๆ !

บางที่หลวงปู่พักอยู่เพียง ๒ - ๓ วัน ก็บอกเพื่อน “ไปเถอะ...!” เพื่อนอุทธรณ์ว่า ที่สบายเช่นนี้ น่าจะอยู่ฉลองศรัทธาของเขาย่างน้อยสักเดือนหนึ่ง แต่... ท่านก็ไป ไปประจวบพญาหงส์ที่ละละระมุจลินทร์ อันโอฬารโดยไม่หวั่นหาอาลัยเลย

ฤดูฝน ดูจะเป็นปัญหา สมเด็จพระบรมศาสดาจึงทรงกำหนดให้ภิกษุสงฆ์อยู่จำพรรษา

แต่ระหว่างที่เที่ยวธุดงค์ เพียงหมดหน้าแล้งฝนก็เริ่มแล้ว ทางภาคอีสานฝนเริ่มตกแต่เดือนเมษายน ก่อนเข้าพรรษานานทีเดียว

ยามฝนตก ถ้าหาที่พักตามถ้ำหรือเงื้อมผาไม่ได้ก็ไม่ใช่อันหลบฝนได้ ผ้าสังฆาฏิ และเทียนไข ไม้ขีดไฟต้องเก็บไว้ในบาตรระวางปิดฝาให้ดี

บางที่ต้องสู้ทั้งลมทั้งฝน องค์กรท่านเปี้ยกหนาวสันเป็นลูกนกทางกลด กลดก็สู้ไม่ไหว ต้องตากฝนจนกว่าฝนจะหยุด สบง อังสะจิวร ที่เปี้ยกโขกก็ต้องห่มติดตัวจนให้แห้งไปเอง

บางคืนฝนตกตลอดคืนถึงเช้า ผ้าจีวรห่มออกบิณฑบาตก็ยังไม่แห้ง

เป็นความลำบากที่เกิดขึ้นเป็นปกติวิสัยของพระธุดงค์กรรมฐาน ซึ่งหลวงปู่มักคุ้นชินกับสภาพที่แสนลำบากเช่นที่กล่าวมา

๑๔๘.

ชอบเดินทางตอนกลางคืน

การเดินทางดุจดั่งของ**หลวงปู่ชอบ** นั้น เป็นการ “เดิน” ดุจดั่งกรรมฐานจริงๆ เป็นการ**เดินด้วยเท้า**โดยตลอด

เพราะสมัยนั้นรถราหายาก และทางที่ท่านมุ่งดำเนินนั้นก็มุ่งเข้าไปในป่าลึก ซึ่งอย่าว่าแต่ทางรถยนต์หรือทางเกวียนเลย **แม้แต่ทางเดินเท้าก็แทบไม่มี**

หรือบางทีอาจจะมียางสำหรับพราวนหรือคนเดินป่าอยู่บ้างแต่ส่วนใหญ่ก็หาร่องรอยยาก โดยเฉพาะเวลาหมดฝนหลังออกพรรษาใหม่ๆ ต้นไม้กำลังระบัดใบใหม่เขียวขจีด้วยได้รับน้ำฝนมาจนเต็มอิม จึงเติบโตงอกงาม จนลบร่องรอยคนเดินหมด

การเดินทางดุจดั่งนี้ **หลวงปู่ท่านชอบเดินทางในเวลากลางคืนมากกว่ากลางวัน**

ความซื่อนี้เป็นที่รู้จักกันในหมู่เพื่อนหมู่ศิษย์ของท่านทั้งนั้น เล่ากันว่า ไม่ว่าจะเป็นการขึ้นเขา ลงห้วย บุกเข้าไปในป่าดงพงทึบ **ท่านก็จะชวนหมู่เพื่อนเดินทางกลางคืนเสมอ**

หลายองค์จะร้องอุทธรณ์ว่า ทำไมไม่อรุ่งเช้าก่อน เดินทางกลางคืนนั้น น่ากลัวสะดุดรากไม้ ตอไม้ และบางทีก็มีภัยจากอสรพิษ ด้วยเราไปเปลือยเหยียบมันเข้า เพราะมืดมองไม่เห็นอะไร

นอกจากนั้น กลางคืนยังเป็นเวลาที่ล่ำสัว์ออกมาหากิน ทั้งเลื้อย ทั้งซ้าง ทั้งกระหิง หมี่ เม่น อยู่ดีไม่ว่าดีจะต้องไปปะทะกับพวกเจ้าป่า เจ้าดงเขาทำไม ?

หลวงปู่ ก็หัวเราะว่า “ผมชอบเดินทางกลางคืนมันเย็นดี อากาศไม่ร้อน”

“กลางวันยังพอได้เห็นอะไรบ้าง กลางคืนไม่หลงทางหรือครับ ?”
 “ก็ดูดาวได้” ท่านชี้แจง

สำหรับเรื่องข้อแค้นเกี่ยวกับการสะดุดตอไม้ เขี้ยวสัตว์ร้าย เช่น งู แมงป่อง ตะขาบ นั้น **หลวงปู่** จะยิ้มเฉยเสีย มิได้อธิบายอย่างไร

เป็นที่เชื่อกันว่า หลวงปู่ท่าน “เห็น” ในเวลากลางคืนได้ เช่นเดียวกับที่พวกเราสามารถใช้ตาเนื้อ “เห็น” อะไรๆ ในเวลากลางวัน ความจริงแล้ว **หลวงปู่** ท่าน “เห็น” มากกว่าที่เราปุถุชนคนธรรมดาจะ “เห็น” ในเวลากลางวันเสียอีก เพราะ ท่าน “เห็น” **รวมทั้งสิ่งลึกลับได้ด้วย** เป็นต้นว่า พวกกายทิพย์ ที่ไม่ปรากฏแก่ตาเรา คนธรรมดาทั่วไป

ดังนั้น เวลากลางคืน หรือกลางวัน จึงไม่มีความหมายแตกต่างกันสำหรับท่าน นอกจากนี้เวลากลางคืนอากาศเย็นสบายกว่า ไม่ร้อนอบอ้าวเหมือนกลางวัน

จึงไม่น่าแปลกใจที่หลวงปู่จะชอบเดินทางกลางคืนมากกว่ากลางวัน

เกี่ยวกับเรื่องการเดินทางดุรงค์ของ**หลวงปู่ชอบ จานสโม** นั้น ท่านเล่าว่า **ระหว่างเดินก็กำหนดจิตภาวนาไปตลอดเวลา การเดินทางทั้งคืน จึงเท่ากับเดินจงกรมภาวนาไปทั้งคืน**

ในการเดินทางของ**หลวงปู่**ก็เช่นเดียวกับพระธุดงค์ทั้งหลาย **บ่นป่าของท่านมีบริวารของพระธุดงค์ครบครัน** เช่น บาตร กลด มุ้ง กลด กาน้ำ ที่กรองน้ำ ผ้าสังฆาฏิ รวมทั้งของจำเป็นในการเดินป่า เช่น มีด โคมไฟ เทียนไข ไม้ขีดไฟ เป็นต้น

บริวารต่างๆ เหล่านี้ หากพวกเราต้องถือแบกกันเองก็ดูจะบ่นหนักแทบแย่อยู่แล้ว นี่ก็ไม่ออกว่าถ้าจะต้องแบกของเหล่านี้ไปบนป่าตลอดเวลา เส้นทางเป็นที่ร่อยก็พันเส้น บุกป่าแหวกพงหญ้าพงหนาม ขึ้นเขาลูกแล้วลูกเล่า ข้ามห้วยข้ามน้ำหลายๆ แห่ง แล้วเราจะทำอย่างไรจะเป็นอย่างไร

แม้แต่จะพาตัวเราเองให้เดินไปถึงจุดหมายปลายทางให้ตลอดรอดฝั่ง ก็แทบล้มประดาตายอยู่แล้ว นี่ยังต้องแบกอัฐบริวาร และของอื่นๆ ไปด้วย แถมบางครั้งก็ต้องอดอาหารเป็นวันๆ หรือหลายวันติดต่อกันอีกด้วย

แต่ ที่พูดนี้ หมายถึงพวกเรา ปุณฺณคนธรรมดา !

สำหรับหลวงปู่ ท่านมิใช่ออย่างนั้น !

หลวงปู่ ท่านเดินทางไปด้วยความสงบสบาย บ่าข้างหนึ่งแบกกลด บ่าอีกข้างหนึ่งสะพายบาตร ซึ่งบรรจุบริวารต่างๆ ไว้ภายในอย่างครบครัน แถมต้องหิ้วกาน้ำอีกด้วย

ท่านบอกว่า : -

“... **จิตที่ภาวนาเป็นสมาธิ** ก็มีแต่ความสงบรำงับ เยือกเย็น โปร่งสบาย แทบจะ**ไม่รู้**สึกถึงความหนักหนาของบริวารต่างๆ เหล่านี้เลย

จิตสงบ กายสงบ จิตสบาย กายสบาย
จิตวิเวก กายวิเวก จิตเบา กายเบา

จิตและกายต่างสงบอยู่ในตัวของตัวเอง ต่างมีหน้าที่ของตน
บางเวลาเมื่อคิดค้นธรรมะ ปรากฏขึ้นแจ่มแจ้ง สงบ สว่าง **เท่าแทบ
มิได้รู้สึกว่าจะสัมผัสดินเลย**

ไม่ว่าเป็นดินที่แตกกระแหง เม็ดกรวด เม็ดทราย หินแหลมคม
มิได้รู้สึกถึงความแข็ง หรือแฉะคมที่เคยบาดเท้าลึกลงเลย

**ความรู้สึกแทบจะเหมือนกับเดินไปบนพรมกำมะหยี่อ่อน นุ่มนวล
ตัวเบาหวิรวราวกับเหาะลอยไปในปุยมะฆะนั้น”**

๑๔๙.

การบำเพ็ญภาวนาของหลวงปู่

คุณหญิงสุรีพันธ์ ได้เขียนถึงการบำเพ็ญเพียรของ**หลวงปู่ชอบ ฐานสโม** โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลาท่านเดินธุดงค์ตามป่าเขาลำเนาไพร ดังนี้ :-

หลวงปู่บำเพ็ญเพียรทุกอิริยาบถ นั่ง นอน ยืน เดิน ครอบ อิริยาบถ ๔ ไม่ว่าจะกำลังเดินทางดังกล่าวแล้ว หรือเมื่อไปถึงที่ซึ่งเห็นควรหยุดพักชั่วคราว หรือพักแรมเพื่อบำเพ็ญสมณธรรม

ไม่ว่าจะเป็นตามใต้โคนไม้ หรือกลางแจ้ง บนยอดเขาหรือเงื้อมผา ริมเหวหรือในถ้ำ **การบำเพ็ญเพียรของท่านมิได้ลดละ ทั้ง กลางวันและกลางคืน**

ขณะอยู่บนเขา หรือในถ้ำ กลางป่าลึก ซึ่งมีชาวเขาหรือชาวไร่ ตั้งบ้านเรือนอยู่ห่างๆ และโดยปกติก็จะมีราว ๒ - ๓ ครอบครัว ที่**หลวงปู่**สามารถออกโคจรบิณฑบาตได้

หลวงปู่ จะดื่มด่ำในการบำเพ็ญภาวนามาก มักจะไม่ค่อยสนใจกับอาหารการขบฉัน เว้น ๔ - ๕ วันจึงจะออกบิณฑบาตที่หนึ่ง

การภาวนาในป่าเขาเช่นนี้ ท่านว่า มีแต่ก้าวหน้า จิตเป็นสมาธิ ทั้งกลางวัน กลางคืน ทั้งอิริยาบถ ๔ นั่ง เดิน ยืน นอน

แต่ส่วนใหญ่**หลวงปู่**จะอยู่ในอิริยาบถ ๓ คือ นั่ง เดิน ยืน ส่วนการนอนนั้น ท่านเพียงกระทำเพื่อให้ธาตุขันธ์ได้พัก ผ่อนคลายบ้างเท่านั้น

ยามกลางวัน อากาศร้อน **หลวงปู่**มักจะพักมากกว่า ส่วนกลางคืนอากาศเย็นสบายกว่า จิตจะลงได้สนิทเต็มฐานของสมาธิ และลงได้ครั้งละหลายๆ ชั่วโมงกว่าจะถอนขึ้นมา

บางเวลา**คิดเมตตาเทวดา** ท่านก็ถอยจิตออกมาอยู่ในระดับ**อุปจารสมาธิ** ต้อนรับเมตตาเขาตามควร โดยการแสดงธรรม หรือตอบปัญหา เสร็จธุระแล้วท่านก็ย้อนจิตเข้าสู่สมาธิจนกว่าจะถึงเวลาที่จะถอยจิตขึ้นมาเพื่อพิจารณาภาคปัญญา - ไตรลักษณ์ อริยสัจ ต่อไป

หลวงปู่นั่งสมาธิภาวนาครั้งละนานๆ ๒ - ๔ ชั่วโมง หรือ ๔ - ๕ ชั่วโมง หรือจนตลอดรุ่ง แล้วแต่จิตจะสงบแล้วถอนขึ้นมา

พ้นจากการนั่ง ท่านก็เปลี่ยนมาเดินจงกรม ซึ่งการเดินแต่ละครั้งก็นานๆ หลายชั่วโมงเช่นกัน

(แม้ในปีฉิมสมัย อายุมากกว่า ๙๐ แล้ว ท่านเป็นอัมพาตทั้งตัว เดินเองไม่ได้ ก็ยังให้พระเถรเข็นรถกลับไปกลับมาทำจงกรมครั้งละ ๒ - ๓ ชั่วโมงเป็นปกติ)

บางครั้งข้อธรรมก็ผุดขึ้นมาระหว่างกำลังเดินจงกรมทำให้ท่านต้องหยุดยืนพิจารณาจนกระจ่าง “รู้” แล้วจึงเดินต่อไป

“ธรรมที่ผุดขึ้นทั้งเวลาที่เดินจงกรมหรือนั่งสมาธินี้ ท่านเคยจดไว้เป็นเล่มๆ มีศิษย์ได้เคยเห็นหลายคน แต่น่าเสียดายที่เวลานี้ไม่ทราบว่ายู้อยู่ที่ใด” คุณหญิงฯ สรุปลงท้าย

๑๕๐.

หลวงปู่สอนศิษย์

หลวงปู่ชอบ จานสโม สอนพระเถรที่เป็นศิษย์เสมอ ให้แสวงหา
ที่สงัดวิเวก เร่งทำความเพียรอย่างหนัก อย่าประมาท

การทำความเพียร ให้ปฏิบัติสม่ำเสมอจนเป็นความเคยชิน อย่า
คอยกาลคอยเวลา หรือเลือกสถานที่

ความจริงแล้วการสอนของหลวงปู่ แทบไม่ต้องพูดเสียด้วยซ้ำ
เพราะองค์ท่านได้ทำเป็นตัวอย่าง เป็นแบบอันยิ่งยอดของผู้บำเพ็ญเพียร
เพื่อมุ่งวิมุตติหลุดพ้นอย่างแท้จริง

ท่านเป็นแบบฉบับอันยิ่งยอดของผู้แสวงหาที่อันสงัดวิเวกอย่าง
แท้จริง ไม่ว่าจะเป็นเขาสูง ป่าลึก ถ้ำอันสงบสงัดลับลิ ที่แทบจะไม่เคย
มีรอยเท้ามนุษย์เคยเหยียบมกรายไปถึง

ล้วนเป็นที่ที่หลวงปู่เคยตั้งต้นตั้งตรงค์ผ่านไปแล้วอย่างโชกโชก

ท่านสรรเสริญอยู่เสมอว่า การทำความเพียรภาวนาจะได้รับความ
ก้าวหน้าทางจิต อย่างดูดีมีลึกลับซึ่งก็ในสถานที่อันสงัดวิเวกอย่างแท้จริง

**เพื่อความก้าวหน้าทางภาวนา จึงควรแสวงหาป่าเขาอันสงบสงัด
ลึกลับเป็นที่บำเพ็ญเพียร**

แต่หลวงปู่ ก็เตือนบรรดาศิษย์เสมอว่า อย่าให้สิ่งนี้ (สถานที่)
มาเป็นกังวลจนเสียประโยชน์ของเจ้าของ ด้วยมัวแต่ตรึกนึกแสวงหา
สถานที่ใหม่เรื่อยไป

เมื่อหาสถานที่อันเป็นสัปปายะแก่จิตใจได้แล้ว ก็ควรพอใจพำนัก เพื่อบำเพ็ญภาวนาต่อไป จนกว่าจิตจะรู้สึก “จิตจาง” หรือ “เคยชิน” กับสถานที่นั้น

จิตของผู้ภาวนาจะต้อง “ตื่น” ระวังภัย ระวังสติ เมื่อใดเกิดอาการชินชา คับเคย ที่เรียกว่า “ติด” ที่อยู่ ก็ต้องแสวงหาที่ใหม่ต่อไป

หลวงปู่ สอนว่า อาการ “ติด” ที่สมเด็จพระบรมศาสดาทรงให้ บรรดาภิกษุควรระวัง มีอยู่ ๔ ประการ ได้แก่ **ติดอาหาร ติดอากาศ ติดตระกูล** และ **ติดที่อยู่**

ติดอาหาร หมายถึง การติดในรสอาหาร ว่าประณีต อร่อย หรือติดในรสเปรี้ยว หวาน มัน เค็ม ต่างๆ

ติดอากาศ คือ การติดอากาศร้อน หนาว โปร่ง เย็น สบาย ไม่ชื้น ไม่แฉะ เป็นต้น

ติดตระกูล คือ การติด การพึงใจที่จะอยู่ใกล้ชิตญาติโยม ผู้อุปฐากให้มีแต่ความสะดวกสบาย

ติดที่อยู่ คือ การติดถิ่น ติดสถานที่ ยึดเป็นที่อยู่ประจำ จนกลายเป็นเจ้าเข้าเจ้าของสถานที่นั้นๆ ไป

หลวงปู่ สอนว่า **พระอริยสงฆ์** จะต้องสามารถ “ละ” ได้ ไม่มีการติดเหมือนพญาหงส์ที่บินจากสระมุจลินท์ไปโดยปราศจากการ โศกเศร้าห่วงหาอาลัยจะนั้น

๑๕๑.

ต้องภาวนาได้ทุกโอกาส

เกี่ยวกับการภาวนา หลวงปู่ชอบ ฐานสโม จะเตือนศิษย์ของท่านเสมอว่า จะอย่างไรก็ตาม จะอยู่ที่ใดก็ตาม **บัณฑิตย่อมรู้จักใช้สถานที่ และเวลาให้เป็นประโยชน์ทุกจังหวะและทุกโอกาส**

ไม่เฉพาะแต่เวลาที่นั่งภาวนา หรือที่เดินจงกรมเท่านั้น แม้แต่ระหว่างไปบิณฑบาต ระหว่างฉัน ระหว่างทำกิจวัตรประจำวัน ไปห้องน้ำ ล้างหน้า ระหว่างเดินทาง

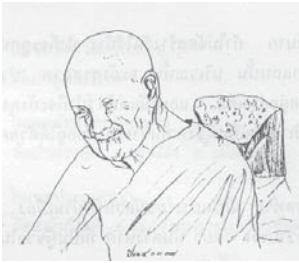
ไม่เลือกสถานที่ว่าจะต้องอยู่ในกลางป่า ในถ้ำ ในคูหา บนยอดเขา ระหว่างโคจรบิณฑบาตไปในหมู่บ้าน

“ก็ควรจะต้องตั้งสติ มองดูจิตของตนตลอดเวลา ไม่เลือกกาล ไม่เลือกสถานที่ ไม่เลือกหนาว เลือกร้อน เลือกฝนตก เลือกแดดออก เลือกสบาย หรือเลือกป่วยใช้

ต้องเป็นผู้มีสติอยู่ทุกเวลา ทุกสถานที่ และทุกอิริยาบถ”

สติกำกับจิต สติต้องอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะจิตจะอยู่ในขั้นใด - ขั้นเริ่มฝึกหัด ขั้นจิตเป็นสมาธิ ขั้นเริ่มฝึกหัดทางปัญญา - จะเจริญสมณะหรือวิปัสสนาขั้นใดก็ตาม ต้องอาศัยสติกำกับดูแลอยู่ตลอดเวลา

หากขาดสติ สมาธิและปัญญาก็จักไม่เจริญไปได้

ในการภาวนานั้น **หลวงปู่** ให้พระเณรมุ่งตรงต่อ**สติปัฏฐาน ๔** (พิจารณาฐานกาย เวทนา จิต และธรรม) และ **อริยสัจ ๔** ท่านว่า ทางนี้เป็น **“มรรค” - เอโก มคโค** ทางเอกทางเดียว ทางมุ่งตรงไปสู่ **“ผล”** คือ การดับทุกข์หรือ**นิพพาน** พระพุทธเจ้าทรงรับรองมาตลอด

หลวงปู่อธิบายว่า เรื่อง **สติ** เรื่อง**มหาสติปัฏฐาน ๔** เรื่อง **ไตรลักษณ์** และ**อริยสัจ ๔** ที่ท่านเน้นให้พระเณรปฏิบัตินี้ ท่านก็กล่าวตามแนวที่ท่านปฏิบัติโดยได้รับโอวาทสั่งสอนมาจาก**พ่อแม่ครูบาอาจารย์** ของท่าน

กล่าวคือ ทำตามที่**พระอาจารย์ใหญ่มั่น ฐิริทตฺโต** ได้สอนสั่งท่านมานานเอง ว่า **เป็นหัวใจของการปฏิบัตินำไปสู่การหลุดพ้น**

หลวงปู่ บอกว่า **“ถ้ามั่นในมรรคผลนิพพาน ปฏิบัติไปอย่างเต็มสติ เต็มปัญญา เต็มความสามารถ ไม่ย่อท้อรอริ สงสัยนี้สงสัยโน่น... ก็จะทำให้สงสัยในธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าโดยสิ้นเชิงหมดการตรึกถึงอดีต อนาคต สามารถปล่อยวางทุกข์กังวลทั้งปวงวางภาพ วางชาติ ได้”**

หลวงปู่ก็ปฏิบัติไปตามคำที่**ครูบาอาจารย์**พาท่านดำเนินมา แล้วท่านก็นำคำสั่งสอนนั้นมาถ่ายทอดให้**หมู่ศิษย์**อีกทอดหนึ่ง

๑๕๒.

“ธรรมอยู่ริมตาย”

หลวงปู่ชอบ จานสโม เน้นเรื่องการทำจริง การปฏิบัติจริง จึงจะรู้จะเห็นธรรมตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้

หลวงปู่ ท่านพูดสอนดังนี้ :-

“**การทำจริง** ย่อมได้รับผลจริงอย่างไม่ต้องสงสัย สำคัญแต่ว่าทุกคนจะยอม**ทำจริง** หรือไม่เท่านั้น

พระพุทธรูปเจ้าสลบไปกี่ครั้ง ?

ท่านพระอาจารย์มั่นก็สลบไปกี่ครั้ง ?

ประวัติครูบาอาจารย์ผู้ใหญ่ ที่ภาวนาสละตาย ชวนชบสลบไปแต่ละองค์... องค์ละกี่ครั้ง ?

ผู้ที่มารู้จัก มากกราบไหว้ในภายหลัง ก็เห็นตอนที่ท่าน**ผ่านแดนตาย**กันมาแล้ว”

คุณหญิงสุรีพันธ์ ผู้นำคำสอนของหลวงปู่มาถ่ายทอด ได้ให้ความเห็นในประเด็นข้างต้นว่า :-

“...จะมีกี่คนที่เข้าใจซึ่งถึงคำที่ท่านกล่าวสั้นๆ กันว่า **ต้องทำความพากเพียรอย่างเต็มที่ อย่างอุกฤษฏ์ ?**

ไม่ใช่ทำแบบย้อๆ แยกๆ ... แล้วก็ฝันถึงสวรรค์นิพพานเอา

ฝัน ก็ได้แค่ **ฝัน** ได้แค่ **เงา** คว้าได้แต่ **เงา** ที่จะเป็นสมบัติของตนอย่างเต็มภาคภูมินั้นอย่าได้ฝันไป

ตามสำนวนของหลวงปู่ ... ท่านสอนศิษย์ไว้ลึซิดว่า **ธรรมอยู่
ริมตาย ฟากป่าหมากเียน้อยเดียว กว่าจะพันทุกข์ กระจุกเพียง
ปลายไฟ**”

(มีหมายเหตุอธิบายคำว่า **หมากเียน** ในคำกล่าวข้างต้นว่า **ตัน
สปู่ดำ** ซึ่งผมก็ไม่เข้าใจความหมายเหมือนกันครับ ส่วนวลีสุดท้ายที่ว่า
กระจุกเพียงปลายไฟ ผมเดาเอาว่าท่านหมายถึงต้องพยายามหลายชาติ
ตายแล้วเกิด ตายแล้วเกิด จนกระจุกกองทับถมกันสูงท่วมยอดไฟ
ผมเดาอย่างนั้น ไม่ทราบว่ามีผิดหรือถูก _ ปลื้ม)

หลวงปู่ บอกว่า “นิพพานไม่ได้สูญ ไม่ได้อยู่ตามที่โลกคาดคะเน
หรือเดากัน ทำจริงจะได้เห็นของจริง รู้จริง และจะเห็นนิพพานเอง
เห็นพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เห็นครูบาอาจารย์ที่บริสุทธิ์เอง
และหายสงสัยโดยประการทั้งปวง”

หลวงปู่ บอกศิษย์ผู้ใลึซิดและมุ่งมั่นต่อการหลุดพ้นว่า
“นี่แหละเป็นคำสอนจากท่านพระอาจารย์มั่น และความจริงเป็น
ธรรมที่ท่านพระอาจารย์มั่นเมตตาามาแสดงโปรดผมทางนิมิตภาวนา !”

หลวงปู่ชอบ ก็เช่นเดียวกันกับบูรพาจารย์สายกรรมฐานองค์อื่นๆ เช่น **หลวงปู่ขาว อนาลโย** เป็นต้น ที่เล่าถึง **หลวงปู่มั่น** ท่านมาสอนมาเตือนมาเยี่ยมทางสมาธิภาวนาเสมอๆ

หลวงปู่ท่านเล่าว่า **ท่านพระอาจารย์ใหญ่มั่น** มากด้วยความเมตตาต่อศิษย์ โดยเฉพาะต่อ**หลวงปู่แล้ว** เวลา**ท่านติดขัด**ในการภาวนา **พระอาจารย์ใหญ่** จะเมตตาตามาแสดงธรรมสอนท่านทางสมาธิภาวนาเสมอ ไม่เลือกสถานที่ว่าจะจะเป็นเวลาที่ท่านอยู่ในถ้ำ หรืออยู่กลางแจ้ง หรืออยู่บนเขา และไม่เลือกว่าจะเป็นเมืองใด ประเทศใด ทั้งไทย ลาว และพม่า บางทีหลวงปู่มั่นก็จะเหาะลอยมาทางอากาศ แต่บางทีก็จะเดินมาอย่างธรรมดา หรือปรากฏร่างขึ้นในทันที เมื่อท่านเมตตาสั่งสอนจบลง หลวงปู่ก็จะก้มลงกราบด้วยความเคารพอย่างสูงสุด และเต็มตื่นด้วยความรู้สึกถึงพระคุณของพ่อแม่ครูบาอาจารย์ที่มีอย่างล้นฟ้าล้นดิน ไม่เคยทอดทิ้งศิษย์ ดูแลห่วงใยสอดส่องให้ความรู้แก่ศิษย์ตลอดมา

...แม้แต่เมื่อ**ท่าน** (หลวงปู่มั่น) นิพพานไปแล้ว ท่านก็ยังเป็น **“พ่อ”** เป็น **“แม่”** เป็น **“ครูอาจารย์”** ที่สูงด้วยเมตตาต่อศิษย์อย่างไม่เสื่อมคลาย

คุณหญิงสุรีพันธุ์ฯ ได้กราบเรียนถาม**หลวงปู่**ครั้งสุดท้าย เมื่อปีพ.ศ. ๒๕๓๕ **หลวงปู่**ก็บอกว่า **“ท่านพระอาจารย์มั่นยังมาเยี่ยมอยู่เช่นเดิม”**

๑๕๓.

เห็นจรเข้อยู่เต็มกุฏิ

เรื่องนี้ **คุณหญิงสุรีพันธ์** ท่านเขียนเล่าเอาไว้ ดังนี้ :-

กลางดึกคืนหนึ่ง ขณะที่**หลวงปู่**กำลังจำวัดอยู่ ท่านได้สะดุ้งขึ้นอย่างแรง พระผู้ปฏิบัติอยู่ใกล้ๆ ต่างรีบจัดหมอนและผ้าห่มถวายท่าน องค์หนึ่งสงสัยจึงกราบเรียนถามท่านว่า ท่านสะดุ้งตื่นด้วยเหตุใด ?

หลวงปู่ เลียบอกพระอุปัชฌาย์ว่า “ดูเมื่อคืนไม่เห็นพระ มีแต่จรเข้อยู่เต็มกุฏิ ! ไปดูซิ นอนอยู่ใต้ถุนตัวหนึ่ง นอนอยู่บนเตียงตัวหนึ่ง ตัวใหญ่ๆ นอนอยู่ตรงกลาง ไปดูซิ ไซ้ใหม่ !”

พระเถรรีบไปดู ก็จริงดังท่านว่า !

กล่าวคือ... แทนที่จะเห็นภาพพระเถรศิษย์ของท่านกำลังนั่งภาวนาอย่างเอาเป็นเอาตาย ให้สมกับที่ปวารณาตัวถวายเป็นศิษย์พระกรรมฐาน แต่กลับมีพระเถรนอนอยู่ใต้ถุนกุฏิ ...นอนบนเตียง ... องค์ใหญ่นอนตรงกลาง ...!

จากกรณีนี้ แสดงให้เห็นว่า ไม่น่าประหลาดใจที่ว่า**ทำไมบรรดาศิษย์จึงเกรงกลัวหลวงปู่กันนัก**

หลวงปู่ไม่ต้องลุกเดินไปตรวจตราดูใคร ท่านเป็นอัมพาต นอนอยู่กับที่ แต่ท่านก็ทราบได้ดีว่า ศิษย์คนไหนภาวนาหรือไม่ อย่างไร

และในกรณีนี้ หลวงปู่เห็นภาพจรเข้นอนกลิ้งเกลือกกองกิเลสอยู่ !

และจากเรื่องที่ยี่บอกไว้ว่า **เห็นแต่จรเข้อยู่เต็มกุฏิ** นี้เอง **หลวงปู่ชอบ** ได้โยงคำสอนที่มีอยู่ใน**พระไตรปิฎก** ยกเอามาสั่งสอนศิษย์ พุทธถึง **ภัย ๔ อย่างของพระกรรมฐาน**

ท่านบอกศิษย์ถึงสิ่งที่ควรระวังว่า “ระวังเหมือนถ้าเขาจะลงไป ในฮ้างน้ำข้ามโหลสงสาร ก็ต้องระวังภัย ๔ อย่าง คือ **คลื่น** หนึ่ง **จรเข้** หนึ่ง **วังน้ำวน** หนึ่ง และ **ปลาร้าย** อีกหนึ่ง”

คือ ท่านบอกในเชิงเปรียบเทียบให้ศิษย์ผู้บำเพ็ญเพียรเพื่อมุ่งหาธรรมอย่างแท้จริง ให้ระวังทั้ง **คลื่น** ทั้ง **จรเข้** ทั้ง **วังน้ำวน** และ ทั้ง**ปลาร้าย**

คำอธิบายมีดังนี้ :-

ความตื้อตึง ไม่อดทนต่อโอวาทที่ครูบาอาจารย์พร่ำสอนแนะนำเปรียบด้วย **ภัย** คือ **คลื่น**

ความเห็นแก่ปากแก่ท้อง เห็นแก่หลับแค้นนอน ไม่ขยันบำเพ็ญเพียร เปรียบด้วยกับ **ภัย** คือ **จรเข้**

กามคุณ ๕ อย่าง มี รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส เปรียบด้วย **ภัย** คือ **วังน้ำวน** ใครหลงติดกามคุณทั้ง ๕ นี้ ก็จะมี **“ติด”** เหมือน **ลิงติดตัง** อยู่ในวังน้ำวน และมีแต่จะถูกกระแสน้ำดูดจมลงอย่างไม่ต้องสงสัย

มาตุคาม (ผู้หญิง, เพศหญิง) ที่พระพุทธเจ้าสอนพระอานนท์ไว้ก่อนจะเสด็จปรินิพพานว่า ...ควรหลีกเลี่ยงไม่พบปะด้วย ...หากจำต้องพบปะก็ไม่ควรพูดด้วย ...หากจำต้องพูดด้วยก็ต้องพูดด้วยความสำรวม มีสติ ...ท่านเปรียบ**มาตุคาม** ด้วย **ภัย** คือ **ปลาร้าย**

หลวงปู่ สอนเรื่อง **ภัย ๔** อย่างของผู้ภาวนาต่อไปว่า :-

ผู้จะผ่านพ้น **โสมงสาร** หรือ **ห้วงน้ำใหญ่** ไปถึง **ฝั่ง** คือ **พระนิพพาน** ได้ จะต้องอาศัยหลักของ**ความเชื่อ**

“ต้องเชื่อมั่นในหลักคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า เชื่อมั่นในปฏิบัติทางดำเนินของครูอาจารย์ จะต้องมีความเชื่อมั่นแน่นอนว่า **มรรคผลนิพพาน** เป็นของมีอยู่จริง”

เมื่อเราเชื่อว่า **มรรคผลนิพพาน** มีอยู่จริง เราก็ปฏิบัติมุ่งต่อมรรคผลนิพพานได้

เมื่อเราเชื่อว่า **มนุษยสมบัติมี สวรรคสมบัติมี** เราก็ทำทาน รักษาศีล ไหว้พระ เจริญเมตตาภาวนาให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

เราเชื่อว่า **จิตของเราเป็นธรรมชาติที่ไม่ตาย รูปร่างกายเราต่างหากที่แตกดับ**

เราเชื่อโหวทคำสอนของครูอาจารย์ เราก็ชวนชวาย สร้างคุณงามความดี สร้างบุญกุศล เป็นอริยทรัพย์ อริยบารมี ฝั่งไว้สำหรับติดตัวเราไปทุกชาติทุกภพจนกว่าจะถึงพระนิพพาน

ถ้าเราไม่เชื่อโหวท ไม่เชื่อกรรมดีกรรมชั่ว จิตใจก็หวั่นไหว เป็น **ลูกคลื่น** มากกระทบจิตใจ ลูคลื่นแรงที่ซัดโถมมาไม่ไหว ก็อาจจะจมน้ำตาย

ผ่านคลื่นมาได้ หากมาติดการเห็นแก่ปากแก่ท้อง ไม่ปรารถนาความเพียร **ถูกจรเข้ร้าย** ฟาดฟันบงบลงสู่ใต้ท้องน้ำ หรือกลายเป็นจรเข้ไปเสียเอง (ดังนิมิตเกิดขึ้นฟ้องหลวงปู่) ก็ได้

ผ่านคลื่น ผ่านจรเข้ ก็มาติด**วังน้ำวน** มัวรักมัวชอบ มัวหวง
มัวห่วง มัวอาลัย ในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส

เกิดความยึดถือมั่นหมายว่าเป็นของเรา

เดี๋ยวเจ็บ เดี่ยวป่วย กลัวเป็นหนัก กลัวล้มตาย กลัวแก่
กลัวตาย

ไม่แต่ร่างกายของเรา **แม้ที่อยู่อาศัย** ก็ห้วงก็หวง กลัวชำรุด
ทรุดโทรม

ร่างกายของคนอื่น ก็ห้วง ก็หวง ก็อาลัยไปด้วย

จิตใจก็หวั่นไหว แหกกว่ายอยู่กลาง**วังน้ำวน** หลงยึด หลงติด
ก็ถูกกระแสน้ำดูดลงสู่**วังน้ำวน** เป็น**วัฏวน**ตลอดไป

หลบคลื่น หลบจรเข้ หลบ**วังน้ำวน** เผลอๆ อาจถูก**ปลาร้าย**
จับกินเป็นภิกษาหาร ต้องลี้กหาลาเพศออกไปหนักต่อหนักแล้ว...”

หลวงปู่จึงได้เตือนศิษย์เสมอถึงภัย ๔ อย่างของผู้ภาวนา

หลวงปู่ชอบ กับ **หลวงปู่ครูบาธิ**
เป็นตัวอย่างหนึ่งของญาณ
ระลึกชาติได้ของหลวงปู่

๑๕๑.

ญาณระลึกชาติได้

“ในเรื่อง **ปุปเพนิวาसानุสติญาณ** หรือ **ญาณระลึกชาติ**ได้นั้น ไม่ต้องสงสัยว่า **หลวงปู่** จะมีหรือไม่”

นี่เป็นคำยืนยันของ **คุณหญิงสุรีพันธ์** คิษย์ใกล้ชิด ผู้รจนาประวัติของ**หลวงปู่**

เกี่ยวกับ **ปุปเพนิวาसानุสติญาณ** หรือ **ญาณระลึกชาติ** พระพุทธองค์ทรงได้ญาณนี้เมื่อคืนวันตรัสรู้ในเวลา**ปฐมยาม** เป็นญาณลำดับแรกที่ทรงบรรลุ

ตามที่เข้าใจ คือ พระองค์ทรงระลึกถึงชาติหนหลังได้ ทั้งชาติหนหลังของพระองค์เองและสัตว์โลกอื่นๆ ตั้งแต่หนึ่งชาติ จนถึง**อนกชาติ** คือ**หาประมาณมิได้**

ญาณนี้ ทำให้ทรงทราบถึงอดีตชาติที่ท่องเที่ยว เกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นทุกข์อยู่รำไป ทำให้พระองค์รู้สึกสลด รันทด เกิดความสังเวชพระทัยจนนำพระเนตรไหล

ทรงสลด สังเวช สงสาร ชาติของพระองค์ ชาติของสัตว์อื่นที่ท่องเที่ยว เกิด แก่ เจ็บ ตาย ทนทุกข์ทรมานมา ไม่ว่าจะเคยเสวยพระชาติเป็นเทวดา อินทร์ พรหม ยม ยักษ์ นาค มนุษย์

ในชาติ**มนุษย** ทรงเคยเป็นทั้ง ท้าวพระยา มหากษัตริย์ พระเจ้าจักรพรรดิ รวมทั้งเคยเกิดเป็นคนยากจน เข็ญใจ ก็ล้วนแต่มีทุกข์ทั้งนั้น

นอกจากเคยเสวยพระชาติเป็นสัตว์เดรัจฉานต่างๆ มากมายแล้ว
แม้แต่การตกนรกหมกไหม้ ก็ทรงเคยผ่านขุมนรกต่างๆ มาแล้วเช่นกัน

การได้ **ญาณระลึกชาติ** หรือ **ปุพเพนิวาสานุสติญาณ** นี้ ทำให้
พระองค์ทรงเบื่อหน่ายในชาติกำเนิด เบื่อหน่ายการเวียนว่ายตายเกิดเป็น
ที่ยิ่ง

การจุติ แปรผัน ตาย - เกิด เกิด - ตาย ของสัตว์โลก ไม่มีที่
สิ้นสุด

ญาณระลึกชาติ นี้เอง เป็นเบื้องต้น เป็นบันไดขั้นแรกในคืน
วันเพ็ญเดือนหก เมื่อสองพันห้าร้อยสี่สิบเจ็ดพรรษากาลที่ผ่านมา ที่
ทำให้พระองค์สาวทอดต่อไปสู่การตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณใน
กาลต่อมา

ญาณระลึกชาติ ได้เช่นนี้ เป็นญาณที่ปวงปราชญ์ท่านถือเป็น
เครื่องเตือนใจให้สลัดสังเวชในภพชาติ และเร่งพิจารณาให้รู้ถึงทุกข์
รู้เหตุให้เกิดทุกข์ รู้ธรรมเป็นที่ดับทุกข์ และรู้ข้อปฏิบัติให้ถึงธรรมเป็น
ที่ดับทุกข์

๑๕๕.

ญาณระลึกชาติ ของหลวงปู่

ในเรื่องของ **ญาณการระลึกชาติ** ขององค์**หลวงปู่ชอบ จานสโม** นี้ ได้รับการเปิดเผยจากศิษย์ผู้ใกล้ชิด ผู้ใฝ่ในการปฏิบัติ เพื่อพี่น้อง ได้เคยขอโอกาสกราบเรียนถาม แล้ว**หลวงปู่**ก็ยอมเล่าให้ฟังบ้าง

การได้ยินได้ฟังของศิษย์ ก็ถูกนำมาบอกเล่าถ่ายทอดสืบต่อกันมา

เท่าที่ **คุณหญิงสุรีพันธุ์** รวบรวมมาเขียน มีดังนี้ :-

ท่าน (หลวงปู่) เล่าว่า ท่านไม่ได้ระลึกชาติได้มากมายอะไร ที่สมเด็จพระพุทธองค์ทรงระลึกได้อเนกชาติหาประมาณมิได้นั้น เพราะพระองค์ท่านทรง**มหาสติ มหาปัญญา มหาบารมี**

สำหรับองค์หลวงปู่เอง เท่าที่ระลึกได้ ท่านไม่เคยเป็นกษัตริย์ มักจะเป็นแต่คนทุกข์ยากเสียมากกว่า

หลวงปู่ เคยเป็นพ่อค้าขายผ้าชาติลาว ออกเดินทางมากับ **พ่อเชียงใหม่** (โยมอุปัฏฐากในชาติปัจจุบัน) ข้ามแม่น้ำโขงมาทางฝั่งไทย

มา (ถวาย) ทานผ้าขาวหนึ่งวาและเงินเป็นมูลค่าเท่ากับ ๕๐ สตางค์ใน
ปัจจุบัน บุษาวายพระธาตุพนม **พร้อมทั้งอธิษฐานขอให้ได้บวช ได้
พ้นทุกข์**

**หลวงปู่เล่าว่า ท่านเคยมาช่วยสร้างพระธาตุพนมด้วย สมัยพระ
มหากัสสปะเถระเจ้า**

พระธาตุพนมนี้สร้างก่อนพระปฐมเจดีย์ ที่จังหวัดนครปฐม

หลวงปู่เคยเกิดเป็น **คนยาง** (ชาวเขาเผ่ายาง) อยู่ในป่า
เคยเกิดเป็น**ทหารพม่า** มารบกับไทย ยังไม่ทันฆ่าคนไทย ก็ตาย
เสียก่อน

เคยเกิดอยู่**เมืองปิ่น** ในเขตประเทศพม่า มาชาตินี้ท่านก็ได้
กลับไปดูบ้านเกิดในชาติก่อนที่**เมืองปิ่น**ด้วย

หลวงปู่เคยเกิดเป็น**ทหาร** ไปหลบภัยที่**ถ้ำพระ** จังหวัดเชียงใหม่
และเคยตายเพราะอดข้าวที่นั่น

หลวงปู่เคยเป็น**พระภิกษุ** รักษาศีลอยู่กับ**พระอนุรุทธะ**

เคยเป็น**สามเณรน้อย** ลูกศิษย์**พระมหากัสสปะ**

หลวงปู่เคยเกิดเป็นท้าวมหาพรหมในพรหมโลกด้วย

สำหรับการเกิดเป็นสัตว์นั้น หลวงปู่เล่าว่าท่านก็ผ่านพ้นมาอย่าง
ทุกข์ยากแสนเข็ญเช่นกัน เช่น :-

เคยเกิดเป็น**ผีเสื้อ** ถูกค้างคาวไล่จับเอาไปกินที่ **ถ้ำผาดิน**

เคยเกิดเป็น**ฟาน** หรือ **แก้ง** ไปแอบกินผลมะกอก กินไม่ทัน อิ่มสมอยาก ก็ถูกมนุษย์ไล่ยิงที่ **บ้านโคกมน** (บ้านเกิดของหลวงปู่) ถูกยิงที่ขา วิ่งหนีกระเซอะกระเซิงไปตายที่**บ้านม่วง**

เมื่อครั้งเกิดเป็น**หมี** ไปกินแตงข้าง (แตงร้าน) ของชาวบ้าน ถูกเจ้าของเขาเอามีดไล่ฟัน ถูกหัวและหู เคาะหัดไม่ถึงตาย แต่ก็บาดเจ็บมาก ต้องทนทุกข์ทรมานจนกระทั่งแผลหายไปเอง

หลวงปู่ เคยเกิดเป็น**ไก่** มีความผูกพันรักชอบกับนางแม่ไก่สาว จึงอธิษฐานให้ได้พบกันอีก **ทำให้กลับมาเกิดเป็นไก่ซ้ำอีกถึง ๗ ชาติ**

ท่านเคยเกิดเป็น**ปลาขาว** อยู่ในสระ ณ บริเวณซึ่งปัจจุบันคือ ที่สวนบ้าน **พล.อ.อ. พโยม เย็นสุดใจ**

หลวงปู่ เล่าชีวิตของการเป็นสัตว์นั้นแสนลำเค็ญ อดอยากปากแห้ง มีความรู้สึก ร้อน หนาว หิว กระหาย เหมือนมนุษย์ แต่ก็บอกไม่ได้ พูดไม่ได้ ต้องซอกซอนไปอยู่ตามป่า ตามเขา ตามประสาสัตว์ ฝนตกก็เปียก ก็หนาวสั่น แดดออกก็ร้อน ก็หิ้มเกรียม อาศัย ถ้า อาศัยร่มไม้ ไปตามเพลง

บางทีมาอยู่ใกล้หมู่บ้าน หิว กระหาย เห็นพืชผลที่ควรกินได้ เป็นอาหารได้ พอจะหยิบฉวยจับใส่ปากใส่ท้องได้บ้าง ก็กลับกลายเป็นของที่เขาหวงห้ามมีเจ้าของ ต้องถูกเขาขับไล่ทำร้าย

มะกอกสักหน่วย กล้วยสักลูก ส้มสุกสักไม้ แตงสักผล... หยิบปลิดมาใส่ปาก กินยังไม่ทันอิ่มท้อง มนุษย์ก็ไล่ยิง ไล่ฟัน

ของเพียงน้อยนิด แต่ต้องแลกด้วยชีวิตทั้งชีวิต

ชีวิต... ไม่ว่าจะเป็ชีวิตของคน ชีวิตของสัตว์ ของสัตว์ใหญ่
หรือ ของสัตว์เล็ก ก็คือชีวิตดวงหนึ่งเหมือนกัน

(พระอุปัฏฐากของหลวงปู่ ได้รวบรวมเรื่องชาติต่างๆ ในอดีตของ
หลวงปู่ ตามที่ท่านเล่าบอกต่างกรรมต่างวาระกัน โดยระบุว่าหลวงปู่
เคยเกิดเป็นอะไร ที่ไหน พร้อมทั้งระบุชื่อคน ทั้งพระและฆราวาสที่
เคยเกี่ยวข้องกับท่านในอดีตชาติ รวมทั้งชาติต่างๆ ของบุคคลบางคน
ทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่และเสียชีวิตไปแล้ว

ข้อมูลส่วนนี้น่าจะกระทบกระเทือนกับบุคคลที่เกี่ยวข้องได้ ทั้ง
ในแง่ดีและแง่เสีย ผมจึงของดเว้นการนำเสนอ ณ ที่นี้ ต้องขออภัย
ครับ-ปฐุม)

พระมหาเจดีย์ที่นครเวียงจันทน์

๑๕๖.

พิจารณาให้เห็นทุกข์ภัยในภพชาติ

เรื่องการระลึกชาติอดีตชาติ ของ **หลวงปู่ชอบ** ตามที่เขียนมาข้างต้น **หลวงปู่** ได้สอนศิษย์เกี่ยวกับเรื่องนี้ ดังนี้ :-

ชีวิตที่เวียนว่าย วนอยู่ในกองทุกข์ตามอำนาจกรรมที่ตนเองเคย กระทำมานี้ บางที่ภพชาตินั้นก็ยืดยาวต่อไปด้วยอำนาจกิเลสตัณหา

ยกตัวอย่างเช่น ตอนที่ **หลวงปู่** เกิดเป็นไก่ ใจนึกปฏิพัทธ์รักไคร่ นางแม่ไก่ ซึ่งชอบภพชาติที่เป็นไก่ของตน ประารถนาขอให้ได้พบนาง แม่ไก่อีก ก็ต้องวนเวียนกลับมาเกิดเป็นไก่อยู่เช่นนั้น

หลวงปู่ ได้เล่าถึงพระอาจารย์ของท่าน คือ **หลวงปู่มั่น** ว่า

“**แม่ท่านพระอาจารย์มั่น** เอง เมื่อท่านระลึกชาติได้ เห็นภพชาติ ที่เวียนวนกลับไปเกิดเป็นสุนัขถึงหมื่นชาติ ท่านบังเกิดความสลดสังเวช ถึงกับ **ขออธิษฐานเลิกปรารถนาพุทธภูมิ**

เพราะการจะบำเพ็ญบารมีเป็นพระพุทธเจ้าพระองค์ใดพระองค์หนึ่ง ในอนาคตนั้น ท่านจะต้องบำเพ็ญต่อไปอีกเป็นแสนกับแสนกลับ

และหากเกิดกิเลสตัณหา ติดข้อง ผูกพันรักไคร่ปรารถนาพบรัก พบทุกข์อยู่นั้นแล้ว การเดินทางในภพชาติก็จะยืดเยื้อเย็นยาวต่อไป เป็นอนันตกาล

เคราะห์ดี ที่ท่านเกิดสลดสังเวช คิดได้ ขอตัดขาด ไม่ปรารถนา พุทธภูมิ **ท่านพระอาจารย์มั่น** จึงสามารถดำเนินความเพียรเร่งรัดตัดตรง เข้าสู่**พระนิพพาน** เป็นผลสำเร็จได้”

(โปรดอ่านเพิ่มเติมได้จากประวัติของ**หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต** ตอน บำเพ็ญเพียรที่ **ถ้ำสาริกา** จังหวัดนครนายก _ ปฐม)

พร้อมกับที่เล่าให้ศิษย์ฟังเรื่อง**การระลึกชาติ หลวงปู่** จะชี้ภัย ของการท่องเที่ยว เกิด แก่ เจ็บ ตาย ไปในภพชาติต่างๆ ให้ฟังเสมอ

หลวงปู่ เตือนย้ำว่า :-

“การกำหนดระลึกรู้ได้เหล่านั้น เป็นเพียง**ผลพลอยได้** จากการ บำเพ็ญเพียรภาวนาให้จิตสงบ

หาก**เกิดขึ้น** ก็รับรู้ นำมาพิจารณาให้เห็น**ทุกข์** เห็นโทษของ **ไตรลักษณ์** คือ **อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เห็นอริยสัจ ๔**

ถือเป็นเครื่องมือที่จะช่วยเจ้าของฟาดฟันกิเลสให้ย่อยยับอับปรา ไปโดยเร็ว

ไม่ใช่มัวนึกหลง นึกดีใจ เกิด**มานะ** ว่าเราเก่งกล้าสามารถ กว่าคนอื่น... **นั่นเป็นทางหายนะ !**

เพราะ... **บุพเพนิวาสานุสติญาณ** เป็นเพียงโลกียญาณ ไม่ใช่ **โลกุตตรญาณ...!**

ถ้าเจ้าของไม่เร่งดำเนินเข้าสู่ทางไปสู่**อัสวักขยญาณ** หรือ **ญาณ** ซึ่งถอดถอนอัสวักกิเลสให้สิ้นไป ดับไป แม้**ญาณระลึกอดีตชาติ** ซึ่งเป็นโลกียญาณก็ย่อมจะเสื่อมได้”

๑๕๗.

หลวงปู่พูดถึงพญานาค

หลวงปู่ชอบ จานสโม ท่านเคยเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับพญานาค ให้ศิษย์ใกล้ชิดฟัง และได้รับการถ่ายทอดมา ดังต่อไปนี้ :-

ท่าน เล่าว่า **พญานาค** นั้นมีฤทธิ์มาก เป็นเทวดาจำพวกหนึ่ง เขาสามารถเนรมิตกายได้ต่างๆ กัน

หลวงปู่ เคยถามพวกพญานาคว่า พวกเขาต้องการอะไร ? เขาก็เรียนท่านว่า :-

“วิสัยพญานาคนั้น มีความเคารพผู้ทรงศีล ผู้ทรงคุณธรรม มนุษย์ผู้เป็น **กัลยาณชน** ปรารถนาในการบำเพ็ญทาน ศีล ภาวนา เช่นไร **พญานาค** ก็ปรารถนาในการบำเพ็ญทาน ศีล ภาวนา เช่นนั้นเหมือนกัน

ในกาลก่อน พระพุทธเจ้าสมัยเสวยพระชาติเป็นนาค มีนามว่า **พระภูริทัต** ก็ยังสู้บำเพ็ญบารมีรักษาศีล บำเพ็ญทาน ภาวนา จนตัวตาย

ในกาลปัจจุบัน กลิ่นศีลอันบริสุทธิ์ของพระคุณเจ้า หอมนัก หอมทั้งใกล้ หอมทั้งไกล หอมทวนลม หอมไปไกล

พวกกระผมก็ขอโอกาสมาทำบุญถวายทานกับพระคุณเจ้า เพื่อเป็นการเพิ่มพูนบารมีของตนสืบไปบ้าง”

หลวงปู่ ได้ถามเรื่อง **การเนรมิตกาย** เพราะท่านเคยเห็น
พญานาคในรูปจำแลงต่างๆ หลายครั้งหลายครา

เขากราบเรียนท่านว่า การเนรมิตกายของพญานาคนั้นง่ายตาย
มาก จะให้เป็นอย่างไรก็ได้ทั้งนั้น

แล้วพญานาคที่ว่าก็เนรมิตกายถวายให้ท่านดู โดยกราบเรียน
เตือนท่านว่า “นี่เป็นภาพนิมิตทั้งนั้น”

เขาหายตัวไปจากที่นั่นครู่เดียว ก็กลายเป็นมาณพหนุ่มน้อยเข้า
มาหา... ประเดี๋ยวก็เป็นชายชราเดินงๆ เงิ่นๆ เข้ามาหา

บัดเดี๋ยวก็หายไป แล้วกลับเป็นหญิงสาวสวย... หายไปอีกครู่
หนึ่ง ปรากฏว่ากลับมาเป็นเสือใหญ่หน้าเกรงขาม กำลังเยื้องย่างเข้ามา

จากร่างเสือ กลายเป็นพรานขมังธนู ถืออาวุธเข้ามา...

พญานาคกราบเรียนหลวงปู่ว่า **การเนรมิตกายนั้นไม่ยากเย็น
อะไร เพียงคิดก็เปลี่ยนไปได้ตามต้องการ** จะเป็นมนุษย์ เป็นสัตว์
อย่างไรได้อย่างหนึ่งก็ได้

ถ้าเป็นมนุษย์จะเป็นคนเดียวหรือหลายคนแต่ละคนต่างแสดง
อาภัพกิริยาต่างกันได้

ถ้าเป็นสัตว์ อาจเป็นตัวเดียว หรือหลายตัว ทั้งอาจเป็นสัตว์
ต่างชนิดกันก็ได้ เช่น เห็นเป็นภาพทั้งช้างทั้งเสือพร้อมๆ กัน ซึ่งไม่ได้
หมายความว่า เป็นนาค ๒ ตัว **หากเป็นนาคตัวเดียวจำแลงกายเป็นสัตว์
๒ อย่าง ๒ ร่างกัน**

เขายังบอกหลวงปู่อีกว่า ตัวเขาเองสามารถเนรมิตกายได้อย่าง
น่าพิศวง และรวดเร็วทันใจมาก

หลวงปู่ เล่าถึงการแปลงกายของพญานาคว่า “เราได้ปะมาแล้ว
ทุกอย่าง เป็นงูตัวน้อยๆ ผ่าขาว ผู้หญิง เสือ มนุษย์ กษัตริย์
สารพัด...”

สำหรับ**รูปร่างของพญานาคจริงๆ** นั้น **หลวงปู่**เล่าว่า ท่านก็เคยเห็นอยู่ รูปร่างเหมือนที่เขาทำไว้ตามโบสถ์ ตามวิหาร เช่นเดียวกันนั้นแหละ มีหงอนสามหงอนบ้าง ห้าหงอนบ้าง เจ็ดหงอนบ้าง

ครั้งหนึ่ง ท่านเคยเห็นเขามาด้วยกันเป็นคู่สองผู้เมีย คือเห็น **ทั้งพญานาค** และ **นางนาคผู้เป็นภริยา**

บางทีพญานาคก็เข้ามาหาท่านในร่างของมนุษย์แต่งตัวด้วยเครื่องทรงอย่างกษัตริย์ มีข้าราชการบริพารเฝ้าแหวนแวดล้อมมาดั่งขบวนเสด็จของพระราชา

คุณหญิงสุรีพันธ์ เขียนบรรยายว่า ท่านเคยกราบเรียนถาม **หลวงปู่**เกี่ยวกับเรื่องพญานาค และผมขอคัดลอกคำสนทนาของ**คุณหญิงฯ** มานำเสนอโดยตรงดังต่อไปนี้ : -

เคยเรียนถามท่านว่า “พญานาคตัวจริงใหญ่ขนาดไหน ?”

ท่านตอบว่า “ใหญ่มาก”

ขณะนั้นเรากำลังอยู่กันหน้าโรงครัว จึงเรียนถามว่า “ใหญ่เท่าโรงครัวนี้ไหม ?”

ท่านว่า “ใหญ่กว่าอีก !”

พวกเราอีกคนถามเสริมว่า “ใหญ่เท่าศาลานี้ไหม ?”

ท่านบอกยิ้มๆ ว่า “ใหญ่มากกว่าก็ได้ เล็กกว่าก็ได้ แล้วแต่เขาจะแสดงให้เห็น”

“ลำตัวละเจ้าคะ ยาวแค่ไหน ?”

“ยาวปานงูเขา !”

๑๕๘.

มหัศจรรย์เกี่ยวกับ “น้ำ”

จากการติดตามศึกษาประวัติของ **หลวงปู่ชอบ จานสโม** จะพบว่า มีเรื่อง **มหัศจรรย์เกี่ยวกับ “น้ำ”** และเรื่อง **พญานาค** มาเกี่ยวข้องกับหลายตอน ที่ลูกศิษย์เฝ้าติดตามไปเล่าขานสืบทอดกันต่อๆ มา

เรื่องที่น่าสนใจในตอนนี้เป็นเรื่อง **คุณหญิงสุรีพันธ์** ได้รับบวชชื่อครูอาจารย์ที่เกี่ยวข้อง ๒ องค์ โดยใช้ชื่อย่อว่า **ท่านอาจารย์ ฟ.** กับ **ท่านอาจารย์ จ.** ด้วยท่านคงไม่อยากจะเปิดเผยชื่อจริง ถ้าจะไล่เสียงสืบค้นดูก็พอจะรู้ว่า พระอาจารย์ที่ถูกกล่าวถึงนั้นเป็นองค์ใด แต่คงไม่จำเป็นใช่ไหมครับ ?

เรื่องมีดังนี้ :-

เรื่อง “น้ำ” กับ **หลวงปู่** นี้ พวกลูกศิษย์ต่างเคยพบด้วยความอัศจรรย์ เล่าสู่กันฟังต่อกันมา ก็หลายต่อหลายเรื่อง

คุณหญิง ผู้เขียนเรื่องนี้บอกว่า “จะขอหยิบยกนำมากล่าวเฉพาะที่ผู้พบเห็นนั้นเป็นพระภิกษุผู้ปฏิบัติธรรม และขณะนั้นก็เป็นการบูชาอาจารย์ที่เคารพของประชาชนเท่านั้น”

ระยะนั้น **ท่านอาจารย์ ฟ.** และ **ท่านอาจารย์ จ.** ได้ติดตาม **หลวงปู่** ไปวิเวกด้วย

มาถึงกลางป่าแห่งหนึ่ง **หลวงปู่** ก็บอกให้ท่านอาจารย์ทั้งสองไปหาน้ำ

พระอาจารย์ทั้งสอง ออกไปหาตามบริเวณใกล้เคียง ก็ไม่พบแหล่งน้ำแต่อย่างใด แม้แต่จะออกไปให้ไกลกว่านั้นเป็นกิโลๆ ก็ยังไม่พบ จึงต้องกลับมารายงาน **หลวงปู่** ด้วยความผิดหวัง

หลวงปู่บอกสถานที่ที่จะพบน้ำได้ พร้อมทั้งกำชับว่า “ท่านไป
ดูเถาะ น้ำอยู่ตรงนั้นแหละ !”

ครั้งแรก หลังจากพระอาจารย์ทั้งสองทราบสถานที่ตามที่
หลวงปู่บอกแน่นอนแล้ว ท่านก็รีบตรงไปยังสถานที่นั้น

ไม่ใช่ไปอย่างเดาสุ่ม แต่ไปตามที่**หลวงปู่**บอก และพบสิ่งต่างๆ
ตามที่**หลวงปู่**แนะนำจริง

แต่...**หาอย่างไรก็ไม่พบน้ำ** ทั้งที่สถานที่นั้นตรงตามหลวงปู่บอก
ทุกอย่าง

เมื่อกลับมากราบเรียน **หลวงปู่**ก็ยืนยันว่า “มีสิ ! น้ำมีแน่นอน”

ครั้งที่สอง พระอาจารย์ทั้งสองออกไปค้นหาอีกเพราะยังสงสัย
ว่า จะเป็นไปได้ไหมว่า ฟังท่านอธิบายทางไปสถานที่นั้นไม่ชัด หรือว่า
น้ำคงจะซุกซ่อนอยู่ตามแอ่งเล็กๆ ที่มีโขดหิน มีพุ่มไม้ปิดบัง โดยที่ท่าน-
ทั้งสองไม่เห็นสิ่งเกิดขึ้น

คราวนี้ไปใหม่ จะต้องพบแน่

แต่...ก็อีกนั่นแหละ ค้นหาเท่าไรก็ไม่พบน้ำ จึงกลับมากราบเรียน
หลวงปู่ แต่ท่านก็ยืนยันหนักแน่นว่า “ตรงนั้นแหละมีน้ำแน่ ให้กลับไป
ดูอีกที”

ครั้งที่สาม ท่านอาจารย์ทั้งสองกลับไปทีเดิมอีก

“ก็ที่เก่านั้นแหละ ! แต่คราวนี้มีน้ำเต็ม เห็นได้ชัดเจน เป็นจริง
ตามที่**หลวงปู่**บอก !”

พระอาจารย์ทั้งสองได้ตักน้ำมาใช้ ทั้งอาบทั้งฉันอย่างเพียงพอ
แก่หมู่คณะ !

๑๕๙.

เทวดามาฟังธรรมที่ ปางยางหนาด

เป็นที่ทราบกันดีว่า **หลวงปู่ชობ จานส์โม** เป็นพระอภิญญา
ท่านมีฤทธิ์ทางใจ ที่สำคัญองค์หนึ่ง

สมัยท่านออกธุดงค์สมัยแรกๆ เรื่องมหัศจรรย์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับ
ท่านไม่เป็นที่เปิดเผย คงทราบกันเฉพาะเพื่อนพระที่ออกธุดงค์ร่วมกับ
ท่าน เช่น **หลวงปู่ขาว หลวงปู่แหวน** เป็นต้น

มาในระยะหลัง **เมื่อหลวงปู่ท่านยอมรับให้ศิษย์ติดตาม** ระยะ
นี้เองที่ข้อวัตรปฏิบัติที่เป็น **“สิ่งภายนอก”** ของท่าน ได้เป็นที่รู้เห็น
หรือมีโอกาสที่มีผู้ได้ยินได้ฟังมากขึ้น

คุณหญิงสุรีพันธ์ ผู้เรียบเรียงประวัติของ**หลวงปู่** เขียนไว้ว่า
“ศิษย์รุ่นน้อง รุ่นลูก รุ่นหลาน ได้ประสบกับตาตนเอง ก็เล่าต่อๆ
กันไป... จึงได้มี **ต้นเค้า** ให้สามารถสืบสาวราวเรื่องกลับมาเรียนซักถาม
เจ้าของประวัติ (คือ หลวงปู่) ได้...”

เรื่องที่คุณหญิงฯ ได้รวบรวมเขียนไว้ มีดังนี้ :-

ครั้งหนึ่ง ใน พ.ศ. ๒๔๙๐ **หลวงปู่**ไปวิเวกที่ปางยางหนาด ซึ่ง
อยู่ห่างจาก**ภูผาแดง** ไปทางทิศตะวันตกราว ๓ กิโลเมตร มีสามเณร
น้อย ชื่อ **เลื่อน** กับ ผ้าขาวคนหนึ่งชื่อ **สมผล** ติดตามไปด้วย

ไปพักที่นั่น **หลวงปู่** ไม่ค่อยได้ออกบิณฑบาต ท่านอดอาหาร ครั้งละ ๗ วันบ้าง ๑๕ วันบ้าง สามเณรและผ้าขาวจึงต่างหาอาหารกินกันเอง

คืนหนึ่ง สามเณร กับผ้าขาว **มองเห็นกุฏิหลวงปู่มีแสงสว่างโร่แดงไปทั้งกุฏิ** สว่างจ้าจนบอกไม่ถูก ตกใจกันว่าแสงอะไร หรือว่าเกิดไฟไหม้ ?

ชวนกันวิ่งไปดู ไปถึงกุฏิก็กลับมืด ไม่เห็นมีแสงอะไร พอกลับออกไป ก็เห็นแสงสว่างจ้าที่กุฏิของหลวงปู่อีก ! วิ่งกลับไป กลับมา หลายครั้ง จนมานั่งงันกัน จะว่าตาฟาด ก็เห็นเหมือนกันทั้งสองคน !

รุ่งขึ้น มีโอกาสก็กราบเรียนถาม**หลวงปู่** ว่าเกิดอะไรขึ้น ?

หลวงปู่บอกว่า “เมื่อคืนนี้เทวดามาเต็มหมดมาขอฟังเทศน์”

“ท่านอาจารย์เทศน์หรือเปล่าครับ ?”

“เทศน์” ท่านตอบ

และราวกับจะรู้ใจศิษย์ทั้งสองที่นั่งนิ่งอ้าปากตะลึง แต่ใจคงอยากรู้เรื่องต่อ **หลวงปู่**ก็เลยบอกต่อให้ว่า

“เขาเทศน์เรื่องพระไตรสรณาคมน์ให้ฟัง”

๑๖๐.

หลวงปู่เตือนศิษย์

เวลาพูดถึงพวกกายทิพย์ หรือสิ่งลึกลับมหัศจรรย์ต่างๆ
บรรดาพระเถรลูกศิษย์ที่ออกติดตามร่วมธุดงค์กับหลวงปู่ชอบ ฐานสโม
มักจะพูดติดปากกันว่า :-

“เราเองไม่เห็นอะไร แต่หลวงปู่ท่านเห็น!”

“เราเองไม่รู้อะไร แต่หลวงปู่ท่านรู้!”

ด้วยเหตุนี้เอง เวลาเที่ยวจาริกธุดงค์ไปตามยอดดอย บน
เทือกเขา ตามป่าดงพงลึก หลวงปู่จึงเตือนศิษย์ให้สำรวมระวังเสมอ
ไม่ให้ประมาท

อย่าคิดว่า ในสถานที่เช่นนั้น ถ้าไม่มีผู้คนเห็น ไม่มีผู้คนได้ยิน
แล้ว จะไม่มีอะไรอีกเลย

หากแต่ว่า สิ่งลึกลับเกินกว่าที่จิตของมนุษย์ปุถุชนธรรมดา จะ
รู้เห็นได้นั้น ยังมี

บรรดาสิ่งเหล่านั้น ท่านว่า แม้จะมีอยู่มากมายเพียงไรก็ตาม
สำหรับผู้ที่ไม่เห็น ไม่รู้ ก็เป็นเหมือนไม่มี

ทั้งๆ ที่ความจริง โลกนี้ไม่เคยว่างเว้นจากมวลสัตว์ชนิดต่างๆ
ทั้งหยาบและละเอียด ซึ่งมีภพภูมิแตกต่างกัน

ผู้ยังไม่เคยพบ เคยเห็น เคยรู้ จึงยังไม่ควรปฏิเสธว่าไม่มี
ไม่จริง

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ปฏิบัติตรงดงกรรมฐาน จะต้องไม่ประมาท
จะต้องสำรวจระวังในอิริยาบถต่างๆ ให้ดังมตลอดเวลา ไม่ว่าจะอยู่
คนเดียว หรืออยู่ร่วมกับผู้อื่น

ให้งามทั้งกาย คือกิริยาที่ปรากฏภายนอก

ให้งามทั้งวาจา คือคำพูดคำจาที่เปล่งออกมา

ให้งามทั้งใจ ที่คิดนึก ประจักษ์ อย่างนี้ว่าไม่มีใครรู้ ใคร
ได้ยิน “ใจ” ของเรา !

ปรจิตวิธา หรือกำหนดรู้ใจผู้อื่นนี้ หลวงปู่ ท่านรู้รวดเร็วมาก
ทักจิตของศิษย์ผู้คิดผิดวางผิดได้โดยถูกต้อง ไม่มีพลาด

ในระยะหลังๆ เมื่อท่านชราามากแล้ว ท่านมักจะ “ปล่อยวาง”
ไม่ค่อยอยากทักใคร !

๑๖๑.

การเดินทางไปประเทศไกล์เคียง

หลวงปู่ชอบ จานสโม เป็นครูอาจารย์สายกรรมฐานรูปหนึ่งที่มีการเดินทางไปที่ต่างๆ มาก สมัยยังเป็นพระหนุ่มท่านท่องธุดงค์ไปตามป่าเขาลำเนาไพร ทั้งในประเทศและประเทศเพื่อนบ้าน แม้ในวัยชรา ท่านมีปัญหาด้านสุขภาพป่วยเป็นอัมพาตทั้งตัว ท่านก็ยังมีกิจนิมนต์ไปที่ต่างๆ อยู่เสมอ ทั้งภายในประเทศ ประเทศไกล์เคียง ตลอดจนถึงสหรัฐอเมริกา **จัดเป็นครูอาจารย์ที่มีการเดินทางมาก**

ตั้งแต่สมัยที่**หลวงปู่**ยังเป็นพระหนุ่ม ท่านได้ธุดงค์เข้าป่าลึก ขึ้นเขาสูงเป็นประจำ

หลายต่อหลายครั้งที่ท่านได้เดินทางเข้าไปในเขตประเทศที่มีชายแดนติดต่อกับประเทศไทย ได้แก่ ลาว และพม่า

ประสบการณ์และเรื่องราวเกี่ยวกับการเดินธุดงค์ของ**หลวงปู่**ได้เป็นที่เล่าขานกันต่อๆ มา ดังที่ท่านผู้อ่านทราบดีกันแล้ว

ในช่วงปลายแห่งชีวิต แม้ท่านจะป่วยเป็นอัมพาตไม่สามารถขยับเขยื้อนร่างกายได้ ท่านก็ยังเดินทาง คือ ในปี พ.ศ. ๒๕๒๖ **หลวงปู่**ได้รับนิมนต์ให้กลับไปเยี่ยมมประเทศพม่าอีกครั้งหนึ่ง

การเดินทางไปพม่าของ**หลวงปู่**ในครั้งนี้ มีพระเถระสายกรรมฐานร่วมเดินทางไปกับท่านหลายองค์ เช่น **หลวงปู่หลุย จันทสาโร**

หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ หลวงปู่บัวพา ปุณณภาโส หลวงปู่สุวัจน์ สุวโจ
และพระสงฆ์องค์อื่นๆ อีกร่วม ๑๐ รูป

หลวงปู่ ได้พูดถึงสถานที่ต่างๆ ในพม่า ที่ท่านเคยชูดงค์ผ่านไป
และจำพรรษาอยู่ถึง ๒ ครั้ง รวมเวลาเกือบ ๖ พรรษา

ท่านบอกว่า “อยากให้เห็นว่า เดี่ยวนี้เปลี่ยนไปอย่างไร”

แต่การไปครั้งนี้เป็นการเดินทางโดยเครื่องบินจากกรุงเทพฯ
ไปลงที่**กรุงย่างกุ้ง** โดยตรง

ได้มีโอกาสเพียง**กราบพระเจดีย์ชเวดากอง** และชมสถานที่
โดยรอบ**กรุงย่างกุ้ง** และ**เมืองหงสาวดี** เท่านั้น

ทางการพม่ายังจำกัดเขตการเดินทางของชาวต่างชาติอยู่ **หลวงปู่**
จึงไม่มีโอกาสกลับไปเยี่ยมสถานที่ที่ท่านเคยไปจำพรรษาอยู่ ซึ่งส่วนใหญ่
เป็นป่าดงและเขาสูงเข้าไปจากทางภาคเหนือของประเทศไทย แถบ**เมืองป็น**
เมืองยอง อยู่ทางเหนือขึ้นไปจากเมืองย่างกุ้ง เมืองหลวง มาก

สำหรับการรับนิมนต์ไปในประเทศลาวก็ได้กล่าวไปแล้ว

นอกจากพม่าและลาว ในภายหลัง **หลวงปู่**ก็ได้รับนิมนต์ไป
ปีนัง มาเลเซีย และประเทศที่อยู่ห่างไกลออกไปก็มี **สาธารณรัฐ**
ประชาชนจีน และ **สหรัฐอเมริกา**

“สังเกตว่า การรับนิมนต์นั้น **หลวงปู่**มุ่งจะไปโปรดญาติโยมที่
อยู่ในดินแดนเหล่านั้นด้วย ซึ่งหลายครั้งที่ท่านยอมรับว่า **เคยมีชีวิต**
ผูกพันเกี่ยวข้องกับท่านมาแต่ในภพชาติก่อนๆ”

๑๖๒.

ไปโปรดญาติโยม ในสหรัฐอเมริกา

ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา นั้น หลวงปู่ชอบ จานสโม ได้เดินทางไปโปรดญาติโยมถึง ๓ ครั้ง

ครั้งแรก ในเดือนเมษายน ถึง พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ไปในงานวางศิลาฤกษ์ศาลา **วัดภุชงค์ยาราม** เมืองออนตารีโอ รัฐแคลิฟอร์เนีย

ครั้งที่สอง เดือนตุลาคม ถึง พฤศจิกายน ๒๕๓๓ ในปีเดียวกันเพื่อเป็นประธานในงานทอดผ้าพระกฐินพระราชทาน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ณ **วัดภุชงค์ยาราม** ที่เดียวกับครั้งแรก ซึ่งทอดในวันที่ ๒๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๓

ครั้งที่สาม หลวงปู่รับนิมนต์เมตตาไปจำพรรษาให้ ณ **วัดพุทธรัตนาราม** เมืองเคลเลอร์ รัฐเท็กซัส ในปีพรรษา พ.ศ. ๒๕๓๔ คือปีรุ่งขึ้น

สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่มีดินแดนกว้างใหญ่ไพศาล ในระยะหลังนี้ มีคนไทย ลาว เขมร อพยพไปตั้งถิ่นฐานบ้านช่องอยู่มาก แยกย้ายกันไปประกอบอาชีพกระจายกันไปทั่วทั้งประเทศ

พุทธศาสนิกชนที่อพยพไปทำมาหากินที่สหรัฐอเมริกาจึงมีมาก จึงได้มีพระภิกษุสงฆ์จากไทยรับนิมนต์ให้ไปตั้งวัดพระพุทธรักษาเป็น ลิปๆ วัด กระจายอยู่ในเมืองต่างๆ

วัดจึงเป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวไทยและเพื่อนชาวพุทธชาติ อื่นๆ ด้วย

เมื่อชาวพุทธที่อยู่ในสหรัฐอเมริกาทราบข่าวการเดินทางไปโปรด ของหลวงปู่แต่ละครั้ง ก็ได้พากันมากราบไหว้และรอต้อนรับอย่าง เหนือแน่นทุกครั้ง

ระหว่างที่หลวงปู่พักอยู่ในสหรัฐอเมริกา ญาติโยมไทย - ลาว ที่ เคารพเลื่อมใสศรัทธาในองค์ท่านก็มักจะมานิมนต์ท่านไปโปรดตามสถาน ที่ต่างๆ แล้วแต่โอกาสอันควร

หลวงปู่ได้เมตตาเล่าให้บรรดาลูกศิษย์ใกล้ชิดที่ติดตามท่านไป ว่า :-
ที่วัดที่ท่านไปพัก เช่น **วัดภุรีทัตตนาราม** เมืองออนตารีโอ **วัดเมตตาวนาราม** เมืองแซนดิเอโก้ **วัดญาณรังษี** ใกล้กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. รัฐเวอร์จิเนีย ตอนกลางคืนมีพวกเทพเทวดามานมัสการและขอ ฟังธรรมกับท่าน บางทีก็มามาก บางทีก็มาน้อย

สำหรับที่**วัดพุทธรัตนาราม** ซึ่งเป็นวัดที่ท่านอยู่จำพรรษานั้น เทวดามาทุกวันเลย ถ้าไม่มาตอนกลางคืน ก็มาตอนกลางวัน โดย มากจะพากันมาตอนกลางคืน

การที่เทวดาจะมากราบหลวงปู่ตามวัดต่างๆ นี้ แม้เวลาทำวัตร สวดมนต์ เขาก็มาร่วมมอญโมทนาด้วย อยู่ในบริเวณศาลาก็มี อยู่นอก ศาลาก็มี มากันมากมาย ส่วนมากก็เป็นเทวดาผู้หญิงมากกว่าเทวดา ผู้ชาย ฯลฯ

๑๖๓.

หลวงปู่ป่วยเป็นอัมพาต

ปกติ หลวงปู่ชอบ จานสโม ท่านชอบ “อยู่ป่าอยู่เขา” เป็นนิสัย สมกับท่านถือตนเป็นศิษย์ท่านพระมหากัสสปะ ไม่ค่อยจะออกมาสู่ “เมือง” และไม่ค่อยจะอยู่ประจำที่

แม้แต่อยู่ตามป่าเขาแล้ว หลวงปู่ก็ยังวิ่งเวกต่อไปเรื่อย จากป่านี้ไปป่าโน้น จากเขาตอยนี้ไปเขาตอยโน้น จากถ้ำนี้ไปถ้ำโน้น ๆ ๆ ไปเรื่อย มิได้อยู่ประจำที่

หลวงปู่เคยเล่าให้ศิษย์ใกล้ชิดฟังสมัยที่ท่านยังมีสภาพร่างกายแข็งแรงเป็นปกติว่า :-

“ถ้าเราเดินไม่ไหวก็จะให้เพื่อนหามไป ถ้าไม่มีใครหามก็จะกลิ้งไป ถ้ากลิ้งไปไม่ไหว ก็จะเอาคางกระดืบไป”

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๔ หลวงปู่ภาวณาเห็นกระดูกของตัวเองแตกละเอียดข้างหนึ่ง ทางด้านซ้าย ท่านยังไม่ทันพิจารณาแน่นอนว่าจะเป็นอย่างไร

เย็นวันนั้น ท่านเริ่มมีอาการปวดอย่างมากตามตัวโดยเฉพาะทางแขนขาข้างซ้าย

พระเถรไปช่วยนวด แต่ท่านก็รู้สึกเพียงสบายขึ้นเวลานวดหยุดนวดก็กลับปวด ไม่ทุเลา

ท่านรู้สึกว่าร่างกายทางซีกซ้ายชามากขึ้น แต่ท่านก็ยังฝืนเดิน

วันหนึ่ง กลับมาจากบิณฑบาต ท่านประคองตัวมาได้พอถึงวัด ก็ต้องล้มลง เพราะร่างกาย แขน ขาทางซีกซ้ายนั้นชาหมดความรู้สึกไป

หลวงปู่เล่าว่า ท่านได้มีจิต เห็นคนร่างสูงใหญ่มาขวางประตูไว้ ถามท่านว่า “จะไปวันนี้แน่หรือ ?”

ท่านตอบว่า “เดี๋ยวก่อน โปรดสัตว์สักหน่อยเสียก่อน”

คณะศิษย์ได้พา**หลวงปู่**ไปรักษาตามโรงพยาบาลต่างๆ ทั้งในต่างจังหวัดและกรุงเทพฯ รวมทั้งมีผู้เสนอการรักษาทั้งแบบปัจจุบัน และแผนโบราณ การทำกายภาพบำบัด นวดเส้น ฯลฯ แต่ก็ไม่ทำให้หาย และเดินได้อย่างเคย

ต่อมา ความเจ็บปวดได้ทุเลาหายไป หากแต่ท่านคงเป็นอัมพาตทางซีกซ้ายมาแต่นั้น ต้องมีศิษย์คอยพยุงลุก พยุงนั่ง ช่วยเหลือทุกอิริยาบถ

หลวงปู่ท่านป่วยเป็นอัมพาตเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๔ เมื่อท่านมีอายุเพียง ๗๐ ปีเท่านั้น

แม้**หลวงปู่**ท่านจะอาพาธมากเพียงนี้ แต่จุดด้นลับของท่านก็มิได้ลดลง ท่านยังคงเมตตาเที่ยวโปรดญาติโยม ลูกศิษย์ลูกหา ทั้งในกรุงเทพฯ และที่ต่างๆ อยู่เป็นประจำ

นอกจากนี้ท่านยังคงกลับไปวิเวกตามสถานที่ต่างๆ ที่เคยเดินจุดธูปมา เช่น ที่บ้านม่วงไข่ บ้านसानตม ในเขตจังหวัดเลย ที่ภูผาแต่น ผาแดง ห้วยน้ำริน ในจังหวัดเชียงใหม่ เป็นต้น

ต่างกับการจุดธูปในอดีตตรงที่ มิได้เป็นการจุดธูปด้วยเท้าเหมือนเก่า แต่จุดธูปด้วยรถ และรถเข็น

๑๖๔.

กิจวัตรประจำวันของหลวงปู่

หลังจากที่หลวงปู่ท่านอาพาธเป็นอัมพาตทางซีกซ้ายของร่างกาย ตามที่กล่าวมาแล้ว กิจวัตรและปฏิปทาของท่านจึงต้องปรับเปลี่ยนไป

ปกติในตอนเช้า หลวงปู่จะให้พ้ออภิณฑบาท มีพระเถรหรือผ้าขาว หรือฆราวาส เข็นรถให้ท่านนั่งออกโปรดญาติโยมให้ได้ใส่บาตร ท่านเป็นประจำ

ในระยะปัจฉิมสมัย ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๓ เป็นต้นมา หลวงปู่จะให้พ้อออกเป็นบางวัน หรือเฉพาะในโอกาสสำคัญๆ เช่น วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา วันวิสาขบูชา วันมาฆบูชา หรือในงานกฐิน งานทอดผ้าป่า เป็นต้น

แต่ทุกวัน ตอนเช้า พอตื่นนอน ท่านมักจะถามพระเถร ผ้าขาว เสมอว่า “ไปบิณฑบาตแล้วบ่ ?”

ก่อนหลวงปู่อาพาธท่านจะฉันมื้อเดียวตามปฏิปทาที่ครูอาจารย์ สบายพระป่าพาดำเนิน และหลังจากท่านอาพาธจึงได้ยอมผ่อนปรนฉัน สองมื้อตามคำขอของหมอและลูกศิษย์ใกล้ชิด

หลวงปู่ จะฉันเช้าเวลาประมาณ ๗.๐๐ น. ฉันเสร็จท่านจะจำวัดประมาณ ๒๐ - ๓๐ นาที

พระลูกวัดจะฉันภายหลังหลวงปู่เสมอ

ตอนเพล หลวงปู่จะฉันได้นิดหน่อย ไม่ได้มากเท่ามือเช้า
 ดั่งได้เรียนมาแต่ต้นแล้วว่า ก่อนอาพาธ**หลวงปู่**ท่านฉันมือเดียว
 มาโดยตลอด หลังจากท่านอาพาธแล้วหมอได้ฉันมนต์ให้ท่านฉัน ๒ มือ
 ร่างกายของท่านทางซีกข้างซ้าย ตั้งแต่ไหล่ แขน ขา มือ ใช้
 การไม่ได้เลย

ส่วนทางซีกขวา ยังใช้การได้ดี แต่ทุกส่วนของร่างกายท่านยัง
 รู้สึกเจ็บ รู้สึกคัน โดยเฉพาะเวลามด แผลงไต่ ท่านก็ยังรู้สึก

ตา หู ของท่าน ยังเห็นได้ ได้ยินได้ดี

เวลาฉันอาหาร ลิ่น ฟัน ท่านเคี้ยวได้ลำบาก ฉันอาหารไม่ได้
 มาก แพทย์จึงนิมนต์ให้ฉันเพลช่วย เพื่อจะได้มีอาหารเยียวยาธาตุนั้น
 เพียงพอ ท่านจึงได้อนุโลมตาม

บางครั้ง และหลายๆ ครั้ง **หลวงปู่**ท่านไม่เอายากฉันเพลด้วยซ้ำ
 แต่ท่านต้องอนุโลมฉันให้ ด้วยไม่เอายากขัดครีททาใดๆ

ฉันเพลเสร็จ **หลวงปู่**จะพักผ่อนโดยงีบสักครู่หนึ่ง

เมื่อตื่นขึ้น **หลวงปู่**จะต้องเปลี่ยนที่ไปที่อื่นหรือไม่ก็ให้คนเข็นรถ
 ไปดูรอบๆ บริเวณวัด ชาวบ้านและลูกศิษย์ลูกหาจะมาคอยกราบท่าน
 ในตอนนี้ได้อีกครั้งหนึ่ง

ตอนเย็นประมาณบ่าย ๔ โมง ลูกศิษย์จะนิมนต์ท่านสรองน้ำด้วย
 น้ำอุ่นทุกครั้ง

เสร็จการสรองน้ำ จะถวายน้ำร้อน น้ำชา และนวดถวายท่าน
 พร้อมไปด้วย

ถ้ามีแขก **หลวงปู่**จะรับแขกช่วงที่สรองน้ำเสร็จ

หลังจากรับแขกแล้ว **หลวงปู่**จะให้เข็นรถพาไปรอบๆ วัด ซึ่ง
 ส่วนมากจะเป็นการเข็น “จंगกรม” กลับไปกลับมา ภายในศาลาที่มี
 พื้นเรียบติดดิน

การ “จงกรม” ด้วยรถเข็นของ**หลวงปู่** นี้ ใช้เวลานานประมาณ ๒ - ๓ ชั่วโมง จนลูกศิษย์ผู้เข็นรถต้องเปลี่ยนชุดกัน

กำหนดระยะเวลาขนาดนี้ ประมาณว่าเท่ากับเวลาที่ท่านเคยเดินจงกรมตอนที่สุขภาพของท่านยังดีอยู่ คือ ยัง “ย่าง” เดินได้เอง

ช่วงกลางคืน **หลวงปู่**จะเข้าพักประมาณ ๒๐.๓๐ น.

ในการประชุมทำวัตรเย็น ถ้ามีญาติโยมมามาก **หลวงปู่**จะออกมา นั่งเป็นประธาน ท่านจะยกมือข้างดีขึ้นด้วยทุกครั้งตอนก่อนทำวัตร สวดมนต์ และตอนสวดจบ

หลวงปู่ จำวัดไม่ตรงเวลาเสมอไป บางคืน ๒๒.๐๐ น. บางคืน ๒๓.๐๐ น. บางคืนสองยามหรือดึกกว่านั้นก็มี ถ้ามีญาติโยมมาสนทนาธรรมด้วยท่านจะเมตตาอยู่ด้วยจนดึกดื่นอยู่บ่อยครั้ง

ที่กล่าวมานี้เป็นกิจวัตรที่หลวงปู่อยู่วัดตามปกติ แต่ในกรณีที่มีการเดินทาง กิจวัตรประจำวันของท่านก็มีการปรับเปลี่ยนไปให้สอดคล้องกับสถานการณ์

ตอนเช้า หลวงปู่จะตื่นก่อนลูกศิษย์เสมอ และจะเร่งให้เตรียมของขึ้นรถ ใครช้าหรือตื่นสายก็ไม่ได้ไปกับท่าน

นี่พูดถึงการออกจากวัดแต่เช้า ไปฉันเช้าข้างหน้า ไปฉัน ณ จุดใดจุดหนึ่งข้างหน้า ฉันเสร็จก็ไปต่อ

หลวงปู่ ใช้รถเป็นที่ฉันเช้า และจำวัดไปด้วย พอถึงเพลที่ไหนก็ฉันที่นั่น บางทีก็ใช้ที่ไต้ร่มไม้ข้างทาง บางทีก็ฉันบนรถ

๑๖๕.

กุฎิที่พักและการขบฉัน

เรื่องกุฎิที่พักของหลวงปู่ นั้น ได้มีญาติโยมศรัทธาทั้งจาก กรุงเทพฯ และจากจังหวัดต่างๆ ได้สร้างกุฎิสวยงามมูลค่านับแสนๆ นับล้านๆ บาท ถวายหลวงปู่

เมื่อทำพิธีถวายเสร็จ ท่านก็จะเมตตาอยู่ให้เพื่อฉลองศรัทธา ในระยะแรก ไม่นานท่านจะย้ายไปพักยังกุฎิหลังอื่น

กุฎิที่หลวงปู่โปรดพัก มักจะเป็นกุฎิหลังเล็กๆ มุงด้วยหญ้าคา หรือแฝก พื้นปูด้วยไม้ไผ่ทาบ ที่เรียกว่าปูฟาก ยกพื้นเหนือพื้นดิน เล็กน้อยพอให้ข้างล่างได้มีที่สูมไฟไต้ยุง หรือให้ความอบอุ่นได้ โดยเฉพาะเวลาท่านพักบนยอดดอยทางจังหวัดเลยหรือเชียงใหม่ ซึ่งมีอากาศหนาวแทบตลอดปี ไม่เคยมีหน้าร้อนก็ว่าได้

หลวงปู่ เล่าให้ฟังว่า “สมัยท่านอาจารย์ใหญ่ (คือ หลวงปู่มั่น) ก็อยู่อย่างนี้ สูมไฟอย่างนี้เหมือนกัน...ที่ได้ธรรมะมาสั่งสอนอบรมหมู่คณะ ก็ได้มาจากกุฎิที่มุงด้วยหญ้าหลังเล็กๆ ปูพื้นด้วยฟากอย่างนี้แหละ !”

หลวงปู่ ไม่ได้สนใจหรือให้ความสำคัญในเรื่องเสนาสนะที่อยู่อาศัยเลย สภาพออย่างไรท่านก็พักได้ อยู่ได้

บางครั้ง เขานิมนต์ท่านไปพักในวัดที่เพิ่งเริ่มก่อสร้าง กุฏิวิหาร ถาวรยังไม่มี แม้แต่ทางเดิน กางกลด ท่านก็พักได้อย่างสะดวกสบาย ไม่มีปัญหาประการใด

เรื่อง**การขบฉัน** หลวงปู่ก็มีได้เอ่ยปากขอลิขิตนั้นสิ่งนี้แต่อย่างใด สุดแต่แต่ศรัทธาญาติโยมจะนำมาถวาย ปกติจะเป็นภาระหน้าที่ของแม่ครัว กับ ศิษย์ผู้ติดตามที่จะคอยดูแลสังเกตว่า หลวงปู่ฉันอะไรได้ หรือ อาหารอย่างใดถูกกับธาตุชั้นรชของท่าน

หลวงปู่ ท่านไม่ชอบ “ใส่ฟัน” ท่านว่า “มันเคือง”

ในปัจจุบันสมัยท่านเหลือฟันจริงอยู่เพียง ๔ ซี่เท่านั้น อาหารที่ฉันได้จึงต้องเป็นอาหารอ่อนๆ นุ่มๆ หรือเหลวๆ

ส่วนรสอาหารนั้น **หลวงปู่**ฉันเผ็ดไม่ได้ จึงไม่ควรใส่พริกเลย

สำหรับข้าว จะเป็นข้าวเหนียว ข้าวเจ้า หรือข้าวต้ม ท่านฉันได้ทั้งนั้น

หากมีการเจ็บป่วย หลวงปู่ไม่ชอบฉันยาเลย โดยเฉพาะยาที่มีรสขม ท่านบอกว่า “บ่สู้”

การรักษาพยาบาล ท่านปล่อยให้เป็นที่ของแพทย์ แต่ถ้ามีการทำให้เจ็บ เช่น ฉีดยา เจาะเลือด ให้น้ำเกลือ ท่านก็ไม่เอา

เคยมีคนเรียนถามท่านว่า “ถ้าหมอจะผ่าตัดจะให้ผ่าบหลวงปู่?”

ท่านบอกว่า “บ่ให้ผ่า นอกจากบ่รู้สึกตัว”

ปกติ**หลวงปู่**จะฉันน้ำน้อยมาก เฉลี่ยโดยประมาณวันหนึ่งไม่เกิน ๒ แก้ว อันนี้รวมทั้งน้ำร้อน น้ำชาด้วย

ท่านจะฉันเฉพาะน้ำสะอาดธรรมดา ถ้าเป็นพวกน้ำอัดลม น้ำส้มคั้น หรือน้ำผลไม้ต่างๆ ท่านจะจิบเล็กน้อยให้ผู้ถวายได้มีศรัทธาชื่นใจเท่านั้น

๑๖๖.

หลวงปู่ผู้ชอบ “ไป”

ในช่วงท้าย เมื่อหลวงปู่มีอายุกว่า ๙๐ ปีแล้ว ท่านยังมีความอดทนเป็นยอด ท่านจะไม่เคยบ่นให้ใครได้ยินเลยว่า ปวดหัว ตัวร้อน เป็นไข้ เป็นหวัด เจ็บนั้นเจ็บนี้ ฯลฯ

นอกจากพระปฏิบัติจะต้องสังเกตเอง กราบเรียนถามเอง

“บางครั้ง หลวงปู่ปวดหัวอยู่ตั้ง ๓ เดือน มีพระไปถามขึ้น ท่านจึงยอมบอก”

เวลานั่งรถเดินทางไปไหนมาไหน ท่านกลับปลื้มสภาวะครั้งละนานๆ เช่น ตั้งแต่กรุงเทพฯ ตลอดถึงเมืองเลย พิษณุโลกตลอดเชียงใหม่ เป็นต้น

นั่งรถนานๆ ไม่ว่าจะกี่ชั่วโมง **หลวงปู่**ก็ไม่เคยบ่น

ท่านนั่งอยู่ในรถเป็นประจำ จากเมืองเลย - กรุงเทพฯ, เมืองเลย - เชียงใหม่, เชียงใหม่ - พะเยา, พะเยา - เชียงราย, เชียงราย - เชียงใหม่, หาดใหญ่ - ปีนัง, หาดใหญ่ - ภูเก็ต, เมืองเลย - ศรีสะเกษ, เมืองเลย - บ้านแพง, บ้านแพง - นครพนม, นครพนม - มุกดาหาร, กรุงเทพฯ - จันทบุรี ฯลฯ

หลวงปู่จะนั่งอยู่ท่าเดิม ไม่ขยับเขยื้อน พระเถรผู้ติดตามไม่พาพักก็ไม่พัก นั่งรถได้ถึงไหนถึงกัน

หลวงปู่ ท่านชอบ “ไป” จริงๆ ยิ่งลำบากทุ่กันดารท่านยิ่ง “มัก” ไป จะอุ้ม จะหามไป ท่านก็ไม่ว่า ท่านนั่งรถได้ทุกระบบ แล้วแต่จะจัดถวาย ตั้งแต่รถราคาเป็นล้านๆ จนกระทั่งรถถีรถีอี่แต่่น ท่านก็นั่ง และเคยนั่งมาแล้วทั้งสิ้น

ทั้งๆ ที่ท่านอยู่ในสภาพอาพาธ ร่างกายเป็นอัมพาต การเดินทางยิ่งลำบากมากเท่าใด ท่านยิ่งชอบ ยิ่งสนุก ยี่มอารมณั์ดีไ้ด้บนความลำบากนั้น

ถ้าหลวงปู่ต้องการจะ “ไป” แล้ว ต่อให้ฝนตก พ้ำร้อง แดดเปรี้ยง พายุกระหน่ำ ให้หนักหนาสาหัสเพียงไร**ท่านก็จะไป และต้องไปให้ได้**

หลวงปู่ จะอยู่ประจำในวัดได้ไม่นาน อยู่สักวันสองวันท่านก็ “ไป” แล้ว พระเถรหนุ่มน้อยยังต้องยอมแพ้ท่านในเรื่องการเดินทาง ต้องเปลี่ยนนาระกันไ้กับท่าน

เรื่องงานนิมนต์ งานพิธีต่างๆ **หลวงปู่**ไม่โปรด ท่านชอบไป **ตามสบาย**ของท่าน

เมื่อมีคนมานิมนต์ ท่านมักพูดว่า “ถ้าขัดข้องกะไป ถ้าขัดข้องกะไป” (ถ้ามีปัญหาติดขัดก็ไ้ไป ถ้าไม่ติดขัดอะไรก็ไป)

หรือ “ถ้าอยู่ดี สบาย กะไป” (ถ้าไม่เจ็บไข้ก็ไป)

และ “ถ้าเอารถมารับกะไป บ่เอารถมารับกะไป”

ท่านตอบในทำนองนี้เป็นต้น

เคยมีลูกศิษย์เสนอขอจัดรายการเดินทางถวาย**หลวงปู่** มีกำหนดการเดินทางที่แน่นอน ชัดเจน เช่น นิมนต์อยู่ที่นั่น เท่านั้นวัน อยู่ที่นี่ เท่านั้นวัน จากที่นั่นไปที่นี้ ต่อไปที่นี้ ในวันนั้นๆ

ผู้จัดรายการถวายต้องลำบากมาแล้ว เพราะ **“บทท่านจะไป ท่านก็ไ้ได้นี้ถึงงานพิธีหรือกำหนดการอะไรทั้งสิ้น”**

ถ้าหากมีคนมาชี้แจงอธิบายเหตุผล ขอนิมนต์ให้ท่านอยู่ เพราะจะมีญาติโยมศรัทธาจะมาจากที่โน่น ที่นี้ มาทอดผ้าป่า มาถวายสังฆทาน มาถวายของ ขอให้หลวงปู่อยู่เป็นประธานก่อน

ท่านมักจะบอกว่า “ผู้อยู่กะรับไป ผู้ไปกะไป”
 ดังนี้ เป็นต้น...

การไป - การอยู่ของหลวงปู่ มิได้กำหนดแน่นอนว่าจะอยู่ที่นี้ หรือที่นั่น เท่านั้น เท่านั้นคืน สุดแท้แต่ท่านจะสะดวกสบาย ไม่ว่าในพรรษาหรือนอกพรรษาท่านไปทั้งนั้น

แต่ถ้าเป็นช่วงอยู่ในพรรษา หลวงปู่จะถือตามพระวินัยอย่างเคร่งครัด คือ กำหนดไว้ไม่เกิน ๗ วัน ท่านต้องกลับมาเฝ้าราตรีในสถานที่อธิษฐานพรรษาเสียก่อน พักที่นั่นสักคืนสองคืนแล้วจึงไปต่อ

เมื่อไปกันมากๆ จนครบทุกที่ที่ท่านเคยไป บางครั้งพระเถรก็เรียนถามว่า “จะไปไหนต่อครับหลวงปู่?”

ท่านมักตอบว่า “ไปไหนกะไป” หรือ “แล้วแต่หมู่คณะจะพาไป”

บางโอกาสศิษย์ถามว่า “จะไปหรือจะอยู่ครับหลวงปู่?”

ท่านมักจะตอบว่า “หมู่พาไปกะไป หมู่พาอยู่กะอยู่”

บางครั้ง เวลาขึ้นนั่งรถแล้ว มีที่ที่สามารถเลือกไปวิเวกได้หลายที่เรียนถามท่านว่า “จะไปไหนดีครับ หลวงปู่?”

ท่านตอบว่า “แล้วแต่รถจะพาไป!”

ด้วยการไป - การมาแบบปัจจุบันทันด่วนของหลวงปู่ ทำเอาลูกศิษย์ลูกหาผู้ติดตามตั้งตัวไม่ติดหลายต่อหลายครั้ง เพราะไม่ได้มีการบอกกล่าวล่วงหน้าเป็นส่วนมาก

บทท่านจะไปปปบับ ใครเร็วก็ทัน ใครช้าก็พลาด

แม้แต่พระเถรผู้มีหน้าที่ติดตาม**หลวงปู่**ก็เถอะ ! ตามธรรมเนียมการจะไปจะอยู่ต้องเตรียมของ จัดอัฐบริวารของครูอาจารย์ให้เรียบร้อยเสียก่อน ของตัวค่อยมาจัดทีหลัง

แต่กรณีของ**หลวงปู่**ไม่ใช่เช่นนั้น พระเถรผู้มีหน้าที่ติดตามต้องเตรียมของตัวเองให้เรียบร้อยไว้ก่อนเป็นปลอดภัย

เพราะ ถ้าไปจัดของให้หลวงปู่เสร็จก่อน แล้วจึงจะมาจัดของตัวเอง **ท่านจะไปก่อนโดยไม่รีรอเลย**

หรือบางครั้ง มัวแต่จัดบริวารของตัวเองอยู่แต่มีคนไปช่วยจัดของให้**หลวงปู่**เสร็จก่อน พอเสร็จ...ท่านก็ไปก่อนเลย !

พระเถรบางองค์มัวช้า สะพายบาตรออกมาจากกุฏิ อ้าว ! ท่านออกไปก่อนแล้ว !

หลวงปู่ท่านมาเร็ว - ไปเร็ว เป็นนิสัยประจำของท่านมาตั้งแต่เป็นพระหนุ่มยังเดินไปไหนมาไหนได้อยู่แล้ว !

ข้ามฝั่งโขงไปประเทศลาว

๑๒๗.

พลังเมตตาแรงนัก

แม่หลวงปู่จะอาพาธในปีจฉิมสมัย กิตติศัพท์ของท่านก็ระบือไปไกล ผู้มากราบนมัสการท่านนั้นมีมาจากทั่วประเทศ ทั้งภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคใต้ ภาคอีสาน และประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียง

ผู้มากราบหลวงปู่ จะมีทุกเพศ ทุกวัย ทุกระดับชั้น เป็นคนใหญ่คนโต นายพล นายพัน ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ก็มี เป็นคนยากจน ชาวไร่ ชาวนา พ่อค้าแม่ค้า คนธรรมดา ก็มี หลวงปู่จะให้ความปรารถนาเมตตาโดยเสมอหน้า

ปกติหลวงปู่ท่านจะไม่ค่อยพูดจาปราศรัยด้วย เพราะลำบากในสังขารเนื่องจากป่วยเป็นอัมพาตดังที่ทราบแล้ว

และ แต่ไหนแต่ไรมา ท่านก็มีนิสัยพูดน้อยอยู่แล้ว

เมื่อมีคนไปกราบ หลวงปู่ จะนั่งมองเฉยอยู่ ผู้ที่ไปใหม่ และยังไม่รู้จักท่านดี บางคนไม่ทราบก็ไปบ่นว่า “ไม่เห็นหลวงปู่พูดด้วย ทำไมท่านไม่พูด ?...”

ความจริง หลวงปู่ท่านสงบนิ่ง สำรวมใจแผ่เมตตาให้ ผู้ที่รับได้รู้ได้ นั้น บอกกันอย่างดีใจ ว่า “พลังเมตตาของหลวงปู่ฉันแรงนัก กระแสพุ่งมาเย็นหน้าแทบจะผิงล้มลงไป !”

และก็เช่นเดียวกัน ผู้ที่ **รู้ได้ รับได้** จะชอบมาภานา ขอธรรม จากหลวงปู่ ไม่ได้พูดอะไรกับท่าน และท่านก็ไม่ได้พูดอะไรด้วยเลย แต่เมื่อออกจากสมาธิภานา ก็กลับไปยังอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส “ได้ธรรมะจากท่านแล้ว” ท่านเหล่านั้นจะบอกเล่ากันอย่างปลาบปลื้ม ยินดี !

ออกมารับบิณฑบาต ณ วัดภูริทัตตวนาราม เมืองออนตารีโอ รัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา เมื่อเดินทางไปเป็น ประธานสงฆ์ ในงานวางศิลาฤกษ์ สร้างศาลา เดือนเมษายน ๒๕๓๓

๑๖๘.

เมื่อหลวงปู่ได้เข้าเฝ้า

เรื่องต่อไปนี้ ๓ - ๔ ตอน ผมขอคัดลอกจากข้อเขียนของ **คุณหญิงสุรีพันธุ์ มณีวัต** ภายใต้หัวข้อเรื่องว่า “หลวงปู่กับยอดคนแห่งแผ่นดิน”

เรื่องแรก ผมขออนุญาตตั้งชื่อว่า **เมื่อหลวงปู่ได้เข้าเฝ้า** มีเนื้อหา ดังนี้ :-

หลวงปู่เป็นพระป่า อยู่แต่ในป่าในเขาจนชินและดูเหมือนจะไม่รู้จักโลกภายนอกที่วุ่นวายของนครกรุง

ท่านมักจะอยู่กับพวกยาง พวกกะเหรี่ยง พวกชาวไร่ เป็นปกติ ไม่คุ้นเคยต่อการพบคนใหญ่คนโตมีชื่อเสียงของจังหวัดหรือบ้านเมืองเลย

ดังนั้น วันหนึ่ง เมื่อท่านไปเยี่ยมหลวงปู่ขาว อนาลโย ที่วัดถ้ำกลองเพล

ขณะนั้น **พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว** จะเสด็จพระราชดำเนินมากราบหลวงปู่ขาว เป็นวาระแรก ทางบ้านเมืองจึงมาส่งข่าวให้ทางวัดเตรียมตัวรับเสด็จ

หลวงปู่ ทราบว่า เจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินจะเสด็จก็เตรียมหันที่

หลวงปู่ขาว ซึ่งบ่นเช่นกันว่า ไม่ทราบจะ “พูด” ด้วยอย่างไร ขอให้หลวงปู่อยู่ด้วยกันเป็นเพื่อน

อื้อฉวนอนกัน จนสุดท้ายหลวงปู่ก็ใจอ่อน ยอมอยู่ด้วย โดยเป็นที่เข้าใจว่า **ท่านจะไม่ต้องพูดอะไรเลย และหลวงปู่เขาก็ต้องไม่พูดอะไรเท่าไรนัก** ด้วยทางบ้านเมืองจะมาช่วยดูแลกำกับด้วย

ถึงวันกำหนด หลวงปู่ทั้งสององค์ ก็ครองจีวรอย่างเรียบร้อย รอยุ่จนเย็น ท่านก็บ่นกันว่า

“ไม่เห็นมา ให้อร่อย” องค์หนึ่งบ่น

“นั่นซี ไม่เห็นมา มีแต่**ทหารสองคนพ่อลูกมา**คุยเป็นนานสองนาน”

“คนพ่อเพิ่นงามกว่าลูกนะ” ท่านวิจารณ์กัน

หลวงปู่ทั้งสององค์หัวกันจนองค้งอ

เมื่อพระเถระช่วยกันชี้แจงว่า **“พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว... เสด็จพระราชดำเนินแล้ว...! พร้อมด้วยสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช... ที่หลวงปู่ว่าทหาร ๒ คนพ่อลูกนั้นแหละ...! !”**

เป็นเรื่องที่เล่ากันอย่างขบขันตลอดมา **ผู้เขียน** (คุณหญิงฯ) ปากอู้อยู่ไม่สุข ภายหลังได้โอกาสกราบเรียนถามหลวงปู่ขาว

“ทำไมหลวงปู่ไม่รู้จักพระเจ้าอยู่หัว และทูลกระหม่อมฟ้าชาย ล่เจ้าคะ” (ขณะนั้นท่านยังมีได้ดำรงพระยศสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช)

ท่านว่า **“ไม่เห็นมีชบวนแห่ !”**

ส่วน**หลวงปู่ชอบ** เมื่อกราบเรียนถามคำถามเดียวกันนั้น ท่านก็ยิ้มอายๆ ตอบผู้เขียนว่า

“นี่กว่าจะใส่ชฎา !”

๑๖๗.

ด้วยพระมหากษัตริย์คุณ

คุณหญิงสุรีพันธุ์ ท่านบันทึกเรื่องนี้ไว้ดังต่อไปนี้ :-

หลังจากการเสด็จพระราชดำเนินครั้งนั้น ภายหลังพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้เสด็จพระราชดำเนินไปกราบนมัสการหลวงปู่ขาวที่วัดถ้ำกลองเพลอีกนับครั้งไม่ถ้วน

และแทบทุกครั้ง **สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ** จะโดยเสด็จด้วย

จนเป็นที่ทราบกันว่า ทั้งสองพระองค์ทรงมีพระทัยผูกพันต่อหลวงปู่ และหลวงปู่ขาวก็มี “จิต” ผูกพันต่อ **พ่อจ้าว แม่จ้าว** แม่เมตตา ถวายทุกเวลาและทุกโอกาส ทั้งสองพระองค์และหลวงปู่มี “จิต” ถึงกัน

สำหรับหลวงปู่ชอบ ทรงพระมหากษัตริย์คุณ พระราชทานของไปถวายสักการะเสมอ เช่น ดอกไม้ น้ำผึ้ง รถเข็น

วันนั้นจำได้ว่า เป็นเวลาต้นเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ **ม.ล. ทวีสันต์ ลดาวัลย์** ราชเลขาธิการโทรศัพท์มาที่บ้านลาดพร้าว (บ้านของคุณหญิงสุรีพันธุ์) ว่า **สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ** ทรงมีพระราชเสาวนีย์ถามว่า ทรงได้ข่าวว่า **หลวงปู่ชอบ จานสโม่** กำลังมาพักโปรดลูกศิษย์อยู่ที่บ้านเรือนไทย ลาดพร้าว ไม่ทราบว่าขณะนี้ท่านยังคงพักอยู่หรือไม่

เข้าใจว่า ที่มีพระราชกระแสถามมาเช่นนี้ กิตติศัพท์ที่ว่า **หลวงปู่เป็นผู้มาเร็ว - ไปเร็ว** คงจะเป็นที่ทราบถึงพระเนตรพระกรรณเป็นอย่างดี เพราะเป็นที่ทราบกันดีว่า **วันนี้ท่านอยู่ พรุ่งนี้ท่านอาจจะไม่อยู่ หรือเข้านี้...อยู่ ปาย...ไม่อยู่ ชั่วโมงนี้อยู่...ชั่วโมงหน้าไม่อยู่...ไปแล้ว... ก็ได้เสมอ**

อย่างไรก็ดี วันนั้นได้กราบเรียน**ท่านราชเลขาธิการ**ไปว่า **“หลวงปู่ท่านยังคงพักอยู่ และความจริง เวลานี้หลวงปู่หลุย จันทสาโร ก็กำลังพักอยู่ด้วยเช่นกัน”**

วันรุ่งขึ้น ก็มีพระราชเสาวนีย์ให้ **นายเชาวน์ ณ ศีลวันต์ องคมนตรี** อัญเชิญแจกันดอกบัวสัตตบงกช และน้ำผึ้งบริสุทธี พระราชทานมาถวายหลวงปู่ทั้งสององค์

และเพียง ๒ - ๓ วันต่อมา **ท่านราชเลขาธิการ**ก็ได้โทรศัพท์มาอีกว่า **จะทรงให้ห้องเครื่องในวังส่งอาหารมาถวายหลวงปู่ทั้งสองทุกวัน** จึงจะขอทราบเวลาฉันจังหันของท่าน เพื่อให้จัดส่งมาให้พอเหมาะกับเวลาฉัน

ผู้เขียน (คุณหญิงฯ) ได้เรียนตอบ **ท่านราชเลขาธิการ** ไปว่า **“หลวงปู่ทั้งสององค์ได้ออกจากบ้านเรือนไทยกลับไปแล้ว”**

“หลวงปู่ชอบ ไปไหน...?”

“กลับวัดของท่านที่จังหวัดเลย”

เข้าใจว่า ขณะนั้น **ท่านราชเลขาธิการ** คงกำลังเฝ้าเมืองยุคลบาทอยู่ ท่านหนึ่งไประยะหนึ่ง แล้วก็บอกผู้เขียนว่า **“สมเด็จพระเจ้า มีพระราชกระแสถามว่า**

เวลานี้หลวงปู่ชอบ มีเก้าอี้รถเข็นหรือไม่?”

ผู้เขียน เรียน**ท่านราชเลขาธิการ** ว่า “ความจริงเวลานี้**หลวงปู่ชอบ** มี**เก้าอี้รถเข็น**แล้ว แต่**หลวงปู่**เป็น**เนื้องานบุญอันเลิศ** ประเสริฐที่สุดองค์หนึ่งของเมืองไทย หากจะทรง**พระมหากรุณาพระราชทานเก้าอี้รถเข็น**อีกคันหนึ่ง เพื่อถวาย**หลวงปู่** **พระราชกุศล**ก็คงจะเพิ่ม**พูนมหาศาล**”

หลังจากนั้นเพียงสามวัน **เพ็ญผู้เขียน** (คุณหญิงฯ) ได้มีโอกาสเดินทางไปกราบ**หลวงปู่** ที่ **วัดป่าสัมมานุสรณ์** ตำบลโลกมน อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดเลย จึงถือโอกาสกราบเรียนให้**ท่านทราบ**ว่า

“**แม่จ้าวหลวง** คงจะ**พระราชทานเก้าอี้รถเข็น**มาถวาย**หลวงปู่**เร็วๆ นี้แหละ**เจ้าคะ**”

พระเถรที่**ห้อมล้อมหลวงปู่** มองหน้า**ผู้เขียน** อย่างไม่ค่อยเข้าใจนัก เมื่อ**พระองค์หนึ่ง**ถามว่า

“**สมเด็จพระเจ้า** จะโปรดให้**ส่งเก้าอี้รถเข็น**มาอีกคันหนึ่งหรือ ?”

จึงได้ความว่า **เก้าอี้รถเข็นพระราชทาน**ได้มาถึง**ล่วงหน้าแล้ว** ก่อนหน้า**ผู้เขียน**เดินทางไป**ถึงวัด** ถึง**สองวัน** !

“**นี่ไง !**”

แล้ว**พระผู้ปรณนิบัติหลวงปู่** ท่านก็**เซ็นเก้าอี้รถเข็นพระราชทาน** ออกมาให้ดู

ผู้เขียนนั่งนับวันดู เวลาห่างจากวันที่**เรียนท่านราชเลขาธิการ** เพียง ๓ วันเท่านั้น...! “**เราว่าเรารีบมาก**กราบ**หลวงปู่**โดยเร็วแล้ว...! แต่ดู**เหมือนว่าวันนั้น**เอง... พอ**ท่านราชเลขาธิการ**กราบ**บังคมทูลแล้ว** **สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ** ก็คงมี**พระราชเสาวนีย์**ให้**จัดเก้าอี้รถเข็น**ส่งมาถวาย**หลวงปู่** ณ จังหวัดเลยทันที

ถ้าไม่ใช่เพราะทรงเจริญพระราชศรัทธาอย่างยิ่งยวดแล้ว จะรวดเร็วถึงเช่นนี้หรือ ?”

นึกถึงที่ท่านราชเลขาธิการเคยปรารภให้ฟัง

“ทรงเคารพรักและมีพระราชศรัทธาหลวงปู่ และท่านอาจารย์
ทุกองค์มาก เวลารับสั่งถึงใช้คำว่า พระอริยเจ้า ทุกครั้ง”

สมเด็จพระเจ้าฟ้าอุบลรัตน์ราชกัญญา และพระโอรส พระธิดา
เสด็จทรงบาตรและทำบุญกับหลวงปู่ ในเมืองซานดิเอโก
รัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา เมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๓๓

๑๗๐.

“ในนั้น” มีเทวดามาก !

บันทึกอีกเรื่องหนึ่งของ **คุณหญิงสุรีพันธุ์** เกี่ยวกับ **พระมหากษัตริย์คุณ** ที่ประธานแด่องค์ **หลวงปู่** มีดังนี้ :-

คราวหนึ่ง **ท่านราชเลขาธิการ** อัญเชิญพระราชกระแสมาว่า ได้ทรงให้สร้างกุฏิไว้ในเขตบริเวณ **พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน** แล้ว บริเวณนั้นเป็นที่สงบ ต้นไม้เรียงรายโดยรอบ มีลักษณะเป็นป่าอย่างที่ **หลวงปู่** คงจะชอบ

ทรงนิมนต์ขอให้หลวงปู่ไปพัก ณ กุฏินั้นบ้าง เมื่อเวลาที่ท่านเข้ามาในกรุงเทพฯ

เมื่อนำความกราบเรียน **หลวงปู่** ท่านตอบว่าท่านเคยแต่อยู่ในป่าเข้าไปในเขตพระราชฐานจะลำบากเพราะพวกศิษย์ติดตามก็เป็นแต่คนบ้านนอก ไม่รู้ธรรมเนียมอะไร...

เมื่อเห็น **ผู้เขียน** (คุณหญิงฯ) ทำหน้าสลดบ่นอ้อมอ้อมว่า **“แม่จ้าว จะเสียดพระทัย น้อยพระทัย ทรงอุตส่าห์สร้างกุฏิถวาย”**

ท่าน (หลวงปู่) ก็ยิ้มอย่างปลอบใจ บอกว่า **“อยู่ข้างนอก ก็แม่เมตตา (ถวาย) ให้อยู่แล้ว แม่ทุกวันให้ทุกองค์...ในนั้น”**

หลวงปู่ คงจะหมายความว่าถึงไม่เฉพาะจะแม่เมตตาถวาย **พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว** และ **สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ**

แล้ว ยังแผ่เมตตาถวาย “ทุกองค์” ... “ในนั้น...!” ด้วย

แล้วหลวงปู่ ท่านก็เสริมด้วยใบหน้าที่เคลื่อนไหวด้วยรอยยิ้มอย่าง
เมตตา เสียงของท่านแผ่ว เบา ตามปกติ แต่ก็ฟังชัดแสนชัดว่า
“ในนั้น...มีเวทนามากน้อย มาก...แน่นไปหมด”

ณ วัดธรรมบูชา เมือง ซาน แอนโทนิโย
รัฐเท็กซัส สหรัฐอเมริกา

๑๗๑.

“กราบพระอริยเจ้าแล้วชื่นใจ”

เรื่องสุดท้ายจากข้อเขียนของคุณหญิงสุรีพันธุ์ ภายใต้ชื่อเรื่อง “หลวงปู่กับยอดคนแห่งแผ่นดิน” มีดังนี้ :-

หลวงปู่แม่เมตตาถวายพระองค์ท่าน ในฐานะที่เป็นพ่อจ้าวหลวงแม่จ้าวหลวง ที่ทรงเป็นยอดคนแห่งแผ่นดินและทรงเป็นปิ่นปักรักษาแผ่นดิน

พระองค์จริงๆ ของพ่อจ้าวหลวง และแม่จ้าวหลวง นั้นดูเหมือนว่าหลวงปู่จะไม่รู้จัก

ตั้งกรณีของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ไปทรงกราบนมัสการหลวงปู่ พร้อมกับ หลวงปู่ขาว ณ วัดถ้ำกลองเพล ดังที่ได้นำเสนอมาแล้ว

สำหรับเรื่องที่ หลวงปู่ชอบ ได้เห็นสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และท่านไม่ทราบว่าเป็นพระองค์คือ แม่จ้าวหลวงที่ท่านได้รับพระมหากรุณาธิคุณถวายอุปการะเนื่องๆ ก็ดูจะเป็นเรื่องธรรมดาของพระปากันจริงๆ

ต่อมา จำได้ว่าเป็นคืนวันที่ ๒๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๓ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินไปเป็นองค์ประธาน

ในการสวดพระอภิธรรม ที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทาน พระพิธีธรรมสวดให้เป็นการบำเพ็ญกุศลถวายพระคณาจารย์ที่มีรณภาพ ด้วยอุบัติเหตุเครื่องบินตก ณ วัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน

เมื่อทรงทราบว่า หลวงปู่ชอบได้มาในงานนี้ สมเด็จพระนางเจ้า พระบรมราชินีนาถ ก็เสด็จจากพระเก้าอี้ไปทรงกราบนมัสการด้วยความ เคารพ ทรงประทับบนลาดพระบาท ทรงหมอบกราบ และทรงประณม พระหัตถ์ตลอดเวลาที่มีพระราชกระแสรับสั่งกับหลวงปู่

ผู้เขียน (คุณหญิงสุรีพันธุ์) นั่งอยู่อีกด้านหนึ่ง ใจไม่ดีด้วย เกรงว่าจะไม่ทรงทราบว่าหลวงปู่เป็นอัมพาตพูดไม่ค่อยได้

ท่านผู้หญิง เกนหลง สนิทวงศ์ จึงสั่งให้ผู้เขียนไปเฝ้า และ กราบบังคมทูลความให้ทรงทราบ เพราะดูท่านสนพระทัยมีพระราช กระแสตลอดเวลา

สมเด็จพระ ทรงพระสรวล รับสั่งว่า “**มิน่าหลวงปู่ไม่พูดด้วยเลย ท่านได้แต่มองนั่งอยู่**”

กราบบังคมทูลว่า “**นั่นท่านกำลังแผ่เมตตาถวายเพคะ ปกติ หลวงปู่จะแผ่เมตตาให้เวลาคนมากราบ ที่ท่านมองนั่งอยู่นั้น ท่านกำลัง ถวายพระพร**”

สมเด็จพระ ทรงพยักพระพักตร์

พอพระองค์จะเสด็จกลับไปพระเก้าอี้ เพื่อทรงทำหน้าที่องค์ ประธานพิธีต่อไป แต่ก็ไม่ลืมที่ทรงมีพระราชกระแสให้ผู้เขียน **“อย่า ลืมจัดน้ำถวายหลวงปู่ให้ดี”**

ทรงกราบอีกครั้งหนึ่ง จึงเสด็จกลับไปประทับที่พระเก้าอี้ อีก ด้านหนึ่ง

อยู่ทางนี้ หลวงปู่หันมาถามผู้เขียน (คุณหญิงฯ) เบาๆ ว่า
“ใคร...?”

ผู้เขียนยังตั้งตัวไม่ติด ด้วยไม่คิดว่า หลวงปู่จะไม่รู้จักสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ จึงกราบเรียนถามว่า “หลวงปู่ถามถึงใคร?”

ท่านว่า “ที่มาเมื่อคืนนี้ะ เพ็ญงามนะ”

จึงรีบเรียนท่านว่า “สมเด็จพระเจ้าค่ะ สมเด็จพระบรมราชินีนาถ”

กราบเรียนไปแล้ว หลวงปู่ ก็ยังทำหน้าง คิดว่าเสียงเราคงไม่ชัด จึงเรียนซ้ำไปอีก แต่สีหน้าของท่านก็ยังไม่ดีขึ้น

ท่านเจ้าคุณพระธรรมบัณฑิต แห่ง วัดโพธิสมภรณ์ อุดรธานี นั่งอยู่ใกล้ๆ จึงต้องบอกหลวงปู่เสียงดัง...

“เม็ยพระเจ้าแผ่นดิน !”

นั่นแล้ว สีหน้าของหลวงปู่จึงบอกความกระจ่างเข้าใจอย่างถ่องแท้ ยิ้มแล้วชมซ้ำ

“เพ็ญงามน้อ !”

เสียงแรงเราเคยภูมิใจว่า ใช้ราชาศัพท์ ได้อย่างถูกต้องตลอดมา แต่คราวนี้ ต้องนึกขึ้นตัวเองที่ทำให้ไม่เป็นที่เข้าใจแก่หลวงปู่เลย ...!

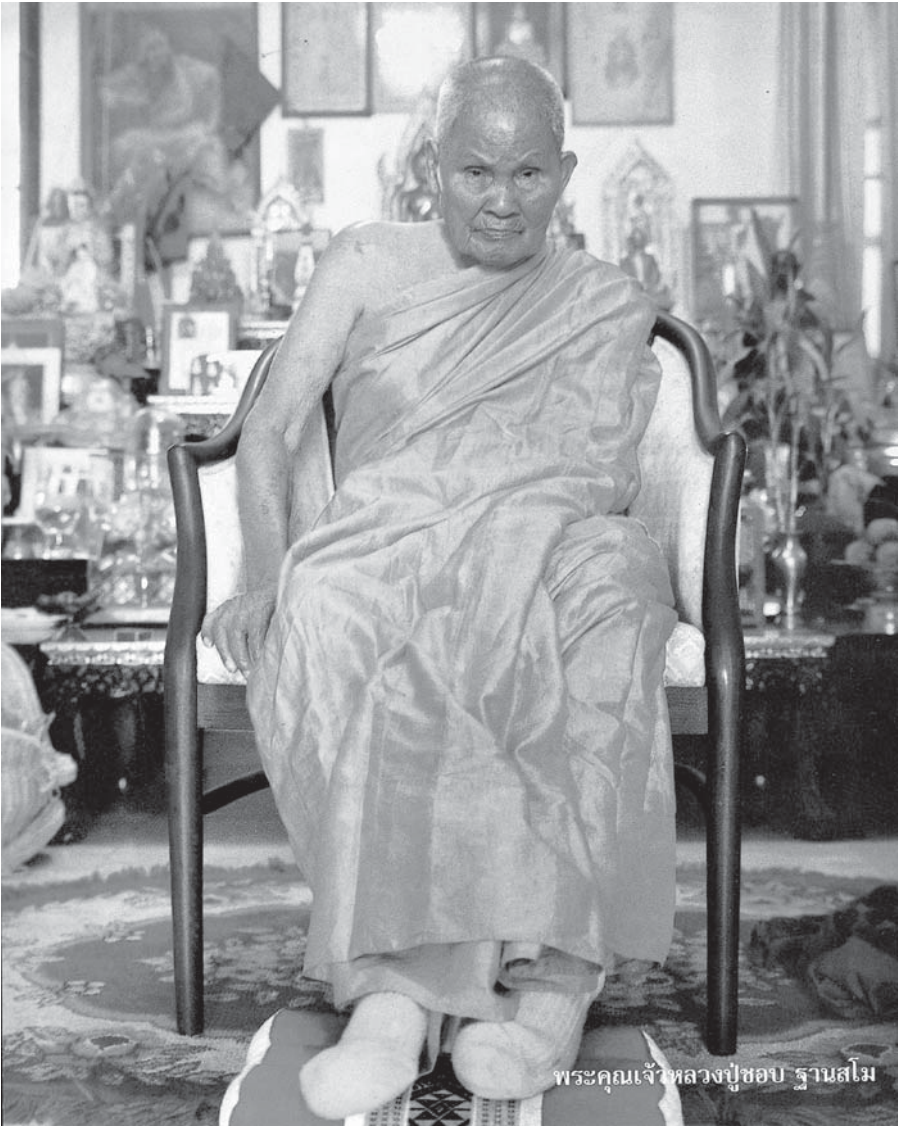
ภายหลังมีโอกาสดำเฝ้าเบื้องพระยุคลบาทจึงได้กราบบังคมทูลเรื่องทั้งหมด รวมทั้งที่หลวงปู่ชมพระโณม “เพ็ญงามน้อ !” ด้วย

สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ แยมพระสรวล เมื่อทรงรำลึกถึงเหตุการณ์ครั้งนั้น

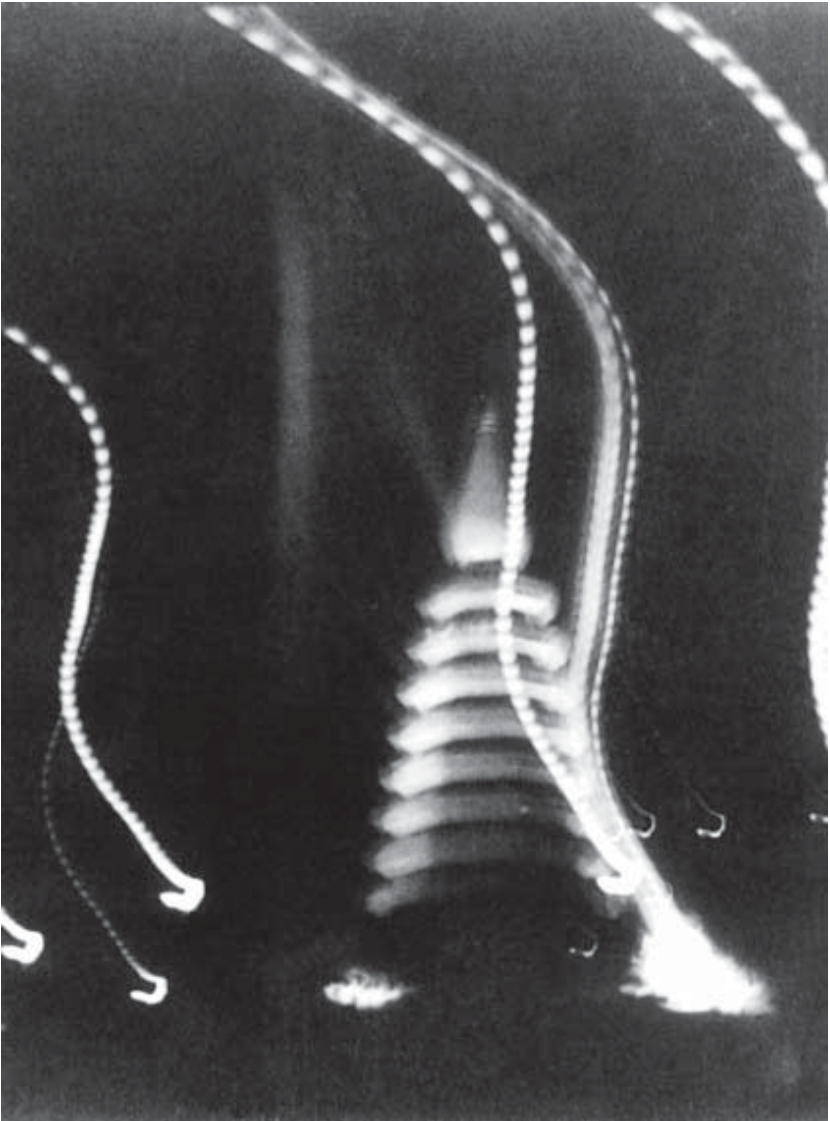
รับสั่งว่า

“คืนนั้น ไม่ทราบว่าจะหลวงปู่ท่านพูดไม่ใคร่ได้ แต่นั่นแหละ...

กราบพระอริยเจ้าอย่างหลวงปู่แล้วชื่นใจ”

พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ ฐานสโม

ภาค ๘ :
อำนาจจิต - อำนาจธรรม

๑๗๒.

คันจนสลบ !

ชื่อเรื่องนี้ตั้งตามต้นฉบับที่ **พระอุปัฏฐากของหลวงปู่** เขียนเอาไว้ บอกว่าอาการคันตามเนื้อตามตัวเป็นโรคประจำตัวอย่างหนึ่งของ **หลวงปู่** ซึ่งท่านบอกว่าเป็น **“โรคเวรโรคกรรม”** ของท่าน

เรื่องราวมีดังนี้ : -

เมื่อปีพุทธศักราช ๒๔๙๗ องค์ท่าน **หลวงปู่ชอบ** เกิดอาพาธ **ป่วยเป็นโรคคันตามผิวหนังรุนแรงมาก** ท่านพยายามรักษาด้วยสมุนไพรพื้นบ้านหลายอย่างอาการคันก็ไม่หาย อดีเพียงแค่ทุเลาลงไปบ้างเท่านั้น

ในช่วงนั้น **หลวงปู่** ยุ่งเกี่ยววิเวกอยู่ทางภาคเหนือ ตั้งใจจะเดินทางมารักษาโรคนี้ทางเมืองเลย บ้านเกิดของท่าน

หลวงปู่ เดินทางมาถึงแค่เมืองลำปาง ก็เกิดอาการคันอย่างรุนแรงมาก ท่านบอกว่า เมื่อคันขึ้นมาท่านก็เกาเหล็กเกาลาน จนตามเนื้อตามตัวของท่านเกิดเป็นแผลเป็นตุ่มน้ำเหลืองไหลเยิ้มออกมา

เมื่อเกิดอาการคันขึ้นอย่างรุนแรงเช่นนั้น ท่านจึงแวะเข้าไปหา **หลวงปู่แว่น ธนปาลี** ซึ่งพำนักอยู่ที่ **วัดถ้ำพระสบาย** ตำบลนาคร้ว อำเภอกำแพง จังหวัดลำปาง

(**หลวงปู่แว่น** เป็นลูกพี่ลูกน้องกับ **หลวงปู่ลิม พุทธาจาโร** ท่านเป็นชาวสกลนคร มรณภาพเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๑ อายุ ๘๘ ปี พรรษา ๖๘)

หลวงปู่ชอบ เล่าถึงอาการคันของท่านเมื่อครั้งนั้น เป็นภาษาเมืองเลยว่า :-

“เราเข้าไปหา**ท่านแว่น** ที่ **ถ้ำพระสบาย** ท่านแว่นเห็นเรามี
ผื่นคันเต็มตัวหลาย กะหายมารักษาเรา

เอายานั้นมากะบอกว่าเป็นยาดีที่หนึ่งไม่มีที่สองจักเชื้อ เอายานั้น
ได้มารักษากระบ่หายจักเชื้อ

ยาบางอย่างเอามาทามากินกะซ่า (ก็เหมือน) ปลูกผัสดันมันลุกขึ้น
มา คันเบ็ดตนเบ็ดโต (คันทั้งเนื้อทั้งตัว) หาที่ปี (สถานที่) อยู่กะบ่ได้

คันหลายๆ กะเกาๆ เกาไปหลายๆ เนื้อหนังมันกะขาดออกตาม
เล็บมือ เราคันหลายจนสวอย (สลับ) ไปเป็นบาด (บางครั้ง)

คันหลายๆ มันตีขึ้นอก หายใจเกือบบ่ทัน เกือบตายย้อน (เพราะ)
คัน

ท่านแว่น เห็นเราคันจนสลับ จั่ง (จึง) ถามเราว่า มันคันปาน
นั้นบ่้ออาจารย์ คือคันบ่พอดับพอดิแท้ (คันมากมายอะไรปานนั้น)

เราว่า ถ้ายากรู้กะให้ลองคันแบบเราเบ็ง สิรู้เอง”

ท่านผู้อ่านคงนึกเห็นภาพถึงการคันตามที่**หลวงปู่**เล่าณะครับ
คือท่านคันจนกระทั่งสลับก็มี ซึ่ง**หลวงปู่แว่น** ท่านก็แปลกใจ ถามว่า
คันอะไรมากมายถึงขนาดนั้น แบบว่าไม่เคยพบไม่เคยเห็น

หลวงปู่ เราก็บ่บอกว่า ถ้ายากรู้ว่าคันแค่นั้นก็ให้**หลวงปู่แว่น**
ลองคันดู

ท่านผู้อ่านครับ จากประโยคที่**หลวงปู่** ท่านบอก**หลวงปู่แว่น**
แล้วเหตุการณ์ที่ไม่น่าเชื่อก็เกิดขึ้น

หลวงปู่ เล่าว่า :-

“ต่อมา ท่านแวนเกิดเป็นโรคคันขึ้นมาคือ (เหมือน) ก้นกับเรา
ท่านแวน คันหลายปีมีทีป (ที่) อยู่ หายานั่นยานี่มารักษาจนบ่หาย

สุดท้ายเพื่อน (ท่าน) ไปได้สูตรยามาแต่ใส่ บู้ (แต่ไหนก็ไม่รู้)

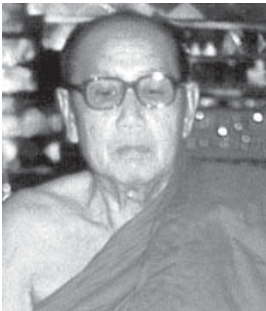
ท่านแวน ให้เณรกับพี่สาวไปเอาบอนมาตำผสมน้ำ แล้วเอามาทาตามตนตามโต (ตัว) เจ้าของ

บอน มันเป็นของคันอยู่แล้ว เอามาทาตามโตมันแสบ (ยิ่ง) คันตี๋ม (เพิ่ม) ก้นเข้าไปอีก

ท่านเอาผ้าอาบน้ำมัดตัวเองไว้กับเตียง มัดแขนมัดขาดีนกะบ่ได้
 ได้แต่กัดแซ่ว (กัดฟัน) ครางอื้อๆ

มันคันขึ้นหลายจนท่านแวนสลบไปกับม่อง (สลบคาที่) โดนตี๋ม
(นานมาก) กว่าสิ้นคืนมาได้

พอสิ้นคืนมาแล้ว อากาของท่านแวนกะหายไปเลย

พระครูภาวนาทศนวิสุทธิ

(พระอาจารย์แวน ธนปาโล)

วัดถ้ำพระสบาย อ.แม่ทะ จ.ลำปาง

ท่านแวน มาแนะนำสูตรยาแก้คันให้เราทดลองเบิ่ง (ลองดู)

โอ้ย ! เราบ่เอาน้ำ (ด้วย) แล้ว แค่นี้กะคันพอ (เกือบ) ตายแล้ว
 ยังสิ (จะ) เอาบอนมาตำใส่กันอีก แสบสิคันตี๋ม (ก็จะยิ่งคันเพิ่ม) ก้นเข้าไป
 ไปอีก

สูตรท่านแวนกะให้เป็นสูตรของเพิ่นสา (ชะ) เราทำตามได้ดอก

ท่านแวนว่า หนามยอกเอาหนามบ่ง **คั่นยอกเอาคั่นบ่ง** ถ้ามัน
ลิเป็นแบบนี้เรากะบ่เอาน้ำ (ด้วย) ดอก **ให้มันตายคาคั่นนี้ละ !”**

เป็นอันว่า **หลวงปู่** ท่านไม่ยอมมิใช้สุทธยาแก้คั่นของ**หลวงปู่แวน**
โดยบอกว่า ท่านจะยอมตายเพราะอาการคั่นนี้ และพูดถึงโรคคั่นของ
ท่านต่อไปว่า

“...โรคคั่นของเรามันบ่หายดอก มันลิหายได้กะเมื่อตายจากกัน
ไปคนละข้าง ให้ไฟเป็นผู้รักษามันเอา **โรครกรรมมันแก้บ่ได้”**

หลวงปู่ ก็ไม่ได้บอกว่า ท่านเคยทำกรรมอะไรไว้จึงต้องมาพบ
กับอาการคั่นมากคั่นมายถึงขนาดนั้น

พระอุปัฏฐาก ได้บันทึกตอนท้ายเรื่องว่า

“**หลวงปู่** ท่านมีโรคประจำองค์ท่าน นอกจากโรค**อัมพาต**แล้ว
ก็มี**โรคคั่นตามผิวหนัง** นี้แหละ ที่เห็นได้ชัดเจน เพราะเห็นท่านเก่าให้
ดูทุกวัน

ยิ่งตอนกลางคืนหน้าหนาว ท่านจะคั่นมากเป็นพิเศษ ดึกๆ ดื่นๆ
ยังได้ตื่นขึ้นมาช่วยท่านเก่า เอายาอะไรที่ว่าดี ทั้งยาเทศยาไทย ใส่ไป
เท่าไรก็ไม่หาย อย่างดีก็พอทุเลาเบาบางลงเท่านั้น

แต่คั่นระดับเห็นท่านสลบไป **ไม่เคยเห็น** เห็นแต่ท่านคั่นมากๆ
แล้วตื่นไปคั่นมากกับที่นอนเท่านั้น

วันไหนที่คั่นมากๆ **หลวงปู่** ท่านจะเก่าอย่างแรงๆ และองค์ท่าน
จะเก่าไปและพูดออกมาว่า **“มันคือคั่นโคตรพ่อโคตรแม่มันแท้ อี้ ! อี้ !”**

ไอ้คำ อี้ ! อี้ ! สุดท้ายนี้ ท่านจะพูดไปด้วยและเก่าอย่าง**แรง**
แบบออกรสออกชาติ คั่นจริงๆ”

๑๗๓.

พญานาคแม่น้ำโขงแสดงฤทธิ์

เรื่องนี้เป็นเหตุการณ์ประหลาดเรื่องหนึ่ง เกิดขึ้นทางฝั่งประเทศลาว บันทึกลงไว้โดยพระอุปัฏฐากของหลวงปู่

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๓ ได้มีญาติโยมทางฝั่งประเทศลาวพากันนิมนต์ หลวงปู่ชอบ จานสโม กับ หลวงปู่หลุย จันทสาโร ไปโปรดญาติโยม ทางฝั่งซ้ายของแม่น้ำโขง (ฝั่งประเทศลาว)

คณะของหลวงปู่ที่ไปลาวครั้งนั้น มี ๑. หลวงปู่ชอบ จานสโม ๒. หลวงปู่หลุย จันทสาโร ๓. หลวงพ่อบัวคำ มหาวีโร (อดีตเจ้าอาวาส วัดป่าสัมมานุสรณ์ มรณภาพแล้ว) ๔. หลวงพ่อบุญพิน กตปุญโญ (ปัจจุบันคือ หลวงปู่บุญพิน วัดผาเทพเนรมิต อ.นิคมน้ำอุ่น จ.สกลนคร) ๕. พระคล้าย สุวณฺณมาโจ ๖. พระม่อย ๗. สามเณรทองรัตน์ ๘. สามเณรบุญเพ็ง

มีโยมอุปัฏฐากติดตามไปด้วย ๓ คน คือ พ่อออกไข พ่อออกเกลี้ยง พ่อออกยัง

หลวงปู่ชอบ ได้พาคณะไปพักภาวนาที่ ผาหม่นห้า อยู่ในเขต อำเภอสาณะคาม กำแพงนครเวียงจันทน์

สถานที่ที่ชื่อ ผาหม่นห้า นี้ อยู่ตรงข้ามกับ บ้านคอกไม้ ตำบลปากชม อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย ของฝั่งไทย

หลวงปู่หลุย จันทสาโร พระอาจารย์บัวคำ มหาวีโร พระอาจารย์บุญพิน กตปุญโญ

การเดินทาง ครั้งนี้มีเรือจากทางลาวมารับคณะหลวงปู่ ข้ามแม่น้ำโขงไป

เมื่อเรือไปถึงฝั่งลาว หลวงปู่ก็สะพานยาตราเดินทางนำหน้าคณะไปก่อน ทั้งกระตึกน้ำให้สามเณรเพิ่งถือตามไป

หลวงปู่ เดินไปได้สักระยะหนึ่ง ไม่เห็นพระเณรเดินตามหลังมา ท่านจึงหยุดยืนรอที่ก้อนหินก้อนหนึ่งที่ยื่นลงไปแม่น้ำโขง ท่านบอกว่า “ก้อนหินก้อนนี้มีลักษณะกลมมน ขนาดใหญ่เท่าช้าง”

ขณะที่หลวงปู่ยืนรอคณะอยู่那儿 ท่านหันมองไปทางกลางลำแม่น้ำโขง ท่านบอกว่า “เห็นหัวอะไรก็ไม่รู้มันเป็นหัวดำๆ ขนาดใหญ่เท่ากับขี้ผึ้งที่มีเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ ๑ วา ใต้หัวดำๆ ที่ว่านั้นมันผุดขึ้นผุดลงอยู่กลางลำน้ำโขง...”

หลวงปู่ ยืนดูอยู่นานกว่า ๑๐ นาที “ไอ้หัวดำๆ ใหญ่ๆ” นั้นถึงได้จมหายไปกลางลำน้ำโขง ท่านคิดในใจอยู่ว่ามันเป็นหัวอะไรกันหนอ ?

เมื่อหมู่คณะตามมาถึง หลวงปู่ก็พาคณะทั้งหมดไปพักที่ **ผาห่มเท้า** ให้แต่ละองค์แต่ละคนเลือกหาที่พักภาวนากันตามอัธยาศัย

องค์หลวงปู่ชอบเองได้เลือกพักในนั่งร้านศาลาติดกับริมแม่น้ำโขง

เช้าวันรุ่งขึ้น **หลวงปู่** ได้พาหมู่คณะออกไปบิณฑบาตที่**บ้านน้ำวัง** ฝั่งประเทศลาว

หลังจากฉันอาหารเสร็จแล้ว มีโยมผู้ชายจาก**บ้านน้ำวัง** คนหนึ่ง มาหา **หลวงปู่** ได้ถามโยมผู้นี้ว่า “พ่อออก เจ้าเคยเห็นอะไรที่มันมีหัวกลมๆ ดำๆ ใหญ่ประมาณเท่ากับข้อมือที่เราตีกันนี้แหละ เคยเห็นสัตว์ที่มีลักษณะแบบนี้มันมาเล่นน้ำในแม่น้ำโขงอยู่บ่อยๆ ?”

โยมผู้นั้นตอบว่า “ข้าน้อยยบเคยเห็นตัวสัตว์ที่มีลักษณะแบบที่ท่านอาจารย์ว่าให้ฟังนี้มาก่อนเลย แต่เคยได้ยินข่าวว่ามันมี**ปลาไฟไร** อยู่ใน**น้ำของ** ตัวผู้ข้าเองกะบ่เคยเห็นปลาไฟไรจักเทื่อ กะเลยบ่รู้ว่ามันลิแม่น้ำ (ไซ) มันบ่ ที่ท่านอาจารย์เห็นนั้นอาจจะเป็นปลาไฟไรกะได้ ข้าน้อย”

(**ปลาไฟไร** คือ ปลากระเบนน้ำจืด และทางลาวเรียก **แม่น้ำโขง** ว่า **น้ำของ** ครับผม)

พระผู้เขียนเรื่องนี้บอกว่า :-

“(ความจริงแล้ว) **หลวงปู่** ท่านถามก็เพื่อที่อยากจะฟังความเข้าใจของคนในท้องถิ่นว่าเขาจะเข้าใจในเรื่องนี้เช่นไร ส่วนองค์หลวงปู่ชอบนั้น ท่านรู้เรื่องนี้ตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้ว ว่าสิ่งที่ท่านเห็นมาเมื่อตอนกลางวันของวานนี้ มันคืออะไรกันแน่”

เออ ! แล้วมันเป็นตัวอะไรกันละครับ

โปรดติดตามตอนหน้า ครับ

ปลาไฟไร ที่ชาวภาคกลางเรียกว่า **ปลารากู** หรือ **ปลากระเบนน้ำจืด**

๑๗๔.

ที่มีเจ้ามีจอม

คืนแรกที่ **หลวงปู่ชอบ** พาหมู่คณะมาพักภาวนาที่ผาห่มข้าว
ฝั่งประเทศลาวนี้ ท่านบอกว่า **มีผิวเมียคนหนึ่งขึ้นมาหาท่าน มาขอ
ดูลายมือให้กับท่าน**

หลวงปู่ ได้บอกปฏิเสธไป ท่านบอกว่า “ไม่ต้องมาดูลายมือให้
เราหรอก เรื่องอะไรจะเกิดขึ้นกับตัวเรานั้น เราจะภาวนาดูของเราเอง”

เมื่อ**หลวงปู่** ไม่ยอมให้ดูลายมือ ผิวเมียนั้นก็ลาท่านกลับไป

หลวงปู่ ได้สั่งพระเถรและโยมที่ติดตาม ท่านว่า “สถานที่
แห่งนี้มัน**มีเจ้ามีจอมรักษาอยู่นะ** ถ้าจะทำอะไรลงไปก็ขอให้พากันระวัง
เอาไว้บ้าง

เวลาล้างบาตรล้างพนักนั้น **น้ำแรกที่ล้างบาตรอย่าพากันเทสา
ลงไปใต้น้ำโขงทันที** ให้เทสาตขึ้นมานบยกก่อน น้ำต่อไปจึงจะเอาเท
ลงไปใต้น้ำโขงได้

ให้พากันจำคำเราไว้ให้ดี อย่าพากันนี้สนุกสนานคะนองลงไปเล่น”

เมื่อ**หลวงปู่** ได้กำชับไว้เป็นมั่นเหมาะเช่นนี้แล้ว พระเถรและ
โยมที่ติดตามท่านก็พากันปฏิบัติตามเป็นอันดี เหตุการณ์ทุกอย่างจึงเป็น
ปกติ ไม่มีอะไรผิดแปลกแต่อย่างใด

พอถึงวันจะเดินทางกลับฝั่งไทย พระติดตามองค์หนึ่งคือ **พระคล้าย** เกิดนึกสนุกคะนองอยากจะลองดูว่า ที่**หลวงปู่**บอกว่าสถานที่นี้เขามี**เจ้ามีจอมรักษา**อยู่นั้น “**เจ้าจอม**” ที่ว่านั้น มันคืออะไรกันแน่ ? และทำไมต้องเกี่ยวอะไรด้วยการเหน้าล้างบาตรลงไปใ้แม่น้ำโขงตรงจุดนี้ ?

ท่านพระคล้าย เกิดความสงสัยอยากรู้มาหลายวันแล้ว วันนี้ไหนๆ ก็กลับฝั่งไทยแล้วน่าจะลองดูให้เห็นกับตาตนเอง จะได้หายสงสัยว่ามันเป็นอะไรกันแน่

เช้าวันนั้น พอฉันเสร็จ ทั้งพระทั้งเณรและโยมที่ติดตามก็ลงไปล้างบาตรที่ริมฝั่งแม่น้ำโขงตามปกติ

ท่านพระคล้าย ลองเอาน้ำล้างบาตรน้ำแรกที่ยังมีเศษอาหารติดอยู่ สาดลงไปใ้แม่น้ำโขง... โครม !

ทั้งพระ เณร และโยมต่างเฝ้าดูว่าอะไรจะเกิดขึ้น

ปรากฏว่า ...เงียบ... สายน้ำในลำน้ำโขงยังไหลเรื่อยตามปกติ
สรุป ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เหตุการณ์ปกติครับผม !

๑๗๕.

พญานาคแผลงฤทธิ์

เอาแล้วซีครับ แค่อ่านชื่อเรื่องก็ระทึกใจแล้วใช่ไหมครับ ? ใครใจอ่อน อนุญาตให้ข้ามไปได้

ท่านหลวงปู่ชอบ สั่งให้พระเถรและโยมพากันจัดเตรียมของแล้วไปรอเรือมารับที่ท่าริมน้ำโขง

“ให้พากันเตรียมของให้พร้อม แล้วลงไปคอยเรือที่ท่าน้ำ ถ้าเห็นเรือมาก็ให้พากันโบกเรือให้เขารู้ เขาจะได้เอารือมารับถูกต้อง”

วันนี้เป็นวันที่ **หลวงปู่** ใต้นัดแนะให้โยมเอารือมารับข้ามกลับมาทางฝั่งไทย

ท่านพระคล้าย ได้เรียนถามหลวงปู่ว่า “ขอโอกาสพ้อแม่ครูอาจารย์ ถ้าเกิดโบกเรือแล้วเขาไม่เห็นล่ะ จะทำยังไง ?”

“ถ้ากลัวเขาไม่เห็น ก็ให้เอาผ้าผูกติดไม้เอาไว้ โบกไปโบกมา ถ้าเรือมาถึงแล้วให้ใครก็ได้ขึ้นมาบอกเรา เราจะคอยอยู่บนศาลา”

เมื่อ**หลวงปู่** สั่งคำเรียบร้อยแล้ว พระเถรและโยมก็ลงไปคอยเรืออยู่ที่ท่าน้ำ มีเพียง**พ้อออกเกลี้ยง** รออยู่บนศาลากับ**หลวงปู่**

ในขณะที่พระเถรและโยมคอยเรืออยู่那儿 เกิดมีเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด จู่ๆ น้ำในกลางลำแม่น้ำโขงเกิดหมุนวนเป็น**วังหันตาไก่** (หมุนเป็นเกลียว ตรงจุดศูนย์กลางเหมือนกับตาของไก่)

น้ำโขงหมุนเป็นวังวนด้วยความเร็ว จนทำให้น้ำตรงจุดนั้นขุ่นมัวขึ้นมา

ทางคณะที่ไปยืนคอยเรืออยู่นั้นพากันจ้องมองด้วยความสนใจ มีผู้หนึ่งในคณะพูดขึ้นว่า “สงสัยจะเป็นปลาไฟโรมันเล่นน้ำ !”

พอลิ้นเสียงพูด ก็เกิดเป็นลำน้ำพุ่งขึ้นจากจุดนั้น พุ่งเข้าชนริมฝั่ง ทางบ้านคกไฟ ทางฝั่งไทยอย่างแรง

ตลิ่งทางฝั่งบ้านคกไฟพังลงในน้ำทันที กินบริเวณกว้างพอสมควร

พระเถรและโยมมองดูตลิ่งด้านประเทศไทยพังลงด้วยใจระทึก

ท่านพระคล้าย พูดขึ้นว่า “เฮ้ ! ถ้าหากเป็นเจ้าของเป็นจอมที่เป็นใหญ่ในสถานที่แห่งนี้ต้องการอยากจะได้แสดงอะไรออกมาให้ดูแล้ว ก็ขอให้แสดงออกมาได้เลย แต่อย่ามาทำอันตรายกันให้ได้รับบาดเจ็บ หรือกระทั่งถึงชีวิตเป็นพอ”

พอ**ท่านพระคล้าย**พูดขาดคำ พลัน ! กลางลำน้ำโขงก็เกิดเป็น**น้ำหมุนวนวงตา**ก็ขึ้นมาอีก แต่น้ำวนคราวนี้เกิดแรงขึ้นกว่าเดิม และขยายวงกว้างออกไปไม่น้อยกว่า ๒๐ เมตร กว้างกว่าเดิมหลายเท่า เหมือนครั้งแรก ที่กลางน้ำวนเกิดเป็นลำน้ำพุ่งเข้าชนฝั่งตรงเข้าหาจุดที่คณะยืนอยู่ด้วยความเร็วและแรง

พระเถรและโยมกระโดดถอยหนีกันจ้าละหวั่นต่างรีบย้ายบริวารหลบออกไปหาที่ห่างฝั่งออกไป

พลัน ! ฝั่งโขงตรงนั้นพังลงน้ำไล่กันเป็นทางยาว โครม ! โครม ! โครม ! ... และ ... โครม ! โครม ! ...

(ความจริงเสียงอาจไม่ดังอย่างนี้หรอก ผมไม่รู้จะเขียน **เสียง** นั้น ออกมาอย่างไร จะว่า **พรีบ ! พรีบ ! พรีบ !** ก็ไม่ถนัด เพราะไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ ที่บรรยายมาก็ **เวอร์** พอควรแล้ว)

ทางฝ่าย **หลวงปู่** ซึ่งนั่งอยู่บนศาลาริมฝั่งมองเห็นเหตุการณ์ในลำน้ำโขงชัดเจน ได้ชี้มือให้**พ่อออกเกลี้ยง** ดู

พ่อออกเกลี้ยง แสดงท่าทางตกใจอย่างเห็นได้ชัด รีบลนลานลงมาที่ท่าหน้า มาเก็บเอาผ้าที่ตากไว้ออกไป แล้วรีบวิ่งกลับไปหา**หลวงปู่** ที่ศาลา

พ่อออกเกลี้ยงวิ่ง และตะโกนอย่างปากสั่น ตัวสั่น ร้องเรียก**หลวงปู่** “**พ่ินจารย์ ! พ่ินจารย์ !** ลงไปเบิ่งทางใต้ น้ำกั้นดู มันเป็นอีหยังกันแน่ มาเบิ่งดู มาเบิ่งดู !”

พ่อออกเกลี้ยง ตะโกนเสียงลั่นบอกให้**หลวงปู่** รีบลงไปดูว่าอะไรเกิดขึ้นที่ริมท่าหน้าด้านล่าง

หลวงปู่ ท่านดู **พ่อออกเกลี้ยง** ว่า “**ฮ้องแหกปากอยู่นั้นแหละ ปานบ่เคยเห็นหลาย (เหมือนกับไม่เคยได้พบเห็น)**”

หลวงปู่ ดู **พ่อออกเกลี้ยง** เพื่อเตือนสติลูกศิษย์ไม่ให้ลนลานเกินกว่าเหตุ แสดงถึงความกลัวจนขาดสติ

หลวงปู่ ได้เดินลงมาข้างล่าง มารวมกลุ่มศิษย์ที่กำลังยืนใจเต้นระทึกอยู่ แล้วพูดดุศิษย์ว่า “**เราบอกแล้ว มันกับพากันเชื่อในคำพูดของเรา มาทำให้เขาผิดใจจนได้ เห็นหรือยังล่ะที่นั่นมันเป็นยังไง ?**”

หลวงปู่ พูดเป็นการดุศิษย์ทุกคน แต่สายตาของท่าน “**ปักจ๊ก**” **เข้าใส่ท่านพระคล้าย** เป็นพิเศษกว่าองค์อื่นๆ

ท่านพระคล้าย เกิดอาการสะท้านกลัวจากการกระทำของตนได้แต่ยืนหน้าซีดตัวสั่นอยู่

๑๗๖.

ถึงคราวของพ่อออกเกลี้ยง

พอดุศิษย์ คือ “**พระคล้าย จอมขี้ตื้อ**” ตามที่หลวงปู่เคยตั้งฉายาให้เสร็จ ท่านก็สั่งให้คณะเปลี่ยนจุดรอเรือ โดยย้ายจากจุดเดิมขึ้นไปทางเหนือหน้าไปอีกราว ๗๐ เส้น (เกือบ ๓ กิโลเมตร)

หลวงปู่บอก “ให้พากันคอยเรืออยู่ที่นี้ แล้วอย่าพากันเล่นซุกซนอะไรกันอีก”

คำว่า “**ซุกซน**” ตามความหมายของหลวงปู่ คือ “อย่าพากันเล่นกัน ลองกับของที่เราไม่เห็นตัวเห็นตน !”

เมื่อเปลี่ยนสถานที่คอยเรือแล้ว ไม่นานก็มีเรือ ๒ ลำมารับสมาชิกในคณะก็แบ่งกันขึ้นเรือทั้ง ๒ ลำนั้น

หลวงปู่ ก้าวขึ้นเรือลำหนึ่ง โดยมี **พ่อออกเกลี้ยง**เกาะติด**หลวงปู่** อย่างไม่ยอมห่าง และขอนั่งเรือลำเดียวกับท่าน

ตลอดทางที่เรือแจวไปเรื่อยๆ นั้น **พ่อออกเกลี้ยง**แสดงอาการกลัวเอามากๆ ถึงขั้น**กอดเอวหลวงปู่**ไว้ตลอด จน**หลวงปู่**ต้องคอยดูแลบ่อยๆ

“ย่านตายบ่ค่องบ่คือหลาย (กลัวตายอย่างไม่เคยพบเคยเห็น) สวดมนต์บท**ขันธปริตวิรูปิกเข** ซ้ำ ๆ เข้าไปตี อย่าย่ำกอดกันหลายมันจ๊กกะเดียมเข้าใจบ่”

หลวงปู่ ท่านบอกให้สวดมนต์ **บทขันธปริตวิรูปิกเข** สวดซ้ำๆ เข้าไปหลายๆ รอบ จะได้หายกลัว

แต่... **พ่อออกเกลี้ยง** ก็ยังไม่ยอมปล่อยมือออกจากเอวของ **หลวงปู่** แถมนั่งตัวสั่นเทาไปตลอด

เรือทั้งสองลำมาส่งคณะของ **หลวงปู่** ให้ขึ้นฝั่งที่ **บ้านผาแบน** ซึ่งอยู่ห่างจากตัวอำเภอเชียงคานไม่กี่กิโลเมตร เมื่อถึงที่หมายแล้ว **พ่อออกเกลี้ยง** จึงค่อยหายใจหายใจคอโล่งปอดเหนื่อย

พระท่านเขียนบรรยายว่า “...จาก **ปอดที่แหก** ก็ได้กลับคืนมาเป็น ปอดหุบ เหมือนเดิมเสียที...”

พ่อออกเกลี้ยง ได้มาสารภาพกับ **หลวงปู่** ในภายหลังว่า ตนเองนั้นก็ได้เห็นน้ำล้างบาตรน้ำแรกลงไปใ้แม่ น้ำโขง เพราะเห็น **ครูบาดล้าย** พาทำ แก้กั้เลยทำตาม

ครั้งแรกแกคิดว่าคงจะไม่เป็นอะไรหรอก พอเกิดเรื่องแบบไม่คาดคิดขึ้นมา แกก็กลัวเรือจะล่มจมน้ำด้วยฤทธิ์เดชของเจ้าถิ่นเจ้าที่แห่งแม่ น้ำโขง

หลวงปู่ จึงได้ตักเตือน **พ่อออกเกลี้ยง** พร้อมทั้งหมู่คณะว่า “ถ้าเราบอกไม่ให้ทำ ก็ต้องไม่ทำ ถ้าต่อไปขึ้นทำแบบนี้อีก เราก็ช่วยอะไรไม่ได้เหมือนกัน”

พ่อออกเกลี้ยง ก็ **จ้อย** ลงไปซีครับ ไม่น่าถามเลย _ พับเฟี้ยว !

รูปหล่อเหมือนของหลวงปู่
ภายในเจดีย์วัดป่าสัมมานุสรณ์
บ้านโคกมน อ.วังสะพุง จ.เลย

๑๗๗.

พักที่วัดศรีพนมมาศ

เมื่อกลับมาถึงฝั่งไทยแล้ว **หลวงปู่ชอบ** เห็นว่าเวลายังไม่มีดักทำนจึงพาคณะศิษย์เดินทางเข้ามาพักที่**วัดศรีพนมมาศ** ซึ่งอยู่หลังตลาดในตัวอำเภอเชียงคาน

ตรงนี้ผมขอเรียนท่านผู้อ่านว่า ในเขตอำเภอเชียงคาน นอกจาก**วัดศรีพนมมาศ** แล้ว ก็ยังมีอีกวัดหนึ่ง ที่**หลวงปู่ชอบ** ท่านให้ความสำคัญอุปถัมภ์ คือ **วัดท่าแขก** อยู่บนฝั่งแม่น้ำโขงตรงทางเข้าไป**แก่งคุดคู้** แหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงของจังหวัดเลย

ที่**วัดท่าแขก** มีพระพุทธรูปโบราณที่มีความศักดิ์สิทธิ์ ถ้ามีโอกาสควรแวะไปกราบขอพร ถ้าหาโอกาสไปพักภาวนาได้ก็จะวิเศษยิ่งครับ

ในวันที่คณะของ**หลวงปู่ชอบ** มาพักที่**วัดศรีพนมมาศ** นั้นเป็นวันเพ็ญเดือนสาม คือ**วันมาฆบูชา** พอดี มีญาติโยมมาจำศีลฟังธรรมที่วัดเป็นจำนวนมาก

ญาติโยมส่วนใหญ่จะรู้จักมักคุ้นและศรัทธาต่อองค์**หลวงปู่** เมื่อทราบที่ท่านมา ก็ได้พากันมากลบบไหว้ สันทนาธรรม และนิมนต์ให้ท่านแสดงธรรมด้วย

โยมที่ถือว่าคุ้นเคยกับ **หลวงปู่** เป็นพิเศษที่มาในวันนั้นก็ มี **พ่อออกนายฮ้อยวิ** กับ **พ่อออกคำสง่า**

(นายฮ้อย เป็นคำเรียกของผู้มีอาชีพพ่อค้า ที่เดินทางไปค้าขายต่างถิ่น จัดเป็นชนชั้นผู้นำและมีฐานะดี)

หลวงปู่ ได้ถาม พ่อออกนายฮ้อยวิ ว่า

“พ่อออกนายฮ้อยวิ เจ้าเคยเห็นตลิ่งพังลงมา บ่ เคยเห็นน้ำกลางลำน้ำโขงมันหมุนวนเป็นวังตาไก่ บ่ น้ำเกิดเป็นเลาอุ้ดลุดพุ่งเข้าไปชนฝั่งจนฝั่งมันพังลงมาหลายๆ รอบแบบนี้ เจ้าเคยเห็นบ่ ?”

พ่อออกนายฮ้อยวิ ตอบว่า “ข้าน้อยบ่เคยเห็นมาก่อน แต่เคยได้ยินคนเขาเล่าให้ฟังว่า ในน้ำโขงมันมีปลาฝาไร อาจเป็นปลาฝาไรมันทำก็ได้ ท่านอาจารย์”

พ่อออกนายฮ้อยวิ ตอบตามความเข้าใจของตนเอง หลวงปู่ ท่านก็เลย อือๆ เหนือๆ ไปกับพ่อออกนายฮ้อยวิ ไปตามมารยาทเท่านั้น พอตึกได้เวลาสมควรแล้ว ญาติโยมก็ขอลาท่านกลับบ้าน

หลวงปู่ และคณะได้พักที่ วัดศรีพนมมาศ อยู่ราวหนึ่งอาทิตย์แล้วเดินทางบุกป่าฝ่าดงมาทางอำเภอวังสะพุง เป้าหมายอยู่ที่บ้านโคกมน บ้านเกิดของหลวงปู่ แล้วท่านพาคณะมาพัก ณ สถานที่ที่ชื่อว่าผาดิน หรืออีกชื่อว่า ผาชาชี ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านโคกมน ประมาณ ๔ กิโลเมตร

ลำน้ำสวย ที่ไหลผ่าน บ้านโคกมน
และผ่านวัดป่าสัมมานุสรณ์

๑๗๘.

ดำริสร้างวัดที่บ้านโคกมน

ระหว่างพักที่ **ผาดิน** หรือ **ผาชาชี** นี้เอง **หลวงปู่มี**ดำริที่จะสร้างวัดขึ้นมา ซึ่งก็คือ **วัดป่าสัมมานุสรณ์** เป็นวัดหนึ่งที่หลวงปู่พักประจำในปัจจุบันสมัยของท่านนั่นเอง

ลูกศิษย์พระเถรที่ติดตามมาภาวนากับ**หลวงปู่** ที่**ผาดิน** แห่งนี้มี ๕ องค์ คือ **หนึ่ง พระอาจารย์คำเพียร** (หลวงปู่คำเพียร วิริโย) วัดป่าบ้านหนองกอง อ.บ้านผือ จ.อุดรธานี) **สอง พระอาจารย์ลี** (หลวงปู่ลี กุศลธโร วัดป่าเกษรสีลคุณ (ผาแดง) อ.หนองวัวซอ จ.อุดรธานี) **สาม พระอาจารย์บุญพิน** (หลวงปู่บุญพิน กตปญโญ วัดผาเทพนิมิต อ.นิคมน้ำอูน จ.สกลนคร) **สี่ พระคล้าย สุวณฺณมาโจ** (เป็นหลานของหลวงปู่ ลาลิกขาบทแล้ว) และ **ห้า สามเณรทองรัตน์** (ไม่ทราบนามสกุล และลาลิกขาบทแล้ว)

การกลับมาพักวิเวกที่บ้านเกิดของ**หลวงปู่** ในครั้งนี้ ท่านมีความตั้งใจแน่วแน่ที่จะสร้างวัดป่าที่**บ้านโคกมน** ถิ่นเกิดของท่าน เพื่อใช้เป็นสถานที่อบรมจิตใจแก่บรรดาญาติพี่น้องของท่าน ตลอดจนประชาชนผู้มีอุปนิสัยในทางธรรม ให้เกิดความเชื่อและเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง **หลวงปู่** ต้องการให้การอบรมสั่งสอนคนในท้องถิ่นให้เลิกนับถือภูติผีปีศาจ ให้หันกลับมายึดมั่นในพระไตรสรณาคมน์

หลวงปู่ ได้กล่าวถึงมูลเหตุของการมาสร้างวัดที่บ้านเกิดของท่าน ในครั้งนี้ว่า

“ตราบใดที่ยังพากันนับถือผีสังคางเหลืองกันอยู่นี้ การที่จะพากันพ้นทุกข์ไปนิพพานนั้นก็เกิดการขัดข้อง **เราเองก็จะตายตาไม่หลับ ถ้าหากญาติพี่น้องยังพากันนับถือผีเป็นสรณะกันแบบนี้อยู่**”

เวลาที่มีชาวบ้านโคกมนขึ้นไปทำบุญฟังธรรมกับท่านที่**ภูผาดิน** ท่านมักจะปรารภกับผู้คนเหล่านั้นเสมอว่า “ตราบใดที่ญาติพี่น้องยังพากันนับถือผีสังคางอยู่ ไม่พากันหันมานับถือพระรัตนตรัย แม่เราตายไปในขณะนี้เราก็ตายตาหลับไม่ได้...”

หลวงปู่ จะปรารภถ้อยคำเช่นนี้อยู่บ่อยๆ กับคนที่ขึ้นไปหาท่าน จนในที่สุดบรรดาผู้ที่ได้ยินคำปรารภของท่านก็ได้มาปรึกษาหารือกันถึงการสร้างวัดขึ้นที่**บ้านโคกมน** เพื่อให้ชาวบ้านได้มีวัดสำหรับทำบุญ และรับการอบรมสั่งสอนตามแนวทางพระพุทธศาสนา ตามคำปรารภของ**หลวงปู่**

อีกประการหนึ่ง ชาวบ้านโคกมนเห็นว่า **หลวงปู่** ท่านมีอายุมากแล้ว (หลวงปู่อายุ ๖๐ ปี ในขณะนั้น) สมควรจะนิมนต์ให้ท่านได้พำนักประจำที่ โดยอยู่โปรดญาติโยมที่บ้านเกิดเมืองนอนของท่าน

ด้วยเหตุนี้ การก่อสร้างวัดป่าสัมมานุสรณ์ จึงได้เริ่มต้นขึ้นตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

อ้อ ! ลืมบอกไป ปีนั้นเป็นปี พ.ศ. ๒๕๐๓ ครับผม

๑๗๙.

เริ่มต้นด้วยเนื้อที่ ๘ ไร่

เมื่อชาวบ้านโคกมนได้ปรึกษาหารือเรื่องการสร้างวัดจนเป็นที่ตกลงกันแล้ว จึงได้พร้อมใจกันขึ้นไปกราบเรียนและนิมนต์ **หลวงปู่ชอบ จานสโม** ที่ภูผาดิน ที่ที่ท่านพำนักอยู่ในขณะนั้น

หัวหน้ากลุ่มที่เป็นแกนหลักในการสร้างวัดคือ **ท่านผู้ใหญ่อ้น วงษา** ผู้ใหญ่บ้านโคกมนในขณะนั้น

คณะชาวบ้านได้นิมนต์ให้ **หลวงปู่** ลงจากภูผาดิน มาเลือกหาสถานที่สำหรับสร้างวัด แล้วแต่ท่านจะเลือกเอาตามที่ท่านเห็นเหมาะสม

หลวงปู่ ท่านรับนิมนต์ แล้วชาวบ้านก็พา **หลวงปู่** ออกเดินสำรวจหาสถานที่ที่สมควรสร้างวัด โดยไปดูหลายๆ จุดรอบๆ บ้านโคกมน ซึ่งสมัยนั้นยังเป็นป่าอยู่ สามารถเลือกชี้เอาได้ตามต้องการ

หลวงปู่ พอใจสถานที่แห่งหนึ่งอยู่ทางทิศเหนือของบ้านโคกมน ซึ่งอยู่ติดกับ **ลำน้ำสวย** ที่ไหลผ่านบริเวณนั้น

ที่แห่งนี้ได้มีชาวบ้านเข้าถากถางป่าไว้แล้วเพื่อที่จะทำไร่ แต่ก็ยังไม่ลงมือเพาะปลูกอะไร ยังเป็นที่ว่างๆ มีเนื้อที่ประมาณ ๘ ไร่

เมื่อ **หลวงปู่** ท่านพอใจสถานที่แห่งนั้น **ท่านผู้ใหญ่อ้น** จึงได้ติดต่อขอซื้อกับเจ้าของผู้ทำการบุกเบิกถากถางไว้

เจ้าของที่ดินกลางขายให้ในราคาไร่ละ ๑๐๐ บาท เนื้อที่ ๘ ไร่ จึงเป็นราคา ๘๐๐ บาทพอดี

คณะศรัทธาชาวบ้านโคกมน ด้วยการนำของท่าน**ผู้ใหญ่ถัน วงษา** จึงได้ตกลงซื้อที่ดินผืนนั้นถวายเพื่อให้**หลวงปู่** สร้างวัด

ดังนั้น **วัดป่าสัมมานุสรณ์** จึงได้เริ่มต้นสร้างบนที่ดินเนื้อที่ ๘ ไร่ ในราคา ๘๐๐ บาท เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๓ และก็เจริญรุ่งเรืองสืบมา

สำหรับพระเถรที่ติดตามมาร่วมก่อสร้างวัดกับ**หลวงปู่** มี ๔ องค์ คือ **พระอาจารย์คำเพียร วิริโย**, **พระอาจารย์บุญพิน กตปุญโญ**, **พระคล้าย สุวณฺณมาโจ** และ **สามเณรทองรัตน์**

ส่วน **พระอาจารย์ลี** หรือ **หลวงปู่ลี กุสลธโร** ได้ขอแยกตัวไปเที่ยววิเวกภาวนาที่อื่นตามความประสงค์ของท่านต่อไป

พระอาจารย์เพียร วิริโย

หลวงปู่ลี กุสลธโร

หลวงปู่บุญพิน กตปุญโญ

๑๘๐.

รื้อไม้หอปุตามาทำวัด

การสร้างวัดป่าสัมมานุสรณ์ ในตอนเริ่มต้นนั้น หลวงปู่ชอบ ท่านได้พาพระเถรและชาวบ้านผู้ที่ไม่กลัวผีพากันไปรื้อเอาไม้จาก “หอปุตา” หรือ “หอผี” ที่ชาวบ้านสร้างให้เป็นที่อยู่ของผี ซึ่งมีกระจัดกระจายทั่วไปตามริมฝั่งของลำน้ำสวย

หอปุตา หรือ หอผี บางแห่งมีขนาดใหญ่พอที่คนเข้าไปพักอาศัยได้อย่างสบายๆ เลยทีเดียว

เนื่องจากชาวบ้านได้รับการปลุกฝังให้เชื่อถือผีและเซ่นไหว้บวงสรวงญาติปีศาจมานาน พวกเขาจึงรู้สึกกลัวๆ กล้าๆ ในการไปรื้อที่อยู่ของผีเพื่อนำไม้มาสร้างวัด

ที่ว่า กล้าๆ ก็คือกลัวผีจะโกรธเคืองแล้วมาทำอันตรายเล่นงานชาวบ้านให้ได้รับความเดือดร้อน เจ็บไข้ได้ป่วยจนถึงตายได้

ที่ว่า กล้าๆ ก็เพราะมี หลวงปู่ชอบ ที่พวกเขาเชื่อถือศรัทธา ได้นำชาวบ้านมา “ลุย” รื้อเอง ถ้าเป็นอะไรไป หลวงปู่ จะต้องช่วยพวกเขาได้

ท่านผู้ใหญ่ถิน ที่ร่วมขบวนการรื้อหอปุตาในครั้งนั้นได้เล่าว่า ตัวท่านเองได้เรียนถาม หลวงปู่ ว่า

“ครูจารย์ - ครูจารย์ ถ้าพวกเรารื้อหอผีแล้ว ผีมันก็จะไม่มีที่อยู่อาศัย พอมันไม่มีที่อยู่แล้วมันจะไม่ไปรบกวนชาวบ้านให้เดือดร้อนหรือ ?”

หลวงปู่ ท่านตอบว่า “ฮือโถด บ่ต้องย่าน (กลัว) เฮาอยู่ที่นี่คน บ่ต้องไปย่านมัน มีอันหยั่งเกิดขึ้นเรารับผิดชอบเอง พวกสูบ่ต้องเป็นห่วง”

เมื่อหลวงปู่ท่านรับรองแข็งขันเช่นนี้ พวกชาวบ้านก็มีความมั่นใจ ขึ้น แต่ถ้าจะให้หายกลัวเลยคงเป็นไปได้ เพราะเคยเห็นความร้ายกาจ ของพวกผีมานานกต่อนักแล้ว

อย่าว่าแต่โยมเลย แม้แต่พระลูกศิษย์ของหลวงปู่ก็ยัง “เกรงใจ” ผีอยู่ไม่น้อยเช่นกัน

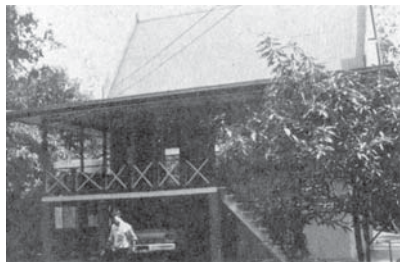
ครูบาอาจารย์ที่ร่วมชบวนการรื้อหอปู่ตา ในครั้งนั้นเล่าว่า เมื่อ **หลวงปู่** ท่านสั่งให้ขึ้นไปรื้อหลังคา ปรากฏว่าทั้งพระทั้งโยมต่างก็อึดอด ไม่มีใครอยากขึ้นไป

หลวงปู่ จึงออกคำสั่งบอกให้ **หลวงปู่คำเพียร วิริโย** เป็น ผู้เริ่มต้นว่า :-

“**คำเพียร ท่านเป็นผู้ขึ้นไปรื้อหลังคาหอปู่ตา**”

สั่งแล้ว **หลวงปู่** ก็ยื่นขวานให้ **หลวงปู่คำเพียร** จึงต้องปฏิบัติตามโดยไม่มีข้อแม้ใดๆ

หลวงปู่คำเพียร วิริโย จึงได้รับตำแหน่งสูงสุด คือ ตำแหน่ง **รื้อหลังคาหอผี** เป็นการเริ่มต้นสร้างวัดในครั้งนั้น

ศาลาหอฉัน และกุฏิสำนักงาน วัดป่าสัมมานุสรณ์

๑๘๑.

การตอบโต้ของผู้เสียประโยชน์

เป็นอันว่าการรื้อ หอปู้ตา หรือ หอมผี ซึ่งนำโดยหลวงปู่ชอบ จานสโม ก็ได้ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย ไม่มีเหตุการณ์ทางร้ายใดๆ เกิดขึ้น

หอปู้ตา และ หอมผี หลายแห่งที่อยู่ริมฝั่งของลำน้ำสวย ได้ถูกรื้อลงมา

ไม้ที่ได้จากการรื้อหอมผีเหล่านั้นได้ถูกขนย้ายเข้าไปในบริเวณที่เตรียมจะสร้างวัด นำมาสร้างกุฏิให้พระเถระได้พักอาศัย รวมทั้งสร้างศาลาหอฉัน

ไม้ที่เหลือยังได้นำไปสร้าง “ล้อมปล่อย” สำหรับพระเถระอีกด้วย

แน่นอน ! การรื้อ หอปู้ตา หรือ หอมผี ที่ชาวบ้านเคยเชื่อถือมานาน ย่อมมีผู้ไม่พอใจอยู่ด้วย

กระบวนการต่อต้านจึงต้องมีขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

กลุ่มผู้เสียผลประโยชน์จากการรื้อ หอปู้ตา หรือ หอมผี ได้แก่ผู้หากินในการเป็น “จ้ำ” คือทำหน้าที่เป็นคนทรงเจ้าเข้าผี และพวกหอมผี ต่างก็ไม่พอใจ

พวกหอมผีเหล่านั้นเคยได้ประโยชน์จากสินจ้างรางวัลและอาศัยกินหมูเห็ดเป็ดไก่ รวมทั้งสุรา จากบรรดาผีสง่าที่สิงอยู่ตามหอมผีเหล่านั้น

เมื่อ **หอปู้ตา** และ **หอผี** ถูกเรียก **พวกหมอมผี** ก็ไม่มีที่อาศัยกินของเช่นไหว้ ค่าจ้างรางวัล รวมทั้งอิทธิพลและความเชื่อถือยำเกรงจากชาวบ้านก็พลอยเสื่อมหายไปด้วย บรรดาชาวบ้านหันไปนับถือ **พระ** แทน

บรรดาหมอมผี และ **คนทรง** จึงไม่ให้ความร่วมมือในการสร้างวัด รวมทั้งคอยยุยงปลุกปั่นชาวบ้านที่ยังเชื่อเรื่องผีสงไม่ให้อำนาจร่วมมือและคอยขัดขวางการสร้างวัดของ **หลวงปู้** ด้วย

แต่ชาวบ้านที่ยังเข้าข้างกับบรรดาหมอมผีนั้นเป็นคนส่วนน้อย จึงไม่สามารถขัดขวางการสร้างวัดได้

คนส่วนมากต้องการจะให้มียัดประจำหมู่บ้านเกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเขามีความเคารพศรัทธาของ **คหหลวงปู้ชอบ** ซึ่งเป็นลูกบ้านโคกมนด้วยแล้ว ความร่วมแรงร่วมใจในการสร้างวัดจึงเป็นไปด้วยความแข็งขันเป็นอันดี

พระอุโบสถกลางน้ำ วัดป่าสัมมานุสรณ์

๑๘๒.

ฤทธิ์เดชของบรรดาผี

นอกจากพวกหมอผีและคนทรงจะไม่พอใจในการรื้อหอปู่ตาและหอผีเพื่อเอาไม้ไปสร้างวัดแล้ว บรรดาผีเองก็ไม่พอใจเหมือนกันที่ห้องหอเคหสถานของพวกตนถูกรื้อทำลายไปเช่นนี้

จากคำบอกเล่าของญาติโยมและครูบาอาจารย์ที่อยู่ในเหตุการณ์ในช่วงนั้น เล่าว่า **ผีมันมาอาละวาดโดยเข้าถึงชาวบ้านที่ร่วมมือกับหลวงปู่** โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มีโยมผู้หญิงที่ชื่อ **ชวง** หรือ **แม่ออกชวง** จะโดน “ผีเข้า” บ่อยที่สุด

ตอนที่ยังไม่มีกรรือหอผีนั้น **แม่ออกชวง** ไม่เคยถูกผีเข้าเลย แต่พอรื้อหอผีเอาไม้มาสร้างวัดเท่านั้นแม่ออกชวงจะถูกผีเข้าบ่อยครั้งมาก

ตอนแกอยู่บ้านมักจะถูกผีเข้า มีอาการปากเบี้ยว ตาขวาง กิริยาดุดัน ไม่ยอมพูดจากับใคร แกจะมีอาการผีเข้าอย่างนี้บ่อยมาก

พวกญาติๆ ก็จะพากันห้าม **แม่ออกชวง** มาที่วัด มาให้ **หลวงปู่** ทำการไล่ผีให้ พอมาถึง **หลวงปู่** ก็ไม่ได้ทำอะไรเลย อาการผีเข้าของแกก็หายไปเอง

พอแกกลับไปบ้านก็มีอาการผีเข้าอีก เหตุการณ์เช่นนี้เกิดซ้ำขึ้นบ่อยๆ จนเป็นที่รู้กันดี

เมื่อเวลาญาติๆ นำ**แม่ออกช่วง** ที่โดนผีเข้ามาหา**หลวงปู่ หลวงปู่** ท่านไม่ได้ทำอะไรเลย ท่านได้แต่มองเฉยๆ และพูดคุยกับคนที่ พามาอย่างปกติธรรมดา

เวลาอยู่ต่อหน้า**หลวงปู่** ผีมันจะออกไปเอง พอผีออกไปแล้ว **หลวงปู่** จึงจะพูดคุยกับ**แม่ออกช่วง** อย่างคนปกติธรรมดา

หลวงปู่ สอนให้**แม่ออกช่วง** รู้จักไหว้พระสวดมนต์ และ พยายามรักษาศีลห้าให้บริสุทธิ์

ท่านบอกว่า เมื่อรักษาศีลห้าให้บริสุทธิ์แล้วผีมันจะไม่กล้ำมา รบกวนอีกต่อไป

แม่ออกช่วง ได้ปฏิบัติตามคำแนะนำของ**หลวงปู่** แล้วปรากฏว่า “**ผีไม่มีมาเข้าอีกเลย**”

ชาวบ้านต่างก็เห็นคุณประโยชน์ของการสวดมนต์ไหว้พระ และการรักษาศีลห้า ว่าป้องกันไม่ให้ผีมารบกวนได้ จึงพากันมาหัดสวดมนต์ ไหว้พระ มารักษาศีล และฝึกหัดด้านสมาธิภาวนากับ**หลวงปู่** แทบทั้ง หมู่บ้าน

ในวันศีลวันพระจะมีญาติโยมมารักษาศีลภาวนากันอยู่ในวัดเป็น จำนวนมาก

การสอนชาวบ้าน **หลวงปู่** จะเน้นเรื่อง**การรักษาศีลห้า** เป็นหลัก และให้พากันไหว้พระสวดมนต์และแผ่เมตตาอยู่เนืองๆ พยายามทำให้เป็น ปกติทุกวัน เพราะสิ่งเหล่านี้จะทำให้ชีวิตของตนเองเป็นปกติสุขทั้งใน ปัจจุบันและอนาคต แต่ทุกคนจะสามารถสัมผัสได้ด้วยตนเอง

ชาวบ้านโคกมนต่างตั้งใจปฏิบัติตามคำสอนของ**หลวงปู่** ต่าง พากันสวดมนต์ไหว้พระทุกวัน ถ้าวันไหนไม่ได้มาสวดมนต์ที่วัดร่วมกับ พระเถระก็จะพาลูกหลานสวดมนต์ไหว้พระอยู่ที่บ้านของตนเอง

กล่าวกันว่า “บ้านโคกมนในสมัยก่อน พอเวลาเย็นย่ำค่าง
ผู้คนที่เดินผ่านไปมาก็จะได้ยินเสียงชาวบ้านสวดมนต์ไหว้พระดังมาจาก
บ้านนั้นบ้านนี้อยู่เสมอ”

สมัยก่อน หนังสือสวดมนต์ไหว้พระไม่ได้มีกันแพร่หลายเหมือน
เช่นทุกวันนี้ **หลวงปู่** ท่านให้พระทำการคัดลอกบทสวดมนต์ออกจาก
หนังสือมนต์พิธี เพื่อแจกให้ชาวบ้านนำไปเป็นคู่มือในการสวด

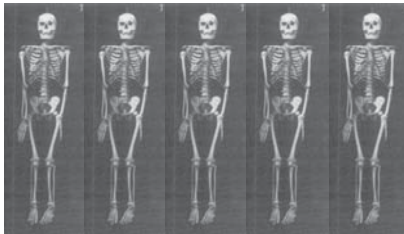
หลวงปู่ บอกว่าในครั้งนั้นที่**บ้านโคกมน** มี**หนังสือมนต์พิธี**
อยู่เพียงเล่มเดียวเท่านั้น จึงต้องให้พระทำการคัดลอกขึ้นมาเพื่อให้
ชาวบ้านได้ฝึกฝนกัน

หลวงปู่ ได้มอบหมายให้ **พระอาจารย์บุญพิน** กับ **พระคล้าย**
ทำการคัดลอกบทสวดมนต์แจกให้ชาวบ้าน

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๓ จึงเป็นปีแรกของการสร้าง **วัดป่าสัมมานุสรณ์**
และเป็นปีแรกที่ **หลวงปู่ชอบ จานสโม** ได้จำพรรษาที่วัดป่าสร้างใหม่แห่งนี้

ในพรรษาแรกมีพระเถรร่วมจำพรรษาที่**วัดป่าสัมมานุสรณ์**
จำนวน ๔ รูป คือ ๑. **หลวงปู่ชอบ จานสโม** ๒. **พระอาจารย์บุญพิน**
กตปุญโญ ๓. **พระคล้าย สุวณฺณมาโจ** และ ๔. **สามเณรทองรัตน์**

ส่วน **หลวงปู่คำเพียร วิริโย** ได้ขอลาหลวงปู่ ออกวิเวก และ
ไปพักจำพรรษาอยู่ที่อื่น

๑๘๓.

สงครามนาคภูเขากับนาคน้ำโขง

เรื่องนี้เป็นที่ก่อกำเนิดขึ้นในระหว่างที่ **หลวงปู่ชอบ จานสโม** ไปพักอยู่ที่ **วัดป่าบ้านม่วงไข่** ตำบลสถานตม อำเภอกงเรือ จังหวัดเลย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๘

เรื่องนี้เป็นบันทึกของพระอุปัฏฐากหลวงปู่ ท่านเขียนไว้ดังนี้ :-

มีเรื่องราวที่เกี่ยวกับพญานาคอีกเรื่องหนึ่งที่ต้องของท่าน **หลวงปู่ชอบ** เคยเล่าให้ฟัง

เป็นเรื่องราวที่ค่อนข้างแปลกกว่าเรื่องพญานาคอื่นๆ เรื่องที่เคยได้ยินองค์ท่านเล่าให้ฟัง

ส่วนมากจะได้ยินท่านเล่าให้ฟังว่า พญานาคที่นั่นที่นั่นขึ้นมาขอ ฟังธรรมกับท่าน จำแลงแปลงร่างเป็นมนุษย์ขึ้นมากราบไหว้ท่าน จำแลงร่างเพื่อมาดักใส่บาตรท่าน

หรือไม่ถ้าตัวไหนที่มันดูร้ายหน่อย ก็จะมาสำแดงเดช ช่มชู้เพื่อจะให้ท่านเกรงกลัวในอำนาจของเขา

แต่เรื่องพญานาคที่องค์ท่านเล่าให้ฟังในครั้งนี้คือ เรื่อง **“สงครามพญานาค”** เป็นเรื่องของพญานาคต่อสู้รบทัพจับศึกระหว่างพวกพญานาคด้วยกัน

หลังจากเกริ่นอารัมภบทพอสมควรแล้วก็เริ่มดำเนินเรื่องตามที่ได้ยินมาจากปากของ**หลวงปู่ว่า**

เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๐๘ ท่าน**หลวงปู่ชอบ** ไปได้พักอยู่ที่**วัดป่าบ้านม่วงไข่** ตำบลสานตม อำเภอกงเรือ จังหวัดเลย

ในช่วงปีนี้ **หลวงปู่** กำลังเร่งสร้างที่พักและศาลา**วัดป่าบ้านม่วงไข่** มีพระเถรและญาติโยมได้มาช่วยท่านสร้างวัดกันหลายองค์หลายคน

พระที่เป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่หลายองค์ได้ถูกเรียกตัวให้มาช่วยงานก่อสร้าง และ **หลวงปู่คำผอง กุศลโร** (วัดป่าผาแต่น อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่) ก็ได้เดินทางมาช่วยการก่อสร้างที่**วัดป่าบ้านม่วงไข่** ในครั้งนี้ด้วย

ที่ก่อสร้าง**วัดป่าบ้านม่วงไข่** ตั้งอยู่บนเขาซึ่งไม่มีแหล่งน้ำอยู่ พระเถรจึงต้องเดินลงเขาเพื่อไปสรงน้ำกันที่ร่องน้ำซับ ซึ่งอยู่ทางด้านหลังของวัด

ทางลงไปสรงน้ำจะลำบากมากเพราะทั้งชันและลื่น เดินลงไปแต่ละครั้งต้องค่อยๆ เหนี่ยวเกาะกิ่งไม้ไผ่ไต่ลงไป ถ้าเกิดพลั้งเผลอหรือผิตจ้งหะเมื่อไรเป็นได้ “กลิ้งโคลโล่” ลงไปข้างล่างทุกที

หนามไผ่ตรงทางลงก็เยอะมาก แถมแหลมคมอีกต่างหาก หากมีวนเหน็บผ้าสะบงผ้าอังสะไม่ดีเป็นต้องโดนหนามไผ่เกี่ยวขาดทุกที กลับมาต้องทำการปะเย็บกันเป็นประจำ

ครูบาอาจารย์ที่ไปอยู่**วัดป่าบ้านม่วงไข่** ในสมัยนั้นต่างตระหนักดีถึงความยากลำบากของการลงไปตักน้ำ หรือลงไปสรงน้ำที่ร่องน้ำซับแห่งนั้น

๑๘๔.

เรื่องเล่าจากปากหลวงปู่

หลวงปู่ ได้เล่าให้ศิษย์ฟังเกี่ยวกับความยากลำบากที่**วัดป่าบ้านม่วงไข่** และเรื่อง**สงครามพญานาค** ด้วยสำเนียงชาวเลย ดังนี้ :-

“... ทางลงไปตักน้ำสรงน้ำของพระเถรมันยากลำบากหลาย เรา ก็เลยบอกให้โยมเขาเอามีดพร้า จอบ เสียม มาตากทางทางลงไปทำน้ำ ให้พระเถร ชาวบ้านเขารับประกันว่าจะมาทำให้ในวันหลัง

พอตกมาถึงกลางคืน เรากำลังนั่งไหว้พระสวดมนต์อยู่ ได้ยิน เสียงผู้คนส่งเสียงดังโหวกเหวกกันแซวๆ ทีแรกเรากะ (ก็) นึกว่าชาวบ้าน เขามาวัดกันหลายคน

เรากำหนดจิตออกไปเบิ่งข้างนอก มันบ่แม่น่ไต่บ้าน (ไม่ใช่ ชาวบ้าน) ซะแล้ว **เป็นพวกพญานาคเขากำลังจัดเตรียมทัพจะไปรบกัน** มีทัพช้าง ทัพม้า ไพร่พลกองทหาร พร้อมทั้งอาวุธครบมือทุกคน พวกเขาแต่งตัวเหมือนกับทหารในสมัยโบราณ ทุกอย่างเหมือนกับ มนุษย์เรานี่แหละ บ่แตกต่างกันเลย

เราเลยกำหนดจิตถามผู้ที่ เป็นหัวหน้าแม่ทัพเขาไปว่า พวกโยม ลีพากันไปทางใดคือมีกองทัพใหญ่แท้ ลีไปรบไปเลวกับผู้ใดละ ?

หมอหัวหน้านั้นบอกว่า พวกข้าน้อยลืพากันไปรบกับพวกพญานาค คือ (ด้วย, เหมือน) กัน พวกมันมาหยาบหมิ่นเกียรติของพวกเรา พวกเรา ยอมบ่ได้ ต้องมารบทำสงครามกันให้แตกหักกันไปคนละฝ่าย”

หลวงปู่ เล่าเรื่องต่อไปว่า :-

“เรากะขอเขาไว้ อย่าไปรบไปเลวกันเลยมันเป็นการเบียดเบียนกัน มันเป็นบาป แต่ผู้เป็นหัวหน้าเขาบ่ฟังคำที่เราขอเขา

มันคงลีสุนหลาย (คงจะโกรธมาก) ถึงบ่ยอมลดราวาศอกให้เขา

เรากะเลยว่ ถ้าสี่ไปรบกันแท้ๆ (จะไปรบกันจริงๆ) อาตมาขอให้โยมทำทางลงไปสร่งน้ำให้พระเถรได้บ่ ?

ทางลงไปมันบ่ดี พระเถรเพิ่นลำบาก ทำทางลงไปสร่งน้ำให้ท่านจะได้มีบุญติดตัวเองเอาไว้

เขากะตกลงทำทางลงไปให้ มันดันดินในภูเขาลงไปบาดเดียว (เดี่ยวเดียว) ซี้ดินพังลงยาวๆ เป็นสายเป็นคองอุ้ดลูต - อุ้ดลูต (ดินพังลงเป็นร่องทาง)”

หลวงปู่ ท่านออกอุทานถึงพลังของพญานาคว่า

“ให้ ! แมงอันนี้ (สัตว์พวกนี้) มันแรง ฤทธิ์มันหลาย มันดันทางบาดเดียว (เดี่ยวเดียว) เก่งกว่ารถเกรดรถไถเสียอีก พอมันทำทางให้เสร็จ พวกมันก็ขอลาเราออกไปรบ !”

ลำน้ำสวย ไหลผ่านวัดป่าสัมมานุสรณ์

๑๘๕.

ผลของการรบ

หลวงปู่ เล่าเรื่องสงครามพญานาคต่อไปว่า :-

“... เรากะรอฟังข่าวเบิ่งว่าพวกพญานาคมันไปรบกันนี้ ผลเป็นประการใด ?

ตกดีกมา ได้ยินเสียงดังมาแต่ภูเขาลูกหลังวัด เสียงดังอึ้งคั่นกิ่งก้องที่ป (ก้องแดน) เป็นเสียงคนวิ่งไล่ตีกันมาแต่ไกล เข้ามาทางวัด เอละเด้อมิ่ง บาดนี้เป็นอียังกันอีกหนอ ?

ปรากฏว่า พวกพญานาคทางภูเขแพ้วพวกพญานาคทางน้ำโขง ทัพมันแตกมา ทั้งกอด (พยุ่ง) ทั้งหามพวกที่บาดเจ็บประคองกันหนีมา

พอมมาถึงห้วยกะพากันกระโดดลงไปใต้น้ำหายเสียบไปซื่อๆ (เฉยๆ)

พวกพญานาคทางน้ำโขง ที่ไล่ตามหลังมา พอมเห็นเราอยู่ที่นี้ พวกมันกะร้องบอกกันว่า มีพระอยู่ที่นี้ ! มีพระอยู่ที่นี้ ! พอแล้วๆ บ่ต้องไล่ตามพวกมันไปอีก

เราจึงถามพวกพญานาคน้ำโขงไปว่า เป็นเรื่องราวอียังกันถึงได้มารบกันแบบนี้ ?

เขาบอกว่า พวกพญานาคอยู่นี้ไปทำร้ายลูกเต้ากับบริวารเขาก่อน พวกเขาให้อภัยไปแล้วแต่ก็ยังบ่เลิกแล้ว ยังมาเอากำลังทหารไปทำรบกับพวกเข่อีก กะเลยยอมกันบ่ได้ จึงต้องยกกำลังออกมารบกันให้แตกหักกันไปคนละฝ่าย

เราบอกเขาว่า แพ้ชนะกันแค่นี้กะพอแล้ว อย่าได้ทำอันตรายกันมากไปกว่านี้เลย มันจะเป็นบาปกรรมจงจำกันไปบ่จบสิ้นเป็น เขาเชื่อฟังเราห้าม จึงได้เลิกทัพกลับเมืองของตนเอง”

การรบระหว่าง พญานาคภูเขา กับ พญานาคแม่น้ำโขง ก็เป็นอันเลิกกันไป

หลวงปู่ ได้กล่าวสรุปโดยเทียบกับคนเราว่า :-

“โอย ! พญานาคกะมารบร่ากันปานคนแกนน้อ เขากะบ่ต่างกันกับคนเรานั้นแหละ

พวกนี้แต่ก่อนเขากะเคยเป็นมนุษย์เหมือนกับพวกเรามาก่อน บ่พอใจกันกะตีรันฟันแทงกันเหมือนคน

แต่ถ้าเอามาเทียบกันแล้ว คนเรานี้ร้ายกาจกว่าพวกพญานาคหลายเท่าันัก รบกันจนล้างโลกกะได้ มนุษย์เรานี้ !”

ถึงรุ่งเช้า ก่อนออกไปบิณฑบาต **หลวงปู่** ได้ออกไปเดินดูบริเวณที่พญานาคเขามาตันทางลงเขาให้พระเถรเอาไว้เป็นทางลงไปตักน้ำสร้งน้ำ

ปรากฏเห็นเป็นทางเตียนโล่งเหมือนในนิมิตที่ท่านเห็นเมื่อคืนนี้

ความกว้างของทางประมาณสองวา เส้นทางตลอดสายตั้งแต่บริเวณวัดลงไปถึงร่องน้ำดูเตียนโล่งเหมือนกับมีคนเอารถเกเรตมาทำทางให้เป็นอย่างดี

หลวงปู่คำผอง กุศลโร เห็นทางเตียนโล่งอย่างน่าประหลาด
เช่นนั้น จึงได้ถามพวกโยมว่าพวกเขามาทำทางไว้ตอนไหน ? เพราะ
เมื่อวานตอนเย็นท่านยังเห็นเป็นทางรกชัฏอยู่เลย

โยมชาวบ้านก็ให้คำตอบ**หลวงปู่คำผอง**ไม่ได้ และปฏิเสธไปว่า
พวกตนไม่ได้ทำอะไรเลย

หลวงปู่คำผอง ได้ไปกราบเรียนถาม **หลวงปู่** แล้ว **หลวงปู่**
บอกแต่เพียงว่า

“พญานาคมาตันทางให้ เมื่อคืนนี้พวกพญานาคมันไปรบกัน !”

ถ้าเป็นท่านผู้อ่าน เป็นผม จะไม่ “เป็นง” กันหรือครับ ?

อ้อ ! ผมเพิ่งนึกขึ้นได้ ผมอ่านพบในบันทึกของพระอุปัฏฐาก
ตอนหนึ่ง เกี่ยวกับอดีตชาติของ**หลวงปู่**บอกว่า **หลวงปู่**เคยเกิดเป็น
พญานาคถึง ๙๘ ชาติ เขียวแหละครับ _ ใครไม่เชื่อก็ตามใจ แต่ผม
เชื่อครับ !

กุฎิของหลวงปู่ : แม้จะมีผู้สร้างกุฎิสวยงาม ราคาแพงถวายหลวงปู่
แต่ท่านก็พอใจพักกุฎิดังที่เห็นนี้

๑๘๖.

พญานาคอาสาเสื่อยไม้

เป็นความมหัศจรรย์เกี่ยวกับพญานาคอีกเรื่องหนึ่งที่พระอุปัฏฐากของหลวงปู่ ได้บันทึกเอาไว้

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๐๙ หลวงปู่ชอบ จานส์โม ได้พาคณะออกวิเวกริมฝั่งแม่น้ำโขง ทางฝั่งประเทศไทย

คณะที่ร่วมธุดงค์กับหลวงปู่ ในครั้งนั้นมีหลวงปู่หลุย จันทสาโร หลวงปู่ชามา อจตุโต หลวงปู่บัวคำ มหาวิโร หลวงปู่บุญเพ็ง เขมาภริโต และ ตาผ้าขาวเฉา อีกหนึ่งคน

เริ่มแรกคณะของหลวงปู่ ไปเที่ยววิเวกแถบริมฝั่งแม่น้ำโขงในเขตอำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย ได้แวะพักที่วัดศรีโพชนแท่น ตำบลนาซ่าว เจตนาของหลวงปู่ก็เพื่อจะชวนท่านเจ้าคุณพระราชสีลสังวร หรือที่รู้จักกันดีว่า ท่านเจ้าคุณนาซ่าว ออกเที่ยววิเวกร่วมคณะไปด้วย

แต่ช่วงนั้น ท่านเจ้าคุณนาซ่าว มีภาระไม่สามารถร่วมออกวิเวกไปได้ แต่ก็มีชาวบ้านนาซ่าว ๒ คนที่เคารพนับถือองค์หลวงปู่ขอร่วมเดินทางไปด้วย

คณะของหลวงปู่เดินทางออกจากบ้านนาซ่าว เดินเลียบฝั่งโขง ย้อนขึ้นไปทางเหนือไปทางอำเภอท่าลี่

เมื่อมาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ชื่อ **หมู่บ้านคกหมาด** ก็ได้พบวัดร้างแห่งหนึ่งตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำโขง เห็นเป็นทำเลดี **หลวงปู่** จึงได้ชวนหมู่คณะพักกันอยู่ที่วัดร้างแห่งนี้สักระยะหนึ่งก่อน

หลวงปู่เห็นว่าศาลาวัดแห่งนี้ชำรุดทรุดโทรมอย่างมาก ท่านจึงคิดอยากจะซ่อมแซมบูรณะขึ้นมาใหม่ เพื่อเป็นการเอื้อประโยชน์ให้กับพระโยคาวจรเจ้าทั้งหลายที่เดินทางผ่านมาได้มีที่แวะพักบำเพ็ญเพียร รวมทั้งเป็นประโยชน์แก่ญาติโยมได้มาร่วมทำบุญเวลามีพระธาตุจตุรศกมาพักอาศัยด้วย

ช่วงที่**หลวงปู่**และคณะแวะพักที่วัดร้างแห่งนี้ บังเอิญเกิดฝนตกหนักติดต่อกันหลายวัน ทำให้มีขอนท่อนซุงขนาดใหญ่มาเกยอยู่ที่ชายหาดหน้า**วัดคกหมาด** แห่งนี้รวมทั้งหมด ๕ ต้นด้วยกัน

หลวงปู่ จึงตกลงใจจะใช้ท่อนซุงทั้ง ๕ ต้นนี้ เอามาเลื่อยเป็นไม้เพื่อซ่อมแซมศาลาหอฉันที่คณะของท่านมาพักอยู่

หลวงปู่ ได้สอบถามชาวบ้านว่ามีใครที่เป็นช่างเลื่อยไม้ ถ้ามีก็ให้มาพบท่าน ท่านจะจ้างให้เลื่อยไม้ซุงเอาไม้มาซ่อมศาลา

ชาวบ้านที่เป็นช่างเลื่อยไม้ได้มาพบ**หลวงปู่** เขาเสนอราคาที่จะเลื่อยไม้ซุงทั้ง ๕ ต้นนั้น เป็นเงิน ๕๐๐ บาทถ้วน

หลวงปู่ ถามตาผ้าขาวว่ามีเงินมาทั้งหมดเท่าไร ?

ตาผ้าขาวบอกว่ามี ๔๕๐ บาท **หลวงปู่**จึงต่อรองราคาให้เขาคิดเพียง ๔๕๐ บาทเท่าที่เงินมีอยู่

ช่างเลื่อยไม้ยังยืนยันค่าจ้างที่ ๕๐๐ บาท ไม่สามารถลดราคาลงอีกได้แม้แต่บาทเดียว

เป็นอันว่าการว่าจ้างชาวบ้านให้เลื่อยไม้จึงไม่เป็นอันตกลง เพราะเงินมีไม่พอ

๑๘๗.

ชายสองคนมาขอรับจ้าง

ในเช้าวันต่อมา เมื่อพระท่านฉันภัตตาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว ได้มีชายหนุ่มร่างกำยำสองคน อายุในวัยสามสิบต้นๆ เดินขึ้นมาจากทางชายหาดหน้าวัด ตรงเข้ามากราบ**หลวงปู่** แล้วถามท่านว่า

“ทราบข่าวว่าท่านอาจารย์จะจ้างคนเลื่อยไม้ ตอนนี้มีคนมารับจ้างหรือยัง ถ้ายังไม่ได้คน พวกข้าพเจ้าจะขอรับจ้างจากท่านอาจารย์”

หลวงปู่ ได้บอกชายทั้งสองว่า “เมื่อวานนี้มีคนเขามาถามเรื่องเลื่อยไม้ เขาขอค่าจ้าง ๕๐๐ บาท อาตมาเงินบ่พอค่าจ้าง จึงบ่ได้จ้างเขาเลื่อย

ถ้าพ่อกออก (โยมผู้ชาย) อยากจะมารับจ้างเลื่อยไม้ก็ขอให้บอกราคามาว่าจะเอาหลายปานได้ (คิดเท่าไร) ให้บอกราคามาเลย”

ชายผู้หนึ่งถามท่านว่า “ท่านอาจารย์มีเงินหลายปานได้ ?”

หลวงปู่ตอบว่า “อาตมามีเงินทั้งหมดแค่ ๔๕๐ บาท พ่อกออกลีเอาบ่ ?”

“ตกลงตามนี้ ถ้าท่านอาจารย์มีแค่นี้ พวกข้าพเจ้ากะลีเอาแค่ ๔๕๐ บาทกะพอ

มี้อื่น (พวุงนี้) พวกข้าพเจ้าลีพากันมาเลื่อยไม้ให้ ท่านอาจารย์บ่ต้องเป็นกังวลเรื่องหาคนเลื่อยไม้อีกต่อไป **และบ่ต้องให้ผู้ใดมายุ่งเกี่ยวตอนที่พวกข้าพเจ้ากำลังเลื่อยไม้เป็นอันขาด**”

ชายทั้งสองคนรับปากกับ**หลวงปู่** แล้วก็ขออนุญาตลากลับ

วันต่อมาซึ่งเป็นวันนัดที่ชายทั้งสองจะมาเยี่ยมไม้ ในช่วงเช้า หลังจากฉันภัตตาหารเสร็จ **หลวงปู่** ได้บอกกับหมู่คณะทั้งหมดว่า “วันนี้โยมเขาจะมาเยี่ยมไม้ พวกเราจะต้องไปยุ่งอิหยังกับเขา ให้พากันเดินจงกรมภาวนาของตนไป

ห้ามเด็ดขาดที่จะไปเบิ่งหรือไปทำช่วยเขา เข้าใจบ่ทุกๆ องค์ ?”

หลวงปู่ ท่านสั่งพระทุกองค์ และตาผ้าขาวทั้งสาม ห้ามไม่ให้ไปดูหรือไปยุ่งกับการเยี่ยมไม้ของชายทั้งสองเป็นอันขาด

แม้**หลวงปู่** จะมั่นใจว่าจะไม่มีใครในคณะที่จะกล้าขัดคำสั่งท่าน แต่ท่านก็ไปตักอยู่ที่ทางลงไปชายหาดเพื่อป้องกันคนขัดคำสั่งอีกชั้นหนึ่ง ตกลงวันทั้งวันจึงไม่มีใครเยื้องกรายไปบริเวณชายหาดหน้าวัดที่ชายทั้งสองกำลังเยี่ยมไม้อยู่

เสียงคนเยี่ยมไม้ “แกด - แกด” ดังขึ้นมาถึงบริเวณวัดอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่เช้า

ถึงตอนบ่าย หมู่คณะทุกองค์มารวมกันฉันน้ำร้อน น้ำยาสมุนไพรตามเวลาที่นัดหมาย

เสียงเยี่ยมไม้เงียบหายไปแล้ว ตาผ้าขาวได้ถาม**หลวงปู่**ว่า ทำไมไม่เห็นเขาขึ้นมารับเงินค่าจ้างเยี่ยมไม้ ทั้งที่ไม้ที่เยี่ยมนั้นเห็นแบกขึ้นมา กองเรียงกันเอาไว้ข้างศาลาอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยแล้ว เสียงเยี่ยมก็เงียบไปนานแล้วก็ยังไม่เห็นขึ้นมาเบิกเงิน !

หลวงปู่ ได้ใช้ให้ตาผ้าขาวลงไปดูที่ชายหาดดูซิว่าพวกเยี่ยมไม้เขายังอยู่หรือไม่

ตาผ้าขาวลงไปดูก็ไม่พบชายทั้งสอง จึงมากาบเรียนให้**หลวงปู่** ทราบ

หลวงปู่ จึงเอ่ยขึ้นว่า “พ่อออกพวกนี้ไปไวมาไวหาตัวยากจัง จะเอาเงินค่าจ้างให้ก็ไม่เอา สงสัยเขาจะมาเลื่อยไม้เอาบุญ **เขาบ่อยาก ได้เงิน เขาอยากได้บุญมากกว่า**”

หลวงปู่ซามา ได้เรียนถาม**หลวงปู่** ว่า
“ท่านอาจารย์ บ้านของพวกโยมที่มาเลื่อยไม้เนี่ยเขาอยู่บ้านใด ?”
“อยู่ทางพุ้นว่า (อยู่ทางนั้นมั้ง)” **หลวงปู่** พุดด้วยท่าทางบ้ายปาก
ไปทางฝั่งประเทศลาว แล้วท่านก็นิ่งเฉยเสีย
และ...ไม่มีใครถามเรื่องนี้ต่อไปอีก

เมื่อได้ไม้ตามที่ต้องการแล้ว **หลวงปู่** ได้พาหมู่คณะและชาวบ้าน
ลงมือบูรณะและซ่อมแซมศาลา โดยให้รื้อเอาไม้ที่ผุออกมาหมด แล้ว
เอาไม้ใหม่เข้าไปใส่แทนที่

การซ่อมแซมศาลาเป็นอันว่าเสร็จเรียบร้อย ยังเหลือไม้อยู่อีก
จำนวนหนึ่ง ท่านจึงให้นำมาสร้างกุฏิหลังเล็กๆ ได้อีก ๒ หลัง ไว้ให้
พระที่เที่ยววิเวกผ่านมาแถวนี้ได้อาศัยบังฟ้าบังฝนได้

หลวงปู่ และคณะพักบำเพ็ญเพียรอยู่ที่**วัดบ้านคกหมาด** แห่งนี้
เป็นเวลาร่วมหนึ่งเดือน ไม่ปรากฏว่าชายสองคนนั้นจะมาทวงเอาค่าจ้าง
เลื่อยไม้แต่อย่างใด

ออกจาก**บ้านคกหมาด** **หลวงปู่**ได้พาคณะข้ามไปทางฝั่งลาว
ไปวิเวกแถว**บ้านปากพาง** และ**บ้านนาบัว** กันต่อไป

๑๘๘.

ย้อนระลึกในภายหลัง

หลวงปู่ เคยเล่าเรื่องนี้ให้ลูกศิษย์รุ่นหลังๆ ฟังว่า “พวกที่เขา มาเลื่อยไม้สร้างศาลาอยู่**บ้านคกหมาด**นั้น พวกเขาเป็นพญานาคอาศัย อยู่ในน้ำโขง เขามีศรัทธาอยาก่วมบุญกุศลในครั้งนั้นด้วย จึงได้จำแลง ร่างมาเป็นคนเพื่อมาขอรับอาสาเลื่อยไม้

(ถ้า) เป็นคนธรรมดาเราสองคน บ่สามารถเลื่อยไม้ห้ำห่อนได้ ในวันเดียวดอก

พวกนี้เขามีฤทธิ์มีกำลังมากเขาจึงทำได้”

พระอุปัฏฐาก ผู้บันทึกเรื่องนี้ได้เขียนถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใน ภายหลัง ความว่า :-

องค์หลวงปู่ชอบ ได้พาพระผู้เขียนเรื่องนี้กลับไปดู**วัดคกหมาด** ครั้งหลังสุดเมื่อ**เดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๗**

ในขณะนั้น **วัดคกหมาด** กลายเป็นวัดร้างไปแล้ว ศาลาที่หลวงปู่ ไปบูรณะก็ถูกไฟป่าเผาเหลืออยู่แค่ครึ่งหนึ่ง

หลวงปู่ ได้ชี้สถานที่ที่ชายทั้งสองเลื่อยไม้ให้ดู ซึ่งอยู่ห่างจาก ศาลาไม่ถึงร้อยเมตร ในช่วงนั้นน้ำยังท่วมอยู่ แต่พอถึงหน้าแล้งบริเวณ นั้นจะกลายเป็นชายหาดอยู่หน้าวัด

เหตุที่ **หลวงปู่** เดินทางไปดู **วัดคกหมาด** ในครั้งหลังนี้เพราะ พวกพญานาคได้มานิมนต์ให้ท่านไปช่วยสร้างวัดให้พวกเขา

พระอาจารย์ที่อยู่ในเหตุการณ์ “พญานาคอาสาเลื้อยไม้”

๑. หลวงปู่ชอบ ๒. หลวงปู่หลุย ๓. หลวงปู่ชามา
๔. หลวงปู่บัวคำ มหารีโร ๕. หลวงปู่บุญเพ็ง เขมาภิรโต

หลวงปู่ ได้บอกกับพระลูกศิษย์ว่า “เราหมดแรงที่จะสร้างวัดแล้ว ผากให้พวกท่านพิจารณาเอาเอง ถ้าทำให้พวกเขาได้ก็จะดี พวกเขาจะมาช่วยส่งเสริมภายใน

เราจะได้จากไปก่อนวัดนี้เกิดขึ้นอีกครั้ง เราไม่มีโอกาสที่จะได้เห็นวัดนี้เกิดขึ้นใหม่อีก”

หลังจาก**หลวงปู่** กลับจากไปเยี่ยม**วัดคกหมาด** อำเภอกาฬี เพียงแค่สองเดือนเท่านั้นท่านก็มลาชนธ์จากไปเมื่อวันที่ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๘ และเป็นจริงตามที่ท่านได้มาดู**วัดคกหมาด** ในครั้งนั้นว่า **“เราจะได้จากไปก่อนวัดนี้เกิดขึ้นอีกครั้ง”**

ท่านผู้เขียนเรื่องนี้ได้เขียนต่อท้ายว่า

“ปัจจุบัน **วัดคกหมาด** มีพระเข้ามาอยู่จำพรรษาและบูรณะปฏิสังขรณ์วัดขึ้นมาใหม่อีกครั้ง ทราบจากคนในท้องถิ่นนั้นว่ามีพระมาอยู่ ๓ รูปเป็นพระฝ่ายมหานิกาย ท่านเข้ามาบูรณะใหม่”

เรื่องพญานาคอาสาเลื้อยไม้ ก็จบลงเพียงนี้ครับ

๑๘๙.

โปรดสหายแต่อดีตชาติ

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ **หลวงปู่ชอบ จานสโม** ได้ให้ความเมตตาโปรดสหายของท่านในอดีตชาติ และเป็นเหตุผลสำคัญของการสร้างวัดป่าขึ้นอีกแห่งหนึ่ง คือ **วัดป่าบ้านม่วงไข** ในเขตอำเภอภูเรือ จังหวัดเลย

เรื่องนี้พระอุปัฏฐากของหลวงปู่เป็นผู้บันทึกไว้เช่นกัน มีเรื่องราวดังนี้ครับ

การเวียนว่ายตายเกิดของสัตว์โลกนั้น ต่างพากันเวียนเกิดเวียนตายกันมาจนนับครั้งไม่ถ้วน ทั้ง **สุคติภพ** และ **ทุคติภพ** ต่างก็ได้พากันเที่ยวท่องล่องขึ้นล่องลงด้วยกันมาหมด

หากจะมานับเอารอยเท้าของเราแต่เพียงผู้เดียว ที่เหยียบย่ำเป็นรอยไว้บนโลกใบนี้ นับยังงันนับไม่หมด จบลึ้นไม่เป็น

แต่รอยเท้าของเราเพียงผู้เดียวยังเต็มโลกไปแล้ว นี่ยังไม่นับเอารอยเท้าของผู้อื่นใส่เข้าไปอีก ?

เพียงแค่คิดเท่านั้นก็สลดสังเวชใจมากแล้ว !

หลวงปู่ชอบ จานสโม ท่านก็เป็นเหมือนเราท่านทั้งหลายในอดีต ท่านก็เป็นนักท่องเที่ยว เกิดตาย - เกิดตาย อยู่ในวัฏสงสารเหมือนกันกับพวกเรามาก่อน

องค์ท่านเคยบอกว่า การเกิดการตายของท่านนั้นนับจำนวนไม่ได้เลย “เอาแค่กองกระดูกเราในแผ่นดินไทยแต่เพียงผู้เดียวมากองรวมกันไว้แล้ว มันก็เต็มเมืองไทยจนล้นออกไปนอกประเทศ”

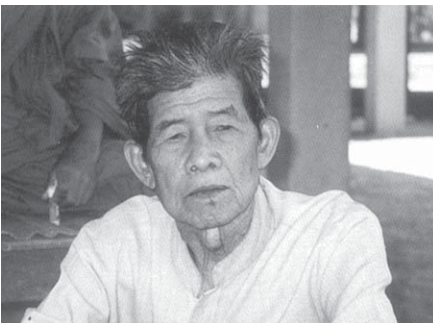
ในการเกิดแต่ละภพแต่ละชาติขององค์หลวงปู่ นั้น ไม่ว่าจะเกิดเป็นคน หรือเป็นสัตว์ ต่างได้มีความเกี่ยวข้องกับผู้อื่นตามมา

หลวงปู่ท่านได้ยกเอา**บุพกรรม** การเกิดที่เกี่ยวข้องกันกับ**สหายเก่า** ของท่านคนหนึ่ง ซึ่งในอดีตที่ผ่านมา นั้น ท่านเคยเกิดเป็นคนเมืองท่าแขก ประเทศลาว ด้วยกันมา

เมืองท่าแขก ของประเทศลาวนี้ ตั้งอยู่ฝั่งตรงกันข้ามกับ**อำเภอบ้านแพง** จังหวัดนครพนม

บุคคลที่หลวงปู่เล่าให้ฟังนี้ ได้กลับมาเกิดแล้ว ในชาติปัจจุบันชื่อว่า **พ่อเชียงหมุ่น** ได้มาเกิดที่ **บ้านม่วงไข่ ตำบลसानตม อำเภอภูเรือ จังหวัดเลย**

เพราะเหตุที่องค์ท่านต้องการมาโปรดเอา**พ่อเชียงหมุ่น**นี้แหละ ก็เลยทำให้**บ้านม่วงไข่** มี **วัดป่าม่วงไข่** เกิดขึ้นตามมาในภายหลัง

พ่อเชียงหมุ่น สหายเก่า
ในอดีตชาติของหลวงปู่

๑๙๐.

อดีตพ่อค้าขายผ้าเมืองท่าแขก

หลวงปู่ชอบ ได้เมตตาเล่าเรื่องในอดีตชาติ ครั้งที่ท่านเกิดเป็นคนลาวอยู่เมืองท่าแขก ดังนี้ :-

“เราเคยเกิดเป็นพ่อค้าขายผ้าที่เมืองท่าแขก ประเทศลาว ในชาตินั้นเราเป็นคนที่มีฐานะดีคนหนึ่ง

มีเพื่อนพ่อค้าด้วยกันคนหนึ่ง ชอบพอเป็นสหายร่วมค้าร่วมขายมาด้วยกัน มีความสนิทสนมกันเหมือนกับเป็นญาติพี่น้องห้องเดียวกัน

พอมีงานนมัสการพระธาตุพนมเดือนสาม เราชวนเขาให้มาร่วมทำบุญกับพระธาตุพนมด้วยกัน เขาก็ได้ตามมาด้วย”

ในงานนมัสการพระธาตุพนม พ่อค้าเมืองท่าแขก คือ หลวงปู่ในชาตินั้น ได้ชวนเพื่อน ลูก เมีย และคนในครอบครัว ให้มาร่วมกันถวายผ้าขาวกับองค์พระธาตุพนมเพื่อเป็นพุทธานุชา

แต่ว่า เพื่อนของท่านกลับบอกปฏิเสธไป เพราะว่าตอนนั้นเพื่อนกำลังติดพันการเกี้ยวสาวเป่าแคนอยู่ **พ่อค้าผู้นี้** ก็เลยได้เป็นผู้ถวายผ้ากับพระธาตุพนมเพื่อเป็นพุทธานุชาแต่เพียงผู้เดียว”

หลวงปู่ เล่าว่า “เราเอาผ้าขาวยาวหนึ่งวา พร้อมกับเงินจำนวนหนึ่ง ถ้าคิดเป็นมูลค่าในปัจจุบัน ก็เท่ากับห้าสิบล้านจึ้น

เราเอาไปถวายพระธาตุพนม พร้อมกับได้อธิษฐานว่า

ภาพพระธาตุพนม
วาดจากภาพถ่ายของ
นักสำรวจชาวฝรั่งเศส เมื่อ
พ.ศ. ๒๔๐๘

ในการเกิดชาติหน้าของข้าพเจ้านั้น **ขอให้ข้าพเจ้าได้บวชในพระพุทธศาสนา และขอให้ข้าพเจ้าปฏิบัติจนรู้แจ้งแห่งทุกข์**

ถ้าหากว่าการอธิษฐานของข้าพเจ้าจักเป็นจริงในอนาคตชาตินั้น ขอทวยเทพเจ้าเหล่าเทวดาผู้มีหุทิพย์ ตาทิพย์ ที่สิงสถิตย์อารักขาเฝ้าพระธาตุพนมแห่งนี้ จงพากันมาเป็นพยานในการอธิษฐานของข้าพเจ้าด้วยเถิด”

หลวงปู่ เล่าว่า ในการอธิษฐานของท่านในชาตินั้นและในครั้งนั้น เทวดาที่เขาเฝ้าอารักขาอยู่ในพระธาตุพนมได้กล่าวสาธุการออกมาเป็นเสียงให้ท่านได้ยิน

“เสียงเทวดาเปล่งคำสาธุการดังกังวานไปทั่วบริเวณแห่งนั้น ปานกับว่าแผ่นดินบริเวณนั้นจะถล่มทลายลงไปให้ได้

แต่ เสียงสาธุการของเทพเทวดานั้น **พ่อคำผู้นี้** ได้ยินแต่เพียงผู้เดียว จึงทำให้**พ่อคำผู้นี้**มีความมั่นใจในตนเองว่า **ในชาติหน้าของเรา** **เราจักสำเร็จมรรคผลเป็นแน่แท้**

พ่อคำผู้นี้ จึงได้หมั่นทำบุญในชาตินั้นเอาไว้อย่างสม่ำเสมอ เพื่อจะเป็นการรับรองผลให้กับตนเองในชาติในอนาคต”

๑๓๑.

มุ่งโปรดพ่อเชียงใหม่

พระอุปัฏฐากได้เขียนเรื่องการโปรดสหายเก่าของท่าน**หลวงปู่ชอบ**ต่อไป ดังนี้ :-

เมื่อ**หลวงปู่ชอบ** ได้มาเกิดในชาติปัจจุบัน องค์ท่านได้มาบวช และปฏิบัติจน**รู้แจ้งเห็นจริงในธรรม** ตามที่พวกเราทราบมาแล้ว

หลวงปู่ มาพิจารณาถึง**บุคคลผู้ที่เคยมีวาสนาด้วยกันมาแต่กาลก่อนๆ** นั้น เห็นว่าผู้ที่เคยมีวาสนาร่วมในทางกุศลกับองค์ท่านมีอยู่ด้วยกันมากมาย ท่านจึงได้เดินทางไปโปรดเอาบุคคลเหล่านั้นตามสถานที่ต่างๆ ที่บุคคลนั้นๆ อาศัยอยู่ **เพื่อเป็นการสงเคราะห์บุคคลเหล่านั้นให้มีวาสนาในทางธรรมจะได้มากหรือน้อยนั้น** ก็ขึ้นอยู่กับวาสนาของบุคคลนั้นๆ เป็นตัวตั้ง

สำหรับพ่อเชียงใหม่ ก็เป็นอีกบุคคลหนึ่งที่หลวงปู่ตั้งใจเดินทางไปโปรดเอาในชาติปัจจุบันซึ่งเป็นชาติสุดท้ายขององค์หลวงปู่

ในช่วงแรกๆ ที่**หลวงปู่** เดินทางเข้ามา**บ้านม่วงไข่** (อยู่ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๐๑ - ๒๕๐๓) นั้น ที่หมู่บ้านแห่งนี้ยังไม่มีวัดตั้งอยู่ และในหมู่บ้านมีบ้านเรือนอยู่เพียง ๑๒ - ๑๓ หลังคาเรือนเท่านั้น

ในช่วงเวลานั้น **หลวงปู่** ท่านพักที่ **วัดป่าบ้านสามตม** โดยมีเพื่อนสหธรรมิกที่อยู่ร่วมภาวนากับท่าน ได้แก่ **หลวงปู่หลุย จันทสาโร** และ **หลวงปู่ชา มา อจตุโต**

หลวงปู่ชอบ หลวงปู่หลุย และหลวงปู่ชา มา

ในการบิณฑบาตโปรดสัตว์ในตอนเช้า

หลวงปู่ชอบ ท่านกำหนดให้ **หลวงปู่หลุย** กับ **หลวงปู่ชา มา** ไปบิณฑบาตด้วยกันที่ **บ้านสามตม**

สำหรับองค์หลวงปู่เอง จะบิณฑบาตที่ **บ้านม่วงไข่** ท่านบอกว่า “ผมจะเข้าไปโปรดเอาคนที่ **บ้านม่วงไข่** สักหน่อย เพราะบ้านนี้ ไม่มีวัดวา ไม่มีพระเถรพอให้อุบายติโยมเขาได้ใส่บาตรทำบุญกัน”

หลวงปู่ เล่าว่า ในการไปบิณฑบาตที่ **บ้านม่วงไข่** ของท่าน ในครั้งแรกนั้น มีคนใส่บาตรให้ท่านเพียง ๒ - ๓ คน ในจำนวนนี้มี **แม่เชียงหมูน** ซึ่งเป็นเมียของพ่อเชียงหมูนรวมอยู่ด้วย

ตัว **พ่อเชียงหมูน** ยังอยู่ห่างๆ อยู่ เพราะตอนนั้นท่านมีอาชีพเป็นนายพรานล่าเนื้อสัตว์เอามาขาย

พ่อเชียงหมูน ได้เล่าถึงเหตุผลที่ท่านไม่เข้าหาพระในตอนนั้นให้พระอุปัฏฐากผู้เขียนเรื่องนี้ฟังในภายหลังว่า

“...พวกนายพรานเขาจะมีเหตุผลของเขาว่า การได้พบเห็นพระ
ในขณะที่จะออกไปล่าสัตว์นั้น**มันจะช่วย** ในวันนั้นจะล่าสัตว์ไม่ค่อย
ได้...(ท่านจึงอยู่ห่างๆ ไม่เข้าไปใกล้พระ)”

ในตอนเช้าแต่ละวัน เมื่อ**หลวงปู่ชอบ** ท่านเข้าไปบิณฑบาตที่
บ้านม่วงไข่ นั้น ท่านจะพูดคุยกับทุกคนที่มาดักรอใส่บาตร จนชาวบ้าน
ม่วงไข่มีความคุ้นเคยกับท่านมากขึ้น

และ...ในขณะที่**หลวงปู่**พูดคุยกับชาวบ้านนั้น ท่านจะสอดแทรก
คำสอนเกี่ยวกับศีลธรรมให้ชาวบ้านฟังวันละเล็กละน้อยพอให้เขาจำได้

อุบายการสอนของหลวงปู่นั้นก็เพื่อจะให้**แม่เชียงหมุ่น**ได้เอาไป
เล่าให้พ่อเชียงหมุ่นฟัง เพราะความเป็นพัวเมียกัน การพูดคุยบอกเล่า
อะไรให้กันฟังนั้นย่อมมีเป็นธรรมดา

นับว่าหลวงปู่ท่านนำเอาเรื่องธรรมดาในชีวิตประจำวันมาเป็น
กลอุบาย เพื่อโปรดพ่อเชียงหมุ่น

แต่ถ้าพิจารณาอย่างถ่องแท้แล้ว นับว่าเป็น**กลอุบายที่มีความ
แยบยลอย่างไม่ธรรมดาเลย**

พ่อเชียงหมุ่นได้เห็น**หลวงปู่** ท่านมาบิณฑบาตใน**บ้านม่วงไข่**
ทุกๆ เช้า รวมทั้งได้ฟังคำสอนของท่านผ่านมาทางภรรยาวันละเล็ก
ละน้อย ท่านก็เริ่มมีความคุ้นเคยกับ**หลวงปู่**ขึ้นมาบ้าง

ในบางวัน **พ่อเชียงหมุ่น** ก็เป็นผู้ออกมาคอยใส่บาตรท่านแทน
ภรรยา **หลวงปู่** ก็ได้มีโอกาสพูดคุยด้วย แล้วท่านก็จะสอดแทรกคำสอน
วันละเล็กละน้อยเป็นปกติที่ท่านทำกับชาวบ้านที่มาใส่บาตรทุกคน

เมื่อได้ฟังคำสอนและเห็นจริยาวัตรที่น่าเลื่อมใสของหลวงปู่
พ่อเชียงหม่นก็เริ่มศรัทธา

แม้พ่อเชียงหม่น จะเห็นด้วยกับคำสอนของหลวงปู่ ที่บอกถึง
บาปกรรมของการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต แต่... ท่านก็ยังไม่ได้ละทิ้งอาชีพพราน
ป่าล่าสัตว์

พ่อเชียงหม่น เล่าให้ฟังในภายหลังว่า ในช่วงนั้นท่าน “เอาทั้ง
บุญทั้งบาป คือ บาตรก็ใส่ ไก่ป็นก็ลั่น”

การดำเนินชีวิตของพ่อเชียงหม่น ในช่วงนั้นก็คือ ตอนเช้าก็
ทำบุญใส่บาตร พอตอนสายก็สะพายปืนเข้าป่า ออกไปล่าสัตว์ เข้ากับ
คำกล่าวที่ว่า “บุญก็ทำ กรรมก็ก่อ” นั่นเอง

๑๗๒.

การสร้างวัดป่าบ้านม่วงไข่

เมื่อหลวงปู่ชอบ ฐานสโม ท่านมาบิณฑบาตที่บ้านม่วงไข่ เป็นประจำทุกๆ เช้า ชาวบ้านม่วงไข่ทุกคน ทุกหลังคาเรือน ก็ได้ออกมาใส่บาตรด้วยกันหมด

บางครั้งชาวบ้านม่วงไข่ก็ได้ไปกราบเยี่ยมหลวงปู่ ที่วัดสถานตม สถานที่ที่ท่านพำนักในขณะนั้น

ตัวพ่อเชียงหมุ่นเองก็ยังคงเคยไปกราบหลวงปู่ ที่วัดสถานตม กับเขาด้วยเหมือนกัน

หลวงปู่ ท่านถือโอกาสปรารภกับชาวบ้านที่ไปหา ถึงการสร้างวัดป่าขึ้นที่บ้านม่วงไข่ ถ้ามว่าสมควรหรือไม่ ขอให้ชาวบ้านลองไปปรึกษา กันดู

เมื่อชาวบ้านนำเรื่องนี้มาหารือกัน ต่างก็เห็นพ้องกันว่า “ควรจะมีวัดวาไว้คู่บ้านคู่เมือง” เพราะที่บ้านม่วงไข่ในตอนนั้นยังไม่มียาวัดเพื่อจะใช้เป็นที่ประกอบกรบุญการกุศลเหมือนกับหมู่บ้านอื่นเลย

เมื่อชาวบ้านม่วงไข่ต่างเห็นว่าสมควรจะมีวัดในหมู่บ้านกันแล้ว จึงได้พากันไปนิมนต์หลวงปู่ให้เข้าไปพักเพื่อโปรดญาติโยมที่บ้านม่วงไข่

หลวงปู่ รับคำนิมนต์ของชาวบ้าน จึงตกลงไปพักประจำที่บ้านม่วงไข่

ในตอนแรกที่ **หลวงปู่** เข้าไปพักที่ **บ้านม่วงไข่** นั้น ชาวบ้านได้ช่วยกันปลูกกุฏิที่พักให้ท่านหนึ่งหลัง เป็นกระท่อมพื้นหญ้าฟากไม้ไผ่ หลังคามุงด้วยหญ้าคา ยกพื้นขึ้นสูงเพียงแค่เอวพอไม่ให้มันชื้นมาก เพราะอากาศแถบนั้นทั้งชื้นและหนาว

การยกพื้นกุฏิขึ้นก็เพื่อเอาไว้ก่อไฟผิงไล่ความชื้นและหนาวเย็นในช่วงฤดูหนาว

(ท่านผู้อ่านคงจะทราบดีว่า แถวอำเภอภูเรือ จังหวัดเลย เป็นแถบที่มีอากาศหนาวเย็นที่สุด เมื่อถึงฤดูหนาว อุณหภูมิจะลดลงต่ำสุดในประเทศไทย)

พระอุปัชฌาย์ผู้เขียนเรื่องนี้บอกว่า “**พ่อเซียงหมุน** เคยชี้มือให้ผู้เขียนดูสถานที่พักครั้งแรกของ **หลวงปู่ชอบ** ตอนท่านมาอยู่ครั้งแรกที่พักของหลวงปู่จะอยู่ทางด้านหลังของศาลาวัด **บ้านม่วงไข่** ในปัจจุบัน”

เมื่อ **หลวงปู่** เข้ามาพำนักที่ **บ้านม่วงไข่** ท่านมีโอกาส พูดคุยกับ **พ่อเซียงหมุน** เกือบทุกวันในช่วงบิณฑบาตในตอนเช้า

นอกจากนี้ **หลวงปู่** จะใช้อุบาย บอกให้ **พ่อเซียงหมุน** เข้ามาทำโน่นทำนี่ให้ท่านอยู่เสมอ เช่น ให้ช่วยหาฟืนมาให้ ใ้ให้ผ่าฟืนไว้ต้มน้ำ บอกให้มาด้ายหญ้า รวมทำทางเดินจงกรมให้

หลวงปู่ จะใช้โอกาสที่ **พ่อเซียงหมุน** เข้ามาทำธุระให้ท่านเพื่อพูดคุยและอบรมสั่งสอนพ่อเซียงหมุนไปในตัว ทำให้พ่อเซียงหมุนคุ้นเคยรวมทั้งเคารพศรัทธาหลวงปู่มากขึ้นตามลำดับ

พ่อเซียงหมุน เริ่มเข้าใจในเรื่อง **บาปบุญคุณโทษ** การออกไปล่าสัตว์ของท่านก็เริ่มที่จะเพลาลงไป

พ่อเชียงใหม่ เล่าเรื่องย้อนหลังว่า บางครั้งท่านกำลังเตรียมตัว จะออกล่าสัตว์ **หลวงปู่** ท่านก็ใช้ให้ไปทำธุระให้ ท่านต้องเอาปืนแอบ ซ่อนไว้ในป่าหน้าวัดแล้วจึงเข้าไปหา**หลวงปู่**

หลวงปู่ ถาม**พ่อเชียงใหม่** ว่า “วันนี้จะไปหาฆ่าใครอีกล่ะ ?”

หรือ “วันนี้ทำบุญแล้วยังจะออกไปทำบาปอีกหรือ ?”

หรือไม่ก็พูดตักหน้าไว้ว่า “วันนี้ทำบาปขึ้นหรือ **บุญมันมา**

ขวางเอาไว้ก่อน !”

พ่อเชียงใหม่ เล่าบอกพระอุปัชฌาภผู้เขียนเรื่องนี้ว่า

“มันก็แปลกเหมือนกันนะครูบา !”

ถ้าวันไหนที่หลวงปู่ชอบ ท่านใช้ให้เข้าไปหาท่าน วันนั้นผม จะล่าสัตว์อะไรไม่ได้สักตัว

แม้จะเดินไปทั่วป่าทั่วภูเขาแถบนี้ หรือไกลเลยออกไปถึงตีน

ภูหลวง ก็จะไม่มีสัตว์ตัวไหนพอที่จะให้ยิงได้เลย

หรือไม่ก็จะยิงไม่แม่น คล้ายกับว่าสัตว์พวกนั้นจะมีอะไรไปบอก

ให้มันรู้ล่วงหน้าก่อน มันถึงได้แอบได้ซ่อนตัวดีนัก !”

๑๙๓.

คำสอนของหลวงปู่

พระอุปัฏฐากได้ถาม**พ่อเชียงใหม่** ว่า “แล้วคิดยังไงล่ะ ถึงได้เล็ก - วางปืนจากการเป็นพราน ?”

พ่อเชียงใหม่ เล่าเหตุการณ์ย้อนหลังว่า : -

“**หลวงปู่ชอบ** บอกผมว่า **พ่อเชียงใหม่** รู้ไหมว่าผู้ที่ตนเองไปเช่นฆ่าล้างเขาอยู่ทุกวันนี้เนี่ย เขาเหล่านั้นเกิดมาเป็นสัตว์เดรัจฉานผู้มีวาสนาต่ำต้อยกว่าภูมิมนุษย์เรา

ขึ้นชื่อว่า **ความตาย** แล้ว ใครๆ ก็ไม่อยากตายกันเลย เพราะความรักความหวงแหนอาลัยในชีวิตตน

ทุกๆ ชีวิตเขาหวงแหนด้วยกันทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นคนเป็นสัตว์ต่างรักต่างสงวนชีวิตของตนเองทั้งสิ้น

เราจะฆ่าเขา เขาก็กลัวตาย เขาจะฆ่าเรา เราก็มักกลัวตายเหมือนกัน

การไปฆ่าไปเบียดเบียนกันนั้นมันเป็นบาปเป็นเวรที่จะต้องจองล้างจองผลาญชีวิตของกันและกันไปเรื่อยๆ ไม่มีวันที่จะจบจะสิ้นกันไปง่ายๆ

จะต้องหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงเปลี่ยนชาติ เช่นฆ่ากันไปมาอยู่อย่างนั้น เป็นการก่อร่างสร้างบาปสร้างเวรให้ติดตามตนเองไปเรื่อยๆ **หาวันที่จะยุติเรื่องลงไม่ได้**

ถึงแม้สัตว์พวกที่เราไปฆ่าเขา นั้นเป็นเดรัจฉานผู้มีภูมิอันต่ำศักดิ์
น้อยยวาทกว่าภูมิมนุษย์เรา ถ้าไปฆ่าเขาแล้วมันก็เป็นบาปเหมือนกัน
สัตว์บางตัวที่เราได้เช่นฆ่าเขาไปนั้น รู้หรือไม่ว่าเขาก็เคยเกิดมา
เป็นญาติพี่น้อง เป็นพ่อเป็นแม่ เป็นลูกหลานญาติมิตร ของ**พ่อเซียง
หม่น** มาก่อน

**การไปฆ่าเขา ก็เท่ากับว่าตัวเองนั้นไปฆ่าผู้ที่ เป็นพี่น้อง พ่อแม่
ลูกหลานของตนเองแต่ในอดีต**

สัตว์บางตัว แม้จะเป็นเดรัจฉานอยู่ก็ตาม **พ่อเซียงหม่น**รู้ใหม่ว่า
สัตว์เดรัจฉานบางตัวนั้นเขาเป็น**พระโพธิสัตว์** กำลังบำเพ็ญบุญบารมีอยู่
ถ้าเราไปฆ่าสัตว์พวกนี้แล้ว บาปกรรมมันจะหนักกว่าการได้ฆ่าสัตว์
เดรัจฉานธรรมดาอีก

ตายไปแล้วต้องมาตกนรกหมกไหม้อีกไม่รู้ว่ามีอีกนานเท่าไรมันถึง
จะพ้นจากนรกได้

ตราบใดที่มันยังพอละได้เล็กได้ ก็ให้**พ่อเซียงหม่น** เลิกไปเสีย
ตั้งแต่ตอนนี้ แล้วหันมาทำไร่ทำนาแทนก็พออยู่พอกินหรือ

หม่นทำบุญทำกุศลเข้าไปมากๆ เพราะสิ่งนี้เท่านั้นจะเป็นที่พึ่งพิง
อิงแอบให้ตนเองได้ไป**สู่สุคติ**

แม้ว่าในชาตินี้ของตนจะไม่ได้สำเร็จมรรคผลกับเขาก็ตาม แต่บุญ
กุศลยังเป็นหลักค้ำประกันตัวเราให้ได้อยู่ใน**สุคติภพ** อย่างน้อยก็ได้เกิด
มาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนากับเขา...”

๑๙๔.

ยอดโยมอุปฐากแห่งบ้านม่วงไข่

เมื่อนานวันเข้า คำสอนของหลวงปู่ชอบ จานสโม ก็ค่อยซึมซับเข้าไปในจิตใจของพ่อเชียงหมูน

ในที่สุดพ่อเชียงหมูน ก็ได้ปฎิญาณตนกับหลวงปู่ว่า

“ต่อไปนี้ ผมจะขอเลิกอาชีพเป็นพรานล่าสัตว์ ไม่เช่นฆ่าเอาชีวิตของผู้หนึ่งผู้ใดอีกแล้ว”

หลวงปู่ ท่านก็บอกอนุโมทนาด้วยการตั้งใจจริงของพ่อเชียงหมูน

ผลสรุปในตอนท้าย คือ :-

“พ่อเชียงหมูนหันมาเข้าวัดฟังธรรม ปฏิบัติอยู่กับหลวงปู่ชอบ นับตั้งแต่ครั้งแรกที่หลวงปู่ชอบ ท่านเข้าไปโปรดเอาพ่อเชียงหมูน ที่บ้านม่วงไข่

พ่อเชียงหมูน เลิกเป็นพรานตั้งแต่อายุประมาณ ๔๐ ปี ingsไว้ แต่เพียงตำนานของชีวิตพรานไพรเชียงหมูน เอาไว้ให้ลูกหลานฟังเท่านั้น”

สาธุ !

พระอุปฐาก ได้เขียนถึง พ่อเชียงหมูน และวัดป่าบ้านม่วงไข่ ในภายหลังว่า :-

“...นับแต่**หลวงปู่ชอบ** ท่านได้เข้าไปอยู่ที่**บ้านม่วงไข่** เป็นต้นมา สถานที่แห่งนี้ก็จะมีพระป่าสายกรรมฐานเข้าไปพักอาศัยภาวนากันอยู่เนืองๆ

และ...ทุกท่านทุกองค์ที่เข้าไปพักภาวนาอยู่ที่นี้ ก็จะมี**พ่อ เชียงหมุน** เป็นอย่างดี

เพราะ **พ่อ เชียงหมุน** จะเป็นตัวหลักในการอุปฐากพระเถระที่ได้เข้าไปพักหรือจำพรรษาที่**วัดป่าบ้านม่วงไข่**

ครุบาอาจารย์ที่ท่านมีชื่อเสียงโด่งดังในวงศ์พระกรรมฐานอยู่ในขณะนั้นนั้น หลายๆ องค์ที่ท่านได้ผ่านเข้ามาพักที่**วัดป่าบ้านม่วงไข่** นี้ ต่างก็ได้รับการอุปฐากจาก**พ่อ เชียงหมุน** แทบทุกองค์

ถ้าจะยกยอด้วยคำว่า ยอดโยมอุปฐากพระเถระที่วัดป่าบ้านม่วงไข่ ให้กับ**พ่อ เชียงหมุน**นั้นก็ไม่น่าจะเกินเลยไปจากความเป็นจริง ชื่อเสียงของ**พ่อ เชียงหมุน**กลายเป็นยี่ห้อหนึ่งที่ดีอันดับโยมอุปฐากของ**วัดป่าบ้านม่วงไข่**

เป็นบุคคลที่อยู่คู่กับตำนานการสร้างวัดนี้และเป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องกับพระคุณเจ้า**หลวงปู่ชอบ จานสโม** จนยากที่จะไม่เขียนถึงได้เลย...”

สาธุ ! ลูกหลานของอนุโมทนา กับ**พ่อใหญ่ เชียงหมุน** แห่ง**บ้านม่วงไข่** ตำบลสามตม อำเภอภูเรือ จังหวัดเลย ท่านนี้ด้วยครับ

หมายเหตุ : ประมาณว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นระหว่างปี ๒๕๐๑ - ๒๕๐๓ **พ่อ เชียงหมุน** อายุประมาณ ๔๐ ปี **ระหว่างนั้นหลวงปู่ชอบ** น่าจะมีอายุระหว่าง ๕๗ - ๖๐ ปี _ ปลื้ม

๑๑๕.

ที่เด็ดหลวงปู่หลุย

เรื่องนี้อาจจัดเป็น “เรื่องสนุก” ที่ครูบาอาจารย์ท่านนำมาเล่ากัน **พระอุปัฏฐาก** ของ **หลวงปู่ชอบ** ได้บันทึกไว้อีกเช่นกัน ท่านเริ่ม **อารัมภบท** ว่า :-

“มีเรื่องเล่าเป็นเรื่องสนุกอีกตอนหนึ่งในชีวประวัติของพระคุณเจ้า **หลวงปู่ชอบ จานสโม** ที่เวลาองค์หลวงปู่ชอบเองท่านนำมาเล่า หรือเวลาที่ **หลวงปู่บุญเพ็ง (เขมาภริโต) วัดถ้ำกลองเพล** ท่านเล่าขึ้นมา ครั้งใด **หลวงปู่ชอบ** ท่านจะยิ้มพิมพ์ใจทุกๆ ครั้งที่ได้ฟัง”

เรื่องนี้เกิดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๐๙ เมื่อครั้งที่ **หลวงปู่ชอบ จานสโม** กับ **หลวงปู่หลุย จนุสสารโ** ได้พาคณะศิษย์ไปเที่ยววิเวกทางฝั่งประเทศลาว

ลูกศิษย์ที่เป็นพระที่ร่วมเดินทางติดตามหลวงปู่ทั้งสอง มี **หลวงปู่ชามา อจตุโต, หลวงปู่บุญเพ็ง เขมาภริโต** และ **หลวงปู่บัวคำ มหาวีโร** (อดีตเจ้าอาวาสวัดป่าสัมมานุสรณ์ - มรณภาพแล้ว)

หลวงปู่ พาคณะไปพักภาวนาที่ **บ้านนาบัว** เขตอำเภอसानะคาม กำแพงนครเวียงจันทน์

พอข้ามไปถึงฝั่งลาว คณะของหลวงปู่ก็โชคดีเพราะมีรถยี่เอ็มซีของทหารเข้ามาทำธุระที่**सानะคาม** ขากลับจึงได้นิมนต์คณะของหลวงปู่ ขึ้นรถไปด้วย

หลวงปู่ชอบ กับ **หลวงปู่หลุย** นั่งด้านหน้าคู่กับคนขับรถ ส่วน **หลวงปู่ชามา หลวงปู่บุญเพ็ง** และ **หลวงปู่บัวคำ** ไปรวมกันหนึ่งที่กระบะหลังรถ

จาก**सानะคาม** ไป**บ้านนาบัว** นั้นก็ไม่ไกล ระยะทางประมาณ ๕ กิโลเมตรเท่านั้น แต่ต้องใช้เวลานานถึง ๑ ชั่วโมง เพราะสภาพถนนไม่ดี ต้องขับรถเลาะไปตามตีนเขา หนทางเป็นหลุมเป็นบ่อ “นั่งหัวพัดหัวเหวี่ยงกันไปตลอดสายทาง”

หลวงปู่บุญเพ็ง ท่านเล่าย้อนความหลัง เป็นการกระซิบเข้าหู **หลวงปู่ชอบ** ไปด้วยว่า :-

“...ทางยากว่าชั้น **หลวงปู่ชอบ** กับ **หลวงปู่หลุย** ได้นั่งทางหน้าเลยสบายกันหน่อย พวกผมนี้ตีพากันนั่งทางหลังหัวพัดหัวคอน รถกะเด็นโตง - โตง เจ็บตากเจ็บกันกันเบ็ด (หมด)

รถสะ (ระ) เอาไปไม่ไปสุดสายทาง ไปไม่มันหล่นลงมาทางกระบะท้ายรถ กว่าจะไปถึง**บ้านนาบัว** ไปไม่จนเต็มตักพวกผมเบ็ด

หน้าซ้ำ ผมกับ**หลวงปู่ชามา** ยังพากันถึก (ถุก) เตนมันตอด (ต๋อย) เอาอีก หัวโนหัวไค้เป็นไขน้อยกันเลย...”

หลวงปู่บุญเพ็ง ท่านเล่าพร้อมทั้งแสดงท่าทางประกอบอย่างได้บรรยายภาพและเกิดภาพพจน์อย่างชัดเจน

หลวงปู่ชอบ ท่านก็ฟังไปหัวเราะไป สร้างบรรยากาศอบอุ่น เป็นกันเอง ที่แสนวิเศษ ระหว่างครูบาอาจารย์และบรรดาศิษย์ที่รวมกันอยู่ ณ ที่นั้น

บรรดาพระเล็ก เณรน้อย ต่างก็สดชื่นไปตามๆ กัน

๑๗๖.

อุบายนิมนต์หลวงปู่แสดงธรรม

บรรดาญาติโยมที่**บ้านนาบัว** ต่างก็รู้จักคุ้นเคยกับ**หลวงปู่ชอบ จานสโม** เป็นอย่างดี

เมื่อทราบข่าวว่า **หลวงปู่** ท่านพาหมู่คณะมาพักบริเวณกันที่นี้ พวกชาวบ้านจึงพากันมาจัดทำที่พักให้หลวงปู่และพระร่วมคณะกันทุกองค์ **หลวงปู่** พร้อมคณะก็ได้อาศัยบิณฑบาตที่**บ้านนาบัว**นี้ทุกวัน

ในเวลาเย็น ชาวบ้านจะพากันมาร่วมสวดมนต์ฟังธรรม และนั่งสมาธิภาวนา กับหลวงปู่กันทุกคืน

หลวงปู่ชอบท่านก็มอบภาระให้**หลวงปู่หลุย**เป็นผู้แสดงธรรม อบรมญาติโยมทุกวันมิได้ขาด

หลวงปู่หลุย พุดกระเช้าเข้าเฝ้า**หลวงปู่ชอบ** ว่า :-

“...มานำกันกะเทศน์ช้อยกันแนนา (มาด้วยกันก็น่าจะเทศน์ช่วยกันบ้าง) อันนี้มีแต่ผมผู้เดียวเทศน์ทุกวันจนโยมเขาเบื่อแล้ว

อาจารย์ชอบ ผู้มีเมตตาธรรมหลาย กะคือบ่แสดงให้โยมเขาฟังบ้างเน ออย่างธรรมหลาย (อย่าชี้เหนี่ยวธรรมนักเลย)

มีื่อนี้ ขอนิมนต์**อาจารย์ชอบ**เทศน์แด่ (วันนี้ขอนิมนต์**อาจารย์ชอบ**เทศน์สักทีเถอะ)”

หลวงปู่หลุย ท่านสัพยอก**หลวงปู่ชอบ** ตามประสาเพื่อนสหธรรมิกที่รักใคร่คุ้นเคยกัน

ไม่ว่า **หลวงปู่หลุย** ท่านจะพูดเพื่อบิณฑิให้**หลวงปู่ชอบ** แสดงธรรมให้ญาติโยมฟังอย่างไรก็ตาม **องค์หลวงปู่ชอบ** ได้แต่ทำยิ้มๆ และก็ไม่รับนิมนต์การแสดงธรรมสักที

หน้าที่การแสดงธรรมจึงตกเป็นภาระของหลวงปู่หลุยเพียงองค์เดียวตลอดทุกวัน

พอใกล้จะถึงวันที่ คณะหลวงปู่จะเดินทางกลับมาฝั่งไทย มีอยู่วันหนึ่ง ก่อนเริ่มฉันภัตตาหาร **หลวงปู่หลุย** ได้ประกาศบอกญาติโยมว่า

“ญาติโยมเอ๋ย ! วันนี้เป็นวันดีขนาดนะ นับว่าเป็นบุญกุศลของชาวบ้านหนองบัวอย่างมากนะที่มี**พระเถระผู้ทรงคุณธรรมทางฝั่งไทย** ท่านเดินทางมาโปรดพวกเราถึงที่นี้ละ

วันนี้ในตอนแลง (ตอนเย็น) ให้พากันมาฟังเทศน์ฟังธรรมกันหลายๆ เต๊อ

ผู้ใดมีลูกมีหลานกะให้ชักชวนกันมาหลายๆ เพื่อมาฟังธรรมจากพระเถระท่าน

ถ้าบได้มาฟังธรรมกันในวันนี้ โอกาสที่จะได้ฟังธรรมจากท่านนั้นยากนะ...”

หลวงปู่หลุยประกาศเชิญชวนญาติโยมให้มาฟังธรรมกันมากๆ แต่ท่านไม่บอกชื่อพระเถระที่จะเป็นองค์แสดงธรรม เรียกว่า **“ขออุบเอาไว้ก่อน”**

๑๗๗.

ไม่สามารถหลบหลีกพ้น

ถึงตอนเย็น เมื่อชาวบ้านเสร็จการเสร็จงานแล้วต่างพากันหอบ
ลูกจูงหลานมาร่วมทำวัตรสวดมนต์กับคณะของหลวงปู่

สวดมนต์เสร็จแล้วต่างก็รอฟังธรรมจากพระเถระตามที่**หลวงปู่
หลุย** ท่านประกาศเชิญชวนไว้ตั้งแต่ตอนเช้า

เย็นวันนั้นมีญาติโยมพากันมามากเป็นพิเศษ “ยังกับว่าจะพากัน
มาดูมหรสพคั้งนี้เลิกหมอลำก็มีปาน มากันจนเกือบจะหมดหมู่บ้านก็ว่า
ได้”

คืนนั้นเป็นคืนวันพระขึ้น ๑๕ ค่ำ

องค์**หลวงปู่ชอบ หลวงปู่ชามา หลวงปู่บัวคำ หลวงปู่บุญเพ็ง**
ทุกองค์ลงมารอที่จะทำวัตรสวดมนต์กัน ยกเว้น**หลวงปู่หลุย** องค์เดียว
ที่ไม่ยอมลงมาพร้อมทำวัตรสวดมนต์ด้วย

เมื่อรอนานพอสมควรแล้ว **หลวงปู่ชอบ** จึงพาหมู่คณะและ
ญาติโยมลงมือทำวัตรสวดมนต์ไปก่อน

พอสวดมนต์ไหว้พระเสร็จเรียบร้อยครบทุกบททุกตอนแล้ว
หลวงปู่หลุย ก็ยังไม่ลงมาอีก

หลวงปู่ชอบ ใช้นิให้**หลวงปู่บัวคำ** ไปตาม**หลวงปู่หลุย** ลงมาเทศน์
ให้ญาติโยมฟัง เพราะโยมเขารอกันนานแล้ว

หลวงปู่บัวคำ เดินไปดูลังที่พักก็ไม่พบองค์**หลวงปู่หลุย** จึง
กลับมารายงานให้**หลวงปู่ชอบ** ทราบ

ทางฝ่าย**หลวงปู่ชอบ** ท่านก็พูดกับญาติโยมเพื่อถ่วงเวลารอไป
เรื่อย ๆ

คราวนี้ท่านบอกรให้**หลวงปู่บุญเพ็ง** ไปตามหา**หลวงปู่หลุย** อีก
เป็นครั้งที่สอง แล้วนิมนต์ให้ท่านลงมาเทศน์เพราะญาติโยมรอนานแล้ว

หลวงปู่บุญเพ็ง ก็กลับมาราบเรียนว่าค้นหาองค์**หลวงปู่หลุย**
ไม่พบ ค้นดูจนทั่ว ไม่ทราบที่ท่านไปอยู่ที่ไหน

คราวนี้ **หลวงปู่ชอบ** ท่านก็ถึง “บางอ้อ” ว่าถูก**หลวงปู่หลุย**
“วางยา” เพื่อให้**หลวงปู่ชอบ**เป็น**พระธรรมกถึก** คือเป็นพระเถระผู้แสดง
ธรรมให้ญาติโยมฟังในคำวันนั้น

ฝ่ายญาติโยมเห็นว่ารอนานแล้ว จึงพูดกระตุ้นถาม**หลวงปู่**ไปว่า
“เพิ่นอาจารย์ ยามได้จั่งสิเทศน์น้อยชะน้อย พวกข้าน้อยนั่งคอยถ้ามาโดน
นานละได้ ขอนิมนต์เพิ่นอาจารย์เถาะ (เถอะ) มันสิเด็ก (ดีก) แล้ว”

โดยปกตินิสัย **หลวงปู่ชอบ** ท่านไม่ค่อยเทศน์อยู่แล้ว ท่านจึง
บอกรให้**หลวงปู่ชามา** ขึ้นเทศน์

หลวงปู่ชามา ขอปฏิเสธ แล้วก็โยนลูกต่อไปให้**หลวงปู่บัวคำ**
แล้วท่านก็โยนลูกไปให้**หลวงปู่บุญเพ็ง**อีกต่อไป

สุดท้าย **หลวงปู่บุญเพ็ง** ท่านก็ปฏิเสธอีกโดยท่านอ้างว่าท่าน
“เป็นพระผู้້น้อย”

เมื่อแต่ละองค์ปฏิเสธที่จะเป็นองค์แสดงธรรมกันหมด **หลวงปู่**
ชอบ ท่านจึงปรารภขึ้นว่า

“อาศัยไผ่ ฟังผู้ได้บ่ได้เลยจ้กองค์ อาจารย์หลุยน้ออาจารย์หลุย!
ผูกปมเอาไว้แล้วกะมาให้ผู้อื่นแก้

ประกาศให้โยมมาฟังเทศน์เสียอย่างดีแล้วเจ้าของกะหนีหายจ้อย
บ่ยอมมาเทศน์ จึงแม่นมาเสียทำอาจารย์หลุยคักแก้ไ้เดมื่อนี้

เอ้า ! เทศน์กะเทศน์ ให้พากันตั้งใจฟังทุกๆ คน”

ตกลง**หลวงปู่ชอบ** จึงเป็นองค์แสดงธรรมโปรดชาวบ้านหนองบัว
ในคืนนั้น **หลวงปู่** ท่านแสดงธรรมเรื่อง **ไตรสรณาคมน์** และญาติ
โยมตั้งใจฟังอย่างเจียบกริบ

หลวงปู่บุญเพ็ง เล่าให้ฟังว่า “ในคืนนั้น**หลวงปู่ชอบ** ท่านเทศน์
นานประมาณครึ่งชั่วโมงเห็นจะได้ ถือว่าเป็นกัณฑ์ที่ท่านเทศน์นานมาก
เป็นพิเศษ เพราะโดยปกติท่านจะไม่พูดหรือเทศน์นานซักเท่าไร

แต่คืนนั้นถือว่าเป็นคืนพิเศษ สมกับที่**หลวงปู่หลุย** ท่านประกาศ
เชิญชวนให้ญาติโยมพากันมาฟังเทศน์ให้มากๆ โอกาสที่จะได้ฟังพระ
เถระท่านเทศน์นี้เป็นเรื่องยากมาก

ทางด้านญาติโยมเขาก็พากันตั้งใจฟังกันอย่างสงบเรียบร้อย
ดีมาก...”

หลวงปู่บุญเพ็ง ท่านยังบอกด้วยความเสียดายว่า “ถ้ามีเทป
สำหรับอัดบันทึกเสียงเหมือนสมัยทุกวันนี้ ไม่แน่เหมือนกันว่า **เทศน์**
ของหลวงปู่ชอบในคืนนั้น ที่บ้านหนองบัว อาจเป็นเทศน์ที่ต้องจารึก
ไว้คู่กับชีวประวัติของ**หลวงปู่ชอบ**ก็เป็นได้”

เมื่อการแสดงธรรมจบลง และญาติโยมลากลับกันหมดแล้ว
หลวงปู่ชอบ ท่านก็พูดปนหัวเราะในเชิงปรารภกับหมู่คณะว่า

**“เฒ่าหลุยเอ๊ย ! คือมาเอ็ดเส้นกันคักแก้หนอมื่อนี้ เอ็ดเส้นพ่อแก่
แขนโหด !”** (ความหมายคือ มาตัดหลังกันได้แสบเหลือเกิน !)

๑๙๘.

ยกย่องเป็นเจ้าของอุบาย

ถึงเช้าวันรุ่งขึ้น ก่อนจะออกไปบิณฑบาต เมื่อเจอหน้ากัน
หลวงปู่ชอบ จึงพูดกับ**หลวงปู่หลุย** ว่า :-

“เพื่อนอาจารย์หลุย มือคือนี่ไปลี (หลบ) อยู่ทางใต้มา ให้หมู่ไป
ตามหากีบ๊พ้อ (ไม้พบ) ประกาศให้โยมเขามาฟังเทศน์เสียอย่างดีกะบ่มา
เทศน์ให้เขาฟัง

โยมเขามาถ่า (คอย) ฟังเทศน์อยู่ตั้งโตน (นาน) กะบ่ลงมาเทศน์
ให้เขาฟัง จักลีประกาศบอกเขาเฮ็ดหยั่ง (จะมาประกาศบอกเขาทำไม)”

หลวงปู่หลุย ท่านตอบกลับไปว่า

“อ้าว ! ผมก็บ่ได้ประกาศบอกเขาว่าผมจะเป็นผู้เทศน์นี้ ผมบอก
ว่า ให้โยมพากันมาฟังเทศน์จากพระเถระที่ท่านมาจากฝั่งไทย

ท่านอาจารย์ชอบก็เป็นพระเถระ ผมก็เป็นพระเถระ ท่านซามา
ท่านบัวคำ ท่านบุญเพ็ง แต่ละองค์ก็เป็นพระเถระ พรรษาพัน (เกิน)
สิบกันทั้งนั้น องค์ไหนจะเป็นองค์เทศน์ก็ได้ทั้งหมด

ท่านอาจารย์ชอบ เป็นพระเถระที่แสดงธรรมให้ญาติโยมฟังก็
ถูกต้อง สมกับที่ผมประกาศว่า **วันนี้พระเถระท่านจะเทศน์ให้โยมฟัง
ผมก็บ่ได้ประกาศชี้ตัวะ (โกหก) นี้”**

หลวงปู่ชอบ ท่านเจอ**หลวงปู่หลุย** มาไม้นี้เข้า ท่านก็ยิ้มๆ ยอม
จำนนในปัญญาของหลวงปู่หลุยแบบพูดไม่ออก

หมู่คณะที่นั่งฟังก็พลอยยิ้มตามไปด้วย

หลวงปู่ชอบ ถามหลวงปู่หลุย ขึ้นอีกว่า

“แล้วเมื่อคืนที่ผ่านมานี้อาจารย์ไปไหนล่ะถึงบ่ได้ลงมาไหว้พระ
สวดมนต์ด้วยกัน ?”

หลวงปู่หลุย ท่านตอบว่า “เมื่อคืนนี้มันภาวนาดี ออกไปเดิน
จงกรมอยู่ดีนี่

อาจารย์ชอบเองยังเคยว่าอยู่นี้ ถ้าผู้ใดกำลังภาวนาอยู่ดี ก็บ่ต้อง
ลงมาไหว้พระกับหมู่กะได้ ให้ภาวนาต่อไปเลย

พอดีเมื่อคืนนี้ ผมภาวนาดีมาก ก็เลยบ่ลงมาร่วมไหว้พระกับ
หมู่คณะ”

พอเจอไม้นี้เข้าอีก **หลวงปู่ชอบ** ท่านก็ไม่ว่าอะไรต่อไป
พอดีได้เวลาท่านก็ชวนหมู่คณะออกไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน

หลวงปู่ชอบ ท่านทราบดีว่าแม่จะรักถามอย่างไร **หลวงปู่หลุย** ท่าน
ก็สามารถมีข้อแก้ต่างอย่างสมน้ำสมเนื้อได้เสมอ

ว่ากันว่า ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ตามที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ**หลวงปู่หลุย**
หลวงปู่ชอบ ท่านจะนำมาพูดถึงด้วยท่าทางที่ยิ้มแย้มแจ่มใส และรู้สึก
ชื่นชมมาก

หลวงปู่ชอบ ท่านพูดชม**หลวงปู่หลุย** อยู่เสมอว่า “อาจารย์หลุย
ท่านมีปัญญาแยบยลมาก ขนาดสามารถนิมนต์ พ่อแม่ครูจารย์มัน ไป
จำพรรษาที่บ้านหนองฝือ ได้ยาวนานถึงห้าพรรษา

ถือว่าปัญญาของท่านไม่ธรรมดา เจ้าแห่งปัญญา เจ้าแห่งอุบาย
ก็ว่าได้”

ยังมีเรื่องราวที่พวกเราารู้สึกว่า “สนุกๆ” ระหว่าง**หลวงปู่ชอบ** กับ **หลวงปู่หลุย** อีกหลายเรื่อง ที่เคยรับทราบจากครูบาอาจารย์

ผมนำมาเขียนแค่เรื่องเดียวก็นับว่า “บังอาจ” อย่างยิ่งแล้ว หากมีอะไรที่ไม่เหมาะสมไม่สม หรือเป็นบาปเป็นกรรม ผมขอกราบทำขออโหสิกรรมต่อหลวงปู่ด้วย

(ถ้ายังมีบาปกรรมเหลืออยู่ ก็ขอแบ่งให้ท่านผู้อ่านช่วยรับผิดชอบ ฝ่าฝืนครั้งก็แล้วกันนะครับ !)

หลวงปู่ชอบ กับ หลวงปู่หลุย

๑๙๙.

เมื่อหลวงปู่เข้ากรุง

บอกไว้แล้วว่าคงจะดเขียนเรื่องสนุกๆ ชำๆ เกี่ยวกับครูบาอาจารย์
กั๊วจะเป็นการล้อเลียนท่าน เต๊ยว “ซี้กากจะกินกบาลเอา” !

ลองไคร่ครวญอีกที ถ้าไม่นำมาเขียน ประวัติบางเรื่องที่เป็น
เกิร์ตเล็กเกิร์ตน้อยเกี่ยวกับหลวงปู่ อาจจะถูกเอาไปก็ได้

เอาละนะ หากบาปกรรมก็จำต้องทน

ท่านที่อ่านเรื่องนี้ก็กรุณาช่วยผมรับผิดชอบไปคนละครึ่งก็แล้ว
กันนะครั้น เอาเป็นว่าบริจาคเงินมากหรือน้อยก็แบ่งเฉลี่ยไปเท่าๆ กัน
ก็น่าจะยุติธรรมดี

เรื่องนี้พระอุปถัมภ์ของหลวงปู่ชอบ ได้เขียนเอาไว้ให้ชื่อตอนว่า
“สามสหายเข้ากรุง” โดยเริ่มต้นพูดถึง หลวงปู่สามองค์ ดังนี้ :-

เป็นที่ทราบกันดีในบรรดาคณะศิษย์ขององค์ท่านหลวงปู่ชอบ ว่า
ถ้าหากจะพูดถึงหรือเขียนถึงชีวประวัติขององค์หลวงปู่ชอบในส่วนที่จะ
ต้องเอ่ยถึงครูบาอาจารย์องค์อื่นแล้ว ถ้าตกรายชื่อของครูบาอาจารย์
สององค์นี้ การเล่าหรือการเขียนถึงชีวประวัติขององค์ท่านหลวงปู่ชอบ
ออกจะจืดๆ ขาดรสชาติไปทันที

ครูบาอาจารย์สองท่านนี้คือ พระคุณเจ้าหลวงปู่หลุย จันทสาโร
และพระคุณเจ้าหลวงปู่ซามา อจตุโต

ครูบาอาจารย์ทั้งสององค์นี้เป็นสหธรรมิกผู้ติดตามใกล้ชิด
กับหลวงปู่ชอบมากที่สุดก็ว่าได้ **จนฝากผีฝากไข้ฝากเป็นฝากตายกัน
ได้อย่างสนิทใจ**

หลวงปู่ชอบ ท่านว่าหลวงปู่หลุย กับท่านฐิติจักษ์กันมาตั้งแต่เป็น
พระหนุ่มๆ ด้วยกัน มีอายุพรรษาเท่ากัน แต่หลวงปู่หลุยท่านอ่อนแอก่อน
อายุทางโลกนั้นหลวงปู่หลุยจะเกิดก่อนท่านหนึ่งวัน

หลวงปู่ชอบ หลวงปู่หลุย และหลวงปู่ชามา

ส่วนหลวงปู่ชามา นั้นท่านเป็นสหธรรมิกรุ่นน้อง เป็นลูกศิษย์ร่วม
พระอาจารย์เดียวกัน คือ **หลวงปู่ใหญ่มัน ภูริทตฺโต**

และ ...หลวงปู่ชามา ท่านก็เคารพนับถือหลวงปู่ชอบ เป็น
พระอาจารย์ของท่านอีกองค์หนึ่ง

หลวงปู่ชอบ ท่านจะเรียกหลวงปู่ชามา ว่า **เฒ่าหลังลาย**
เฒ่าลาย หรือ **อาจารย์ลาย** เพราะว่าหลวงปู่ชามาท่านสัณยัตต์ลายพริ้ว
เกือบทั้งตัวนั่นเอง

องค์ท่านทั้งสามนี้ แต่ก่อนมักจะไปเที่ยววิเวกหรือไปงานนิมนต์
ด้วยกันเสมอ จึงมักจะเห็นหลวงปู่ทั้งสามองค์นี้พร้อมๆ กันในงาน

หลวงปู่ชามานั้นท่านมักจะได้อุทิศตาม**หลวงปู่ชอบ**มากกว่า**หลวงปู่**

หลุย

เวลา**หลวงปู่ชอบ**ท่านจะไปที่ไหน ท่านมักจะชวน**หลวงปู่ชามา**ให้ติดตามไปด้วย

หลวงปู่ชามา จึงเท่ากับพระติดตามหรือพระอุปัชฌ์จากของหลวงปู่ชอบองค์หนึ่งด้วย

องค์**หลวงปู่หลุย** นั้น ท่านจะเดินทางไปอยู่หรือไปจำพรรษาตามสถานที่ต่างๆ อยู่เสมอ และท่านก็เป็นครูอาจารย์สายกรรมฐานของจังหวัดเลยที่ชาวกรุงรู้จักท่านก่อน**หลวงปู่ชอบ**

หลวงปู่หลุย เข้ามางานนิมนต์ในเมืองกรุงอยู่บ่อยครั้ง และท่านได้เอ่ยชื่อ**หลวงปู่ชอบ**ให้ญาติโยมทางกรุงเทพฯ ฟังอยู่เสมอๆ จนญาติโยมทางเมืองกรุงเกิดศรัทธาในองค์**หลวงปู่ชอบ** และได้ขอให้**หลวงปู่หลุย** พาไปกราบทำบุญกับ**หลวงปู่ชอบ**

หลวงปู่หลุย ท่านมักจะพาญาติโยมทางเมืองกรุงมากราบ**หลวงปู่ชอบ** เสมอ

มีลูกศิษย์ทางเมืองกรุงได้กราบนิมนต์ **หลวงปู่ชอบ** ให้ลงไปโปรดบ่อยครั้ง ท่านมักจะพา**หลวงปู่ชามา**ติดตามเข้ากรุงเทพฯ ด้วย

หลวงปู่ทั้งสามองค์ มักจะเดินทางเข้ากรุงเทพฯ ด้วยกัน จึงกลายเป็นเรื่องราวที่เล่าขานถึงหลวงปู่ทั้งสามองค์นี้ว่า **“สามสหายเข้ากรุง”** กลายเป็นเรื่องเล่าที่สนุกสนานครื้นเครงในแวดวงพระกรรมฐานอยู่หลายเรื่องหลายมุมด้วยกัน

โดยเฉพาะ เวลาหลวงปู่ชอบท่านนำมาเล่าให้ลูกศิษย์ลูกหา ฟังนั้น จัดเป็นบรรยากาศที่ครื้นเครงเป็นกันเองอย่างยิ่ง

หลวงปู่หลุยนั้นท่านจะดูดีและคล่องกว่าอีกสององค์เพราะท่านมีโอกาสเข้ากรุงเทพฯบ่อยครั้งกว่า ท่านรู้จักมักคุ้นกับญาติโยมทางเมืองกรุงเป็นอย่างดี **การแสดงธรรมหรือการพูดจาปราศรัยกับโยมจึงเป็นหน้าที่หลักของท่าน**

“องค์ท่านหลวงปู่หลุยรับหน้าที่ประชาสัมพันธ์หรือเป็นโฆษกของคณะ”

หลวงปู่ชอบ นั้น ท่านเป็นผู้ที่ไม่ค่อยพูด อาศัยการนิ่งเป็นหลัก มีอาวุโสพรรษามากกว่าทุกองค์ ท่านจึงมีตำแหน่ง **“พญาหัวหน้าคณะ”**

ส่วน**หลวงปู่ชา**มา นั้น ท่านเป็นพระผู้น้อยพรรษากว่าทุกองค์ ในคณะ ท่านจึงรับหน้าที่เป็น **“ແຮ່ລ່ງ”** (ผู้รับใช้) เป็นพระอุปัชฌ์ของครูบาอาจารย์ทั้งสององค์

ท่านมีหน้าที่คอยเก็บสัมภาระ หรือสิ่งที่ญาติโยมเขาถวายมา

หลวงปู่ชามาท่านจะเป็นผู้จัด ผู้รวบรวม เป็นผู้เก็บให้กับทุกๆ องค์อย่างเรียบร้อย

คณะของหลวงปู่ทั้งสามองค์นี้ มีหน้าที่แบ่งกันทำที่ชัดเจน ไม่ก้าวก่ายกัน

หน้าที่ของผู้เป็นหัวหน้า - พญาของคณะ ก็ดูเหมาะสมกับองค์ท่านหลวงปู่ชอบ มาก

หน้าที่ประชาสัมพันธ์ โฆษกของคณะ ก็เหมาะสมกับองค์หลวงปู่หลุยมาก เพราะท่านรู้วิธีที่จะพูดกับญาติโยมเมืองกรุง

หน้าที่ผู้จัดการเก็บรวบรวมสิ่งของที่ญาติโยมเขาถวายมา ก็เหมาะสมดีกับหลวงปู่ชา

จนมีคำพูดถูกเป็นประโยคสำหรับตำแหน่งหน้าที่ของครูบาอาจารย์
ทั้งสามองค์ว่า

**“หลวงปู่หลุยเป็นโฆษก หลวงปู่ชอบเป็นพญา หลวงปู่ชามาเป็น
ແທ່ງ (ผู้รับใช้)”**

(ผมว่าตามที่ครูบาอาจารย์ท่านว่า หากไม่เหมาะไม่ควร ผมกราบ
ขอโหสิกรรมต่อหลวงปู่ทั้งสามองค์ด้วยครับ

ยังมีเกร็ดขำ ๆ เกี่ยวกับ **หลวงปู่ทั้งสามองค์** อีกหลายเรื่อง
ถ้าจะเขียนไปก็เป็นการเอาครูบาอาจารย์มาเป็นที่ขบขัน เกรงจะบาปหนัก
ไปอีก จำต้องของดครับ_ปฐม)

๒๐๐.

การเจ็บป่วยของหลวงปู่

ดูชื่อเรื่องข้างบนแล้วใจหาย !

ในช่วงสุดท้ายของชีวิต หลวงปู่ชอบ จานสโม ท่านอยู่ในสภาพเป็นอัมพาตทั้งตัวติดต่อกันนานถึง ๒๓ ปี กว่าท่านจะละสังขารในปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ดังที่พวกเราทราบกันดีอยู่แล้ว

นี่คือ “ทุกข์” ที่หลวงปู่ ท่านแสดงให้เราดู ให้เราได้พิจารณา พระท่านสอนว่า “ทุกข์ ต้องกำหนดรู้” และมีคำกล่าวต่อไปว่า “เมื่อเห็นทุกข์ก็เห็นธรรม” มีความหมายอย่างไรนั้น ผมไม่มีความสามารถที่จะอธิบายได้หรอกครับ ขอทิ้งประเด็นไว้แค่นี้ก็แล้วกัน

เชิญกลับมาดูเรื่องการอาหารของหลวงปู่ เป็นบันทึกของ พระอุปัฏฐาก เขียนตามคำบอกเล่าของหลวงปู่คำผอง กุศลโร กับ นายอุดม หรือ อดีตพระดม คุรบาดม ผู้เป็นพระอุปัฏฐากของหลวงปู่ในสมัยนั้น

ในบันทึกกล่าวถึง การเริ่มต้นป่วยของหลวงปู่ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๑๓ มีดังนี้ :-

คืนหนึ่ง ในระหว่างปีพุทธศักราช ๒๕๑๓ พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ จานสโม ได้ปรากฏนิมิตเกิดขึ้นขณะที่ท่านนั่งภาวนา

ในนิมิตเห็นว่า กระดูกซี่กซ้ายในร่างกายของท่านเกิดแตกจน ละเอียด

หลวงปู่ ได้กำหนดจิตก่อรูปกายขึ้นมาใหม่ รูปกายที่ก่อขึ้นมา
ได้นี้ทรงตัวอยู่ได้ระยะหนึ่ง แล้วก็กลับล้มลงแตกป่นละเอียดลงไปอีก

ท่านเลยเปลี่ยนมากำหนดพิจารณาดูว่า นิमितแบบนี้เป็นอะไร
กันแน่หนอ ?

เมื่อพิจารณาดูแล้วก็ทราบด้วยความรู้ขององค์ท่านว่า “**แขนขา
ทางซีกซ้ายของท่านจะเป็นอัมพาตใช้งานไม่ได้**”

ถึงตอนเช้า **ครูบาตม** พระอุปัฏฐาก นำน้ำล้างหน้าเข้าไปถวาย
ตามปกติ **หลวงปู่** ได้เล่าให้ฟังทำนองพูดไปเรื่อยๆ ว่า

“เมื่อคืน เรากาวนาอยู่ดีๆ ปรากฏนิมิตว่ากระดูกแขนขาข้างซ้าย
ของเราแตกละเอียดไปหมด ลองกำหนดจิตก่อรูปขึ้นมาใหม่ มันก็ทรง
อยู่ได้เพียงแค่ชั่วคราวเท่านั้น กระดูกของเราก็กลับแตกละเอียดลงไป
อีก

เราไม่เคยมีนิमितแบบนี้มาก่อนเลย ฟังปรากฏขึ้นมาให้ได้เห็น
ครั้งนี้เป็นครั้งแรก”

ต่อจากนั้น **หลวงปู่** ก็สั่ง **ครูบาตม** ว่า บิณฑบาตวันนี้ให้
เอาไปเฉพาะบาตรของหลวงปู่ ส่วนบาตรของครูบาตมเองไม่ต้องเอาไป

ให้**ครูบาตม** คอยช่วยประคององค์หลวงปู่ เพราะท่านรู้สึกว่
ร่างกายทางซีกซ้ายในตอนนั้นมีอาการมีน - ซา ขยับตัวลำบาก คงจะมี
ปัญหาเวลาเดินบิณฑบาต ท่านไม่สามารถควบคุมการเคลื่อนไหวร่างกาย
ได้เหมือนปกติ

เรื่องนี้น่าจะรู้กันเฉพาะองค์หลวงปู่ กับครูบาตมเท่านั้น

๒๐๑.

รักษาด้วยการนวด

พอได้เวลาออกบิณฑบาต **หลวงปู่** ก็นำพระเถรออกเดินบิณฑบาตไปตามละแวก**บ้านโคกมน**ตามปกติ เช่นเดียวกับทุกวันที่ท่านได้ปฏิบัติมา

แต่ที่ดูผิดปกติสำหรับวันนี้ก็คือ มีพระอุปัฏฐากเดินชนาบข้างคอยช่วยประคององค์หลวงปู่ไปด้วย

และที่ดูผิดปกติอย่างมากคือ **เวลาที่หลวงปู่เดินไปถึงทางแยกหรือทางหักเลี้ยว ท่านจำเป็นต้องหยุด แล้วบอกให้พระอุปัฏฐากจับตัวท่านหมุนเลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวาไปตามทิศทางที่ต้องการ**

หลวงปู่ไม่สามารถจะบังคับร่างกายของท่านให้เลี้ยวซ้าย เลี้ยวขวา หรือถอยหลังได้ ทำได้แต่เพียงการเดินตรงๆ ไปข้างหน้าอย่างเดียว

พระเถรที่เดินตามหลังท่านต่างพากันงุนงงสงสัยว่า **หลวงปู่** ท่านเป็นอะไรกันแน่ !

ชาวบ้านที่มารอใส่บาตรต่างก็เห็นอาการเดินผิดปกติของ**หลวงปู่** ต่างก็ทักถามองค์หลวงปู่ว่าท่านเป็นอะไรหรือ

หลวงปู่จะตอบทุกคนที่ถามว่า **“แขนขาทางซีกซ้ายมันเม็นชาอ่อนกำลังหลาย ควมคุมสังการด้วยตนเองบ่ค่อยได้”**

การปฏิบัติกิจวัตรในเช้าวันนั้น **หลวงปู่**ก็ยังทำตามปกติ หลังจาก queพระเถรฉันภัตตาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว **หลวงปู่**บอกว่า **“พระเถร**

องค์ใดที่มีฝีมือในการเป็นหมอนวดจับเส้น ให้พากันไปนวดเส้นจับเส้นให้เราด้วย”

ตามปกติแต่ไหนแต่ไรมา **หลวงปู่** ท่านไม่ค่อยยี่ห้อให้ใครมานวดพื้นหรือจับเส้นถวายท่านเลย แต่ในครั้งนี้น่าแปลกเรียกว่าพระเถรให้มานวดเส้นให้

พระเถรที่พอจะมีความรู้เรื่องการนวดเส้นจับเส้นบ้าง ก็ได้พากันมานวดพื้นถวายท่าน

องค์**หลวงปู่** ก็จะไม่บอกให้กดตรงนั้นบ้างตรงนี้บ้าง พระเถรก็จะนวดไปตามจุดที่ท่านบอก พอกดถูกตรงจุดที่ท่านมีอาการเม็นชา ท่านก็จะบอกให้กดตรงจุดนั้นแรงๆ โดยไม่ต้องอ้อมแรงกัน

ตรงไหนถูกจุดที่ท่านรู้สึกชา ท่านก็จะร้องออกมาว่า “หมิ่นจ้าวๆ” เป็นการบอกว่า “ถูกแล้ว เออ - เออ ถูกแล้ว” พระเถรก็กดเต็มที่ไปตามจุดที่ท่านบอก

นอกจากพระเถรจะช่วยกันนวดถวายหลวงปู่แล้ว บรรดาหมอนวดหมอจับเส้นที่เก่งๆ ในแถวนั้นก็ได้เรียกหามาทำการนวดถวายท่าน

ทั้งพระเถรและหมอนวดพื้นบ้านช่วยกันถวายนวดอยู่หลายวัน อาการชาของหลวงปู่ก็ไม่มีที่ท่าว่าจะดีขึ้น มีหน้าซ้ำอาการของท่านกลับทรุดหนักลงเรื่อยๆ

ในที่สุดหลวงปู่ก็กลายเป็นอัมพฤกษ์ครึ่งซีก แขนขาทางด้านซ้ายของท่านไม่สามารถควบคุมให้ทำงานได้เหมือนปกติ

แม้กระทั่งปากของท่านก็พลอยบิดเบี้ยวไปด้วย ลิ้นคับปาก ลิ้นแข็ง การพูดจาก็ลำบาก พูดไม่ชัด หากผู้ฟังไม่ตั้งใจฟังจริงๆ บางครั้งก็ไม่ทราบที่ท่านพยายามพูดว่าอะไร

๒๐๒.

เป็นอัมพาตอย่างถาวร

เมื่อการรักษาอาการป่วยของ**หลวงปู่** ด้วยวิธีการรักษาแบบพื้นบ้านไม่แสดงที่ท่าว่าจะดีขึ้น คณะศิษย์จึงกราบนิมนต์ให้ท่านเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล

หลวงปู่ ท่านไม่ขัดข้อง คณะศิษย์ทั้งฝ่ายพระและฆราวาส จึงได้พาท่านเข้ารับการรักษาที่**โรงพยาบาลศิริราช** กรุงเทพมหานคร

การรักษาที่โรงพยาบาลในช่วงแรก อาการป่วยของหลวงปู่ดีขึ้นมาเพียงเล็กน้อย ไม่แสดงวิแววว่าจะหายกลับคืนมาเป็นปกติเหมือนเดิมได้

อาการปากเบี้ยวลิ้นคับปากของท่านดีขึ้นจนเกือบจะเป็นปกติ อาการอัมพฤกษ์ก็ดีขึ้นบ้างเล็กน้อย

คณะแพทย์ที่ให้การรักษาได้อนุญาตให้ท่านออกจากโรงพยาบาลได้ แต่ต้องกลับมาพบแพทย์ตามกำหนดนัดหมาย เพื่อให้การรักษาเป็นไปอย่างต่อเนื่อง

คณะศิษย์ได้นิมนต์**หลวงปู่**มาพักที่**วัดโตศไคการาม** ตำบลท้ายบ้าน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ เพื่อสะดวกต่อการเดินทางไปพบหมอตามเวลานัดหมาย

เมื่อเวลาผ่านไปนานเข้า อาการป่วยของท่านก็ไม่ดีขึ้น **หลวงปู่** จึงได้ปรารภกับคณะศิษย์ว่าท่านอยากกลับไปรักษาที่เมืองเลย โดยท่านบอกว่า

“โรคที่เราเป็นอยู่นี้มันรักษาไม่หายหรอก มันจะหายได้ก็ต่อเมื่อถึงวันที่เราตายจากมันเท่านั้น”

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๔ **หลวงปู่** มีอายุ ๗๐ ปี ได้อธิษฐานจำพรรษาที่ ๔๗ ของท่านที่ **วัดป่าบ้านสามตม** ตำบลสามตม อำเภอภูเรือ จังหวัดเลย

คณะศิษย์พยายามได้พยายามบำบัดรักษาอาการอัมพฤกษ์ของท่านอย่างเต็มที่เท่าที่จะทำได้ แต่อาการป่วยของท่านก็ไม่ดีขึ้น แต่กลับทรุดหนักลงไปอีก

พอออกพรรษา เสร็จจากการรับกฐิน ที่ **ท่านหลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปนฺโน** และคณะศิษย์ได้นำขึ้นไปทอดถวายแล้ว คณะศิษย์ก็ได้พา**หลวงปู่** ลงมารักษาที่**โรงพยาบาลศิริราช** กรุงเทพมหานครอีกครั้งหนึ่ง

ช่วงนั้นเป็นต้นปี พ.ศ. ๒๕๑๕ **หลวงปู่** ได้พักรักษาตัวเป็นคนไข้ในของโรงพยาบาล

อาการป่วยของท่านได้แต่ทรงตัว ไม่ดีขึ้นมาเลย

เหตุการณ์ที่ถือว่าร้ายแรงมากเกิดขึ้นในกลางดึกของคืนวันหนึ่ง **หลวงปู่** ท่านตื่นขึ้นมาเพื่อจะบ้วนน้ำลาย

หลวงปู่ คงไม่เอากรบกวนลูกศิษย์ลูกหาให้เป็นที่เดือดร้อนในเวลาดึกดื่นเช่นนั้น ท่านจึงพยายามช่วยเหลือตัวท่านเอง

ในขณะที่ท่านพยายามเอื้อมมือเพื่อหยิบกระโถนมาบ้วนน้ำลายนั้น ท่านเกิดเอื่อมพลาด เสียหลักตกลงมาจากเตียงคนไข้ กระแทกกับพื้นห้องอย่างแรงจนถึงกับสลบเนืองไป

จากอุบัติเหตุหลวงปู่พลัดตกเตียงในครั้งนั้น เป็นเหตุให้อาการป่วยของท่านทรุดหนักลงกว่าเดิมหลายเท่า ทำให้ยากต่อการที่จะบำบัดเยียวยาให้ท่านหายกลับคืนมาเป็นปกติได้

ในที่สุดหลวงปู่ก็กลายเป็นอัมพาตอย่างถาวรจนตลอดช่วงปัจฉิมวัยของท่าน ดังที่พวกเราทราบกันดีอยู่แล้ว

หลวงปู่ ไม่สามารถขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวร่างกายของตนเองได้ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๔ เมื่ออายุได้ ๗๐ ปี เป็นต้นมา เป็นเวลายาวนานถึง ๒๓ ปี จนถึงวาระลาขันธ์เมื่อวันที่ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๘ สิริรวมอายุได้ ๙๔ ปี อายุพรรษา ๗๑

หลวงปู่ มรณภาพไปพร้อมกับโรคอัมพาตทั้งตัวของท่าน สมดังคำที่ท่านพูดเอาไว้ว่า

“โรครกรรมอัมพาตนี้มันจะติดตามตัวเราไปจนถึงวันตายของเรา ไม่มียาดีหรือหมอดีมารักษาเราให้หายจากโรครกรรมนี้ได้ มีแต่ฟันไฟเท่านั้นที่จะจัดการกับมันได้”

แม้จะป่วยเป็นอัมพาต
ท่านก็ยังไปไ้ - มาไ้
โดยสั่งง่าย ๆ ว่า “...ไป...”

๒๐๓.

โปรดเทวดาที่ภูทอก

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ เมื่อ **หลวงปู่ชอบ จานส์โม** เดินทางไปเยี่ยม**พระอาจารย์จวน กุลเชฏโฐ** ที่ **วัดเจติยาศีริวิหาร หรือ ภูทอก** อยู่ในท้องที่อำเภอศรีวิไล จังหวัดหนองคาย

นอกจากไปเยี่ยม**พระอาจารย์จวน** แล้ว **หลวงปู่**ถือโอกาส ปลีกวิเวกด้วย ซึ่งหลวงปู่มักจะเดินทางเปลี่ยนสถานที่ภาวนาเป็นประจำ เป็นอุปนิสัยของท่าน

จะเห็นได้ว่าแม้ร่างกายของ**หลวงปู่** จะเป็นอัมพาตขยับเขยื้อน เคลื่อนไหวไม่ได้ก็ตาม แต่ท่านออกเดินทางเป็นประจำ ไปทั้งสถานที่ ไกลที่ไกล ทั้งในและต่างประเทศ

อาจกล่าวได้ว่า **หลวงปู่ชอบ** ท่านเดินทางมากกว่าหลวงปู่ หลวงพ่อที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกันแทบทุกองค์เลยก็ทีเดียว

แม้ท่านเดินเองไม่ได้ ก็ให้ลูกศิษย์ลูกหาพาไป

สำหรับที่**ภูทอก** นี้ **หลวงปู่** ท่านแวะเวียนไปหลายครั้งในช่วงที่**พระอาจารย์จวน** ยังมีชีวิตอยู่ แม้ภายหลัง เมื่อสิ้น**พระอาจารย์จวน** แล้ว **หลวงปู่**ก็ไปพักภาวนาแสงวิเวกอยู่บ่อยๆ แทบทุกปีก็ว่าได้

สำหรับการไป**ภูทอก** ในครั้งนี้ มีศิษย์ที่เป็นพระติดตามไปด้วย ๓ รูป คือ **หลวงปู่ขาม อจตุโต หลวงปู่บัวคำ มหาวิโร** อดีตเจ้าอาวาส วัดป่าล้มมานุสรณ์ และ **ครูบาตม** พระอุปัฏฐากของหลวงปู่ในช่วงนั้น

ท่านที่เคยไปกุทอกแล้ว จะเห็นว่า **กุทอก** เป็นภูเขาสูงเดี่ยว โดดๆ สูงไม่มากนัก แบ่งออกเป็นชั้นๆ มี ๗ ชั้น อย่างชัดเจน

ในแต่ละชั้นจะมีถ้ำ มีหน้าผา ที่สามารถไปอยู่พักบำเพ็ญเพียร ได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะบนชั้นที่ ๕ จะมีศาลาปฏิบัติธรรมอยู่บนนั้น

ท่านพระอาจารย์จวน ได้สร้างบันไดไม้เวียนไปรอบภูเขาเป็นชั้นๆ เชื่อมต่อทุกชั้นถึงกันอย่างน่าอัศจรรย์ยิ่ง

เมื่อคณะของ**หลวงปู่ชอบ** ไปถึง **กุทอก** องค์หลวงปู่ กับ ครุบาตม พระอุปัชฌ์จากของท่านนั้น พระอาจารย์จวน จัดให้ไปพักที่ ศาลาบนชั้นที่ ๕

ส่วน **หลวงปู่ชามา** กับ **หลวงปู่บัวคำ** แยกไปพักอยู่ที่ชั้นล่าง ของกุทอก

ช่วงที่คณะของหลวงปู่ไปพักนั้นเป็นช่วงหน้าแล้ง ชาวบ้านได้พากันเผาป่าที่อยู่บริเวณรอบๆ กุทอกเพื่อเตรียมสถานที่สำหรับทำไร่ ทำให้เกิดควันพวยพุ่งขึ้นมาบนภู โดยเฉพาะบนชั้น ๕ ที่หลวงปู่พัก มีควันรุนแรงมากทำให้ท่านเสาบหูเสาบตาจนทนไม่ไหว

ช่วงนั้นเป็นเวลาบ่าย **หลวงปู่บอกให้ครุบาตม** อุ้มท่านลงไปข้างล่างภู **ประเดี๋ยวนี้ !**

ครุบาตม อี้อักอยู่ เพราะมีท่านรูปเดียวจะอุ้มหลวงปู่ได้กระโดดที่สูงชันจากภูเขาชั้นที่ ๕ ลงไปชั้นล่างสุดได้อย่างไร จึงขอให้ท่านรอก่อน ขอลงไปตามคนอื่นมาช่วย

แต่หลวงปู่บอกว่า**ไม่ต้อง** ให้ครุบาตมอุ้มท่านคนเดียว แล้วอุ้มลงไปเดี๋ยวนี้ด้วย

ครูบาทม จำเป็นต้องกราบขอโอกาสหลวงปู่ จัดแจงมัดผ้าสรวง อังสะของตัวท่านให้แน่นหนาดี แล้วเอามือทั้งสองอุ้มซ้อนร่างหลวงปู่ ค่อยๆ ใต้กระไดลงมาด้วยความระมัดระวัง

หลวงปู่ ท่านก็พูดเป็นการเตือนและให้กำลังใจว่า **“เอาดีๆ นะโบ้ย”**
(โบ้ย เป็นภาษาทางจังหวัดเลย ที่ผู้ใหญ่ใช้เรียกลูกหลานที่เป็นชาย คล้ายกับคำว่า “ไอ้หนู”)

ครูบาทม อุ้มหลวงปู่ใต้กระไดไม้ที่สูงชันลงมาด้วยความทุลักทุเล **หลวงปู่** ก็ใช้มือข้างที่ยกได้ตบไหล่ศิษย์ พูดกระตุ้นเอาใจช่วยตลอดเวลาว่า **“เอาดีๆ โบ้ย ! เอาดีๆ นะโบ้ย ! เอาดีๆ”**

ในที่สุด**ครูบาทม** ก็อุ้ม**หลวงปู่** มาถึงข้างล่างจนได้ และบอกว่า ตั้งแต่อยู่กับ**หลวงปู่** มาหลายปี อุ้มองค์ท่านมาก็นับครั้งไม่ถ้วน ไม่เคยมีครั้งไหนที่ต้องอุ้มท่านเป็นระยะทางไกลและลำบากลำบากขนาดนี้ และก็ไม่มีครั้งใดที่เหนื่อยอย่างมกเท่ากับครั้งนี้

ท่านที่เคยไปใต้กระไดขึ้นภูทอกมาแล้วคงจินตนาการได้นะครับ ขนาดเราขึ้นลงตัวเปล่าๆ ยังลำบาก กระไดบางช่วงทั้งสูงทั้งชัน มองขึ้นข้างบนก็เสียว มองลงล่างก็เสียว กระไดก็ลื่น ขาก็ลื่น ทั้งเหนื่อยทั้งหวาดเสียว

แต่เมื่อขึ้นถึงยอดสูงสุด หรือลงมาถึงพื้นล่างแล้ว จะรู้สึกเหมือนกับว่า **“เราคือผู้พิชิต !”**

(ในส่วนที่เกี่ยวกับเทวดามาพิงกรรม ขอยกไปในตอนหน้าครับ)

๒๐๕.

แสงประหลาด !

ท่านพระอาจารย์จวน กุลเชฏโฐ ได้จัดที่พักใหม่ถวาย หลวงปู่ชอบ เป็นเจ็อมถ้ำอยู่ด้านล่างของภูเขาทอก ซึ่งจะช่วยให้ท่านได้รับความสะดวกมากขึ้น

การมาพักที่เจ็อมถ้ำ ด้านล่างของภูเขาทอกในคืนแรก หลวงปู่บอกให้ หลวงปู่ชามา ย้ายมาพักที่เดียวกับท่าน โดยจะเลือกพักที่มุมใต้ของเจ็อมถ้ำก็ได้ แต่ห้ามอยู่ด้านปลายเท้าของหลวงปู่เป็นอันขาด

เหตุผลที่เป็นที่ทราบกันก็คือ “ถ้าใครมานอนทางด้านปลายเท้าของหลวงปู่ จะเป็นการขวางที่ขวางทางบรรดาเหล่าเทวดาที่จะเข้ามากราบเยี่ยงพึงธรรมเนียมจากหลวงปู่

แม้แต่มีผ้าเหลือง อยู่ทางด้านนั้น เทวดาก็ไม่กล้าข้ามเข้ามา พวกเทวดาเคารพผ้าเหลืองอันเป็นธงชัยแห่งพระอรหันต์ เป็นอย่างมาก”

สำหรับครูบาตม พระอุปัชฌาย์ หลวงปู่ให้มานอนใกล้ๆ แคร่ของท่าน

ต่อจากนั้นท่านก็สั่งกำชับศิษย์ทั้งสององค์ว่า “คืนนี้อย่าพากันนอนเป็นอันขาด ให้พากันเดินจงกรม นั่งภาวนา ตลอดทั้งคืน”

ทางด้าน ครูบาตม ท่านเหนื่อยเพลียเป็นอย่างมากจากการอุ้มหลวงปู่ลงมาจากชั้นที่ห้าของภูเขา จึงขอต่อหลวงปู่ ว่า “วันนี้ข้าน้อยเหนื่อยมากเหลือเกิน ขอให้พระสวดมนต์ย่อๆ แล้วจะนอนพักผ่อนเลย”

หลวงปู่ ท่านไม่ขัดข้อง

ครูบาตม เล่าว่าคืนนั้นตั้งใจจะนอนตั้งแต่หัวค่ำและขอนอนให้เต็มที เพราะเหนื่อยเพลียจริงๆ ท่านจึงล้มตัวนอนหลับไป

ครูบาตม รู้สึกตัวตื่นขึ้นมากลางดึก ต้องประหลาดใจมากที่เห็นบริเวณรอบๆ เจื่อมถ้ำมีแสงสว่างนวลเนียนไปทั่ว เหมือนในครามาจุดตะเกียงเจ้าพายุที่มีความสว่างมากในที่นั้น

จุดกลางของแสงสว่างอยู่ตรงกลางของ**หลวงปู่** ตรงนั้นมีความสว่างไสวเย็นในสมากเป็นพิเศษ แบบบรรยายไม่ถูกจริงๆ “สว่างสดใสมากจนสามารถมองเห็นทะลุเข้าไปในมุ้งกลดของหลวงปู่ได้อย่างชัดเจน”

แต่ที่น่าประหลาดใจยิ่งกว่านั้น คือเห็น**หลวงปู่**ท่านนั่งอยู่ภายในกลด เห็นใบหน้าท่านยิ้มละมัยได้อย่างชัดเจน ดูเหมือนกับท่านจงใจยิ้มให้กับใครโดยเฉพาะ

จะว่ายิ้มให้**ครูบาตม** ก็ไม่ใช่ เพราะท่านหันข้างให้ จะว่ายิ้มให้**หลวงปู่ชามา** ก็ไม่ใช่ เพราะอยู่ห่างไกลออกไปอีกด้านหนึ่งของเจื่อมถ้ำ

ครูบาตม เก็บความประหลาดใจสงสัยไว้ไม่ไหวจึงค่อยๆ แอบคลานไปหา **หลวงปู่ชามา** เห็นท่านเฝ้าดูเหตุการณ์ประหลาดนั้นอยู่แล้ว และท่านก็เห็นทุกอย่างเหมือนที่**ครูบาตม** ได้เห็น

ทั้ง**หลวงปู่ชามา** และ**ครูบาตม** ได้พากันแอบคลานเข้าไปดูใกล้ๆ เพื่อให้แน่ใจ

ปรากฏว่ายิ่งเข้าไปใกล้มุ้งกลดหลวงปู่ แสงไฟกลับค่อยๆ หริ่งราวกับมีใครจงใจหรี่แสงให้ค่อยๆ ลดลงตามลำดับ

เมื่อไปถึงกลดหลวงปู่ ความสว่างนั้นก็หายไป พากันค่อยๆ เลิกมุ้งกลดขึ้นดู ก็เห็น**หลวงปู่**ชอบท่านนอนหลับนิ่งอยู่ในท่าปกติของท่าน

ทั้งสององค์ค่อยๆ คลานออกไปที่เดิม พอห่างออกไปได้ประมาณ ๒ เมตร แสงก็ค่อยๆ สว่างขึ้นอีก ยิ่งถอยห่างออกไปแสงก็ยิ่งเพิ่มความสว่างนวล

ยิ่งกว่านั้นยังเห็นหลวงปู่ท่านนั่งยิ้มอยู่ภายในมุ้งกลดอย่างชัดเจน เหมือนเดิม

หลวงปู่ชามา กับ **ครูบาตม** ค่อยแอบคลานเข้าไปดูให้แน่ใจ เป็นคำรบที่สอง

เหตุการณ์ปรากฏเหมือนเดิม คือความสว่างค่อยๆ หรือลงเรื่อยๆ พอเลิกมุ้งกลดขึ้นดูก็ยังคงเห็น**หลวงปู่นอนหลับอยู่ในท่าเดิม** ท่านหายใจแรงและมีเสียงกรนแผ่วๆ พอบอกให้รู้ว่าท่านกำลังหลับลึก

หลวงปู่ชามา จึงชวน **ครูบาตม** ให้ค่อยๆ คลานถอยห่างออกไป แล้วพูดว่า :-

“เราอย่าไปยุ่งกับท่านอาจารย์อีก สงสัยองค์ท่านกำลังแสดงธรรม ให้หมู่เทวดาฟังอยู่ มันจะเป็นการเข้าไปกระทบกับธรรมที่องค์ท่านกำลังแสดง

ไปหานอนได้แล้วละท่านตม ผมจะไปหาภาวนาของผม”

๒๐๕.

“พวกตาหมากขามขี้”

ขออนุญาตทำความเข้าใจกับชื่อหัวเรื่องนี้ก่อน เป็นสำนวนกล่าวเปรียบเปรยว่า มีตาแต่ก็ไม่ได้เรื่อง หรือ “มีตาแต่ไม่มีแวว” หรือมีตาก็เหมือนตาไม้ไผ่ เหมือนตาลับประรด

ตาหมากขามขี้ เป็นการเล่นสำนวน เปรียบเทียบว่ามีตาก็ใช้ไม่ได้ เหมือนกับตาของต้นมะขามที่งอกมาจากเมล็ดที่คนหรือสัตว์ขบถายออกมา

หมากขาม ก็คือ มะขาม ส่วน **ขี้** ก็มีอยู่กันทุกคนแล้ว คงไม่ต้องให้ผมแปลเป็นภาษาภาคกลางก็ได้ เนาะ !

กลับมาที่เรื่องเดิม **ครูบาทม** ยังนั่งงงงสงสัยมาตลอดทั้งคืน พอเช้าขึ้นก็เข้าไปทำข้อวัตร อุบัติฎีกา**หลวงปู่**ตามปกติ ได้เตรียมน้ำอุ่นน้ำร้อนและไม่สัฟีนเข้าไปถวายท่าน

หลวงปู่ชอบ ได้กล่าวทักทาย **ครูบาทม** ว่า

“บ๊วย... เมื่อคืนนี้ได้เห็นอีหยังบ่ ?”

“บ่เห็นอีหยัง ชำน้อย” **ครูบาทม** ตอบแบบงงๆ อยู่

หลวงปู่ จึงถามย้ำ “บ่เห็นอีหยังเลยบ้อ ?”

ครูบาทม จึงได้กราบเรียนท่านแบบไม่มั่นใจว่า

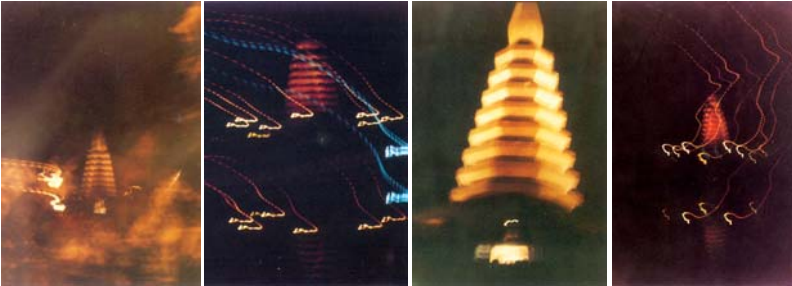
“จะว่าไม่เห็นอะไรเลยก็ไม่เชิงขอรับ ชำน้อยเห็นมีแสงสว่างไปทั่วถ้ำนี้ มันสว่างจ้าไปหมดที่ปหมดแดน”

“ได้เห็นเทวดาบ้าง?” หลวงปู่ ถามรุก
 ครูบาตมตอบไปตามจริงว่า “บ่เห็นขอรับ”
หลวงปู่ จึงได้พูดเชิงดูเกมหยอก **ครูบาตม** ว่า
 “เหย ! พวกตาหมากขามขี้ !”

ครูบาตม ได้แต่นั่งนิ่งเพราะไม่รู้ว่าจะพูดอะไรกับท่านอีก
หลวงปู่ จึงได้เล่าให้ฟังว่า
 “เมื่อคืนที่ผ่านมาเนี่ย หมูเทวดาเขาพากันมาจากหลายๆ ชั้น พวก
 เขาพากันมาขอให้เราแสดงธรรมให้พวกเขาฟัง
 เมื่อคืนนี้พวกเทวดาพากันมาหลายมาก นับจำนวนได้หลายพัน
 เต็มไปหมดทั่วบริเวณกุฎุทอกนี้
**แสงสว่างที่ท่านเห็นนั่นก็คือแสงรัศมีของเหล่าเทวดา ที่เปล่ง
 ประกายออกมา ก็เลยปรากฏเป็นแสงสว่างให้ท่านได้เห็นไปทั่วบริเวณ
 ถ้ำ”**

เรื่องก็จบแค่นี้ครับ !

ภาพถ่ายพิศวงที่เจดีย์พระอาจารย์จวน ที่กุฎุทอก เมื่อ**หลวงปู่ชอบ** ไปเป็นประธานสงฆ์
 หล่อพระประธาน เมื่อ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๓๔
 ในหนังสือของคุณหญิงสุรีพันธ์ มณีวัต

๒๐๖.

อันนี้หรือคือรถ ?

เรื่องนี้ออกในแนวขบขันครั้นครั้งที่หลวงปู่ชอบ จานสโม ได้เมตตาส่งไปประสบการณ์ย้อนหลังให้ลูกศิษย์ฟัง เล่าถึงการได้เห็นรถยนต์ และได้นั่งรถยนต์ครั้งแรกในชีวิตว่าท่านรู้สึกตื่นเต้นเพียงใด

พระอุปัชฌาย์ของหลวงปู่เป็นผู้บันทึกเรื่องนี้ไว้อีกเช่นกัน ดังนี้ : -

พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ จานสโม เคยเล่าเรื่องซำๆ เกี่ยวกับเรื่องการได้พบรถยนต์ครั้งแรกในชีวิตของท่าน

หลวงปู่เล่าว่า ในสมัยที่ท่านเป็นเด็ก (ก็ย้อนหลังไปร่วมร้อยปี) ท่านไม่เคยเห็นรถยนต์มาก่อนเลย แม้กระทั่ง**รอยล้อรถยนต์**ท่านก็ไม่เคยเห็น

แม้แต่ในกรุง ในสมัยนั้น รถราม้าเหล็กก็มีแทบจะนับคันได้ ประสาอะไรกับบ้านนอกคอกนาจะมีรถยนต์มาเล่นตามทางให้ชาวบ้านได้เห็นฝุ่นเห็นรอยพอดิ้นตาตื่นใจได้บ้าง

ยานพาหนะอย่างดีที่สุดสำหรับบ้านนอกถิ่นไกลก็มีแต่ล้อ แต่เกวียน ที่เขาเอาวัวควายมาเทียมแฉกกลากไป หรือไม่ก็มี **ม้าบังจ้อน** ชีไปไหนมาไหนเท่านั้น

ที่**บ้านโคกมน** และ **บ้านหนองบัวบาน** ที่หลวงปู่ท่านอยู่ แม้แต่ “จักรยานสองล้อแกนหล่อน” ก็ไม่มีใครเคยรู้จัก จะไปไหนมาไหนก็ใช้แต่รถถีบหรือ “**ออสติน**” หรือ “**มอเตอร์ซา**” ที่มีใช้เป็นส่วนตัวของแต่ละคนเท่านั้น

หลวงปู่เล่าว่า :-

“... พอเราย้ายมาอยู่**บ้านหนองบัวบาน** เราได้ยินคนเฒ่าคนแก่
เขาเล่าเรื่องรถยนต์ให้เราฟัง

เขาบอกว่าที่เมืองอุดรมีรถยนต์อยู่คันหนึ่ง เป็นรถประจำตำแหน่ง
ของเจ้าเมืองอุดรฯ

เจ้าเมืองอุดรฯ ในสมัยนั้น คือ **กรมหลวงประจักษ์ศิลปาคม**

ผู้เฒ่าผู้แก่บอกว่า **ถ้าอยากให้เห็นรถยนต์และไฟฟ้าแสงสว่าง**
กะ (ก็) ให้เข้าไปเบิ่งอยู่เมืองอุดร

...จนเราได้มาเป็นพ่อค้าหีบขี้ครั่ง ชี้ยาง เอาไปขายทางเมือง
อุดร ต้องหาบของรอนแรมไปตามป่าตามทางเดินของคนที่เขาใช้เดินทาง
ไปมาหาสู่กัน จาก**บ้านหนองบัวบาน** กว่าจะไปถึงเมืองอุดรก็เป็นเวลา
เย็นค่ำเข้าไปแล้ว

เวลานอนก็อาศัยนอนตามเพิงไร่ปลายนาของคนแถวนั้น หรือไม่
ก็ไปขออาศัยนอนตามศาลาวัด

แต่ก่อนมันบ่ค่อยมีอิหยังให้ได้เล่นได้เบิ่งหลายเหมือนกับทุกวันนี้
ไปอุดรระกะพากันไปยืนเบิ่ง**ไฟฟ้า** ไปเบิ่งแสงสว่างมันนวลตาดี

ประมาณสามทุ่มกะพากันกลับที่พัก เพราะเวลาสามทุ่ม**ไฟฟ้า**
ตามทางของเมืองอุดรเขาจะปิด พวกเรากะพากันรีบกลับที่พัก เดี่ยว
มันจะมีดับเห็นทาง

ได้ไปยืนเล่นเบิ่งแสงไฟฟ้าในสมัยนั้น มันกะบ่ต่างกันกับคนใน
สมัยนี้ไปยืนเบิ่งหนัง เบิ่งหมอลำ

สิ่งที่เราอยากเห็นหลายที่สุดคือ รถยนต์

ไปขายของอยู่อุดรคราวใดกะบ่เห็นจักเทื่อ (ลักที) ได้เห็นแต่
รอยล้อเก่าของมัน ตัวแท่ๆ ของรถเป็นจ้งได้กะบ่เคยได้เห็นเลย

กะเลยบู้ฮู้ว่ารถยนต์คันอีหลี คันแท่ๆ ตอนนั้นมันเป็นคันจ้งได้

เห็นรอยรถยนต์ใหม่ๆ กะบู้ฮู้จักซำว่ามันฮอย (รอย) อีหยัง หมู
เขาจนได้ด่าเอาว่า โอ้ย...บักท่ามึง บักบักหลวงเอ้ย ฮอยใหญ่ๆ กว้างๆ
แบบนี้เขาเอิ้น (เรียก) ว่า **ฮอยรถ** มันบ่แม่นฮอยเกวียน บักท่ามึง !”

เล่าถึงตรงนี้ **หลวงปู่** ท่านจะยิ้มแบบเปิดโลก แล้วท่านก็หัวเราะ
เป็นการใหญ่ ท่านคงนึกขำกับความ “เซย” ของท่านในสมัยนั้น

หลวงปู่ ได้เห็นและได้นั่งรถยนต์ครั้งแรกเมื่อท่านบวชเป็น
พระแล้ว ช่วงนั้นท่านมีอายุ ๒๘ อายุพรรษา ๕ ท่านก้อยู่ที่ **วัดป่า
หนองบัวบาน** ถ้าเทียบ พ.ศ. ก็เป็นปี ๒๔๓๒

หลวงปู่ ท่านเล่าให้ฟัง ดังนี้ :-

“...จนเราได้มาบวชเสียก่อน **กะเลยได้เห็นรถยนต์คันแท่ๆ**
พอบวชมาได้พรรษาที่ห้า ตอนนั้นเราอายุได้ ๒๘ ปี เราได้มา
เที่ยววิเวกทางเมืองเลย - หล่มสัก

ในสมัยนั้น**เมืองเลยกับหล่มสัก** ยังบ่มีทางรถยนต์วิ่งหากัน
เหมือนกับทุกวันนี้ จะมีแต่ทางคนเดินป่าเท่านั้น หรือไม้ก็ทางล้อทาง
เกวียน

มันมีทางรถยนต์ที่เขาเอามาลากไม้ออกจากป่าเข้าโรงเลื่อย **เห็น
รอยมันเล่นตามทาง** แต่เรากะบ่ได้เห็นตัวรถลากไม้ดอก

วันที่ได้เห็นรถยนต์ของจริงนั้น เราไปเห็นเอาอยู่ในป่าตอนเวลา
บ่ายๆ

วันนั้น เราเดินมาตามทางรถลากไม้ที่เขาใช้ลากคนไม่ออกจากป่า กำลังเดินมาอยู่ดีๆ หูของเราได้ยินเสียงดังกระหึ่มมาทางด้านหลัง หยุดยีนฟังเสียงดูเพราะอยากจะรู้ว่ามันเป็นเสียงอะไรกันแน่ ?

ฟังไปฟังมาจะแยกบ่ออกว่ามันเป็นเสียงอียัง แต่เสียงดังๆ ที่ว่านี้ มันมุ่งหน้ามาทางที่เราอยู่นอยู่

เห็นท่าจะไม่ดีแล้ว เสียงมันดังมาทางนี้ เราเข้าใจในทีแรกว่า มันจะต้องเป็นสัตว์หมู่ใหญ่ที่มันพากันวิ่งหนีอะไรมาซักอย่าง

เสียงดังกระหึ่มป่าปานนี้ มันจะต้องเป็นช้าง หรือไม่ก็เป็นวัวป่า ควายป่า แน่ๆ

พอคิดได้เช่นนี้แล้ว เราก็รีบหลบลงไปแอบดูข้างทาง เสียงมันดังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ซี้ฝุ่นโขงงองไปเบ็ดที่ป (ฟังตลบไปไกล)

อ้าว ! อ้าว ! พอเห็นตัวมันอีหีบาคนี้ ที่คิดว่าเป็นสัตว์ตัวใหญ่ๆ เป็นช้าง เป็นวัวป่า ควายป่านั้น มันบ่แมน่แล้ว

ความคิดหนึ่งแวบขึ้นมาในใจทันที

เอ ! อันนี้บ้อเขาเอ็นว่ารถ ? (สิ่งนี้ละมั้งที่เขาเรียกว่ารถ)

พอคิดว่าเป็นรถท่อ (เท่า) นั้นแหละ บ่ฮู้ว่าเจ้าของเดินออกไปหามันแต่เมื่อใด ?

อยากเห็นหลาย อยากเห็นมานานแล้ว ฟังจะมีโอกาสได้เห็นโต (ตัว) รถคันแท้ๆ มือนี่เอง !”

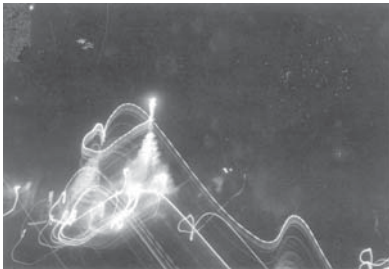
หลวงปู่ ท่านเมตตาเล่าต่อไปว่า พอคนขับมองเห็นพระ เขาก็หยุดรถแล้วร้องถามท่านว่า “ท่านอาจารย์จะไปทางไหน ? ถ้าจะออกไปถนนใหญ่ก็ขอนิมนต์ท่านมาขึ้นรถออกไปด้วยกันก็ได้ ...นิมนต์ครับ”

หลวงปู่ บอกเขาว่า ท่านเองก็จะออกไปถนนใหญ่ คนขับรถ จึงบอกให้**แอ๊ดรถ** (เด็กประจำรถ) มาช่วยยกบริวารของท่านขึ้นไปบนรถ

หลวงปู่ เล่าว่า รถคันนั้นไม่มีประตูปิดเปิดเหมือนกับรถสมัยนี้ เวลาจะขึ้นก็มุดเข้าไปเลย ไม่ต้องเสียเวลาปิดเปิดประตู ที่นั่งเป็นไม้ กระดานยาวๆ นั่งสามสี่คนได้อย่างสบาย ที่นั่งแข็งเป็ก ไม่ได้นุ่มนิ่ม เหมือนกับรถทุกวันนี้

ท่านว่า **“มีเพียงแค่นี้ก็สุดยอดของความสะดวกสบายมากแล้ว ในสมัยนั้น”**

ภาพถ่ายพิศวงที่เจดีย์พระอาจารย์จวน ที่ภูทอก เมื่อ**หลวงปู่ชอบ** ไปเป็นประธานสงฆ์

หล่อพระประธาน เมื่อ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๓๔

ในหนังสือของคุณหญิงสุรีพันธุ์ มณีวัต

๒๐๗.

รถคันที่หลวงปู่ประทับใจที่สุด

พระอุปัชฌาย์ผู้เขียนเล่าเรื่องนี้ได้เรียนถามหลวงปู่ ขึ้นว่า “รถคันที่หลวงปู่ที่นั่งนั้นเป็นรถยี่ห้ออะไรครับ ?”

หลวงปู่ “จึก...บู้ฮู้ว่าเขาเอิ้น (เรียก) รถยี่ห้อ ยี่ห้อว่ามันเป็นรถลากไม้ ท่อ (เท่า) นั้น”

พระ “รถลากไม้มันนั่งสบายดีครับหลวงปู่ ?”

หลวงปู่ ท่านตอบด้วยอาการยิ้มแย้มจริงๆ ว่า “นั่งสบายขนาด (อย่างมาก) ม่องนั่ง (ที่นั่ง) กะเอาไม้แผ่นแป้น (กระดาน) มาปูนั่ง ถนบกะเป็นหลุมเป็นบ่อไปตลอดทาง เวลารถแล่นกะเด็นต่องๆ ไปคือ กะบกกะโดดนี่ หัวพัดหัวคอนไปตลอดทาง ขี่ฝุ่นกะโหล่ง (ฟุ้ง) เข้ามาในรถอยู่ตลอด **จึกหัวพระหัวโยมแดงจิ้งคั้งพอปานหัวฝรั่ง !”**

เล่าถึงตอนนี้ **หลวงปู่** ท่านระเบิดหัวเราะออกมาเพราะกลั้นไว้ไม่อยู่ องค์ท่านคงจะนึกขำตัวท่านเองอย่างมากในตอนนั้น

บรรดาลูกศิษย์ก็รู้สึกขำไปกับท่านด้วย ใครมองเห็นท่านที่เรี กหัวเราะจนท้องคัดท้องแข็ง มองหน้ากันไปก็หัวเราะกันไป บรรยากา ศสดขึ้นเป็นที่สุด

พระผู้เขียนได้บรรยายตรงนั้นว่า “ผู้เขียนเองก็ชอบดูเวลาที่องค์ ท่านยิ้มหรือหัวเราะ

เพราะรอยยิ้มหรือเสียงหัวเราะขององค์ท่านจะใสซื่อเป็นธรรมชาติเหมือนเด็กมาก ไม่มีมารยาธแอบแฝงในรอยยิ้มหรือเสียงหัวเราะนั้น

บรรยากาศการสนทนากันในวันนั้นจึงดูสนุกสนานมากเป็นพิเศษ เพราะนานๆ ที่องค์หลวงปู่ชอบท่านถึงจะได้ปล่อยเสียงฮาชุดใหญ่ ออกมา

ฮาชุดใหญ่ของหลวงปู่ชอบ ของจริงขนานแท้ นั้น จะต้องหัวเราะจนเห็นฟันทั้ง ๔ เล่มขององค์ท่าน ถึงจะเรียกได้ว่า ฮาชุดใหญ่หลวงปู่ชอบขนานแท้”

ท่านพระอุปัฏฐากได้เขียนเรื่องหลวงปู่ กับ รถยนต์ต่อไปว่า :-
“โดยปกติแล้ว หลวงปู่ชอบ ท่านไม่ได้ให้ความสนใจอะไรเกี่ยวกับเรื่องรถเลย

จะมีถามหาบ่อยที่สุดก็เป็นรถเข็นของท่านเท่านั้น

เวลาที่ท่านจะไปที่ไหน ใครจะเอารถอะไรมารับมาส่ง ท่านก็ไม่เคยถามถึงว่าเขาเอารถอะไรมารับ

หรือ ใครเอารถมาถวาย ไม่ว่าจะรถคันนั้นจะเป็นรถญี่ปุ่น หรือรถฝรั่งทางยุโรปก็ตาม หลวงปู่ท่านไม่ให้ความสนใจหรือแสดงอาการดีใจออกมาให้เห็น เห็นแต่องค์ท่านวางสีหน้าเฉยๆ

ก็มีรถลากไม้ นี่แหละที่ท่านกล่าวถึงว่า **ดีกว่ารถทุกคันที่เคยได้นั่งมา** คงจะเป็นเพราะความประทับใจที่ท่านได้นั่งรถยนต์เป็นครั้งแรกก็ได้

ท่านเคยพูดซ้ำๆ ว่า **รถไม้คันนี้มันบุกตะลุยป่าดี ถ้าได้นั่งรถคันนี้แล้วมั่นใจได้เลยว่า เสือ ช้าง ไม่กล้าเข้ามารบกวน เพราะมันกลัวเสียงรถคันนี้ แล้ววิงกระเจิดกระเจิงหนีไปหมด”**

๒๐๘.

เราไม่สอนใครอีกแล้ว !

พระอุปัชฌาย์จากผู้บันทึกเรื่องนี้ใช้ชื่อหัวข้อเรื่องเป็นภาษาอีสานว่า
“ผู้ซ้ำลิบสอนผู้ใดอีก”

ผมเห็นเพียงชื่อเรื่องก็สลดใจอย่างที่สุด เมื่ออ่านเนื้อเรื่องแล้ว
ถึงกับน้ำตาร่วง !

เพราะอะไรหรือครับ ?

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ที่วัดป่าสัมมานุสรณ์
พระท่านเขียนเล่าไว้ดังนี้ครับ : -

นับตั้งแต่**องค์หลวงปู่ชอบ** ท่านป่วยเป็นอัมพาต (ตั้งแต่ปี ๒๕๑๔)
เป็นต้นมา ข้อวัตรปฏิบัติของท่านบางอย่างประการก็ต้องมีการงดเว้น
เช่น การออกธำมณีบิณฑบาต และการเทศนาสั่งสอน ทั้งนี้เพราะสุขภาพ
ของท่านไม่อำนวย

ในการอบรมสั่งสอนพระเถรและฆราวาสนั้น ตามปกติแล้ว
หลวงปู่ท่านไม่เน้นการสอนโดยการเทศนาแต่เน้นไปที่การปฏิบัติทางสมาธิ
ภาวนาเป็นหลัก ซึ่งหลวงปู่ท่านจะปฏิบัติองค์ท่านเองให้เป็นตัวอย่าง
อย่างแท้จริง

การเทศนาธรรมของหลวงปู่จึงมีน้อยมาก ท่านจะพูดอบรม
หรือตักเตือนเมื่อถึงเวลาที่จำเป็นจริงๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อลูกศิษย์

ติดขัดในเรื่องธรรมเนียมหรือการปฏิบัติทางจิตภาวนา ซึ่งท่านจะให้คำแนะนำช่วยเหลือเป็นรายๆ ไป

หลวงปู่ อยากให้พระเถระใช้เวลาปฏิบัติด้านสมาธิภาวนา ให้มากที่สุด ท่านไม่ชอบให้ลูกศิษย์มาตุ้มมารุมเพื่อเฝ้าปรนนิบัติวิญญูจากท่าน แม้ว่าช่วงที่ท่านเจ็บป่วยก็ตาม

หลวงปู่ ท่านพูดเสมอว่า **“ไม่อยากให้พระเถรมาเสียเวลาของการภาวนา เพราะมาจ้อคอรอเฝ้าเรา”** ท่านจะเปิดโอกาสให้พระเถระมีเวลา **“ปฏิบัติเอาด้วยตนเอง”** เป็นหลักใหญ่

เมื่อสุขภาพของ**หลวงปู่** ไม่เอื้ออำนวย ไม่ว่าจะเรื่องการเดินทาง เรื่องการพูดการจา ท่านก็วางภาระการอบรมสั่งสอนลูกศิษย์ลงไปเรื่อยๆ แต่ยังเน้นหนักที่การปฏิบัติให้ศิษย์ดูเป็นตัวอย่าง นานๆ จึงจะได้พูดจาสั่งสอนเสียทีหนึ่ง

แม้หลวงปู่จะป่วยเป็นอัมพาต ในยามคำคืนท่านก็ยังให้พระเถระผู้อุปัฏฐากเข็นรถพาท่านออกไปสำรวจตรวจตรารอบๆ บริเวณวัด ตลอดจนดูความเรียบร้อยของพระเถระอยู่เป็นประจำ เหมือนกับที่ท่านถือปฏิบัติในสมัยที่ท่านเดินเหินได้ตามปกติ **จนกลายเป็นกิจวัตรประจำองค์ท่านประการหนึ่ง**

เหตุการณ์ที่**หลวงปู่**อธิษฐานจิตขอหยุดสอนเกิดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ หลังจากที่ท่านป่วยเป็นอัมพาตมาได้สองปีกว่าๆ

ในคืนวันนั้น พระเถระผู้อุปัฏฐากได้เข็นรถพา**องค์หลวงปู่** ออกตรวจตราไปรอบๆ บริเวณ**วัดป่าสัมมานุสรณ์** ผ่านไปตามกุฏิพระเถระ

หลวงปู่ พบว่ามีพระเถรส่วนหนึ่งพากันนั่งจับกลุ่มคุยกันเล่นด้วยเรื่องที่เป็นไปทางโลกเป็นส่วนใหญ่

หลวงปู่ ให้หยุดรถแล้วจ้องมองดูพระเถรกลุ่มนั้นกำลังพูดคุยกันอย่างออกรสออกชาติ พอเห็นว่า**หลวงปู่**กำลังจ้องมองอยู่ ก็พากันแตกหนีกระจ่ายไปคนละทิศละทาง

เมื่อก่อน การจับกลุ่มคุยกันอย่างสนุกสนานเช่นนี้ไม่เคยปรากฏ เพราะท่านออกตรวจตรากวาดขันเป็นประจำ หรือไม่กี่สงกระเสจติดออกไปสำรวจตรวจดู ถ้าพบศิษย์คนใดมีปัญหา ท่านจะเรียกตัวไปตักเตือนหรือให้ข้อแนะนำเป็นคนๆ ไป

เมื่อ**หลวงปู่**เจ็บป่วย การออกตรวจตราจึงลดความเข้มงวดลงไป ศิษย์บางองค์จึง “เกิดอาการประมาททำเริบเลิບสานขึ้นมา”

เมื่อนานวันเข้า **หลวงปู่** เห็นพระเถรชอบมาจับกลุ่มคุยกันแบบที่ว่านี้บ่อยๆ เวลาที่ท่านมาเจอก็แตกกลุ่ม แยกย้ายกันหนีไป เมื่อ**หลวงปู่**ผ่านเลยไปก็จะพากันกลับมาจับกลุ่มคุยกันต่ออีก

การกระทำของศิษย์ในลักษณะดังกล่าวมีบ่อยขึ้นเข้าลักษณะที่เรียกว่า “สิงหลอกเจ้า” เกิดขึ้นแล้วขึ้นเล่า จน**หลวงปู่**รู้สึกเอือมระอาและเอ่ยวาจาขึ้นมาว่า :-

“พวกนี้ประมาทต่อความตาย เป็นบุคคลสอนยาก”

ในคืนเดียวกันนั้น พระเถรได้เข็นรถหลวงปู่มาทางโบสถ์ซึ่งอยู่กลางน้ำ ท่านสั่งให้หยุดแล้วหันองค์ท่านไปยังโบสถ์

หลวงปู่สงบนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วท่านยกมือข้างขวา (ซึ่งพอยกได้) ขึ้นมา แล้วเปล่งวาจาออกมาว่า

“นับจากนี้ต่อไป ผู้ข้าสิบ่สอนผู้ใดอีกแล้วเพราะคนมันสอนยาก”

พระเถรที่เข็นรถหลวงปู่ ต่างตกใจและงุนงงกับเหตุการณ์ บอกความรู้สึกไม่ถูก ได้แต่มององค์หลวงปู่ และมองหน้ากันและกัน

เสียดายโอกาส เพราะการมาบวชเรียนอยู่ใกล้หลวงปู่ ก็หวังจะให้ท่านเมตตาชี้แนะ เพื่อนำพาชีวิตการปฏิบัติเพศพรหมจรรย์ของตน ให้ไปถึงตลอดรอดฝั่ง

บัดนี้หลวงปู่ท่านอธิษฐานจิตหยุดสอนแล้ว คำพูดของท่าน เหมือนกับ “สายฟ้าที่ฟาดลงกลางใจ” ของศิษย์ผู้อยู่ ณ สถานที่นั้น

อนิจจา !

ถัดมาอีกหนึ่งปี คือปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ที่ด้านหน้าเจดีย์ของวัดป่า สัมมานุสรณ์ องค์หลวงปู่ได้เปล่งวาจาอีกครั้งหนึ่งว่า : -

**“ผู้ขำลิบสอนผู้ใดอีกแล้ว เว้นไว้แต่บุคคลนั้นเคยมีวาสนาที่เคย
เกื้อกูลกันกับข้าพเจ้ามาก่อน”**

โอ ! สาธุ ! หลวงปู่ท่านอธิษฐานจิตซ้ำ เปิดโอกาสให้ผู้ที่สมควร เป็นบางคนเท่านั้น

นับจากที่หลวงปู่เปล่งวาจาทั้งสองครั้งนี้เป็นต้นมา เรื่องการ เทศนา การว่ากล่าว การอบรมสั่งสอนพระเถรตลอดจนญาติโยม หลวงปู่ท่านปล่อยวางนิ่งเฉยไปเสีย ใครจะปฏิบัติตนอย่างไรท่านก็ไม่ว่าอะไร

จะมีเพียงบางท่าน บางองค์ บางคนเท่านั้นที่หลวงปู่ท่านยัง เมตตาเอ่ยปากตักเตือน หรือแนะนำกลอุบายในการปฏิบัติสมาธิภาวนา บ้าง

พระอุปัชฌาย์ผู้บันทึกเรื่องนี้ เคยกราบเรียนถามหลวงปู่เกี่ยวกับ เรื่องนี้ องค์ท่านตอบเพียงคำพูดสั้นๆ ว่า : -

“เราวางภาระหมดแล้ว !”

๒๐๙.

สยบช้างด้วยอำนาจจิต

ฟังชื่อข้างต้นแล้วก็ตื่นเต้นใจใหม่ครับ ?

เรื่องนี้เกิดขึ้นที่ **วัดป่าฐานสโม** เป็นวัดที่**หลวงปู่**ได้ก่อตั้งขึ้นเมื่อ

ปี พ.ศ.๒๕๓๑

พระอุปัชฌาย์ของ**หลวงปู่** เป็นผู้บันทึกเรื่องไว้โดยใช้คำแทนตัวท่านว่า “เรา” ซึ่งก็ไม่ทราบชื่อเสียงเรียงนามของท่าน แต่ก็กราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงครับ

ผมขออนุญาตคัดลอกมาเต็มๆ เลยครับ ขอปรับถ้อยคำบางแห่งเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

อ้อ ! ท่านผู้บันทึกไม่ได้ระบุวันเดือนปีเอาไว้ เข้าใจว่าอยู่ระหว่างปี

๒๕๓๒ - ๒๕๓๗ อย่างแน่นอน

เรื่องมีดังนี้ ครับ :-

“เมื่อพูดถึงเรื่องความกล้าหาญชาญชัยของ**หลวงปู่ชอบ** แล้ว **เรา** ก็ขอเขียนเสริมให้อ่านอีกซักเรื่อง **เรา**เคยเห็นครั้งหนึ่งที่ **วัดป่าฐานสโม** บ้านชำทอง ตำบลนามาลา อำเภอนาแก้ว จังหวัดเลย

หลวงปู่ชอบ ท่านยื่นแดงกวาให้กับช้างลากไม้ **เรา**เป็นผู้เข็นรถและยื่นแดงกวาให้ท่านป้อนช้าง

**อาจารย์เหลียว ดันพิเรนมาถ่ายรูปรูปเอาตอนหลวงปู่ท่านยืน
แดงกว่าให้ช่าง**

ตอนนั้นมันเป็นเวลาพลบค่ำ เมื่อถ่ายรูปลงแสงแฟลชมันจะออกมา
มาเองโดยอัตโนมัติ

**เมื่อแสงแฟลชพุ่งวาบออกมา ช่างมันก็ตกใจทันที หูมันกาง
ผึ่งขึ้นมาทันทีทันใด**

เราเห็นช่างมันกางหูผึ่ง ฟันลมออกมาทางวงของมันเช่นนี้ มัน
จะต้องเอาเรื่องแน่ๆ

เรารีบดึงรถเข็นหลวงปู่ถอยหลังออกมาให้พ้นวิถีของวงช่าง

ช่างมันก็ยังสามารถขมเข้าใส่หลวงปู่ทันที !

เจ้าของช่างที่นั่งอยู่บนคอของมัน เอาตะขอลับลงที่หัวของมันไป
หลายที แต่...ปานนั้น มันยังไม่หยุดความโมโหของมัน

**มันสายคอไปมา เพื่อที่จะเหวี่ยงเจ้าของให้ตกลงมา ดีแต่ว่า
เจ้าของจับโซ่ที่คอมันไว้แน่นไม่ยอมปลดปล่อยมือ**

ที่จริงช่างตัวนี้มันเริ่มมีอาการตกมันมาสองสามวันแล้ว แต่
เจ้าของต้องการเร่งชนไม้ออกจากป่ามาสร้างวัด จึงต้องใช้แรงงานมัน
ไปก่อน

พอมันมาเจอกับแสงแฟลชเข้าแบบนี้มันก็เลยตกใจ และโกรธเป็น
การใหญ่

ช่างมันเดินอาดๆ เข้ามาหาหลวงปู่ เราเห็นแบบนี้ก็ปลงตาย
เอาไว้แล้ว

คิดในใจว่า กูกับหลวงปู่ _ ตายสอง แน่นนอน !

มานึกถึงเรื่องช่างเหยียบพระที่เข่าใหญ่ เพราะเรื่องถ่ายรูปโดยใช้แฟลชนี่แหละเป็นเหตุ มาวันนี้ประวัติศาสตร์มันจะช้ารอยเดิมหรือเปล่า ?

เราคิดปलอบใจตนเองในตอนนั้นว่า **ถ้าไม่มีกรรมที่จะมาตาย เพราะช่างตัวนี้แล้ว ทำยังไงมันก็ไม่ตายหรอก**

อีกประการหนึ่งนั้น เรามั่นใจลึกๆ ว่า บุญบารมีของหลวงปู่ ย่อมคุ้มครองท่านและเรา

หันไปมองทาง**อาจารย์เหลียว** หลังจากถ่ายรูปแล้วเห็นท่าไม่ค่อยจะดีแบบนี้ ท่านก็กระโดดออกไปตั้งหลักกว่า ๒๐ เมตร ร้องว่าก๊าก อยู่ข้างนอกไม่ยอมเข้ามา

ปล่อยให้เรากับหลวงปู่ยืนเฉียดเป็นเฉียดตายกันอยู่สององค์ ต่อหน้าช่างที่มันกำลังใกล้จะตกมัน !

เราเห็นแววตาของช่างตอนที่มันจ้องมาที่เราและ**หลวงปู่** ในตอนนั้น เรากลัวมากๆ เลย

ตาของมันดุร้ายมาก แววตาของมันแสดงออกถึงความดุร้าย หมายเอาชีวิตของหลวงปู่และเราได้ในทันที...

เบิ่ง ! เสียงระฆังดัง **หมดยกที่หนึ่ง** ครับผม

๒๑๐.

สู้กันด้วยสายตา

ข้อยกที่สอง : -

“...แววตาของหลวงปู่ชอบท่านก็แข็งกร้าวเข้าไปข้างเหมือนกัน
ตาของหลวงปู่ตอนนั้นดูดุเอาการ เหมือนกับว่าต่างฝ่ายต่างพร้อม
ที่จะสู้ประยุทธ์ได้ทันที

หลวงปู่ ท่านไม่แสดงอาการเกรงกลัวอันใดออกมาให้ได้เห็น
ไม่ว่าจะเป็นทางแววตาหรือกิริยาอาการภายนอกก็ตาม

เจ้าของข้างพยายามบังคับไม่ให้ข้างมันเข้ามาหาท่าน การลับตะขอ
ลงบนหัวของมันแทบจะไม่เกิดประโยชน์อะไรที่จะบังคับมันได้

หน้าซำ การลับตะขอลงไปบนหัวของมันกลับยิ่งยั่วอารมณ์ของ
มันให้โกรธกริ้วขึ้นมากกว่าเดิมเสียอีก

มันเดินเข้ามาหา**หลวงปู่** หูของมันกางฝั่ง หางของมันตั้งชี้ขึ้น
มันชูวงขึ้นมาบนหัว เอียงวงออกไปทางด้านข้างลำตัวของมัน
เหมือนกับจะเอางวงมาเกี่ยวเกาะเอาองค์**หลวงปู่**

เห็นกิริยาของข้างเช่นนี้แล้วเราตกใจกลัวมาก ความกลัวขึ้นไป
อึดอยู่เต็มสมองในขณะนั้น

เราเห็นข้างมันยกวงขึ้นเหมือนกับว่าจะพาดลงมาที่องค์**หลวงปู่**

เราหลงร้อง เฮ้ย ! ออกมาไม่เป็นเสียงคนเสียงพระเลย กลัว
ว่าข้างมันจะทำอันตรายองค์**หลวงปู่**

เราร้องเสียงหลงเสียงหลุด !

มองดูทาง**หลวงปู่** ว่าท่านจะเป็นอย่างไร **องค์ท่านนั่งเฉยบน**
รถเข็น เป็นทองไม่รู้ร้อนรู้หนาวกับเหตุการณ์ที่มันกำลังจะเกิดต่อหน้า
ท่านอย่างสุดๆ ร้อนๆ

เราเห็นตาของ**หลวงปู่**ในตอนนั้น จ้องเขม็งเข้าไปข้างอย่างไม
กระพริบ แววดตาของท่านดูดันเอาเรื่อง

ท่านจ้องไปที่ตาของข้าง จนเราเห็นว่าคิ้วของท่านขมวดเข้าหากัน
พลัน ! ข้างหยุดชะงักก็กลอง มันยื่นเกี้ยวตัวแข็งทื่อไปชั่วขณะหนึ่ง
นานประมาณ ๑ นาที

แล้วมันก็ร้อง ไฮ้ ! ออกมาเสียงดังสนั่นไปทั่ววัด พร้อมกับ
ถอยหลังกรูดออกไป โดยที่เจ้าของไม่ได้สั่งหรือเอาตะขอลับบนหัว
ของมันแต่อย่างใด

ข้างมันเดินวงตทหนีไปเฉยๆ เหมือนอย่างไม่ได้มีอะไรเกิดขึ้นใน
ตอนนั้น

ทั้งที่เมื่อไม่กี่วินาทีที่ผ่านมา มันกำลังแสดงอาการโกรธเกรี้ยว
ดุร้าย มุ่งทำลาย**หลวงปู่**หรือ**ไม่ก็เรา**

แต่นี้มันกลับหันหลังเดินหนีไปเฉยๆ แบบไม่รู้เรื่องอะไรทั้งสิ้น

เมื่อไม่กี่วินาทีที่ผ่านมา เราตกใจกลัวจนแทบแย่ แต่พอมา
เห็นมันแสดงอาการ**ถอดใจ**เอาอย่างนี้ๆ เช่นนี้ **เราหายตกใจกลัวกลายเป็นงง ! เข้ามาแทนที่..."**

๒๑๑.

อยากรู้วิธี - ต้องไปภาวนาเอา

หลังจากข้างแพ้น็อคในยกที่สองแล้ว :-

“เมื่อตั้งหลักตั้งใจได้สติแล้ว เราก็รีบขึ้นรถ**หลวงปู่** ให้ห่างออกไปโดยเร็ว

เพราะ...เกิดข้างมันฮึดสู้ขึ้นมาอีกรอบแล้วจะยุ่งไปกันใหญ่

พ่อแม่เราเคยบอกเอาไว้ว่า **อย่าไว้ใจสัตว์หน้าขน คนหน้าสวย เดียวจะชวยเพราะมัน !**

มองเห็นหน้า**อาจารย์เหลียว** ตอนนั้นเท่าตัวแมลงหวี่นี้ นึกยั้งที่ท่านมาเล่นอะไรพิศดารพาลบ้าบอแบบนี้ !

เราสวดใส่เสียนิดหน่อย มาหาเล่นไม่เป็นเรื่องเป็นราว เดียวก็ถึงคราวตายกันจนได้หรือก

ท่าน (อาจารย์เหลียว) บอกว่า คิดไม่ถึงว่าข้างมันจะตกใจเพราะแสงไฟแฟลช

เออ ! วันหลังก็ให้คิดบ้างนะ ตัวเองยืนอยู่ไกลมันก็ไม่หวาดเสียวซี !”

พระท่านผู้เขียนเรื่องนี้ เล่าถึงเหตุการณ์ในภายหลังว่า :-

“ภาพที่ถ่ายได้ในวันนี้ เมื่อล้างออกมาดูแล้วมันดูสวยดี เป็นภาพถ่ายที่ถ่ายออกมาจากทางด้านหลังของหลวงปู่ เป็นท่าที่หลวงปู่กำลังยืนแดงให้กับข้าง

ปัจจุบันภาพนี้เราเอาไปขยายเป็นแผ่นใหญ่และมอบให้แม่เก็บไว้ที่บ้าน

เมื่อเรามองภาพนี้ที่ไร เหตุการณ์ตอนนั้นมันจะผุดขึ้นมาในความทรงจำต่อเนื่องกันทันที

พวงค์ท่านหลวงปู่ชอบ กลับมาเดินจงกรมยังที่พักของท่าน เสร็จจากเดินจงกรมก็กลับเข้ามานั่งฟังไฟกับท่านในห้องพัก กราบเรียนถามท่านถึงเรื่องข้างตัวนี้ว่ามันเป็นอะไรกันแน่ หลวงปู่ไม่กลัวมันบ้างหรือ ? ผมกลัวแทบหัวใจจะวายตายก่อนที่จะโดนมันเหยียบเสียอีก

หลวงปู่บอกว่า ข้างมันโมโหให้เรา มันกะว่าจะเอางวงมาฟาดเรา

เราแผ่เมตตาให้มัน แล้วมันก็ไม่หยุดโมโห เราก็เลยไล่ให้มันหนีไป

ข้างตัวนี้มันกำลังเคียว (กำลังจะตักมัน) บอกไม่ฟังคำคน

เรา สนใจตอน ไล่ นี้แหละ ว่า ท่านไล่มันยังไง ? เพียงพูดว่า ชู้ - ชู้ เราก็ไม่ได้ยินเสียงของท่านเลยในตอนนั้น

เราก็อะหละถามองค์ท่านว่า **เอาอะไรไปไล่ข้าง** ไม่ใช่อันลักอันก็ไม่เห็นหลวงปู่ถือมาไล่มัน ทำไมมันถึงได้กลัวหลวงปู่จนเดินหนีไปเอง ?

ท่านเอามือข้างขวาจับที่หน้าอกของท่าน และพูดว่า “เอาหัวใจ
มาโล้มัน”

พอจะเข้าใจ - แต่เรายังไม่ชัดเจน จึงถามท่านไปอีกว่า **หัวใจ**
นั้นคืออะไรกัน ?

องค์ท่านว่ามาเช่นนั้น เราก็จับด้วยเท้าด้วยลิบ ของแบบนี้มัน
อธิบายยาก

ก็อย่างที่**หลวงปู่** ท่านว่านั่นแหละ _ **ให้ไปภาวนาเอง**”

หลวงปู่ท่านตอบชัดเจนดีไหมครับ ?

๒๑๒.

ยักษ์กับหอย ไปด้วยกันได้

ที่ศาลาบำเพ็ญกุศลวัดป่าโคกมน ในวันนั้นมีโยมสองคนเข้ากราบหลวงปู่ชอบ จานสโม

คนหนึ่งอยากจะขอสนทนาธรรมกับท่าน อีกคนหนึ่งต้องการมาขอเลขหอยกับท่าน

คนที่มาขอสนทนาธรรมได้กราบเรียนถามท่านเกี่ยวกับเรื่องสิ่งลึกลับ เช่น เรื่องเทวดา เรื่องยักษ์

คนที่มาขอหอย ก็พยายามพูดหวานล้อมเพื่อจะได้เลขเอาไปแทงหอย

หลวงปู่จึงได้แสดงธรรมโดยเอาทั้งสองเรื่องคือ เรื่องยักษ์กับเรื่องหอย ไปด้วยกัน ดังชื่อเรื่องที่ผมตั้งไว้ข้างบน

พระธรรมเทศนาของหลวงปู่ มีดังนี้ :-

ในสมัยพุทธกาล มียักษ์ที่ถืออยู่ตนหนึ่ง อาศัยว่าตนเองนั้นมีฤทธิ์เดชมาก ก็เลยทำตัวเป็นอันธพาลเที่ยวหารังแกผู้อื่น

ยักษ์ตนนี้เป็นยักษ์ที่มีทิวมาก ไม่รู้จักบาปบุญคุณโทษ อยู่เมืองสวรรค์ก็ไปหาแต่รบกวาดผู้อื่น ลงมาเมืองมนุษย์ก็มาหาแต่รังแกสัตว์และมนุษย์ ชอบสร้างความเดือดร้อนให้ผู้อื่นทั่วไป ไม่เคยมีผู้ใดสู้กับมันได้ มันก็เลยได้ใจ คิดว่า **เจ้าของนี่เก่งหลาย**

อยู่มาวันหนึ่ง ยักษ์ตนนี้เกิดนึกสนุก อยากจะลงมาเที่ยวยัง
โลกมนุษย์ จึงได้ชวนเอาหมู่สหายของตนลงมาเที่ยวด้วยกัน

หมู่เพื่อนยักษ์เขาก็มาเที่ยวด้วยกันหลายคน ท่องเที่ยวไปเรื่อยๆ
จนมาถึงภูเขาสูงหนึ่ง อันเป็น**สถานที่ที่พระสารีบุตรท่านเข้านิโรธสมาบัติ**
อยู่

พอมารับ**พระสารีบุตร**ท่านนั่งสมาธิอยู่ ยักษ์ตนนี้มองเห็นหัว
ของพระสารีบุตร ก็เลยอยากเอากะบองของตนตีหัวท่านเล่น
กำลังเงือกะบองจะตี เพื่อนยักษ์ด้วยกันได้ช่วยห้ามปรามไว้
ไม่ให้ทำ ถ้าไปตีพระสงฆ์องค์เจ้ามันจะเป็นบาปอย่างใหญ่หลวง
เพื่อนห้ามก็ไม่ฟัง จะเอากะบองตีท่านอยู่ท่าเดียว

พระโมคคัลลานะท่านทราบด้วยญาณ ว่ายักษ์จะเอากะบองตี
พระสารีบุตร

ที่แรกท่านจะมาห้ามยักษ์ตนนี้เอาไว้ ถ้าห้ามไม่ฟังก็จะปราบด้วย
ฤทธิ์ของท่าน

แต่ท่านมาพิจารณาเห็นว่า **มันเป็นกรรมของพระสารีบุตรที่มีกับ**
ยักษ์ตนนี้มาแต่ในอดีตชาติ ท่านเลยปล่อยให้เป็นเรื่องของกรรมเวร
ไปเสีย เพราะกรรมของพระสารีบุตรท่านจะต้องอาพาธ และมรณภาพ
ด้วยการกระทำของยักษ์ตนนี้เป็นเหตุ

ยักษ์อันธพาลมันยังวนเวียนที่จะเอากะบองตีหัวพระสารีบุตร
ให้ได้ เพื่อนห้ามปรามเท่าไรมันก็ไม่ยอมฟังเสียงเขา

ในที่สุดเขาเลยไม่ห้าม มันจะทำอะไรก็แล้วแต่มัน

**ยักษ์ตนนี้ก็เลยเอากระบองของมัน ฟาดลงไปที่หัวของพระ
สารีบุตร ในขณะที่พระสารีบุตรท่านกำลังเข้านิโรธสมาบัติ**

พระสารีบุตร ตอนนั้น ท่านไม่รู้รู้อะไรภายนอกแล้ว พอท่าน
ออกจากนิโรธสมาบัติ ท่านรู้สึกแน่นขัดในอกเป็นอย่างมาก ท่านเลย
พิจารณาถึงสาเหตุนี้

ท่านรับทราบด้วยญาณวิถีของท่าน ทราบว่าเหตุที่ท่านเจ็บแน่น
ในอก เพราะถูกยักษ์เอากะบองตีตอนที่เข้านิโรธสมาบัติอยู่

และ...**พระโมคคัลลานะ** ก็ได้บอกท่านว่า เห็นยักษ์เอากะบอง
ตีท่านตอนที่เข้านิโรธสมาบัติ

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา พระสารีบุตรท่านก็เริ่มอาพาธมาเรื่อยๆ
ท่านพิจารณาปลงสังขารของท่าน แล้วจึงได้กลับไปบ้านเพื่อโปรดโยม
มารดาของท่านให้เห็นธรรมก่อนที่ท่านจะละสังขารเข้าสู่นิพพาน

ฝ่ายยักษ์อันทพาล เมื่อได้ทำร้ายพระสารีบุตรแล้วก็กลับไปยัง
วิมานของตนบนสวรรค์ แต่อยู่บนสวรรค์ได้ไม่นาน วิมานก็เกิดร้อนรุ่ม
ขึ้นมาเพราะผลกรรมที่ตนเองได้กระทำไว้

เมื่อสวรรค์วิมานมันร้อน อยู่บ่ม่วน _ บ่เป็นสุขก็เลยลงมาเที่ยว
ยังโลกมนุษย์อีกครั้ง

**พอทำสัมผัสกับธรณีเท่านั้นแหละ ธรณีก็สูบเอายักษ์ตนนี้ตก
ลงไปในนรกอเวจีทันทีทันใด** เพราะผลของกรรมมันหนัก ได้ทำ
อนันตริยกรรม ทำร้ายพระสารีบุตร ซึ่งท่านเป็นพระอรหันต์

เป็นอนันตริยกรรม ชื่อ **อรหันตฆาต** คือ **การทำร้ายพระ
อรหันต์จนท่านสิ้นชีพ**

พระพุทธเจ้าท่านว่าเป็นบาปกรรมอย่างหนัก ห้ามสวรรค์ห้าม
นิพพานในปัจจุบัน **ใครทำลงไปแล้วจะต้องตกนรกอเวจีอย่างเดียว
เท่านั้น...**

พอ**หลวงปู่**ท่านเล่าเรื่องยักษ์แล้ว ท่านก็พักวันระยะหนึ่ง
โยมบางคนพยายามพูดหว่านล้อมเพื่อจะให้**หลวงปู่**บอกใบ้
เลขหวยแก่พวกตน

หลวงปู่ ท่านก็เลยพูดเรื่องยักษ์ภาคสอง ดังต่อไปนี้ :-

“...พวกยักษ์ธรรมดาเนี่ยมันไม่ค่อยลงมาเมืองมนุษย์หรอก อยู่บน
สวรรค์มันสบายกว่าทางเมืองคนหลาย ลงมาเมืองมนุษย์ มาเห็นคน
ซี้ลั๊กซี้โลก ยักษ์มันกลัวคนประเภทนี้

แต่มียักษ์อยู่ประเภทหนึ่ง มันชอบลงมาเที่ยวเมืองคนทุกๆ ๑๕
วัน

ยักษ์ตัวนี้มันมีสามตา ในมือถือกระบองใหญ่กับเล็กสองอันเป็น
อาวุธ เอาไว้มาไล่ตีหัวคนซี้โลก ซี้เลข
คนที่ไม่ซี้โลกซี้เลขมันจะกลัว ไม่กล้าไปตีหัว

วันที่หวยออก ถ้าเห็นใครมีอาการนั่งเหงาๆ ซึมๆ แสดงว่า
คนนั้นมันถูกยักษ์สามตาเอากระบองตีหัว

ถ้าเหงามากๆ ก็แสดงว่ามันเอากระบองใหญ่ตีหัว

ถ้าเหงาน้อยๆ ก็แสดงว่ามันเอากระบองน้อยตีหัว

บ่อยากถูกยักษ์เอากระบองตีหัว ก็อย่าพากันซี้เลขซี้เบอร์

คนเล่นการพนัน คือคนที่กำลังพาตัวเองและครอบครัวเดินทาง
ไปลงอบายภูมิ

การพนันทุกชนิดนั้นเป็น**อบายมุข**

เมื่อติดอบายมุข ก็จะต้องอบายภูมิต่อไป โดยไม่ต้องสงสัย...”

เมื่อโยมกลุ่มที่ต้องการเลขหวย ถูกกระบองของ**หลวงปู่** ตีตัก
เอาไว้เช่นนี้ แล้วยังจะด้านหน้ากล้าขอเลขจากท่านต่อไปอีกหรือครับ ?

๒๑๓.

พญานาคที่น้ำตกไนแอการ่า

เรื่องลึกลับมหัศจรรย์เรื่องนี้ข้ามไปเกิดไกลถึงคนละซีกของโลก
เมื่อครั้งหลวงปู่ชอบ จานสโม ได้รับนิมนต์ไปสหรัฐอเมริกา ในปี พ.ศ.
๒๕๓๔ เมื่อท่านอายุ ๙๐ และอายุพรรษา ๖๗

เรื่องนี้มีความเหตุไฉtonท้ายว่า “จากบันทึกของ **พระวีระศักดิ์
ธีรภัทโท** ๑๐/๙/๓๔ ๑๘.๒๓ น.”

เรื่องราวมีดังนี้ :-

วันอังคารที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๓๔ **พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ
จานสโม** และคณะศิษย์ที่ติดตามองค์ท่าน ทั้งพระและฆราวาส ได้
พากันไปเที่ยวชม **น้ำตกไนแอการ่า** (อยู่ตรงพรมแดนของประเทศ
แคนาดา กับ สหรัฐอเมริกา)

ฝ่ายพระติดตามนั้น มี **ท่านอาจารย์เจ้าคุณมหาสมาน ท่าน
อาจารย์เจ้าคุณมหาประสาธ ท่านเจลิยว ท่านแสง ท่านนวย และ
ท่านกลัวย**

ฝ่ายลูกศิษย์ฆราวาสนั้น ผู้เขียน (พระ) จำชื่อได้เพียงสองคน
เท่านั้น คือ **คุณแม่จ้อย** และ **ท้าวกึ่ง** ท้าวกึ่งนี้เป็นพี่น้องชาวลาว
ที่อพยพไปอยู่ที่แคนาดา นอกจากนั้นไม่รู้จักชื่อ เพราะเราไม่ได้ถาม
ชื่อเขา

คณะทั้งหมดได้พากันเดินทางไปชม **น้ำตกไนแอการ่า** ซึ่งถือว่าเป็นน้ำตกที่สวยงาม (และยิ่งใหญ่) ที่สุดของโลก เป็นสิ่งมหัศจรรย์ทางธรรมชาติที่ติดอันดับหนึ่งในเจ็ดสิ่งมหัศจรรย์ของโลก

ระหว่างที่เดินทางมาชมน้ำตกไนแอการ่า นั้น ตลอดระยะเส้นทางที่ผ่านมา มีแดดออกแจ่มจ้าค่อนข้างร้อนแรงเอามากทีเดียว

ก่อนจะถึงน้ำตกประมาณ ๑๐ นาที จะมองเห็นละอองน้ำที่ลอยฟุ้งอยู่ในอากาศบริเวณเหนือน้ำตก

โยมที่เขามาเที่ยวได้ชี้มือให้ดูละอองน้ำและบอกจุดพิกัดของน้ำตก

จากเมืองบัฟฟาโล่ (รัฐนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา) มาที่น้ำตกไนแอการ่า ใช้เวลาเดินทาง (โดยรถยนต์) ประมาณ ๔๐ นาที

พอมาถึงบริเวณน้ำตกไนแอการ่า ได้พาคณะหลวงปู่ชอบ ลงจากรถยนต์มาชมรอบๆ บริเวณน้ำตก

แต่ดูอาการของท่านในวันนั้น ท่านไม่ได้ให้ความสนใจกับความสวยงามอลังการของน้ำตกเลย

เรา (พระผู้เขียน) เดินประกบข้างหลวงปู่ โดยมี (พระ) อาจารย์แสง เป็นผู้เข็นรถหลวงปู่

อาจารย์แสง ได้พาลองปู่เข้าไปดูน้ำตกใกล้ๆ ผู้เขียน (พระ) ได้เข้าไปใกล้กับตัวน้ำตก ชิดกับขอบราวเหล็กแฉกกันคนตกลงไปในน้ำ

ได้ยื่นมือเข้าไปแตะสัมผัสน้ำดูว่ามันแรงแค่ไหน บอกได้เลยว่า มันแรงมากจริงๆ

ชะง็อกมองไปมองทางด้านล่างที่น้ำตกลงไป เห็นแล้วเสียววาบขึ้นมาทันที เพราะน้ำตกมันตกลงไปสูง (ความจริงต้องว่าลึก เพราะเรา

ดูลงจากพื้นดินราบลงไป) มากๆ เลย ความสูงกะประมาณเอาด้วย
สายตาของตนเองแล้วน่าจะเกือบๆ ร้อยเมตรเห็นจะได้

สมมติว่า ถ้ามีคนหรือสัตว์ตกลงไปที่น้ำตกในแอกร่าแล้วละก็
อย่าหวังว่าจะรอดชีวิตกลับมาได้ และไม่ต้องคิดจะลงไปช่วยเหลือกัน
หรอก

**สิ่งที่จะต้องทำคือ รีบไปจองศาลาตั้งศพหรือนิมนต์พระท่าน
เอาไว้ก่อน ประเดี๋ยวพระท่านจะไม่ว่างติดกิจนิมนต์ไปงานที่อื่นเสียก่อน**

(แหม ! พระคุณเจ้า ศาลาตั้งศพแถวนั้นก็ไม่มีเสียด้วย จะต้อง
วิ่งกลับมาเมืองไทย และถ้าจะต้องวิ่งไปจองถึงเมืองเลยอีก แล้วจะ
ทันการหรือครับ ?)

+ + +

ข้างต้นเป็นอารมณ์บทว่าด้วยฉากสถานที่ หรือ **โลเคชั่น** ที่ต้อง
ลอกมานำเสนอเต็มที่ ก็เพื่อยืนยันว่า **“ผมไม่ได้โม้”**

แต่ที่อยากจะขอ **โม้** สักหน่อย ก็คือ ผู้เขียนเอง ก็เคยไปดู
ความยิ่งใหญ่ของน้ำตกแห่งนี้ เมื่อร่วมสามสิบปีมาแล้ว ตอนที่ไปทำ
ดีออกเตอร์ (แปลว่า หม่าฝรั่งตัวน้อยๆ) ที่มหาวิทยาลัย **โทรอนโต**
ประเทศแคนาดา ซึ่งตั้งอยู่ใน **แคว้น** (Province) เดียวกันกับน้ำตก
คือ **แคว้นออนแทรีโอ** ครับผม

ขอบคุนที่ให้โอกาส**โม้** ครับผม !

ปฐม

๒๑๔.

ฤทธิ์เดชพญานาค

ผมตั้งชื่อเรื่องข้างบนนี้ให้คล้ายกับหนังกำลังภายใน เพื่อจะได้
ตื่นตื่นใจละครับ !

บันทึกของ **พระอาจารย์วีระศักดิ์ ธีรภทฺโท** มีต่อไปดังนี้ : -

“หลวงปู่ชอบ ท่านมาถึงบริเวณน้ำตกได้ประมาณ ๑๐ นาที **ฟ้า**
ที่แจ่มจางปางอยู่ดีๆ นั้นกลับแปรสภาพเป็นกลุ่มเมฆดำมาปิดบังแสง
พระอาทิตย์ เป็นเงาลางๆ อยู่เหนือ**น้ำตก**

แต่... ที่รอบนอกจากจุดน้ำตกออกไปประมาณ ๕๐๐ เมตร
แสงแดดยังคงสว่างจ้าเหมือนเดิม

ส่วนบริเวณน้ำตกดูครึ้มขึ้นมาทันที

เราแหงนหน้าขึ้นไปมองดูฟ้า **เห็นท่า ฤกษ์จะไม่ค่อยดีเสียแล้ว**
ฝนเม็ดน้อยเม็ดใหญ่เริ่มตกเปาะเปาะๆ ลงมา ก็เลยพา**หลวงปู่**เข้ามาหลบ
ฝนที่ร้านขายของที่ระลึก

หลบฝนอยู่ที่นั่นประมาณ ๑๐ นาที ฝนก็จางหายไปชั่วคราว

ในระหว่างที่พากันหลบฝนอยู่นั้น **หลวงปู่** พุดออกมาคำเดียว

ว่า

“กลับ !”

(อ้าว ! พวกเรายังไม่เห็นพญานาคเลยครึ่งหลงปู่)

“...แถมท่านยังทำตาดูๆ เข้าใส่เราอีก ในเวลาที่สับสนกับท่าน ได้แต่สงสัยว่าเราทำอะไรผิดกับตัวเราหรือเปล่า ? หรือว่าจะมีอะไรไป กระทบข้างในขององค์ท่านหรือเปล่า ?

หาเหตุและผลเจอพอแวบๆ อยู่เรื่องหนึ่งในขณะนั้น

หลังจากเรากลับมายังที่พักแล้ว องค์ท่านจึงแสดงความผิดของเราออกมาให้เห็น เราผิดเพราะ**ไม่สำรวมจิต** แอบไปปลื้มสาวนักท่องเที่ยว ชาวญี่ปุ่นคนหนึ่ง (มิน่าเล่า ผมก็ชอบเป็นเหมือนกันครับ)

เรื่องนี่เองที่เป็นเหตุให้องค์ท่าน**หลงปู่ชอบ** ปล่อย “สายตาพิฆาตมาร” เข้าใส่เรา

พอฝนหยุดตกแล้ว ก็พา**หลงปู่** ออกมาชมน้ำตกอีกครั้งหนึ่ง พา**หลงปู่**ออกมาได้ไม่นาน **ฝนก็ตกลงมาอีกครั้ง** แต่ครั้งที่สอง นี้หนักกว่าครั้งแรกมาก

คณะทั้งหมดพากันไปหลบฝนที่อาคารแต่งตัวของนักท่องเที่ยว ที่จะลงไปชมน้ำตกข้างล่าง (เข้าเสื้อคลุมกันเปียกใส่ก่อนลงเรือไปชมน้ำตก ในแม่น้ำข้างล่าง _ ปฐม)

หลบฝนกันอยู่ที่นั่นนานเกือบครึ่งชั่วโมง **หลงปู่ท่านก็เร่งเร้าให้พาท่านกลับ** ได้พูดต่อตรงกับท่านว่าขอให้ฝนหยุดตกเสียก่อนแล้ว ค่อยกลับ

ฝนรอบที่สองหยุดตกแล้ว คณะที่ไปกับ**หลงปู่** ในวันนั้นได้ แบ่งออกเป็นสองคณะ

คณะแรกขึ้นรถกลับไปกับหลวงปู่ ก็มี ท่านแสง กับ ท่านนวย และโยมที่อยู่เมือง**บัฟฟาโล่** (ที่แปลว่า **ควาย** นั่นแหละครับ _ ปฐม)

เรา เดินออกไปส่ง**หลวงปู่** ท่านขึ้นรถ ท่านดึงแขนเราไว้จะให้กลับไปด้วยกัน แต่เราคือไม่ยอมกลับไปกับท่าน อยากจะอยู่ดู**น้ำตก** ให้มันหายอยากหายสงสัยกันไปข้างหนึ่ง และเราก็ได้ดู**น้ำตกไนแอการ่า** จนหายอยาก

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา เรื่อง**น้ำตก**สำหรับเราแล้ว เบื่อมาตั้งแต่**น้ำตกไนแอการ่า** จนตราบเท่าทุกวันนี้ **เห็นน้ำตกที่ไหนก็ไม่ตื่นเต้นเล่นกระโดดอีกเลย...**

อารมณ์อย่างนี้เรียก **นิพพิทาญาณ** หรือเปล่าเจ้าคะ _ เอ๊ย ! เจ้าครับ ครับผม ?

ก็ยังไม่เจอ **พญานาค** โปรดตามตอนต่อไปต้องเจอแน่

น้ำตกไนแอการ่ากลายเป็นน้ำแข็งในช่วงฤดูหนาว

๒๑๕.

พญานาคมาคารวะหลวงปู่

หลังจากที่ หลวงปู่ และศิษย์ส่วนหนึ่งแยกตัวกลับที่พักที่เมือง บัฟฟาโล่ แล้ว :-

“...คณะส่วนที่เหลืออยู่ชมน้ำตก มี ท่านเจ้าคุณมหาสมาน ท่านเจ้าคุณมหาประสาท ท่านเหลียว และเราผู้เขียนบันทึก (พระ วีระศักดิ์ ชีรภทโท)

กลับมาถึงที่พัก ได้เข้าไปหาหลวงปู่ ท่านทำตาดูเข้าไป เห็นแล้ว เลี้ยวหันหลังวาบ

เรา นั้นรู้สึสากใจของตัวเองแล้วว่า เราผิดเรื่องอะไร

ได้เข้าไปกราบท่านและรายงานเรื่องราวก่อนที่จะถูกท่านซักถาม

หลวงปู่ ท่านก็นิ่งฟังเรื่องราวที่เราพูดโดยตลอด แล้วได้กล่าว เตือนสติพอให้เรารู้เนื้อรู้ตัว อย่าได้ประมาท

ต่อจากนั้นท่านได้ถามเราว่า “ท่านเห็นอียังป ?”

เราได้ตอบท่านไปว่า “ถ้าเป็น เรื่องนอก นั้น เห็นหลายอย่าง หลายแนว แต่ถ้าเป็น เรื่องใน แล้ว ชี้อะตึกตัวเดียวก็มองไม่เห็น กับเขา”

หลวงปู่ ท่านบอกว่า “ที่นั่นมีวิญญาณของคนที่เขาตายเพราะ การสู้รบกันที่นั่น พวกกันมาขอให้เราอุทิศส่วนกุศลให้ พวกที่เคยมีวาสนา ต่อกัน ก็โหด (โปรด) กันได้ พวกที่ไม่มีความวาสนาต่อกันก็โปรดกันไม่ได้ และที่นั่นมีภูณานาคอาศัยอยู่ด้วย !”

เราฟังท่านพูดแล้วก็สงสัยขึ้นมาทันที

สงสัยในเรื่องน้ำตกในแอกราก็มีภูณานาคกับเขาด้วย ทั้งๆ ที่ น้ำตกแห่งนี้อยู่เมืองฝรั่งเศสฝั่งอเมริกาตั้ง (จตุก) โด่ง ยังมาอาศัยอยู่ ที่นี้ด้วยหรือ ?

เพื่อให้คลายสงสัยลงมาบ้าง จึงได้กราบเรียนถามท่านไปว่า “หลวงปู่ครับ เมืองฝรั่งเศสฝั่งโม (จตุกโต) แบบนี้มันยังมีภูณานาคมาอาศัย อยู่ป่ะ ?”

หลวงปู่ ท่านตอบชัดเจนว่า “มีละเว้ย”

“ทำไมภูณานาคต้องมาอยู่ที่นี่ด้วย ทำไมไม่ไปอยู่ทางเมืองไทย ละหลวงปู่ ? เมืองฝรั่งเศสเกี่ยวข้องกับภูณานาคด้วย ผมบ่เข้าใจ ?”

ท่านตอบว่า “มันเกี่ยวข้องกับกรรมของเขา ภูณานาคเขามาอยู่ ที่นี้ก่อนประเทศนี้จะมีคนมาอยู่เสียอีก พวกนี้เขามีฤทธิ์เดชมาก สามารถ จำแลงเป็นอะไรได้หลายอย่าง

อาณาเขตบริเวณเขาอยู่นั้นก็กว้างใหญ่ไพศาล ภูณานาคตนนี้ เขามีอายุเป็นหมื่นๆ ปีแล้ว ประเทศนี้เพิ่งตั้งมาได้ไม่กี่ร้อยปีเอง ท่าน ลองคิดเบิ่งดี (ลองคิดดูซี)”

เออใช่ ! ตามที่องค์ท่านว่า ประเทศสหรัฐอเมริกา (รวมทั้ง แคนาดาด้วยครับ) เพิ่งตั้งเป็นประเทศมาแค่ ๒๐๐ กว่าปีมานี้เอง

ผู้เขียน (พระ) “เขามาหาหลวงปู่บ้อ ?”

หลวงปู่ “อ้อ ! เขามาหาเรา”

ผู้เขียน “เขามาหาหลวงปู่เพื่ออียัง ?”

หลวงปู่ “เขาพากันขึ้นมาคารวะ มาขอพรกับเรา”

ผู้เขียน “พากันมาหลายบ่ ?”

หลวงปู่ “พากันมาสองพ่อลูก”

ผู้เขียน “เขามาแสดงตัวแบบใดให้หลวงปู่เห็น ?”

หลวงปู่ “เขาพากันมาแผ่พังพานบังแดดให้มาแสดงคารวะ โดยการพ่นน้ำขึ้นไปเทิงฟ้า เฮ็ดเป็นฝนตกลงมาใส่พวกเราให้ชุ่มเย็น เป็นการแสดงคารวะอย่างหนึ่งของพวกพญานาคเขา บาดกลับ (ตอนกลับ) กะตามมาส่งเราถึงม่องพัก (ที่พัก) มื้อคืน (คืนนี้) เขาจะพากันมาอีกหลายอยู่”

พระอาจารย์วีระศักดิ์ ผู้บันทึกเรื่องพญานาคที่น้ำตกในแอการ่า นี้ ได้เขียนเป็นหมายเหตุท้าย ดังนี้ :-

“เรื่องนี้มันก็เป็นเรื่องแปลกอยู่เหมือนกัน เคยได้ยินแต่องค์ท่านเล่าให้ฟังเรื่องเกี่ยวกับพญานาคตามสถานที่ต่างๆ ที่ท่านได้ไปอยู่ และได้เห็นมาไม่ว่าจะอยู่ในเมืองไทย เมืองลาว เมืองพม่า หลายจากหลายตอนหลายสถานที่ ที่ท่านเคยเล่าให้ฟัง

อย่างเช่นที่เมืองเลย นี้ ท่านเคยเล่าให้ฟังว่าที่น้ำตกตาดเลย มีพญานาคอาศัยอยู่ที่นั่น แต่เป็นพญานาคมิจฉาทิฐิ ดูร้ายเอาการเหมือนกัน

ที่ แม่น้ำสวย เป็นสายน้ำที่ไหลผ่านบ้านโคกมนก็มีพญานาค แต่เป็นพญานาคสัมมาทิฐิ - พญานาคใจดี

เราเองมาแปลกใจและแปลกชื่อมากที่สุด คือ ที่**น้ำตกไนแอการ่า** นี้แหละ

ที่แปลกใจเพราะมันเป็นเมืองฝรั่งมั่งคั่ง มีใช้เมืองไทยเมืองลาว อันมีวิถีชีวิตที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อเรื่องพญานาค

พอท่านได้อธิบายเรื่องของ**กรรมจำแนกสัตว์ให้เป็นไปต่างๆ นานา** เราจึงพอดลยความสงสัยลงไปบ้างในระดับหนึ่ง

“ตานอก” เรามันดีกว่าท่านอยู่แล้ว เห็นนกหนูปูปิก เห็น ข้าวต้มขมหวาน เราเห็นได้ดีกว่าท่าน

แต่ **“ตาใน”** เรามัน**บอด** ไม่เปิดแจ้งเหมือน**หลวงปู่ชอบ** จึงมองของลึกลับไม่เห็นเหมือนท่าน

เราเห็นว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับพญานาคที่ออกจะแปลกประหลาดถึงเรื่องสถานที่อยู่อาศัยของพวกเขา ต่างจากที่อื่นๆ ตามที่ **หลวงปู่ท่านเคยเล่าให้ฟัง จึงทำการบันทึกเอาไว้เพื่อกันลืม”**

สาธุ !

กราบขอบพระคุณ **พระอาจารย์วีระศักดิ์ ชีรภาโท** ที่กรุณาทิ้งเรื่องนี้เอาไว้ ให้ผมได้คัดลอกอย่างสบายๆ

เห็นไหมครับ ? เขียนหนังสือแบบผมมันก็ง่ายดีแบบนี้เอง **เอวัง.**

บ่อมโบราณบริเวณน้ำตกไนแอการ่า ฝรั่งเศสแคนาดา
สมรภูมิมิรบสมัยตั้งประเทศอเมริกา และแคนาดา มีคนล้มตายกันมาก

๒๑๖.

ตอนไปโปรดที่แม่สอด จ.ตาก

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๓๔ เมื่อหลวงปู่ชอบ ฐานสโม อายุ ๙๐ ปี อายุพรรษา ๖๗ พระอุปัชฌาย์ของหลวงปู่เป็นผู้บันทึกไว้ อย่างละเอียด แล้วผมนำมาแบ่งซอยออกเป็นหลายตอนต่อเนื่องกัน ตอนแรกนี้เล่าถึง ความเป็นนักชิ่ง ของหลวงปู่ มีดังนี้ :-

ลูกศิษย์ของหลวงปู่ ชื่อ **คุณเวทิน** และ **คุณเหมียว** เดินทางมาจากอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก มานิมนต์ให้หลวงปู่ไปโปรดญาติโยมที่ **ดอยมูเซอห้วยปลาหลด** จังหวัดตาก

ในตอนแรก ผู้มานิมนต์ได้กราบเรียนถึงวัตถุประสงค์และเรื่องงานที่จำเป็นต้องนิมนต์ท่านไปโปรด แต่ดูท่าทางของหลวงปู่ท่านหนึ่งเฉยคล้ายกับว่าไม่สนใจใยดี

พระอุปัชฌาย์คิดว่า **หลวงปู่**คงจะบอกว่า

“มันไกลหลาย เมื่อยนั่งรถ”

คุณเวทิน กับ **คุณเหมียว** พยายามพูดอยู่นาน **หลวงปู่**ก็ยังไม่ตอบรับแต่อย่างใด จนกระทั่งพระอุปัชฌาย์ช่วยอธิบาย และกราบเรียนท่านว่า :-

“ขอโอกาสรับหลวงปู่ โยมเหมียวและโยมเวทินได้รับมอบหมาย จากทางท่านอาจารย์เด่น ท่านอาจารย์สุชิน ให้มากราบนิมนต์หลวงปู่ ไปเมตตาพระและโยมชาวเขาเผ่ามูเซอดำ ที่บ้านห้วยปลาหลด จังหวัด ตาก หลวงปู่พอที่จะรับนิมนต์ไปโปรดเมตตาผู้คนทางเมืองตากได้บ้าง ขอรับ ?”

พอหลวงปู่ได้ยินว่า ไปโปรดชาวเขา และเอ่ยชื่อท่านอาจารย์ เด่น ท่านอาจารย์ชิน เท่านั้นแหละ “องค์ท่านหลวงปู่ชอบลูกป่องห่อง ขึ้นมาทันทีทันใดแล้วองค์ท่านนั่งนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง จึงพูดออกมาว่าเรา พิจารณาได้แล้ว ไปได้”

ชนลูกครับ ! ผู้มานิมนต์จะต้องดีใจอย่างแน่นอน ต่างยิ้มแป้น แล้วกราบลารีบกลับไปรายงานให้ทางจังหวัดตากทราบ

เมื่อถึงกำหนดนิมนต์ ท่านอาจารย์เด่น ท่านอาจารย์ชิน ได้จัด รถยนต์สองคันมารับหลวงปู่และคณะศิษย์ผู้ติดตาม

“องค์หลวงปู่ชอบ อาจารย์เฉลียว พระแม่ พระกลั้ว นิ่ง รถยนต์สองคันดำซีวีกีขาว (น่าจะเป็นสีบรอนซ์เงิน - ปฐม) ป้ายแดง รถยนต์คันนี้เอามาจากเมืองเชียงใหม่ เพื่อมารับองค์ท่านโดยเฉพาะ

ส่วนผู้ติดตาม พระเณรและเด็กวัดที่เหลือนั้นพากันนั่งรถปิคอัพ มิตรชูบิสิลีน้ำตาล วิ่งตามหลังรถคันที่หลวงปู่ท่านนั่งไป...”

พระผู้เขียนเขียนถึงการเดินทาง ดังนี้ :-

“วันนั้นเป็นวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ พึ่งผ่านพ้นช่วงงาน ทำบุญฉลองอายุ ๙๐ ปีขององค์หลวงปู่มาหมาดๆ (หลวงปู่เกิด ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๔๔๔)

และวันที่เดินทางไปเมืองตากนั้น **หลวงปู่** ท่านรับนิมนต์ฉันเช้าที่บ้านโยมในบ้านโคกมน เป็นงาน**ทำบุญแจกข้าวอุทิศ**ให้กับคนที่ตายไปแล้ว

ออกจาก**วัดป่าโคกมน** เมื่อเวลา ๑๐.๐๒ น. มาแวะฉันเพลที่ร้านของลูกศิษย์ชื่อ **ร้านขายยาเฉลิมโชคเภสัช** ของโยมอ้วน พ่อบักเต๋อซี้ดื้อ

หลังจากองค์ท่านฉันเพลเสร็จแล้ว ก็ออกเดินทางไปจังหวัดตาก เมื่อถึง **ก.ม.ศูนย์ เลย** นาฬิกาที่ติดอยู่ในรถยนต์บอกเวลา ๑๒.๓๐ น.”

เหตุการณ์ในช่วงเดินทาง **เลย - ตาก - แม่สอด :-**

“รถยนต์คันที่หลวงปู่ นั่ง **มีโยมเวทิน**เป็นคนขับ ตอนแรกขับไม่เร็วเพราะเกรงว่าหลวงปู่จะตกใจ จน**อาจารย์เฉลียว**ถามว่า **รถคันนี้ทำไมวิ่งช้าจัง วิ่งเร็วกว่านี้ได้ไหม ?**

แล้ว**อาจารย์เฉลียว** ยื่นหน้าไปถามหลวงปู่ว่า **จะให้รถวิ่งช้าหรือวิ่งเร็ว ?**

หลวงปู่บอกว่า **เร็ว !** พร้อมกับหันไปทางโยมเวทินคนขับและพูดว่า **เอาโลด !**

พอหลวงปู่บอก **เอาโลด** เท่านั้นแหละ โยมเวทินเหยียบคันเร่งให้เร็วขึ้น เพิ่มความเร็วขึ้นมาจนเข็มไมล์มาหยุดที่ ๑๘๕ กิโลเมตรต่อชั่วโมง (ว้าว !)

เราทั้งหลายใจหายคอแน่นไปหมด บอกให้เขาค่อยไปค่อยมาก็ได้

หลวงปู่ท่านนั่งหัวเราะอยู่ที่เบาะด้านหน้าคู่กับคนขับ

เราก็ขับไปตามทางเรื่อยๆ รถวิ่งแบบนี้ ถ้าเป็นอะไรไปก็ไม่ต้องเข้าโรงพยาบาลกันหรอก ตายเรียบกันหมดคันแน่ๆ แบบนี้ !

**ยื่นหน้าไปมองทางหลวงปู่ เห็นท่านนั่งยิ้มเหมือนกับว่าพอใจ
นักหนา**

เราก็งอนท่าน จึงบอกกับหลวงปู่ที่เล่นที่จริงว่า **หลวงปู่ครับ
ผมยังไม่ได้เป็นเจ้าของาวาสวัด ยังไม่อยากตายตอนเป็นพระหนุ่มๆ**

หลวงปู่ท่านยิ่งชอบใจใหญ่ที่เห็นเรากลัวแบบนี้ **ท่านยกมือข้าง
ขวาขึ้นมา พร้อมกับพูดว่า ไป - ไป และพูดซ้ำๆ อยู่อย่างนั้น...**

เพิ่งรู้ว่าหลวงปู่ท่านชอบซึ่ง อย่างนี้ผมขบถวายให้ท่านนั่งได้สบาย
เลย ตำรวจอย่าจับก็แล้วกัน !

ณ วัดภูริทัตตวนาราม
เมืองอนทาร์โ
รัฐแคลิฟอร์เนีย
สหรัฐอเมริกา

๒๑๗.

เป็นวิธีทรมานศิษย์

พระอุปัชฌาย์ได้เขียนถึงความรู้สึกของท่านเองเมื่อต้องนั่งรถยนต์ที่ขับเร็วครั้งนั้น ว่า :-

“เอ ! หลวงปู่ ท่านก็สรรหาวิธีการทรมานลูกศิษย์แบบแปลกๆ อยู่เรื่อย **เป็นวิธีการที่ท่านต้องการอยากจะให้ลูกศิษย์กล้านั่นเอง** เรื่องวิธีการทรมานลูกศิษย์นี้ คาดเดาใจท่านได้ยากมาก เราเป็นคนที่ย่อหน้าจะกลัวความเร็วของรถยนต์เพราะเคยมีอุบัติเหตุกับมันมาก่อน **นับแต่ครั้งนั้นเป็นต้นมา จึงขยาดเรื่องความเร็วของรถ แต่เวลาที่ไปกับท่านเราจะไม่กลัว**

หลวงปู่ชอบท่านเป็นคนใจเร็ว ไปเร็ว - มาเร็ว เป็นปกตินิสัยของท่าน ลูกศิษย์ผู้ที่ใกล้ชิดต่างทราบกันดี

เรื่องภายนอก นั้น หลวงปู่ท่านไม่ตกใจอะไรง่ายๆ มีอยู่อย่างเดียวที่ทำให้ท่านตกใจบ้าง นั่นคือ **เสียงฟ้าผ่าและแสงฟ้าแลบ** นอกนั้นไม่ได้กินใจองค์ท่านเลย

แต่วันนั้นเรายอมรับว่า**เรากลัวมาก** เกิดมาจากห้องแม่ที่ไม่เคยนั่งรถเร็วเกิน ๑๒๐ แต่นี่ล่อเข้าไปถึง ๑๘๕ !

นึกในใจว่าเมื่อไรมันจะถึง**แม่สอด**สักที **ถามเวทิน** เขาก็บอกว่า
อีกไม่ไกลเท่าไร ใกล้จะถึงแล้ว

ที่ว่า **ใกล้** นั้น เราก็คิดพิเรนของเราไปว่า **ใกล้จะตายละซี !**
ลึ้นอยู่ในใจว่า **ให้มันถึงที่หมายเร็วเถอะ !**

พวกเรามาถึง **วัดป่าห้วยปลาหลด** เมื่อเวลา ๑๘.๐๐ น. พอดี
ปะเลย

มองออกไปนอกรถ เห็น **คุณหญิงพันธ์เครือ ยงใจยุทธ** และ
คุณหญิงคุณนายอีกหลายท่านหลายคนมาขึ้นคอยรับหลวงปู่

เราแปลกใจที่ว่า **หลวงปู่จะมา เขามาคอยแบบเงิบๆ ทำไม ?**

เห็นท่านผู้หลักผู้ใหญ่ของบ้านเมืองมาอยู่ที่นี้กันมากมาย สงสัย
งานที่**หลวงปู่**มาจะเป็นงาน**ช้าง**ของจังหวัดตากเสียแล้ว

ไม่คิดอะไรไปอีกมาก งานช้างก็งานช้างเถอะ ขอเอาหลวงปู่ลง
จากรถก่อนดีกว่า เพราะท่านบอกให้นำท่านลงได้แล้ว...

...เช่นรถหลวงปู่มายังที่พักที่ทางวัดได้จัดให้องค์ท่านและคณะ
ผู้ติดตามได้พัก

เช่นรถ**หลวงปู่**มาตามทาง มีชาวเขามูเซอบ้านห้วยปลาหลดทั้งเด็ก
และผู้ใหญ่พากันเดินตามหลังรถเช่นหลวงปู่มา

เด็กๆ ชาวเขาที่นั่นพูดจากรักมาก เขาเรียกชื่อหลวงปู่ว่า **โหลปู่**

ซ้อ - โหลปู่ซ้อ

และตะโกนบอกกันไปตลอดทางว่า **โหลปู่ซ้อ - มาเล่ โหลปู่ซ้อ**

มาเล่ ๆ ๆ

หลวงปู่ได้ยืนเด็กๆ ชาวเขาเปลี่ยนชื่อใหม่ให้ท่าน ท่านก็ยิ้มกริ่ม
ไปตลอดทาง เราก็พลอยได้เล่นสนุกไปกับพวกเด็กๆ และสนุกไปกับ
องค์หลวงปู่ด้วย

เราผสมโรงเรียกชื่อของหลวงปู่ไปพร้อมกับพวกเด็กๆ ชาวมูเซอ
ว่า **โหลปู่ช่อ - โหลปู่ช่อ - โหลปู่ช่อมาแล้ว**

ทำเอาหลวงปู่หัวเราะ อี้กๆ ๆ เอามือขวาของท่านตบที่พนักแขน
ของรถเข็น

ฮือ ! เดินทางมาเหนื่อยทั้งวัน ก็มาสนุกสนานพานหายเหนื่อย
กันเอาตอนนี้แหละ !”

ผมก็สนุกไปด้วย ท่านผู้อ่านละครับ ?

เหมือนกับได้กราบองค์ **โหลปู่ช่อ** อยู่แทบบาทของท่านจริงๆ

๒๑๘.

มาเพื่อทรมานท่านอาจารย์เด่น

พระท่านเขียนเล่าเหตุการณ์ที่ วัดป่าห้วยปลาหลด หรือ วัด
ดอยมูเซอห้วยปลาหลด อ.แม่สอด จ.ตาก ในตอนนั้นว่า :-

“พอพวงค์ท่านขึ้นไปบนที่ปักเป็นกุฎีสองชั้นกิ่งไม้กิ่งปูน พระ
เถรที่อยู่ในวัดนั้นต่างพากันมากกราบคารวะองค์ท่าน **หลวงปู่ชอบ**

เราก็มองหา องค์ไหนเป็น **ท่านอาจารย์เด่น** องค์ไหนที่เป็น **ท่าน
อาจารย์สุชิน** กันแน่ เพราะตอนนั้นเรายังไม่รู้จักท่านอาจารย์ทั้งสององค์นี้
แต่ได้เดาเอาว่า พระทั้งหมดที่มากกราบ **หลวงปู่** ในตอนนั้น มีอยู่
สององค์ที่ดูจะมีอายุพรรษามากกว่าทุกๆ องค์ในที่นั้น

องค์หนึ่งนั้นดูค่อนข้างจะเรียบร้อยดี ท่านเข้ามาอยู่ใกล้ๆ **หลวงปู่
ชอบ** ต่อมาในภายหลังทราบว่าท่านชื่อ **พระอาจารย์สุชิน ปริบุญโณ**
เป็นเจ้าของ **วัดธรรมสถิต** อ.เมือง จ.ระยอง

อีกองค์หนึ่งนั้นท่านจะดูไม่ค่อยเรียบร้อย กิริยาท่าทางดูพะรุ้ง
พะรัง มาทราบในภายหลังว่าท่านชื่อ **พระอาจารย์เด่น นนฺทियो วัด
ดอยมูเซอห้วยปลาหลด** อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก”

ถึงตรงนี้ พระผู้เขียนเรื่องนี้ ได้เขียนหมายเหตุไว้ในวงเล็บ เพื่อ
ไม่ให้เป็นการปรามาสพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ว่า “ต้องกราบขออภัย

ท่านอาจารย์เด่น ด้วยความเคารพอย่างสูง กระผมและคนทั่วไป
มองเห็นท่านอาจารย์ (ในตอนนั้น) เป็นแบบนี้จริงๆ”

พระอาจารย์สุชิน ปริบูรณ์

พระอาจารย์เด่น นนทียโย

แล้วพระท่านก็เขียนเล่าเรื่องต่อไปว่า : -

“หลวงปู่ชอบ มองไปที่**ท่านอาจารย์เด่น** แบบจ้องเขม็งเหมือน
เป็นการขู่เพื่อปราบพยศอะไรสักอย่างต่อท่านอาจารย์เด่น

ถ้าองค์หลวงปู่ชอบใช้สายตาจ้องผู้ใดแบบนี้แล้วละก็ แสดงว่า
ท่านกำลังจะปราบพยศ หรือว่ากำลังสอนอะไรกับผู้นั้นเป็นพิเศษ

ซึ่ง**ความพิเศษ** แบบนี้ เราไม่อาจก้าวล่วงเข้าไปทราบถึงภายใน
ขององค์ท่านได้ **แต่เป็นความเมตตาที่องค์ท่านจะมอบให้กับผู้นั้นอย่าง
แน่นอน**

เรามองไปตามสายตาของ**หลวงปู่** เพื่อดูอากัปกิริยาของ**ท่าน
อาจารย์เด่น** เห็น**ท่านอาจารย์เด่น**แสดงอาการเกรงๆ กลัวๆ องค์
หลวงปู่ได้อย่างชัดเจน

เรามาทราบจากท่านอาจารย์เด่น ในภายหลังว่าหลวงปู่ชอบ ท่านไปห้วยปลาหลดเพราะไปสอนอะไรบางอย่างให้พระอาจารย์เด่น ซึ่ง อันนี้เราก็ไม่อาจทราบได้เหมือนกัน เพราะเป็นความพิเศษของท่าน ทั้งสอง

ท่านอาจารย์เด่น พุดให้เราฟัง (ภายหลัง) ว่าก่อนที่หลวงปู่ จะไปห้วยปลาหลด ท่านฝันว่าได้วิ่งหนีพระขึ้นไปบนภูเขา ไปยืนหัวเราะ อยู่บนเขาแล้วกวักมือเรียก (ทำท่าย) พระที่วิ่งตามหลังท่านมา

ท่านหัวเราะเอิ๊กอ๊ากชอบใจที่พระวิ่งตามท่านไม่ทัน พอสิ้นเสียง ในฝันแล้ว ท่านได้ยินเสียงหัวเราะดังขึ้นมาจากหลังท่าน

ท่านหันไปดู เห็นหลวงปู่ชอบ ยืนหัวเราะชอบใจอยู่ข้างหลัง ท่านตั้งแต่นั้นเมื่อไรก็ไม่รู้

ท่านตกใจจนสะดุ้ง รู้สึกตัวขึ้นมา ใจของท่านลั่นไปหมด

ท่านอาจารย์เด่น จึงลุกขึ้นมาภาวนา และได้อธิษฐานจิตใน คตินั้นว่า ถ้าหากหลวงปู่ชอบท่านจะมาโปรดเมตตาชี้แนะอะไรแล้ว ก็ขอ นิมนต์ท่านมาชี้แนะได้เลย

เมื่ออธิษฐานแล้ว ท่านอาจารย์เด่น ก็นั่งภาวนาต่อไป ในขณะที่ ท่านนั่งภาวนาอยู่ดีๆ ก็ ปรากฏมีเสียงฟ้าผ่าดังเปรี้ยงขึ้นมาจากในจิตของ ท่าน จนจิตของท่านสะดุ้งโหยงขึ้นมา

ท่านมาพิจารณาถึงเสียงฟ้าผ่าขึ้นมากลางใจ เช่นนี้มันเป็นอะไร กันแน่ ?

ท่านมานึกถึงคำพุดของ หลวงปู่ดี้อ อจลธมฺโม ที่ว่า “ถ้าจะมี พระอรหันต์มาหา เวลาที่ภาวนาอยู่ดีๆ จะเกิดมีเสียงฟ้าผ่าเกิดขึ้นใน จิตของตนเอง”

ท่านอาจารย์เด่นบอกว่า ตอนใช้ให้โยมไปนิมนต์**หลวงปู่** ให้มาโปรดที่**ห้วยปลาหลด** ทางนี้ท่านมั่นใจว่า **หลวงปู่** จะมาอย่างแน่นอน (และก็เป็นจริง)

เรา จึงถึงบางอ้อทันทีว่า ที่**หลวงปู่**ท่านเดินทางมาที่**ห้วยปลาหลด** นี้ ท่านมาเพราะเหตุแห่งการปราบพยศ**ท่านอาจารย์เด่น** นี้เอง

เราพอเข้าใจแล้วว่าเป็นเรื่องอะไรกันแน่**เป็นเรื่องสำคัญภายในอย่างแน่นอน** ไม่อย่างนั้น**หลวงปู่**ท่านจะไม่ถ่อสังขารมาถึงที่นี่ ทั้งๆ ที่ก่อนหน้าจะมา ท่านเริ่มมีอาการป่วยเป็นไข่มาก่อนแล้ว จนองค์ท่านมาป่วยเป็นไข้หวัดปอดขึ้นอยู่ที่นี้ (ท่านก็ยังอุตส่าห์มา)”

โหลปู่ขอมาเส !

(ซ้าย) ชื่นถ้ำขาม สกกลนคร (ขวา) ชื่นวัดป่าสวนกล้วย จ.เลย

๒๑๙.

พญานาคที่เขื่อนภูมิพล

เรื่องนี่ก็เกิดขึ้นเมื่อครั้งที่ **หลวงปู่ชอบ จานสโม** เดินทางไปโปรดที่ **วัดห้วยปลาหลด** อ.แม่สอด จ.ตาก อีกเรื่องหนึ่งเหมือนกัน ผมขอคัดลอกข้อความตามที่**พระ** ท่านเขียนไว้เช่นเคย (เพราะง่ายดี) :-

“คืนแรกที่ **หลวงปู่ชอบ** ท่านมาพักที่ **ห้วยปลาหลด**ท่านมีไข้ขึ้นสูงมากเพราะ**อาการปวดขึ้น** แต่ท่านก็**ข่มเวทนา**ไว้ทั้งคืน

คืนนั้นหลวงปู่ท่านไม่นอนเลย ท่านภาวนาเกือบทั้งคืน

ตอนที่ท่านภาวนาอยู่นั้น พวกเราที่เฝ้าก็พอได้จับหลับกันบ้าง แต่พอท่านออกจากภาวนาเมื่อไร ท่านจะไเอ่แค้กๆ พวกเราต้องเอาหุยกยาที่เตรียมมาถวายท่านให้ได้ฉันทบรธาธาตุซันตุ้งลงไปบ้าง

ในคืนนั้น **หลวงปู่** ได้ถามเราถึง **เขื่อนภูมิพล**ว่าอยู่ไกลจากที่นี่มากไหม ?

เราก็ตอบท่านไม่ได้ เพราะเราก็เพิ่งได้มาจังหวัดตากครั้งนี้เป็นครั้งแรก จึงตอบท่านไปว่า **ไม่รู้**ว่าอยู่ไกลจากที่นี่มากแค่ไหน **ที่แน่ๆ** ผมว่า**เขื่อนภูมิพล**อยู่ในเขตจังหวัดตากนี้แหละ **ไม่ไปอยู่จังหวัดอื่น**หรอก **หลวงปู่**

ท่านได้ย้อนคำพูดมาใส่เราว่า **พูดเหมือนกันกับศรีธัญชัย”**

ต่อจากนั้น **หลวงปู่**ก็ได้พูดถึง**พญานาคที่เขื่อนภูมิพล** (ดังคำพูดที่ผมพยายามสรุปเรียบเรียง) ดังนี้ :-

“มีพญานาคอยู่ที่**เขื่อนภูมิพล**จำนวนมากเขาได้พากันมาหาเราที่นี่ เขาใจมันดีให้เราไปโปรดพวกเขาที่**เขื่อนภูมิพล**ด้วย เขาฟังจะจากเราไปเมื่อสักครู่นี้เอง”

หลวงปู่ เล่าต่อไปอีกว่า :-

“...ที่**เขื่อนภูมิพล**นั้น มีพญานาคอยู่ตนหนึ่งมันถูกขังเอาไว้ พญานาคตนนี้มันมีนิสัยโหดร้าย **ทำร้าย**ผู้คนมานักต่อนักแล้ว มันมีความผิดจึงถูกกักขังเอาไว้อยู่ในเขื่อน

อายุของพญานาคตนนี้มากแล้ว ฤทธิ์เดชมันก็มากตาม...”

พระท่านเขียนต่อไปว่า :-

“...แต่ท่าน**ไม่ได้พูดต่อไปอีกว่า พญานาคตนนี้ถูกใครจับมันมาขัง และถูกขังมานานเท่าไรแล้ว ?**

เพราะท่าน**ทั้งพูดทั้งไ้ไปด้วย** เราสงสารธาตุชั้นธของท่าน จึงหยุดชวนท่านคุยต่อ...

ต่อมาภายหลัง เราเองก็ลืมกราบเรียนถามองค์ท่านเกี่ยวกับพญานาคตนนี้ จึงเป็นที่น่าเสียดายยิ่ง

ถ้าได้เรียนถามท่านเอาไว้ เราจะเอามาเขียนลอกกราบพญานาคตนนี้ให้หมดเปลือกจนได้

เพราะ...เรื่องพญานาคตัวถูกขังอยู่**เขื่อนภูมิพล**เป็นเรื่องที่หมู่คณะครูบาอาจารย์สายพระกรรมฐานหลายท่านได้ไปประสบพบเห็นด้วย **“ตาใน”** กันมาแล้ว

หมู่คณะครูบาอาจารย์หลายท่านได้สอบถามจากเราว่า หลวงปู่ชอบเป็นผู้จับพญานาคตนนี้ซึ่งไข่มุขไหม ? หลวงปู่ชอบเคยเล่าเรื่องพญานาคตนนี้ให้ท่านฟังหรือไม่ ? ฯลฯ

เราก็ได้แต่ตอบคำถามของหมู่คณะครูบาอาจารย์ไปตามเนื้อเรื่องที่เราได้เขียนเอาไว้ตั้งแต่ตอนต้นแล้ว

เรื่องพญานาคตนนี้จึงขอยุติลงอย่างน่าเสียดาย !”

โอ ! น่าเสียดายนะครับ ใครรู้เรื่องเกี่ยวกับพญานาคตนนี้ ช่วยถ่ายทอดขยายความต่อด้วยนะครับ

หลวงปู่เมตตาเด็กๆ มาก

กระแสมตตาของท่าน จะดึงดูดเด็กเข้าไปหาท่านอย่างง่ายดาย

๒๒๐.

ผู้เฒ่าปีชา

หลังจากเรื่องพญานาคที่เขื่อนภูมิพลจบลง ในตอนเช้าวันใหม่ คือ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ ก็เกิดเรื่อง **ผู้เฒ่าปีชา** นี้ขึ้นมาให้เขียนถึงกันอีก

ผมก็ขออนุญาตยกข้อเขียนของ **พระ** มาเล่าอีกเช่นกัน ดังนี้ :-

ข้ามมาวันรุ่งขึ้น (๑๗ ก.พ. ๒๕๓๔) อาการไข้ของ**หลวงปู่ยัง** **ไม่สร้าง** ท่านหันซ้ายไม่ค่อยได้เนื่องจากอาการไข้รบกวนธาตุขันธ์ของท่านนั่นเอง

พอตอนสายๆ มีเฮลิคอปเตอร์มาลงจอดที่ลานวัด **คุณหญิงอรชร คงสมพงษ์** และคณะผู้ติดตามได้เข้ามากราบ**หลวงปู่** ยังที่พักของท่าน ลักครู่ทางคณะก็ออกไปเพื่อแจกของให้กับชาวเขาที่มารอรับอยู่บริเวณลานวัด

ได้ยินเสียงชาวเขาเล่นดนตรีเป่าปี่เต็นรำอยู่ข้างนอก **เราชะเง้อ** หน้าต่างมองดูเห็นเขาเล่นเต็นรำกันอย่างสนุกสนาน

หลวงปู่ถามว่าเสียงอะไรดังอยู่ข้างนอก เราบอกว่าพวกชาวเขาเผ่ามูเซอเขาพากันเต็นรำ**จะก็** (การเต็นรำในโอกาสรื่นเริง หรือเพื่อต้อนรับแขกพิเศษผู้มาเยือน)

หลวงปู่ ท่านสนใจอยากจะดู เราจึงอุ้มท่านนั่งรถเข็นออกมาหนึ่งดู พวกชาวเขาหมูเซอเต็นรำ อยู่ทีระเบียงกุฎิ

หลวงปู่ นั่งดูเขาเต้นรำด้วยอาการสงบนิ่ง สีหน้าวางเฉยไม่แสดง อารมณ์ความรู้สึกใดๆ ซึ่งเป็นบุคลิกประจำองค์ท่าน

แต่ท่านมาหัวเราะก็ตอนที่ **ผู้เฒ่าปี่ชา** แกเป่าแคนชาวเขา แล้วก็ เคี้ยวหมากไปด้วย ไม่ทราบว่าจะเป่าผิดจังหวะหายไปไหน **เป่าแคนอยู่ ดีๆ น้ำหนักเกิดไหลเข้าไปในคอของแก**

ผู้เฒ่าปี่ชา เกิดล้าลักน้ำหมาก แล้วโงจนตาถลนลนเหลืออก

ทำเอา **หลวงปู่** และผู้คนที่นั่นได้หัวเราะไปตามๆ กัน

ด้วยเลือดคิลปินอันเข้มข้น ขนาดแกไอแค้นๆ อยู่ แกก็ยังฝืน เป่าไปเรื่อยๆ เพื่อให้จบเพลง **แกจึงหิ้วเป่าปี่ทั้งโอไปด้วย** ทำให้พวกที่ เต้นตามจังหวะปี่แคนของแกจึงเต้นกันไม่เป็นจังหวะจะโคน

ใครจะเต้นไปตามจังหวะไนตของแกได้เพราะมันไม่เป็นเสียง อี้ออ - ออ แต่เป็นเสียง อี้อี้ - อี้ แค้น - แค้น แทน

จนมีคนบอกให้แกเลิกเป่า เพราะสงสารที่แกไอมาก **แกจึงได้หยุดเป่าปี่แคน** เพื่อมานั่ง **เป่าโอ** ของแกให้หาย

ผู้เฒ่าปี่ชา ได้พาเมียของแกขึ้นมาหา **หลวงปู่** บนกุฎิที่พัก

แกบอกกับ **หลวงปู่** ว่า :-

“โหลปู่ - โหลปู่ เมขอฮามาบ่อว่า มาเคอเท เคอสาบ่า โหลปู่ขอ

ตอมาอายุลิสี่ปี บ้าก่าเมฮาอายุเมอปี๊า เมอเซหมา”

คิดว่าท่านผู้อ่านคงจะเข้าใจ เพราะแกพูดภาษาไทยแต่เป็น ลำเนียงหมูเซอเท่านั้นเอง

อย่ากระนั้นเลย เพื่อไม่ให้เข้าใจผิด ผมขอทำหน้าที่เป็นล่ามแปล ให้ฟัง

แกเบาะว่า - เอ๊ย บอกว่า “หลวงปู่ หลวงปู่ เมียของเรามัน
บอกว่ามันเคยเห็น เคยใส่บาตรหลวงปู่ชอบ ตอนมันอายุ ๑๔ ปี บ้าน
เก่าเมียของเราอยู่เมืองพร้าว เมืองเชียงใหม่”

หลวงปู่สนทนากับ เฉ่าปีซา และเมียแก เล็กน้อยแล้วพระ
อุปัฏฐาก ก็พาโหลปู่เข้าพะผ่อต่อปา

อ้าว ! ผมก็ซึกจะติดสำเนียงของ เฉ่าปีซา เข้าแล้ว !

หลวงปู่ออกรับบิณฑบาต
ที่วัดป่าฐานสโม บ้านชำทอง
อ.นาแห้ว จ.เลย

ไปแจกเสื้อผ้า ผ้าห่มกันหนาว
ให้ชาวบ้าน ที่ ต.सानตม
อ.ภูเรือ จ.เลย

๒๒๑.

หมอดิ่งเข่าวเด็ก !

พอผู้เฒ่าปีชากับเมียเกลากลับ พระอุปัฏฐากก็เข็นรถหลวงปู่
เข้าในห้องพัก ดูอาการไข้ของหลวงปู่เริ่มรุนแรงขึ้น องค์กรท่านเองก็รีบเรีย
ให้พาท่านไปโรงพยาบาลโดยด่วนที่สุด

ปกติแล้ว หลวงปู่ท่านไม่ชอบฉันทยา และไม่ชอบไปหาหมอ แต่
ครั้งนี้ท่านเร่งเรียให้พาท่านไปโรงพยาบาลโดยด่วน แสดงว่าอาการ
ข้างในคงจะแย่มากตามความรู้สึกของท่าน

ตอนเย็นคณะศิษย์จึงนำหลวงปู่ไปโรงพยาบาลอำเภอแม่สอด

ตั้งนั้น คือนวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ หลวงปู่ จึงพักอยู่
โรงพยาบาลอำเภอแม่สอด อยู่ภายใต้การดูแลของแพทย์ที่นี้
กำหนดการเดิมที่หลวงปู่ จะไปพักที่ ถ้าข้างร้องและที่ถ้าอินทนิล
จึงจำเป็นต้องยกเลิกทั้งหมด เพราะต้องรอดูอาการป่วยของท่านก่อน

ตอนเช้าวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ อาการเจ็บไข้ของหลวงปู่
ดีขึ้นมาบ้างเล็กน้อย

เช้าวันนั้นมีเรื่องแปลกใจเล็กๆ อยู่เรื่องหนึ่งพระอุปัฏฐากได้
บันทึกไว้ ดังนี้ :-

“ในเช้าวันนั้น **หลวงปู่** ท่านได้ยินเสียงเด็กร้องให้ดังมาจากอาคาร
อีกหลังหนึ่ง ท่านบอกให้เราออกไปดูซิว่าทำไมเด็กมันจึงร้อง

เราเดินออกไปดูตามที่หลวงปู่ท่านสั่งก็พบว่า ที่เด็กมันร้องก็
เพราะ**หมอ**พังกาลังถอน**ฟัน**ให้มันเอง

เรากลับมาหา**หลวงปู่** เพื่อจะรายงานให้ท่านทราบ

เรายังไม่ทันที่จะพูดอะไร ท่านก็พูดขึ้นก่อน ว่า **หมอดิ่ง** **แซ่ว** (ฟัน)

เด็กน้อย **บ๊อ** ?

เราก็นึกขำในคำพูดของท่าน และสงสัยว่า**เมื่อหลวงปู่ท่านก็รู้**
แล้วว่าหมอกาลังถอนฟันให้เด็ก แล้วทำไมต้องให้เราเดินไปดูด้วย
ตนเองอีก ?

หรือว่า ท่านต้องการที่จะให้เราเป็นพยานในความ**รู้**บางอย่าง
ของท่าน !

อันนี้ก็แค่แต่สงสัยนิดๆ แต่ไม่ได้กราบเรียนถามท่าน”

(ผมก็คงไม่กล้ากราบเรียน เพราะกลัวโดนท่าน**ดิ่ง** **แซ่ว** เอา)

ลงเรือข้ามแม่น้ำโขงไปฝ่งลาว

๒๒๒.

พวกเขาใคร ?

ตอนเช้าวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ วันเดียวกันั้นเอง ได้มีเหตุการณ์บางอย่างที่ทำให้พระลูกศิษย์ของหลวงปู่ แปลกใจเป็นอย่างยิ่ง จึงได้บันทึกเหตุการณ์ไว้ ดังนี้ :-

“เวลาประมาณเก้าโมงกว่าๆ มีผู้หญิงคนหนึ่งรูปร่างลักษณะดีมาก ดวงอาจ มีสง่าราศี น่าเกรงขาม เราเห็นแล้วเรารู้สึกกลัวผู้หญิงคนนี้ลึกๆ ในใจ

ปกติเราไม่เคยกลัวในอำนาจของผู้หญิงเลย แต่กับผู้หญิงคนนี้เรากลัวมากกลัวในอำนาจของเขายู่ลึกๆ รู้สึกแปลกๆ ในใจของตนเอง ผู้หญิงคนนี้ได้พาคณะซึ่งมีทั้งหญิงและชายราว ๔ - ๕ คน เข้ามากราบหลวงปู่ (ในห้องพักของท่านในโรงพยาบาลอำเภอแม่สอด)

มองดูกิริยาของหลวงปู่ เมื่อเวลาที่ผู้หญิงคนนั้นเข้ามาหา ท่านจะนิ่งมาก จนผิดปกติอย่างที่ไม่เคยเห็นท่านทำอย่างนี้กับใครๆ มาก่อน

เราถามเพื่อเป็นการทักทาย ว่าเธอมาจากไหนหรือ

หลวงปู่ ท่านใช้สายตาซึ่งปักจี้กัใส่ที่เราทันทีเหมือนกับว่าท่านห้ามไม่ให้เราพูดอะไรออกมา เราจึงต้องนิ่งเอาไว้ก่อน และคอยดูกิริยาของ **หลวงปู่** ว่าท่านจะอย่างไร

โดยปกติ เราจะถามเราจะทักใครที่เข้ามาหา**หลวงปู่** ท่านไม่เคยออกปาก หรือใช้สายตาห้ามปรามเรา มีแต่บอกให้เราเป็นคนถามแทนท่าน

แต่คนๆ นี้... เอ ! ท่านกลับห้ามไม่ให้เราถาม !

หลวงปู่ ท่านพูดกับผู้หญิงคนนี้ว่า **รู้ได้ยังไงว่าเราอยู่ที่นี่ ?**

เธอพนมมือขึ้นแล้วตอบท่านว่า **ทราบข่าวจากญาติทางนี้ไปบอกรว่าท่านอาจารย์ป่วย มารักษาตัวที่โรงพยาบาล เป็นห่วง และอยากกราบท่านอาจารย์มาก จึงพาญาติพี่น้องข้ามฝั่งมากราบท่านอาจารย์ที่นี่ เกรงว่าวันนี้ท่านอาจารย์จะไม่ได้อยู่ที่นี้อีก จึงรีบมากราบและมาขอพรจากท่านอาจารย์ด้วย**

เธอพูดเหมือนกับว่าสนิทชิดเชื้อกับ**หลวงปู่** มาช้านาน และคำพูดรวมทั้งกิริยาของ**หลวงปู่** ก็ดูเหมือนกับว่ารู้จักคุ้นเคยกับผู้หญิงคนนี้เป็นอย่างดี

เราอยู่กับ**หลวงปู่** มานานพอสมควร แต่ไม่เคยเห็นหน้าผู้หญิงคนนี้มาก่อนเลย และไม่เคยมักได้ยินว่าท่านรู้จักคนในถิ่นแถวนี้ด้วย

หลวงปู่ พูดกับเธออีกว่า **ยินดีที่มาเยี่ยมเรา พวกเราหลายคน บ่ ?**

เธอพนมมือ แล้วตอบว่า **พวกเรามาทั้งหมดแปดเจ้าค่ะ**

เธอตอบ**หลวงปู่**ว่า **แปด** แต่ไม่มีคำว่า **คน** ลงท้าย เรานับดูคนที่มากับเธอตั้งแต่ครั้งแรกที่เธอและคณะญาติของเธอเข้ามาที่ในหิ้งพักของ**หลวงปู่**

นับแล้วนับอีก นับยังงี้ก็ได้แค่ ๖ คนเท่านั้น มีผู้หญิง ๒ คน
ผู้ชาย ๔ คน

พอเธอบอกจำนวนว่า **แปด** เราก็นับดูอีกที่มันก็ยังเป็น **หก** คน
อยู่ดี

แล้วที่เธอว่า **แปด** นั้น อีกสองคนไปอยู่ที่ไหนกันแน่ ? นอกห้อง
ก็ไม่มีใครอีก ในห้องก็มีเพียงแค่ ๖ คน !

เราตกละ หรือว่าเธอตกละกันแน่ !

เราก็ว่าเราฟังไม่ผิดและก็นับจำนวนคนไม่ผิดนี่นา แปลกใจ
ตัวเองเสียแล้ว ! สงสัยคนพวกนี้เหลือเกิน ?

เรานิ่งทนความสงสัยอยู่ไม่ไหว จึงถามเธอไปว่า **มาแปดคน
หรือหกคนกันแน่ ?**

เธอมีอาการทำท่าทางอีกอักที่จะตอบคำถามเรา

เราจึงถามผู้ชายคนที่นั่งห่างจากราวหนึ่งเมตรว่า **มาด้วยกัน
ทั้งหมดกี่คนกันแน่ ?**

เขาไม่ตอบได้แต่ยิ้มให้เรา และนั่งก้มหน้าไม่ยอมสบตากับเราเลย
เอ ! อ้ายคนนี้ก็มาแปลกอีก แล้วมันยังงี้กันแน่ ?

อดใจไว้ไม่ไหว จึงถามหลวงปู่ไปตรงๆ ว่า

หลวงปู่ครับ โยมพวกนี้เป็นใคร ? มาจากไหนกันแน่ครับ ?

หลวงปู่ หันหน้ามาทำตาตุ๋นใส่เรา และท่านพูดว่า **อยู่ซี้ๆ**

อย่าเว้าหลาย (เฉยๆ อย่าพูดมาก)

โดนท่านว่าให้แบบนี้ เราจึงต้องปิดปากเงียบแต่...**ยิ่งสงสัย
ไปใหญ่ ? ?**

เมื่อ**หลวงปู่**ปิดปากเราอยู่แล้ว เธอก็พูดกับท่านว่า **ท่านอาจารย์**
ยังจำภาษาพม่าได้ไหม ?

หลวงปู่ท่านตอบสั้นๆ ว่า **อือ !**

แล้วเธอก็พูดภาษาพม่ากับ**หลวงปู่** โดยไม่ยอมให้มีภาษาไทย
หลุดปนออกมาแม้แต่คำเดียว คล้ายกับไม่ยอมให้เราฟังรู้เรื่องด้วย

หลวงปู่ ท่านสำรวจก้มหน้าหลับตาฟังภาษาพม่าที่เธอพูด
พอเธอพูดจบลง หลวงปู่จึงลืมตาขึ้นและก็ตอบเธอไปด้วยภาษา
พม่าเช่นกัน

หลวงปู่ พูดภาษาพม่าได้คล่องแคล่ว ชัดเจน จนเราแปลกใจมาก
เคยได้ยินท่านเล่าให้ฟังว่า ท่านอยู่เมืองพม่ามานานจนสามารถ
พูดและเทศน์เป็นภาษาพม่า และภาษาไทยใหญ่ ได้อย่างไม่ติดขัด

เราก็ได้ประจักษ์กับหูกับตาในวันนี้เอง **ที่ได้เห็นและได้ยิน**
หลวงปู่พูดภาษาพม่าอย่างจะๆ ถ้าเป็นภาษาไทยใหญ่ เราพอฟังรู้เรื่อง
บ้าง แต่นี้เป็นภาษาพม่า เราฟังไม่รู้เรื่องสักคำเลย

หลังจากเธอสนทนากับ**หลวงปู่**เสร็จแล้ว ก่อนจะลากลับ เธอได้
ขออนุญาต**สวดมนต์ถวายหลวงปู่**

หลวงปู่หนึ่งหลับตาฟังเสียงสวดมนต์ของเธอ
เธอสวดบทอะไรก็ไม่รู้ เราฟังไม่รู้เรื่องเลย ไม่เคยได้ยินหรือ
เห็นบทสวดมนต์เหล่านี้ จะได้นำมาสวดบ้าง

บทที่เธอสวดนั้น ไม่รู้ว่าเธอเอามาจากบทไหนเล่มไหนกันแน่
เรื่องสวดมนต์เราก็ว่าเราสวดได้หลายบทเหมือนกัน แต่พอเจอ
บทที่เธอกำลังสวดนี้ ระลึกหาอย่างไรก็ไม่เจอ**เพราะไม่เคยได้เห็นได้ยิน**
มาก่อน

แต่เป็นที่น่าแปลกประหลาดใจคือ เสียงของเธอเวลาเปล่งออกมาดูมีอำนาจมาก ดังกังวานชัดเจน เสียงออกแหลมๆ หวีดหวิวเหมือนกับเสียงของงูจงอางในเวลาที่มันส่งเสียงร้อง เราฟังแล้วขนลุก !

ถึงตรงนี้ พระท่านหมายเหตุไว้ว่า

“เสียงแหลมๆ หวีดหวิวในลักษณะคล้ายๆ กันแบบนี้เราเคยได้ยินมาก่อนครั้งหนึ่ง ตอนที่เราไปพักอยู่**วัดถ้ำผาจม** อ.แม่สาย จ.เชียงราย เคยเอามาเล่าให้**หลวงปู่ชอบ** ท่านฟัง องค์ท่านบอกว่า **เป็นเสียงของพญานาคร้ายมนต์**”

(ขนลุกไหมครับ ?)

ก่อนที่เธอและคณะจะลากลับนั้น **เธอได้ขอพรกับหลวงปู่หลวงปู่** ท่านทนต์ผินสังฆารให้พรเธอทุกๆ ที่เสียงของท่านในตอนนั้นแผ่วเบามาก

หลวงปู่ ให้พรเธอว่า **สัพพี ตีโย ... ไปจนถึง สุขัง พะลังฯ** แล้วท่านก็พูดต่อท้ายว่า **ขอให้มีความสุข - เป็นสุข**

ขณะรับพร เธอและคณะหมอบกราบลงกับพื้น พอท่านให้พรจบก็รับว่า **สาธุ !** สามครั้ง แล้วก็พากันกราบลากลับไป

เมื่อเธอและคณะกลับออกไปแล้ว หลวงปู่ก็หลับตาลง ไม่พูดจาอะไรกับใครอีกเลย

เราเข้าประคององค์หลวงปู่ลงนอน จัดหมอนจัดท่าทางให้ท่านเรียบร้อย แล้วเราก็รีบตามออกไปดูนอกห้องด้วยอยากรู้ว่า **ผู้หญิงคนนี้เป็นใครกันแน่ ?**

ตามออกมาดูก็ไม่เห็นมีใคร ทั้งๆ ที่ระยะห่างกันแค่ประเดี๋ยวดียวเดียว พอดีมีพระกับโยมผู้ชาย ๑ คน ผู้หญิง ๑ คน เดินสวนมา เพื่อจะเข้ากราบเยี่ยมหลวงปู่

เราก็ถามพระกับโยมคณะใหม่นี้ว่า **เห็นโยมผู้หญิงสองคน กับผู้ชายสี่คน เดินสวนทางออกไปหรือไม่ ?**

พระกับโยมที่มาบอกว่า **ไม่เห็นมีใครสวนทางออกไปเลย !**

เราก็ได้แต่มอง ! และก็ไม่เคยได้ถามหลวงปู่ หรือใครๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้อีกเลย

บันทึกของพระในเรื่องนี้ก็มิได้มีแค่นี้ครับ ก็ขอให้พิจารณากันเอง นะครับ

๒๒๓.

พาหลวงปู่เข้ากรุงเทพฯ

ในตอนสายของวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ วันเดียวกันนั่นเอง หลังจาก “แขกพิเศษ” ของหลวงปู่กลุ่มนั้น ลากลับไปแล้ว

ท่านอาจารย์สุชิน ปริบูรณ์โณ ได้เข้ามาบอกว่า “วันนี้ที่แม่สอด ไม่มีเครื่องบินมาลง ถ้าจะเอาหลวงปู่ลงมารักษาตัวที่โรงพยาบาลแพทย์ **ปัญญา** กรุงเทพฯ จะต้องมาด้วยรถยนต์เท่านั้น หรือไม่ก็ต้องรอไปเครื่องบินพรุ่งนี้”

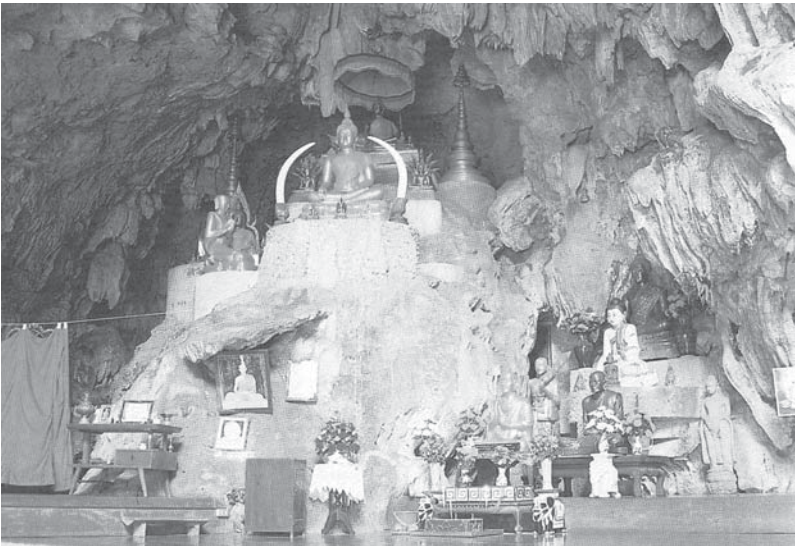
แต่...อาการไข้ของหลวงปู่น่าเป็นห่วงมาก ข้าเพียงวันเดียวก็ไม่ได้แล้ว

คณะศิษย์จึงตัดสินใจพาหลวงปู่ลงมากรุงเทพฯ ทางรถยนต์ หลวงปู่นั่งรถยนต์วอลโว่สีดำ ที่ทาง**ท่านอาจารย์สุชิน** ได้จัดถวาย

หลวงปู่ได้มาแวะที่ **ถ้ำอินทนิล** ทาง**พระอาจารย์ไสว** นำพระบรมสารีริกธาตุที่จะนำไปบรรจุไว้ที่เจดีย์ในถ้ำมาให้หลวงปู่ดู

หลวงปู่ท่านดูอยู่ครู่หนึ่ง ประมาณ ๑ นาที แล้วก็มอบคืนให้พระอาจารย์ไสวเอาไปเตรียมบรรจุเอง

จากนั้นหลวงปู่ก็บอกให้เดินทางต่อไป

มาถึงโรงพยาบาลแพทย์ปัญญา ซึ่งอยู่ทางหัวหมาก เมื่อเวลา
หนึ่งทุ่มกว่าๆ มีโยมจากเมืองเลยสามสี่คนมารออยู่ก่อนแล้ว บอกว่า
ทราบข่าวจากท่านอาจารย์เจลีเยว ว่าหลวงปู่ไม่สบาย - อาการหนักมาก
จึงได้รับเดินทางจากจังหวัดเลยมารอท่านที่โรงพยาบาล

ทางนายแพทย์ปัญญา ได้กราบนิมนต์หลวงปู่ทำการเอ็กซอร์ชี่
ปอด ปรากฏว่าท่านมีอาการปอดขึ้น น้ำเกือบจะท่วมเต็มปอดแล้ว

คุณหมोजึงได้จัดยาขับน้ำในร่างกาย พร้อมยาแก้ไข้ถวาย
 คุณหมอบอกว่า “พรุ่งนี้ ถ้าหลวงปู่ตื่นขึ้นมา อย่าเพิ่งให้ท่าน
 ฉีดน้ำและอาหาร ขอนิมนต์ท่านมาเอ็กซเรย์ตรวจดูปอดอีกครั้งหนึ่งเพื่อ
 ให้แน่ใจ”

ถามคุณหมอว่า “อาการของหลวงปู่หนักมากไหม ?”

คุณหมอบอกว่า “หนักเอการเหมือนกัน ครูบา ถ้ายาขับน้ำใน
 ร่างกายที่ผมจัดให้ท่านฉนี้ไม่สามารถช่วยท่านได้ เห็นที่จะต้อง**เจาะห้อง
 หลวงปู่ เพื่อดูดน้ำออกจากปอดของท่าน**”

ทางโรงพยาบาลได้จัดให้หลวงปู่ไปพักที่ชั้น ๓ ห้อง ๓๑๔ ห้อง
 เดียวกันกับที่ **พระคุณเจ้าหลวงปู่คำดี ปภาโส วัดถ้ำผาปู่** ได้มา
 ละสังขารที่ห้องนี้

ตอนเช้าวันรุ่งขึ้น คือ วันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ หลังจาก
 หลวงปู่ท่านตื่นขึ้นมาแล้ว พระได้อุ้มท่านเข้าห้องน้ำ เอาผ้าเช็ดหน้าชุบ
 น้ำอุ่นเช็ดหน้าและเช็ดตัวหลวงปู่ แล้วได้กราบเรียนหลวงปู่ว่า

“วันนี้ขอนิมนต์**หลวงปู่**ไปเอ็กซเรย์ดูปอดอีกครั้งหนึ่ง”

หลวงปู่ ได้ย้อนถามว่า “เอ๊กกะเล คืออีหยัง ?”

พระท่านนึกขำในคำพูดของท่าน จึงกราบเรียนขยายความให้ท่าน
 ฟังว่า “ไปตรวจเบิงปอดอี๊กเทื่อหนึ่ง”

หลวงปู่ ท่านเข้าใจ แล้วท่านบอกว่า “เมื่อคืนนี้เราตรวจดู
 ร่างกายเราป่วยครั้งนี้ หนักเดิบบัย (หนักมากไอ้หนู) **แต่ตอนมัน
 แคนแต่แล้ว** (ตอนนั้นมันดีขึ้นมาแล้ว)”

พระได้พา**หลวงปู่**ไปเอ็กซเรย์ พอถ่ายเป็นแผ่นฟิล์มออกมาแล้ว
 คุณหมอก็เอามาส่องไฟดู

ผลปรากฏว่า ภาพในแผ่นฟิล์มตอนถ่ายเมื่อคืนนี้ กับที่ถ่ายตอนเช้านี้ มันต่างกันอย่างลิบลับ

เมื่อวานนี้ภาพปอดของท่านเป็นฝ้าขาวเกือบหมด แต่มาวันนี้ ฝ้าขาวที่ว่า มีเหลืออยู่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น น้ำจากปอดของหลวงปู่ลดลงไปประมาณ ๘๐%

คุณหมอบอกว่าแปลกใจ ยังไม่ค่อยแน่ใจ จึงขอนิมน့်หลวงปู่เข้าฉายเอ็กซเรย์ซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

ผลก็ปรากฏออกมาเหมือนเดิม คือน้ำในปอดของท่านลดลงไปจริง

ลูกศิษย์ได้พาหลวงปู่กลับมาที่ห้องพักเพื่อที่จะฉันท้ำ ฉันทเสร็จก็ถวายยาแก้ไข้ ๒ เม็ด ตามที่โรงพยาบาลจัดให้

คุณหมอปัญญา ได้กราบเรียนรายงานผลจากการเอ็กซเรย์ให้หลวงปู่ทราบ

คุณหมอพูดว่า “หลวงปู่ครับ เมื่อวานผมตรวจดูอาการของหลวงปู่ เห็นมีน้ำท่วมปอดมาก แต่วันนี้ทำไม่น้ำในปอดของหลวงปู่จึงลดลงไปมาก อาการไข้ก็ลดลงไปจนเกือบจะเป็นปกติ

ผมคิดว่า ถ้าวันนี้น้ำในปอดของหลวงปู่ไม่ลดลง ผมจะทำการเจาะท้องหลวงปู่เพื่อเอาน้ำออก

หลวงปู่ใช้ธรรมโอสถรักษาตัวเองหรือรับอาการของหลวงปู่จึงได้หายเร็วอย่างผิดปกติแบบนี้ ?”

หลวงปู่เพียงแต่ยิ้มโดยไม่พูดอะไรสักคำ

๒๒๔.

นี่ชื่อวัดอีหยัง ?

หลวงปู่ชอบ จานสโม แพทย์รักษาตัวอยู่ที่ โรงพยาบาลแพทย์
ปัญญา ได้ ๒ วัน อาการไข้ของท่านก็หายเป็นปลิดทิ้ง ทั้งๆ ที่ก่อน
หน้านี้พวกลูกศิษย์พากันวิตกกังวลกับอาการป่วยของท่านมาก

เมื่อหลวงปู่หายจากอาการอาพาธเช่นนี้แล้ว ศิษย์ทุกคนต่างก็
พากันโล่งอกโล่งใจในอาการของท่าน

ช่วงที่หลวงปู่พักฟื้นอยู่ที่โรงพยาบาล ท่านจะออกมา “เซ็น
จงกรม” อยู่บ่อยๆ ไม่ต่างอะไรกับตอนที่ท่านอยู่วัด

ภาพที่หลวงปู่นั่งรถเข็นแล้วมีลูกศิษย์เข็นกลับไปกลับมาเหมือน
กับการเดินจงกรม จึงเป็นภาพที่ชินตาของลูกศิษย์ลูกหาตลอดจนแพทย์
พยาบาล และเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาล

มีเรื่องขำๆ อยู่เรื่องหนึ่ง ตอนที่หลวงปู่ท่านออกมา “เซ็นจงกรม”

หลวงปู่ ท่านเห็นพยาบาลแต่งชุดขาวเดินไปเดินมาอยู่ตลอด
ท่านคงคิดว่าเป็นแม่ชี และสถานที่นั้นก็อาจจะเป็นวัด

ช่วงนั้นโยมเกรียงศักดิ์ กำลังเซ็นจงกรมท่านอยู่ ท่านหันมา
เห็นพระอุปัฏฐาก จึงก้มมือเรียกให้เข้าไปหา

หลวงปู่ ถามพระว่า “วัดนี้ชื่อว่าวัดอีหยัง มันคือมีแม่ขาว
หลายคนแท้ ?”

พระท่านนึกขำอยู่ในใจ และได้ตอบหลวงปู่ว่า “มันบ่แม่หน้าวัด - หลวงปู่ ที่นี่คือโรงพยาบาลแพทย์ปัญญา”

หลวงปู่ ย้อนถามอีกว่า “วัดแพทย์ปัญญาบ่ ? บ่เคยได้ยิน จักเทื่อชื่อวัดนี้ !”

พระท่านก็ยังคงอธิบายยืนยันท่านว่า “ที่นี่ไม่ใช่วัด แต่เป็น โรงพยาบาล หลวงปู่”

หลวงปู่ท่านได้แต่ยิ้มๆ ไม่พูดอะไรต่อ

พอดีมีพยาบาลคนหนึ่งเดินผ่านมาใกล้บริเวณนั้น พระท่านจึงเรียกเข้ามาหา เพื่อให้เธอช่วยยืนยันหลวงปู่ว่าที่นี่เป็นโรงพยาบาล และผู้ที่แต่งชุดขาวเหมือนกับเธอเป็นนางพยาบาล

หลวงปู่ ท่านมองนางพยาบาล แล้วก็ถามเธอว่า “แม่ขาว - บวชมานานแล้วบ่ ?”

หลวงปู่ ท่านถามเป็นภาษาอีสาน ดูท่าเธอจะไม่ค่อยเข้าใจ พระอุปัฏฐากจึงแปลคำพูดของหลวงปู่ให้เธอฟัง

เมื่อพยาบาลเข้าใจคำถามของหลวงปู่ เธอก็ยิ้มอายๆ และก็ตอบท่านว่า “หนูไม่ได้บวชเจ้าค่ะ หนูเป็นนางพยาบาล ไม่ได้เป็นแม่ชี หลวงปู่”

เมื่อได้ยินคำตอบ **หลวงปู่** ท่านก็หัวเราะออกมา เพราะท่านคงรู้แล้วว่าท่านเข้าใจผิดว่า ผู้หญิงที่แต่งเครื่องแบบสีขาวนั้นไม่ใช่แม่ชีที่แท้คือนางพยาบาล ท่านจึงพูดเป็นการแก้เขินว่า “จักແຫ່ວ ! (ไม่รู้สิ) เห็นผู้หญิงแต่งชุดขาวอย่างไ้ย่างมา กะนึกว่าเป็นพวกแม่ขาว เฮาเลย คิดว่าวัดอี้หยังคือมีแม่ขาวหลายคนแท้ !”

พอได้ยินหลวงปู่พูดออกมาแบบนี้ พวกที่อยู่แถวนั้นก็หัวเราะกันตรึมไปเลย

(ถ้าพวกเธออยู่ตรงนั้นด้วย ก็คงจะร้องพร้อมกันว่า ทะแริ่ม - ทะแริ่ม - ทะแริ่ม ฯลฯ ใช่ไหมครับ ?)

๒๒๕.

ศรีสุทโธนาคราช แห่งเกาะคำชะโนด

เมื่ออาการป่วยของ**หลวงปู่**ท่านดีขึ้นจนหายเป็นปกติ ได้มีโยมผู้หญิงชื่อ **คุณจงรักษ์** บ้านอยู่ติดกับ **โรงพยาบาลแพทย์ปัญญา** ได้อาราธนานิมนต์หลวงปู่ไปโปรดที่บ้าน และนิมนต์หลวงปู่ให้มาพักฟื้นอยู่ที่ **บ้านทรงไทย** ของเธอ

หลวงปู่ จึงได้ย้ายจากโรงพยาบาลมาพักฟื้นที่**บ้านทรงไทย** แห่งนี้เป็นเวลาประมาณหนึ่งสัปดาห์

เมื่อหลวงปู่แข็งแรงดีแล้ว **คุณหมอปัญญา** จึงกราบเรียนอนุญาตให้หลวงปู่ปรับกิจนิมนต์ได้ตามอัธยาศัย

หลวงปู่ท่านต้องการกลับวัดป่าโคกมน ที่ท่านพักอยู่ในขณะนั้น

หลวงปู่และคณะศิษย์เดินทางกลับจังหวัดเลยโดยเครื่องบินของการบินไทยมาลงที่สนามบินจังหวัดอุดรธานี

ลูกศิษย์หลวงปู่ซึ่งเป็นเจ้าของกิจการหนังเร่**แจ่มจันทร์ภาพยนตร์** ได้นำรถยนต์มารับท่านที่สนามบิน พร้อมทั้งอาราธนานิมนต์ **หลวงปู่** และพระติดตามไปฉันที่**บริษัทแจ่มจันทร์ภาพยนตร์** ซึ่งอยู่ในตัวเมืองอุดรธานี

เจ้าของบริษัทหนังได้เล่าเรื่องประหลาดที่
หลวงปู่ฟัง

**เขาได้เล่าเรื่องผีมาจ้างหนังไปฉายที่ คำชะโนด อำเภอบ้านดุง
จังหวัดอุดรธานี**

หลวงปู่ท่านฟังด้วยอาการสงบนิ่งไม่ได้พูดอะไร

พระท่านถามหลวงปู่ว่า “พวกผีเขาชอบดูหนังเหมือนคนหรือ
ครับ ?”

หลวงปู่ ตอบว่า **“คนอยากอะไร ผีมันก็อยากเป็นเหมือนคน”**

หลังจากฉันอาหารแล้ว เจ้าของบริษัทหนังก็เอารถไปส่งหลวงปู่
และคณะที่วัดป่าโคกมน ต.ผาน้อย อ.วังสะพุง จ.เลย

เรื่องของ **ผีจ้างหนังไปฉาย** ก็จบแค่นั้น

พระผู้เขียนเรื่องนี้ได้หมายเหตุท้ายเรื่องว่า : -

“เรื่องผีคำชะโนดมาจ้างหนังไปดูนี้ เคยเป็นข่าวครึกโครมลง
หนังสือพิมพ์มาก่อนแล้ว เมื่อปี ๒๕๓๑ จนส่งผลให้ชื่อของ **คำชะโนด**
โด่งดังไปทั่วประเทศ

ผู้เขียน (พระ) ได้สอบถามเรื่องราวจากเจ้าของบริษัทหนังมาแล้ว

เรื่องนี้หลวงปู่ชอบท่านบอกว่า **พวกที่มาจ้างหนังนั้นไม่ใช่ผี
ธรรมดา** แต่ท่านก็ไม่ได้ระบุให้ฟังว่าเป็นพวกไหนกันแน่

(หลวงปู่) เพียงแต่บอกว่า **เกาะคำชะโนด** เป็นที่อยู่ของราชาแห่ง
หมู่พญานาค มีนามว่า **ศรีสุทโธนาคราช** เป็นราชันย์ใหญ่ เหนือกว่า
หมู่พญานาคทั้งหลายแห่งลุ่มแม่น้ำโขงตอนล่าง

อาณาเขตการปกครองของ**ศรีสุทโธนาคราช** ครอบคลุมไปไกล
ถึง ๔ ประเทศ มี ไทย ลาว เขมร เวียดนาม”

และ...ผมก็ขออนุญาตหมายเหตุเพิ่มเติม ทำยเรื่องนี้ว่า ผมเคยเขียนเรื่องนี้ไว้ในหนังสือโครงการหนังสือบูรพาจารย์ เล่ม ๔ : หลวงปู่ขาว อนาลโย เขียนไว้ในเรื่องที่ ๑๓๙ เรื่อง พระยาสุโทธนาคราช มาราบหลวงปู่ (ขาว)

ในเรื่องนั้น ผมได้ระบุชื่อเจ้าของบริษัทแจ่มจันทร์ภาพยนตร์ ด้วย เธอชื่อ คุณเครือวัลย์ มโนรักษ์ ซึ่งขณะนี้ได้เลิกกิจการภาพยนตร์ไปแล้ว นุ่งขาวรักษาศีลอยู่ที่วัดป่าบ้านตาด คอยดูแลเรื่องอาหารถวายท่านหลวงตาพระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน

ก็ขออนุญาตใช้โอกาสนี้ขอบคุณ คุณเครือวัลย์ ที่ผมเขียนถึงเธอเป็นครั้งที่สอง ขอขอบคุณที่เธอเป็นแม่คฤหบดีที่พาพวกเราไปกราบครูบาอาจารย์แถวจังหวัดขอนแก่น - กาฬสินธุ์ - สกลนคร - อุดรธานี ทำให้ผมได้ข้อมูลหลายอย่างที่น่าสนใจมาใช้ในการเขียนหนังสือครูบาอาจารย์ให้ท่านผู้อ่านได้อ่านกันอยู่นี้แหละครับ

กราบขออภัย ถ้าเขียนนอกเรื่องมากไป !

๒๒๖.

เมื่อพระมาขอลาสิก

เรื่องที่จะนำเสนอต่อไปนี้มีหมายเหตุที่ท้ายเรื่องว่า “จากบันทึกของ **พระวีระศักดิ์** ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๓๖” เรื่องมีดังนี้ :-

มีพระภิกษุรูปหนึ่งซึ่งเป็นลูกศิษย์ขององค์ท่าน**หลวงปู่ชอบ จานสโม** มากرابلسองค์ท่านเพื่อจะกราบลาสิกขาบวชออกไปเป็นฆราวาส **หลวงปู่** ได้ถามถึงสาเหตุที่จะลาสิก ว่า “ท่านอยากจะสึกเพราะเหตุอันใด”

พระรูปนั้นก็ตอบสั้นๆ ว่า “**รักผู้สาว**”

หลวงปู่ถามว่า “**รักเขามากไหม ?**”

พระตอบว่า “**รักมากครับ**”

หลวงปู่ถามเข้าไปว่า “**ถ้ารักเขามาก แล้วสามารถกินชีเขาได้ไหม ?**”

พระท่านก็ตอบว่า “**ถึงจะรักมากขนาดไหนก็ไม่สามารถกินชีของหญิงที่ตนรักได้ลงคอ**”

หลวงปู่ จึงว่า “**แสดงว่าท่านยังรักเขาไม่จริง ท่านยังรักเขาไม่มากพอ ถ้ารักมากพอแล้ว ชีของคนที่ตนเองรักนั้นก็กินได้ไม่ใช่หรือ ?**”

สุดท้าย **หลวงปู่** ให้พระกลับไปพิจารณาให้ดีเสียก่อน โดยบอกว่า “ขอให้ท่านกลับไปพิจารณาให้ดีๆ เสียก่อน ถ้ามันถึงขั้นกินขี้ของผู้หญิงที่ตนเองรักได้แล้ว ผมก็จะอนุญาตให้ท่านสึกได้ทันที แต่ถ้าตัดสินใจกินขี้เขาไม่ได้แล้วก็อย่ามาลาสิกขาบผม จะไปสึกกับใครก็ได้เสีย”

เมื่อพระรูปนี้เจอทั้งลูกดอกคอดักคางของ**หลวงปู่**เข้าแบบนี้ ในวันนั้นท่านก็เลยเป็น “หม้ายชั้นสึก” ไปทันที

การที่**หลวงปู่** ท่านห้ามเอาไว้ไม่ให้พระท่านสึกนั้น ท่านบอกว่า “สงสารพระลูกพระหลานที่จะได้ตกทุกข์ยากลำบากในชาติภพ ชาติที่สิ้นสุดไม่ได้”

ลูกศิษย์องค์ใดพอมีวาสนาหลงเหลือบ้าง แม้ว่าจะยื้อเวลาเขาสึกไว้ได้ชั่วคราว องค์ท่านก็จะยื้อเวลานั้นเอาไว้ให้ได้นานที่สุด จนเห็นว่าสุดวาสนาของพระรูปนั้นๆ แล้วจริงๆ ท่านจึงจะอนุญาตให้ลาสิกขาบทได้

หลวงปู่ท่านไม่ได้ห้ามพระทุกรูปไม่ให้สึก แต่ท่านจะพิจารณาห้ามเป็นบางรายเท่านั้น

สำหรับองค์นั้น ท่านกลับไปพิจารณาทบทวนไปมาหลายๆ รอบ ในที่สุดท่านก็กลับมาหา**หลวงปู่**อีกครั้งหนึ่ง

มาในคราวนี้ ท่านบอกกับ**หลวงปู่**ว่า “กระผมพิจารณาได้แล้ว กระผมอยู่ไม่ได้จริงๆ จึงมาขอลาสิกขาบ**หลวงปู่**”

หลวงปู่ท่านหนึ่ง มองหน้าพระรูปนั้นอยู่นานร่วม ๑๐ นาที แล้วท่านก็บอกว่า “เราอนุญาตให้สึกได้”

เมื่อพระรูปที่มาขอสิกกลับออกไปแล้ว พระองค์ที่เขียนเรื่องนี้ ได้กราบเรียนถาม**หลวงปู่**ว่า “...เขามาลาแล้ว**หลวงปู่**ทำไมไม่อนุญาต เขาไปตั้งแต่ที่แรก ?”

หลวงปู่ บอกว่า ท่านอยากจะดูความตั้งใจจริงของเขาเท่านั้น และท่านก็ได้พยากรณ์พระรูปนั้นว่า ในอนาคตเขาจะต้องกลับมาบวชอีกครั้งหนึ่ง แต่เป็นตอนนั้นปลายชีวิตของเขา “วสาบวชเขาตอนนี้ ถูกตัดรอนไปเพราะคูปุพพสันนิวาส กรรมตัวนี้มันมาตัดรอนให้ออกไปเสียก่อน”

หลวงปู่บอกว่า เหตุแห่งพระเถรบวชเก่า หรือว่าบวชใหม่ อยู่กันไม่ได้จนตลอดรอดผ้าเหลืองนั้น ส่วนมากจะเป็นเพราะเรื่อง**รักผู้สาว** เป็นเหตุตื้นๆ

นั่นคือ “เรื่อง**กามตัณหา** อันเป็นเจ้าใหญ่นายโตผู้โอหัง คอยข่มเหงรังแกสัตว์โลกทุกหมู่เหล่า ให้อยู่ภายใต้อำนาจไซ้ตรวนของมัน

เป็นเรื่องยากมาก ที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะแหกคูกแหกตาข่ายกามราคะนี้ออกไปได้โดยง่าย

ถ้าแหกคูกของกามราคะออกไปได้แล้ว พระนิพพานอยู่ใกล้หรือไกลแค่ไหนตัวเราก็คงรู้เอง”

หลวงปู่ยังบอกอีกว่า การต่อสู้กับกิเลสตัวยากที่สุดและหยาบหนานที่สุด ก็คือ **กามตัณหา** นี้เอง

๒๒๗.

หลวงปู่เคยคิดอยากสึกไหม ?

พระผู้เขียนเรื่องนี้ ได้ตั้งชื่อเรื่องว่า “ตอนพุทโธ พุดทอง” ดูจากเนื้อเรื่องแล้วท่านผู้อ่านก็จะเข้าใจเองว่า ทำไมจึงตั้งชื่อเช่นนั้น ?

พระได้กราบเรียนถามองค์หลวงปู่ชอบ จานสโม ว่า “ในชีวิตการบวชของหลวงปู่ มีบ้างไหมที่คิดอยากจะสึก ?”

หลวงปู่ ตอบว่า มีหลายครั้งมากที่คิดอยากจะสึก จนท่านจำไม่ได้ว่ากี่ครั้งกันแน่

แต่ครั้งที่อยากจะสึกมากที่สุด คือตอนที่ท่านรักผู้หญิง

หลวงปู่ บอกว่า ผู้หญิงคนที่ท่านรักนั้นชื่อว่า ทอง หรือ สาวทอง เป็นคนเมืองหล่มเก่า เพชรบูรณ์ หลวงปู่ท่านจำชื่อของหญิงสาวผู้นั้น และเรื่องราวช่วงนั้นได้ดี แม้ว่าขณะที่เล่า ท่านอายุมากกว่า ๙๐ ปีแล้ว

หลวงปู่ได้เล่าเรื่องราวย้อนหลังในครั้งนั้น ว่า :-

“ตอนนั้น เรามีอายุได้ ๒๘ ปี เป็นพระหนุ่มหัวบ่าวร้อนอยู่ เกิดเป็นคนมาเคยมักผู้สาวทะเลหลายคน ว่ารักคนนั้นคนนี้มากแล้ว แต่ถ้าเทียบกับ สาวทอง ผู้นั้นมันเทียบกันไม่ได้เลย สาวทองนี้เป็นคนที่เรารักมากที่สุด

มักสาวอื่นเรายังไม่คิดถึงขั้นว่าจะตกลงปลงใจแต่งงานกับเขา
แต่ว่า กับสาวทองนี้ เราตัดสินใจในตอนนั้นว่า **จะสืกออกไปสู่ขอเขา
มาเป็นเมียให้ได้**

เห็นสาวทอง ครั้งแรกตอนเขามาทำบุญอยู่วัดที่เราพักอยู่ สาวทอง
เขามาวัดกับแม่ของเขา

พอเรตักอาหารใส่บาตรเสร็จแล้ว กำลังเตรียมตัวจะให้พรโยม
เราแหงนหน้าขึ้นมามองคนที่เขามาวัดในวันนั้น **สายตาของเรา ก็ไปปะทะ
เข้ากับสายตาของสาวทองเข้าพอดี**

ไม่รู้ว่าจะเรามองเรามานานเท่าไรก็ไม่รู้ พอสบตากันเท่านั้นแหละ
มันเหมือนกับมีอะไรพุ่งเข้ามาชนหัวใจเราทันทีทันใด **ตาค้างจ้องหน้า
กันอยู่พักหนึ่ง**

พอได้สติ เราก็รีบก้มหน้าลง เพราะเกิดนึกอายโยมที่เขามาวัด
ในวันนั้น

โธ - โธ ! บาดนี้ล่ะจ้กมันเป็นหยังกะบู้ ปากค้ำคางแข็งไปหมด
ให้พรเกือบจบเพราะมันลั่นประหม่าในใจ

นับตั้งแต่เช้าวันนั้นเป็นต้นมา ใจของเราจะเป็นหวิวๆ หวอดๆ
คิดฮอดเขาอยู่ฮั้นๆ จนนึกแปลกใจตนเองว่า **กูเป็นอีหยังละหน้อ บาดนี้ !"**

หลวงปู่ เล่าว่า เมื่อท่านเห็นว่าจิตใจของตนเองเริ่มจะเอนเอียง
ไปทางชอบพอเขาแบบชู้สาวเข้าแล้ว ท่านก็เร่งทำความเพียรเพื่อที่จะสู้
กับจิตใจที่ใฝ่รักเขา โดยหวังว่าจะเอาชนะ **ความคิดถึงเขา** ลงให้ได้

ในช่วงเวลาแรกๆ นั้น ก็พอที่จะสู้กับจิตใจของตนเองได้อยู่
“แต่พอมาช่วงหลังๆ นี้อใจมันก็อ่อนแรงลงไปเรื่อยๆ”

กล่าวคือ โยมแม่ของฝ่ายหญิงเป็นโยมอุปัฏฐากดูแลพระเถร
 ในวัด และตัวท่านเองก็เป็นผู้หนึ่งที่โยมแม่ของ**สาวทอง**ได้อุปัฏฐากด้วย
 “น้ำท่าที่เราใช้อาบน้ำใช้สรงเขาก็พาลูกสาวมาตักให้ รอบๆ กุฏิที่พัก
 มีหญ้าขึ้นหนา เขาพากันออกมาตายหญ้าให้จนเตียนโล่ง ทางเดินจงกรม
 เป็นหลุมเป็นบ่อ **สาวทอง**และแม่ของเธอก็มาปรับแต่งให้**หลวงพี่ชอบ**
 ในสมัยนั้น”

เมื่อได้เห็นได้พูดคุยกันบ่อยครั้งเข้า **ความมีใจให้กัน**ก็มีเพิ่ม
 ขึ้นมา จิตใจของ**หลวงพี่ชอบ** นั้นห่วงไหวไหลตาม**สาวทอง**ไปเรื่อยๆ
ความคิดที่อยากจะ “สึก” ของท่านก็มีเพิ่มขึ้นตามลำดับมา
เช่นเดียวกัน

เห็นภาพข้างบนแล้วใจหายไหมครับ
 นี่เป็นเทศน์กัณฑ์ใหญ่ กัณฑ์สุดท้าย
 ที่หลวงปู่แสดงให้เราได้ประจักษ์ถึงความจริงของชีวิต

๒๒๘.

พุทธโธ - พุดทอง !

ผมเห็นว่าชื่อเรื่องที่พระท่านตั้งว่า “**พุทธโธ พุดทอง**” นั้นเก๋ไก๋มาก เห็นว่าเราไม่มี “**อาบัต**” เหมือนพระ จึงได้แอบขโมย (ขอยืม) มาใช้ ณ ที่นี้ ก็ขอกราบขอบพระคุณครับ

หลวงปู่ ท่านเล่าต่อไปว่า ใ้ช้ว่าท่านจะเป็นฝ่ายคิดเอาเหมาเอง แต่เพียงลำพังผู้เดียวเท่านั้น ข้างฝ่าย**สาวทอง** ก็คิดชอบพอใจในตัวท่านเหมือนกัน

ดูเหมือนกับว่าทุกอย่างจะเอื้ออำนวยและเป็นใจชะเหลือเกิน พ่อแม่ของฝ่ายหญิงนั้นก็ชอบพอในอุปนิสัยใจคอของ “**ครูบาชอบ**” เป็นพิเศษ ให้ความคุ้นเคยไปมาหาสู่ท่านอยู่เสมอ เข้ากับตำราที่ว่า “**ความคุ้นเคยจะได้เป็นลูกเขยแม่อกคำ**”

(**แม่อกคำ** คือโยมผู้หญิงที่อุปัฏฐากพระ/ภราชาลิกะเรียก **แม่ยก**)

หลวงปู่ เล่าถึงการปฏิบัติภาวนาในช่วงนั้นว่า “**จากที่ขยันทำความพากความเพียร ก็มาขยันคิดปรุงคิดแต่งแทน เคยคิดปรุงแต่งเรื่องที่จะลี้กั้ทั้งวันก็มี คิดทั้งคืนก็มี**”

พุทธโธ ๆ ที่ได้ฝึกฝนอบรมมากู้กับใจตั้งแต่วันที่บวชมา ไม่รู้ว่ามันเลือนหายกลายเป็น **พุดทอง** ๆ ขึ้นมาแทนกันตั้งแต่เมื่อไร

นั่งภาวนากำหนด พุทฺโธ - พุทฺโธ อยู่ดีๆ พอแผลอสติขึ้นมา
เมื่อไร จิตมันก็มาเปลี่ยนคำบริกรรมเป็น พุดทอง - พุดทอง มาแทนที่
พุทฺโธ - พุทฺโธ จนมีความหงุดหงิดรำคาญในใจของตนเอง

ระหว่าง**สังขะ**ที่ตนได้ตั้งเอาไว้ว่าจะถือเพศครองพรหมจรรย์
บวชไปจนวันตาย กับ**ฝ่ายมาร**ที่มากอดยั่วยุเย้ายวนชวนให้ลืกลออกไป
ครองเรือนเกิดการต่อสู้เพื่อแย่งชิงชัยชนะกันบนสมรภูมिरบในจิตใจของ
เจ้าของ

ข้าง**ฝ่ายสังขะ**จะ **ฝ่ายธรรม** นั้นบอกว่า มันเป็นทุกข์มาก หาก
ลืกลออกไปครองเรือน

ข้าง**ฝ่ายมาร** ก็บอกว่า การได้อยู่กับคนที่ตนเองรักนั้นมันมี
ความสุขมาก จะหาสุขบนโลกนี้ส่วนไหนมาเปรียบเทียบได้เท่า ?

ความคิดในใจของเราตอนนั้น แยกกันออกเป็นสองฝั่งสองฝ่าย
ฝ่ายกิเลสก็คอยยุยงให้ลืกลออกมาครองเรือน **ฝ่ายธรรม**ก็ยุยงให้ลืกลหนี
ไปจากที่นี่เสีย

“อยากจะหักใจลา แต่เกิดปัญหาว่าลืมสาวทองบได้”

๒๒๙.

เหตุเกิดที่ใด แก้มันที่นั่น

ในขณะที่หลวงปู่พยายามคิดทบทวนเพื่อแก้ปัญหาความรักปักใจที่กำลังเกิดกับท่านอยู่นั้น ก็เกิดมีความคิดขึ้นมาในใจว่า “เหตุเกิดที่ใด ต้องแก้มันที่นั่น !”

ใช่ ล้มที่ไหนก็ต้องลุกที่นั่น มันจึงจะถูก

เมื่อคิดได้เช่นนั้น หลวงปู่จึงปักหลักสู้กับใจของตนเองอย่างเต็มที่ โดยอาศัยความเพียรอันตนเคยฝึกฝนมาก่อน เขาเป็นเครื่องมือประหารความรัก ที่มีต่อสาวทองคนนั้นให้เลือนหายไปจากใจของท่านให้ได้

“มันกำเริบเสิบसानมาก ก็อดนอนผ่อนอาหารสู้กับมัน”

หลวงปู่ เล่าให้ฟังว่า ตอนที่ท่านอดนอนผ่อนอาหารสู้กับใจของตนเองอยู่นั้น ดูเผินๆ เหมือนกับว่าตนเองจะผ่านด่านนี้ไปได้

กายมันเหนื่อยล้าจากการอดนอนผ่อนอาหาร จิตที่มันเคยปรุ่งแต่งในเรื่องสีกุหลาบเพศก็พลอยอ่อนแรงตามกันไปด้วย

ถ้าเปรียบเป็นมวยก็พอประคองตนเองให้รอดพ้นจากการถูกนับยาวไปได้เป็นยกๆ เท่านั้น

หลวงปู่ ท่านเร่งความเพียรเข้ามากๆ อดอาหารติดต่อกันเป็นแรมเดือน ร่างกายมันก็ทนไม่ไหว

อาพาธทางใจยังไม่สร้างชา ยังต้องมาอาพาธทางกายซ้ำเข้าไป
อีก !

พอท่านเกิดอาพาธขึ้นมา ผู้ที่วิ่งค้นหาหยาญกามาทำการรักษาท่าน
ก็คือ **สาวทอง และผู้เป็นแม่ของเธอ**

จากที่เร่งความเพียรเพื่อจะตัดใจจากสาว กลายเป็นว่าเร่งความ
คิดให้มันผลิตปุ๋ยมาใส่ต้นรักแทน
(แล้วหลวงปู่เราจะรอดไหมนี้ ?)

หลวงปู่ ได้อธิษฐานในคืนหนึ่งว่า : -

“หากข้าพเจ้ามีบุญวาสนาที่จะรู้ธรรมเบื้องสูงขึ้นไปในชาตินี้แล้ว
ขอให้ข้าพเจ้าพบอุบายธรรมที่จะมาแก้ไขจิตใจของข้าพเจ้า ให้พ้นจาก
เรื่องนี้ไปได้”

หากว่าข้าพเจ้าไม่มีบุญวาสนาที่จะรู้ธรรมเบื้องสูงได้ในชาตินี้ ก็
ขอให้ข้าพเจ้าหมดหนทางที่จะแก้ไขปัญหานี้ออกไปจากใจได้ ข้าพเจ้าจะ
ขอลาสิกขาเป็นฆราวาส”

พอ**หลวงปู่**อธิษฐานจิตดังกล่าวแล้ว ท่านก็มานั่งภาวนาหบทวน
ถึงเหตุและผลต่างๆ ที่เกิดขึ้นในใจของท่าน

ท่านก็มาเจอตัว “ความคิด” ที่มันพาจิตคิดปรุงแต่งไปตามอำนาจ
ของกิเลส

“เพราะ **ความคิด** ตัวเดียว มันมาปลุกให้กิเลสกามตื่นขึ้นมา
แผลงฤทธิ์แผลงเดชกับหัวใจเรา

เหตุ นี้มันเกิดที่ใจ เราก็จะต้องแก้ไขที่ใจของเรา”

เมื่อพิจารณาได้เช่นนี้แล้ว **หลวงปู่** จึงตัดสินใจ **หนีออกจากที่นั่น**
ไปในคืนนั้นเอง

ท่านว่า เป็นวิธีเดียวเท่านั้นที่จะช่วยแก้จิตใจได้เร็วขึ้น

หลวงปู่ จากสถานทีนั้นไปได้ไม่ถึงสองเดือนก็สามารถตัดอำนาจ
อาลัยให้หลุดจาก **สาวทอง** ได้

หลวงปู่ พูดย่ำว่า “เราตัดสินใจถูกแล้วที่หนีไปในคืนนั้น ถ้าหาก
เรายังขึ้นอยู่ที่นั่นต่อไปอีก ป่านนี้เราก็เป็น **ทิดชอบลูกเขยไทหล่ม** ไปแล้ว”

ที่ **หลวงปู่** ท่านเปิดเผยเรื่องนี้ ท่านบอกว่า “**เพื่อเอามาเป็น
อุทาหรณ์สอนศิษย์**”

“ถ้าพวกท่านไปอยู่ที่ไหนแล้ว เกิดไป **มีใจรักผู้สาว** ขึ้นมา เมื่อมี
สติระลึกได้เวลาใดก็ให้รีบ **หนีไป** ในเวลานั้นทันที อย่าได้รีรอ

นีก ได้ตอนกลางวัน ก็ให้ **หนีไป** ตอนกลางวัน ถ้า **นีก** ได้ตอน
กลางคืน ก็ให้ **หนีไป** ในคืนนั้นทันที

ให้ **หนี** จากที่นั่นไปก่อน แล้วค่อยไปแก้ไขใจของตนเองในที่อื่น
ถ้าไม่หนี มีหวังได้เป็นลูกเขยเขาแน่นอน”

หลวงปู่ พูดทิ้งท้ายเป็นภาษาอีสาน ว่า

“มันลืบได้ฮ่อมบาตรได้ มันลืได้ฮ่อมลูกแทนบาตร เข้าใจบ่ ?”

พูดจบ **หลวงปู่** ก็ชี้หน้าพระผู้ถามคำถามนี้แล้วท่านก็หัวเราะ
ตามแบบของ **ปู่ใจอารีย์** ทำให้บรรยากาศการสนทนาธรรมในค่ำวันนั้นดู
สดชื่นและอบอุ่นยิ่ง

สาธุ !

๒๓๐.

เรื่องเปรตแม่ของสมภาร

เรื่องนี้เป็นอุทานหรือสอนใจได้ดีอีกเรื่องหนึ่งที่พระอุปัฏฐากของ **หลวงปู่ชอบ จานสโม** ได้บันทึกไว้

พระท่านไม่บอกสถานที่ ท่านตั้งชื่อเรื่องว่า **“เปรตแม่ตู้หลวง”** ถ้าพิจารณาจาก **คำศัพท์** ที่ใช้ก็พอสันนิษฐานว่า น่าจะเกิดขึ้นที่ภาคเหนือ เรื่องมีดังนี้ :-

คืนหนึ่งของเดือนพฤษภาคม ๒๕๓๕ องค์ **หลวงปู่ชอบ** ได้รับนิมนต์ให้ไปพักที่วัดแห่งหนึ่ง มีพระติดตามรับใช้ท่าน ๒ รูป

เวลาประมาณ ๒๑ นาฬิกา (๓ หุ่่ม) **หลวงปู่** ได้ชี้มือไปที่ประตูห้องพัก พระทั้งสองรูปเข้าใจว่า **หลวงปู่** ท่านต้องการจะออกไป “เห็นจกรรม” ข้างนอก

เมื่อเรียนถามท่านว่า ท่านจะออกไปจกรรมที่นอกห้องไหม ท่านก็บอกว่า **“ไม่ออกไป”**

แล้วหลวงปู่จึงถามพระทั้งสองรูปนั้นว่า **“พวกท่านเห็นเปรตอยู่ที่หน้าประตูบ้างไหม ?”**

พระทั้งสองรูปก็ตอบองค์ท่านไปว่าไม่เห็น

หลวงปู่ท่านยิ้ม มองหน้าพระทั้งสองรูป แล้วก็พูดว่า...(เดาศีครีว่าท่านจะพูดว่าอะไร ?)

“พวกตาหมากรุกขามชี้ เปรตมันมาปรากฏให้เห็นแล้วก็ยังไม่
ไม่เห็นมันอีก !”

พระทั้งสองต่างก็นิ่งอึ้ง ด้วยไม่รู้จะตอบท่านว่าอย่างไร เพราะ
ต่างก็จนด้วยเกล้า เกินวิสัยความสามารถของพวกตนที่จะไปรับรู้
รับทราบได้เหมือนกับองค์**หลวงปู่**

หลวงปู่ ท่านจึงพูดให้ฟังว่า “เปรตตนนี้เป็นเปรตผู้หญิง เขา
มาหาเราเพื่อต้องการให้เราอุทิศส่วนกุศลให้กับเขา แต่เราไม่สามารถอุทิศ
ส่วนกุศลให้กับเขาได้ ด้วยเหตุว่า**ไม่มีวาสนาที่จะสงเคราะห์กันได้นั่นเอง**”

หลวงปู่ ได้บอกให้ฟังถึงลักษณะของเปรตว่า “เปรตตัวนี้เป็น
ผู้หญิง นุ่งห่มเสื้อผ้าเหมือนกับคนที่มาจำศีลทั่วๆ ไป ใส่เสื้อขาว ใส่
ผ้าถุงสีดำแบบเดียวกันกับคนที่เขามาจำศีลอุโบสถอยู่วัด

ในมือข้างหนึ่งถือถุงข้าวสาร อีกข้างหนึ่งถือหน่อไม้ เขามา
หาเราเพื่อที่จะขอข้าวเรากิน

เขาบอกว่า ตั้งแต่ตายมานั้นยังไม่เคยได้กินข้าวสุกเลย มีแต่
ข้าวสารอยู่เต็มกำมือถือไปถือมาไม่สามารถที่จะกินได้เพราะมันไม่สุก

หน่อไม้ก็กินไม่ได้ เพราะมันเป็นหน่อไม้ดิบได้แต่แบกไปแบกมา
อยู่รอบวัด

**แบกหน่อไม้ แบกข้าวสาร เดินร้องไห้อยูอย่างนั้น เห็นแล้วก็
อดที่จะสังเวชใจไปได้”**

พระได้กราบเรียนถามถึง**บุญกรรม** ของเปรตตนนั้นว่าเขาไปทำ
กรรมอะไรมา จึงได้มาเป็นเปรตเฝ้าวัด

หลวงปู่ ได้เล่าให้ฟังว่า “เปรตตนนี้แต่เดิมเป็นแม่ของตุ๋เจ้าชื่อ...
ตุ๋เจ้าตนนี้เป็นตุ๋เจ้าหลวง ชื่อ...”

อาศัยว่าลูกชายของตนเป็นตุ้หลวง**สมภารวัด** อยากรได้อยากกิน
อะไรของวัด ก็ถือวิสาสะมาหยิบมาฉวยเอาโดยผลการ ใครจะห้าม
เอาไว้ก็ไม่ฟัง

บางครั้งคนที่ห้ามกลับโดนด่าเสียอีก นานๆ เข้าคนเขาก็เลยบ
สนใจห้าม

ลูกชายที่เป็นตุ้หลวงก็บ่เคยห้ามปรามแม่ของตนเอง ปล่อยเฉย
ก็เฉยเกินไป จนมันได้ใจทำไปเรื่อยๆ **บาปกรรมจึงสะสมเข้าทุกวันๆ**

พอตายไปแล้ว จิตของตนมันมาข้องเกี่ยวอยู่กับกรรมอันนี้
จึงส่งผลให้ตนเองต้องมาเป็นเปรตอยู่ในวัดแห่งนี้ เพื่อใช้กรรมที่
ตนเองได้ก่อเอาไว้”

พระผู้เขียนเล่าเรื่องนี้ ได้เขียนแสดงความคิดเห็นไว้ต่อท้ายเรื่อง
ดังนี้ :-

“ฟังองค์ท่านเล่าให้ฟังแล้วก็สลดใจแทนเขาจริงๆ ที่ต้องมากลาย
เป็นเปรตเฝ้าวัด **เพียงเพราะเห็นแก่ปากท้องเล็กๆ น้อยๆ แค่นี้ แต่**
ตัวต้องมาเป็นเปรตทุกข์ทรมานอีกยาวนาน

องค์ท่าน**หลวงปู่** ได้เอ่ยชื่อแซ่เดิมของเปรตตนนี้ให้ฟังด้วย แต่
ไม่กล้าที่จะนำชื่อเสียงของเขามาเปิดเผยได้ ด้วยผู้เขียน (พระ) เองก็
เกรงโทษในเรื่องนี้เหมือนกัน

ใครเล่าจะไปเชื่อในสิ่งเหล่านี้ เพราะว่าเรื่องแบบนี้มันไม่สามารถ
มองเห็นกันได้หมดทุกคน

แม้แต่จับเอาเรื่องนี้ขึ้นมาเขียน มาเล่าถ่ายทอดให้ท่านทั้งหลาย
ได้อ่านกันเพื่อเป็นคติสอนใจ ผู้เขียนก็คิดแล้วคิดอีกอยู่หลายครั้ง
หลายครา

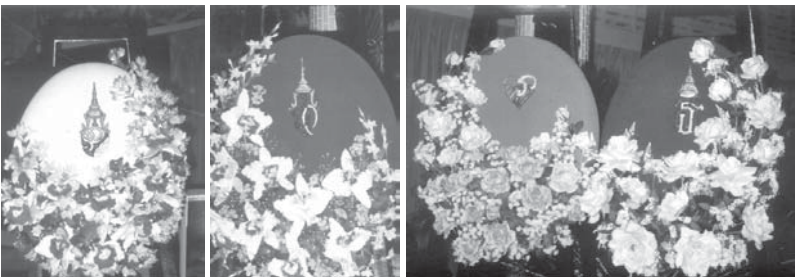

จนได้มาปรึกษากับหมู่คณะที่เคยได้ยินได้ฟังมาด้วยกัน แม้จะต่างวาระกันก็ตาม ต่างมีความเห็นพ้องกันว่า **ควรเขียนออกมาเพื่อให้คณาจารย์คนอื่นบ้าง** อย่างน้อยคนที่กำลังมีพฤติกรรมในลักษณะแบบนี้

เมื่อเขาได้อ่านแล้ว อาจมีสติได้หยุดคิดขึ้นมาบ้าง เพื่อจะได้เป็นกุศลร่วมกันไป”

สาธุ ! ขอบพระคุณที่พระคุณเจ้าได้บันทึกเรื่องนี้เอาไว้ครับ ไม่เช่นนั้นพวกเราคงจะพลาดโอกาสที่จะรับรู้เรื่องดีๆ อย่างนี้

กราบขอบพระคุณครับ !

๒๓๑.

เมตตาจิตช่วยชีวิตัว

เรื่องนี้แสดงถึงกระแสแห่งความเมตตาขององค์ **หลวงปู่ชอบ จานสโม** ที่แผ่ออกไปช่วยชีวิตัวตัวหนึ่งให้รอดพ้นจากการถูกฆ่าได้อย่างหวุดหวิด

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๓๖ เมื่อ**หลวงปู่มี**อายุ ๙๒ ปี อายุพรรษา ๖๙

พระอุปัฏฐากของหลวงปู่เป็นผู้บันทึกไว้ มีเรื่องราวดังต่อไปนี้ : -

ในระหว่างกลางพรรษาปี ๒๕๓๖ มีอยู่วันหนึ่งในช่วงเวลาบ่าย ประมาณ ๕ โมงเย็น

หลังจากที่ **พระคุณเจ้าหลวงปู่ชอบ จานสโม** ท่านเสร็จภารกิจจากการ “เซ็นจงกรม” ท่านได้ถามพระอุปัฏฐากว่า “ท่านมีเงินไหม ?”

พระกราบเรียนท่านไปว่า “มีอยู่แต่ไม่มาก **หลวงปู่**จะเอาเงินไปทำอะไรหรือครับ ?”

หลวงปู่ จึงเล่าให้ฟังว่า “เมื่อคืนที่ผ่านมา มีวัวตัวหนึ่งเขาจะเอามันไปฆ่า มันมาขอความช่วยเหลือกับเรา มันขอให้เราไปไล่ชีวิตมันด้วย มันบอกมันบ่อยากตายตอนนี้

มืออื่น (พຽ່ງนี้) เขาสิเอามันไปฆ่าแล้ว ตอนนั้นมันถูกมัดจองจำเอาไว้อยู่ที่โรงฆ่าสัตว์เมืองเลย

ถ้ามีเงินก็ให้ไปช่วยไถ่เอาชีวิตของมันออกมา เอาบุญกับมัน”

พระได้กราบเรียนท่านว่า “ตอนนี้มีเงินไม่พอที่จะซื้อวัวทั้งตัวได้ วัวตัวหนึ่งราคามันตกหลายพันบาท บางที่เราไปซื้อตอนที่เขาจะเอาไปฆ่า แบบนี้คนขายเขาจะต้องขายในราคาที่สูง

ถ้าหลวงปู่จะซื้อมันจริงๆ ผมจะไปบอกเจ้าอาวาสไปจัดการซื้อ มาให้”

หลวงปู่ จึงว่า “อย่าเพิ่งไปบอกเจ้าอาวาสให้รอดูก่อน **เพื่อมีคน ที่มีความรักกับวัวตัวนี้เขาอาจมาช่วยเหลือกันได้”**

พอตอนบ่าย ประมาณ ๖ โมงเย็น มีโยมมากกราบหลวงปู่ ท่านบอกให้เขาฟังว่าท่านอยากซื้อวัวตัวผู้ตัวหนึ่ง แต่ท่านไม่ได้พูดให้เขา ฟังทั้งหมดว่าเพราะอะไรท่านถึงต้องการซื้อวัวตัวนั้น

โยมเขามีศรัทธาอยากจะทำบุญกับหลวงปู่ด้วย จึงรับปาก **ที่จะซื้อวัวมาถวายท่าน**

หลวงปู่บอกเขาว่า **“ให้ไปซื้อในวันนี้ให้ได้ ถ้าเป็นวันพรุ่งนี้ เขาจะฆ่ามันแล้ว”**

แล้วท่านยังบอกอีกว่า **“ให้ไปซื้อวัวตัวผู้สีขาวหม่นๆ อยู่โรง ฆ่าสัตว์เมืองเลย”**

ก่อนที่เขาจะลากลับไปเอาเงินที่บ้าน หลวงปู่ยังได้พูดกำชับอีกว่า **“ให้ไปซื้อวัวตัวผู้สีขาวหม่นมีตัวผู้เดียวอยู่ที่โรงฆ่าสัตว์เมืองเลย”**

เมื่อโยมกลับไปถึงบ้าน จึงได้พูดบอกญาติและเพื่อนๆ ว่า **หลวงปู่ท่านบอกให้ไปซื้อวัวสีขาวหม่นตัวผู้ ที่โรงฆ่าสัตว์**

เขาและเพื่อนจึงพากันเดินทางไปที่โรงฆ่าสัตว์เทศบาลเมืองเลย

เมื่อไปถึงก็เห็นทั้งวัว ควาย และหมู ที่เขาเตรียมไว้ฆ่าจำนวน หลายตัว

แต่ที่แปลกใจที่สุดคือ มีวัวตัวผู้สีขาวหม่นตัวใหญ่ตัวหนึ่ง ยืน
ปะปนอยู่กับวัวตัวอื่นๆ ที่เตรียมตัวรอที่จะถูกเชือดในคั้นนี้

และก็เป็นวัวตัวเดียวที่มีสีขาวหม่นตามที่หลวงปู่ท่านต้องการ

พอเห็นวัวตัวผู้ที่มีสีและลักษณะรูปร่างตรงตามที่หลวงปู่
ท่านบอกแล้ว ทางคณะจึงได้ติดต่อขอซื้อวัวตัวนั้นกับผู้เป็นเจ้าของคิ
ฆ่า

เขาบอกว่าเขาซื้อมาในราคา ๖,๐๐๐ บาท แต่ถ้าต้องการซื้อ
ตอนนี้เขาก็ไม่อยากจะขายให้ เพราะเขาจะเอามาฆ่าเอาเนื้อส่งตลาด
ความจริงแล้วเขาตั้งใจจะขายเบี่ยงเบี่ยงราคา เพื่อต้องการได้
ราคาสูงกว่านี้

แต่แล้วเขาก็ยินยอมขายในราคา ๘,๐๐๐ บาท ขาดตัว ลดลง
ไปกว่านี้อีกไม่ได้ ถ้าจะซื้อต้องซื้อในราคานี้เท่านั้น

โยมเล่าให้ฟังภายหลังว่า เมื่อมาถึงตรงนี้แล้ว เขาเรียกราคา
เท่าไรก็ต้องยอม แต่ว่าเตรียมเงินไปไม่พอ จึงได้ขอร้องมัดจำไว้
๕,๐๐๐ บาท พຽງนี้เช้าจึงจะมาขอรับวัว พร้อมทั้งมาจ่ายเงินที่เหลืออีก
๓,๐๐๐ บาท

เจ้าของคิฆ่าก็ตกลงเอาตามที่ว่ามานี้

**“ถ้าจะว่าไปแล้ว เจ้าวัวตัวผู้สีขาวหม่นตัวนี้รอดจากการถูกเชือด
อย่างหวุดหวิดแค่เส้นยาแดงผ่าแปดผ่าเก้าก็ว่าได้”** พระท่านบรรยายไว้
อย่างนี้

โปรดติดตามต่อไปว่าอะไรจะเกิดขึ้น !

๒๓๒.

เตรียมหาเจ้าของวัวคนใหม่

ทางฝ่ายของ **หลวงปู่** ในคืนนั้น หลังจากไหว้พระสวดมนต์เสร็จเรียบร้อยแล้ว องค์กรท่านได้บอกโยมผู้ชายชาวบ้านโคกมนที่เข้ามาหาท่านในคืนนั้นว่า “มีอีนซ่าว (พุงนี้เข้า) ให้ไปตามบัก**ทิดคำหู่** มหาเราแต่เช้า เราจะเอาวัวให้มันไปเลี้ยง ไปบอกมันให้มาหาด่วน”

พระท่านนึกในใจว่า เมื่อ**หลวงปู่**ท่านพูดออกมาแบบนี้ เราก็มั่นใจว่า **วัวตัว**ที่องค์กรท่านต้องการ มันรอดตายแล้ว !

เช้าวันรุ่งขึ้น เวลา ๑๐ โมงกว่าๆ เรานอนอยู่หน้าห้องพักของ **หลวงปู่** ที่ศาลาบำเพ็ญกุศล เห็นรถกระบะสองคันวิ่งเข้ามาจอดอยู่ลานจอดรถหน้าที่พักของหลวงปู่

รถคันที่หนึ่งมีแต่คนนั่งมา อีกคันหนึ่งนั้น**บรรทุ**กวัวมาตัวหนึ่ง เราเห็นวัวมันยืนอยู่บนกระบะรถ เราคิดว่าน่าจะเป็นวัวตัวนี้แหละที่**หลวงปู่**ท่านบอกให้ไปซื้อมาจากโรงฆ่าสัตว์

แต่ที่เราแปลกใจมากที่สุด คือ **วัวตัว**ที่ยืนอยู่บนกระบะรถเป็นวัวตัวผู้สีขาวหม่น มีสีและลักษณะตามที่**หลวงปู่**ท่านบอกให้ไปไล่ชีวิตของมันออกมา

เราเดินออกไปดูวัว และสอบถามเรื่องราวจากผู้ที่เป็นชื่อมา

เขาบอกว่า **นำอัศจรรย์ใจมาก**ที่ได้ไปเห็นและซื้อวัวตัวนี้มา เป็นวัวที่มีรูปพรรณสัณฐานตรงตามที่หลวงปู่ท่านบอกให้ไม่มีผิดเพี้ยน พอไปเห็น พวกเขาก็มั่นใจว่าเป็นวัวตัวนี้แน่นอน ตามที่หลวงปู่ท่านต้องการ

เพราะเป็นวัวตัวผู้ตัวเดียวที่จะถูกฆ่าในวันนั้น นอกจากนั้นเป็นวัวตัวเมียและเป็นวัวสีน้ำตาลแก่กับสีแดง

เขาบอกว่า เขาไปเห็นสีหน้าแววตาของวัวควายและหมูแต่ละตัวในวันนั้นแล้ว ถ้าเขามีเงินมากๆ เขาจะขอซื้อทั้งหมด **เพราะสงสารพวกมันนั่นเอง**

เราเข้ามาในห้องเพื่อที่จะรายงานให้หลวงปู่ทราบ ยังไม่ทันกราบเรียน องค์ท่านก็ถามขึ้นก่อนว่า **“เขาเอาจัวมาให้ให้?”**

เรากราบเรียนท่านว่า **“เขาเอาวัวตัวที่หลวงปู่ต้องการมาส่งให้แล้ว”**

หลวงปู่ จึงบอกให้พาท่านออกไปดู

เมื่อหลวงปู่ได้เห็นวัวตัวนี้ ท่านก็ ยิ้ม...ม...ม ออกมาให้ทุกคนได้เห็น **ทำให้คณะผู้ไปถ่ายชีวิตมาต่างยิ้มแย้มและปลื้มใจเป็นที่สุด**

ฝ่ายวัวก็ร้อง **“มอ...มอ !”** อยู่บนกระบะรถ ที่มีนกร้อง “มอ - มอ” เราก็ไม่รู้จักความหมายของมันหรอก เราก็เดาเอาว่า **“ถ้าไม่ใช่ มอ - มอ ขอขอบคุณ ก็น่าจะเป็น มอ - มอ เอาผมลงจากรถด้วย”**

เราจึงบอกให้โยมเขาเอาวัวลงจากรถ หลังจากหลวงปู่ท่านฉันเพลเสร็จแล้วจึงค่อยเอามาถวายท่าน

ตอนนั้นให้หลวงปู่ท่านฉันข้าวก่อน

(กำลังสนุกก็จบตอน เชิญติดตามตอนจบในตอนต่อไปครับ !)

๒๓๓.

ซึ่งในพระคุณเป็นที่สุด

ก่อนอ่านเรื่องนี้ โปรดเตรียมน้ำตาไว้ให้พร้อมด้วยครับ !

หลังจาก**หลวงปู่**ท่านฉันข้าวเสร็จเรียบร้อยแล้วพวกโยมก็จูงวัวมาถวายองค์ท่าน เขาจึงเข้ามาใกล้ๆ แล้วพระอุปัฏฐากก็บอกให้ยื่นเชือกมาถวายหลวงปู่ ไม่ต้องเอาวัวเข้าใกล้หลวงปู่สัก

พระ ท่านบอกว่า “เราไม่แน่ใจในสัตว์พวกนี้ทำไรนัก เกิดมันตกใจขึ้นมากระทบหัน แล้วมันอาจทำอันตรายให้กับหลวงปู่และคนอื่นๆ ได้”

เราเคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้มาก่อน เคยโดนควายไล่ชนที่**บ้านหันสมัย อำเภอสองดาว** (จังหวัดสกลนคร)

เรากับ**สามเถรบึง** พวกมันวิ่งหนีควายไล่ชนจนหุ่งราบ กว่าจะกลับมาวัดได้แทบตาย

เรื่องวัวเรื่องควายนี้ เราเซ็ดซี้้อ่นซี้้แกมาตั้งแต่นั้นเลย เมื่อเห็นวัวควายอยู่ที่ไหน ยังไงก็ขอ**เว้นวรรค**ให้ห่างๆ เอาไว้ก่อน”

องค์**หลวงปู่**ท่านนั่งบนรถเข็น ท่านกลับรู้สึกเฉยๆ ไม่แสดงอาการกลัวแต่อย่างใด “มีแต่เราเท่านั้นที่เป็นวิตกทุกซั่ร้อนไปก่อนท่าน”

หลวงปู่พูดกับวัวว่า “**บ่ตายแล้วน้อ !**”

ดูท่านแสดงความรู้สึกสนมคุ่นเคยยังกับว่าเคยรู้จักมักจี่กันมาก่อนเป็นอย่างดี

ว้าวมันเย็นนิ่งอยู่ต่อหน้า**หลวงปู่** ห่างออกไปแค่วาเดียวเท่านั้น **สังเกตเห็นที่ตาของมันทั้งสองข้างมีน้ำตาไหลออกมาตลอด**

น้ำตาว่าไม่ได้ไหลออกมาน้อยๆ มันไหลออกมาอาบแก้มทั้งสองเห็นได้อย่างชัดเจน

หลวงปู่ ยื่นมือข้างขวาออกไป วัวก้าวเดินเข้ามาจนเกือบถึงรถเข็นของท่าน

หลวงปู่เอื้อมมือเข้าไปตบหัวของมันเบาๆ ด้วยความเอ็นดู

วัวถือโอกาสเอามาดมมือท่าน และเอาลิ้นสากๆ เลียมือของท่านด้วย แสดงอาการซาบซึ้งและขอบพระคุณในความเมตตาของท่าน

ดูแล้วคล้ายๆ สุนัขเข้ามาเลียมือเจ้าของเราดีๆ นี่เอง

หลวงปู่ตบที่หัวมันเบาๆ พุดแต่เพียงว่า

“อือ - อือ - อือ รู้แล้ว - รู้แล้ว !”

น้ำตาว่ายังไหลพรากอาบแก้มทั้งสองของมัน

ทุกคนอยู่ที่นั่นต่างน้ำตาซึม บางคนถึงกับสะอื้นก็มี

(เขียนถึงตรงนี้ ผมก็ตื่นตันใจ น้ำตาปริ่มไหลออกมาทั้งสองข้าง ท่านผู้อ่านละครับ ? สะอื้นไปพร้อมๆ กับผม ก็เชิญ !)

ก่อนที่วัวตัวนี้จะถูกนำออกไป มันยืนนิ่ง ย่อขาหลังลง พร้อมกับก้มหัวลงเล็กน้อย ดูคล้ายๆ กับผู้หญิงถอนสายบัวทำความเคารพ

แต่การ**ถอนสายบัวแบบวัว** ออกจะดูแข็งๆ ชัดๆ แต่ก็พอจะเข้าใจความหมายของมัน

วัวมันทำท่าถอนสายบัวติดต่อกันถึง ๓ ครั้ง ! ก่อนที่คนจะพามันออกไป

พระที่อยู่ ณ ที่นั้นท่านบอกว่า ท่านเองก็น้ำตาซึมแล้วมีคำหนึ่งผุดขึ้นมาในใจท่านว่า “ประเทศเขตแดนมีขอบเขตอยู่จำกัด แต่กระแสเมตตานี้ไม่มีขอบเขตที่จำกัด หาประมาณแห่งที่สุดไม่ได้”

เมื่อคณะที่นำวัวมาถวายกลับไปแล้ว ลักพักใหญ่ๆ **ทิดคำหู่** ก็เข้ามาหาหลวงปู่

หลวงปู่บอกยกวัวตัวนี้ ให้**ทิดคำหู่** คนบ้านผาน้อยเอาไปเลี้ยงดูให้ดี

ทิดคำหู่ รับปากกับท่านว่า จะเลี้ยงวัวตัวนี้ให้หลวงปู่เป็นอย่างดีถึงจะลำบากยากจนอย่างไร ก็จะไม่ขายไม่ฆ่าวัวตัวนี้เป็นอันขาด จะเลี้ยงมันจนตายจากกันไปคนละข้าง

หลวงปู่พูดแต่เพียงสั้นๆ กับ**ทิดคำหู่**ว่า “ดี !”

มีหมายเหตุท้ายเรื่องเขียนไว้ว่า : -

“เมื่อปี ๒๕๔๓ หลังจากที่องค์ท่าน**หลวงปู่ชอบ** ได้ละชั้นธไปแล้ว ได้ถาม**ทิดคำหู่** ว่า **วัวตัวนั้น**แกเอาไปขายหรือฆ่าแล้วหรือยัง

แกบอกว่า ไม่ได้ฆ่า ไม่ได้ขาย ทุกวันนี้มันยังอยู่ แต่มันแก่มากแล้ว ถึงมันตายเพราะแก่แกก็จะฝังมัน ไม่ยอมกินเลือดกินเนื้อมันเป็นอันขาด

ทิดคำหู่ทำได้ตามที่รับปากกับ**หลวงปู่**ไว้จริงๆ

สาธุ ! สาธุ ! สาธุ...ธุ !

๒๓๔.

สั่งสอนพวกลิงจ๋อ !

เรื่องนี้เกิดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๓๖ เมื่อหลวงปู่ชอบ จานสโม อายุ ๙๒ ปี อายุพรรษา ๖๙

พระอุปัฏฐาก ได้บันทึกเล่าเอาไว้ โดยตั้งชื่อเรื่องว่า “กว่าแล้ว มึงบ่เชื่อกู !”

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๖ หลังจากองค์หลวงปู่ออกจากโรงพยาบาล แพทย์ปัญญา แล้วได้พาท่านไปพักฟื้นร่างกายที่บ้านพักของ โยมทศพล - จุฑาภรณ์ อยู่ในโรงเรียนอนุบาลจุฑาภรณ์

ที่นี่มีเด็กๆ มาก องค์หลวงปู่ท่านเมตตาเด็กเป็นอย่างมาก พอท่านเห็นเด็กๆ วิ่งเล่นกันไปมาในบริเวณโรงเรียน ดุองค์ท่านพอใจและเพลินไปกับการเห็นเด็กๆ เข้ามาเล่น มาเยี่ยมท่าน

“อาการของหลวงปู่ดีขึ้นมาก เพราะยาเด็ก”

หลวงปู่พักอยู่ที่โรงเรียนจุฑาภรณ์ ได้สองวัน ทางคุณทศพล จึงกราบนิมนต์หลวงปู่ให้ไปพักผ่อนพักฟื้นร่างกายที่บ้านพักของเขาคณะที่ ศุภาลัยรีสอร์ทพาร์ค อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี

รีสอร์ทแห่งนี้อยู่ติดกับแม่น้ำป่าสัก มีบ้านที่เขาซื้อเอาไว้เป็นหลังๆ คล้ายกับหมู่บ้านจัดสรร ดูสงบเงียบดีมาก

บ้านหลังที่องค์**หลวงปู่**ไปพักนั้น เป็นบ้านหลังสี่อิฐแดงล้อม
ด้านหลังของบ้านติดกับ**แม่น้ำป่าสัก** ข้ามไปอีกฟากจะเป็นภูเขาหิน
ลูกใหญ่อยู่ลูกหนึ่ง

ตอนไปเป็นหน้าร้อน อากาศจึงค่อนข้างร้อน น้ำในแม่น้ำป่าสัก
ก็ไม่ค่อยมากเท่าไร

วันที่สองที่ได้ไปพัก ตอนบ่ายประมาณสี่โมงเย็น หลังจาก
หลวงปู่ท่านเลิกจากการ “เซ็นจงกรม” แล้ว

พระอุปัฏฐากก็อุ้ม**หลวงปู่** มาหนึ่งพักผ่อนคลายอิริยาบถบน
เตียงผ้าใบที่**ริมแม่น้ำป่าสัก** เอนำพานะถวายองค์ท่าน และนั่งสนทนากัน
อยู่สององค์กับท่าน

มีโยมผู้หญิงสองคนที่อยู่ในเมือง ได้นำ**น้ำปานะ**มาถวายหลวงปู่
ด้วย

หลวงปู่ ท่านถามพระว่า “ที่นี่คือที่ไหน ?”

พระท่านตอบว่า “ที่นี่เป็นบ้านพักรีสอร์ทที่อยู่สระบุรี”

องค์ท่านทำหน้างงๆ ด้วยไม่รู้จักคำว่า **รีสอร์ท** ว่าหมายถึงอะไร
ท่านจึงบอกให้พระอธิบายให้ท่านฟัง

พระจึงเล่าถวายอย่างย่อๆ ว่า “ที่นี่เป็นบ้านพักของโยม”

หลวงปู่ ท่านเข้าใจ ยิ้มออกมาอย่างน่าเอ็นดูพร้อมกับพูดขึ้นๆ ว่า
“จักแล้ว ! ฟังเบิ่งชื่อเป็นลายต่าง คือจั่งว่ามันเป็นแนวกินได้นี้”
(ก็ไม่ว่า ฟังดูชื่อมันแปลกๆ นี้กว่ามันเป็นของที่กินได้ !)

หลวงปู่ ท่านพูด แล้วก็ยิ้มน่ารัก

พระอุปัฏฐากจึงพูดเสริม เป็นการกระเช้าหลวงปู่ไปว่า “ถ้าหลวงปู่
กินรีสอร์ทได้ละก็ บ่มีไผ่เข้ามาอยู่ใกล้หลวงปู่ดอก เขาย่านหลวงปู่จะ
กินเขา !”

ทั้งหลวงปู่ พระ และโยมทั้งสองคนก็หัวเราะกันพอได้บรรยากาศ
พร้อมกันนั้น พระก็ยกน้ำปานะที่สุภาพสตรีทั้งสองนำมาขึ้นถวาย
หลวงปู่ และพูดทำนองกระเช้าท่านต่อไปว่า “นี่ดีของมันกินได้ โอเลี้ยง
กับ น้ำส้มคั้น เป็นตาแซบขนาด นิมนต์หลวงปู่ฉัน ชะน้อย”

โยมทั้งสองนั่งยิ้มด้วยความสุขใจที่หลวงปู่ฉันน้ำที่พวกเธอนำมา
ถวาย

ยิ่งกว่านั้น โยมทั้งสองคนต่างปีติและตื่นตื่นมากที่ได้ยินเสียงพูด
เสียงหัวเราะของหลวงปู่เป็นครั้งแรก

เพราะก่อนหน้านี้ เธอก็เข้าใจเหมือนกับที่คนอื่น ๆ เข้าใจว่า หลวงปู่
ชอบท่านพูดไม่ได้

โอ ! ครั้งนี้ถือเป็นโอกาสสุดพิเศษของเธอจริงๆ

ผมผู้เขียนก็พลอยปลื้มใจไปด้วย

อนุโมทนาสาธุครับ !

(เรื่องเกี่ยวกับลิง ยกไปตอนต่อไปครับ)

๒๓๕.

สิงทโมนเจ้าถิ่น

เมื่อสุภาพสตรีทั้งสองคนกราบลาออกไปแล้ว

หลวงปู่ จึงอยู่กับพระอุปัฏฐาก ตามลำพัง

ท่านบอกรให้พระพุทโตะอะไรให้ท่านฟังสักหน่อยหรือจะเล่านิทานก็ได้ พระยังนึกเรื่องไม่ออก เผอิญ ! เหนงหน้าขึ้นไปมองที่ภูเขาหิน ซึ่งอยู่คนละฝั่งของแม่น้ำ เห็น**ลิง**กึ่งตัวหนึ่งกำลังไต่เถาว์วัลย์อยู่ที่หน้าผา พระได้ชี้ให้หลวงปู่ดูลิงตัวนั้น

ท่านเหนงหน้าขึ้นไปดูมัน แล้วก็พูดขึ้นว่า “บักชี้ดีดอกดัน ชี้ค้ำนไลงัว !” (ไอ้ตัวดีกั้นค้ำนเกียดคร้านการเลียงวัว) แล้วท่านก็ยิ้มๆ

พระท่านรู้ว่าท่านถูก**หลวงปู่**พูดกระเช้า เพราะหลวงปู่ท่านพูด คำนี้ให้ได้ยินบ่อยๆ เมื่อเวลาศิษย์แสดงท่าทางซุกซนไม่สำรวม ท่านว่าเป็น “พระลิงพระค่าง”

พระท่านอยากจะให้ลิงเข้ามาใกล้ๆ เพื่อหลวงปู่จะได้มองเห็นมัน ถนัดตายิ่งขึ้น จึงได้ทำเสียง “ไค้ก... ไค้ก” เป็นการเลียนเสียงมัน

หลวงปู่ ท่านพูดมาทันทีว่า “หัวหน้าอกมันเอ็นหมุ่มมัน” (หัวหน้า ลิงเรียกพวกของมัน)

ทั้งหลวงปู่และพระต่างก็หัวเราะครื้นเครง เพราะเหมือนกับที่พระ ท่านบอกว่า “**หัวหน้าอก** นี้ เป็นอีกฉายาหนึ่ง ที่ท่านเมตตาแต่งตั้งให้ **เรา**”

พระท่านเขียนบรรยายต่อไปว่า : -

ลิงกังดาด้าน มันได้ยินเสียงที่เราเรียกมัน มันคงคิดว่าเรา
ทำทนายอะไรกับมันซักอย่าง มันจึงแสดงท่าทางความเป็น**ลูกพี่จ่าฝูง**
ออกมา

มันแสดงอำนาจวาสนาจ่าฝูงใส่เราและหลวงปู่โดยการขย่ม
เถาวัลย์และต้นไม้เข้าใส่ เพื่ออวดอำนาจที่ตนมี เราเห็นแล้วก็นึกขำๆ
ในกิริยาของมัน

เราแก้มัน โดยการส่งเสียงร้องทำทนายกับมัน เพื่อเป็นการ
ยั่วยุให้มันโกรธ

องค์หลวงปู่ท่านนั่งยิ้ม...ม...ม... สงสัยว่าท่านจะสมเพชที่เห็น
ลิงสองตัว มันทำทนายกันไปมาต่อหน้าท่าน

เจ้าลิงกังดาด้าน มันยิ่งโมโหใหญ่ที่มีผู้มาทำทนายอำนาจของมัน
มันจึงส่งเสียง โก๊กๆ - ก้ากๆ เป็นการใหญ่

ลักพัก ไม่รู้ว่าบรืวารว่นเครือมันมาจากไหนก็ไม่รู้ แดกฮือมา
รวมกลุ่มกัน นับดูทั้งตัวเล็กตัวใหญ่ได้ ๑๓ ตัว

แต่ละตัวต่างแยกเขี้ยว ส่งเสียงซู่กรี๊ดกร๊าดแสดงความดุร้าย
ออกมาให้เห็นอย่างชัดเจน

มันคงเตรียมพร้อมรบอย่างเต็มอัตราศึกแน่ๆ !

บรรดาลิงต่างก็พากันไต่เถาวัลย์ลงมาเรื่อยๆ พร้อมทั้งแสดง
ความโกรธเคืองเพื่อข่มขวัญศัตรู

เจ้าตัวหัวหน้าโหนไปโหนมา เปลี่ยนจากเถาวัลย์เส้นนั้นไปเส้น
โน้นๆ พร้อมทั้งขย่มเถาวัลย์แรงๆ แสดงพลังอำนาจของมัน

หลวงปู่ ท่านพูดขึ้นมาว่า “ห้ามเข้าไป เดี่ยวมีงกะลิงตกต้นไม้ดอก !”

หลังจากหลวงปู่พูดขาดคำไม่นาน อย่างไม่คาดฝัน เถาวัลย์ที่เจ้าตัวหัวหน้ากำลังขย่มอยู่**เกิดขาดผิงออกมา !**

มันลอยละลิวตกลงมาจากหน้าผา พร้อมทั้งกอดเถาวัลย์ก่อนที่ขาดไว้ในมือ

บรรดาพี่น้องของมันต่างร้องกรี๊ดกร๊าดด้วยความเป็นห่วงลูกพี่ของมัน

“เรากลัวระเทิก กลัวว่ามันจะตกลงมาคอกหักคายนเพราะระยะความสูง ที่มันตกลงมานั้นกว่าไม่น้อยกว่า ๓๐ เมตร

เดชบุญของลิงมัน เหลืออีกประมาณห้าเมตรสุดท้ายก่อนจะถึงดิน มันเกิดคว้าเอาเถาวัลย์อีกเส้นหนึ่งได้ทัน

ถ้าไม่ยั้งนั้นเราคงจะได้สวดกุสลามาทิกาให้กับลิงตัวนี้เสียแล้ว”

๒๓๖.

ใช้สายตาพิฆาตมาร

เรื่องเกี่ยวกับ**ลิงทโมน** ที่ริมฝั่ง**แม่น้ำป่าสัก**ในตอนจบ มีดังต่อไปนี้ :-

ดูท่าทางของเจ้าลิงทโมนหัวหน้าฝูงออกจะตกใจอยู่ไม่น้อย ดูมัน “จ๋อย” ลงไปอย่างถนัดตา ท่าทางของมันดูไม่อาจหาญเหมือนเมื่อตอนแรก มันค่อยๆ ไล่แถววัลย์ขึ้นไปหาพรรคพวกของมันอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้ดูจะไล่ช้าลง มีความระมัดระวังยิ่งขึ้น

พอไล่ขึ้นไปได้สักหน่อยมันก็หยุด หันหน้ามามองทางหลวงปู่และพระที่นั่งดูมันอยู่ มันแยกเขี้ยวและทำเสียงซู่ซู่ในลำคอ คล้ายกับเพื่อรักษาฟอร์มของมันเอาไว้

แต่เสียงซู่ในครั้งนี้นี้ดูจะอ่อนลงไปมาก ไม่ดุตันเหมือนเมื่อก่อนที่มันจะตกแถววัลย์

ดูแล้วไม่ว่าลิงหรือคน เมื่อตกใจหรือหวาดกลัว ความมั่นใจในตัวเองก็จะลดลงไปเหมือนกัน อนิจจา !

ตอนที่เจ้าหัวโจกกันด่านมันตกแถววัลย์นั้น**หลวงปู่**ท่านอึ้งยิ้ม และหัวเราะหึ ! หึ ! กับความน่าขำของมัน

ท่านพูดว่า “ดูว่าแล้ว มึงบ่เชื่อกู !”

ท่านพูดพร้อมกับเอามือตบต้นขาท่านเบาๆ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่
ชอบอกชอบใจ

ฝ่ายเจ้าหัวโลก พอโตเถาว์ลยขึ้นไปรวมกับพรรคพวกของมัน
แล้ว ก็เกิดอาการฮึดขึ้นมาใหม่

คราวนี้ตัวมันกับพี่ๆ น้องๆ ลิงทั้งหมด ก็พร้อมใจกันส่งเสียงขู่
และข่มต้นไม้ - เถาว์ลยเป็นการใหญ่ พวกมันส่งเสียงดังจนน่ารำคาญ

มันแสดงอาการทำร้ายเป็นรอบที่สองกันอย่างเต็มที่ และดูจะ
จริงจังมากกว่าครั้งก่อน

พระท่านเขียนบรรยายตอนนั้นว่า : -

“หลวงปู่ ท่านหันไปจ้องมองฝูงลิงเหล่านั้น **เรา**แอบดูแววตาของ
ท่านในขณะนั้น

เห็นแววตาของหลวงปู่แข็งกร้าวขึ้น

แววตาของท่านแบบนี้ ถ้าได้มองใครแล้วคนผู้นั้นมีอาการอ่อน
ระทวยลงทันที กลัวท่านแทบจะฉีราด

**สายตาของหลวงปู่แบบนี้แหละที่ท่านใช้ปราบพยศของลูกศิษย์
มานักต่อนักแล้ว**

ถ้าเห็นสายตาแบบนี้ของท่าน บรรดาลูกศิษย์ต่างหลบวูบวาบ
กันหมด ไม่มีใครกล้าจ้องสู้อำนาจสายตาของท่าน

สายตาแบบนี้แหละ ที่พวกเราเหล่าศิษย์แอบเรียกกันว่า **สายตา
พิฆาตมาร !**

หลวงปู่ใช้สายตาจ้องใส่ฝูงลิงทั้งสิบสามตัวไม่ถึงหนึ่งนาที ไม่รู้ว่าลิงพวกนั้นมันเป็นอะไร พวกมันร้องจ๊าก แตกตื่นวิ่งหนีกันอย่างจ้าละหวั่น และพากันหลบลิ้นหินหายไปจนหมด

หลวงปู่ หัวเราะหึ ! หึ ! แล้วพูดว่า หายเบ็ดมิดจึ๊ลิ !

เราถามท่านว่า **หลวงปู่ไล่ลิงมันหนีหรือ ?**

ท่านตอบว่า **“อือ ! รำคาญเสียงมันดัง หนวกหู”**

เรื่อง ลิง - ลิง ก็จบลงแค่นี้ กราบขอบคุณพระอาจารย์ที่บ้านที่ก
เรื่องนี้เป็นอย่างสูงครับ

๒๓๗.

กล้วยเทวดา

ชื่อเรื่องข้างบนนี้ผมตั้งขึ้นเอง เพราะเคยอ่านเรื่องที่คุณหญิง สรีพันธ์เขียนไว้

ผมกับเพื่อน คือ คุณจุ่น (คุณวีระชัย เหลือลั่น) ได้ไปกราบ หลวงพ่อดาด สิริปณฺโณ (พระครูวิริญาณโสภณ) เจ้าอาวาสวัดป่า สัมมานุสรณ์ องค์กรปัจจุบัน ที่กุฏิของท่าน เมื่อเย็นวันศุกร์ที่ ๔ มีนาคม ๒๕๔๘ นี้เอง

ผมถามเรื่อง กล้วยที่เทวดาถวายหลวงปู่ เป็นการเริ่มต้น แล้ว หลวงพ่อก็เล่าให้ฟัง ดังนี้:-

“เรื่องหลวงปู่จั่นกล้วยเทวดานี้ อาตมาเห็น ชาวเทวดาไม่เห็น แต่ท่านพูดให้ฟัง เทวดาอาตมาก็ไม่เห็น ท่านพูดให้ฟัง แต่กล้วยเทวดานี้ อาตมาเห็นนะ...”

คือ...มีลูกศิษย์หลวงปู่ ชื่อคุณพียดา ลีวเฉลิมวงศ์ ได้นิมนต์ท่าน ไปพักผ่อนสุขภาพที่บ้านพักตากอากาศ ที่หัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

“...หนูมีบ้านพักอยู่ที่หัวหิน อยากให้หลวงปู่ไปพักสักครั้ง ที่นั่น อากาศดี อยู่ติดทะเล เขาว่าคนเป็นอัมพฤกษ์อัมพาตให้หาไปฝังทรายทะเล มันจะช่วยให้ดีขึ้น...”

อาตมาก็ถามท่านว่า “หลวงปู่ไปบ้อ?”

ท่านว่า “อือ!”

ก็เลยได้ไปกัน ที่ตามหลวงปู่ไปก็มีอาตมา มีพระ ๓-๔ องค์
 เณรอีก ๑ องค์ และก็มีอาจารย์อุดมที่อยู่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ก็ไป
 ด้วย รวมทั้ง คุณพียดา ลิวเฉลิมวงศ์ เจ้าของบ้านก็ไป

คุณพียดา แก่รู้ว่า หลวงปู่ชอบฉันทกล้วยบั้ง กล้วยน้ำว่าบั้งน้ำ!
 เอาขิงไฟ-บั้ง แล้วถวายให้ท่านฉันบอกว่าจะบายดี (ขับถ่ายคล่อง)

พอไปถึงบั้ง เอาหลวงปู่เข้าที่พัก แก (คุณพียดา) ก็พาเด็กไป
 ซื้อของ เพื่อเตรียมอาหารเช้าไว้สำหรับพรุ่งนี้

ไปถึงตลาด แกก็ไปเดินหากกล้วย หากจนทั่ว แต่หากกล้วยสวยๆ
 ไม่ได้ มีแต่สุกงอมจนเปลือกดำ ไม่สวยด้วย เลยไม่เอา

ทีนี้พวกพระที่ไป ก็บอกเณรให้อยู่เฝ้าหลวงปู่ พวกพระก็ไป
 ลงเล่นน้ำทะเล ก็พวกเราพระบ้านนอกเนาะ! ก็พากันไปลงทะเลเล่นจน
 อิ่มหน้าลำราญ แล้วก็พากันขึ้นมา

พระขึ้นมาได้แค่ ๒-๓ นาที คุณพียดา ก็กลับจากตลาด บอก
 หลวงปู่ว่า

“อ๊วย! หลวงปู่ หนูหากกล้วยสวยๆ จะมาถวายหลวงปู่ ก็หาไม่ได้
 มีแต่กล้วยไม่สวย เลยไม่ได้ซื้อมา...”

จากนั้นคุณพียดาแกก็เดินไปที่ทะเล ซึ่งอยู่ห่างบ้านพักสัก
 ร้อยเมตรนี่แหละ

แกก็ไปเห็นกล้วยน้ำว่า ๑ หวี วางอยู่ริมน้ำทะเล ตรงที่พระเพิ่ง
 ขึ้นมานี่แหละ

ถามหาเจ้าของก็ไม่มี แกเลยหยิบกล้วยหวีนั้นวิ่งมาหาหลวงปู่
 บอกว่า “อ๊วย! หลวงปู่ กล้วยของใครไปวางไว้ตรงนั้นก็ไมรู้อ!” แกดีใจมาก

หลวงปู่ยกปากพวกเราว่า “โอ! กล้วยนั้นสวยจริงๆ เหมือนเพิ่ง
 เอาออกจากที่บ่ม ไม่มีรอยข้ำรอยตำหนิเลย เหลืองอร่าม สมบูรณ์ด้วย”

แกถือมาก็ดีใจดีใจ กราบหลวงปู่ใหญ่เลย

“ไม่รู้ว่ากล้วยของใครวางไว้ หรือว่าลอยมากับน้ำ?
แต่พระก็เพิ่งขึ้นมาเมื่อตะกี้ ก็ไม่เห็นกล้วยนะ ถ้ามันมากับน้ำ
ก็น่าจะมีรอยข้ำให้เห็น!” หลวงพ่อพูดกับพวกเรา
“ใช้กล้วยเทวดาไหมคะหลวงปู่?” คุณพียดาถาม
หลวงปู่ก็ได้แต่ยิ้มๆ ไม่พูดอะไร

คุณพียดาก็ได้กล้วยหรีวนั้นแหละ เอามาบั้งถวายหลวงปู่ใน
ตอนเช้า
พวกพระไม่ได้ฉัน เพราะมีแค่หิวเดียว ต้องเก็บไว้ให้หลวงปู่
องค์เดียว

แต่พระก็ได้เบร่ือกของมัน เชื่อว่าเป็น “กล้วยเทวดา”
หลวงปู่ก็ได้แต่ยิ้มเฉยๆ ไม่พูดอะไรในเรื่องนี้เลย

เหตุการณ์นี้เกิดก่อนหลวงปู่มรณภาพสัก ๔-๕ ปี ก็คงราวๆ
พ.ศ.๒๕๓๓ - ๓๔ นี้แหละครับ

หลวงพ่อดาด ท่านพูดย้าว่า “กล้วยสวยจริงๆ อาตมาเห็นกับตา
ไม่มีข้ำ ไม่มีตำหนิเลย!”

ก็เชิญท่านผู้อ่านพิจารณาเอาเองนะครับ และกราบขอบพระคุณ
หลวงพ่ออย่างมาก ที่กรุณาเล่าเรื่องนี้ให้พวกเราฟัง

พระครูวิริญาณโสภณ
(หลวงพ่อดาด สิริปัญโญ)
เจ้าอาวาสวัดป่าสัมมานุสรณ์

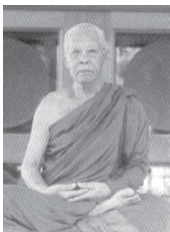
๒๓๘.

หลวงปู่ลาซันท์

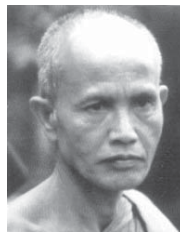
มาระยะหลัง เมื่ออายุหลวงปู่เข้าปีที่ ๙๐ ท่านได้อาพาธเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลหลายครั้ง บางครั้งรับการรักษาที่โรงพยาบาลในจังหวัดเลย บางครั้งลูกศิษย์ก็นิมนต์ขอร้องให้ท่านมารับการรักษาที่โรงพยาบาลในกรุงเทพฯ ด้วยใกล้แพทย์ผู้ชำนาญและสามารถหาเครื่องมือการแพทย์ได้ง่ายกว่า

แต่ก็ดูจะเป็นสิ่งที่หลวงปู่ไม่เต็มใจนัก

ด้วยวิสัยของพระอุดมกรรมฐาน หรือพระป่า นอกจากจะไม่ห่วงไหวต่อความตายแล้ว ท่านพอใจที่จะเผชิญความตายในวัดหรือในป่ามากกว่าในเมือง

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท

พระอาจารย์จันทร์เรียน คุณวโร

ครั้งสุดท้ายที่ท่านอาพาธด้วยโรคชรา หลวงปู่เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลศิริราช ในพระบรมราชานุเคราะห์

อาการหลวงปู่ได้ทรุดหนักลง หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท และท่านพระอาจารย์จันทร์เรียน คุณวโร พิจารณาแล้วเห็นควรเชิญท่านกลับ

มาละสังฆารที่วัด ตามประเพณีนิยมของพระป้าสายกรรมฐาน
ได้นำความกราบบังคมทูล และพระราชทานพระบรมราชานุญาต
ทรงให้จัดขบวนรถนำหลวงปู่ พร้อมคณะแพทย์กลับวัดได้ใน
ตอนสายวันที่ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๘

เป็นพระมหากษัตริย์คุณล้นเกล้าล้นกระหม่อม

**หลวงปู่ชอบ จานสโม ได้มรณภาพอย่างสงบในระหว่างเดินทาง
กลับสู่จังหวัดเลย วันที่ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๘ เวลา ๑๒.๑๕ น.**

สิริรวมอายุได้ ๙๒ ปี ๑๐ เดือน ๒๗ วัน พรรษา ๗๐

ความทราบฝ่าละอองธุลีพระบาท พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ทรงพระกรุณาโปรดพระราชทานน้ำหลวงสงเคราะห์พร้อมด้วยเครื่อง
เกียรติยศประกอบศพ พระราชทานหีบทองหีบประกอบศพเป็นกรณี
พิเศษ และรับศพอยู่ในพระบรมราชานุเคราะห์โดยตลอด

ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ ฯพณฯ นายเชาวน์ ณ คีลวันต์
องคมนตรี เชิญพวงมาลาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระ
พระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยาม
บรมราชกุมารี และของสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์
อัครราชกุมารี ไปวางที่หน้าหีบศพด้วย

ในงานพระราชทานเพลิงศพ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ทรงพระมหากษัตริย์โปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้ สมเด็จพระบรม
โอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร เสด็จพระราชดำเนินแทนพระองค์
ไปพระราชทานเพลิงศพ พระเดชพระคุณหลวงปู่ชอบ จานสโม ณ
เมรุวัดป่าสัมมานุสรณ์ อำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย วันจันทร์ที่ ๑๒
กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘

๒๓๙.

สถานที่สุดท้ายของหลวงปู่

การที่คณะศิษย์ได้ใช้**วัดป่าสัมมานุสรณ์**เป็นสถานที่บำเพ็ญกุศล และพระราชทานเพลิง ตลอดจนจัดสร้างเจดีย์บรรจุอัฐิธาตุของ**หลวงปู่ชอบ ฐานสโม** ถือเป็นเรื่องที่น่าสนใจเรื่องหนึ่งที่จะควรจะกล่าวถึง เรื่องนี้ผมได้รับการบอกเล่าจาก **หลวงพ่อดาต สิริบุญโญ** เจ้าอาวาสวัดป่าสัมมานุสรณ์ องค์ปัจจุบัน

หลวงพ่อ เล่าว่า ตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๒๕ จนถึงปีที่ท่านมรณภาพ คือปี พ.ศ.๒๕๓๘ รวม ๑๓ ปี **หลวงปู่** ไปพักจำพรรษาที่**วัดป่าโคกมน** (วัดใต้) โดยตลอด

จะมา**วัดป่าสัมมานุสรณ์** (วัดเหนือ) ก็ต่อเมื่อมีงาน หรือเทศกาล สำคัญต่างๆ เมื่อเสร็จงานแล้ว ท่านก็จะกลับไปพำนักที่**วัดป่าโคกมน** เหมือนเดิม

เมื่อ**หลวงปู่**มรณภาพ คณะศิษย์ก็เตรียมจัดงานที่**วัดป่าโคกมน** ไว้อย่างพร้อมพร้อม แต่ก็ต้องย้ายมาจัดที่**วัดป่าสัมมานุสรณ์** โดยไม่ได้คาดหมายมาก่อนเลย

หลวงพ่อดาต บอกว่าเป็นเรื่องที่แปลกมากเรื่องหนึ่ง

หลวงพ่อดาต เล่าว่า ปลายปี ๒๕๓๗ **หลวงพ่อ** ได้ไปเยี่ยมอาการ อาพาธของหลวงปู่ที่โรงพยาบาลในกรุงเทพฯ

พอกลับถึงวัดท่านบอกว่า เหมือนมีอะไรมาดลใจให้ท่านปรับปรุงวัด โดยทำเรื่องใหญ่ๆ ๒ เรื่อง

เรื่องแรก ในช่วงนั้นบริเวณวัดป่าสัมมานุสรณ์ (วัดเหนือ) ได้ปลูกมะขามหวานไว้ ๔,๐๐๐ ต้น บนเนื้อที่ประมาณ ๑๐๐ ไร่

ต้นมะขามนี้อายุ ๕ ปี ยังไม่มีผลผลิตให้

หลวงพ่อก็ได้พิจารณาเห็นว่า การดูแลก็ยาก ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับปุ๋ยบำรุงก็มาก จึงตัดสินใจตัดออกเหลือไว้เพียง ๒๐๐ ต้น พอได้อาศัยร่มเงา

แล้วจัดการปรับปรุงพื้นที่วัดจนเต็มโล่ง อย่างที่เห็นทุกวันนี้

เรื่องที่สอง ที่ศาลาเมตตาฐานสโม ชั้นสองไม่เคยมีการซักพรอมซักผ้ามานเลย หยากเยื่อ หยากใยเต็มไปหมด ดูดำ-สกปรกจนน่าเกลียด หลวงพ่อก็ได้ไปปรึกษากับพวกที่รับจ้างซักพรอม ซักผ้ามาน ได้รับคำแนะนำว่าให้ขอแรงชาวบ้านมาช่วยกันซัก ใช้แปรงถู จะประหยัดมากกว่า

“ก็เลยเรียกชาวบ้านดู โอ๊ย! พวกนี้มามากมาย จนงานไม่พอให้ชาวบ้านทำ...ซักง่ายเหลือเกิน”

เป็นอันว่า ทางวัดป่าสัมมานุสรณ์ ได้ปรับปรุงพื้นที่เรียบร้อย และซักพรอม ซักผ้ามาน ทำความสะอาดศาลาไว้เรียบร้อย

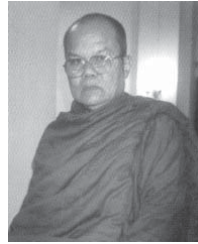
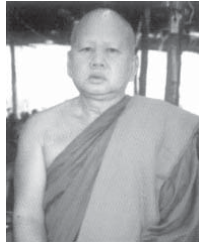
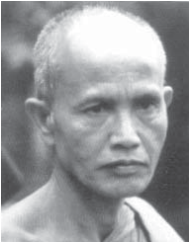
“อะไรมาดลใจอาตมาก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน”

หลวงปู่มรณภาพเมื่อวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๓๘ ได้ัญญะเชิญศพของท่านมายังวัดป่าโคกมน (วัดใต้) วัดที่ท่านพำนักอยู่ประจำในช่วงสุดท้าย

ทางวัดป่าโคกมนได้มีการเตรียมงานทุกอย่างไว้อย่างพร้อมเพียง มีโรงครัวทานหลายโรง ตั้งเต็นท์มากกว่าร้อย มีพระสงฆ์มารอรับศพ

หลวงปู่มากกว่า ๒๐๐ รูป ประชาชนเป็นหมื่น คณะหมอนี่จะนินยาก็กันศพนะก็เตรียมพร้อม การบำเพ็ญกุศลจะต้องจัดขึ้นที่**วัดใต้**นี่อย่างแน่นอน

พระอาจารย์จันทร์เรียน คุณวโร พระอาจารย์ขันตี ภาวนวโร พระอาจารย์ดาด สิริบุญโณ

“พอรถไฟพยาบาลมาส่งถึงบ๊อบ สงฆ์ทั้งหลายก็ประชุมกัน

อาจารย์จันทร์เรียน พุดขึ้นองค์เดียวนะว่า เอาหลวงปู่อยู่ที่นี้ไม่ได้ เพราะที่แคบ ไม่พอ ต้องเอาหลวงปู่ไป**วัดเหนือ** ว่าไงสงฆ์ ว่าไง? พี่รับ! เห็นด้วยพร้อมกัน - สาธุ!”

ก็เลยเอาศพหลวงปู่ มาตั้งบำเพ็ญกุศลที่ **วัดเหนือ - วัดป่าสัมมานุสรณ์**

พวกโรงครัวทาน เต้นท์จัดงาน และทุกอย่างก็ย้ายมาวัดป่าสัมมานุสรณ์ ย้ายตามศพหลวงปู่มา ณ บัดนั้นเลย !

“ก่อนจะเอาศพหลวงปู่มา หลวงพ่อได้คิดโค่นต้นมะขามทิ้ง ไม่มีใครบอกนะ แต่ว่าคิดขึ้นไปเอง

สอง ให้ชักผ้าผ่าน ชักพรม ซึ่งไม่เคยคิดที่จะชัก ชักเสร็จไม่ถึงอาทิตย์เลย ศพหลวงปู่ก็มาถึง มาตั้งศพไว้ที่ศาลาเมตตา ที่เราชักผ้าผ่าน ชักพรมและทำความสะอาดไว้เรียบร้อยแล้ว

ชักผ้าผ่านขาวจั๊วะ และสถานที่ที่จะประกอบพิธีพระราชทานเพลิงศพก็โล่ง เหมือนเตรียมไว้รอ เหมือนมีเทพมีอะไรมาสั่งหลวงพ่อกว่า **ให้เตรียมไว้ หลวงปู่จะมาอยู่ที่นี้**”

“แล้วอาตมาก็มาคิดอีกเรื่องหนึ่ง เรื่องพ่อพุก แม่พุก โยมอุปัฏฐาก หลวงปู่ สมัยอยู่ที่วัดนี้ บอกว่า หลวงปู่เคยชี้ไว้ ตรงนี้นะ เราจะมาอยู่ ตรงนี้นะ...

ตรงที่หลวงปู่เคยชี้ไว้ ก็เป็นเมรุพระราชทานเพลิงศพ และสถานที่ก่อสร้างเจดีย์บรรจุอัฐิธาตุของหลวงปู่ ที่เห็นอยู่ทุกวันนี้เอง”

รายละเอียดในเรื่องนี้ยังมีอีกเยอะ ก็ขอกล่าวโดยสรุปว่า วัดป่าสัมมานุสรณ์ (วัดเหนือ) เป็นสถานที่สุดท้ายที่รองรับสรีระของหลวงปู่ ตั้งเรื่องราวที่เล่ามาด้วยประการฉะนี้

ผมขอสรุปแถมท้ายอีกนิด เพื่อไม่ให้สับสน

จากที่หลวงพ่อดาดเล่าให้ฟัง สรุปว่า หลวงปู่ มาสร้างวัดป่าสัมมานุสรณ์ (วัดเหนือ) ในปี พ.ศ.๒๕๐๒ และพักประจำจนถึง พ.ศ. ๒๕๒๕ รวมเวลา ๒๓ ปี

ในปี ๒๕๒๕ หลวงปู่ ก็ได้มาสร้างวัดป่าโคกมน (วัดใต้) ขึ้นอีกแห่ง และพำนักอยู่ที่วัดนี้จนถึงวาระสุดท้ายของท่านในปี พ.ศ.๒๕๓๘ รวม ๑๓ ปี ดังกล่าวแล้ว

ตรง วัดป่าโคกมน เมื่อก่อนนี้เป็นป่าช้า เป็นที่สาธารณะ มีเนื้อที่ราว ๘๐ ไร่ แล้วคนก็รุกเข้ามาเรื่อยๆ จนเหลือแค่ ๔๐ ไร่

ต่อมามีพระไปอยู่ หลวงปู่ ได้ให้การสนับสนุนแล้วก็มี การตั้งวัดขึ้น แล้วท่านก็ไปอยู่ประจำที่วัดตั้งใหม่ คือ วัดป่าโคกมน (วัดใต้) แห่งนี้ตลอดมา

เจดีย์บรรจุนิธาตุของหลวงปู่ ที่วัดป่าสัมมานุสรณ์

การเรียงเรียงประวัติของหลวงปู่ - พระเดชพระคุณหลวงปู่ชอบ
จวนสโม ก็ขอจบลงด้วยประการฉะนี้ ๆ

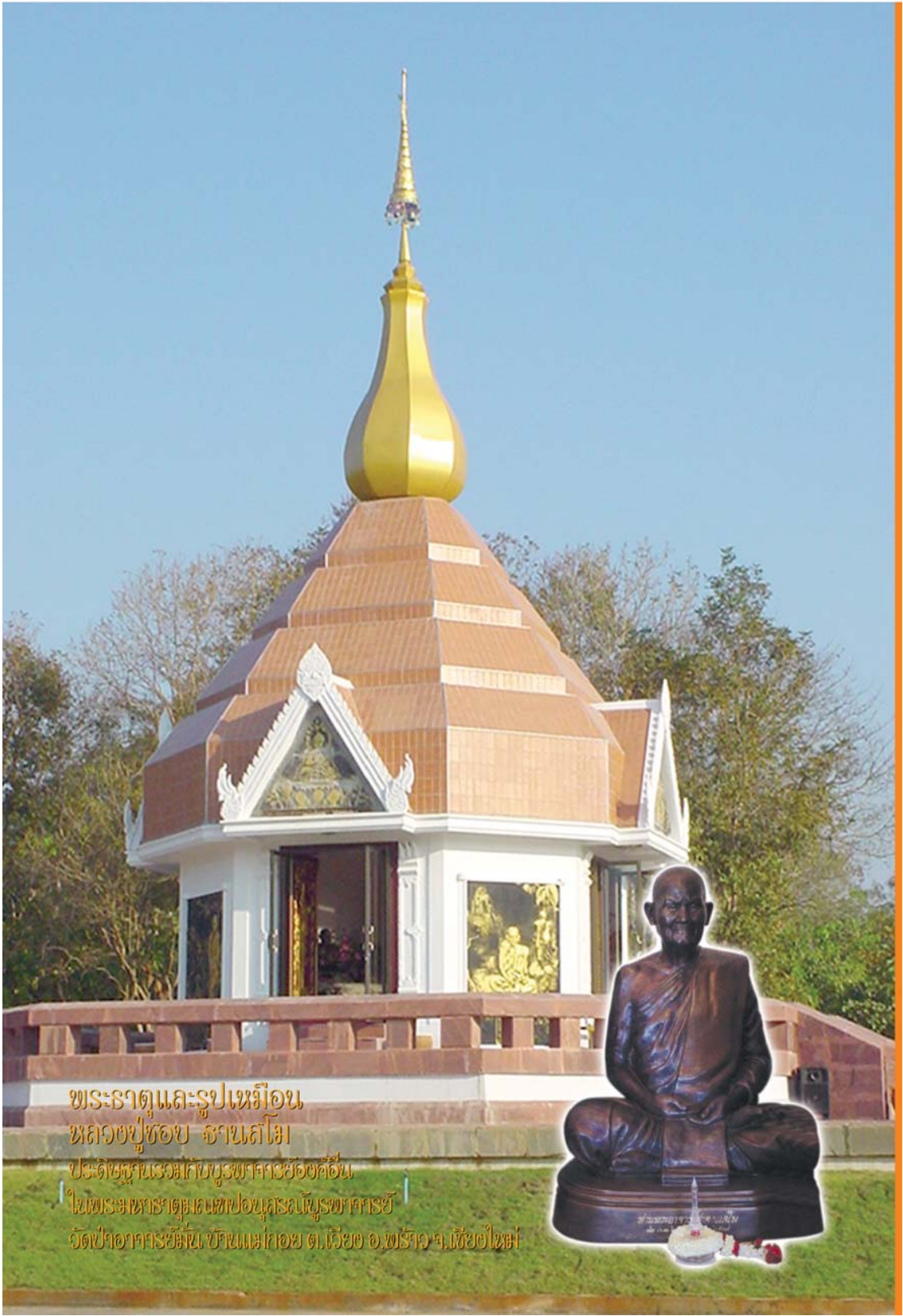
หากมีสิ่งที่ไม่สมควร หรือผิดพลาดประการใดผมกราบเท้า
ขอขมากรรมจากหลวงปู่ และจากทุกท่านที่เกี่ยวข้องด้วยครับ

สุดท้าย ก็ขอขอบพระคุณท่านที่ร่วมบริจาคปัจจัยเพื่อการจัดพิมพ์
และสนับสนุนโครงการหนังสือบูรพาจารย์มาตั้งแต่ต้นหวังว่าจะช่วยกัน
ประคับประคองให้โครงการฯ นี้ไปได้ตลอดรอดฝั่งนะครับ - นะคะ

ปฐม - ภัทรา นิคมานนท์

๑๗ มีนาคม ๒๕๕๘

เวลา ๖ หุ่่ม กับ ๑๐ นาที

พระธาตุและรูปเหมือน
หลวงพ่อช้อย ฐานสี่โม

ประดิษฐานรวมกันบูรพาจารย์องค์อื่น

ในพระมหาธาตุเจดีย์หลวงพ่อพุทธบาทจารย์

วัดป่าอาศรมย์ บ้านแม่กอย ต.เวียง อ.พร้าว จ.เชียงใหม่

